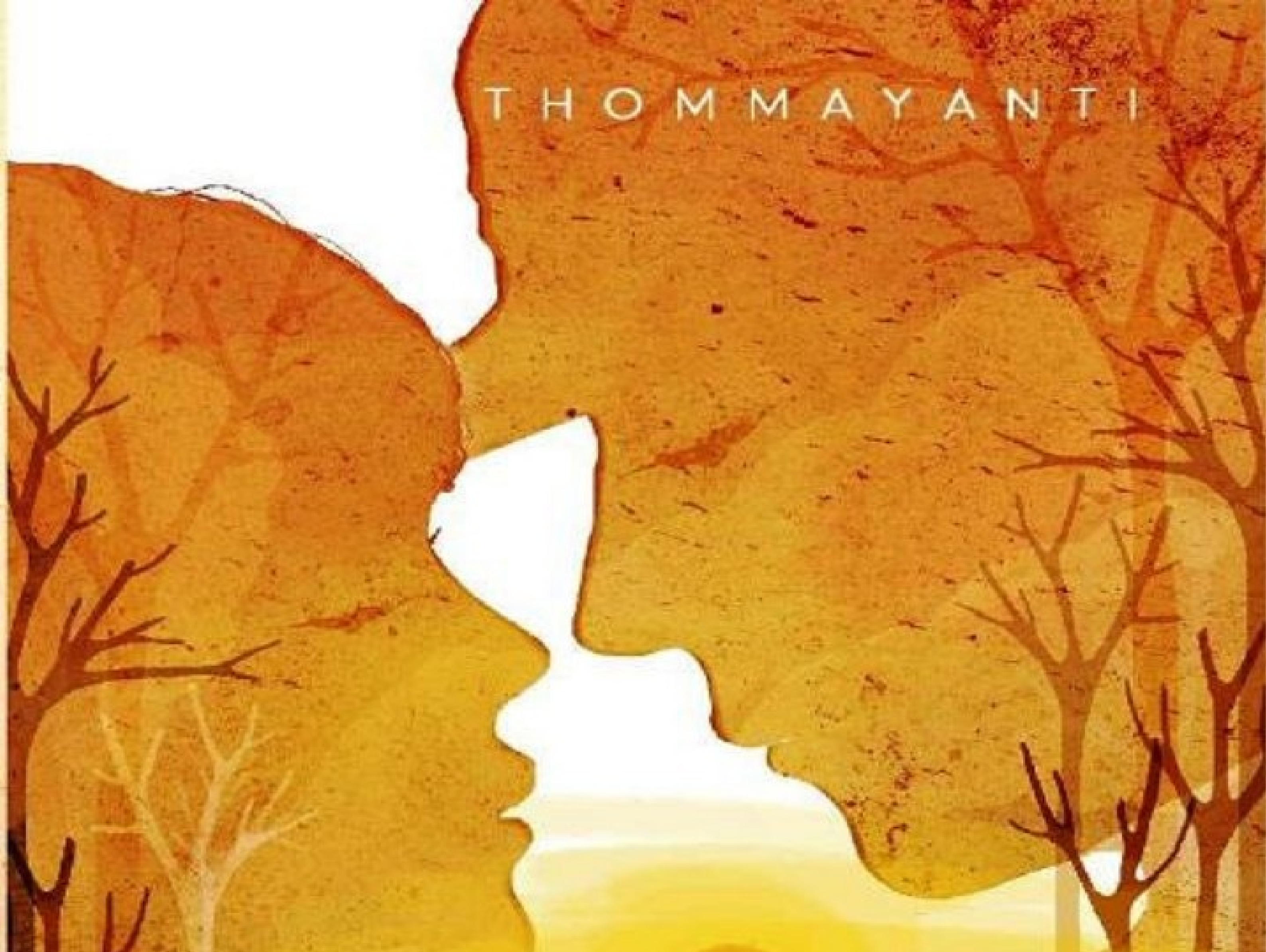

THOMMAYANTI

NGHIỆT DUYÊN

Cuốn sách bán chạy suốt
45 năm của văn học Thái Lan

nhã nam
NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

NGHIỆT DUYÊN

Nguyên tác: Koo Kam

—★—

Tác giả: Thommayanti

Người dịch: Trần Cẩm Tú

NXB Thanh Niên - 2015

"Một mặt, Nghiệt duyên là câu chuyện tình cao đẹp và tinh tế; mặt khác nó làm tấm gương phản chiếu hậu quả ác nghiệt của chiến tranh, đồng thời của phản ánh một cách chân thực và sâu sắc cốt lõi của nền văn hóa Thái Lan để ta nghiên cứu tìm hiểu."

• **Nhà xuất bản Baanwannagum**

Chương 1

Thời tiết buổi sớm mai mùa đông năm ấy lạnh tới mức sương mù bao phủ khắp nơi. Nước sông Chao-Phraya đầy ứ bởi đang trong mùa lũ. Thuyền bè xuôi ngược trên sông chỉ như những ảnh hình mờ ảo trôi qua lại trong màn sương rồi khuất bóng đi ngay. Nhà cửa hai bên bờ sông cũng bị lớp sương mỏng che phủ, chỉ còn như những hình khối nhòa nhòa.

Làn nước vỡ tan khi một bóng người đang lặn bỗng nhiên nổi lên, bím tóc tết dài lướt thướt, khuôn mặt trắng xanh, đôi môi tái nhợt vì lạnh. Trời lạnh đến nỗi hơi phả ra từ miệng cô trở thành một làn khói trắng dài. Có tiếng gọi vọng đến khiến cô bám vào bậc cầu thang, ngóng về phía cây cầu nối vào bên trong nhà. Ngôi nhà nằm khuất giữa vườn cây, chỉ trông thấy mái nhà cao cao nhô lên thấp thoáng khỏi hàng cây tối thẫm.

"Ang[1] ơi... Ang ơi..."

Tiếng gọi càng lúc nghe càng gần hơn. Cô gái bèn lặn xuống, rồi từ từ ngoi lên, lần này chỉ thấy mỗi gương mặt từ cổ trở lên nổi trên mặt nước phía dưới cây cầu, không để phát ra tiếng động.

Dáng người trắng trắng đang đi xuyên qua làn sương ấy mặc áo rét rồi còn khoác thêm cả cái chăn lếch thếch, vậy mà vẫn phải vừa đi co ro vừa khoanh tay trước ngực. Khi đi hết cây cầu, bà ngó xuống cầu thang dẫn xuống sông và gọi thêm lần nữa:

"Ang... Ang ơi..."

Không thấy tiếng đáp lại, bà lẩm bẩm:

"Đi đâu rồi nhỉ..."

Nhưng khi quay ra thấy tấm khăn tắm lớn còn vắt trên cành cây bần gần đó, bà liền quay lại gọi, nghiêm giọng hơn lúc trước:

"Cái Ang... Lên đây đi. Rét thế này mà còn xuống sông tắm, rồi lại bị chuột rút cho xem... Lên đây mau lên..."

Khuôn mặt trắng xanh dần nhô lên, hiện ra ở chân cầu. Cô thấy bà đang mải nhìn sang hướng khác nên đưa tay nắm lấy cổ chân bà.

“Ối trời...”

Tiếng kêu thất thanh đồng thời với việc người đang đứng giật mình hoảng hết rụt phắt chân lại khiến cho tên đầu trò cười khúc khích.

“Xem kìa, con với cái. Mặt thì tái xanh ra rồi... Rét thế này còn xuống sông tắm làm gì?”

“Mẹ cũng... Ngâm mình trong nước rồi mới thấy ấm, không tin mẹ cứ nhúng tay xuống nước mà xem.”

“Ấm thì làm sao mà môi tái mét thế kia?”

“Thì miệng mình ở trên mặt nước mà mẹ.”

“Đừng có ở dưới đó mà đối đáp chống chế. Lên đây mau... Xuống tắm từ bao giờ không biết, bà ngoại mà không hỏi đến thì cũng không ai biết.”

Thoắt cái, khuôn mặt trắng xanh đã lại biến mất dưới mặt sông, kéo theo tiếng nước bắn tung. Không lâu sau, cái dáng bé nhỏ đã leo cầu thang lên, miệng xuýt xoa khe khẽ.

“Sao bảo không lạnh cơ mà?”

Miệng thì trách cứ nhưng tay bà vội vàng choàng cái khăn tắm lên vai con.

“Con không đem váy quấn ra để thay à?”

“Con vắt ở cành cây kia ạ.”

Người cô run lẩy bẩy khi thay váy. Bà mẹ bèn vuốt mái tóc cô, vắt nước cho đỡ lạnh.

“Tóc tai ướt hết cả. Ai cũng kêu ời ời là rét, chỉ có cái con bé này là lại đi tắm đi bơi. Thật cứng đầu cứng cổ.”

“Đâu có ạ, chỉ là con muốn đẹp hơn thôi mà.”

Vừa nhanh tay thay váy cô vừa biện minh.

“Cái gì? Tắm sông mùa đông cho đẹp hơn? Mẹ chưa từng nghe ai nói thế, chỉ thấy người ta nói ‘xem voi xem mùa lạnh, xem gái xem mùa hè’.”

“Không phải, ý con là nếu bơi lặn thường xuyên sẽ giúp dáng người thon

đẹp. Mẹ xem con gầy eo thế này, đến nỗi lũ bạn còn đặt biệt hiệu cho con là Nàng Tôm đấy."

"Cứ ở dưới nước lâu rồi biến thành thức ăn cho tôm lúc nào không biết ấy, không thì cũng bị chuột rút mà chết đuối. Hôm nay con không phải đến trường à?"

"Mẹ lại quên hôm nay là Chủ nhật rồi."

"Ơ... thảo nào. Sao cứ để cho tóc tai ướt lướt thướt thế kia?" Vừa nói bà vừa lấy cái chăn đang khoác trên mình ra choàng thêm cho con.

"Năm nay lạnh thật đấy mẹ nhỉ."

"Ừ. Nước cũng lớn. Năm nay mà ngập thì vườn cam phía ngoài chắc là nguy."

"Người ta đồn là có thể sẽ xảy ra chiến tranh nữa."

"Ối... Con bé này, dựa vào cái gì mà nói thế?"

"Thật đấy mẹ. Ở trường đại học, mọi người cũng bàn tán vậy."

Vừa nói cô vừa kéo cái chăn cho kín người, cúi đầu xuống lau tóc bằng tấm khăn to rồi hất tóc ra đằng sau lưng. Thân hình bé nhỏ, dáng vẻ mảnh mai khuất dưới lớp khăn to khiến trông thoáng qua, cô giống như một bé gái có mái tóc dài đen nhánh, hơi gợn sóng. Trên gương mặt trắng xanh nổi bật là đôi mắt to đen láy, ánh lên nét nghịch ngợm tươi vui.

"Nói gì toàn những điều chẳng lành. Đức vua đã có thánh chỉ gì đâu con.[2]".

"Nói đến chuyện gì mẹ cũng chỉ chờ nghe thánh chỉ của Đức vua."

"Nếu mà có xảy ra thì chiến trường cũng ở những nước phương Tây con ơi. Chắc nước ta không dính líu gì với họ đâu. Cứ xem Chiến tranh thế giới lần trước đó, đến khi ta chuẩn bị cử quân đội đi châu Âu thì chiến tranh cũng kết thúc rồi."

"Nhưng lần này cũng không biết chừng đâu mẹ."

"Thôi được rồi. Ai có đánh đấm chém giết nhau ở đâu thì cũng kệ người ta, mình cứ làm việc mình. Lên nhà thôi con, lạnh đến tái xanh vào rồi kìa."

"Từ từ đã mẹ..."

Vừa nói cô vừa cúi xuống gốc cây bần mọc ở mép nước, chỉ giây lát đã kéo lên một sợi dây dài buộc đầy những con tôm cỡ bự.

“Cái gốc này có bao nhiêu là tôm. Lúc đầu con cũng không định tắm, định đợi muộn muộn mới xuống sông. Nhưng rồi thấy bọn tôm nổi lên, thấy cả râu đỏ, nhiều ơi là nhiều nên mới xuống mò ạ, còn hơn làm mồi cho bọn chuyên đi mò tôm ạ. Để đấy mình làm mắm ngọt. Mà cây sầu đâu cuối vườn đã lên ngọn non chưa hả mẹ, lâu rồi con không vào đấy xem.”

“Hôm kia có người đến mua, hình như người ta ngắt hết cả ngọn rồi.”

“Ối... đúng cây sầu đâu con thích ăn. Nhưng biết đâu vẫn còn sót lại, để con đi hái. Mẹ làm mắm ngọt cho con mẹ nhé.”

Nắng bắt đầu nhè nhẹ xuyên qua đám sương, làm cho làn sương khói mỏng manh tan dần. Cây cầu dài nối từ ven sông vào đến con đường nhỏ hai bên trồng hoa hoàng anh. Lối đi này vòng qua bụi dủ dẻ và rặng dừa nước tầm thấp dẫn đến căn nhà sàn cao kiểu Thái truyền thống, phía dưới để trống trông thoáng và sạch. Cầu thang bắc lên nhà hơi dốc, chân cầu thang có xây một bồn xi măng chứa đầy nước sạch để rửa chân. Gần bồn nước là bụi dạ hương sum suê nở hoa trắng cả cây. Đầu cầu thang là chiếc cổng gỗ đã hơi ọp ẹp, những thanh gỗ như được ghép nối với nhau bằng cây hoa chuông với dây leo quấn quýt nở hoa trắng thơm lừng. Lan can gỗ chạy quanh hiên nhà rộng được chia thành từng đường kẻ to, bao lấy những căn phòng đóng kín cửa. Bên tay phải phòng đầu tiên kê thành nơi nấu ăn, dọc theo chái nhà treo đầy các loại rổ rá.

Phía trước khu bếp có xếp mấy buồng cau, bên cạnh là cái mẹt đựng cau đã bổ, cả cau khô lẫn cau tươi. Một bà già đang bận bịu tước vỏ cau, lấy riêng phần lõi quả xếp lại thành đống trên cái mẹt cạnh thớt gỗ to. Một chốc lại thấy bà kéo cái ống nhổ lại để nhả nước trầu. Tiếng cười nói vọng vào từ phía cầu thang làm bà ngơi tay, khoan thai quay đầu lại.

“Phải lôi nó từ dưới sông lên phải không Orn?”

“Mẹ có phải kéo cháu lên đâu ạ, lúc đấy cháu cũng định lên rồi mà bà.”

“Biết ngay mà. Con bé này có chết thì cũng chỉ đi tìm dưới nước may ra mới thấy.”

"Thì cháu là con bộ đội hải quân mà lại."

Buột miệng nói xong cô mới nhận ra là mình lỡ lời. Mặt mẹ cô lập tức biến sắc, còn bàn tay già nhăn nheo đang giơ ra với cái ống nhổ cũng sững lại. Cô gái được gọi là "cái Ang" vẻ mặt hối lỗi quay ra phía mẹ khẽ nói:

"Con không cố tình ạ."

Nét mặt cô gái khiến người mẹ tươi lên chút ít.

"Con đi thay đồ đi, để mẹ vào bếp nướng tôm cho."

"Lấy tôm ở đâu ra thế?"

"Thì vừa rồi nó biến mất là đi mò tôm đấy mẹ."

"Ôi... Bà biết không, tôm nó giương hết râu đỏ chót lên mặt nước, không thể không bắt ấy ạ."

"Ối, phải tội... Tôm nó bị say nước đấy, sao không bắt thả vào cái ngòi nước trong vườn." Nghe vậy, người con và cô cháu gái nhìn nhau mỉm cười.

"Chúng nó chết cả rồi bà ơi. Cháu thèm tôm nướng ăn với ngọn sầu đâu luộc. Bà có muốn ăn tôm nướng chấm nước mắm pha ớt chung không ạ, món ruột của bà còn gì ạ?"

"Ờ... rủ bà ăn thế này là phải tội cả người làm lẫn người ăn đấy."

Cô gái bật cười khúc khích, đi vòng vào trong bếp, vắt cái váy ướt lên dây phơi dưới, giũ cái khăn lau người ướt rượt vắt lên dây trên rồi nhón mũi chân chạy vào căn phòng cuối cùng nằm đối diện với bếp.

Căn phòng đó không rộng lắm, nhưng vì chỉ kê hai ba thứ đồ đơn giản nên trông thoáng đãng. Một khung cửa sổ trổ ra phía sông, lúc nào cũng buông tấm rèm trắng thêu hình chim công đang xòe cái đuôi lộng lẫy. Dọc theo chái hiên treo những chậu cây làm từ gáo dừa cắt đôi, treo lên bằng dây xích đồng, trồng dây leo đu đưa qua lại lủng lẳng. Cửa sổ bên kia phòng thì mở ra khu vườn, tấm rèm được vén gọn sang một bên, trông thấy toàn cảnh vườn cam đang sai quả khiến cành cây trĩu xuống như sắp gãy đến nơi. Chái hiên phía bên này có những giò phong lan treo thành hàng.

Chiếc giường gỗ thâm thấp kê dọc theo bức tường. Thành giường phía đầu và cuối chạm khắc hình hoa lá rất tinh xảo, gỗ lên nước bóng lộn bởi thường xuyên được lau chùi. Ga trải giường phẳng phiu, được phủ một tấm

chăn lụa đơn màu huyết dụ. Cạnh đầu giường có một chiếc bàn học lớn, sách vở xếp gọn gàng bên đèn bàn. Chao đèn làm bằng lụa màu hồng nhạt, có viền ren cùng màu tạo thành mép răng cưa. Góc phòng kê chiếc tủ lớn, rồi đến bàn trang điểm bằng gỗ sồi, kiểu cách hơi cứng và cổ nhưng được trang trí những mảnh ren, cái tròn cái vuông lót bình thủy tinh tròn to nhỏ đủ cỡ nên trông mềm mại hơn. Rồi cả chiếc bình pha lê xanh thẫm cắm một cành hoàng anh nở hoa vàng rực cũng góp phần làm cho căn phòng trông tươi vui, sáng sủa.

Cô gái bước vào phòng, quay mình đóng cửa lại, bỏ cái chăn đang khoác trên người ra, vắt lên thành giường. Chiếc váy quấn ngang ngực chần chỉ ngang xanh nhạt xen kẽ với sợi dọc màu trắng làm nổi bật làn da trắng mịn trông như cẩm thạch. Cánh tay trắng đưa về phía lọ hoa trên bàn, rồi dừng lại đổi ý. Cô liếc nhìn về phía cửa phòng đoạn kéo cái ngăn kéo bàn phía bên tay trái, lấy ra một chùm chìa khóa, chọn một chìa để mở ngăn kéo bên tay phải. Bên trong là các loại hộp to hộp nhỏ sắp xếp theo trật tự, và một album ảnh bìa đen có dòng chữ tiếng nước ngoài mạ vàng đã phai nhạt bởi thời gian. Cô liếc mắt nhìn ra cửa lần nữa rồi lấy cuốn album khẽ khàng mở ra xem. Trang đầu tiên là hình một bé gái nằm sấp trên sàn, xung quanh có rất nhiều búp bê. Đứa bé ấy đang ngẩng lên, miệng mếu máo chực khóc. Góc trái bức ảnh là dòng chữ màu trắng viết bằng bút lông có vẻ nắn nót:

Con gái Angsumalin[3]

Được 3 tháng 12 ngày.

Cô gái cười khi thấy tấm ảnh ngộ nghĩnh rồi vội giở xem những trang tiếp theo. Đều là ảnh của cùng bé gái ấy ở những dáng điệu khác nhau và vẫn nét chữ ấy ghi lại độ tuổi và ngày tháng chụp ảnh. Đến gần cuối mới thấy tấm ảnh một người đàn ông trẻ mặc quần lụa và áo vải thô cổ tròn đang chỉ tay cho đứa con xem gì đó, góc dưới ảnh viết:

“Bé Ang... Nhìn mẹ kìa con!”

Chương 2

Gần trang cuối của cuốn album là hình một người phụ nữ đang ngồi trên chiếc ghế tay vịn kiểu cổ, mặc quần *chông-kra-bên*[4], tay áo bó sát từ cổ tay đến khuỷu, rồi bồng từng lớp từ cánh tay đến vai, ngực áo trang trí những chùm ren hoa cùng ghim cài áo, cổ đeo hai sợi dây ngọc trai lồng vào nhau, chân đi giày và tất, hai tay đặt trên thành ghế, cổ tay cũng đeo vòng lắc đủ cả. Khuôn mặt bà trông viên mãn, ánh mắt tươi vui, mái tóc cắt ngắn rẽ ngôi, vuốt mượt. Người đứng đằng sau mặc quân phục hải quân, hai bên vai có chùm bông rủ xuống, tay phải ôm mũ, tay trái đặt trên vai người phụ nữ đang ngồi, trên gương mặt ông là nụ cười mỉm nhẹ nhàng, và đôi mắt sắc sảo. Bên trái ảnh vẫn là nét chữ quen thuộc từ đầu tới giờ, nửa ngoáy nửa nắn nót:

"Trung úy Hải quân Luang Chalasinthurat."[5] Bên dưới có nét chữ khác nhỏ hơn, bay bướm viết tiếp: "Orn Chalasin".

Ở trang cuối là hình cô bé đã đến tuổi biết đứng, đang bám vào chiếc ghế cười toe toét, phía dưới viết:

"Bé gái Angsumalin Chalasin".

Cô gái gập cuốn album, thở dài... Mỗi lần xem cuốn album ảnh này là một lần cô cảm thấy vui sướng pha lẫn đắng cay. Tuy vậy, hễ mẹ không để ý cô lại không kìm được giở ra xem bởi ít nhất, những tấm ảnh trong album cũng giúp an ủi cô rằng trong quá khứ, cô đã từng nhận được tình thương của người bố mình thế nào!

Khi trung úy hải quân Luang Chalasinthurat mới là một anh sinh viên trường quân sự hải quân Manotch, theo quy định của nhà trường, học viên hải quân phải luân phiên nhau đi chợ hằng ngày. Chính vì thế mà anh sinh viên ấy phải thường xuyên qua lại khu vực bến sông Tian. Cứ mỗi lần đến lượt anh đi chợ là sinh viên cả trường lại được ăn chè và chuối tiêu của cô bán hàng có khuôn mặt dễ thương tên Orn. Sự quyến luyến tăng dần tới

mức anh theo cô về tận nhà và tình cảm cứ thế phát triển. Khi cha cô qua đời, chàng trai trở thành chỗ dựa tinh thần cho hai mẹ con cô, đến khi anh tốt nghiệp thì hai người lặng lẽ kết hôn mà không có họ hàng nào phía nhà trai đến dự.

Sau khi hai người có với nhau một cô con gái, anh được cử đi học đóng tàu ở Ý năm năm. Lúc đầu, anh sĩ quan trẻ cũng lo trước nghĩ sau, không muốn đi nhưng người vợ cố gắng động viên với đủ lý do khiến anh bớt lo lắng và đồng ý đi học. Ngày tiễn anh lên đường ở bến sông, họ hàng phía gia đình anh đến đông đủ nhưng chẳng ai thèm để mắt đến cô bé đang đứng cùng mẹ và bà ngoại khiêm nhường một góc. Người bố bước tới chia tay vợ con cuối cùng, hôn con lưu luyến rồi mới dứt áo ra đi... Thời gian đầu, tin tức được chuyển về thường xuyên, thỉnh thoảng lại có quà gửi cho đứa con. Nhưng cùng với thời gian, tin tức cũng thưa thớt dần, cho tới năm cuối cùng thì không còn nhận được tin gì gửi về nữa. Thậm chí ngày trở về người vợ cũng không được biết, trong khi người chồng lại thông báo rộng rãi về quê mình và không lâu sau đó, người chồng đề nghị ly dị.

Người vợ chấp nhận, không hé miệng phản đối một lời, không rơi một giọt nước mắt nhưng chỉ có một điều kiện là người bố không còn bất kỳ quyền gì với cô con gái nữa. Người chồng lưỡng lự hồi lâu nhưng do họ hàng thúc giục nên rồi cũng đồng ý. Sau đó không lâu có tin đám cưới mới của ông được tổ chức linh đình. Cô bé được mẹ và bà nuôi nấng, chăm chút từng li từng tí nhưng phải tuân theo một điều luật nghiêm khắc là cấm không được nói đến cha. Cô thừa hưởng tính cách kiêu hãnh của người mẹ, và là tình yêu lớn nhất, duy nhất của bà ngoại và mẹ.

Về sau, người cha cố tìm cách đề nghị giúp đỡ, bảo trợ con trong việc học hành, nhưng đều bị từ chối. Bởi vậy, cô bé Angsumalin chỉ đi học ở những trường học bình thường gần nhà trong khi những đứa em cùng cha khác mẹ với cô được học ở những trường tốt nhất thời bấy giờ. Nhưng cô gái cũng cố gắng phấn đấu để vào được đại học, tất cả nguồn chu cấp cho cô đều từ mồ hôi công sức của bà và mẹ!

Mùi tôm nướng thơm phức bay vào phòng khiến cô gái vội vàng gấp cuốn album cất vào chỗ cũ, khóa lại, rồi nhanh chóng thay đồ. Mái tóc dài được tết lỏng thành bím quấn quanh đầu, lấy cặp gài qua loa. Cô thay một

chiếc váy đen có kẻ ngang màu vàng nhạt cùng bộ với chiếc áo thân hơi dài, cổ tròn, tay lỡ đến khuỷu, màu vàng dịu khiến cô trông rạng rỡ hơn. Cô gái thoa qua chút phấn lên gương mặt trắng hơi gầy, rồi vội bước ra khỏi phòng.

"Thấy im im, bà lại tưởng đi ngắt ngọn sầu đâu ngoài vườn rồi."

Người bà nói khi trông thấy cô... Hình ảnh bà ngoại co ro quấn khăn lụng thụng ngồi bổ cau làm cô cảm động bồi hồi. Cả bà và mẹ đều làm việc quần quật để gom góp từng đồng bạt cho cô được học đại học. Khi cô vừa tốt nghiệp phổ thông, còn lưỡng lự chưa biết có nên học tiếp theo chúng bạn không, chính bà ngoại là người cất giọng khàn khàn già nua đưa ra quyết định:

"Cháu hãy học tiếp đi."

Angsumalin còn trêu bà:

"Bà không sợ cháu học cao rồi viết thư tình, viết thơ đối đáp giai ạ?"

"Nếu mà có ý định viết thật thì cháu đã viết được từ lâu rồi. Học đi cháu ạ, biết đâu rồi lại được tước nọ danh kia."

"Thế còn mẹ, ý mẹ thế nào ạ?"

Đôi mắt mẹ cô lập tức ánh lên:

"Học đi con ạ. Chừng nào mà mẹ còn sức lực thì con cứ học tiếp đi. Học lên cao vào để ai ai người ta cũng thấy rằng mẹ đây có thể nuôi con không kém cạnh gì người khác."

"Ai ai" mà mẹ nói ấy không thể là ai khác ngoài bố bởi bố từng nói muốn bảo trợ cho cô học tiếp, viện cớ là mẹ cô chắc không làm được như vậy.

"Để cháu giúp bà bổ cau bà nhé."

"Ừm, cháu đi hái ngọn sầu đâu cho mẹ đi."

"Nếu bà đói thì cứ ăn cơm trước nhé, không phải chờ cháu đâu ạ."

Cô gái hơi kéo váy cao lên khi đi xuống cầu thang bởi bậc thang dốc. Mẹ từng nhiều lần muốn thuê thợ mộc về sửa nhưng rồi cứ phải trì hoãn mãi, cũng vì không có tiền. Angsumalin vào vườn, đầu lúc ngẩng lúc cúi để tránh những cành cam trĩu quả lúc lỉu... Năm nay cam sai quả vì trời rét, chắc sẽ bán được khá tiền, mẹ và bà sẽ không phải quá tiết kiệm. Nếu

không, chỉ mua một tấm vải may váy mẹ cũng suy đi tính lại, ngược với việc chi tiêu cho cô, xin gì là gần như đều được cả. Mẹ nói:

"Để con cũng có mọi thứ không thua bạn kém bè."

Nhưng sâu trong lòng, Angsumalin biết mẹ nghĩ gì. Mẹ muốn cho bố và họ hàng bên nhà bố biết là mẹ cũng có thể nuôi con mà không phải cạy cục ai. Mẹ muốn chứng tỏ cho mọi người thấy là hai bàn tay mẹ có thể nuôi nấng cho con sung sướng, đầy đủ không kém con người khác. Cô biết rõ điều này, nhưng bản tính khiêm nhường khiến cô biết cần kiệm, dành dụm, cái gì không nên thì không phí phạm, cái gì không đáng thì không tiêu; ít ra điều đó cũng giúp cho mẹ và bà cô không phải làm lụng vất vả quá sức.

Trong vườn không khí khá lạnh dù sương đã tan đi nhiều. Trên những cành cây ngọn cỏ còn đọng đầy sương mà theo mỗi cử động của cô, những giọt sương lại rớt xuống. Tiếng búa gõ đập kim loại ầm ĩ vang động vì cạnh khu vườn nhà cô là một xưởng đóng tàu nhỏ của tư nhân. Khu đất phía sau con ngòi, cỏ đã bắt đầu mọc lún phún. Việc khơi con ngòi này đáng ra phải của đàn ông, nhưng mẹ cũng cố tự làm, mỗi ngày nạo vét một ít. Dù cô nài nỉ mẹ thuê thêm người nhưng mẹ không chịu, bởi:

"Cũng khá tiền đấy con. Mẹ có thể xoay xở tự làm được."

Angsumalin định là hôm nay cô sẽ xuống khơi ngòi giúp mẹ... Cây hoàng lan cuối vườn đã trút lá, chỉ còn trơ lại cành. Cô gái mỉm cười khi nhớ lại mấy hôm trước, bà cô vào thăm vườn xong lên nhà than thở rằng:

"Cái cây hoàng lan cuối vườn e là sắp chết rồi."

Angsumalin còn thêm vào:

"Thế là khỏi hái hoa đem bán rồi."

Nhưng bà thì lộ rõ vẻ lo buồn trên mặt:

"Hoàng lan là loài cây mà người ta dùng để xem điềm may rủi đó cháu. Nếu cây mà tươi tốt nghĩa là chủ nhân sẽ sống thanh bình, thịnh vượng."

Cô lén cười bởi không tin, tại sao cuộc đời con người ta lại phụ thuộc vào cây cối kia chứ. Bà cô có vô số loại cây may mắn như xương rồng bát tiên, hoa mẫu đơn, rồi cả mấy họ bạch huệ mà mỗi khi chúng nở hoa lại

phải thắp nến thắp hương và thắt nơ đỏ lên cây nữa. Có loại cây còn hễ tới mùa khô thì phải đào lên trước khi trời có sấm bởi bà bảo:

"Nếu không sẽ không thiêng!"

Hai vai cô và vạt váy ướt đẫm sương. Cây sầu đâu ngọt này hơi cao, nhưng cành nhánh cụt cả vì bị chặt gần hết, chỉ còn lại chút ngọn xanh rờn. Angsumalin kéo vạt váy cho gọn gàng, nhìn trước ngó sau rồi nhảy bám vào cành cây thấp nhất, đu lên một cách thành thạo. Cành cây có sương đọng khá trơn. Những cành thấp thấp đều bị chặt cả nên cô phải leo lên những cành cao hơn, càng trên cao thì ngọn sầu đâu càng mềm, mập trắng. Angsumalin khẽ khàng trèo lên trên, khi ngồi được trên chạc cây cao nhất, cô thở phào, rồi từ từ ngắt ngọn sầu đâu vứt xuống dưới. Từ đây chỉ vươn cổ ra một chút là nhìn thấy thấp thoáng mái nhà ga Bangkok Noi[6], tiếng còi tàu âm vang theo gió vọng tới. "Cứu tôi với, ai ném vào đầu tôi!"

Tiếng ồm ồm vừa nói vừa cười vang lên từ phía dưới. Cô gái giật mình, vội kéo vạt váy che kín chân rồi ngó xuống. Chàng trai dáng cao lớn, da ngăm ngăm, mặc quần soóc màu đen, áo phông trắng, eo thắt khăn rằn đang đứng cười khoe răng trắng ở bờ thửa gần đó, cũng là đường phân ranh giới giữa các khu vườn nối nhau liên tiếp.

"Wanas đã đi đâu từ sáng thế?"[7]

"Ế... sao cây sầu đâu lại có cả ma nữ thế này? Ở trên cây thì như khỉ như vượn, xuống dưới đất có gì ném nấy."

"Im ngay nhé!"

"Thế sao lại trèo lên cao thế, rồi khéo ngã xuống chết teo cho mà xem."

"Lên hái ngọn sầu đâu, ăn với tôm nướng."

"Xuống đi để đây hái cho, nhưng phải cho ăn tôm trả công."

"Việc gì chứ? Người ta tự hái gần xong rồi, tội gì lại phải chia tôm cho người khác, mất công mò tôm từ sáng lạnh gần chết."

"Ôi trời, hôm nay rét thế mà còn tự xuống mò tôm ư?"

"Ừ, thấy tôm nó say nước. Thế đi đâu về thế này?"

"Bố sai sang gặp cô Orn để bảo là người buôn cam người ta sẽ đến định giá hôm nay. Hái đủ chưa?"

“Đủ rồi. Lùi ra xa xa đi, rồi quay lưng lại đây.”

“Không, đây cứ đứng thế này đấy, nếu không được chia tôm.” Chàng trai đứng chống nạnh, làm vẻ mặt tỉnh bơ bất cần.

“Này, người gì mà lại đi nhìn con gái leo cây.”

“Con gái leo cây thì thấy thường xuyên, nhưng leo rồi mà...”

“Thôi được rồi... cho ăn nửa con.”

“Hai con!”

“Thôi được rồi, một con, tôm to lắm đấy.”

“Không được ăn gian đâu đấy.”

Vừa nói cậu vừa quay lưng lại, đứng khoanh tay trước ngực, miệng thì hối thúc:

“Xuống chưaaa? Nhanh nhanh lên.”

“Cao gần chết, ai mà xuống nhanh được. Đừng có giục, không là ngã đây này.”

“Xuống chưaaa? Một, hai, ba?”

Tiếng động mạnh khiến chàng trai vội quay lại.

“Ôi...”

Cậu kêu lên và nhảy vọt qua con ngòi, tiến lại gần, cúi xuống chỗ cô gái đang ngồi im dưới gốc cây, mặt nhăn nhó.

“Đau không? Ngã từ chỗ nào, có cao không?”

Bím tóc vấn quanh đầu cô xổ tung, tay áo bị quệt bẩn thành một đường dài.

“Đáng ra không nên nhảy xuống từ trên cao thế.”

“Ai bảo là người ta nhảy, cành cây nó trơn nên bị trượt xuống đấy chứ.” Cự nự cậu xong, cô hất tay vùng vằng, khiến chàng trai cười hự hự:

“Dữ thế không biết. Rồi đây người ta không ở nhà cho mà cáu nữa đâu, người ta sẽ trốn đi thật xa. Không biết đến lúc đấy đằng ấy sẽ cáu với ai!”

Chương 3

Bàn tay đang xoa dọc cánh tay dừng sững lại, cô ngẩng lên nhìn thắc mắc:

"Định đi đâu?"

"Không nói."

"Xí... làm như người ta muốn biết lắm ấy."

Angsumalin từ từ đứng dậy, phủi vạt váy qua lại.

"Biến mất cũng tốt, càng không có người cứ trêu tức mình."

"Thế ai sẽ chờ đằng ấy mỗi sáng đi học?"

"Đi một mình cũng được."

"Tốt rồi. Người ta sẽ đi thật đấy. Cũng ngại chẳng muốn đi đâu... những năm năm mới được về."

Lần này cô gái ngẩng lên nhìn chăm chú.

"Cái gì, vừa bảo gì cơ?"

"Đây bảo là đây sẽ đi năm năm rồi mới về."

"Đi đâu những năm năm?"

"Sao bảo không muốn biết cơ mà?"

Chàng trai cố tình vòng vo trêu tức, cúi xuống nhặt ngọn sầu đâu lại thành một đống. Cô gái nhíu mày đăm chiêu rồi hỏi một cách phấn khích:

"Kết quả thi tuyển đã công bố rồi phải không Wanas?"

Chàng trai mỉm cười gật đầu. Angsumalin tròn mắt:

"Thế là Wanas được đi Anh học! Vui quá. Bác chủ tịch xã biết chưa?"

"Biết rồi. Hôm qua, khi người ta biết kết quả đã vội đến khoa em định báo cho biết nhưng không gặp, nên hôm nay phải sang bảo ngay đây!"

"Chúc mừng nhé. Thế bao giờ đi?"

“Không biết. Chắc phải đi trình diện rồi mới biết được, nhưng chắc không quá hai tháng nữa, chậm nhất là ba tháng.”

“Thế thì cho ăn hai con tôm cũng được!”

“Đãi tiễn người ta đi nước ngoài mà cho ăn mỗi hai con tôm!”

“Đây không phải đãi chia tay mà là đãi chúc mừng. Tiễn phải sau, hay là không ăn?”

“Ớ, ăn chứ. Mất công nhặt sầu đâu cho thế này, cớ gì mà lại không ăn.”

“Thế lên nhà thôi.”

Angsumalin dẫn trước, nói chuyện luôn miệng suốt dọc đường. Người đi sau ngắm cô gái bé nhỏ, cảm giác lưu luyến lạ lùng tràn ngập trong lòng cậu. Wanas và Angsumalin là bạn chơi cùng nhau từ thuở nhỏ. Cho dù cậu hơn cô hai tuổi, học trên hai lớp nhưng vì khi chơi cùng nhau, lúc nào cậu cũng nhường nhịn cô nên đối với cô bé Angsumalin, Wanas đã trở thành cái tên nơi cửa miệng. Còn ông Nun, chủ tịch xã, bố của Wanas cũng là chỗ thân thiết với gia đình ba mẹ con bà cháu cô từ lâu. Có việc gì giúp được họ ông Nun đều giúp đỡ hết lòng và bằng mọi cách. Khi cam chín, ông dẫn thương lái đến ngã giá mua buôn cả vườn; lúc thiếu nhân công, cũng lại chính ông cử người sang giúp mà không tính công sá gì.

Wanas vào học đại học khoa Kỹ thuật trước Angsumalin vào học khoa Ngữ văn hai năm. Việc Wanas sáng sáng đều đi thuyền từ nhà mình qua đón cô cùng sang sông rồi lên xe đi đến trường trở thành chuyện đồn đại khắp nơi. Chàng trai không khẳng định cũng chẳng phủ nhận, còn Angsumalin thì không để tâm, chỉ coi trọng việc hai người đã quen biết, chơi thân từ lâu. Bởi vậy, không có ai biết chuyện đồn đại ấy thực hư ra sao.

Chàng trai là con một trong nhà. Cho dù gia đình cậu gốc gác là dân miệt vườn nhưng ai ai cũng rõ gia sản của ông chủ tịch xã phải vào loại triệu phú. Cậu con trai duy nhất lại biết công biết việc, chăm chỉ chịu khó, càng đến tuổi trưởng thành càng xếp vào hàng đẹp trai, nên được dân cả vùng miệt vườn dọc theo con kênh Bangkok Noi và các cô nữ sinh trong trường đại học để mắt đến. Wanas chơi với Angsumalin từ khi cô bé mới vào trường tiểu học gần nhà. Vì không có anh chị em nên Wanas rất yêu quý cô bé. Tình cảm trìu mến, gắn bó ấy hình thành và dần ăn sâu, bám rễ

qua tháng năm, trở thành cảm giác thân thuộc như thể người con gái này đã là một phần của đời cậu vậy. Khi biết sẽ phải đi xa nhiều năm, sự lưu luyến càng gia tăng và nỗi lo sợ phải chia cách phủ bóng đen lên lòng cậu.

"Ang..."

"Hử?"

Cô gái nhấc cành cam lên, luồn qua phía dưới rồi mới quay lại đằng sau:

"Em vui mừng khi anh đi thật đấy à?"

"Sao lại không mừng chứ? Anh được đi nước ngoài mà."

"Người ta chả muốn đi gì cả."

"Thế sao lại đăng ký dự thi làm gì?"

"Thì tại em xui anh!"

"Người ta xui tốt mà còn không thích."

"Em không nhớ anh à?"

"Không biết. Anh phải đi đã thì mới biết là có nhớ không chứ, giờ còn chưa kịp đi thì biết sao được."

"Vừa biết được đi là người ta đã thấy nhớ nhà, nhớ em rồi."

Đôi mắt to tròn ánh lên một điều gì nhưng mau chóng tan biến mất. Cô quay người, vội rảo bước đi trước, vừa nói vừa cười: "Thôi đi. Anh sang đó chẳng mấy chốc rồi lại đi khắp nơi gây chuyện với người ta, khéo còn có khối đối thủ mà đấu khẩu hàng ngày."

Chàng trai cúi người luồn qua cành cam, nhảy qua khúc gỗ chắn đường, theo sát cô gái.

"Đôi co với ai cũng chẳng vui bằng mình đôi co với nhau."

"Ờ... hay nhỉ."

Vừa đến chân cầu thang, cô gái đã cất giọng lảnh lót gọi vọng lên:

"Mẹ ơi, Wanas xin ăn cơm cùng với ạ."

"Của cháu hai con tôm, cháu xí phần trước."

Ngoài hiên trước bếp đã trải một chiếc chiếu nhỏ, chính giữa bày đồ ăn. Trên mâm có ba đĩa cơm cùng với một cốc nước dành riêng cho một người. Tiếng gọi làm bà già đang đứng súc miệng bên hàng rào quay lại nhìn và

nói:

"À Wanas, vào đây ăn cơm với bà."

"Dạ cháu cũng đã tự mời mình rồi ạ. Cô Orn đâu hả bà?"

Người được hỏi thăm liền xuất hiện, bước ra khỏi cửa bếp, tay bà bưng niêu cơm đã lau chùi sạch sẽ.

"Wanas tới vừa đúng lúc."

"Bố sai cháu sang nói với cô là người mua buôn cam sẽ đến trả giá hôm nay ạ."

"Wanas thi đỗ đi học nước ngoài rồi đấy mẹ."

"Thế ư? Cháu sẽ đi đâu?"

"Cháu đi Anh ạ."

"Nên con rủ vào ăn, mình sẽ đãi tôm nướng với ngọn sầu đâu luộc để chia tay, kẻo đi học nước ngoài lại không được ăn."

"Cái Ang mau đem sầu đâu đi chần qua đi. Mẹ vừa mới chắt nước cơm ra đó."

Angsumalin nhận bó sầu đâu từ tay Wanas đi vào bếp. Cô ngâm ngọn sầu đâu vào chỗ nước cơm, chờ một lúc cho nước cơm chuyển sang màu xanh rồi lấy ra, vẩy nhẹ và bày vào đĩa, tiếp đó mở chạn bát lấy thêm một chiếc đĩa. Khi cô bước ra ngoài hiên đã thấy anh bạn ngồi ngay ngắn cạnh mẹ mình.

"Tốt rồi. Cháu được học bổng nhà nước thì về sẽ làm công chức luôn, đỡ phải đi kiếm việc làm. Xới cơm đi Ang. Mắm ngọt nhà này là ngọt lừ, đúng như tên gọi luôn. Cái Ang nó thích ăn ngọt."

"Cháu cũng thích ăn ngọt ạ."

"Wanas còn thích ăn cay nữa ạ, để người ta lấy ớt chỉ thiên cho nhé."

"Thế này thì làm sao đi sống ở nước ngoài được?"

"Chắc cũng phải chịu thôi ạ. Cháu lại còn ghét đồ ăn Tây nữa chứ, thức ăn gì mà cứ nhão nhão, nát nát, ngậy ngậy, mặn mặn, chẳng ra vị gì."

Bà mẹ nhìn cô con gái đang ngồi chống tay cách chàng trai một khoảng mà thầm thở dài khe khẽ. Cách đây không lâu, chủ tịch xã Nun đã nói bóng

gió với bà rằng:

"Cháu Ang nó dễ thương thật đấy. Bên nhà tôi cũng chẳng có con gái nên yêu quý cháu như con đẻ. Mong là về sau chị Orn cũng không có gì phản đối."

Đấy là kiểu đánh tiếng của người lớn với nhau. Cho dù là mẹ, gần gũi với con hằng ngày nhưng chỉ đến khi có người tới nói chuyện này, ý thức rằng con gái mình đã lớn mới trở nên rõ rệt trong lòng bà. Người mà con gái bà được dạm hỏi ấy cũng là chàng thanh niên bà biết rõ nhiều năm nay, ở cậu không có điểm gì đáng chê trách. Dẫu vậy, người làm mẹ cũng không khỏi lo âu, cảm giác lo lắng càng tăng lên khi nghe mấy chữ "đi nước ngoài" chạm vào nỗi đau trong tim bà. Quá khứ xưa cũ đắng cay lại hiện về khiến bà mẹ quyết định sẽ không được để có bất kỳ ràng buộc nào, tránh cho lịch sử sai lầm lặp lại!

"Cậu Nas[8] sẽ đi mấy năm?"

"Theo quy định là năm năm ạ."

"Cũng lâu đấy nhỉ."

"Lúc đi thì thì cháu cũng háo hức muốn đi, nhưng đến khi biết là đỗ được đi thật, cháu lại cảm thấy lo lắng, nặng nề thế nào ấy."

"Cứ ở một hồi rồi sẽ quen, mới sang mà nhớ nhà thì cũng là bình thường." Câu này bà vừa nói vừa gượng cười bởi trải nghiệm trong quá khứ đã dạy bà đó là sự thật!

"Chắc cháu sẽ nhớ nhà lắm. Bố mẹ cháu lúc đầu cũng mừng, nhưng giờ lại bắt đầu buồn rồi."

"Bác chủ tịch xã chắc sợ thấy cô đơn."

Suốt từ đầu đến giờ, cô gái lặng lẽ dùng tay nhón cơm đưa lên miệng. Wanas nhìn cô chăm chú nhưng chỉ thấy một góc khuôn mặt trắng xanh và bên mái tóc đen nhánh, ánh lên trong nắng.

"Ang vui lắm ạ khi thấy cháu sẽ đi khuất mắt."

"Tự dưng lại kiếm chuyện đấy."

"Thế không phải chắc, lúc nãy em nói thế còn gì."

"Trả lại tôm đây, cho ăn một con đủ rồi. Người nào hay gây chuyện

không cần phải ăn nhiều.”

“Cũng được, người ta cũng no rồi.”

“No rồi càng tốt, xong phải giúp em rửa bát, tập làm cho quen kiểu Tây đi.”

“Cái Ang, làm thế sao được.”

Người bà khẽ mắng, nhưng chàng trai đã cười khoe hàm răng trắng.

“Không sao đâu bà ơi. Cháu làm cùng được mà. Nhường em ấy chút, chẳng bao lâu lại chẳng có ai sai cháu làm nữa. Không biết đến lúc ấy thì Ang sẽ sai ai.”

“Không có ai thì tự làm.”

“Cậu Nas cứ nhường nhịn nó nên cái Ang mới được thể lấn tới”.

Ăn cơm xong, Wanas giúp cô dọn chén đĩa xếp vào một góc phía ngoài hiên, gần vại nước. Người bà nhấc mẹt cau ra bổ tiếp. Bà mẹ nói với con gái:

“Mẹ xuống vườn xem cam thế nào đây.”

“Vâng ạ. Nhưng mẹ đừng nạo con ngòi vội đấy, để con xuống làm cùng.”

Cô rửa bát rồi đưa cho chàng trai ngồi xếp bằng tròn, cầm khăn lau từng cái bát, dáng điệu thành thạo.

“Đêm qua, bố anh cũng nói là không muốn cho đi.”

“Bác nhớ con hả?”

“Không phải, bố nói tình hình ở nước ngoài giờ đang lộn xộn.”

“Đúng đấy, ai ai cũng nói vậy, người ta e là sẽ có chiến tranh. Bác chủ tịch xã theo sát tin tức hơn mẹ em, sáng nay em kể cho mẹ nghe, mẹ còn không tin.”

“Nhưng chắc không đến nỗi xảy ra chiến tranh đâu.”

“Nhỡ mà chiến tranh nổ ra khi anh đang ở bên ấy thì nguy.”

“Nếu thế, hoặc là được gọi về nước trước, hoặc không, nhỡ không về được thì anh chết mất.”

“Chết làm sao được. Mình cứ ở đó, bao giờ hết chiến tranh thì về.”

“Nhỡ họ đánh nhau đến hai mươi năm thì sao?”

“Thì chờ hết chiến tranh rồi về chứ có gì lạ, càng được ở nước ngoài những hai mươi năm.”

“Nhưng anh lo ở Thái Lan, đến lúc trở về cái gì cũng thay đổi hết.”

“Cái gì thay đổi cơ?”

Cô gái ngẩng lên nhìn vẻ thắc mắc, nhưng khi vừa gặp ánh mắt chàng trai, cô vội ngoảnh đi, cúi xuống chăm chăm rửa bát đĩa như thể đó là công việc quan trọng gì phải gấp rút xử lý cho xong.

Chương 4

Bàn tay đang cầm chiếc đĩa hơi hạ xuống khi nghe thấy câu trả lời rõ ràng:

"Em thay đổi chứ còn ai."

Angsumalin gượng cười một tiếng, cố giữ giọng nói chuyện bình thường như mọi khi.

"Dĩ nhiên rồi. Năm năm nữa cái gì mà chẳng thay đổi. Người ta phải lớn hơn, tốt nghiệp đại học, hoặc nếu không thì phải bỏ học."

"Thay đổi thế thì ai người ta nói làm gì. Anh chỉ sợ là cái thằng mặt lợn ở khoa em nó ung dung cướp em đi mất. Giờ người ta ở đây, người ta còn ngăn cản được."

"Vớ vẩn... nói lung tung. Ai mà đến cướp đi được. Nói như người ta là con gì hay đồ vật mà dễ dàng lấy đi được ấy."

"Không biết. Trước khi anh đi, anh sẽ phải nói chuyện với thằng mặt lợn đó cho rõ trắng đen mới được."

"Chuyện gì mà nói chứ." Cô gái lẩm bẩm.

"Nghe cho rõ, nghe cho rõ này, thưa cô Angsumalin thân yêu..."

"... và kính mến," cô gái nối vào.

Wanas đặt chiếc đĩa xuống, làm bộ phật ý.

"Sao lại phải kính mến nữa?"

"Để cho giống công văn ấy."

"Đây có phải công vụ đâu mà là chuyện riêng, chuyện của trái tim!"

Người nói làm mặt tỉnh bơ. Cô gái thì kêu lên:

"Ế, cái anh Wanas này!"

"Bình tĩnh nào, không bà nghe thấy lại biết có người đang tán cháu gái bà. Nghe nhé thưa cô Angsumalin. Người ta sẽ hùng dũng tiến đến nói với

thằng mặt lợn là: Này cậu kia...”

“Nghe cứ như tiểu thuyết.”

Wanas vờ không nghe thấy, nhíu mày làm điệu bộ như đang nói với đối thủ thật.

“Tôi xin nói rõ với cậu thế này, là cô Angsumalin ấy, tôi đã nhắm nhe, đặt rào từ lâu rồi.”

“Làm như người ta là mảnh đất.”

“Hừ... em đừng có xen vào. Người ta đang nói chuyện với thằng mặt lợn, đến đâu rồi nhỉ?”

“Ai mà biết được. Em có phải thằng mặt lợn của anh đâu.”

“À, đến đoạn nhắm nhe. Tôi đã nhắm cô ấy lâu rồi, từ hồi còn là trẻ con kia. Nên tôi đến đây nói cho cậu biết là trong khi tôi đi vắng, cấm cậu tuyệt đối không được luẩn quẩn quanh cô ấy. Nếu không tôi sẽ quay về nện cậu vỡ mặt đấy, cậu hiểu chưa?”

“Nếu cậu ta bảo là tại cô ấy đồng ý...”

“Há... Ang, em coi thằng mặt lợn ấy hơn anh à?” Chàng trai vươn mặt lại gần, hỏi cho ra nhẽ.

“Ơ, thì bây giờ đang giả sử em là thằng mặt lợn gì đó mà.”

“Giả sử thế không hay đâu, nghe không yên tâm tí nào. Người ta mất bao công cưa cẩm mà lại nói như chuyện đùa giỡn. Em nhớ đấy, trong khi người ta đi vắng, em đừng có dính dáng gì đến cái thằng mặt lợn đó.”

Đôi lông mày rậm nhíu lại, nét mặt làm vẻ nghiêm trọng. Angsumalin ngẩng lên nhìn, rồi cười tươi để lộ hàm răng trắng đều. Khi cười vui vẻ, khuôn mặt trắng xanh mang nét ngây thơ như trẻ con, đôi mắt to tròn lấp lánh. Angsumalin công nhận với lòng mình rằng suốt bao năm cô và chàng trai này quen biết nhau, Wanas đã chứng minh anh là người thật sự có thể bảo vệ và che chở cho cô được. Khi cô vui, anh là người cười cùng cô, lúc cô buồn khổ, cũng chính anh luôn ở bên an ủi cô.

Cô gái nhớ rõ cái ngày mà cô cùng Wanas rời khỏi cổng trường để lên xe điện về nhà như mọi khi, hai người đang sang đường thì thấy một chiếc ô tô đi ra từ cổng trường phổ thông gần đó. Người đàn ông ngồi ở ghế sau xe

quay ra nhìn thấy cô, rồi chiếc xe đó tiến lại và đỗ gần chỗ cô đứng.

"Ang, con..."

Angsumalin giật mình quay phắt lại. Đến khi nhìn rõ là ai, gương mặt trắng xanh của cô hơi tái đi. Cô cúi chào cùng lúc ông cất tiếng trầm trầm:

"Con định đi đâu để bố đưa đi."

Cô gái lưỡng lự. Chàng trai đứng cạnh liền quay sang khẽ nói:

"Ang đi đi. Anh đi trước, sẽ chờ ở bến sông."

Wanas liền qua đường đi trước. Cô gái ôm sách vở bước tới chiếc xe. Hai cô bé trạc tuổi nhau đang ngồi trong xe, nhìn cô đăm đăm. Angsumalin nhìn lại lạnh lùng, rồi trả lời bố:

"Con đang về nhà ạ".

"Bố sẽ đưa con ra tới bến thuyền".

"Dạ thôi ạ. Con tự đi xe điện về được." Câu cuối pha lẫn tiếng cười được cố tình nặn ra.

"Lên xe đi, con. Bố lâu lắm không được gặp con, muốn nói chuyện với con."

Người bố cố nài, và mở cửa xe, ngồi lùi vào bên trong.

"Kop[9], con lên ngồi trên đi."

Cô bé bị gọi tên làm mặt nhăn nhó, còn cô bé kia tên Kaew[10] tỏ vẻ vùng vằng, giận dỗi:

"Để con lên trên ngồi thêm một người nữa."

"Bố bảo Kop lên ngồi đằng trước, còn Kaew lùi vào trong. Đừng có nói nhiều, bố không thích đâu."

Hai cô bé làm theo lời bố, không dám phản ứng gì thêm. Angsumalin hơi mỉm cười, bước lên ngồi cạnh bố rồi đóng nhẹ cửa xe.

"Ek, đưa cô Angsumalin ra bến Phrajan[11] đã."

Nghe bố gọi "cô Angsumalin", cô bé Kop ngồi phía trên im bặt. Còn cô bé Kaew liếc đuôi mắt nhìn sang bên, khi bắt gặp đôi mắt to tròn giống bố đang nhìn mình sẵn bèn ngượng ngượng quay đi.

"Con gầy đi đấy, hay là không khỏe?"

Giọng nói dịu dàng ấy không mấy khi cất lên với người khác. Angsumalin thầm cảm động trong lòng, nhưng nét mặt và ánh mắt thì không biến đổi chút gì.

“Con khỏe ạ.”

“Thế mẹ với bà ngoại có khỏe không?”

“Có ạ.”

Câu trả lời ngắn nhưng nói với giọng nhẹ nhàng, không quá cứng cỏi.

“Con đi thuyền qua sông hàng ngày thế, có vất vả không?”

“Không vất vả đâu ạ.”

“Nếu vất vả thì đến ở với bố.”

“Dạ, con cảm ơn, nhưng... nhà của con chẳng còn ai!”

Câu nói ấy cố tình mỉa mai người bố. “Nhà của con” thể hiện sự xa cách, phân biệt, cắt đứt một cách rõ ràng khiến ông không thể không nhận thấy và cảm giác xót xa trong lòng. Đôi mắt to đen nhìn cô buồn bã. Gương mặt trắng xanh lộ rõ nét kiên cường, gan góc, khiến người bố không khỏi so sánh con ông cũng có trái tim sắt đá và lòng kiêu hãnh giống mẹ, không đời nào chịu cúi đầu trước ai hết.

“Con học hành thế nào?”

“Cũng tạm được ạ.”

Angsumalin muốn cười giễu cho bõ ấm ức khi nghe câu hỏi đó. Người đang ngồi cạnh cô đây chính là bố đẻ của cô mà chẳng biết gì về đứa con ruột thịt của mình, cho dù là cuộc sống, sức khỏe hay việc học hành... không biết ngay cả việc mọi người trong trường đều tin rằng cô sẽ giành ngôi thủ khoa khi tốt nghiệp đại học.

Hoàn cảnh gia đình khiến Angsumalin dốc hết sức lực, trí tuệ chuyên tâm cố gắng học hành. Cô âm thầm nghe ngóng tin tức biết hai đứa em cùng cha khác mẹ ít tuổi hơn cô nhiều nhưng ngay từ đầu đã được đi học sớm và có điều kiện hơn hẳn cô, nên hạ quyết tâm phấn đấu để không kém cạnh... Nhiều lần, cô nhìn thấy hai cô bé kia ngồi ô tô đi học, trong khi cô đang ở trên xe điện hay đang đi bộ dọc vỉa hè. Hình ảnh ấy càng khoét sâu vết thương, khiến nỗi cay đắng trong lòng cô nhân lên, lâu dần bồi đắp nên

lòng tự tôn, kiêu hãnh như một bức tường thành to lớn ngăn cách cô với bố. Dù mỗi lần gặp nhau, bố cô có thể hiện tình thương yêu, lo lắng thế nào đi nữa, Angsumalin vẫn chỉ đáp lại bằng thái độ lạnh nhạt.

"Con có thiếu thốn gì không?"

"Con có đủ mọi thứ ạ."

"Sao con không thỉnh thoảng đến thăm bố?"

Angsumalin hé môi định hỏi ngược lại:

"Sao bố không thỉnh thoảng đến thăm con?"

Nhưng rồi cô kìm được. Chẳng ích gì cả, câu hỏi như thế chỉ làm mồi cho hai đứa bé đem đi loan truyền, chế giễu cô về sau; chỉ riêng những câu bố cô nói từ đầu đến giờ cũng đủ để hai đứa nó thấm thía rằng bố cô vẫn hết lòng lo lắng cho cô; và nếu chúng đem kể lại cho mẹ chúng nghe, thì bà ấy lại càng thêm hả hê mà thôi.

Angsumalin không nói gì mà chỉ mỉm cười thay cho câu trả lời, và ngước nhìn bố với ánh mắt nhiều hàm ý, khiến ông phải thở dài.

"Nếu con có gì khó khăn thì đến tìm bố nhé."

Vẫn không có câu trả lời, nhưng động tác vươn lưng ngồi thẳng hơn cũng là câu trả lời cho ông bố biết ý nghĩ của cô. Khi xe đến bến thuyền Phrajan, Angsumalin hơi cúi đầu và đưa tay lên vái chào bố[12].

"Con..."

Lời nói nghẹn lại, đứt quãng giữa chừng, tình cảm xúc động dâng trào, người bố đưa tay ra khẽ choàng lấy vai con. Cảm giác ấm áp ấy khiến cô gái rưng rưng nước mắt mất một lát, rồi mới nén lại được.

"Con về đây ạ."

"Đừng quên con nhé, thỉnh thoảng đến thăm bố... Gửi lời đến bà và mẹ là bố nhớ tới hai người, khi nào rỗi bố sẽ đến thăm bà."

Angsumalin cắn môi đến đau, mở cửa xe bước xuống rồi nhẹ nhàng đóng lại. Người bố còn ló khỏi cửa xe dặn dò thêm:

"Qua phà qua thuyền nhớ cẩn thận nhé con."

Cô gái quay lưng lại với hình ảnh ấy, bước dứt khoát xuống bến sông.

Đôi mắt cô nhòa đi, đến nỗi gần như không nhìn thấy đường... Sẽ chẳng bao giờ bố quay lại đó... làm gì có ngày ấy...

Angsumalin ngồi nhìn dòng nước cạn màu nâu đục ngầu chảy qua một cách lơ đãng.

"Ang... em tới lâu chưa?"

Giọng trầm trầm dịu dàng vang lên từ đàng sau. Cô gái chầm chậm quay lại, đôi mắt khô khốc còn vẻ mặt lộ rõ đau đớn. Chàng trai ngồi xuống bên cạnh, chạm nhẹ vào đôi tay trắng xanh đang đặt trên quyển sách.

"Em nên quên đi, Ang ạ... đừng nghĩ ngợi gì. Dù thế nào đi nữa, ông ấy cũng là bố em. Những gì xảy ra đã qua lâu rồi. Nếu cứ đem ra nghĩ ngợi, đau khổ thì cuộc sống của mình sẽ không hạnh phúc đâu."

"Một mặt em ghét ông ta, căm ghét vô cùng, nhưng một mặt em cũng yêu bố. Thật ra em cũng không biết nữa, Wanas, là em cảm thấy như thế nào về bố."

"Đừng ghét bỏ ông ấy, Ang ạ... ông ấy là con người... mà người bình thường ai cũng có thể sai lầm. Dù thế nào, ông ấy cũng yêu em."

"Yêu ư, hứ..."

"Tình yêu của con người ta cũng có nhiều kiểu... Ông yêu quý em, nhưng đồng thời yêu cả hai đứa con gái kia nữa. Có thể ông vẫn còn yêu cô Orn, nhưng ông cũng yêu cả mẹ của hai đứa bé đó."

"Em ghét bố!"

"Nhưng thật ra thì em yêu ông... Hãy bỏ qua đi Ang. *Let by-gone be bygone*[13]... Mình về nhà thôi, thuyền đến rồi."

Chương 5

Chàng trai đứng dậy, cúi xuống cười trêu chọc:

"Em chuyên môn lấy lòng kiêu hãnh của mình ra để che giấu tình cảm!"

Và ngay lúc này, câu nói ấy lại vang lên rõ ràng trong tâm trí cô... Đúng vậy, cô hay vì lòng kiêu hãnh mà khống chế tình cảm của mình. Quá khứ gia đình không hạnh phúc khiến cô quá cẩn trọng trong các mối quan hệ để che giấu vết sẹo cũ. Cô không để tâm đến tình yêu hay sự quan tâm, quý mến người khác dành cho mình, bởi mục tiêu tham vọng của cô là phải tiến thật xa để có thể cười giễu họ hàng bên nội cho bõ ghét.

Wanas là người bạn trai duy nhất thân thiết và hiểu thấu cô từ bé. Cảm giác gần gũi ấy là cơ sở cho tình cảm gắn bó vững chắc giữa hai người. Tuy vậy, sâu trong tim mình, Angsumalin luôn nhắc nhở bản thân rằng:

"Anh ấy quá tốt so với mình, nhà anh ấy cũng giàu có hơn nhà mình. Hà cớ gì mà anh ấy quan tâm đến mình chứ."

Vì vậy, tình cảm của cô dành cho người con trai này luôn bị kiểm soát, không cho đi quá giới hạn tình bạn, dù trong lòng cô biết rõ anh có tình cảm ra sao với mình.

Chàng trai xếp chiếc đĩa cuối cùng rồi thở dài:

"Lúc nào người ta nói thật thì em lại lấy làm trò đùa."

"Thế không cho người ta cười thì bắt người ta khóc chắc?" Đôi mắt trong sáng nhuốm màu trách cứ.

"Anh mới là người muốn khóc đây."

"Ơ... sao thế? Lúc nãy còn nói chuyện bình thường."

Cô cố tình làm bộ không hiểu, nhưng chàng trai thì mặt mày căng thẳng.

“Thôi được rồi. Dù thế nào trước khi anh đi nước ngoài, anh sẽ đòi bằng được câu trả lời của em. Em đừng có mà chối quanh, định trả lời anh thế nào thì liệu mà nghĩ sớm đi, không lại bảo anh không cho thời gian chuẩn bị.”

Chàng trai đứng dậy, giũ chiếc khăn lau phơi lên giàn gần đó, nét mặt anh dịu xuống khi đưa mắt nhìn cô gái. Nhiều lần, Wanas tự hỏi bản thân tại sao anh lại dành tình cảm gắn bó cho người con gái này chứ không phải những cô gái khác vừa xinh đẹp, lại dễ dàng mở cơ hội cho anh. Cô gái có thân hình bé nhỏ mỏng manh, da trắng xanh, khuôn mặt hơi gầy, nét nổi bật nhất nằm ở đôi mắt to đen láy tươi vui, có lần từng bị anh trêu là:

Tìm trăng trên trời tìm dễ

Quen mặt, chán chẳng thiết nhìn

Còn trăng làm bạn hạ giới

Mắt tựa ngọc huyền, nơi nao?

Tìm trăng tri kỉ trần thế

Khó hơn trên trời, trăng kia

Vầng trăng trên trời sao sánh

Mắt huyền tri kỉ long lanh.

Nghe vậy, cô liền đáp:

“Chắc chắn là cóp nhặt của người khác. Thế có biết là thơ trong tác phẩm nào không?”

“Xem thường kỹ sư này rồi. Kanok Rekha[14] chứ gì.”

“Xì... đấy là tên nhân vật nữ chính, tên tác phẩm là Kanok Nakhon kia ạ.”

“Dù sao thì anh vẫn biết.”

“Thế đoạn thơ ấy có nghĩa gì có biết không?”

Cô tìm mọi cách tránh né. Anh liền ra vẻ hiểu biết:

“Biết chứ. Nghĩa là nếu tìm vầng trăng trên trời thì dễ dàng đến nỗi chán chẳng buồn nhìn, nhưng làm sao tìm được mặt trăng ở hạ giới, có đôi mắt tựa ngọc huyền để làm bạn khi đi rừng. Tìm một người con gái đẹp tựa

trăng tròn để bầu bạn trên thế gian, còn khó hơn tìm trăng rằng trên thượng giới, hơn nữa vầng trăng ấy lại có đôi mắt huyền, không giống với trăng trên trời đâu có mắt huyền. Thế nào, có ổn không?"

"Anh phải học thuộc của ai là chắc."

"Thì kệ anh, coi như là anh biết đi. Mất công anh học thuộc đọc cho nghe mà còn không khen. Mà chính là em đấy... vầng trăng trên thế gian có đôi mắt huyền..."

Đôi mắt to đen với ánh nhìn tươi vui pha lẫn nét thoáng buồn này đã chiếm trọn mọi tình cảm trìu mến, lưu luyến của anh một cách kỳ lạ... Wanas mỉm cười, dịu giọng nói:

"Ang, trước khi mình phải xa nhau, em không thể vì anh mà hạ bớt lòng tự tôn xuống một chút được à? Anh không yên tâm gì hết, cảm giác như thể nếu anh đi rồi thì mọi thứ đều trôi vuột mất cả."

Giọng nói ấy làm người nghe cũng cảm thấy nhói lòng xót xa theo, nét mặt buồn hẳn nhưng cô vẫn cố trả lời một cách vui vẻ.

"Trời... đã kịp đi đâu mà. Còn những mấy tháng đã vội kêu than ầm ĩ. Nhỡ bên kia người ta bảo là không nhận đâu thì em sẽ cười bò lăn bò càng ra giễu anh mất thôi."

"Chỉ mong người ta không nhận thật, anh cũng sẽ cười sung sướng. Anh về đây, người ta sắp đến trả giá cam. Khi nào xong bên nhà, anh sẽ dẫn họ qua đây."

"Tốt, sang đây giúp em làm bài tập."

"Lúc nào cũng có việc để sai bảo. Đến lúc người ta đi rồi, tò mò thật đấy, không biết em sẽ sai bảo ai."

"Thì thằng mặt lợn mà anh nói đến ấy."

"Cái thằng đấy trông bộ dạng là biết chỉ giỏi ăn với ngủ, làm gì có chuyện nó chịu làm đầu sai cho em như anh đây."

"Được rồi... được rồi... anh tốt nhất trên đời, hài lòng chưa?"

"Chưa."

"Thế còn đòi thế nào nữa?"

"Đến khi nào em cho anh câu trả lời mà anh hài lòng."

Người nói, nói xong thì đi thẳng một lèo, không ngoảnh nhìn lại. Angsumalin chỉ kịp nguýt dài một tiếng:

"Hứ!"

Cô sắp xếp việc nhà xong xuôi rồi thay sang bộ váy áo dài tay màu đen, nói với bà giọng trong trẻo:

"Cháu xuống vườn đây bà ơi."

"Ừ, đi giúp mẹ đi cháu."

Khi cô nhảy qua con ngòi đi tới thì bà mẹ đang mải xem xét từng cây cam một cách kỹ lưỡng.

"Nạo ngòi chưa hả mẹ?"

"Chưa con ạ, chờ người ta đến trả giá cam đã. Năm nay cam sai nhưng chỉ sợ không ngọt lắm vì nhiều nước quá. Con thử nếm xem, đây quả này chín già rồi."

Cô gái nhận quả cam từ tay mẹ, tách đôi cả vỏ rồi mới bóc từng múi một.

"Cũng khá ngọt nhưng con nghĩ không bằng năm ngoái... Hôm trước, con cũng dạy lũ bạn là tách đôi quả cam trước rồi mới bóc múi thì sẽ không bị dính xơ như khi bóc hết vỏ rồi lại phải ngồi bóc xơ nữa, chúng nó thích lắm."

"Nếu cam mà không tươi thì xơ nó vẫn dính, khó bóc đấy con. Con xuống đây làm gì?"

"Ơ, thì con xuống nạo ngòi cùng mẹ mà."

"Cậu Nas về rồi à?"

Giọng bà nói chậm rãi từ tốn như bình thường. Cô gái đang bóc cam, ngước lên thoáng nhìn mẹ rồi trả lời cũng với giọng đều đều:

"Về rồi ạ. Anh ấy nói là lát sẽ quay lại, đưa người buôn cam sang."

"Thằng bé này đúng là ngoan, chăm chỉ siêng năng, thảo nào mà bố mẹ nó yêu quý thế, lại còn thi đỗ được đi nước ngoài với người ta nữa."

"Thế lần sau con cũng đăng ký thi, để được mẹ khen là chăm chỉ siêng năng, để được mẹ yêu quý."

"Con có thi đỗ, mẹ cũng không cho đi."

"Thế là hết! Mẹ không muốn có con gái là lưu học sinh nước ngoài à?"

Câu nói vừa buột ra khỏi miệng, Angsumalin mới chợt nghĩ là có thể sẽ động vào nỗi buồn của mẹ, nhưng bà Orn vẫn không thay đổi nét mặt.

"Mẹ không muốn có con gái thành me đầm. Đi như vậy những mấy năm, mẹ sẽ nhớ con chết mất, nói dại nhỡ mẹ già chết trước khi con về thì sao. Nếu là con trai thì còn được, chứ con gái chắc chắn mẹ không chịu đâu. Các cụ xưa đã nói 'nam là thóc, nữ là gạo', con gái thế nào cũng phải chịu thiệt thòi hơn."

Angsumalin lén cười bởi biết bà Orn chuẩn bị răn dạy chuyện gì.

"Biết thế con sinh ra là con trai thì tốt biết mấy, sẽ được đi chơi thoải mái."

Bà Orn vừa đi vừa ngó nghiêng xem cam, cô con gái theo sát đằng sau.

"Dù thế nào thì phụ nữ mình cũng chịu thiệt thòi hơn đàn ông con ạ. Lúc yêu nhau, ở bên nhau thì cái gì mà chẳng tốt đẹp. Đến khi xa nhau, họ lại thấy người khác tốt đẹp hơn, đến lúc ấy, những cái trước đây là tốt lại trở thành không tốt. Nhưng nếu phụ nữ cũng cư xử như thế thì người đời lại chê trách."

"Thì mình đừng nghe ai nói hết ạ." Cô gái bắt đầu trêu.

"Miệng lưỡi người đời đáng sợ lắm. Người ta nói với mình thì nghe được, nhưng người ta đem đi đồn thổi với nhau thì không thể nghe nổi."

"Chính vậy nên con mới nói là mình không phải nghe ai."

"Cái con bé này ăn nói vòng vo."

"Con lại nghĩ là mẹ đang nói vòng vo ấy ạ."

"Nghe kìa, con cái đi nói mẹ thế."

"Thì đúng thế mà ạ. Con nghĩ mẹ đang định nói điều gì với con."

Người mẹ rời mắt khỏi cây cam, quay ra nhìn đôi mắt đen tròn lấp lánh ánh cười mà cũng phải cười theo:

"Ngay lúc này thì mẹ đang muốn nói là đáng ghét đứa nào biết mẹ nghĩ gì."

"Đấy, con đoán không sai mà."

"Nếu đã đoán trúng thế thì nói xem mẹ muốn nói chuyện gì với con?"

Đôi mắt to tròn ánh lên vẻ đắc thắng:

"Con nghĩ là mẹ muốn nói chuyện anh Wanas."

"Không phải mẹ muốn nói, phải là con nói cho mẹ nghe mới đúng. Con đừng trách mẹ can thiệp vào chuyện riêng tư của con, mẹ chỉ muốn biết điều mẹ nghĩ có đúng hay không thôi."

"Anh Wanas thích con."

Angsumalin khẽ trả lời, gương mặt trắng hơi ửng hồng. Bà Orn vẫn giữ nét mặt tự nhiên.

"Thế còn con?"

Cô gái vội lắc đầu:

"Con chưa thể thích ai được đâu mẹ."

"Sao vậy con?... Có thể mẹ hơi cổ hủ về chuyện này, nhưng con gái đến tuổi con nếu có thương nhớ ai, mẹ nghĩ cũng là chuyện bình thường."

"Có thể là con thích anh Wanas nhiều hơn những người khác, nhưng con chưa thể nhận lời gì được, vì nhiệm vụ của con giờ là học cho xong đã..."

Đôi mắt đen tròn sáng lên đầy vẻ kiên quyết. "Nhà mình nghèo, bị 'ai đó' khinh thường quá đủ rồi. Con muốn chứng tỏ cho họ thấy rằng chúng ta là những người như thế nào."

Cả bà mẹ lẫn cô con gái đều tự hiểu trong lòng "ai đó" mà cô nói đến ám chỉ những người nào!

"Con muốn lấy bằng tốt nghiệp, để không ai có thể chê mẹ là không nuôi con thành người. Đó là tấm bằng tốt nghiệp từ mồ hôi công sức của mẹ và bà đã nuôi nấng, cho con ăn học mà không ai chìa tay giúp đỡ. Nhà mình nghèo... nhưng con sẽ không chịu để ai khinh thường mình... Wanas, anh ấy là người tốt, nhưng con cũng không biết quãng thời gian năm năm tới đây, anh ấy có thay đổi hay không. Con sẽ không đồng ý ràng buộc mình để bắt anh ấy phải hứa hẹn gì với con. Con sẽ cho anh ấy cơ hội được lựa chọn, để anh ấy hiểu rõ lòng mình, nếu nhỡ về sau có điều gì xảy ra, cả con

và anh ấy đều không phải hối tiếc."

Bà Orn nhẹ nhàng đặt tay lên vai con gái:

"Mẹ tự hào vì con. Cho dù được lựa chọn đường đời lại thì mẹ cũng sẽ chọn như cũ chỉ để được có con là con gái mẹ."

Angsumalin ngước nhìn mẹ, nước mắt ngân ngấn.

"Bác chủ tịch xã cũng từng nói đến chuyện của con, nhưng mẹ vẫn chưa quyết định gì. Mẹ cho con toàn quyền trong chuyện này. Nếu con có thích cậu Wanas hay ai đi nữa mẹ cũng không phản đối, mẹ yêu con thì cũng sẽ yêu quý người mà con yêu. Mẹ biết rõ con làm chuyện gì đều đã suy nghĩ thấu đáo trước sau. Nếu con có yêu ai thích ai, mẹ chỉ yêu cầu một điều là hãy nói cho mẹ biết, không phải để làm gì khác, mà chỉ để mẹ có cơ hội giúp con cùng xem xét. Mẹ đã có nhiều bài học từ cuộc đời này, đủ để có thể giúp con không sai lầm như mẹ nữa!"

Cô gái xúc động ôm lấy eo mẹ.

"Con yêu mẹ... nhất định con sẽ không để mẹ phải thất vọng về con. Con sẽ tốt nghiệp để lấy bằng về khoe mẹ, khoe bà trước, rồi tìm việc làm kiếm thật nhiều tiền, những việc khác tính sau... Biết đâu, về sau mẹ lại kêu ca là phải nuôi một gái già trong nhà."

"Để đến lúc đấy, mẹ sẽ nhanh chóng rao bán, nuôi tốn cơm, bán đi để còn bù vốn chứ."

Cô gái cất tiếng cười trong veo, mắt nheo lại nhìn mẹ.

"Đến lúc đó, con sẽ chụp ảnh rồi đem dán khắp nơi, ở ủy ban huyện, ở trại tạm giam, nhỡ có người để mắt đến."

"Con lên nhà đi, mẹ xem cam tiếp để người ta đến mua còn biết đường mặc cả với họ."

"Con chưa muốn lên nhà, mất công thay đồ làm vườn đủ bộ. Con đi hái rau quan phra-ya vậy."

"Rau gì cơ con?"

"Trời, mẹ... ngọn cây keo dậu đó ạ. Nhiều người nhờ ăn rau keo dậu mà thành tài, làm quan, nên con mới gọi là rau quan phra-ya. Con sẽ hái luộc ăn với mắm ớt, biết đâu con lại thành phu nhân."

“Thế thì phải gọi là phu nhân keo dậu, chứ không phải phu nhân Angsumalin rồi.”

Dáng nhỏ thoăn thoắt nhảy qua con ngòi đi theo lối lúc trước. Bà Orn nhìn theo con mà khẽ thở dài rồi lại tiếp tục đi kiểm tra vườn cam.

Chương 6

Ánh đèn dầu sáng tỏ soi rõ gương mặt trắng trẻo đang cúi mải mê làm bài tập, sách vở xếp rải rác xung quanh. Lâu lâu cô mới đặt bút xuống, vẩy vẩy tay, vặn người, dựa lưng vào ghế một lúc rồi lại cúi xuống làm bài tiếp. Bầu trời phía ngoài tối đen, gió rét ùa tới từng đợt khiến không khí khá lạnh giá. Cây bần ven sông có nhiều đom đóm đến đậu tới mức tạo thành những quầng sáng nhấp nháy màu vàng dịu.

Tiếng xích sắt kéo lạch xạch ngoài bến nước làm cô gái ngẩng lên, đặt bút xuống, đứng dậy kéo tấm rèm che khung cửa sổ hướng ra sông. Cô thò mặt ra thấy ánh đèn pin nhấp nhoáng đang tiến lại gần, đồng thời với tiếng bà Orn cất lên hỏi:

"Ai đó?"

"Là cháu ạ."

"Wanas à, cháu lên nhà đi."

Cô gái buông rèm cửa sổ lại như cũ, vặn nhỏ ngọn đèn dầu trên bàn trước khi bước ra khỏi phòng... Ở ngoài hiên, ngọn đèn dầu sáng leo lét, chỉ thấy mỗi mẹt trầu mà bà Orn đang têm dở. Cạnh đó, chàng trai ngồi ngay ngắn, mặc quần dài và áo rét dài tay cao cổ gọn gàng.

"Thế nào anh Nas? Hộ chiếu xong xuôi chưa?"

Chàng trai ngẩng lên mỉm cười, nheo mắt nhìn dáng người bé nhỏ dưới ánh đèn dầu mà anh chỉ thấy mỗi cái bóng tối thẫm.

"Xong xuôi rồi. Tự dưng bên đó họ giục đi sớm, ngay tuần sau."

"Ang, con thắp cái đèn bão đi."

"Không cần đâu ạ, cô Orn. Một lát là cháu về ạ."

Angsumalin ngồi xuống sát cạnh mẹ, rúc đôi tay vào cái chăn mà bà Orn đang choàng.

“Xem kìa, tay lạnh ngắt lại rúc vào người mẹ. Nước mình mà còn lạnh thế này thì bên đó chắc là tệ lắm.”

“Năm nay rét thật đấy, sang tới bên đó có khi cháu bị đông cứng lại cũng nên.”

“Anh chuẩn bị áo rét đầy đủ chưa?”

“Ừ, anh chỉ chuẩn bị com lê thôi, còn áo măng tô chắc để sang đó mua. Em có muốn mua gì thì mau dặn đi, anh sẽ gửi về cho.”

“Anh cứ đi xem, có cái gì đắt thật là đắt thì mua gửi về đây.”

“Hai cái đứa này, đúng là...” Bà Orn phàn nàn.

“Cô Orn xem Ang đấy, có bao giờ nói chuyện tử tế với cháu đâu. Chuyên môn trêu chọc, nếu mà có học bổng môn trêu chọc thì Ang giành được là chắc.”

“Nói đến học bổng, lúc anh đi thi, ai... ai là người luyện nói tiếng Anh cùng. Nói ra thì lại bảo kể công.”

“Chưa kể công mà đã thế này rồi.” Wanas lẩm bẩm than thở.

“Ang, con đi múc bát chè chuối cho Wanas đi.”

“Đấy... mau đi lấy ngoan đi, bát to to vào.”

“Người gì mà tham ăn.”

Cô gái đi vào bếp một lúc rồi bưng ra một bát nhỏ có lót chiếc đĩa, đặt trước mặt chàng trai:

“Đây, đãi tiễn anh lên đường.”

“Ôi trời ơi, hỡi tám phương trời, mười phương đất, không có tiền bạc gì hết, chỉ đãi bạn hiền được một chén chè chuối mà thôi.”

“Cảm thán gì mà dài thế?” Bà Orn buột cười.

“Cháu đang than thở ạ, cô Orn.”

“Than thở cái gì. Cái gì mà không có tiền bạc với chỉ đãi bạn hiền có thế thôi.” Angsumalin gắt.

Wanas cứ mặc kệ xúc chè ăn tỉnh bơ.

“Không phải sao? Cứ như hôm trước ấy, người ta không có tiền, cất công đi tìm tận khoa định xin bữa cơm trưa, vậy mà cho người ta mỗi đĩa cơm

suất, với chén nước suông rồi đuổi về.”

“Cái Ang này, sao lại nhẫn tâm thế con?” Bà Orn khẽ trách móc.

“Trời... mẹ tin gì cái kẻ chuyên phét lác ạ. Đĩa cơm suất nhưng xin thêm cơm mấy lần đến nỗi con suýt phá sản. Con cũng chỉ được uống nước trắng. Nếu con không bớt lại ít tiền đi xe điện thì cả hai đã phải đi bộ về rồi. Còn tiền anh ấy đem đi làm gì hết, mẹ biết không ạ?”

“Thôi mà, thôi, đừng đem chuyện của tiểu huynh đây ra phơi bày trước thiên hạ. Xin đấy, hiền muội.” Wanas làm bộ như sắp giơ tay vái.

“Đừng có mà làm trò hề. Anh ấy đem tiền đi cá cược với bạn, mẹ ạ.”

“Ôi, sao lại đi cá cược làm gì?”

Wanas cười ngượng nghịu, nuốt miếng chè chuối một cách khó khăn.

“Nói lấp lửng thế thì anh bị mắng một trận mất. Không phải cá cược đâu cô Orn, chỉ là thách đố nhau chút thôi.”

“Dù sao cũng vẫn là cá cược.” Angsumalin xen vào.

“Chỉ giỏi thêm dầu vào lửa.” Wanas làm bộ nhe nanh. “Bọn cháu cá nhau là cháu có dám ngồi bán phiếu cầm đồ trước khoa Kế toán không. Cháu bảo cháu dám, nên mới cá nhau.”

“Trời ơi, không còn gì chơi nữa hay sao?” Bà Orn kêu lên.

“Bọn chúng nó mới thu thập phiếu cầm đồ lại cho cháu, cháu thì ngồi đó làm mặt tỉnh bơ.”

“Ngồi xổm nữa chứ mẹ, một xếp phiếu đặt trước mặt, lại còn cởi giày chặn để giấy không bị bay.”

“Hừm... miêu tả kỹ gớm.”

Bà Orn không nhịn được cười: “Nghe thì có vẻ đáng ra phải thắng, làm sao mà cuối cùng lại thua?”

“Thì đây ạ... nguyên nhân.” Wanas dẩu môi về phía cô gái.

“Này, lại đổ lỗi cho người ta!”

“Tự dưng Ang lại đi gặp bạn ở đó, rồi kéo cả đàn đến xem cháu. Ai mà chịu nổi, cháu phải chuồn chứ sao nữa.”

“Chạy bạt mạng luôn mẹ ạ, một tay xách giày, một tay vẫn còn kịp vơ

đống phiếu cầm đồ theo."

"Nếu mà còn ở lại... miệng lưỡi em khiếp chết được." Wanas giọng ỉu xìu.

"Sao với người khác thì anh không xấu hổ. Anh ngồi ung dung giảng giải nào cái phiếu này là đồng hồ đeo tay, máy chạy tốt, chỉ tiếc mỗi cái không có kim nên tôi mới bán rẻ, ai mà mua về tặng sinh nhật bạn bè thì tình bạn sẽ rất khăng khít. Còn cái này..."

"Em nghe thấy à?"

Angsumalin chìa mặt lại gần:

"Em đứng đằng sau anh một hồi lâu rồi mới vòng ra đằng trước, nói cho mà biết."

"Thảo nào. Cái bọn đấy cứ cười ầm ĩ. Anh đã phải nhận lời cá cược ở tít tận khoa đấy, nghĩ là chắc em sẽ không thấy."

"Người ta nói cho anh biết, chính hội bạn anh chạy đến bảo người ta đi xem anh làm trò gì hay lắm, nên người ta mới đến đấy."

"Ây dà... bọn đấy thâm hiểm thật đấy."

"Anh không ngượng với em thì đã thắng đẹp rồi, đằng này suýt phải chịu đói. Nếu em không nghĩ đến việc sẽ không có ai giúp em làm bài tập thì đã để anh nhịn đói cho chừa đi rồi."

Wanas cúi đầu xúc nốt thìa chè đưa vào miệng, cãi thầm trong bụng: "... Ai mà không xấu hổ khi người mình yêu thấy mình trong bộ dạng điên điên khùng khùng như thế...!"

"Chơi cái trò gì mà lạ lùng."

"Ối, bọn các anh ấy toàn bày những trò lạ lùng để chơi với nhau. Còn anh này đầu sỏ, làm gì có chuyện chịu thua."

"Dạ vâng thưa mẹ, lần sau con sẽ không làm thế nữa ạ!" Wanas giả giọng khúm núm, đặt bát chè ăn xong ra xa, cô gái liền đưa cho chén nước.

"Anh mà còn chơi những trò oái oăm nữa thì sang đó, bọn Tây tha bồ bu vào xem. Mà sao tự dưng ngày đi lại bị đẩy sớm lên?"

"Cũng không biết. Vừa làm hộ chiếu xong, người ta đã gọi lên thông báo lúc chiều nay."

“Bác chủ tịch xã bảo sao?” bà Orn ngẩng lên hỏi.

“Bố cháu vẫn chưa nói gì, còn mẹ cháu bắt đầu kêu than rồi. Nên cháu trốn sang đây, chứ ở nhà thì mềm lòng mà không đi được nữa, bản thân cháu đã lưỡng lự sẵn rồi.”

“Đi đi, anh Nas.” Angsumalin vội động viên. “Mất công luyện thi như vậy, đến nước này mà lại rút lui là sao? Năm năm chỉ một thoáng là qua, trở về tha hồ oai chết lên được.”

“Oai là đủ rồi, đừng để đến mức chết chứ.”

“Đấy, anh cũng châm chọc chẳng kém gì.”

“Nas đi đi. Cháu đừng lo lắng gì cả, bố mẹ cháu đều còn khỏe. Cơ hội đến thì phải chớp lấy, trở về là trí thức Tây học, sẽ nhanh chóng được thăng tiến.”

“Cháu cũng nghĩ như vậy thưa cô. Năm năm, gấp rút học, trở về sẽ trưởng thành hơn.” Người nói quay ra nhìn gương mặt trắng dịu dàng chỉ thấy thấp thoáng trong bóng tối, ánh mắt cậu tha thiết.

“Cháu sẽ thôi không trẻ con nữa, biết đâu lại làm nên sự nghiệp, bố mẹ cháu đỡ phải lo lắng. Mẹ cháu hay than phiền là sẽ không yên tâm nhắm mắt vì cháu, bố cháu quay ra bảo đêm nào chả thấy bà ngủ ngon thì bị mẹ cháu lườm cho cháy mặt.”

Angsumalin thích nhìn hàm răng trắng đều của anh ánh lên khi cười hết cỡ.

“Cháu về đây ạ. Cháu đến báo với Ang việc phải đi sớm hơn, để nếu có định mở tiệc chia tay thì còn nghĩ sớm sớm đi.”

Người nói nhấn mạnh câu cuối một cách ẩn ý rồi rục rịch đứng dậy.

“Gần đến ngày đi, cháu sẽ đến chào cô và bà lần nữa. Bà chắc ngủ rồi ạ?”

“Ừ... đi về cẩn thận, đường tối đấy. Ang ra tiễn Nas đi, cái cầu thang nó trơn, xuống phải cẩn thận đấy.”

Angsumalin chần chừ một chút rồi đứng dậy đi ra theo chàng trai nhưng vừa đến đầu cầu thang, cô dừng lại nói nhẹ nhàng:

“Người ta tiễn đến đây thôi nhé.”

Wanas lập tức quay lại, ánh mắt đầy vẻ sốt ruột.

"Ang, nói chuyện với nhau thêm một chút không được sao. Tuần sau người ta đã phải đi rồi."

Cô gái thở dài, làm vẻ lưỡng lự.

"Hôm nay, vừa biết là phải đổi lịch đi sớm hơn, anh đã định đến tìm em ngay. Tâm trí cứ đâu đâu. Anh đợi nói chuyện với bố mẹ xong là vội đến đây ngay. Em chẳng thể vì anh một chút hay sao?"

Câu nói cuối nhuốm vẻ trách cứ, làm cô gái không đành lòng phải bước theo xuống cầu thang. Bà Orn thoáng nhìn theo rồi cúi xuống làm tiếp, bởi tin bà con gái tuyệt đối sẽ không làm gì sai lầm!

Chương 7

Bụi dạ hương ở chân cầu thang nở hoa trắng cả cây làm cô gái phải dừng bước, ngắt một cành gần nhất. Wanas soi đèn pin cho cô và nhắc:

"Cẩn thận rắn đấy Ang".

"Em hái một chùm thôi".

Chàng trai vẫn chiếu đèn cho cô gái đang đi phía trước, cô đi nhanh tới mức anh phải bảo:

"Này em đang vội đi đâu đấy".

"Em sợ rắn."

"Sợ rắn hay là sợ anh?", Wanas rào trước với giọng nghiêm nghị hơn: "Em cứ làm như là không biết rõ anh vậy."

"Ơ, anh tự nghĩ tự nói ra rồi đổ cho người khác."

"Ang..."

"Hử..."

"Hừm, em không thể đáp cho nó dễ nghe một chút à? Mất hết cả hứng."

"Thế muốn người ta trả lời thế nào? Trước nay vẫn nói chuyện với nhau thế này. Em là người mà từ xưa thế nào thì vẫn thế. Nếu anh muốn nghe ai đáp lọt tai thì gọi nhầm người rồi."

"Em nói là vốn thế nào thì vẫn thế, có thật không?"

"Ế, anh định bảo em nói dối đấy à?"

Cô gái đi vòng qua bụi dủ dẻ, phía trước là bóng tối thẫm của hàng cây hoàng anh trồng dọc hai bên lối đi. Wanas rảo bước nhanh hơn và tiến lên đi song song với cô gái khi tới cây cầu dài bắc ra phía bờ sông.

"Năm năm nữa, em sẽ vẫn như thế này cho đến khi anh trở về phải không?"

“Nhìn cây bần kìa, đẹp quá”.

“Không nói chuyện cây bần!” Anh làm giọng nghiêm:

“Em phải trả lời câu hỏi của anh đã. Chắc anh không tìm được cơ hội nào để nói chuyện với em thế này nữa. Em đừng có mà nói lảng chuyện nọ chuyện kia.

Em nói xem là em có chờ anh năm năm được không?”

Angsumalin im lặng. Wanas nóng ruột, vội nói tiếp.

“Ang... nếu anh còn ở đây thì anh sẽ không nói thế này với em đâu, cho tới khi em học xong đã. Nhưng đây anh phải đi những năm năm, đủ lâu để mọi thứ đều thay đổi, nên anh mới quyết định nói với em.”

“Thời gian những năm năm, ai mà biết được những gì sẽ thay đổi, ngay cả anh cũng có thể không còn như trước.” Giọng nói của cô bình thản, nghiêm túc như một người từng trải.

“Anh không phải người như thế.”

“Không phải đâu anh Nas. Thời gian làm chúng ta trưởng thành hơn, suy nghĩ người lớn hơn. Hồi bé, ta thường nói về tình yêu, nhưng khi thành người lớn, ta sẽ hay nói đến sự phù hợp. Cứ lấy ví dụ ngay việc khi mình còn là trẻ con, em với anh cùng đi bơi, mình chẳng nói với nhau dòng sông nhà mình rộng như là biển vậy. Nhưng khi mình lớn lên, mình thấy dòng sông nhỏ lại, vì mình đã thấy những cái to lớn hơn.”

“Suy nghĩ, thái độ hay gì gì đi nữa của con người có thể thay đổi, anh không phản đối, nhưng trái tim con người ta không thay đổi được đâu.”

“Trái tim con người không thay đổi, nhưng khi suy nghĩ thay đổi thì người ta phải tiếp nhận những điều mới đến với cuộc đời mình, tình yêu của con người cũng thế. Ngọn nến, dù đã có một ngọn đang chiếu sáng rồi nhưng ta vẫn có thể thắp thêm những ngọn khác nữa. Người thắp thì được nhiều ánh sáng hơn, nhưng ngọn nến sẽ bị sức nóng thiêu đốt mà tự tan chảy, lụi tắt.”

“Em sợ người ta sẽ giống bố em chứ gì. Đừng giận khi người ta nói như thế.”

Angsumalin tự cắn môi mình vì Wanas nói trúng điều trong lòng cô.

Phải, những điều xảy ra trước đây vẫn là vết sẹo khiến cô luôn nghi ngờ, cảnh giác tấm lòng của tất cả những người bạn khác phái. Sâu trong tim cô luôn nhắc nhở:

“Bọn con trai giống nhau cả thôi. Toàn nói dối!” Có lẽ chính vì điều này mà nhiều người cố tìm cách kết thân với cô xong lại đi nói sau lưng cô rằng:

“Cô nàng đấy đẹp như búp bê bằng cẩm thạch, nhạt nhẽo chẳng có tí sức sống nào!”

Cô khẽ thở dài, trả lời nhẹ nhàng:

“Em không giận đâu, anh Nas.”

“Em biết không, em lúc nào cũng có thành kiến là lũ con trai đều giống bố mình. Anh đã từng tự hào rằng chỉ có mình anh là em thấy hơn người khác, nhưng rồi... sự thật anh cũng chẳng khác gì bọn họ.” Giọng anh khi nói câu cuối mang màu hờn dỗi, tủi thân.

“Anh Nas!”

“Anh từng nghĩ rằng chỉ có anh là được em tin tưởng đặc biệt. Anh luôn tự hào được chăm lo cho em như em gái, như người mà anh yêu quý nâng niu. Anh hy vọng là em sẽ không coi anh giống như ai ai nhưng cuối cùng, anh cũng chẳng được hơn họ một chút nào.”

“Không phải đâu anh Nas, không phải...”

Giọng cô nôn nóng, Angsumalin muốn giải thích cho chàng trai hiểu rõ tất cả cảm nghĩ của mình nhưng cuối cùng buông tay vẻ thất vọng:

“Anh sẽ chẳng bao giờ hiểu em được đâu.”

“Anh mà lại không hiểu em ư? Không hiểu người mà anh đã cùng lớn lên từ bé...”

“Anh không hiểu là chính em đang cố gắng cho anh cơ hội không phải ràng buộc mình với đứa con gái nghèo khổ chẳng có gì như em. Chính em đang cho anh cơ hội được lựa chọn người tốt hơn em để về sau, anh không phải hối hận như bố em khi nghĩ rằng gặp được người tốt hơn mẹ. Em không muốn giống mẹ phải đau khổ như hiện tại chỉ vì một lời ràng buộc vớ vẩn. Anh hiểu chưa, đã hiểu chưa, là tại sao em không muốn ràng buộc

anh bởi một lời hứa hẹn bấp bênh, không chắc chắn!"

Giọng cô gái càng lúc càng to hơn bởi những điều đã bị kìm nén trong lòng. Chàng trai đưa tay ra chạm nhẹ vào cánh tay cô, giọng anh trở lại bình thường:

"Em không phải hét lên đâu. Anh hiểu mà..."

"Anh không hiểu. Anh không biết là em mong điều tốt cho anh."

Giọng cô pha lẫn tiếng nấc hệt cô bé Angsumalin từng than khóc hồi nhỏ, làm Wanas chỉ muốn kéo cô vào lòng mà an ủi như lúc còn trẻ con. Nhưng giờ, ý thức về cái gì nên, không nên khiến anh phải kìm lòng mình lại.

"Anh hiểu... Bản thân anh cũng sẽ không hứa hẹn gì với em, bởi thế nào thì em chắc cũng không tin. Anh chỉ có thể nói là rồi anh sẽ quay trở lại, quay lại tìm em... một mình em thôi! Suốt năm năm tới, dù thời gian dài đằng đẵng, dù anh sẽ gặp người khác có thể tốt hơn em cả về địa vị, hiểu biết, sắc đẹp hay gì đi nữa nhưng không có ai như em hết. Vì anh đã biết em từ lâu, thân thuộc đến nỗi em như là một phần trong anh, như hai nửa đã từng ở bên nhau, dù một nửa phải tách ra nhưng rồi sẽ tìm cách trở lại nhập làm một như xưa. Em nói thời gian... sẽ làm cho mọi thứ thay đổi, cũng đúng, đó là anh sẽ trưởng thành hơn, có trách nhiệm hơn với cuộc đời. Nhưng anh sẽ chứng minh cho em thấy thời gian không thể đổi thay trái tim anh! Anh chỉ có thể nói với em như thế thôi. Trong năm năm ở bên đó, anh có gặp gỡ ai chăng nữa thì cũng không ai thay thế được em, sẽ không ai khác mà anh muốn lấy làm vợ, ngoài... em... Angsumalin!"

Wanas gọi tên cô tha thiết.

"Anh không yêu em chỉ vừa mới hôm qua, hôm nay nhưng nếu em hỏi anh là anh yêu em từ khi nào thì anh cũng không trả lời được. Anh chỉ biết là anh không thể chia lìa khỏi em, thế là đủ. Nếu em không muốn ràng buộc với anh để phòng ngừa sự đổi thay hay gì đi nữa, em không cần phải trả lời anh. Anh sẽ không hỏi em nữa, anh cũng muốn dành cơ hội cho em!"

"Anh Nas..."

"Nhưng đối với anh... năm năm nữa, anh sẽ quay lại đứng tại đây, hỏi lại câu hỏi cũ, nếu như em chưa thay đổi!" Chàng trai quay người, bước đi về

phía bến nước. Angsumalin vội chạy theo níu cánh tay anh lại:

"Nas..."

Giọng cô lúc này là giọng của cô bé Angsumalin trước đây từng nịnh nọt khi Wanas làm vẻ giận cô thật sự. Wanas dừng lại.

"Nas, anh không muốn có cơ hội mà em dành cho đó à?"

Chàng trai đưa mắt hờ hững nhìn đàn đom đóm đang đậu nhấp nháy quanh cây bần gần đó.

"Anh đã có được nhiều cơ hội rồi, và anh đã chọn cơ hội đó rồi!"

"Vậy... năm năm nữa, em sẽ chờ anh ở đây để anh quay về hỏi lại em câu hỏi mà em chưa trả lời!"

"Ang!"

Chàng trai lập tức quay phắt lại, đôi mắt sáng ánh lên. Khuôn mặt trắng trẻo của cô chỉ hiện lên thấp thoáng giữa ánh sáng vàng xanh dìu dịu nhấp nha nhấp nháy từng đợt.

"Ang...", Wanas gọi tên cô lần nữa nghe da diết hơn. "Ang... chắc chắn anh sẽ mau chóng trở về để hỏi lại câu hỏi đó."

"Năm năm trong chờ đợi sẽ trôi rất chậm, nhưng nếu anh chú tâm học hành thì năm năm cũng không lâu đâu."

"Anh hứa là anh sẽ chú tâm học hành, nhất định không để em phải đợi lâu!"

Gió lạnh ùa tới làm cô gái co người lại. Wanas nhìn cô lo lắng:

"Lạnh chứ gì? Em không đem thêm áo khoác xuống. Em phải cẩn thận sức khỏe nhé, người vốn đã yếu ớt rồi." Giọng anh lộ rõ sự lo lắng thật lòng.

"Anh ở bên đó sẽ có nhiều mối lo lắm. Anh gửi gắm em trông nom bố mẹ giúp anh. Anh cũng đã nhờ bố mẹ chăm lo cho em, bố mẹ nhận lời rồi."

"Cái gì!" Giờ mới thấy giọng cô mang dấu hiệu ngượng ngùng. "Nói như người ta là trẻ con".

"Nếu em còn bé thì anh chắc không phải lo đến mức này, nhưng đây em lại lớn rồi chứ. Anh gửi gắm em cả với lũ bạn cùng khoa nữa, nếu có ai đến đeo bám em, cho chúng thoải mái nện một trận."

“Đấy hả, cơ hội mà anh dành cho em, có ai đến đeo bám thì cứ thoải mái nện cho một trận.” Cô gái cự nự.

“Thì đấy, cơ hội mà em không được lựa chọn. Anh độc quyền hết!” Wanas đưa tay ra chộp lấy hai, ba con đom đóm rồi nhẹ nhàng đặt lên tóc cô gái.

“Anh cố gắng ngăn chặn hết mức có thể... Anh không muốn làm đom đóm cứ phải thắp đèn bay mãi để đi tìm linh hồn của nàng bẩn đã biến mất dưới sông.”

Lại thêm một đợt gió lạnh thổi tới, làm Angsumalin phải đứng co ro vì rét. Wanas nhìn lo lắng.

“Chắc anh không có cơ hội nói chuyện với em thế này nữa, nhưng anh cũng yên lòng hơn rồi. Em lên nhà đi... cầm theo cái đèn pin này nữa, đường đi tối. Anh thì không sao, thuyền cập bến là tới chân cầu thang lên nhà luôn.”

Chàng trai khẽ cầm lấy bàn tay bé nhỏ lạnh ngắt vừa chìa ra cầm cái đèn pin. Angsumalin căng người đứng im không cử động.

“Năm năm nữa, Ang nhé... Anh sẽ quay lại đứng ở đây, hỏi câu hỏi cũ mà anh đã hỏi em. Đối với anh, dù bận học hành nhưng thời gian hẳn là cũng rất chậm chạp, bởi anh cũng phải đợi em. Anh không để em phải một mình đợi anh đâu!”

Chương 8

Chiếc thuyền nhỏ từ từ rời bến, tiếng mái chèo khua nước vang lên từng nhịp cho tới khi biến mất trong bóng tối. Cô gái chầm chậm đi về nhà theo lối cũ, cảm giác ấm áp từ cái nắm tay vẫn hiển hiện trong tâm trí. Angsumalin không nén nổi nụ cười khi nghĩ tới dáng vẻ của chàng trai muốn đóng một vai trò mới, người mà cô vốn vẫn coi như anh, như bạn từ bé đến giờ.

Bà Orn đẩy mẹt cau ra xa, kéo cái chăn sát vào người hơn, vừa đúng lúc cô gái xuất hiện ở đầu cầu thang.

"Nas về rồi hả con?"

"Vâng mẹ".

"Thế con cầm đèn pin về làm gì thế kia?"

"Anh Nas đưa cho con, anh ấy thấy đường tối."

Angsumalin bước vào ngồi lên bậc sàn trên, đặt chiếc đèn pin xuống gần cơi trầu ở chân cột. Gương mặt trắng mịn thoáng vẻ gì đó khiến bà Orn lẳng lặng nhìn một lúc. Angsumalin ngước nhìn mẹ, đôi mắt đen láy chợt ánh lên.

"Anh Nas tìm cơ hội nói chuyện với con..."

"Con trả lời cậu ấy rồi à?" bà Orn hỏi chậm rãi.

"Con không trả lời gì cả, chỉ nói là năm năm nữa để anh Nas về hỏi lại con, con sẽ chờ để trả lời câu hỏi của anh ấy ở đây."

Gương mặt trong sáng của cô chợt ửng hồng. Bà Orn hơi mỉm cười:

"Con trả lời thế là tốt rồi. Thời gian những năm năm... Nếu Nas vẫn quay lại để hỏi con câu hỏi cũ thì coi như cậu ấy là một người tốt. Còn con... đến khi đó cũng đã trưởng thành hơn, tốt nghiệp rồi, có công có việc, sẽ không khó để con biết phải quyết định thế nào, phải không con?"

Cô gái nhìn mẹ, mắt ưa ứa nước, cô dựa mái đầu xinh xắn vào cánh tay bà. Bà Orn dang tay ôm chặt con vào ngực.

"Mẹ chỉ có mình con, mẹ biết rõ con như thể chính mẹ vậy, mẹ hiểu rõ con. Tình yêu là thứ cần phải có thời gian con ạ. Cứ xem mẹ thì biết, cho dù mẹ cũng đã dành thời gian cho nó mà vẫn sai lầm, vì mẹ quên không xem xét bản thân mình. Vì thế mẹ muốn con hãy xem xét đến khi nào thật sự sẵn sàng, cho dù có lâu một chút nhưng sẽ không phải hối tiếc về sau. Con đã hành động đúng rồi, mẹ rất vừa ý. Mẹ cảm ơn con."

"Sao mẹ lại phải cảm ơn con. Con như thế này là nhờ có mẹ dạy dỗ mà."

"Việc dạy dỗ hay không dạy dỗ, nếu bản chất không tốt thì cho dù có bảo ban, dạy dỗ thế nào cũng không khá lên được. Nhưng con vốn đã có bản tính tốt nên mẹ mới cảm ơn con. Đứa con làm cho bố mẹ vui mừng, nghe lời bố mẹ là con có hiếu, còn đứa con làm bố mẹ xấu hổ, mất mặt thì là con bất hiếu. Người con có hiếu gặp khó khăn, trở ngại gì đều được phù hộ mà vượt qua được, người ta gọi là 'nước cuốn không trôi, lửa thiêu không cháy' con ạ."

"Như con đây chắc là nước cuốn không cháy, lửa thiêu không trôi!"

"Đấy... lại trêu mẹ."

Bà Orn gài cúc chiếc áo màu vàng dịu cùng bộ với chiếc váy may sẵn màu nâu sẫm, rồi đi qua ngó vào phòng con gái:

"Ơ... con không đi cùng mẹ ư?"

Cô gái vẫn mặc bộ đồ ở nhà bằng vải đũi màu lam, làm cô trông nhỏ bé như trẻ con hơn là một thiếu nữ. Gương mặt trắng hơi xanh, tóc tết bím quấn quanh đầu đã sổ ra, từng lọn tóc nhỏ buông xuống quanh khuôn mặt.

"Con không muốn đi, kẻo người ta lại đem nói ra nói vào..."

"Hừ, nhưng mẹ và bác chủ tịch xã cũng cùng đi mà con. Nas nó sẽ buồn đấy, đã dặn đi dặn lại là con phải đi tiễn cho bằng được."

"Con không đi thì hơn."

"Nhưng gì đi nữa thì hai đứa cũng là bạn chơi với nhau từ xưa. Nếu không đi tiễn thì cũng không phải, sẽ có vẻ lạnh lùng quá. Mẹ nghĩ lần này con cẩn trọng quá mức rồi đó."

“Mẹ đừng ép con đi. Thể nào con cũng sẽ không cầm lòng được. Ai nhìn thấy lại đem ra bàn tán. Anh ấy đi rồi, sẽ chẳng biết chuyện gì xảy ra, nhưng mình phải ở lại nghe, người ta cứ nói vào tai mình thì mình cũng không thể không tức.”

“Thế thì tùy con, nhưng con cũng nên đi nói với Wanas và bác chủ tịch xã một lời khi thuyền ghé vào đón mẹ, nếu không sẽ không hay. Bác chủ tịch xã là người lớn, tốt với gia đình mình, đừng để bác trách mình.”

“Vâng ạ. Túi xách và giày của mẹ, con đã lau để ở gần cơi trầu ấy ạ.”

“Cảm ơn con”.

Tiếng thuyền máy chạy đến dừng trước bến làm cô gái ngó ra cửa sổ.

“Đến rồi mẹ ạ. Thôn mình cũng nhiều người đi tiễn, chắc là sẽ chuyển lên đi xe ở bến Phrajan.”

“Nas nó đã tìm xe sẵn sàng cả rồi. Con xuống bến cùng mẹ một chút đi.”

Nhưng cô gái đi cùng mẹ tới đầu cầu thang thì đã thấy cái dáng cao lớn trong bộ com lê màu ghi đen xuất hiện vừa đúng lúc. Đôi mắt anh nhìn quanh như nôn nóng tìm kiếm điều gì.

“Ang... không đi tiễn anh à?”

Cô gái lắc đầu. Đôi mắt ấy xịu xuống. Bà Orn vội tránh, bước xuống cầu thang trước: “Cô xuống trước đây.”

“Vâng, cháu sẽ lên chào bà nữa ạ.”

“Hôm nay bà không được khỏe, nằm nghỉ trong phòng ấy.”

Cái dáng cao cao thông thạo bước vào trong phòng, một lúc sau thì đi ra giơ bức tượng Phật nhỏ cho cô gái đang đứng chờ sẵn ở ngoài xem.

“Bà cho đấy, lại còn chúc nhiều lắm, để trở về làm to, thăng tiến... Ang ác thế.”

“Ơ... tự dưng lại quay ra trách người ta?”

Cô gái hỏi. Wanas bước lại gần, ánh mắt mang vẻ trách móc.

“Đến lúc sắp phải chia tay nhau, em còn nhẫn tâm với anh...”

Angsumalin cụp mắt xuống.

“Không phải đâu Nas... em sợ nếu em thấy anh đi khỏi thật, em sẽ

không cầm được lòng. Em muốn tiễn anh ở đây, coi như là anh chỉ đi chơi đâu đó mấy ngày, rồi anh sẽ trở lại."

"Angsumalin..."

Wanas gọi tên cô dịu dàng, cầm lấy bàn tay gầy lạnh, trắng xanh, ủ trong lòng bàn tay vững chãi, to khỏe, nóng hổi.

"Anh muốn nói để em nghe rõ, rõ cả với chính trái tim anh rằng anh yêu em..."

Người nói mặt mũi đỏ dừ cho tới cổ, còn người nghe thì mắt dán xuống đất.

"Tuy lúc này phải xa nhau, anh sẽ không xin em cái gì mang theo làm kỷ niệm, dù là đồ vật hay ảnh, nhưng anh luôn nhớ rõ em trông thế nào. Anh có thể tưởng tượng ra em rõ rệt hơn cả xem ảnh nữa, không có gì về em mà anh không nhớ. Năm năm nữa, anh sẽ quay về, về xin lại câu trả lời mà em hứa sẽ cho anh."

"Em sẽ đợi..." cô gái trả lời ấp úng.

"Em tiễn anh đến gốc cây bần được không, chỗ mà em đã hứa là em sẽ đứng chờ anh, chờ để trả lời câu hỏi của anh tại đó."

Cô gái gật đầu. Wanas vẫn nắm chặt tay cô, cho tới đầu cầu thang mới lưu luyến buông ra.

Chiếc thuyền máy từ từ quay đầu rời bến. Dáng cao lớn đứng nổi bật ở cuối thuyền, mắt không rời dáng người bé nhỏ mong manh đang lặng đứng dưới gốc cây bần dõi nhìn theo chiếc thuyền với khuôn mặt buồn bã cho tới khi cây cối hai bên sông che khuất bóng thuyền!

Angsumalin vẫn đứng nguyên chỗ cũ không cử động như thể nếu cứ như thế thì sẽ gọi được hình ảnh vừa nãy xuất hiện trở lại. Giờ không còn tiếng cười trầm khàn... không còn tiếng trêu chọc, không còn ai an ủi, không còn bạn chia sớt nỗi buồn nữa rồi.

Tìm trăng trên trời tìm dễ

Quen mặt, chán chẳng thiết nhìn

Còn trăng làm bạn hạ giới

Mắt tựa ngọc huyền, nơi nao?

Không còn tiếng đùa giỡn, cãi cọ nhau, làm lành nhau... cô gái bắt đầu cảm thấy một điều gì đó đã biến mất khỏi đời mình, khi điều đó vẫn còn hiện diện cô chưa bao giờ nghĩ đến tầm quan trọng của nó.

Angsumalin chầm chậm quay lại nhưng thay vì lên nhà, cô đi vào trong vườn. Chỗ gốc cây lộc vừng ven con rạch vẫn bằng phẳng vì từng là chỗ ngồi chơi của một cậu bé và một cô bé từ nhỏ đến lớn. Cô bé thường là người ra lệnh cho cậu bé lớn tuổi hơn phải làm đủ mọi thứ:

“Anh đi hái hoa lộc vừng cho em với.”

“Hứ...”

Cậu bé đang nằm sấp, say sưa đọc truyện tranh nên không muốn đứng dậy.

“Đọc gì đấy?”

“Truyện tranh *Sri Thanonchai*[15]... thằng Yeng, thằng Klae đang bị chó cắn...”

“Mặc kệ thằng Yeng, kệ thằng Klae. Người ta muốn có hoa lộc vừng cơ.”

“Chốc nữa đi”.

“Anh dậy đi. Dậy... đứng dậy...”

Cô bé bước tới cấu véo đủ kiểu làm cậu bé phải đặt cuốn truyện xuống một cách tiếc rẻ...

Đến khi lớn hơn, vào những ngày nghỉ, đó lại là chỗ để hai người cùng học bài, làm bài tập.

“Anh Nas, công thức tính thể tích hình cầu là thế nào?”

“Bốn phần ba, nhân số Pi, nhân với bán kính lũy thừa ba.”

“Nas...”

“Hử...”

“Thế nếu là diện tích của hình tròn thì sao?”

“Bốn nhân số Pi, nhân với bán kính bình phương.”

“Nas...”

“Đem qua đây anh làm cho em cho xong, để anh còn làm bài của anh. Hỏi... hỏi... đến nỗi người ta làm sai hết cả rồi.”

Đến khi cùng vào học đại học, Wanas vẫn thích đến nằm dài trên chiếc chiếu trải dưới gốc cây lộc vừng đó. Còn cô gái vẫn có hàng loạt câu hỏi không ngớt:

“Anh Nas, đang làm gì thế?”

“Làm tính”.

“Cái thước kẻ đó người ta gọi là gì?”

“Thước loga”.

“Nó làm được những gì?”

“Tính lũy thừa, làm bàn tính cộng trừ nhân chia.”

“Dạy em với”.

“Em không cần phải dùng đâu. Em cứ đi đọc truyện gã Khun Chang[16] đầu hói của em đi.”

“Tại sao Khun Chang lại hói nhỉ?” Lại đặt câu hỏi.

“Nếu không hói thì sao gọi là Khun Chang?” Wanas trả lời kiểu bất đắc dĩ.

“Ai bảo thế...” Cô át giọng ra chiều thể hiện mình giỏi.

“Thế em nghĩ là tại sao?”

Anh hỏi cho qua chuyện nhằm thoát thân, miệng lẩm bẩm nhưng tay vẫn di chuyển cái thước, mắt dõi theo những con số chạy thành hàng dài.

“Tại Khun Chang bị dị ứng với tóc... Anh Nas...”

“Hử... thôi xong... làm anh quên hết rồi. Em cứ nói suốt làm anh lại tính sai. Bài này anh tính cả tiếng đồng hồ chưa xong, tại em đấy!”

Chương 9

Cô gái đặt chồng sách vở trong tay xuống bàn rồi cầm chiếc bưu thiếp màu sắc tươi tắn lên, mau chóng lật xem đằng sau. Nét chữ dày, chắc, hơi ngoáy viết gần kín:

"... Người ta đến Anh rồi, nhớ Ang vô cùng. Lúc này ở Anh đang lạnh cắt da cắt thịt đến nỗi hầu như chẳng muốn làm gì. Bưu thiếp anh gửi này là hình quảng trường Nelson. Anh chọn nó để động viên mình rằng dù Nelson có đi đâu thì phu nhân Hamilton cũng luôn ở sau chờ đợi ông. Anh phải đi xa đến tận đây, chắc Ang cũng sẽ đợi anh ở phương ấy..."

Angsumalin đọc đi đọc lại đến nỗi gần như thuộc lòng, rồi lật xem bức ảnh đằng trước mỉm cười một mình.

"Con thấy bưu thiếp gửi cho con chưa? Mẹ để trên bàn ấy".

Bà Orn ngó vào hỏi. Cô gái quay ra cười tươi:

"Bưu thiếp của anh Nas ạ. Anh ấy đến nơi rồi, kêu là lạnh lắm ạ."

"Thì cứ xem nước mình ấy. Năm nay sao mà rét thế, nước lũ cũng từ miền Bắc đổ về, chỉ sợ sẽ ngập lụt."

"Chắc không ngập đâu mẹ."

"Chưa biết được. Đấy, gần đến tháng Giêng mà nước đã có dấu hiệu rút đâu. Người xưa đã dạy Mười một âm nước dâng, Mười hai nước đầy, đến Giêng Hai nước rút. Đây thì đã tháng Giêng mà nước vẫn còn về nhiều thế, có vẻ bất thường."

"Nhưng con nghĩ không đến nỗi ngập đâu ạ."

"Con thay đồ đi đã. Hôm nay bà làm cơm cháy tóp mỡ cho con đấy, thấy bà ngồi làm tỉ mẩn từ chiều."

Bà Orn đi ra. Cô gái giở mặt sau bưu thiếp đọc lại lần nữa mới cất xuống dưới gối một cách nâng niu, rồi vội thay đồ.

Bà ngoại đang ngồi bổ cau, ngẩng lên khi thấy cái dáng bé nhỏ mỏng manh quỳ xuống ngồi cạnh.

"Bà làm cơm cháy cho cháu, cất trong chạn ấy."

"Tuyệt ạ, cháu đang đói ngấu."

Angsumalin đứng dậy đi vào trong bếp, một lúc sau bưng đĩa ra ngồi chỗ cũ. Miếng cơm cháy cạo mỏng, nướng vàng ruộm, phía trên rắc một lớp dày vụn thịt băm, tỏi, tiêu, được bẻ thành từng miếng, bày một đĩa gần đầy.

"Thấy mẹ cháu nói là bà rán tóp mỡ ạ."

"Không, bà lấy thịt lợn còn lại đem ra rang cho giòn lên, có bị hôi không cháu?"

"Không hôi đâu ạ, ngon lắm. Bà làm ngọt thế này cháu thích lắm. Lúc nãy mẹ cháu than là sợ năm nay sẽ bị ngập."

"Cũng dễ lắm. Nước từ trên miền ngược cứ đổ về nhiều quá. Cháu đừng đi bơi nữa, nước lũ thế này, không khéo có cá sấu bị cuốn theo về."

Bà Orn từ sau nhà đi ra, ngồi xuống gần hai bà cháu, cô gái liền đưa đĩa cơm cháy mời mẹ.

"Mẹ ăn cơm cháy ạ, ngon lắm."

"Răng mẹ không ăn nổi đâu con. Hôm nay chắc mẹ phải đi thuê lão Bua với lão Pol về làm bờ thửa."

"Sao phải làm hả mẹ?"

"Mẹ e sẽ có lũ. Nếu không be bờ thửa thì nguy mất."

"Để con xuống giúp mẹ một tay."

"Mẹ con mình làm không nổi đâu. Phải có sức đàn ông. Lạnh thế này, năm nay lễ kỷ niệm ngày Hiến pháp chắc người đi xem cũng vừa đi vừa run."

"Có khi năm nay sẽ không tổ chức đâu ạ."

"Sao thế?"

"Mọi người đều đang sợ chiến tranh ạ."

"Cái con bé này cứ toàn nói đến chiến tranh. Chiến tranh nổ ra ở đâu thì tùy, mình không dính dáng vào thì ai mà đến làm gì mình."

“Mọi người cũng đều sợ là sẽ xảy ra chiến tranh đó mẹ.”

“Ai đánh nhau với ai hả cháu?” Người bà hỏi vẻ quan tâm.

“Đức ạ. Có vẻ tình hình khá gay go.”

“Vừa mới thua trận không lâu, liệu còn đánh nhau được với ai?”

“Ô hô, có phải mới thua trận đâu mẹ, bao nhiêu năm rồi.”

“Thì đó, chắc là họ không đánh nhau nữa đâu con.”

Bà Orn nói vẻ không để tâm lắm. Không ai lường trước được tương lai sắp xảy ra sẽ làm cuộc đời mình thay đổi hoàn toàn!

“Ui...” Angsumalin kêu lên, lấy tay bưng má.

“Cơm cháy lại làm hại răng con rồi.”

“Mẹ đã bảo đi khám chỗ bác sĩ Yoshi ở Pak Khlong mà con chưa chịu đi. Bác sĩ chữa răng giỏi lắm đấy. Hôm trước gặp mẹ, ông ấy còn hỏi thăm con sao dạo này không đến học tiếng Nhật nữa.”

“Khó chết đi được. Con tưởng chỉ học cho vui thôi, nào ngờ bác sĩ lại dạy thật. Ui, ui...”

“Học cái gì cũng đều tốt cả con ạ, học gì cũng đừng nên chỉ học cho vui.”

“Ối... mẹ ơi, tiếng gì mà toàn ộ ộ tộ tộ, nói khó chết đi được.”

Cô gái vừa cười vừa chỉ vào đầu và từng bộ phận trên mặt nói:

“Kubi, kao, mimi, me, maige, matsuge, kuchi.”

“Con nói cái gì đấy?”

“Mẹ thấy không? Nghe cứ làm sao ấy. Con nói là đầu, mặt, tai, mắt, lông mày, lông mi, miệng. Nói từng từ còn chưa ăn thua với cả câu đâu ạ. Bác sĩ dạy con tận tình quá mức. Sao ông ấy lại cứ muốn con nói bằng được tiếng Nhật không biết.”

“Người lớn cứ thấy người trẻ nào mà có chí, chịu khó học hỏi thì đều muốn dạy. Ông ấy sống xa xứ xa nhà, cũng muốn tìm người nói được tiếng của mình để nói chuyện.”

“Trông dáng điệu ông ấy giống bộ đội hơn là bác sĩ. Sao ông ấy lại mở phòng khám ở Pak Khlong không biết nữa, bệnh nhân nào mà lại lặn lội vất vả đến tận đó khám, thà mở trong trung tâm thành phố có phải kiếm

thu nhập tốt hơn không."

"Chắc ông ấy thích sống kiểu thanh bình, mở phòng khám ở khu này cũng vẫn kiếm đủ ăn. Con người ta chỉ cần không quá tham vọng thì có đủ ăn, không thiếu thốn khổ sở là đã hạnh phúc quá rồi. Bác sĩ thích xem thuyền xem tàu.

Ông ấy từng kể với mẹ rằng vốn là người sống ở đảo, thấy nước thấy thuyền quen rồi nên không muốn sống trong đô thị. Ông ấy là người tốt đấy. Con đến đó để ông ấy khám cho đi."

"Để lúc nào con rỗi đã ạ."

"Việc hôm nay cứ để ngày mai suốt thôi. Đến khi răng gẫy hết cả thì đừng có mà kêu gào ỉ ôi."

"Ha ga itai desu."

"Con nói cái gì cơ?"

"Con nói là... con đau răng."

"Thế thì mẹ sẽ bảo là cho chừa. Tiếng gì mà nghe chẳng hiểu gì cả, rung lưỡi còn hơn cả tiếng Ấn. Mẹ đi tắm đây, con định tắm lúc nào?"

"Lúc nãy mẹ cũng nhắc nó rồi đấy, đi tắm đi bơi phải cẩn thận một chút. Còn nhớ hồi bé không, hai đứa, cháu với thằng Nas cứ nhảy sông ầm ầm, thằng bé bị va cằm vào cái cột buộc tượng ngư, máu chảy be bét, giờ dưới cằm chắc vẫn còn vết sẹo. Giờ này đã sang đến bên đó chưa không biết."

"Anh ấy đến nơi rồi bà ạ, kêu than là bên đó rét lắm."

"Hới... mới đây còn thấy nhảy sông ầm ầm mà giờ đã thành thanh niên trai tráng rồi."

Bà Orn nhìn con gái dò xét nhưng nét mặt cô gái vẫn bình thường.

"Nó đi nước ngoài mấy năm đấy hả con? Hôm nó đến chào bà, bà cũng nghe không rõ."

"Anh ấy đi năm năm bà ạ."

"Về là đã thành đàn ông trưởng thành rồi. Cậu Nas này cũng là người chăm chỉ siêng năng."

Angsumalin đang ngồi liền nhổm lên quỳ, làm bộ sắp đứng dậy.

“Con đi tắm trước đây ạ.”

“Đi đi, cơm nước xong con còn phải học bài nữa. Hôm trước mẹ tỉnh dậy lúc khuya mà vẫn thấy phòng con sáng đèn. Đừng có thức khuya quá con ạ, nhỡ ốm đau thì khổ, học bài thì cũng phải vừa sức.”

“Con sắp thi rồi mà.”

Cô gái đứng dậy, cầm chiếc đĩa đi vào bếp. Bà Orn cũng sửa soạn chuẩn bị đứng lên.

“Từ từ đã Orn”.

“Vâng... thưa mẹ?”

“Mẹ hỏi thật nhé. Cái Ang với cậu Nas chúng nó thích nhau đấy à?”

“Sao mẹ hỏi thế ạ?”

“Thì mẹ để ý thấy thằng Nas chắc là có thích cái Ang nhà mình. Bố mẹ nó có biết không, kẻo lại mang tiếng. Lúc thằng bé chuẩn bị lên đường, nó cứ loanh quanh đến đây rồi trông ngơ ngẩn làm sao ý. Nó đi học nước ngoài cũng tốt, không ông chủ tịch xã lại trách mình.”

Bà Orn nhìn mẹ mỉm cười, không ngờ mẹ mình đã già yếu nhiều mà con mắt bà còn tinh đời lắm.

“Xem chừng cậu Nas chắc là thích con bé nhà mình ạ.”

“Đấy, chúng nó chơi thân với nhau từ nhỏ. Thế bố mẹ thằng bé biết chưa?”

“Ông chủ tịch xã cũng từng mở lời với con, nhưng cái Ang nó chưa muốn ràng buộc gì, nó bảo muốn tốt nghiệp đại học đã.”

“Con bé này có chí nhưng hơi cứng đầu, lòng dạ sắt đá. Nếu nó đã nghĩ như vậy cũng tốt. Bao giờ thằng Nas về, chúng nó đều lớn rồi, ta khỏi phải lo lắng nữa.”

Bà Orn chờ cho đến khi thấy mẹ mình quay ra mải làm việc tiếp mới khẽ khàng lui ra ngoài.

Cô gái đưa tay vặn cho ngọn đèn dầu sáng rực lên. Bầu trời phía ngoài mờ mờ tỏ tỏ bởi đêm nay là đêm trăng khuyết. Đàn đom đóm làm bóng cây bần lớn bên sông sáng lên nhấp nháy, khiến cô gái không khỏi nhớ tới

chàng trai vừa ra đi. *Người ta không muốn làm đom đóm, phải thắp đèn đi tìm linh hồn nàng Bần dưới sông...* Không biết giờ này người nói câu ấy đang làm gì. Angsumalin quay ra chiếc bàn góc phòng, mở cái hộp gỗ mỏng dài bọc nhung hai đầu ra, thử gõ vào nhạc cụ cất bên trong làm vang lên những tiếng trong trẻo, nốt trầm nốt cao cho tới khi thử hết nốt.

Một lúc sau tiếng đàn tam thập lục ngân vang trong đêm tối quyện vào tiếng gió rét thổi về lạnh lẽo. Giai điệu bài "Thiếu phụ ngâm"[17] da diết vang lên như thể người chơi đang truyền hết mọi suy tư cảm xúc của mình vào tiếng đàn.

Ôi chàng hỡi, giờ này nơi đó

Chàng ra sao, có khóc có buồn?

Từ ngày chàng đi xa trở lại

Cố nhân xưa, chốn cũ, chẳng còn.

Bà Orn ngừng làm việc nghe tiếng đàn thở dài... Giai điệu đang từ ba cung, đến đoạn cuối thu về cùng một cung.

Ôi làm sao gửi được thương nhớ

Cho chàng biết em giờ phương đây

Giá có người báo nơi em ở

Chẳng tiếc công, hẳn chàng sẽ đến tìm.

Tiếng đàn ngân dài ở câu cuối tựa hồ người chơi cũng có cùng tâm sự nhớ nhung da diết như lời nhạc. Gió lạnh càng thổi mạnh như đem tiếng đàn ấy vượt qua núi rừng sông suối, vang đến tận xứ sở xa xôi để kể lể với ai đó rằng hãy nhớ tới người đang than thở, trông ngóng từng ngày chờ đón người trở về.

Bà Orn cắm cúi làm việc tiếp nhưng trong lòng không khỏi nghĩ tới mình trước đây. Đã có thời cách đây không lâu lắm, bà cũng thường chơi chính cây đàn này khi rảnh rỗi. Trong lúc người đó đang ở nơi xa nghìn trùng, bà cũng dùng cây đàn để động viên mình, rồi sau này bẵng đi, bà không còn chơi nữa để khỏi chạnh lòng... Giờ đây, Angsumalin lại chơi cây đàn này vì một người con trai. Bà Orn không khỏi có linh cảm rằng người chơi đàn sẽ phải đợi chờ ai đó mãi mãi không có ngày gặp lại.

Tiếng đàn tam thập lục ngân vang giai điệu đoạn điệp khúc một lần nữa như thể nhấn mạnh cảm xúc của người chơi đàn rồi mới tắt hẳn…

Chương 10

Tin về tình hình chiến sự ở châu Âu lan tới Thái Lan nhưng không ảnh hưởng gì lắm đến cuộc sống thường nhật của mọi người, ngoại trừ mỗi khi mua sắm lại thấy bà Orn phàn nàn:

"Cứ khi nào bọn Tây đánh nhau là giá cả lại đắt đỏ."

Angsumalin giấu kín nỗi lo lắng không yên trong lòng, còn bề ngoài cô vẫn giữ vẻ thoải mái bình thản. Càng ngày càng khó nhận được tin của Wanas hơn.

"... Có vẻ chiến tranh sẽ kéo dài. Động thái của Đức cho thấy nước này sẵn sàng nhảy vào cuộc chiến bất cứ lúc nào. Các nước châu Âu khác còn đang do dự không biết phải xử sự ra sao với con hổ mới nổi này. Anh cầu mong chiến tranh đừng xảy ra, bởi nếu chiến tranh nổ ra thật, anh không biết mình sẽ như thế nào. Nói thế không phải là anh sợ cho bản thân, nếu phải sợ thì chỉ sợ việc anh quay về đòi câu trả lời sẽ phải trì hoãn rất lâu nữa."

Thỉnh thoảng, cô bàn luận chuyện chiến tranh với mẹ, đều bị bà gạt đi:

"Nếu có đánh nhau thật thì họ cũng đánh nhau tận bên đó, nước mình chắc không dính dáng gì đến chiến tranh đâu. Wanas chắc cũng không sao, nếu thấy tình hình không ổn là cậu ấy sẽ về thôi."

Với thái độ như vậy, không mấy ai lo lắng về chiến tranh lắm nữa, mọi người chỉ mải chuẩn bị kỷ niệm ngày Hiến pháp sắp tới gần.

Chiếc thuyền gỗ lớn chèo nhanh tới, đuôi thuyền vẽ một đường vòng chuẩn bị tiến vào bến, khiến cô gái đang bơi đứng chỉ hở khuôn mặt trên mặt nước vội lặn xuống trốn dưới cây cầu. Khi chiếc thuyền đến gần, cô mới lặng lẽ ngoi lên ở cuối thuyền, thò bàn tay trắng muốt lạnh ngắt lên khẽ sờ vào chân người ngồi cuối.

"Úi, cái con bé này".

Angsumalin bám vào mạn thuyền, đu người lên cười tươi, nước bám thành giọt long lanh khắp mặt và cánh tay cô.

“Con tưởng mẹ bảo đi ra bến Tian[18]?”

“Xảy ra chuyện lớn rồi con.”

Nét mặt bà Orn lộ rõ vẻ hoảng hốt lo sợ khiến cô gái cũng phải giật mình.

“Chuyện gì thế mẹ?”

“Lúc nãy ở cửa kênh Bangkok Noi người ta kháo nhau rằng lính Nhật đổ vào từ đêm qua đấy con.”

“Sao lại thế ạ?”

“Con lên đây đã, lên nhà rồi nói chuyện.”

Bà Orn buộc chắc thuyền vào cây cầu trong khi Angsumalin vội vàng lên khỏi sông. Người mẹ chờ con xong mới đi cùng lên nhà.

“Con chẳng thấy có dấu hiệu gì cả.”

“Người ta bảo đài phát thanh thông báo từ đêm qua, trong thành phố đã đầy lính Nhật.”

“Nhanh như vậy ư mẹ?”

“Mẹ cũng không biết rõ. Thấy người ta bảo như thế là mẹ liền vội về nhà ngay.”

“Hứ... thật không tin nổi.”

Thế rồi tin đó cũng trở thành sự thật. Bóng đen chiến tranh dần bao trùm khắp nơi. Tin tức từ châu Âu bị cắt đứt mọi đường vì chính phủ Thái Lan quyết định tham gia phe phát xít.

Tin cuối cùng của Wanas mà Angsumalin nhận được là một lá thư ngắn ngủi nhàu nát vì được chuyền tay qua hàng chục lần rồi mới tới nơi.

“Chúng ta không tránh khỏi chiến tranh được rồi. Bên này đang xây dựng tổ chức hoạt động bí mật. Anh sẽ tham gia vào tổ chức này, chắc sẽ còn lâu mới được về gặp em. Nhưng cho dù anh ở đâu, mỗi khi anh nhìn thấy ánh mặt trời mang đến hơi ấm cho cơ thể và tâm hồn mình, anh sẽ lại nhớ đến em bởi em từng bảo tên em nghĩa là mặt trời chẳng phải sao?...

Dẫu vậy, ở nơi đây hiếm khi nào thấy được ánh mặt trời, cũng giống như em lòng dạ sắt đá, chẳng mấy khi mở lòng với anh. Chờ anh thêm chút nữa nhé, đừng quên rằng Ang đã hứa sẽ đứng chờ anh dưới gốc cây bần để trả lời câu hỏi của anh: Em yêu anh một chút nào không...”

Angsumalin cất bức thư đó cùng với những bức thư khác trong chiếc hộp bánh mì nhỏ, để vào ngăn kéo mà cô cất album ảnh và đồ lưu niệm. Khi khóa ngăn kéo, cô có cảm giác như mình đang khóa chặt trái tim lại để chờ đợi chủ nhân bức thư ấy.

Chiếc xuồng nhỏ chở đầy người mặc quân phục ka ki màu xanh chạy xuôi ngược dọc khúc sông đã trở thành hình ảnh quen mắt, nhưng không ai thèm quan tâm, chỉ quay mặt nhìn đi hướng khác, thậm chí không chịu nói chuyện xã giao. Nhưng rồi chiếc xuồng ấy lại lao vút tới gần rồi đỗ lại ở bến nước, một người ngồi trên thuyền thoăn thoắt bước lên cây cầu, rồi quay xuống bảo hai ba câu gì đó, những người khác dưới thuyền không đi theo lên.

Cô gái ngừng tay khỏi việc hái hoa dủ dẻ, đứng thẳng người lên nhìn người đang đi tới một cách hững hờ.

“Angsumalin, mẹ cháu có nhà không?”

Người đàn ông thấp mặc bộ đồ kaki pha xanh, đeo kính cận dày cộp hỏi bằng tiếng Thái vẻ thân thiết.

“Có”.

Giọng nói gần như cộc, nhưng rồi lại kéo nhẹ ở cuối không cho quá cụt ngủn. Gương mặt người đối thoại vẫn nở nụ cười vui vẻ.

“Ichou itte imasu.”

Angsumalin vờ như không hiểu câu nói ấy.

“Không học có bao lâu đâu, đã quên hết những gì bác dạy rồi ư?”

Cô gái không trả lời tiếng nào.

Đôi mắt tròn đen, hơi nhỏ ánh lên nét cười như hiểu rõ điều cô nghĩ.

“Bác có việc muốn gặp mẹ cháu, bây giờ thì đã hiểu chưa?”

“Xin mời... ạ.”

Cô vừa đáp vừa thẳng lưng dẫn khách lên nhà. Vừa lên đến cầu thang,

bà Orn đã hỏi:

“Ơ con, sao bảo...”

Nhưng ngay khi nhìn thấy người đi đằng sau, câu nói của bà trở nên ngập ngừng:

“Ơ... bác sĩ...”

Giọng nói vừa như thân thuộc, vừa như khó xử. Bà Orn lúng túng quay trái quay phải không biết phải làm gì.

“Con đi lấy nước mời bác sĩ đi chứ.”

“Không cần đâu chị, tôi chỉ ghé qua nói chút công chuyện thôi.”

Vừa nói ông vừa ngồi xuống, bỏ chiếc mũ ra, mái tóc cắt ngắn sát da đầu. Angsumalin ngồi xuống cách xa như thủ thế, nhưng có vẻ bác sĩ không nhận ra.

“Thế nào... Angsumalin, hết đau răng chưa? Khi nào bác rỗi sẽ khám lại cho, dạo này bận quá.”

Không thấy có câu trả lời từ phía chủ nhà nhưng người nói vẫn tiếp tục:

“Tôi là thầy thuốc, dù là bác sĩ nha khoa hay bác sĩ gì thì cũng có lương tâm nghề nghiệp, phải hết sức mình làm tròn trách nhiệm người thầy thuốc. Và vì là người Nhật, tôi còn phải có nghĩa vụ với quốc gia nữa, nghĩa là giờ đây tôi phải đồng thời thực hiện cả hai nhiệm vụ cho thật tốt. Tôi sống ở Thái Lan thấy rất thoải mái vui vẻ, cho nên đã quyết tâm dốc hết khả năng của mình ra làm tròn trách nhiệm người thầy thuốc. Nhưng rồi nghĩa vụ với quốc gia đến, tôi cũng phải nhận lấy, đó có phải lỗi của tôi không? Giờ thì chị Orn và cháu Angsumalin hiểu cho tôi chưa?”

Cô gái vẫn ngồi yên, còn bà Orn thì thở dài.

“Tôi với bác sĩ cũng có vấn đề gì đâu ạ, trước ra sao thì nay vẫn thế. Bác sĩ đến có việc gì không ạ?”

Bác sĩ Yoshi đẩy gọng kính lên, khẽ thở dài.

“Cũng có chút công chuyện. Giờ Thái Lan và Nhật Bản là đồng minh của nhau, tôi đương nhiên vui mừng hơn hết thảy. Quân đội Nhật Bản chỉ cần Thái Lan làm căn cứ đóng quân để điều binh đi nơi khác, chắc không gây khó khăn gì lắm. Đây cũng là điều mà tôi lấy làm mừng, vì tôi đã làm việc

kiếm sống ở mảnh đất này bao lâu nay, không muốn nơi đây xảy ra chuyện gì. Giai đoạn này, quân đội sắp sửa đưa người và vũ khí đạn dược đến. Điều quan trọng cần chuẩn bị là việc liên lạc giữa Thái và Nhật, chúng tôi cần rất nhiều phiên dịch để giúp liên lạc giữa quân đội hai nước."

Angsumalin lập tức mím môi, nhưng vẫn không chịu nói gì.

"Công việc này khó tìm người nên thù lao khá cao, bác liền nghĩ tới Angsumalin, với những gì đã học từ bác, Angsumalin có thể nghe nói không tồi, phải không...?"

"Cháu quên hết rồi!"

Cô gái trả lời thẳng thừng. Bà Orn ngay lập tức đưa mắt nhìn:

"Con..."

Lời nhắc nhở khiến cô gái phải nói lễ phép hơn:

"Cháu không giúp gì được đâu... ạ."

Người mẹ quay lại tỏ vẻ khó xử và ái ngại.

"Cháu nó chắc là quên thật rồi thưa bác sĩ. Hơn nữa cháu nó vẫn đang đi học, nếu đi làm nữa chắc là khó rồi ạ."

Bác sĩ Yoshi vội vàng xua tay.

"Không sao chị Orn, không sao. Bác không dọa nạt bắt Angsumalin đi làm. Như bác đã nói đấy, bác thấy công việc này lương tốt nên nghĩ đến học trò thôi.

Lúc đầu có thể nói chưa trôi chảy lắm nhưng nếu được luyện nghe nói hằng ngày thì chẳng bao lâu sẽ giỏi. Hơn nữa, người làm việc này có cơ hội được cử đi làm đại sứ văn hóa ở Nhật nữa!"

"Cháu không muốn đi."

Gương mặt tròn trắng hơi xìu xuống thất vọng.

"Không sao Angsumalin, bác hiểu..."

"Con bé này!"

Bà Orn nghiêm giọng lần nữa. Bác sĩ Yoshi lấy mũ đội, từ từ đứng lên.

"Bác sĩ đã về rồi ạ?"

"Chắc tôi phải về đây, còn nhiều việc quá. Năm nay, vườn trái cây của

chị Orn thế nào?"

"Cũng... tốt ạ." Giọng bà có vẻ trả lời miễn cưỡng.

"Chị Orn có muốn nhận cung cấp hàng cho bộ phận Hậu cần không? Tôi sẽ nói giúp. Hoặc nếu không buôn hàng khác, chỉ cần đưa trái cây là đã quá đủ rồi, đi mua hết trái cây ở quanh đây đem bán cho họ, bao nhiêu họ cũng nhận mua hết, thu nhập không hề nhỏ đâu."

"Rất tiếc thưa bác sĩ. Nhà cháu không có đâu!"

Angsumalin xen vào, giọng nói thản nhiên. Bà Orn thở dài, nhăn mày với con gái rồi quay ra nhẹ nhàng trả lời:

"Như cháu nó nói đấy thưa bác sĩ. Chúng tôi bán hết cả rồi. Nếu bản thân bác sĩ có việc riêng gì cần tôi giúp đỡ thì mời đến lúc nào cũng được ạ."

Ông người Nhật trung niên hơi mỉm cười, không tỏ thái độ gì.

"Cảm ơn chị Orn nhiều, cảm ơn. Nếu giúp được gì chị thì tôi cũng rất sẵn lòng. Rất tiếc là đã đến làm phiền, xin lỗi chị."

Bác sĩ Yoshi quay sang cô gái, đôi mắt tròn đen mang vẻ thông cảm lẫn độ lượng.

"Angsumalin hẳn không thích thú gì khi bác đến... Cháu còn nhỏ, vẫn chưa hiểu nhiều điều..."

"Cháu không phải là trẻ con nữa. Cháu hiểu rõ mọi việc!"

"Một phần, bác vui khi thấy Angsumalin là cô gái như thế này, vì trẻ em Nhật Bản cũng được dạy dỗ để suy nghĩ như Angsumalin đang nghĩ. Điều bác lấy làm buồn là chúng ta không hiểu nhau. Angsumalin chưa phân biệt được chuyện riêng, chuyện công. Khi nào cháu trưởng thành hơn, cháu sẽ hiểu thêm nhiều điều. Bác về đây. Tiếng Nhật mà bác dạy, tuy Angsumalin bảo là đã quên hết, bác cũng muốn cháu cố gắng ôn luyện lại. Biết đâu mai sau nó lại giúp được mình, biết đâu đến khi Angsumalin hiểu chuyện rồi, chúng ta lại là thầy trò của nhau... Bác xin phép nhé."

Ông bác sĩ dáng người thấp đậm, khép chân đứng chào hai mẹ con một cách lịch sự rồi cắm cúi bước xuống cầu thang đi mất.

"Con căm thù!" Angsumalin hét lên hết cỡ.

"Angsumalin!" Bà Orn nghiêm giọng mắng ngay:

"Nếu con có ghét ai, con cũng không được thể hiện thái độ như thế."

Cô gái xịu mặt xuống vì ít khi thấy mẹ mắng mình.

"Bác sĩ là người tốt. Trên bàn tay, ngón nào hỏng thì con cắt đứt ngón đấy thôi. Con không nên thể hiện thái độ như vậy với tất cả người Nhật."

"Có việc gì mà tự dưng ông ấy lại dây đến con."

"Bác sĩ quen biết ta từ lâu, biết con từ bé. Nếu ông ấy nói là muốn tốt cho mình, nghĩa là thực sự ông ấy có ý vậy."

"Con lại nghĩ là không phải. Chẳng phải con từng nhận xét với mẹ, bác sĩ trông giống quân nhân hơn là thầy thuốc ạ? Hóa ra đúng thế. Bác sĩ Yoshi này cũng giống như bọn người Nhật đến đây làm các nghề khác để che mắt thiên hạ, nhưng thật ra là làm gián điệp ở nước mình. Nếu không ông ấy đã không mở phòng khám ở khu cửa sông Bangkok Noi, để còn tiện bề quan sát giao thông vận tải đường sông của ta. Con nghi lắm."

"Con đừng nhìn mọi thứ từ mặt tiêu cực hết thế."

"Mẹ thử nghĩ xem là con nói đúng không ạ?"

"Thế nếu con là người Thái sang sống ở Nhật, giả sử nếu chiến tranh thế này xảy ra, con sẽ làm thế nào?"

"Thì con cứ ở yên không tham gia gì cả."

"Chiến tranh không cho ai ở yên ổn được đâu con, ta sẽ luôn phải đứng về một phe nào đó. Nhưng đó là chung, chuyện quốc gia đại sự, phải tách biệt khỏi tình cảm của mình. Nếu con không thể phân biệt được thì rồi chính con sẽ khổ!"

Chương 11

Bóng đen chiến tranh ngày càng rõ rệt đó cũng không gây nhiều thiệt hại cho người dân bằng nước lũ từ miền ngược ào ạt đổ về khiến tất cả mọi nơi đều ngập nước. Các vườn cây trái chìm nghỉm trong nước, chỉ có những cây to là còn có thể vươn cao tán lá. Rặng dừa thơm chỉ còn nửa thân trên ngoi trên mặt nước, cây hoàng lan cuối vườn chỉ còn cành nhánh trơ trụi. Cả vườn cam cũng đều chỉ thấy ngọn mấp mé trong nước.

Ngôi nhà kiểu Thái truyền thống có sàn cao nên may mắn thoát khỏi nạn lụt. Việc đi lại chủ yếu dùng thuyền. Các trường học cả phổ thông lẫn đại học đều phải đóng cửa. Đồng thời, giá cả sinh hoạt tăng vọt, trong khi thu nhập của gia đình Angsumalin lại giảm sút. Ba mẹ con bà cháu phải dựa vào nguồn tiết kiệm trước nay để sống qua ngày, lòng cầu khẩn nước hãy rút mau. Nhưng đến khi nước rút, nó cũng cuốn theo mọi thứ, vườn tược chỉ còn trơ lại bùn đất nhão nhoét, cây trái hoa màu mất sạch chẳng còn gì. Bà Orn đưa mắt nhìn khắp vườn mà nản lòng.

"Chẳng còn gì cả, phải trồng lại hết."

"Thôi đành vậy mẹ, mình bắt đầu lại từ đầu vậy."

Giọng cô con gái khiến bà mẹ quay sang nhìn. Gương mặt trắng xanh toát lên nét kiên cường, gan góc, đôi môi mím chặt, đôi mắt đen to tròn ánh lên ý chí không chịu thua cuộc.

"Nhưng chờ được thu hoạch cũng còn lâu lắm." Bà Orn lẩm bẩm.

"Mình đừng vội trồng cam mẹ ạ, vì phải nhiều năm mới cho quả. Giờ con nghĩ mình tranh thủ trồng chuối là hơn, ra buồng là có thể bán được luôn."

"Thế trường đại học của con thì sao? Con đi xem tin tức thế nào chưa, khi nào thì trường mở cửa trở lại?"

Câu hỏi của bà mẹ làm cô gái lập tức lặng đi, đôi mắt nhìn đăm đăm về

phía trước:

"Con không đi nghe tin tức gì đâu ạ."

"Kìa... sao vậy con?"

Đôi mắt ấy quay ra nhìn mẹ, ánh lên vẻ quyết tâm, đôi môi tái tái khô khốc:

"Con nghĩ có khi... con sẽ... bỏ học..."

"Hả... tại sao?"

"Trận lụt này, con biết là mẹ phải lấy hết tiền tiết kiệm ra chi tiêu, giờ mình lại còn phải kiếm tiền để sinh hoạt và đầu tư lại cho tới khi phục hồi được vườn. Nếu con vẫn tiếp tục đi học thì mẹ sẽ làm thế nào?"

"Mẹ vẫn có thể xoay xở được mà con. Bây giờ mẹ sẽ đi vay tạm người ta một khoản tiền, đến khi nào chuối thu hoạch được thì mình trả lại người ta. Con cứ học đi, chẳng còn bao lâu nữa là tốt nghiệp rồi."

Đôi môi tái của cô khẽ nở nụ cười chua xót:

"Khoản vay mà mẹ nói, mẹ định kiếm ở đâu ạ?... Ai ai người ta cũng như ta cả. Giờ mọi thứ đều đắt đỏ."

Bà Orn thở dài:

"Thôi được rồi con. Con đừng vội quyết định gì ngay lập tức, từ từ nghĩ từ từ tính thì hơn. Bây giờ ta phải tìm người đến giúp chặt hết những cây cam này đi đã, rồi kiếm chuối về trồng. Mấy cây dừa ấy chịu nước giỏi thật, xoài chỉ còn lại được vài cây. Hoàng lan cũng chết, cái giống này vốn đã không ưa nước. Sầu đâu của con cũng hỏng cả."

Câu cuối làm cô phải khó khăn như nuốt cục gì nghèn nghẹn dâng lên trong cổ. Ở gốc cây sầu đâu ấy, cách đây chưa lâu, một chàng trai cao lớn, khỏe mạnh còn vui vẻ đứng hét lên trêu chọc cô. Giờ này, cậu đang ở tận nơi đâu, đầy đủ hay thiếu thốn, cực khổ thế nào... Angsumalin cố xua đuổi hình ảnh ấy khỏi suy nghĩ của mình.

"Con nghĩ mình không phải thuê người đến giúp đâu mẹ. Tiền mình vốn đã chẳng có nhiều, để dành đó chi tiêu cho tới lúc chuối ra hoa. Hai mẹ con mình từ từ cùng nhau làm chắc cũng được thôi."

"Mẹ thì không sao, nhưng con có làm nổi không?"

“Nổi chứ ạ.” Giọng cô quả quyết.

“Con nhà làm vườn, có lẽ nào lại không đào đất chặt cây được ạ?”

“Thế ngày mai ta bắt đầu làm từ sớm... Cau vẫn còn, bà có cau ăn, nhưng trầu ông thì phải trồng lại.”

Angsumalin bắt đầu công việc từ sáng sớm. Những cây cam chỉ còn trơ cành bị đốn hết cây này đến cây khác. Dáng người bé nhỏ trong bộ quần áo đen dính đầy bùn lấm lem làm việc như một cái máy. Lâu lâu bà Orn lại kêu lên hỏi:

“Mệt không con? Nghỉ đã nhé?”

“Con không mệt ạ.”

Nhưng đến tối, đôi bàn tay vốn chỉ quen cầm sách vở phồng tấy lên. Người bà liền đem dầu dừa pha với nước cốt gừng dại và muối, lấy vải quấn vào đầu que chấm chất lỏng khéo léo bôi lên vết thương.

“Hơi rát tí nhé cháu, nhưng sẽ chóng khỏi.”

Bà Orn lật bàn tay sưng đỏ của con gái xót xa: “Thôi con ạ, con đừng làm nữa. Để đấy mẹ làm cho.”

Cô gái ngẩng lên nhìn mẹ, lắc đầu:

“Không sao đâu ạ. Con không muốn ngồi một chỗ trong khi mẹ làm việc quần quật.”

“Nhưng bây giờ tay con đau thế phải nghỉ đã.”

“Mai là sẽ đỡ thôi ạ, con sẽ quấn vải vào là được.”

Gần một tháng sau, những gốc cam đã bị đào lên hết, chỉ còn nốt việc trồng chuối. Bà Orn quạt cái nón phe phẩy vào mình, quay ra cười với cô con gái đang đứng lau mồ hôi gần đó:

“Gần xong rồi con nhỉ. Trồng chuối xong là mẹ con mình đỡ rồi.”

“Mẹ định đi mua cây giống ở đâu ạ?”

“Bến sông Tian. Mình đã đào hố hết rồi, còn mỗi việc là đem cây giống về trồng. Ngày mai con cứ nghỉ đi, mẹ sẽ đi bến Tian.”

“Để con đi chèo thuyền giúp mẹ. Lúc đi thì không sao nhưng lúc về chắc là nặng lắm, nước cũng xiết.”

Bà Orn nhìn thân hình mảnh mai của con gái mà thương:

"Không cần đâu con. Con ở nhà trông bà thì hơn, dạo này bà đi lại khó khăn, nhỡ cần gì bà còn gọi sai."

Angsumalin ngồi xuống cành cây gần đó, vén lọn tóc bị sổ ra xòa xuống cổ, lấy cặp kẹp lại cho đỡ vướng. Bím tóc dài tết vòng quanh đầu làm cho khuôn mặt trắng mịn màng trông như cẩm thạch, má và đôi môi ửng hồng vì nóng.

"Năm nay bà không được khỏe mẹ nhỉ."

"Thì bà cũng tuổi cao rồi con. À mà người ta bảo cái xưởng đóng tàu cạnh nhà mình, người Nhật đến mua lại rồi."

"Cái xưởng bé tí thì đóng gì được thuyền ạ?"

"Chắc là thuyền tải hàng thôi con. Chiến tranh bên đó không biết thế nào rồi. Người ta đồn là quân Nhật sẽ tiến vào Miến Điện nữa."

Đôi mắt đen, to tròn ánh lên những tia căm thù.

"Con ghét người Nhật."

"Hừ, đừng nói to thế con. Những lúc tình hình nhạy cảm thế này, con không nên nói vậy, ai nghe thấy thì mình lại bị vạ miệng."

Nét mặt lo sợ của bà Orn làm cô gái không nén nổi cười phá lên:

"Trời, con nói chuyện với mẹ có hai mẹ con, có phải ai ở đâu đâu mà mẹ sợ thế."

"Tốt nhất là mình đừng có nói. Người ta không đụng đến mình, mình cũng sinh sống làm ăn việc của mình, không liên quan đến nhau. Người ta làm gì cũng là việc của người ta."

"Nếu thế thì chúng phải về nước đi chứ ạ, thì sẽ chẳng có ai đụng đến. Đằng này, đây là nước ta, nhà ta."

"Đó là chuyện chính trị, mình đừng quan tâm đến con ơi. Mẹ con mình về nhà ăn cơm đi. Dạo này thực phẩm đắt đỏ quá. Không biết các nước khác có thế không?"

Câu nói của mẹ làm cô không khỏi nhớ tới người đang ở chốn xa xôi, không biết giờ này đang như thế nào. Ánh nắng chói chang rọi xuống từng

luồng sáng vàng rực xuyên qua tán cây, tạo bóng thành những hình dạng khác nhau trên mặt đất... Tên em nghĩa là mặt trời không phải sao? Mỗi khi nhìn thấy vầng dương, anh sẽ lại nhớ đến em.

"Lên nhà đi con, giờ này chắc bà đang mong rồi."

Dòng nước đục ngầu một màu đỏ quạch, chảy xiết nên tạo ra những xoáy nước giữa dòng. Đám lục bình lớn trôi dạt theo dòng nước xiết khiến thuyền bè qua lại phải tránh vội. Cô gái nhỏ đang bơi lặn mé sông có vẻ không quan tâm. Thỉnh thoảng, cô còn bơi ngược dòng rồi thả mình cho trôi theo dòng nước quay trở lại, khi mệt thì bám vào chân cầu thang, vắt nước từ mái tóc xõa dài che kín lưng. Tiếng búa gõ dồn dập vào kim loại vang lên khiến cô quay về phía xưởng đóng tàu gần đó nhìn chăm chú. Khu vực phía trước xưởng neo đầy thuyền gỗ và thuyền sắt mới đóng xong, đầu thuyền có dạng hình thang trông khá lạ mắt. Sau khi ngó nghiêng xem một lúc, cô quyết định bơi dọc theo bờ vào gần hơn. Cạnh xưởng đóng tàu có một con rạch nhỏ dẫn sâu vào trong, hai bên trồng cây cối um tùm. Bờ sông phía nhà xưởng làm thành một cái bến neo thuyền đơn giản, có một chiếc xuồng máy màu trắng đang đỗ. Angsumalin lặn xuống dưới rồi ngoi lên cạnh chiếc xuồng, khẽ khỏa nước bơi tới bám vào rễ cây gần đó, nhìn vào phía trong xưởng. Phía trong khá tối, chỉ nhìn thấy bóng của hàng chục người đang đi lại, cùng với tiếng nói cười bằng tiếng Nhật, nhưng vì nói nhanh nên cô gái nghe không được rõ.

"Osamui desuka?"

Giọng nói ồm ồm cùng với tiếng cười vang từ đằng sau làm cô gái giật thót mình, vội quay đầu lại.

"Ohayou gozaimasu."

Trên chiếc xuồng trắng đỗ sát bến đó, hóa ra có một người đàn ông đang nằm sửa động cơ mà cô không để ý thấy, cho tới khi anh ta cất tiếng chào. Gương mặt vừa nhô lên có nước da trắng tương phản với những vết lem xanh thành từng vệt trên má và môi. Đôi mắt dài và nhỏ, ánh lên nét tươi vui, mái tóc cắt ngắn như kiểu tóc học sinh. Khi cô quay ngoắt lại, anh ta cười tươi khoe hàm răng trắng và đứng lên, thấy rõ dáng người cao lớn trong bộ quân phục màu xanh lá. Angsumalin vẫn im lặng nhìn chăm chú.

Người đàn ông dáng cao cao ấy bèn cúi xuống phía cô.

"Eigo ga hanasemasu ka?"

Cô gái im lặng. Dù hiểu hết những gì anh ta nói nhưng cô không trả lời, chỉ lặn xuống sâu hơn cho nước ngập đến cổ.

Đôi môi đỏ tươi như vừa từ xứ lạnh đến hơi mỉm cười, rồi anh ta cúi đầu chào, hỏi cô bằng thứ tiếng Anh không chuẩn:

"Cô có hiểu tôi nói gì không? Tôi hỏi Cô có lạnh không, Xin chào và hỏi Cô nói tiếng Anh được không?"

Angsumalin chỉ nhìn chằm chằm bằng ánh mắt lạnh lùng, rồi thả người trôi chầm chậm theo dòng nước. Đôi mắt dài, nhỏ chợt ánh lên trước khi anh ta chỉ chỉ ra gần đó, nói câu tiếng Anh vẻ hoảng hốt:

"Rắn, rắn ở đằng sau cô kìa!"

Cô gái giật mình, vội quay phắt ra phía sau.

"Đấy thấy chưa, cô biết tiếng Anh mà!"

Giọng nói pha tiếng cười đắc thắng, làm cô quay lại nhìn anh ta với ánh mắt dữ dằn. Nhưng người kia vẫn cười vui vẻ:

"Dochira ni sunde imasu ka?"

Anh ta lại cúi đầu lần nữa, rồi dịch câu nói ấy sang tiếng Anh một cách khó khăn.

"Cô ở đâu? Tiếc là tôi lại nói tiếng Anh không được nhiều..."

Angsumalin bơi đứng lùi ra xa, được một quãng cô quay lại nhìn, đập mạnh nước và bơi thẳng về trước, nhưng vẫn nghe thấy tiếng nói với theo sau:

"Hai..."

Khi cô quay lại nhìn lần nữa thì thấy anh ta lấy tay quệt nước bắn trên mặt, nhưng dầu máy lại làm cho khuôn mặt trắng lấm lem đen sì. Thế mà anh ta còn vẫy tay chào cô:

"Sayounara..."

Angsumalin vội lặn xuống nước trước khi anh ta nói hết câu. Khi ngồi trở lại trên mặt sông, cô phun mạnh hơi ra khỏi miệng như thể muốn xua

sạch lòng căm ghét khỏi tim mình.

Chương 12

Chuối đã được trồng khắp vườn, chỉ chờ đến lúc ra quả. Nhưng trong thời gian chờ đợi, giá cả mọi thứ đều tăng vọt, khiến bà Orn chỉ biết thở dài.

"Không biết bao giờ mới hết đánh nhau đây."

Giai đoạn này, Angsumalin nhìn khoản tiền tiết kiệm của mẹ cứ hao mòn dần mỗi ngày mà sốt ruột.

"Mẹ à, cây bình bát cuối vườn lên tốt lắm."

"Sau lũ thì bao giờ đất cũng màu mỡ mà con."

"Nếu hái đi bán thì một mớ được bao tiền hả mẹ?"

"Chắc khoảng năm đồng. Con định đi bán bình bát đấy à?"

"Thì... nó lên cả bụi như vậy, nếu hái đi bán chắc được không ít đâu ạ. Con sẽ hái, mẹ chỉ cần bó vào cho con thôi, con sẽ đem ra bến sông Tian bán."

"Con dám đem đi bán hả?"

"Có gì mà ngượng ạ? Mình làm ăn kiếm sống chân chính thì phải xấu hổ với ai. Người ta buôn bán được thì con cũng làm được."

"Không tới mức con phải đem bán đâu, để mẹ tự đi cũng được."

Nhưng đến lúc đó, cô gái cứ bướng bỉnh đòi giúp mẹ chèo thuyền đến chợ cho bằng được. Trên thuyền chất đầy rau cỏ, mỗi thứ một ít, tất cả mọi loại cây có thể hái được trong vườn. Angsumalin không quen chèo, phải đổi mái chèo lúc trái lúc phải vì mỏi, làm bà Orn ngồi ở cuối thuyền không khỏi bật cười:

"Mệt không con?"

Khuôn mặt khuất dưới vành nón đỏ bừng, tóc sổ hết xuống hai bên má nhưng vẫn cứng miệng trả lời:

“Không ạ. Chỉ tại lâu rồi con không chèo thuyền xa thế này nên không quen.”

Nước sông khá xiết khiến thuyền càng nặng. Lại thêm chiếc xuồng máy màu trắng chạy qua với tốc độ cao làm bà Orn phải nhanh chóng lái đuôi để mũi thuyền tránh được luồng sóng, nhưng nước vẫn bắn ướt người ngồi ở mũi thuyền, làm cô cằn nhằn:

“Úi... ướt hết cả. Bực hết cả mình.”

Angsumalin lấy gấu tay áo lau mặt và cởi nón ra quạt, đập mái chèo xuống nước vẻ bực bội. Cử chỉ đó làm cho người ngồi trên xuồng quay lại nhìn, rồi vòng xuồng lại:

“Ế... lại đến nữa kìa.”

Lần này chiếc xuồng đó đi thẳng tới chỗ thuyền hai mẹ con cô, giảm tốc độ khi đến gần, đồng thời từ trên xuồng cất lên giọng ồm ồm xen lẫn tiếng cười vang:

“Doko e irrashaimasu ka?”

Rồi người nói lại bập bẹ dịch luôn sang tiếng Anh:

“Cô đang đi đâu đấy?”

Người ngồi ở phía cuối xuồng mặc bộ kaki ngả màu xanh, tay áo gập cao để lộ cánh tay săn chắc nhưng trắng muốt, đội chiếc mũ lưỡi trai bằng vải che được mỗi trán và sống mũi. Phần mặt lộ ra khỏi mũ ngăm ngăm rám nắng. Angsumalin nhăn mũi, vội chèo thật nhanh, nói với mẹ:

“Tên Nhật đó đóng thuyền ở gần nhà mình đấy mẹ.”

“Trông điệu bộ như là có quen với con vậy.”

“Hôm trước con tắm sông rồi lén bơi tới xem bọn ở xưởng đóng tàu. Tên này nhìn thấy con nên làm vẻ quen biết đó thôi.”

Chiếc xuồng máy trôi tới bên cạnh thuyền gỗ. Đôi môi đỏ nở nụ cười tươi khoe hàm răng trắng đều. Giọng nói cho thấy tâm trạng vui vẻ:

“Có gì ở trong thuyền? Có bán không?”

Angsumalin quay ra đáp bằng tiếng Anh cộc lốc:

“Không bán. Đừng có dây vào đây!”

Câu trả lời không làm ảnh hưởng gì đến sắc mặt người nghe, anh ta thậm chí còn thản nhiên cho xuồng cập sát vào chiếc thuyền gỗ, tay bám mạn thuyền, quay ra cười với bà Orn và nói bằng thứ tiếng Thái ngọng nghịu:

"Xên chàu ạ."

Nụ cười tươi rói và ánh mắt rạng ngời làm bà Orn không thể không cười đáp lại. Anh chàng bèn rối rít hỏi, nói nhanh đến nỗi bà Orn ngây cả ra:

"Anh ta nói gì thế con?"

Angsumalin mím môi, nhíu mày.

"Anh ta hỏi là mình có bán không?"

Bà Orn quay ra gật đầu cười, đưa tay chỉ một lượt khắp thuyền rồi chỉ về phía trước:

"Bán... ở chợ."

Đôi mắt nhỏ đen dài ánh lên những tia thắc mắc, khẽ nhắc lại từ cuối bà Orn vừa nói:

"Chợ... ichiba?"

Bà Orn quay sang con gái:

"Anh ta nói gì thế con? Cái gì bạ bạ?"

"Ichiba tiếng Nhật nghĩa là chợ ạ."

Lần này, bà Orn quay lại gật đầu, rồi cũng bắt chước nói lại từ lúc nãy:

"Ừ, ichiba."

Chàng trai cười gật gật đầu, quay ra hỏi cô gái: "Cô cũng hiểu tiếng Nhật à?"

Angsumalin quay phắt đi, cáu kỉnh nói với mẹ:

"Đi thôi mẹ ơi."

Bà Orn lái đuôi thuyền tách ra xa, Angsumalin hối hả vung mạnh mái chèo xuống nước, không thèm để ý tiếng nói với theo:

"Yorokonde otomo itashimasu."

"Cái cậu đấy lại nói gì nữa thế?"

"Anh ta sẽ đi theo chúng ta đấy mẹ."

"Trông mặt mũi còn trẻ lắm." Bà Orn bình luận vẻ trìu mến.

"Con cháu nhà ai không biết, mới ngần này tuổi đã phải ra mặt trận, tha phương xa xứ. Nhỡ mà chết hay làm sao, bố mẹ anh em họ hàng có khi cũng không biết."

"Mẹ thương hại làm gì. Chúng coi chúng là kẻ chiến thắng, muốn làm gì mình cũng được. Bọn này độc ác chết đi được."

"Nhưng trông cậu ta cũng tốt đấy chứ, cười toe toét. Chắc là buồn nên muốn bắt chuyện với người nọ người kia."

"Con chẳng muốn nói chuyện với anh ta đâu, con ghét!"

"Hừ... Ang này. Chiến tranh là chuyện của chiến tranh. Con người lại là chuyện khác. Anh ta thực hiện nhiệm vụ của anh ta, mình cũng làm việc của mình. Mình đừng đem chuyện nghĩa vụ vào làm mất đi thiện cảm tốt đẹp giữa con người với nhau. Người ta đối xử tốt với mình thì mình cũng phải tốt lại, có mất gì đâu."

"Con không thích." Cô gái khăng khăng: "Con mà ghét cái gì là không muốn ngay cả đến gần. Dù thế nào anh ta cũng là người Nhật, có tốt đến mấy con cũng vẫn ghét."

Bà Orn chán chẳng muốn nói tiếp với con gái vì biết tính Angsumalin yêu ghét rõ ràng, khó mà lay chuyển được.

Buổi sáng, bến Tian là nơi tụ hội của những thuyền chở nông sản từ các miệt vườn đến họp chợ tấp nập. Chiến tranh làm cái gì cũng bán chạy, mọi thứ đều có thể biến thành tiền thành bạc. Bà Orn vừa đếm tiền vừa hỏi cô gái:

"Con có muốn lên bờ xem gì không?"

"Lên mua quà bánh gì về cho bà không mẹ?"

Sau khi gửi thuyền nhờ người quen trông hộ, hai mẹ con đi dọc lên phía chợ.

"Sore wa nan desuka?... Đây là cái gì?..."

Tiếng nói pha tiếng cười làm bà Orn phải quay lại nhìn. Cạnh lối đi là đống dưa hấu chất cao, bà bán hàng trung niên đang cố gắng nói chuyện

với một người ngồi xổm phía trước:

“Cà đâu mà cà?[19] Có biết quả này không? Dưa hấu. Có mua không?”

Chàng trai ngẩng lên, nhìn đầy vẻ thắc mắc, tiếng ấp úng mắc trong cổ:

“Hừ... hử?”

Mấy hàng quán bên cạnh bắt đầu tò mò bu vào xem.

“Ikura desuka?... Bán thế nào?...”

“Không bán cân, bán theo quả. Mua mấy quả nào? Đã ăn bao giờ chưa, ngon lắm. Nước cậu có dưa hấu không?”

Người đang ngồi chỉ vào chỗ trái cây trước mặt liền cố gắng bắt chước nói theo:

“Dưa hấu... melon.”

“Hứ, dưa hấu không chua như là me đâu[20]. Ruột cát, ngọt mát lắm.”

Người kia cởi mũ, gãi đầu gãi tai không biết làm thế nào, khiến những người đứng xem xung quanh cười rộ lên. Đang ngồi giữa đám đông, anh ta đứng dậy lúng túng quay nhìn hai bên, chợt thấy bà Orn liền cười tươi, rẽ vòng người tiến nhanh tới:

“Tetsudatte kudasai.”

Bà Orn ngây ra hỏi:

“Cái gì cơ?”

Chàng trai cố gắng giải thích tiếp bằng tiếng Anh:

“Làm ơn giúp cháu với. Lúc nãy cháu hỏi bà ấy là quả gì, giá bao nhiêu nhưng bà ấy không hiểu. Trông giống quả dưa hấu phải không ạ?”

Bà Orn lắc đầu:

“Tôi không nói được tiếng Anh, phải hỏi con gái tôi.”

Nhưng cô gái đi theo sau làm mặt tỉnh bơ như thể không biết chuyện gì đang diễn ra.

“Ang, con giúp cậu ấy chút, hóa ra theo đến tận chợ thật.”

“Kìa mẹ. Đừng dây dưa gì với anh ta, kệ họ rồi họ cũng nói chuyện với nhau được thôi.”

"Tetsudatte kudasai. Làm ơn giúp đỡ tôi."

Chàng trai lại nói tiếng mẹ đẻ vì quen miệng, rồi mới dịch sang tiếng Anh nhưng gương mặt trắng dịu mang vẻ lạnh lùng, dửng dưng như tạc bằng cẩm thạch, thể hiện rằng mình không hiểu hay không muốn tiếp nhận cũng không rõ. Đôi mắt đen dài dẹt tỏ vẻ băn khoăn, nụ cười đang nở trên đôi môi đỏ tắt dần. Một lúc sau, như đã hiểu ra, anh ta cúi đầu chào, khẽ nói:

"Doumo arigatou gozaimasu. Thôi được, cảm ơn cô nhiều."

Cái dáng cao lớn trong bộ quân phục kaki xanh quay lại ngồi xuống chỗ cũ, cố gắng tiếp tục câu chuyện đang dang dở. Bà bán hàng bèn nói:

"Có lấy không? Năm bạt một quả."

Vừa nói vừa xòe năm ngón tay ra hiệu. Lần này, người mua gật đầu vẻ đã hiểu, rồi cười lộ hàm răng trắng, giơ bốn ngón tay lên.

"Yottsu?"

"Bốn bạt không được. Năm bạt, không thì không bán."

Khách hàng đành phải móc túi quần, rút một tờ tiền ra trả và ôm hai quả dưa hấu lên.

"Hai mươi bạt, lấy bốn quả đi."

Người bán giơ bốn ngón tay lên, nhưng chàng trai ngơ ngác, định lấy thêm tiền.

"Không phải tính tiền thêm, mà là mua được bốn quả dưa."

Xem chừng không có cách nào hiểu nhau được, anh ta lắc đầu, cười như tự giễu mình.

"Sayounara arigatou... Xin chào, cảm ơn..."

"Hừ... saiyou saiyo gì chứ. Bao giờ lại đến mua nhé, cứ thế này lời quá."

Đến vậy mà anh ta vẫn còn nở nụ cười tươi chào bà Orn lần nữa trước khi khệ nệ bê dưa hấu cắm cúi đi mất.

"Con bé này nhẫn tâm. Giờ chắc cậu ta đã biết là con không ưa mình rồi."

"Kệ chứ ạ. Con cũng muốn nó biết là con không ưa."

“Nói năng chẳng hay ho gì cả, lại còn không chịu giúp cậu ta một chút. Dưa hấu gì mà mua những năm bạt một quả, lại còn trả hai mươi bạt được có hai quả nữa chứ.”

“Càng tốt… Người Thái mình càng được lãi nhiều. Bọn Nhật in tiền được, nó sợ gì chứ!”

Bà Orn bất lực nhìn con gái. Đối với Angsumalin, một khi đã xác định cái gì là xấu hay tốt, cô thường nhất quyết không thay đổi ý kiến của mình.

“Con mà có phép thì con sẽ hóa phép cho bọn chúng chết hết ngay tại đây luôn.”

Bà Orn không đáp gì nữa bởi đối với bà, cuộc đời đã dạy cho bà biết rằng con người ta không có ai xấu xa hoàn toàn, và cũng chẳng người nào tốt đẹp mọi bề. Trong con người, có cả cái tốt và cái xấu cùng hiện hữu pha lẫn với nhau, tùy theo mức độ bắt buộc mà sẽ thể hiện phần nào ra mà thôi…

Chương 13

Những cây ăn quả mới trồng lại nhanh chóng đâm hoa kết trái, nhất là đám chuối tiêu được trồng khắp vườn có vẻ sẽ sai quả. Thời gian này, nhiều lần Angsumalin làm vườn xong xuống bơi ở bến nước trước nhà đều gặp chiếc xuồng máy màu trắng đó chạy ngược xuôi qua. Và mỗi lần thấy cô, người lái lại vẫy tay chào hồ hởi, nhưng Angsumalin đều làm như không hề nhìn thấy.

Tình hình chiến tranh ngày càng gay go. Tin chiến sự ở các nước láng giềng được lan truyền, bàn tán, bình luận khắp nơi. Nhu cầu sản xuất những chiếc thuyền vận tải loại dùng cho vùng nước nông ngày càng tăng, đến mức xưởng đóng tàu phải làm việc cả ngày lẫn đêm. Chiếc xuồng máy màu trắng cũng thường xuyên phải neo bến. Nhiều hôm, giữa đêm khuya, dân làng quanh đó lại nghe thấy tiếng đàn văng vẳng theo gió, giai điệu là lạ thanh thanh. Chỉ có cô gái ngầm đoán trong lòng:

"Nghe giống tiếng đàn chạ-khê[21]."

Bà Orn là người đầu tiên đem tin đồn về xưởng đóng tàu kể với mọi người trong nhà.

"Cái xưởng cạnh nhà mình đang thông báo tuyển người Thái vào làm việc, xem chừng nhân công không đủ."

Angsumalin nhăn mũi vẻ không ưa nhưng cũng không hé miệng nói lời nào.

"Người ta đồn rằng thuyền đóng ở xưởng này sẽ đưa đi dùng ở sông Mekong, rồi cả gửi đi Miến Điện nên gấp rút tranh thủ làm cả ngày lẫn đêm."

"Hứ, chắc chẳng có ai đến xin việc đâu ạ."

Nhưng cô gái dự đoán hoàn toàn sai. Người dân trong vùng đua nhau đến đăng ký đông nghịt. Tiếng búa gõ vào kim loại chan chát vang vọng

khắp không gian cả ngày lẫn đêm. Công nhân được chia ca luân phiên nhau làm việc không ngừng nghỉ.

"Con còn nhớ cái cậu người Nhật từng nói chuyện với mình không?"

"Sao hả mẹ?"

"Lão Pol[22] đi làm việc ở xưởng đó về nói chuyện um lên rằng lão được làm thầy dạy tiếng Thái cho kỹ sư trưởng. Lão kể cậu ấy là cháu trai của tư lệnh quân đội Nhật, tên gì mà ko ko bo bo ấy mẹ không nhớ rõ, ngay cả lão Pol cũng còn không nhớ nổi tên học trò của mình cơ."

Angsumalin mường tượng hình ảnh lão Pol người thấp bé, gầy nhom, được cả vùng phong là chúa lèo lá mà không nhịn được cười.

"Thế thầy trò họ nói chuyện hiểu nhau được ạ?"

"Thì chắc cũng chỉ chỉ trỏ trỏ với nhau. Cậu học trò thì chỉ vào các dụng cụ cho lão Pol xem rồi lão nói từ đó bằng tiếng Thái cho cậu ta học thuộc, ngày hôm sau đem ra ôn tập rồi lại học từ mới. Lão Pol bảo cậu ấy nói được khá rồi. Lão đi khoe khắp nơi là kỹ sư trưởng tốt bụng lắm, cho lão thực phẩm đồ ăn suốt."

"Cẩn thận kẻo lão Pol lại ăn trộm đồ đạc của họ. Lão ấy vốn chả có tính tắt mắt, vào vườn nhà ai không lấy cái nọ cái kia thì ít ra cũng quả sầu riêng hay vài quả cam. Nhỡ lén nhặt nhạnh cái gì, bọn họ phạt chết, người Nhật vốn ghét trộm cắp sẵn rồi."

"Chắc lão không dám đâu con."

"Chẳng biết được mẹ ơi, người như lão Pol, ta sơ sểnh ra là mất với lão."

"Hừ, mẹ nghĩ không đến mức thế đâu. Người trong vùng này, lão có thể ỷ là quen thuộc từ lâu, cây trái trong vườn chút ít người ta cũng không tính toán nhau nên lão cứ tiện tay vơ lấy. Nhưng kia là tài sản của nước ngoài, người ngoài, cậu ta cũng hào phóng với lão rồi, nếu lão còn đi lấy của người ta thì tệ quá."

Rồi lại chính bà Orn tiếp tục đem chuyện này ra bàn luận với con gái.

"Lão Pol ấy, xem chừng có vẻ không ổn con ạ."

"Sao thế mẹ?"

"Người ta đồn là lão buôn bán với Nhật giàu rồi, đeo dây chuyền vàng to

như cái dây xích."

"Cũng tốt chứ sao mẹ."

"Tốt cái gì con. Lão ấy đi ăn cắp dầu trong xưởng đem bán. Những thùng dầu người ta vận chuyển lên bến, lão Pol cùng với đồng bọn lặn vào, lén lên bờ rồi lăn thùng xuống đem đi. Nhỡ người ta bắt được thì tội chết."

"Mẹ thật là, lúc nào cũng lo chuyện người khác."

Angsumalin không để tâm gì đến chuyện này nữa cho tới tối khuya ngày hôm sau, tiếng còi trong xưởng đóng tàu vang lên xé tan màn đêm, làm cho mọi người trong vùng đều giật mình thức dậy. Những ngọn đèn pin sáng quắc soi quét khắp nơi, giọng người ra lệnh bằng tiếng Nhật vang lên oang oang. Bà Orn ra đứng giữa hiên cùng lúc cô con gái mở cửa ngó ra theo hướng giọng nói đó.

"Có chuyện gì thế ạ?"

"Bên xưởng đó hình như có chuyện gì."

"Ầm ĩ thế, chắc chuyện lớn rồi."

Buổi sáng ngày hôm sau người ta đồn đại khắp là bên xưởng đóng tàu bắt được hai kẻ vào ăn trộm dầu.

"Nghi là lão Pol không biết có phải không." Bà Orn lẩm bẩm.

"Sao mẹ bảo là lão Pol không dám làm đâu."

"Con thật là... làm sao mẹ biết được. Chính vì hôm trước con bảo cẩn thận lão Pol sẽ ăn cắp của người ta nên mẹ mới nghĩ thế thôi."

Hóa ra điều bà Orn nghi ngờ là sự thật, vì gần trưa hôm đó, xưởng đóng tàu loan báo cho người trong vùng đến xem hai tên trộm bị trừng phạt để răn đe làm gương. Bà Orn bảo với con gái:

"Mẹ không đi xem đâu con ạ. Đúng là lão Pol và lão Bua rồi. Người ta nói bọn lão có tất cả bốn người nhưng chỉ bắt được hai. Xưởng người ta rình bắt đã mấy đêm rồi, vừa bò lên đến bến là người ta bật đèn sáng trưng bắt quả tang luôn. Hai người nữa không biết là ai, may trốn thoát vì chờ ở dưới nước, thấy xảy ra chuyện bèn lặn mất luôn... Đấy đang yên đang lành, làm việc cho người ta cũng được tiền công rồi. Riêng lão Pol, người ta còn rộng rãi cho thêm đồ, lại giở thói xấu ra, bị bắt cũng đáng."

“Nhưng dù sao đó là tài sản của bọn Nhật, có sao đâu mẹ.”

“Con nói thế không đúng rồi. Đã mang tiếng là trộm cắp thì ăn trộm của ai cũng không tốt cả chứ con.”

“Họ sẽ làm gì với lão Pol và lão Bua hả mẹ?”

“Mẹ cũng không biết nữa.”

“Con sẽ đi xem!”

“Thôi đừng con, xem những chuyện này có hay ho gì, chỉ làm mình không thoải mái.”

“Con muốn xem ạ.”

Angsumalin trả lời quả quyết, nhất định phải đi xem cho bằng được. Bà Orn không còn cách nào đành miễn cưỡng đi theo con gái nhưng miệng vẫn phàn nàn:

“Con đi xem làm gì cơ chứ?”

“Con muốn xem họ sẽ xử lý thế nào với người Thái mình. Lão Pol và lão Bua là người Thái, đây cũng là lãnh thổ Thái Lan. Con muốn tận mắt chứng kiến họ sẽ làm gì người của ta trên mảnh đất của chúng ta. Có khi mẹ sẽ nhận ra rằng chiến tranh không chỉ là chuyện giữa các quốc gia mà người trong những nước đó cũng phải tuyên chiến với nhau nữa.”

Cái sân rộng đằng sau xưởng đóng tàu được quây lại bằng dây thừng loại to.

Tiếng búa gõ vào kim loại vẫn vang lên ầm ĩ cả ngày lẫn đêm mọi khi giờ im bặt vì công nhân của tất cả các ca đều bị triệu tập ra chứng kiến vụ trừng phạt. Người dân cũng kéo đến xem vì tò mò, sắc mặt hiện vẻ sợ hãi xen lẫn băn khoăn, rì rầm bàn tán với nhau. Một hồi còi ngắn rít lên lần nữa. Sau đó, cánh cửa của văn phòng làm việc mở ra. Một hàng lính Nhật mặc quân phục đi ra đứng quanh sân giữ trật tự nghiêm ngặt. Hai người nữa đi theo sau, một người xách theo can dầu, người kia cầm mấy cái dùi sắt nhọn, loại vẫn hay dùng dây buộc đóng xuống đất để dựng lều cắm trại, cùng với dây thừng. Hai phạm nhân bị giải ra, quần áo nhem nhuốc, mặt mũi trắng nhợt, quay nhìn xung quanh vẻ cầu cứu. Có giọng ai trong đám đông nhận xét:

“Trông lão Pol với lão Bua như hai con ma.”

Đi ra sau cùng là một người cao to hơn hẳn những người cùng quốc tịch có mặt ở đó. Khuôn mặt bắt đầu ngăm ngăm bởi nắng và lửa lò nung kim loại trông không còn vẻ rạng rỡ tươi cười như mọi khi. Đôi môi đỏ tươi mím chặt, lông mày hơi chau trên gương mặt cau có. Anh ta đưa mắt nhìn một lượt xung quanh. Đôi mắt đen dài dẹt ánh lên vẻ ngạc nhiên khi bắt gặp dáng dong dỏng, mảnh mai đang đứng trầm ngâm, tay bám vào sợi dây thừng. Ánh mắt cô nhìn thẳng về trước nhuốm đầy màu căm thù. Anh ta nhìn lướt qua, đôi mày càng cau lại. Anh ta hơi gật đầu khi đi tới giữa sân, khoanh tay đứng nhìn hai người lính đóng cọc sắt xuống đất rồi kéo hai tên phạm nhân ra nằm ngửa, buộc chặt chân tay vào những cái cọc vừa đóng. Tiếng hai người bị trói kêu la inh ỏi vì hoảng loạn và sợ hãi, nhưng cũng không làm lay chuyển chút nào sắc mặt nặng nề của người đang đứng nổi bật giữa sân.

Sau khi làm xong nhiệm vụ, hai người lính cúi rạp người chào rồi lùi ra đứng chờ ở góc sân. Người cao lớn ấy quay lại, đứng thẳng lưng đối mặt với cô gái như thể cố tình. Đôi mắt đen dài dẹt, ánh nhìn nghiêm nghị. Ngữ điệu nói tiếng Thái vẫn còn chậm và ngọng, đôi khi sắp xếp trật tự câu còn lẫn lộn nhưng cũng đủ để hiểu.

“Thay mặt cho quân đội của Thiên Hoàng...” Anh ta vừa cất giọng nói câu đầu tiên đã có tiếng bình luận từ đám người đứng nghe:

“Hay chưa... Lão Pol đi dạy tiếng Thái cho thằng Nhật, giờ nó đem ra mà luận tội mình đấy.”

“Hai người đàn ông này...”

Anh ta chỉ vào hai người đang bị trói cứng nằm run dưới đất.

“... được nhận vào làm việc cho quân đội Thiên Hoàng, cũng tức là phải tuân theo sự chỉ huy của quân đội Nhật. Hai người này phạm tội rất nặng, nhiều lần lén ăn trộm dầu, một vật tư chiến lược quan trọng, nên phải bị trừng trị. Nếu về sau còn phạm tội như vậy nữa, sẽ bị trừng phạt nặng gấp nhiều lần. Vì vậy đề nghị nhân dân Thái, vốn có mối quan hệ thân thiết với Nhật Bản, hãy chứng kiến và không hành động như hai người này nữa!”

Anh ta hơi cúi đầu, rồi lùi ra phía sau. Đôi mắt chăm chú nhìn hai người

lính xách thùng dầu tiến tới chỗ các phạm nhân đang giãy giụa, kêu la ầm ĩ nhưng không có cách nào thoát được. Mọi người im bặt khi thấy hai người lính vóc dáng chắc nịch bóp miệng hai phạm nhân và đổ dầu vào miệng họ. Hai người nằm dưới đất sặc sụa, giãy tung nhưng hai người lính vẫn giữ chặt miệng, tiếp tục đổ dầu một cách từ từ. Mùi dầu benzyl nồng nặc. Nhiều người phụ nữ đến xem quay mặt đi, đàn ông thì xì xào nhưng cũng không dám xông vào cứu vì thấy đám lính Nhật bồng súng đứng quanh sân.

Angsumalin mặt trắng nhợt, vươn người về phía trước nhìn. Bà Orn nắm lấy cánh tay con, ngăn lại:

"Đừng nói gì con ơi. Đừng, đừng con."

Nhưng muộn mất rồi. Cô gái đã thét to lên:

"Dừng lại!"

Mấy lính canh gần đó xông vào, nhưng lập tức bị người cao lớn đứng giữa sân ngăn lại. Hai mắt chạm nhau lạnh lùng, đôi mắt cô gái lóe lên còn người kia chỉ bình thản nhìn nghiêm nghị.

"Doushita no desuka?... Có việc gì?"

Anh ta hỏi bằng tiếng Nhật. Cô gái không thèm để tâm tiếp tục giả vờ không biết thứ tiếng ấy nữa. Nhưng cô trả lời bằng tiếng Thái, nói khá nhanh:

"Hai người đó..." Cô chỉ vào hai người đang nằm, nói bằng giọng dữ dội:

"... là người Thái. Mảnh đất này là của Thái Lan. Cho dù hai người họ làm việc cho quân đội Nhật nhưng cũng không có nghĩa họ phải chịu sự trừng phạt của người Nhật Bản. Cho dù đúng là họ phạm tội, thì cũng phải để người Thái xử tội họ. Quân đội Nhật Bản không thể muốn làm gì thì làm được!"

Chương 14

Đôi mắt nhỏ dài, đen sắc của anh ta lặng yên nhìn cô gái chằm chằm. Mọi người đều im bặt. Một lúc sau, người đang đứng yên bèn cử động, nói ngắn gọn bằng tiếng Anh:

"Làm ơn nói chầm chậm. Nhưng... tốt nhất... là đừng nói gì thì hơn."

Câu cuối nghe có vẻ lo lắng, nhưng xem chừng cô gái không thèm để tâm.

"Quân đội Nhật Bản không có quyền làm gì người của chúng tôi!"

Angsumalin nhấn mạnh câu này, nhìn trừng trừng một cách thách thức, và còn dịch sang tiếng Nhật hơi ngắc ngứ, làm tiếng xì xào lập tức phát ra từ những người đang cầm vũ khí vây xung quanh. Bà Orn trông như sắp ngất, cố níu cánh tay con gái kéo lùi lại:

"Ang con, đừng con. Nghe mẹ đi, nghĩ đến bà ngoại con nữa. Lùi lại đi, lùi lại đi nào."

Hai cặp mắt nhìn nhau đầy kiêu hãnh, một người thì ánh mắt lóe lên tức tối, người kia nửa như khó xử nửa như tức giận, đôi môi đỏ tươi mím chặt. Nhiệm vụ phải thực thi làm anh ta ra lệnh cho hai người lính vừa tạm ngừng việc hành hình với giọng đanh thép:

"Tiếp tục!"

Gương mặt trắng xịu đi trông như tượng gỗ. Nhưng trước khi cô có hành động gì, giọng ồm ồm đã vang lên chặn trước. Anh ta nói tiếng Anh, giọng lạnh lùng như muốn che giấu không cho những người đang đứng xung quanh hiểu được nội dung.

"Làm như vậy chẳng ích gì đâu. Lệnh là lệnh, quy định là quy định. Hai người này là ăn trộm, hình phạt mà họ phải nhận là xứng đáng với những người có hành vi đó. Mảnh đất này là của Thái Lan, hai người đó là người Thái thì họ đáng ra không nên có hành vi làm ảnh hưởng đến danh dự của

Thái Lan. Chúng tôi tôn trọng người Thái, tôn trọng những thỏa thuận mà Thái Lan cam kết với chúng tôi. Nhưng... chúng tôi đã gặp nhiều trường hợp cho thấy một vài người Thái lại không tôn trọng chính những cam kết của họ. Trong thời chiến... quốc gia nào cũng có những vật tư chiến lược quan trọng. Những người trộm cắp vật tư chiến lược sẽ bị trừng trị giống như những kẻ phá hoại hay chống đối...”

“Chống đối... Làm sao mà chúng tôi không phản đối cho được khi thấy người Thái bị đối xử thế này?”

“Họ sẽ không bị trừng phạt nếu không ăn trộm. Cô không giúp gì được đâu, và càng nói nhiều thì cô sẽ càng có khả năng gặp tai họa.”

Anh ta quay sang phía bà Orn, nhìn bà và nói ngắn gọn bằng tiếng Thái:

“Về đi!”

Dáng người cao lớn của anh ta quay lưng lại ngay lập tức, chỉ đứng im nhìn việc trị tội mà không nói một tiếng nào nữa. Bà Orn nắm lấy tay con, ra sức kéo thật mạnh:

“Về nhà thôi con, con hãy vì mẹ đi. Mình không có quyền hành gì cả, làm sao ngăn được họ hả con.”

Những người sống gần nhà hai mẹ con vội đồng thanh ủng hộ bà Orn:

“Về nhà đi cháu... Ang về đi, mau.”

Cô gái lướt ánh mắt đầy ác cảm nhìn cái dáng người cao lừng lững một lần nữa, rồi ngoan ngoãn đi về, những người khác cũng lần lượt giải tán.

Bà Orn ra sức chèo thuyền như thể muốn thoát khỏi nơi ấy thật nhanh. Cô gái ngồi thẳng mé mũi thuyền, tay bấu chặt vào mạn thuyền đến nỗi đốt ngón tay trắng nhợt ra, miệng mím chặt, ánh mắt lóe lên những tia tức tối.

“Con không nên làm thế chút nào. May là họ không tính toán, nếu không thì biết làm sao? Thật là... sao con không hiểu là dù mình có nói thì cũng chẳng ích gì, chỉ chuốc nguy hiểm vào thân.”

“Nhưng con phải nói, con không chịu được khi thấy chúng bắt nạt người Thái mình như vậy.”

“Thì lão Pol và lão Bua đi ăn trộm của người ta trước, con cũng biết thế

mà."

"Cho dù như vậy thì chúng cũng không có quyền xử tội người nước mình. Cảnh sát mình cũng có. Tại sao lại hành tội nhau kiểu dã man tàn bạo như vậy!"

Bà Orn thở dài, rẽ mũi thuyền cập bến. Cô gái quay ra bám lấy cầu thang, quấn xích buộc thuyền thành nhiều vòng quanh cột. Cô bước lên bậc thang, kéo phía đuôi thuyền sát vào để bà Orn bước lên.

"Mẹ..."

"Hả?" Bà Orn quay ra nhìn thắc mắc.

Đôi môi tái tái hơi mấp máy, ánh mắt toát lên vẻ lo sợ, giọng cô nhẹ gần như nói thầm:

"Liệu lão Pol và lão Bua có chết không hả mẹ?"

Bà Orn đưa tay ra ôm choàng lấy cái eo bé nhỏ, kéo con gái chầm chậm cùng bước lên nhà.

"Hai ông ấy có chết không ạ? Thật đáng sợ... nhìn thấy thế mà con không chịu nổi. Con tưởng tượng ra nếu là mình mà phải nuốt chỗ dầu ấy vào bụng... nhỡ... nhỡ nó điên lên châm lửa đốt thì... ôi..."

Cô gái khẽ rùng mình, bà Orn kéo con lại ôm sát hơn.

"Mẹ không thể trả lời con là lão Pol và lão Bua có chết không. Nhưng hai lão ấy cũng phải biết tội của mình. Ăn trộm thì là người nước nào cũng không tốt cả, hai người đó tham cái lợi trước mắt mà chuốc vạ vào thân. Con đừng nghĩ ngợi nhiều, cứ quên đi. Mẹ đã bảo đừng có đi xem vì nó sẽ ám ảnh mà con không nghe. Con đâu phải người lòng dạ sắt đá mà chịu nổi những cảnh ấy, nhưng con lại cứng đầu cứng cổ, kiên định với suy nghĩ của mình quá... Thôi quên nó đi con."

"Con không quên được đâu mẹ! Nhất là cái tên độc ác ấy, con ghét nó, hận nó! Con mong nó ra trận rồi chết quách cho mau, con sẽ rủa nó hằng ngày!"

"Đừng nên thế con. Buộc thù chuốc oán là việc không tốt. Người ta có nghiệp chướng, có nợ nhau từ kiếp trước thì để họ trả nhau. Mình là người ngoài, tự dưng đi buộc thù hận với người ta làm gì?"

Kiểu mím chặt môi của Angsumalin làm bà Orn hiểu có nói thế nào cũng vô ích, chỉ biết thở dài.

Đến tối, tin đồn cũng lan tới:

"Lão Pol với lão Bua không chết đâu con!"

Cô gái ngừng tay khỏi nồi canh đang nấu dở, quay lại nhìn người mẹ đang bê một ôm lá chuối lên nhà:

"Lúc nãy mẹ xuống hái cà xanh ở cuối vườn, gặp bác Wong. Bác ấy kể là khi mẹ con mình vừa đi một lát, bọn Nhật cũng dừng bắt lão Pol và lão Bua uống dầu, có lẽ chỉ muốn làm cho chừa thôi."

"Bây giờ hai người họ thế nào rồi hả mẹ?"

"Mẹ cũng không biết. Đồng bọn của hai lão ấy đang đưa đi bệnh viện. Lúc đầu ai cũng nghĩ họ sẽ bắt uống hết can, nếu thế thì chắc thể nào cũng vỡ bụng mà chết mất. May mà không đến nỗi."

Angsumalin thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi đôi mày cô lại chau lại khi nghe bà Orn nói tiếp rằng:

"Hay là vì con nói gì với cậu ta?"

Dáng người cao lớn chợt hiện lên trong tâm trí cô... Khuôn mặt đã ngăm đen vì nắng và công việc. Đôi mắt đen dài dẹt ánh lên vẻ gan góc, đôi khi lại thoáng nét cười vui vẻ. Cái miệng đỏ tươi, hai bên cằm hơi xanh vì râu mọc, điệu bộ toát lên tính cách nghiêm túc, nói là làm...

"Không phải vì con nói gì đâu. Người nhẫn tâm như vậy, có cho tiền cũng chẳng bao giờ thèm nghe lời ai. Con đã nói với mẹ mà, anh ta cậy anh ta là phe thắng, muốn làm gì thì làm. Cứ thử nếu người của anh ta bắt nạt người mình xem, có cho tiền anh ta cũng chẳng làm gì đâu."

Chuối trong vườn đã trổ buồng đến độ. Đất ngập trong trận lũ được phù sa bồi đắp làm cho chuối ra quả sai, to, đẹp mã, sau khi dấm xong đem ra chợ bán rất được giá. Đôi khi có người đến mua hết cả lứa. Ngay cả lá chuối cũng thành tiền thành bạc. Những cây chuối đã cắt buồng đem bán bị tước hết tàu lá chỉ còn thân, được xếp hết dọc cây cầu dẫn ra bến nước, chờ bán nốt cho những người nuôi lợn.

"Nếu mà cứ bán được thế này thì mình nhàn rồi."

Bà Orn ngồi cuối đưa mái chèo chầm chậm, cô gái ngừng lại vì thuyền nhẹ, hàng hóa đem ra chợ buổi sáng đã bán hết sạch, lượt về chỉ còn ít đồ dùng trong nhà mà bà Orn mua thêm.

"Con quay lại trường đại học được rồi đó. Mẹ đã có đủ tiền để con học tiếp thoải mái rồi. Lứa chuối tới đây trổ buồng là mình còn có tiền tiết kiệm nữa."

Angsumalin vờ cúi xuống vục nước rửa mặt, trả lời mẹ giọng bình thường:

"Không sao đâu ạ. Bao giờ chắc chắn là mẹ con mình để ra được một khoản đã mẹ ạ. Con biết mẹ vừa mới hồi lại thôi, mình còn chưa dành dụm được bao nhiêu. Nếu giờ con đi học, con cũng học không tốt vì không yên tâm khi thấy mẹ phải làm việc vất vả, còn con thì sung sướng thân mình. Con chấp nhận học lại một năm cũng được. Năm sau, khi nhà mình vững vàng hơn rồi tính tiếp, mẹ không phải lo cho con đâu."

"Ang..."

Bà Orn không nói nên lời. Cô gái nhìn mẹ, khẽ mỉm cười:

"Mẹ thương con, con biết... Thế thì làm sao con không yêu mẹ được ạ."

"Cảm ơn con... Thế này là mẹ vui lòng lắm rồi."

Chiếc thuyền trôi chầm chậm theo bờ sông. Cô gái cầm lấy mái chèo, chèo mạnh tay hơn để về nhà cho nhanh, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn, cô thốt lên:

"Úi... Chuyện gì thế kia mẹ ơi? Gì thế này?"

Tiếng kêu thất thanh sửng sốt của con gái làm bà Orn vội ngó xem phía trước. Trên chiếc cầu dài nối với bến nước, bà già gầy guộc đang nhảy dựng lên, lấy tay chỉ trỏ như thể ngăn cản điều gì. Một nhóm đông những người mặc đồ kaki xanh nhạt đang cười đùa dưới gốc dừa. Một người cố tìm cách trèo lên nhưng lần nào cũng bị tụt xuống. Tiếng cười của đám cổ vũ ở dưới vang lên khiến anh ta như càng bực mình, chuyển từ cố trèo cây sang lấy rìu cứ thế chặt vào gốc. Khắp quanh đó đầy rẫy vỏ những quả chuối đang rấm dở. Bà Orn vội quay ngoắt mũi thuyền táp vào bờ, Angsumalin vội nhảy lên, đồng thời hét to một cách dữ tợn:

“Làm cái gì đó?”

Bà Orn cũng bước lên theo, và hét lạc cả giọng ngăn lại:

“Ang ơi, đừng con... Để mẹ nói chuyện với họ... Cái Ang, con đi xem bà thế nào. Đằng này để mẹ nói chuyện!”

Cô gái không thèm nghe mẹ nói, xông vào chỗ kẻ đang đốn gốc cây dừa, giằng lấy cái rìu từ tay anh ta quăng ra một phía. Cả nhóm người vây quanh lại rộ lên tiếp.

“Có lý gì mà xâm phạm vào đất nhà tôi, lại còn phá hoại tài sản của chúng tôi nữa... Thế là hết, hỏng hết rồi.”

Bà Orn chạy theo sát con gái. Người bà cố gắng giải thích sự tình cho con nghe:

“Bọn này kéo cả đám vào, nói tiếng gì mà lỗ lỗ lễ lễ, mẹ nghe không hiểu, đuổi cũng không chịu đi. Chúng còn đi kiếm cái nọ, khám cái kia, vừa nhìn thấy chuối là nhấc cả thúng ra ăn với nhau, định trèo lên cây dừa mà trèo không được bèn chặt cây. Mẹ ngăn mà không thèm nghe.”

“Chúng có làm gì mẹ không ạ?” bà Orn lo lắng hỏi.

“Không... chỉ cười hô hô ha ha với nhau thôi.”

Angsumalin chỉ tay khắp lượt:

“Đi, đi ngay khỏi nhà tôi. Biến ngay!”

Dù không hiểu thứ tiếng cô gái đang nói nhưng cả bọn cũng đoán được từ điệu bộ của cô, lại càng ồ lên cười. Một kẻ trong số họ vỗ tay bồm bộp, rồi hát một đoạn nhịp điệu rộn ràng, những người khác nghe vậy liền vỗ tay theo nhịp đồng thanh nhau. Tên bị tranh mất chiếc rìu hát đối lại: “Hai... hai...” và múa xoay tròn quanh cô gái, lắc đầu nháy mắt qua lại, khiến tiếng cười càng rộ lên từng chập. Cô gái như sắp khóc, đứng ở giữa bất lực nhìn quanh. Nhưng rồi tiếng vỗ tay cười đùa bỗng vụt tắt khi có giọng nói nghiêm khắc vang lên:

“Đang làm gì thế kia?”

Một người dáng cao vạm vỡ rẽ xuyên qua bụi cây đi tới, nét mặt nghiêm nghị. Anh ta nhìn khắp lượt từng người, cả bọn lính đứng thẳng lưng, vẻ mặt cứng đờ, im bặt. Chàng trai đi lướt qua cô gái tới chỗ kẻ vừa múa may

lúc nãy, trừng mắt nhìn một cách dữ tợn trước khi hỏi nhanh bằng thứ tiếng rung lưỡi. Người kia trả lời ngắn gọn, kết quả là nhận từ bàn tay dày, nặng một cái tát thẳng vào mặt tới mức loạng choạng, nhưng rồi vội đứng nghiêm về tư thế cũ. Giọng nói ồm ồm dữ tợn cất lên, cô gái nghe không kịp nhưng cả đám người kia càng nghe mặt càng tái đi, không có ai dám mở miệng cãi một tiếng. Về phía chủ nhà chỉ biết đứng nhìn ngơ ngác. Một lúc lâu sau, anh quay sang phía cô, cúi đầu khiêm nhường:

"Tôi xin lỗi về sự việc xảy ra..."

"Xin lỗi... Xin lỗi trong khi chúng tôi là phía chịu thiệt hại thế này à?... Thế còn chuối, còn dừa của chúng tôi..."

"Là lỗi của tôi khi thiếu sót để cho lính dưới quyền gây ra rắc rối."

"Thì có sao đâu? Đất Thái Lan, người Thái Lan, của cải của Thái Lan cũng như là của người Nhật rồi thôi!"

Câu nói ấy làm vẻ mặt người nghe biến sắc, nhưng anh vẫn cúi chào khiêm nhường:

"Tôi xin cam đoan là tôi sẽ xử lý việc này một cách công bằng. Người Nhật đã hứa thì luôn giữ lời!"

Chương 15

Tất cả những kẻ xâm phạm bị bắt xếp hàng, thất thểu đi về. Viên kỹ sư trưởng phụ trách bước theo sau với vẻ mặt nghiêm nghị. Khi đi qua cô gái, anh ta hơi hé mở đôi môi đỏ như định cất lời nói gì đó, nhưng bắt gặp ánh mắt đầy vẻ căm ghét ấy liền thở dài, im lặng bước qua. Bà Orn quay lại nhìn xung quanh, khẽ hỏi:

"Hai thúng chuối tiêu, dừa... mà vỏ dừa của mình họ lấy ra làm gì mà bổ tung tóe thế này mẹ?"

"Chắc họ muốn tìm dừa non ăn. Mẹ thấy nói chuyện với nhau cứ lỗ lỗ lễ lễ chẳng hiểu gì. Hình như tất cả đều say nên càng khoái trí."

"Hứ... muốn làm gì là cứ làm tùy thích. Con muốn biết là rồi đây ai sẽ đền bù cho mình!" Angsumalin kéo dài giọng một cách tức tối.

"Thôi kệ đi con. Thiệt hại ngần này cũng không bao nhiêu. May là mình về kịp, không thì khéo họ còn chặt mất cây dừa thơm này của mình nữa."

Bà Orn bắt đầu dọn vỏ chuối vung vãi khắp nơi vứt vào thúng. Cô gái bèn vào giúp mẹ nhưng miệng vẫn không ngừng phàn nàn:

"Nó nói nó sẽ xử lý việc này cho chúng ta, con muốn xem nó định làm thế nào. Người Nhật đã hứa là sẽ giữ lời... Người của nó thì muốn làm gì thì làm, khiến dân tình khổ sở điêu đứng. Như thế này cũng coi là ăn trộm, người Nhật cũng biết ăn trộm như người Thái thôi. Nhưng nếu người Nhật ăn trộm của người Thái thì coi như không sao."

"Chỉ có một ít đồ ăn hoa quả như vậy cũng chẳng sao đâu con. Chắc là do họ đói thôi."

"Chỉ có một ít... Chuối này, con cũng coi là vật tư chiến lược của con. Nó viện cớ xăng dầu, con cũng viện cớ chuối được chứ."

"Con cũng thật là." Bà Orn không nén nổi cười. "Đã ghét ai là cứ ghét cả đời. Có chút ít cũng không chịu bỏ qua. Chuyện đã xảy ra thì cho qua đi

con, đằng nào chuối cũng không lấy lại được. Cái đứa mặt mũi ranh mãnh ấy cũng bị ăn tát rồi, coi như xí xóa. Nghĩ lại cảnh nó nhảy múa trêu con mà không nhịn được cười, lại còn lắc mặt nhíu mày nữa chứ."

Angsumalin mặt nín cười vì tức, nhưng rồi cũng phải phì ra:

"Nếu con không tức bốc khói lên đầu thì chắc con cũng bật cười rồi."

Nhưng rồi buổi chiều hôm đó, bà Orn cùng với con gái được mời sang xưởng đóng tàu. Người lính đến báo tin chỉ nói ngắn gọn rằng: "Đại úy hải quân Kobori mời hai người đến gặp bây giờ."

Bà Orn quay sang nhìn con thắc mắc:

"Cậu ta nói gì thế con?"

"Anh ta bảo đại úy hải quân Kobori, người nào chẳng biết, cho mời mẹ và con đến xưởng ngay bây giờ."

"Ơ... có chuyện gì vậy? Mình có việc gì liên quan đến ông ta đâu."

"Hay là chuyện buổi sáng ạ?"

"Chuyện đã qua rồi thì cho qua, mẹ có để bụng gì đâu. Con nói với anh ta là thôi bỏ qua, coi như là xin mình chút đồ ăn thôi."

"Cứ đi đi mẹ. Con cũng muốn biết họ sẽ nói gì, thử đi xem miệng lưỡi họ thế nào."

"Hừ, mẹ nghĩ là rồi lại rắc rối to."

"Trời... đi đi mà mẹ. Sợ gì, mình có sai đâu. Họ sẽ làm gì mình được chứ, người của họ sai lè lè. Con nghĩ giỏi lắm mời mình lên xin lỗi là xong thôi."

Nhưng khi hai mẹ con đến khoảng sân rộng đằng sau xưởng đóng tàu thì thấy sân lại bị chăng dây lần nữa. Tất cả nhân công trong xưởng đứng bao quanh sân. Thấy thế, Angsumalin liền sửng sốt. Bà Orn đưa tay ra bám chặt lấy cánh tay con, nói giọng run rẩy:

"Ối lại làm gì thế kia? Họ định làm gì mình?"

"Hứ... mình có làm sai đâu mẹ, sao phải sợ. Cái lão Kobori kia dám làm gì mình."

"Nhỡ ông ta lại kiếm cớ là con khinh thường miệt thị gì họ thì chết. Ôi trời..." Bà Orn thì thào. "Đáng nhẽ con không nên đi, mẹ đã bảo con rồi."

Một người cao lớn lừng lững, mặc quân phục chỉnh tề màu trắng, bước nhanh tới.

"Nó đến rồi kìa... Trời... Ang ơi... Ơ... Hóa ra chính là cái cậu ấy."

Nói đến đây, giọng bà Orn nghe mừng rỡ hẳn khiến cô gái phải quay lại nhìn. Chỉ mới thấy đôi môi đỏ tươi hơi hé cười, đôi mày cô đã chau lại.

"Xin mời."

Cử chỉ và giọng nói lịch thiệp đó cũng không làm đôi mày cô dãn ra.

"Thay mặt cho quân đội Thiên Hoàng, chúng tôi rất lấy làm tiếc về sự việc đáng xấu hổ đã xảy ra. Cả những người lính đó cũng cảm thấy hối lỗi. Vì vậy, chúng tôi mời các vị đến chứng kiến nhóm lính trên tự trừng phạt nhận lỗi."

Rồi không chờ nghe câu trả lời, vóc dáng cao thẳng đó lại đi nhanh tới khu giữa sân, chỗ cả nhóm lính đang đứng chờ sẵn. Ngay khi cô gái và bà mẹ bước tới, họ đồng loạt làm động tác chào răm rắp. Người đứng đầu hàng mà cô nhớ ra chính là tên đã chặt dừa và múa may trêu chọc cô bước tới, xin lỗi bằng giọng ồm nặng và khá nhanh nên cô nghe không rõ, sau đó lùi lại cúi mình cùng với cả nhóm một cách khiêm nhường. Angsumalin đứng nhìn với vẻ mặt thản nhiên, và làm bộ chuẩn bị ra về.

"Chắc nghi thức xin lỗi thế là xong nhỉ, để chúng tôi còn về nhà?"

Đôi mắt đen dài dẹt vẫn đang nhìn cô chăm chú toát lên vẻ lạnh lùng:

"Vừa rồi là phần xin lỗi và tiếp theo đây là trừng phạt! Hình phạt cho tội ăn trộm hẳn nhiên là như nhau, cho dù kẻ ăn trộm là người Thái hay người Nhật! Tội này thuộc vào mức hình phạt nhẹ vì toán lính đó đã tự giác nhận lỗi. Bọn họ chọn cách tự trừng phạt mình theo cách mà chúng tôi đã dùng để trị tội người khác trước đây."

"Úi... cái gì thế kia, con?"

Cô gái quay phắt ra phía giữa sân. Đằng sau lưng hàng lính đó là một mẹt chất cao đầy những chuối. Cả toán lính ngồi xếp bằng tròn vòng quanh, cắm cúi bóc chuối ăn từ từ. Angsumalin vội quay sang nhìn khuôn mặt điềm nhiên đó:

"Thế này nghĩa là...?"

Gương mặt đã đỏ lên vì rám nắng của anh ta nhìn thẳng vào những người lính dưới quyền chỉ huy của mình.

"Hình phạt dành cho họ... Người Nhật đã hứa thì nhất định giữ lời!"

Cô gái nín thở, quay ra nhìn đám người đó lần nữa. Mọi người có mặt trong khu vực sân đều ngồi im, chăm chú xem nhóm lính tự trừng phạt mình bằng hình thức kỳ quặc là bóc chuối đưa lên miệng ăn hết quả này đến quả khác, đống vỏ chuối cạnh mỗi người càng lúc càng cao hơn.

"Dừng... dừng lại đi!"

Angsumalin thét lên dữ tợn:

"Dã man. Tàn bạo."

Người đang đứng gần đó hơi mỉm cười, nét mặt vẫn thản nhiên như không có chút cảm xúc nào.

"Đây chẳng phải là điều cô muốn sao? Chẳng phải là công lý sao?"

"Hãy thôi đi... Thôi cái kiểu trừng trị điên rồ này ngay đi."

"Không thôi được!" Giọng nói đó dứt khoát. "Cũng như khi bọn họ không thể dừng trừng phạt hai người Thái đó, vì cùng một lý do." Đôi môi cô gái khô khốc, run run.

"Anh là người độc ác nhất mà tôi từng thấy, độc ác với mọi người, ngay cả với người của mình..." Angsumalin nắm lấy tay mẹ giật khẽ: "Đi thôi mẹ ơi." Bà Orn vội bước theo con, miệng lẩm bẩm:

"Trời ơi... sao lại làm thế này không biết? Rồi tha hồ mà nghẹn chết mất. Đúng là nghiệp chướng... Mà sao lại có kiểu trị tội như vậy cơ chứ. Tại con không bảo với cậu ta đấy, là mình muốn cho qua, đừng có trừng phạt đám người đó, chỉ thêm thù oán nhau. Hai thúng chuối có mấy đồng bạt đâu, coi như mẹ cho họ... Lần sau mà muốn ăn thì cứ đến xin tử tế là không có chuyện gì."

"Kẻ tâm địa độc ác như vậy, mình có nói cũng không hiểu đâu mẹ!"

"Trông mặt mũi thì còn trẻ lắm, lẽ ra không thể có hàm đại úy được. Tên cậu ta là gì con nhỉ?" Cô gái không chịu trả lời câu hỏi, để mặc cho bà Orn nói tiếp.

"Chắc chính cái cậu này là cháu trai của Tư lệnh mà lão Pol kể, là kỹ sư

trưởng đấy mà, thảo nào đám lính nể sợ thế. Trông cũng có vẻ là người tốt, không lẽ nào lại nhẫn tâm đâu."

"Ối thì người xưa đã nói là khẩu Phật tâm xà mà mẹ, như anh ta chẳng hạn."

"Nhưng... mẹ nghĩ là... cậu ta làm thế là đúng đấy con. Khi người của mình mắc lỗi sai với họ, họ trừng trị theo cách của họ. Nếu người của họ gây chuyện với mình mà cậu ta không phạt thì cũng không công bằng. Nếu cậu ta không ra tay, mọi người lại nói xấu. Cậu ta làm vậy là phải rồi, con."

Câu tiếp theo, bà vừa nói vừa cố kìm tiếng cười khẽ:

"Nếu cậu ta không trị tội người của mình, thể nào con cũng buộc tội là cậu ta cậy quyền đối xử không công bằng với người Thái, coi như cái cậu Ko Ko Bo Bo gì đó đằng nào cũng chết."

"Con ghét nó!"

"Con nói năng vậy không hay chút nào. Cứ hễ mở miệng nhắc đến là gọi 'nó'. Dù gì cậu ta cũng là sĩ quan có hàm có bậc, con gọi xách mé như vậy không hay đâu, ngay cả khi cậu ta là người nước ngoài. Mẹ quan sát thấy cậu ta cũng là người được đấy. Trong giờ làm việc thì nghiêm túc, chỉ huy người khác đâu ra đấy. Hết nhiệm vụ lại cũng như mọi thanh niên, đi chơi trò chuyện với người nọ người kia. Mẹ nhớ ra rồi... tên là Kobori, gần giống với Dookmali[23], cứ gọi thế cho dễ nhớ."

Nếu không vì nhân vật được nhắc đến là người cô ghét thì Angsumalin hẳn đã phải phá lên cười vì cách ghi nhớ tên của bà Orn.

Cách trừng phạt nghiêm khắc đó nhanh chóng được đồn đi khắp vùng, làm cho mọi người đều chừa, không dám vào tắt mắt, nhặt nhạnh thứ gì trong xưởng tàu đó nữa. Đồng thời người dân miệt vườn nơi đây bắt đầu quen với việc những toán lớn lính Nhật xin vào thăm vườn, đường hoàng mua cái nọ bán cái kia. Có khi nếu quý nhau thì chủ vườn còn cho thêm mỗi người một túi to hoa quả mà không tính thêm tiền, còn phía người Nhật đền đáp lại bằng cách đem những thực phẩm thiết yếu hằng ngày nhưng rất đắt đỏ vào thời điểm đó như cà phê, đường, đồ hộp, v.v đến phân phát, trao đổi tùy theo hai bên thỏa thuận với nhau. Ngoại trừ nhà vườn nằm cách xưởng đóng tàu có một con lạch nhỏ phân ranh giới, cứ mỗi lần

lính Nhật vào xin mua trái cây, nếu gặp cô chủ vườn xinh đẹp là đều bị cô nhăn mày nhăn mặt, trả lời ngắn gọn:

“Không bán!”

Nhưng nếu may mắn gặp bà mẹ tuổi trung niên, trông tươi cười vui vẻ thì tình hình sẽ ngược lại, nghĩa là được bà cho hoa quả mà không phải trả tiền hay trao đổi hàng hóa gì hết. Angsumalin tức tối đến mức ca thán:

“Cớ gì mà mẹ lại phân phát cho chúng hết như vậy. Mình phải trồng bao nhiêu công mới được.”

“Mẹ có bao giờ thấy con hẹp hòi với ai như thế này đâu.”

“Thì tại mẹ lại cho nó miễn phí như vậy chứ sao ạ?”

“Người ta ở sát cạnh mình, mình cũng phải có tấm lòng hòa hiếu chứ con. Họ tốt với mình thì mình tốt với họ, sẽ không xảy ra chuyện. Họ là quân đội, có vũ khí trong tay, nếu mình có gì bất hòa với họ thì mình chỉ có thiệt. Có chút ít trái cây cho họ đem đi ăn, mình cũng được phước. Cứ xem hôm trước ấy, không biết ai đem một túi đường đến để đó cho mình, đường trắng tinh. Đó cũng là vì mình rộng rãi với họ trước. Bây giờ đường cát đắt như gì, lại còn màu vàng vàng nữa chứ.”

“Con chẳng thèm, ăn đường đỏ cũng được.”

“Con thì lúc nào cũng chỉ nghĩ thù hằn họ. Mẹ thấy họ đã làm gì con đâu nào.”

Angsumalin không trả lời, nhưng trong lòng cô thầm đổ lỗi cho chiến tranh đã góp phần khiến cho ai đó ngày càng cách xa cô. Nhiều lần cô thường hay ra đứng trầm ngâm một mình dưới gốc cây bần ven sông, mắt đăm đắm nhìn khúc quanh bên trái như thể ngong ngóng trông chờ ai đó!

Chương 16

Chiếc xuồng màu trắng đang lướt nhanh trên mặt nước, nhưng rồi tiếng động cơ bỗng vang lên giật cục hai ba lần. Tốc độ của xuồng giảm dần cho tới khi tiếng máy tắt hẳn. Người ngồi sau xuồng lẩm bẩm phàn nàn, cúi xuống nắn cái nọ chỉnh cái kia, để mặc cho xuồng trôi theo dòng nước.

Khi qua chỗ cây cầu dài nối từ nhà chính ra tới tận bờ sông, thanh âm trong trẻo của một loại nhạc cụ theo gió vang vọng tới làm anh ta ngước nhìn lên đầy thắc mắc. Cho tới khi xuồng cứ thế trôi xa dần, anh ta mới nhận ra, tiếp tục hướng sự chú ý của mình vào động cơ xuồng. Đến khi chiếc xuồng sắp trôi khỏi khúc quanh của dòng sông, tiếng động cơ lại vang lên lần nữa. Lần này, chiếc xuồng máy lao vút lên cập vào bến nước vừa trôi qua một lát trước đó. Tiếng đàn vẫn trầm bổng lên xuống da diết như thể muốn gửi những giai âm thánh thót ấy theo ngọn gió đang thổi những tàu lá dừa xào xạc. Những tia nắng mặt trời cuối cùng rọi xuống khu đất lặng yên phăng phắc như thể không có ai ở nhà. Người cao lớn ấy nhảy lên bến, kéo dây buộc xuồng thắt lại một cách thành thạo, rồi thả chiếc mũ lưỡi trai xuống ghế, để lộ mái tóc cắt ngắn như học sinh trung học khiến anh ta trông trẻ hơn tuổi thật.

Anh ta chậm rãi đi bộ hết cây cầu, bước theo con đường lát bằng nhiều loại đá khác nhau. Hàng cây hoa nhài dọc hai bên lối đi rõ ràng mới được trồng lại, thay thế những cây cũ đã chết hết trong trận lũ. Ngay cả rặng dủ dẻ cũng có cây trồng mới, còn chưa lên thành tán cây. Anh ta ngước nhìn chiếc cầu thang hơi dốc. Cánh cổng hàng rào gỗ phía ngoài hiên mở hé một nửa, giàn hoa giấy sum suê khoe sắc hoa tươi thắm nhưng nhìn khắp thì chẳng có lấy một bóng người nào. Tiếng đàn càng ngân cao da diết, lôi cuốn anh ta bước lên từng bước một thận trọng, đến bậc thang cuối cùng, anh ta liền ngó vào xem phía trong.

Phía trong nhà khá tối. Ngoài hiên rộng có hai ba con chim bồ câu đang đậu. Trên bậc thềm lùi vào bên trong, cô gái vóc dáng mảnh mai mặc bộ váy áo màu vàng nhạt nổi bật giữa bóng chiều tranh tối tranh sáng. Cô ngồi xếp chân một bên dịu dàng, mải mê cúi xuống chiếc đàn trước mặt. Mái tóc dài mà có lần anh ta nhìn thấy cô tết lại quấn quanh đầu, bị ướt nước khi bơi ánh lên sắc đen óng hơn bình thường. Hình ảnh anh ta đang thấy tựa như một bức tranh huyền ảo khiến người ngó vào xem đứng ngây ra nhìn. Khi tiếng đàn nhỏ dần lại, anh ta mới cử động chuẩn bị ra về khiến hai ba chú chim đang tha thẩn mổ cơm trong đĩa thấy động bay vù lên. Tiếng đàn vì thế mà vụt tắt.

"Ai đó?"

"Xin lỗi, tôi không cố ý vào làm phiền."

Giọng phát âm tiếng Anh ngọng nghịu làm cô gái đứng phắt dậy.

"Vào đây làm gì?"

Dáng người cao lớn bước lên khỏi bậc cầu thang, đứng cao lừng lững, rồi hơi cúi mình xuống chào. Bằng điệu bộ khó xử, anh ta cố gắng giải thích cho rõ ràng:

"Tôi đi xuồng qua đây nhưng xuồng bị hỏng nên thả trôi qua trước nhà cô, nên nghe thấy tiếng đàn... nghe giống đàn shamisen. Tôi thích chơi loại đàn này nên thử vào xem."

Cô gái vẫn đứng im lắng nghe khiến người nói cảm thấy tự tin hơn.

"Cô có thể làm ơn cho tôi xem nhạc cụ cô đang chơi một chút không? Tôi muốn nhìn cho rõ làm sao mà tiếng nó lại giống tiếng đàn shamisen?"

Cô gái chưa kịp trả lời thì đã có tiếng gọi từ phía cầu thang vọng lên:

"Ai đến đấy con?"

Bà Orn đỡ cánh tay người mẹ loạng choạng bước lên. Bà mẹ già có vẻ lả đi. Chàng trai vội đưa tay ra đỡ, nửa như dìu nửa như xốc nách bà tới ngồi xuống thềm, rồi quay ra cúi đầu, cười khoe răng chào bà Orn như mọi khi:

"Xên chào ạ."

"À... cậu Dookmali... Kobori."

Thấy bà gọi đúng tên mình, đôi mắt đen dài dẹt của anh ta sáng lên

mừng rỡ. Anh ta ấp úng một lát rồi hỏi bằng thứ tiếng Thái chưa sõi, cố gắng sắp xếp câu từ cho thật đúng trật tự:

"Bác đã đi từ đâu về ạ?"

Câu hỏi nghe giống như dịch từ tiếng Anh ra làm Angsumalin phải nén cười, nét mặt thờ ơ lạnh lùng trở nên dịu dàng hơn đôi chút.

"Đi khám bác sĩ. Mẹ tôi bị sốt, không được khỏe."

Bà Orn trả lời hơi nhanh, chàng trai bèn cười ngượng nghịu, nhìn cô gái như thể cầu cứu xin dịch giúp nhưng Angsumalin chỉ khẽ hỏi mẹ:

"Có gặp bác sĩ không hả mẹ?"

"Không gặp con ạ. Người ở phòng khám bảo là bác sĩ sang phía bên kia sông rồi. Thuốc men khó kiếm quá. Mẹ sẽ thử sắc mấy thang thuốc cho bà xem sao." "Con nghĩ có lẽ bà bị bệnh sốt rét, cứ sốt cao rồi lại hết kiểu này là dễ lắm."

"Ối, sốt nóng sốt rét cái gì. Chắc mẹ bị đau mỏi gân cốt thôi. Orn gọi chị Phin đến xoa bóp cho mẹ một ngày là khỏi. Mai cái Ang đi đón chị ấy đến giúp bà nhé cháu."

Từ nãy đến giờ, anh chàng đứng cách đó một quãng cứ ngoảnh nhìn hết người này lại đến người kia, cố gắng hiểu nội dung câu chuyện, nhưng nét mặt cho thấy rõ là càng nghe càng không hiểu gì.

"O tetsudai shimaso ka?"

Bà Orn quay ra nhìn người nói, rồi lại quay sang phía con gái:

"Cậu ấy nói gì thế?"

Angsumalin khẽ trả lời:

"Nó hỏi là nó có giúp được gì không?"

"Cái Ang!" Bà Orn nói giọng giận dữ: "Lại gọi là nó rồi, mẹ không ưa đâu!"

Thấy thái độ hai mẹ con như vậy, chàng trai bèn lùi đến bên chiếc đàn, cúi xuống xem xét sờ vuốt một cách chăm chú, rồi cầm đôi que gõ đặt bên cạnh lên, chỉ gõ nhẹ một vài lần mà đã nắm được cao độ của các nốt gần như chính xác. Angsumalin quay phắt lại, đưa tay ra giật lấy đôi que gõ từ bàn tay to khỏe đó.

“Demas... Tránh ra!”

Khuôn mặt rám nắng hơi đỏ lên. Đôi mắt đen dài dẹt, ánh mắt vẫn nhẹ nhàng.

“Xin lỗi... tôi không biết là cô giữ nó thế.”

“Angsumalin!”

Nghe người mẹ gọi đích danh tên đầy đủ, cô gái xịu mặt xuống. Thủ phạm gây ra sự tình nhìn người này rồi lại ngó người kia với điệu bộ hối lỗi. Bà Orn nhìn gương mặt rám nắng của anh ta, mỉm cười, cố tình nói chầm chậm:

“Rất vui được gặp lại cậu.”

Đôi môi đỏ tươi nở rộng nụ cười, cho thấy là có hiểu câu nói đó.

“Nhạc cụ này, người Thái gọi là đàn tam thập lục.”

Kobori nhắc lại cái tên đó lần nữa, đôi mắt sáng lên như đứa trẻ con được quà vừa ý.

“Shamisen.”

Anh ta cố gắng giải thích nhưng cũng chịu không tìm đủ câu chữ để diễn đạt ý mình muốn nói, đành cười trừ, rồi quay sang nhìn người bà chăm chú:

“Bà... bị làm sao?”

“Bị sốt.” Bà Orn đáp ngắn gọn và làm điệu bộ co người như đang rét run lên.

Chàng trai nhíu mày, tiến lại gần, cúi xuống đưa tay chạm nhẹ vào cánh tay gầy guộc nhăn nheo ấy, xem xét kỹ thấy da bà màu vàng nhợt rồi lẩm bẩm tiếng gì đó trong cổ họng. Anh ta ấp úng câu gì đó nữa trước khi cúi xuống, đưa tay vạch xem mí mắt cả hai bên của người bà.

“Bị sốt rét.” Anh ta quay ra nói với bà Orn, sắc mặt lo lắng.

“Oisha tsuki mashita ka?”

Cô gái vẫn không thèm nhìn mặt người nói, chỉ dịch câu đó cho bà Orn nghe:

“Anh ta hỏi là bác sĩ đã khám cho chưa?”

Bà Orn lắc đầu:

“Bác sĩ đi vắng.”

Angsumalin làm nhiệm vụ phiên dịch một cách miễn cưỡng. Chàng trai e hèm trong họng, quay ra nói vài tiếng gì đó với cô gái rồi ra về một cách vội vã.

“Cậu ta vội đi đâu thế, hay là sợ lây bệnh?”

“Anh ta nói anh ta sẽ nhanh chóng đưa bác sĩ đến ạ.”

Bà Orn khẽ thở dài, còn bà già thì lẩm bẩm:

“Bác sĩ người Nhật nói không hiểu rồi lại rối tung lên. Bà đã bảo là bà bị đau gân đau cốt. Chốc nữa cháu nói với người ta thế nhé.”

“Thôi mẹ nằm nghỉ đi, lát nữa là bác sĩ đến... Ang trải nệm cho bà nằm ngoài này đi con, nhỡ cậu ta đưa bác sĩ đến, vào khám trong buồng e là không tiện.”

Cô gái đứng lên đi vào phòng, một lát sau bê chiếu và một cái nệm mỏng ra. Bà Orn đỡ giúp con rồi hai mẹ con cùng nhau trải xuống thềm. Angsumalin lấy tấm vải sạch trắng tinh phủ lên làm ga, rồi vỗ cho chiếc gối phẳng phiu mà không nói lời nào nữa.

“Mẹ nằm nghỉ đi ạ.”

Bà già ngả người nằm xuống ngay, nhưng miệng vẫn nói:

“Người nó chỉ đau đau mỏi mỏi từng lúc thôi. Khi nào hết mẹ lại bình thường. Có gì mà làm to chuyện.”

Một lúc lâu sau, chàng trai mới xuất hiện ở phía đầu cầu thang, nhưng lần này có thêm một bác sĩ người Nhật đi sát theo sau. Kobori dẫn bác sĩ vào ngồi cạnh bà già, giải thích nhanh gọn. Vị bác sĩ người thấp đậm, đeo kính dày cộp cứ gật đầu lia lịa:

“Miyaku wo misete kudasai.”

Vừa nói, bác sĩ vừa đưa tay ra trước. Chàng trai vội quay ra tìm cô phiên dịch bất đắc dĩ đang giả bộ ngó lơ dù ngồi cách đó không xa. Angsumalin đành phải ngồi dịch vào gần, cúi xuống nói với bà dịu dàng:

“Bác sĩ muốn bắt mạch cho bà ạ.”

Bà già liền chìa tay ra. Sau đó, bác sĩ dùng ống nghe khám rất kỹ, cả trước ngực và sau lưng, rồi chỉ vào thái dương ra hiệu hỏi.

"Bác sĩ hỏi đầu tôi hả? À... cũng có đau đầu đôi chút, thỉnh thoảng thấy váng vất."

Thấy động tác lắc đầu, gật đầu ra hiệu cũng giúp cho cả bác sĩ và bệnh nhân hiểu nhau phần nào, Kobori bèn bảo với Angsumalin:

"Cô hãy chuẩn bị ít nước nóng để bác sĩ còn tiêm."

Angsumalin nghe lời đứng dậy... Trong bếp khá tối nhưng vì đã quen chỗ nên cô cứ thế dò dẫm bước vào, đi về phía bếp than. Cô đưa tay tìm cái xẻng xúc than bỏ vào lò, nhưng bỗng cảm thấy đau nhói ở đầu ngón tay tới mức phải kêu lên khe khẽ:

"Ối!"

Cảm giác đau buốt làm cả cánh tay tê dại. Chiếc xẻng đang cầm trong tay rơi đánh xoảng xuống đất khiến bà Orn hỏi vọng từ ngoài vào:

"Cái gì đấy con?"

Angsumalin bóp lấy cổ tay, cắn môi thật chặt một lát mới trả lời được:

"Không có gì đâu mẹ."

Bà Orn toan đứng dậy thì chàng trai ngồi cạnh đó ra hiệu bảo bà cứ ngồi lại cùng với bác sĩ và người bệnh, còn mình thì đi về hướng gian bếp mà lúc nãy anh thấy cô gái đi vào.

Chàng trai giữ ý dừng lại ở trước cửa. Trong bếp hơi tối, ánh lửa bếp than đỏ rực phản chiếu cái bóng nhỏ nhắn mảnh mai của cô gái đang ngồi khom lưng trên sàn, lấy tay trái nhặt từng viên than bỏ vào lò. Anh ta ngạc nhiên vội hỏi:

"Cô bị làm sao?"

Cái bóng đen đen quay ngoắt lại, bóng tối làm nhìn ông rõ nét mặt, chỉ nghe thấy câu trả lời ngắn gọn bằng tiếng Anh:

"Không sao."

"Nhưng trông giống như cô đang bị gì đó?"

Lần này tiếng trả lời nghe xịu xuống:

“Bò cạp đốt vào tay.”

Chàng trai đang đứng ngoài cửa lập tức bước vội vào.

“Masi wo kudasai.”

“Diêm ở đây.”

Angsumalin quờ tìm bao diêm bên cạnh đưa cho anh ta, vô tình chạm vào bàn tay to khỏe, ấm nóng đang đưa ra nhận lấy.

“Cả nến nữa.”

Chàng trai vội đánh diêm châm nến, cắm lên trên hộp diêm, ngồi xổm xuống bên cạnh.

“Cho tôi xem nào.”

Angsumalin lắc đầu, răng vẫn cắt chặt môi vì đau. Bàn tay chắc khỏe bèn nắm lấy bàn tay đang buông thõng kéo lại xem cho rõ.

“Vết cắn đây rồi, nếu không hơ lửa thì sẽ rất buốt.”

“Cái gì cơ?!”

Cô gái buột miệng kêu lên vì giật mình nhưng không kịp nữa rồi, đối phương đã kéo tay cô gí sát vào ngọn nến. Angsumalin giật tay lại vì nóng:

“Ui...”

Rồi cô tuôn ra một tràng tiếng Thái trong cơn giận dữ:

“Đồ điên... điên hết chỗ nói. Đã đang đau chết lên rồi. Đồ quỷ sứ... Đồ...”

Nhưng rồi bỗng nhiên cô cảm thấy cánh tay đỡ hẳn đau buốt. Khuôn mặt với nước da trắng hơi rám nắng đôi chỗ bèn toét miệng cười, ánh lửa từ bếp soi thấy những tia vui tươi lấp lánh hiện lên trong đôi mắt nhỏ dài.

“Tôi đã nói là sẽ hết mà. Người Nhật từ xưa vẫn dùng cách này. Đêm nay có thể cô vẫn thấy hơi đau nhưng sẽ không buốt như là để mặc kệ đó.”

Nói rồi anh ta cúi xuống, cầm lấy cái xẻng xúc than vào lò một cách thành thạo, nhấc ấm nước gần đó mở nắp xem. Thấy nước vẫn còn lưng ấm, anh ta liền đặt lên bếp, lấy quạt quạt thuần thục như đã quen với công việc thế này. Nét mặt cô gái khuất trong bóng tối chợt dịu đi.

Chương 17

Sau khi tiêm cho người bà một mũi, bác sĩ người Nhật quay sang giải thích với Angsumalin, anh ta nói rất nhanh. Angsumalin khẽ lắc đầu, trả lời ngắc ngứ bằng tiếng Anh pha lẫn tiếng Nhật:

"Xin lỗi, tôi không hiểu nhiều tiếng Nhật đâu... Honinko kayokuwakarimasenno de sunnendes."

Bác sĩ hự hự trong họng như thể không tin cô lắm.

Cô gái liền tìm cách giải thích:

"Tôi chỉ nói được một ít tiếng Nhật thôi... Nihon ko wo honno skothi hanathi mas."

Nói xong một câu mà cả người nói lẫn người nghe đều thở dài. Thấy vậy, Kobori vừa cười vừa quay sang nói với bạn mình:

"Để tôi dịch cho."

Bác sĩ liền giải thích lần nữa cho Kobori dịch lại ra tiếng Anh:

"Bác sĩ bảo là sau khi tiêm xong, thuốc sẽ làm cho người bệnh cảm thấy nhức đầu, váng vất hoặc có thể nôn nhưng đừng lo, cứ nằm nghỉ một lát sẽ hết. Thuốc viên uống sáng và trưa, mỗi loại một viên. Tối mai, bác sĩ sẽ đến khám lại. Có thể sẽ phải tiêm mấy ngày vì bà đã già rồi, sức yếu, nếu tiêm hai mũi cùng một lúc e là không chịu được."

Sau đó cả anh phiên dịch lẫn bác sĩ lại phải đợi cô gái truyền đạt lại bằng tiếng Thái cho bà Orn nghe. Vẻ vui mừng và biết ơn chân thành trên gương mặt phúc hậu của bà, dù không cần nói ra thì hai chàng trai cũng có thể cảm nhận được một cách rõ rệt. Anh bác sĩ đẩy đẩy gọng kính, cười đáp rồi nói tiếp một câu cũng nhanh không kém, nhưng câu nói ngắn nên Angsumalin có thể hiểu luôn mà không cần qua người phiên dịch bất đắc dĩ nữa.

"Nên cho ăn các loại thực phẩm bổ dưỡng như bơ, sữa."

Cô gái im lặng một lát rồi đáp:

"Chúng tôi sẽ cố gắng... ạ."

Chàng trai nhìn cô gái, nét mặt đăm chiêu suy nghĩ. Đến khi bác sĩ đứng dậy, anh ta mới giật mình đứng lên theo.

"Ô... hai người đã về rồi ả? Con nói giúp mẹ với là mẹ rất cảm ơn hai người."

Cô gái quay sang phía bác sĩ, cúi thấp người, nét mặt trịnh trọng, giọng cô nghe hơi miễn cưỡng:

"Domo arikato karmas."

Anh bác sĩ cũng cúi mình đáp lễ, mỉm cười vui vẻ. Đại úy hải quân Kobori thì quay sang cười chào bà Orn, cố gắng nói bằng tiếng Thái với bà trong khả năng có thể:

"Xên chào ạ. Ngày mai cháu sẽ quay lại."

Angsumalin không thèm quay ra nhìn người nói lấy một cái, vậy mà tiếng nói trầm trầm pha lẫn giọng cười giễu tinh nghịch vẫn vang lên bên tai cô:

"Khomman wa. Xin chào."

Dáng người cao thẳng của anh ta quay đi, tiếng bước chân nặng đều theo kiểu nhà binh. Trước khi bước xuống cầu thang, anh ta còn quay lại cười tươi, khoe rõ hàm răng trắng.

Bà Orn đến bên người mẹ đang nằm im nhắm mắt, khẽ hỏi đầy lo lắng:

"Mẹ cảm thấy thế nào ạ?"

"Tự nhiên lại lấy kim ra chọc vào người mẹ. Mẹ đã bảo là không làm sao rồi, lại lấy thuốc gì tiêm vào người mẹ không biết, làm mẹ choáng váng như muốn xỉu đây."

"Bác sĩ bảo là sẽ váng đầu một chút rồi sẽ hết ạ."

"Hứ... bác sĩ làm sao mà biết được, cứ làm như bác sĩ là người bệnh ý."

Than xong, bà chống tay ngồi dậy nhưng phải vội víu lấy cái ống nhổ gần đó.

"Con mau đi lấy nước ấm cho bà đi con."

Ngày hôm sau, bàn tay bị bò cạp cắn hôm trước sưng to. Bà Orn vừa nhìn thấy đã hỏi giọng thảng thốt: "Chết, tay con làm sao thế kia?"

Angsumalin khẽ đáp:

"Bị bò cạp đốt ạ."

"Bị đốt lúc nào?"

"Lúc đi đun nước cho bác sĩ hôm qua ạ. Trong bếp tối, con lại không châm đèn nên mới bị đốt."

"À... lúc cậu Dookmali đi vào xách ấm nước ra đó hả?" Bà Orn nói mà không quay ra phía con gái. "Không ngờ cậu ấy lại tốt tính thế."

"Hứ... anh ta chỉ tỏ ra thế thôi, chắc muốn lấp liếm hành động dã man lần trước."

Bà Orn không buồn tranh luận nên không đáp lại con gái. Nhưng rồi gần trưa hôm ấy, một hạ sĩ người Nhật trong đám lính từng đến quấy nhiễu lần trước xách một túi to lếch thếch đi lên nhà, cúi chào bà Orn kiểu nhà binh và đặt chiếc túi ấy xuống trước mặt bà.

"Cái gì thế? Xách cái gì đến đấy? Cho tôi ấy à?"

Bà Orn chỉ vào cái túi rồi lại chỉ vào mình. Cậu kia liền gật đầu cười. Bà Orn quay ngang quay ngửa tìm con gái.

"Cái Ang... Ang ơi... con gái tôi không có nhà, biết nói chuyện với cậu thế nào đây. Có cái gì trong đó thế?"

Anh chàng bị hỏi chỉ cười trừ. Bà Orn bèn vạch túi lấy lá thư màu trắng mở ra xem, bên trong có một tờ giấy rất dài. Bà lật qua lật lại.

"Tiếng gì thế này, tôi có đọc được đâu. Phải chờ con gái tôi mới đọc được."

Vừa than thở bà vừa lấy mấy thứ đồ hộp ra xếp thành hàng.

"Những gì thế này?"

Bà Orn chỉ khắp một lượt. Cậu lính bèn giải thích chầm chậm từng từ một:

"Chi-zu, so-se-ji hamu..."

"Cái gì cơ? Tên gì mà chu chu, hình như là rượu hả? Đem rượu cho tôi

làm gì?"

Người nói, người đáp, nói một đằng hiểu một nẻo. Cuối cùng, cậu hạ sĩ cười vẻ chịu thua, ra điệu chào để đi về.

"Ơ... thế cậu về đấy à? Thế những thức này là của ai, đem đến cho ai đây?"

Anh chàng ngây mặt ra. Bà Orn nhìn kỹ cậu ta lần nữa.

"Cậu từng nằm trong số vào nhà tôi gây chuyện hôm đó phải không? Đúng rồi, chính cậu là người múa may trêu cái Ang, bị phạt ăn chuối. Thế có bị làm sao không?"

Bà Orn cứ nói một mình mà không có tiếng đáp lại nhưng có vẻ cả người nói lẫn người nghe đều không thấy phiền vì điều đó.

"Để tôi đi lấy mấy quả dừa thơm cho mà đem về ăn, còn chuối tiêu chắc cậu không muốn ăn nữa đâu nhỉ."

Nói đoạn bà đúng lên đi ra phía hiên ngoài gian bếp có xếp một dãy rổ đựng những quả dừa đã bóc lớp vỏ ngoài chỉ còn cái sọ tròn tròn, nhọn hoắt phía đầu.

"Đem về cho các cậu kia nữa. Nếu muốn ăn thì đừng có chặt cây, kẻo chỉ ăn được một lần thôi, về sau lấy đâu mà ăn nữa."

Bà Orn lấy dao rạch vỏ dừa, buộc lại thành từng chùm ba bốn quả, xách ra đưa cho nhưng cậu người Nhật lắc đầu.

"Cậu cứ nhận đi, tôi cho đấy, cậu Kobori nhà cậu không mắng đâu."

Cái tên Kobori làm anh ta ngoan ngoãn cầm lấy, cúi chào lần nữa rồi xách dừa ra về.

Angsumalin lấy nón quạt cho mát, rồi lén tới sau lưng bà mẹ đang cắm cúi xem xét gì đó. Đến khi bước lại gần, thấy rõ những thứ bà Orn đang xem, cô liền bỏ ý định trêu cho bà giật mình.

"Cái gì thế hả mẹ?"

"Ối... đi vào không đánh tiếng làm mẹ giật mình. Con mau xem xem những gì đây?"

Cô gái ngồi xuống, nhận lấy cái hộp từ tay mẹ, đọc dòng chữ tiếng Nhật một cách thắc mắc:

“So-se-ji.”

“Phải rồi. Cái cậu sĩ quan xách đến cũng bảo là so so se se gì đó, mẹ nghĩ hay là rượu nhưng cũng không chắc là cái gì.”

“Xúc xích ạ. Chi-zu là bơ, thịt xông khói, sữa đặc, sữa tươi. Gì thế này, ai đem đến cho mẹ thế ạ?”

“Mẹ cũng không biết nữa. Tự dưng cái cậu lính mà múa may trêu con hôm trước đem đến cho.” Nét mặt bà lộ rõ vẻ băn khoăn. “À... có cả thư nữa đấy. Đây... mẹ đã bảo là phải đưa con đọc mà suýt quên.”

Nét chữ dày, đậm, bay bướm nhưng nắn nót, chỉ hai ba dòng ngắn gọn viết bằng tiếng Anh:

... Tất cả chỗ này là đồ ăn bồi bổ cơ thể dành cho bệnh nhân theo lời bác sĩ đã dặn. Hy vọng sẽ giúp cho bà chóng khỏe.

Kobori

Cô gái hơi chau mày, chậm rãi gấp lá thư đút lại vào phong bì.

“Của ai thế con?”

“Thì anh chàng Dookmali của mẹ, anh ta gửi biếu bà ạ!”

Giọng nói của cô nghe mỉa mai nhưng bà Orn vờ như không nhận ra.

“Ôi, mất công gửi cho bao nhiêu là bơ, sữa, bà con có ăn những thức ấy đâu.”

“Bà thế nào rồi ạ?”

“Bà đang ngủ. Thuốc của họ tốt lắm. Bình thường cứ sáng là sẽ sốt nhưng sáng nay, người bà cũng không thấy nóng.”

“Con muốn đưa bà đi khám bác sĩ...”

“Còn khám bác sĩ nào nữa con? Bác sĩ này đang chữa cho bà rồi. Lắm thầy nhiều ma, rồi lại thay đổi cách chữa, không tốt đâu con. Mẹ muốn theo phương pháp của bác sĩ người Nhật này xem sao đã.”

Angsumalin mím môi, hơi nhíu mày vẻ không đồng tình.

“Con không muốn liên quan gì đến họ.”

“Nhưng bà già rồi con ơi, nếu phải ngồi thuyền qua sông đi đi về về lên nhà xuống thang, mẹ e bà không chịu nổi. Hôm đầu tiên đưa bà đi khám,

người nhà ông bác sĩ ấy còn bảo thuốc giờ khó kiếm lắm. Năm nay nhiều người đau ốm, tiêm một mũi gần năm mươi bạt, làm sao mình trả nổi hả con?"

"Con không biết, con sẽ hỏi thử xem ở chỗ đấy người ta tính bao nhiêu. Biết đâu họ lấy không đắt bằng giá thuốc bán bên ngoài."

"Có khi lại đắt hơn ấy chứ!"

Tối hôm đó, khi bác sĩ đang bận rộn với việc chữa trị cho người bệnh, Angsumalin quay sang chàng trai đang ngồi xem cách đó một quãng, hỏi cộc lốc:

"Chúng tôi phải trả anh bao nhiêu?"

Đôi mắt đen dài dẹt ngẩng lên nhìn cô gái vẻ không hiểu. Ánh mắt thành thật ấy khiến giọng nói lạnh lùng của cô gái mềm xuống, nhưng vẫn là câu hỏi cũ được nhắc lại:

"Anh tính tiền chữa bệnh hết bao nhiêu?"

"Tại sao cô phải trả tiền cho tôi?"

Anh hỏi ngược lại, giọng bình thường nhưng nụ cười trên môi dần nhạt đi.

"Vì..." cô gái ấp úng mất một lát, "... đó là phận sự của chúng tôi."

"Việc bác sĩ đến chữa bệnh cho bà cũng là phận sự."

"Chúng tôi không phải người Nhật, bác sĩ không cần thiết phải làm phận sự với chúng tôi."

"Nhưng bà cô cũng là người bệnh, người Thái hay người Nhật không quan trọng. Đạo đức của người bác sĩ ở đâu cũng như nhau. Còn tôi..."

Đôi môi đỏ tươi phảng phất nụ cười. Đôi mắt đen sắc sảo nhìn sâu vào mắt cô gái:

"Tôi cũng có đạo đức của một con người! Dù rằng trong mắt cô, tôi là người không giống như những người khác!"

Nói rồi anh quay đi, tiếp tục theo dõi việc bác sĩ chữa bệnh cho người bà, không thèm quan tâm nhìn xem nét mặt đối phương ra sao. Angsumalin ngồi im bất động, mặt đỏ lựng mất một lúc, không nói nổi lời nào.

Bác sĩ tiêm cho người bệnh xong, đang chuẩn bị thu dọn dụng cụ thì người ngồi quan sát ở phía sau liền ngó vào, khẽ thầm thì điều gì đó. Anh bác sĩ bèn quay sang phía cô gái, hỏi rành rọt từng từ một:

"Tay của cô thế nào rồi?"

Bà Orn như thể đoán ra nội dung câu hỏi, vội quay ra bảo con gái:

"Ang, đưa tay bác sĩ xem cho đi con, lúc sáng tay sưng tấy cả lên còn gì."

Bị mọi ánh mắt đổ dồn vào, Angsumalin đành phải từ từ chìa tay ra một cách miễn cưỡng.

"Có bị sưng mấy đâu, một chút thôi... mai là khỏi."

"Chết thật!"

Tiếng chàng bác sĩ lẩm bẩm, anh ta cầm tay cô lật qua lật lại xem. Chàng trai vừa quan sát cô vừa giải thích điều gì đó với bác sĩ khiến anh này gật đầu lia lịa, hỏi lại cô:

"Có đau không?"

"Hơi hơi." Angsumalin thận trọng trả lời.

"Bác sĩ cứ tiêm một mũi giảm đau đi."

Giọng tư vấn viên nghe nghiêm trọng. Cô gái vội giật tay lại kêu lên:

"Không tiêm đâu!"

Nhưng khi thấy khuôn mặt đã ngăm ngăm vì rám nắng cố nén để khỏi bật cười, cô gái liền nhận ra mình bị lừa. Đôi mắt đen dài dẹt của anh ta lấp lánh, nhìn cô gái như thể người lớn nhìn đứa trẻ con nghịch ngợm, làm trán cô vốn đã cau sẵn càng nhíu chặt bởi tức giận...

Chương 18

Anh bác sĩ loay hoay tìm thứ gì đó trong túi lạch cạch một lát, rồi lấy ra một hộp thuốc nhỏ đưa cho cô gái, giải thích chậm rãi bằng tiếng Nhật để cô có thể hiểu được:

"Thuốc giảm đau, bôi vào chỗ sưng, không cần băng lại."

Angsumalin mở hộp thuốc ra, đưa lên ngửi rồi thốt lên bằng tiếng Thái:

"Eo... dầu cao."

"Dầu... cào."

Giọng trầm trầm cất lên bắt chước theo, nhưng phát âm sai khiến gương mặt cô gái trông như chỉ chực phá lên cười. Bà Orn vừa cười vừa giải thích:

"Người ta gọi là dầu cao, không phải dầu cào, cào thì chữa làm sao được, vết thương có mà nặng thêm à."

Đôi môi đỏ nở nụ cười, lúc lắc cái đầu:

"Khó quá, tiếng Thái thật là khó."

"Sao thấy bảo cậu đã học với lão Pol nhiều lắm rồi. Hôm đó còn thấy nói gần như trôi chảy rồi mà?"

Bà Orn thắc mắc. Chàng trai càng cười lớn, cố gắng giải thích bằng thứ tiếng Thái trúc trắc ngọng nghịu của mình:

"Nói được thì cũng quên vì không mấy khi có dịp nói. Hôm đó cháu viết ra thành từng câu rồi học thuộc, cố nói..."

Anh chàng ngoắc ngoắc ngón tay, đôi mày nhíu lại vì nghĩ mãi không ra. Angsumalin nhìn mà sốt ruột phải điền nốt:

"... cho nhanh."

Đôi mắt đen, nhỏ dài chớp chớp.

"Hai... phải rồi. Cháu học thuộc rồi cố nói cho nhanh nên nghe có vẻ

giống như nói được."

Để nói được một câu mà cả người nói lẫn người nghe đều phát mệt. Bà Orn cười đôn hậu:

"Thế thì lúc nào rỗi rãi cứ đến đây, tập nói hằng này sẽ tiến bộ ngay. Đã bao giờ ăn đồ ăn Thái chưa?"

Câu cuối, chàng trai nghe không hiểu lắm bèn quay mặt sang phía cô gái chờ đợi, cô đành phải dịch sang tiếng Nhật. Kobori vội mỉm cười, lắc đầu.

"Chưa ạ."

"Vậy tối mai mời cậu đến ăn cơm, cả bác sĩ nữa."

Angsumalin ngẩng lên nhìn mẹ, nhưng bà Orn nhắc lại lần nữa, còn bảo cô gái:

"Con dịch lại cho cậu ấy nghe đi, bảo là mẹ mời đến nhà mình ăn tối ngày mai."

Cô gái đành vâng lời dịch câu nói của bà mẹ. Bác sĩ quay sang nhìn Kobori vẻ lưỡng lự nhưng chàng trai vội cúi đầu cảm ơn, cười tươi.

"Rất hân hạnh ạ. Xin cảm ơn."

Thái độ của anh ta khiến bác sĩ cũng vội cúi đầu theo và nói nhận lời. Angsumalin im lặng đến tận khi hai người xin phép ra về. Ngay khi khách vừa xuống cầu thang đi khuất, cô gái liền quay ra hỏi mẹ:

"Mẹ mời họ đến làm gì ạ?"

"Ô hay... có sao đâu con. Người ta mất công đến tiêm cho bà, mình cũng nên có tấm lòng đáp lại chứ."

Câu trả lời ấy làm cô con gái sững người im lặng mất giây lát.

"Con nghĩ là..."

"Con nghĩ thế nào thì tùy con." Bà Orn ngắt lời, nói giọng đều đều: "Nhưng phần mẹ thì mẹ nghĩ ai đối tốt với mình, mình không nên tệ bạc với họ. Họ có tấm lòng hào hiệp với mẹ thì mẹ cũng phải đáp lại như thế. Người ta đến giúp mình dù mình không mở lời cầu xin gì hết, nên mẹ muốn làm gì đó thể hiện cho họ biết là mình cảm kích và biết ơn tấm lòng của họ."

Thấy thái độ của mẹ như vậy, Angsumalin biết là không có cách nào thay đổi được ý bà, đành lẳng lặng đi vào phòng. Bà Orn nhìn theo, thở dài.

"Đó không phải là lỗi của cái Ang, con ạ."

Tiếng nói yếu ớt của người mẹ làm bà Orn quay lại nhìn thắc mắc.

"Mẹ vừa nói gì ạ?"

"Mẹ bảo là tính tình cái Ang nó bướng bỉnh, cứng đầu cứng cổ, khăng khăng với suy nghĩ của mình thế không phải là lỗi của nó. Đúng ra đó là do mẹ và Orn đã dạy dỗ nó trở thành người như thế. Con không nhớ ư, lúc nó còn nhỏ, mỗi khi nó bị đánh, chính con đã ra lệnh không cho nó được khóc to? Con cố gắng tôi luyện cho nó có tính cách như vậy, giờ khó mà thay đổi được nữa rồi. Cái Ang là đứa bướng, tin vào ý kiến của mình, nếu việc gì nó đã nghĩ là phải thì nó sẽ cứng đầu cứng cổ tin theo cho đến khi tự bản thân nó nhận thức được thì nó mới thay đổi. Giờ ta tìm cách thuyết phục nó cũng không được đâu con."

"Cái Ang nó có nhược điểm là không được mềm mại như con gái người ta, lòng dạ thì sắt đá, như thế có ngày nó sẽ khổ."

Bà già thở dài, mệt mỏi nhắm mắt lại.

"Nhưng dù sao phụ nữ thì vẫn là phụ nữ. Biết đâu, rồi cái Ang sẽ học được bài học của riêng nó để hiểu bản thân mình hơn. Orn để mắt đến con, chăm lo cho nó cẩn thận con ạ. Cái gì mềm yếu quá cũng không tốt, muốn nặn thành hình gì cũng theo. Nhưng cái gì cứng rắn quá, nếu gặp va vấp gì cũng có thể vỡ vụn không còn mảnh nào nên hồn đâu con."

Bà Orn quay ra nhìn cánh cửa phòng khép chặt, ánh mắt lo lắng. Tiếng đàn tam thập lục thánh thót vang lên giữa thinh lặng, giai điệu réo rắt như thể người chơi đang tìm cách nói lên nỗi lòng cho nhẹ bớt, rồi những thanh âm cuối cùng trở nên nghẹn ngào:

Ôi chàng hỡi, giờ này nơi đó

Chàng ra sao, có khóc có buồn?

Từ ngày chàng đi xa trở lại

Cố nhân xưa, chốn cũ, chẳng còn.

Bà Orn đổ các thứ nguyên liệu đã thái trên thớt vào cối, nhưng vừa

chuẩn bị giã thì nghe thấy tiếng động nhỏ vang lên ở phía cửa bếp.

"Mẹ để con giã cho."

Người mẹ quay ra cười tươi:

"Tốt quá, để mẹ còn đi lọc nước cốt dừa."

Bà Orn nhấc chiếc thau nhỏ đựng cơm dừa đã nạo gần đầy đặt cạnh mình lên, rót nước nóng trong ấm vào, vừa làm vừa nói chuyện với con gái:

"Mẹ sẽ làm canh cá chua cay, nhưng không dám làm cay quá, sợ họ không ăn được. Chắc hôm nay con sẽ không thích món này vì canh chua cay của con là cứ phải thật cay. Đậu đũa mẹ mới hái trong vườn, để xào với tôm. Cá trê lọc đôi đem ướp nước mắm, để rán giòn lên làm đồ nhắm. Đến lúc ghế cơm thì rán thêm một đĩa trứng là thịnh soạn rồi. Con có cần mẹ băm tôm cho vào trứng tráng không?"

"Nếu ít tôm thì không cần đâu ạ."

"Ối... tha hồ con ạ. Thuyền đánh tôm người ta đem đến bán cho từ sáng. Tiếc là tôm càng toàn con bé, không thì mẹ sẽ nướng cho con ăn với mắm ngọt."

Câu nói của bà Orn chạm đến kỷ niệm trong lòng cô gái khiến nụ cười chuẩn bị nở trên đôi môi vụt tắt tức thì. Bà Orn vừa bóp cơm dừa vào cái rây lọc, vừa ngẩng lên nhìn con gái đang ngồi im lặng, chú tâm vào việc giã mắm ớt ở cửa bếp... Angsumalin chỉ cắm cúi làm việc nhà từ sáng mà không nói năng gì với ai. Bà Orn thì vội đi xuống vườn nên cũng không nhắc nhỏm đến những người khách sẽ tới ăn tối nay. Đến tận chiều, cô gái cũng không lân la ra bếp hỏi việc cùng làm như mọi khi, nên bà bắt tay vào làm một mình. Nhưng rồi Angsumalin vẫn không thể làm ngơ với nhiệm vụ thường ngày...

Gương mặt cô nhìn từ bên cạnh hơi nhỏ và gầy, sống mũi thanh cứng cỏi, đôi môi mím chặt lộ rõ tính cách kiên quyết. Cánh tay lộ ra từ tay áo trắng mịn nhưng gầy guộc. Chiếc váy xanh lam có viền răng cưa màu trắng, áo cũng xanh lam chấm bi trắng khiến thân hình vốn nhỏ nhắn của cô trông càng mỏng manh. Đôi mắt to đen cúi xuống chăm chú vào công việc trước mặt.

"Trông con gầy đi đấy, con thấy trong người có sao không?"

"Không ạ."

"Chốc nữa bác sĩ đến, con để bác sĩ khám cho xem thế nào."

"Không cần đâu ạ." Giọng nói hơi đanh lại chút ít.

Bà Orn đẩy cái thau nhỏ đựng bã dừa ra xa, nhìn gói ớt, sả, lá trấp rồi kêu lên:

"Chết thật, mẹ quên hái rau húng với cà xanh. Con ngừng tay đi vào vườn hái cho mẹ với!"

Angsumalin nghe lời để món mắm ớt đó lại...

Mảnh vườn đầu tiên nằm sát nhà, bà Orn dành để trồng các loại rau gia vị, kể từ chanh, trấp cho tới ớt, cà đủ cả. Angsumalin kéo gấu váy cao lên, lấy đà để nhảy qua con ngòi nhưng rồi thấy có bóng áo thấp thoáng ở bên phía vườn chuối ngay cạnh, cô hơi cau mày, trong lòng không khỏi cảm thấy bực tức.

"Chắc lại bọn Nhật lẻn vào ăn trộm chuối đây, chúng nó mà chừa rồi thì đã tốt."

Thay vì nhảy qua con ngòi vào vườn rau thơm, Angsumalin đổi ý đi men theo cây cầu và vườn cây, vòng ra phía sau vườn chuối nung nấu ý định bắt quả tang lũ trộm.

Bên khu vườn đó khá khuất người vì ngọn chuối lên cao, ra lá um tùm. Tiếng thì thầm làm cô gái vội rẽ đám lá chuối bước nhanh tới.

"Ăn trộm phải không!"

Gần một bụi chuối lớn, hai thân hình nằm còng queo trên đống lá chuối khô, mùi thuốc lá tự quấn bốc lên sặc sụa. Tiếng gằn giọng của cô gái làm một trong hai người giật mình, chộp lấy cái gươm gần đó đứng bật dậy.

"Úi... bác Pol, bác Bua, làm gì ở đây thế này?"

"Suýt thì lỡ tay rồi."

Người vừa vung gươm lên lẩm bẩm nói, rồi quay lại giấu chiếc gươm vào bụi chuối như cũ.

"Cứ tưởng là ai. Hai bác đang làm gì thế?"

Angsumalin nhìn vẻ thắc mắc. Cả hai người đàn ông tầm trung niên ăn mặc gọn gàng, quần vải đen đến đầu gối, áo cộc tay cũng màu đen, buộc khăn rằn kín mít, có tẩu thuốc, chai rượu và miếng thịt gói lá chuối để cạnh.

"Chắc hai bác lại trốn vào đây uống rượu phải không? Hai bác đã khỏe chưa?"

Câu hỏi ấy làm cả hai người hơi biến sắc mặt.

"Nghe nói là tối nào cũng có bác sĩ đến khám cho bà cháu đấy à?"

Câu hỏi bâng quơ bỗng dưng được đưa ra khiến sắc mặt cô gái cũng thoáng vẻ lạ lùng.

"Có chuyện gì hả bác?"

Lão Bua quay sang gật gật đầu ra hiệu với đồng bọn.

"Đúng như ông nói rồi, lão Pol."

Angsumalin hết nhìn người nọ lại quay sang nhìn người kia vẻ không hiểu. Lão Pol gật đầu:

"Hừ... thì tôi đã bảo rồi."

"Hai bác nói chuyện gì vậy?"

"Thế kỹ sư trưởng có đến cùng không?" lão Pol gạn hỏi tiếp.

"Thỉnh thoảng cũng đến." cô gái gật đầu trả lời miễn cưỡng.

"Thế hôm nay có đến không?"

"Bác hỏi làm gì, nói cho cháu biết đã?"

Lão Pol ngước lên nhìn cô gái, đôi mắt sáng lên:

"Hôm đấy... bác còn chưa cảm ơn cháu Ang..."

"Hôm nào ạ?"

"Thì hôm cái thằng kỹ sư trưởng nó ra lệnh cho đồng bọn hành hạ bác với lão Bua."

Cô gái đưa mắt nhìn qua thân hình gầy nhom của hai người.

"À..."

"Nghĩ mà xem. Cả cái vùng này có ai đứng ra giúp đỡ đâu, đàn ông vùng

này hèn như đàn bà hết cả!"

Trước đây, vì thành kiến nên Angsumalin bỏ qua sự thật là trong sự việc đó, hai người này là bên có lỗi, nhưng giờ, khi nghe những lời nói lộ rõ bản tính ích kỉ, cô gái liền mím môi không đáp lại câu nào, chỉ lẳng lặng quan sát họ.

"Chỉ có cháu Ang là có lòng nói giúp cho hai bác, nếu không thì bác với lão Bua đã bị chúng tra tấn đến chết rồi. May không chết nhưng cũng ốm gần tháng trời, tiền bạc của cải đổ vào chữa bệnh hết cả."

Angsumalin định hỏi lại:

"Thế tội là do ai gây ra?"

Nhưng rồi lại yên lặng, nghe hai người đó kể lể tiếp một cách căm hận:

"Kẻ thù quốc gia như nó chúng ta không thể dung túng vậy được!"

Cô gái hơi nhếch mép cười mỉa mai, hỏi ngược lại bằng giọng bình thản:

"Thế sao lúc đầu bác lại đi làm việc cho họ?"

"Bác đi làm việc cho nó là để kiếm cơ hội gây thiệt hại cho địch đấy chứ."

Lão Pol cố biện minh, rồi hỏi lại:

"Tối nay nó có đến nữa không? Nếu đến thì hãy đợi đấy!"

"Chắc chắn là đến... mà bác định làm gì?"

"Sẽ chém nó bằng lưỡi gươm này chứ sao. Bác với lão Bua sẽ chờ đây chém nó lúc khuya, khi nó đi về."

Angsumalin sững người, buột miệng hỏi như thể chưa hiểu rõ:

"Thật hả bác?"

"Thật chứ sao. Bác đã tìm cách giăng bẫy trả thù nó nhiều lần rồi. Cứ chờ lần này xem, nó mà đến thật thì biết tay!"

Chương 19

Cô gái sững sờ, nhiều cảm giác rối bời trong lòng, vừa thấy hả dạ lại vừa lưỡng lự không yên.

“Cũng chưa chắc... Có khi anh ta không đến cũng nên...”

Angsumalin cũng không hiểu tại sao mình lại buột miệng nói ra như vậy.

“Ơ, sao lúc đầu cháu bảo là nó sẽ tới.”

“Ai mà biết chắc được là anh ta có đến hay không, bác Pol!” Giọng cô bắt đầu pha chút bực bội.

“Từ từ... bình tĩnh đã nào...” Lão Bua can lại. “Bà cháu đã khỏi chưa?”

“Chưa khỏi hẳn nhưng...”

Cô gái ấp úng vì cảm thấy như mình đang tìm cách nói để bảo vệ kẻ mà cô ghét cay ghét đắng.

“Được rồi... Vậy tóm lại là bác sĩ có thể sẽ đến tiêm thuốc hoặc có thể không đến. Nhưng nếu bác sĩ đến thì thằng kỹ sư trưởng cũng sẽ đi theo, phải không Ang?”

Cô đành gật đầu một cách miễn cưỡng. Lão Bua bèn kết luận:

“Cho dù đến hay không thì ta cứ rình sẵn ở đây là được. Nó hay đi từ xưởng đóng tàu qua cái vườn này.”

“Nhỡ anh ta đi thuyền đến thì sao bác?”

“Thì mặc kệ nó!” Lão Pol trả lời cho qua chuyện: “Coi như là nó tốt số nên thoát được.”

“Sao bác lại rình ở đây? Giỏi thì lẻn vào xưởng, giết ở trong xưởng ấy!”

“Vào đấy để nó giết mình à! Cái bọn lùn ấy chúng nó khôn như rận, việc gì mà điên rồ làm thế. Ngồi đây rình không hơn sao?”

Ánh mắt của lão tỏ rõ ta đây không dại. Angsumalin mím môi vì không

được như ý.

"Vậy bác muốn làm thế nào thì tùy."

Cô xoay người định đi về nhà thì sững lại vì câu nói:

"Chắc cháu Ang không báo với thằng đó là bọn bác rình ở đây đâu phải không?"

Cô quay phắt lại ngay, ánh mắt long lên giận dữ:

"Không phải việc của cháu, cháu không can dự vào đâu!"

Angsumalin không thèm quay lại nhìn, đi về nhà theo lối cũ. Khi ghé vào hái rau húng, cô tự hỏi mình tại sao lại cảm thấy bực bội khi biết chuyện này?... Hình ảnh của kẻ kia chợt hiện lên trong tâm trí. Dù cô không thèm để tâm đến anh ta nhưng sao hình ảnh đó lại hiện lên rõ ràng đến thế. Dáng người khỏe mạnh, cao lớn lừng lững, gương mặt trắng trẻo lúc nào cũng nở nụ cười vui vẻ, đôi mắt đen dài dẹt luôn nhìn mọi thứ xung quanh bằng cái nhìn tích cực, lạc quan. Những nét đó khiến anh ta trông giống một chàng trai trẻ ham vui hơn là người đứng đầu một lực lượng quân đội và nhân công, nhưng khuôn mặt trẻ trung ấy lại giấu kín bên trong bản tính kiên quyết, lạnh lùng không khoan nhượng. Thật ra, tin này phải làm cô vui mừng mới đúng vì lòng căm thù của cô dành cho anh ta sắp được thỏa mãn. Nhưng... Angsumalin lại thấy do dự một cách kỳ lạ. Từ sâu trong lòng, cô tự nhủ rằng người mà mình căm ghét không phải kẻ đồng lõa với chiến sự đang xảy ra. Tội của anh ta nằm ở chỗ anh ta cũng chỉ là một cỗ máy chiến tranh mà thôi. Và hơn thế nữa, anh ta còn có tấm lòng hào hiệp, giúp đỡ mọi người... Angsumalin vội vàng quay về nhà, trong lòng cảm thấy sốt ruột, bồn chồn không yên.

Ngay khi vừa nhìn thấy con gái, bà Orn đã lo lắng hỏi:

"Sao đi lâu thế con, làm mẹ thấy lo."

Angsumalin không trả lời, chỉ vội vội vàng vàng nhặt rau húng ngâm vào nước. Bà Orn nhìn quanh rồi hỏi:

"Thế còn cà xanh đâu con?"

"Thôi chết, con quên không hái rồi."

"Không sao, dùng tạm cà trắng đây cũng được, bổ làm tư. Cà xanh cũng

chỉ được cái trông đẹp hơn thôi.”

“Mẹ cứ để đấy rồi con làm.”

Bà Orn nhìn con gái lấy làm lạ nhưng cũng không gặng hỏi thêm, chỉ rảo tay quấy nước cốt dừa hòa với các loại gia vị trên bếp.

“Mẹ ơi.”

“Gì con?”

“Nhỡ người ta không đến thì sao ạ?”

“Đến chứ con, họ nhận lời rồi mà. Sao con hỏi thế?”

Angsumalin trả lời, nói thật nhanh như sợ mình đổi ý:

“Con không muốn cho họ đến.”

“Hừ... sao thế con? Mẹ đã giảng giải mọi nhẽ cho con rồi kia mà.”

“Không phải thế ạ, mà là...”

Cô gái chợt im bặt không nói tiếp. Bà Orn múc nước cốt dừa đổ vào nồi, thắc mắc hỏi:

“Con có chuyện gì à?”

“Đâu ạ, nhưng... con nghĩ...” Cô gái lúng túng.

“Con nghĩ gì nào?”

“Thôi bỏ đi ạ. Không có gì đâu ạ... Mẹ có biết dạo này lão Bua với lão Pol thế nào rồi không?”

“Thì thấy ốm bê xê lết, chắc còn lâu mới khỏi. Mà nghe nói, khi nào khỏi bệnh, không nghề ngỗng thế khéo mà thành lưu manh.”

“Con nghĩ là hai ông ấy chắc là... ghét... gã kỹ sư trưởng đó lắm.”

“Thì đến mức đó còn yêu quý nhau sao được nữa?”

“Có thể hai ông ấy sẽ tìm cách trả thù anh ta cho bằng được.” Angsumalin lúng búng như nói một mình.

“Nhưng hai lão cũng nên nhận ra rằng tội hoàn toàn là ở mình. Ăn trộm của người ta, người ta bắt được thì phải trừng trị. Người của họ mắc lỗi họ còn không tha kia mà. Lão Bua với lão Pol ăn cắp như vậy, họ không nổi giận làm sao được. Mà hai lão ấy làm gì được họ, chắc lại đi khoác lác khắp nơi thế thôi, cứ thế có ngày mà vạ miệng, lửa lan đến mồm!”

Cô gái im lặng, mấy lần mở miệng định nói điều gì với mẹ nhưng rồi cảm giác thù ghét không suy giảm khiến cô lại ngồi yên.

“Con đừng dây dưa với chuyện của họ nhé. Cho dù đứng về phe nào thì mình cũng rắc rối. Mình cứ sống việc của mình, ai tốt với mình thì mình đối tốt lại, ai xấu với mình thì mình tránh. Thế là được.”

Cô gái vẫn không nói gì. Bà Orn quay ra tiếp tục tất bật với việc bếp núc nên quên hẳn những biểu hiện lạ lùng của con gái.

“Để mẹ bưng cơm lên cho bà ăn trước. Con dọn mâm cho mẹ đi. Chắc mấy người khách không quen ngồi sàn đâu, con lấy cái bàn thấp thấp ra kê mâm nhé.”

Ngoài khoảng hiên rộng trải chiếc chiếu to, chính giữa đặt một chiếc bàn thấp phủ tấm khăn thô nâu nhạt có thêu nổi những bông hoa màu đỏ cam. Chiếc bát tô lớn bằng bạc đựng canh cùng bộ với chiếc đĩa trắng vân bạc. Bên cạnh bàn để chiếc khay đựng các loại thìa dĩa, khăn lau tay cho tới bộ hũ đựng đồ gia vị làm bằng gốm trắng, vẽ men lam họa tiết rối Tàu... Cô gái ngồi quỳ gối, cắm một bông hoa trà nở xòe những cánh trắng ngần vào lọ hoa xanh đậm, dùng móng tay ngắt bớt những lá thừa. Chiếc váy dài màu be và áo vàng dịu tôn nước da trắng. Mái tóc dài thường ngày hay tết lại quấn quanh đầu hôm nay được búi gọn gàng phía sau, khuôn mặt mịn màng trắng trẻo trông tươi tắn hơn mọi khi. Dáng ngồi quỳ gối, hơi nghiêng đầu khiến cô trông giống bức tượng sứ hơn là một người thật bằng da bằng thịt.

“Đi nào! Kirei desune!”

Tiếng gọi xen lẫn giọng cười làm cô gái quay ngay lại nhìn. Dáng người cao lớn đang đi lên cầu thang trước, chỉ trỏ cho bác sĩ theo sau ngắm những chùm hoa giấy nở rộ và nhắc lại câu nói lúc trước:

“Chà, đẹp quá!”

Nhưng lần này đôi mắt đen sắc sảo lại nhìn về phía cô gái, vừa hay chạm ánh nhìn từ đôi mắt to đen đang nhuốm màu bực bội. Kobori hơi nhướng mày, giả bộ vô tư như thể không hiểu gì hết. Angsumalin đứng lên, nhìn lướt về phía người đi đằng sau.

“Rất hân hạnh đón tiếp ạ. Xin mời... một chút nữa là mẹ tôi ra.”

Nhưng người bước lên trước giành phần đáp lại:

“Chúng tôi cũng rất hân hạnh... Xin cảm ơn!”

Bác sĩ lấy tay trái đẩy gọng kính, tay phải xách túi thuốc vuông vuông, vung vẩy va vào chân người đứng trước như không cố tình, chỉ cười ngượng nghịu.

“Tôi muốn khám cho bệnh nhân trước đã.”

“Bà đỡ nhiều rồi ạ, có lẽ khỏi rồi cũng nên.”

“Bệnh sốt rét không chủ quan được đâu. Có những giai đoạn, thoạt nhìn cứ tưởng khỏi hẳn rồi nhưng thật ra là chưa. Đợt thuốc này có tất cả năm mũi, tôi muốn tiêm cho đủ liều.”

“Vậy mời bác sĩ ạ.”

Angsumalin đành quay sang bảo người còn lại, giọng miễn cưỡng:

“Phiền anh chờ một chút.”

“Mời cô cứ tự nhiên.”

Bác sĩ đi theo cô gái vào trong phòng người bệnh, một lát sau bà Orn cũng đi theo vào. Angsumalin bèn tránh ra lấy ấm nước sôi theo lời bác sĩ bảo... Cô gái không khỏi ngạc nhiên khi thấy cái dáng cao lớn trong bộ quân phục chỉnh tề đang quỳ bên lọ hoa cắm mỗi bông hoa trà của cô, bên cạnh anh ta là hai ba cành hoa giấy, dài có, ngắn có, mái đầu nghiêng nghiêng đang chăm chú ngắm nghía lọ hoa... Tiếng bước chân khe khẽ của cô làm anh ta ngẩng lên nhìn, hơi mỉm cười rồi lại cúi xuống tiếp tục ngắm cành hoa giấy. Angsumalin đem ấm nước sôi vào cho bác sĩ, ngồi xếp chân một bên gọn gàng như định ở luôn trong phòng khiến bà Orn phải quay ra nhắc khẽ:

“Con ra ngoài tiếp khách đi chứ.”

“Nhưng...” cô gái khẽ nói như thoái thác.

“Đi đi con, để mặc cậu ấy ngồi một mình là không phải.”

“Nếu con ra ngoài, làm sao mẹ nói chuyện với bác sĩ được?”

Angsumalin tìm cách chối cho bằng được, nhưng bà Orn đã cười xua đi:

“Nói chuyện hiểu nhau được chứ, mẹ biết dùng ngôn ngữ quốc tế mà

con."

"Ngôn ngữ gì cơ ạ?"

"Ngôn ngữ ra hiệu. Con cứ ra ngoài đi."

Cô gái đành ngoan ngoãn nghe lời. Kobori vẫn ngồi quỳ gối ở chỗ cũ, nhưng nhành hoa giấy dài nhất đã bị uốn cong xuống gần chạm mặt bàn, và bị tuốt bỏ hết chỉ còn mỗi một bông hoa duy nhất trên cành. Trông điệu bộ anh ta mải mê với việc đang làm khiến cô gái dừng lại lẳng lặng quan sát.

"Cô đã bao giờ cắm hoa kiểu Nhật chưa?"

Anh ta hỏi mà không ngẩng lên nhìn như thể có con mắt thứ ba nhìn thấy cô đang đứng đó quan sát. Angsumalin bất ngờ mất một lúc trước khi trả lời ngắn ngủn:

"Chưa."

"Cô đã bao giờ thấy chưa?"

"Tôi không quan tâm."

"Đã bao giờ ăn đồ ăn của Nhật chưa?"

"Không thích!"

"Cô chẳng thích thứ gì của Nhật cả..."

Đôi mắt đen dài dẹt ngước lên nhìn vào mắt cô gái:

"Ngay cả người Nhật, như... tôi đây!"

Chương 20

Angsumalin đứng yên, trong cơn giận của mình cô thấy xen lẫn cả cảm giác xấu hổ. Khuôn mặt trắng trẻo đôi chỗ rám lại vì nắng gió đang cúi thấp, bàn tay to khỏe cầm cành hoa một cách dịu dàng, thật không tin nổi anh ta lại có thể làm việc này.

"Ở Nhật, phụ nữ đều phải biết cắm hoa."

Giọng anh ta đều đều, không thể hiện tâm trạng hay cảm xúc gì, tựa hồ đang giảng giải cách cắm hoa cho một thính giả chăm chú lắng nghe.

"Mẹ tôi cắm hoa đẹp lắm, tiếc là không có con gái để kế tục tài năng của mẹ, chỉ có mỗi một đứa con trai. Tôi thường hay xem mẹ tôi cắm hoa, nên ghi nhớ được chút ít, hôm nay mới có dịp thử xem thế nào."

"Chưa bao giờ cắm hoa ư?"

Giọng cô nghe dịu xuống vì ý thức được là mình không phải. Kobori cười tươi khoe hàm răng trắng, vội lắc đầu:

"Chưa từng. Vì người Nhật coi cắm hoa, chăm nom nhà cửa, nấu cơm nội trợ là việc phụ nữ phải làm để phục vụ đàn ông."

Cành hoa giấy bị uốn cong gần chạm mặt bàn, phía đầu cành là một bông hoa màu thắm. Tiếp đó là đóa hoa trà trắng muốt nổi bật trên cành hoa giấy ngắn hơn chỉ lưa thưa một ít lá và hoa, trông lạ mắt. Angsumalin ngắm rồi mỉm cười:

"Đẹp quá."

Lời khen có tác dụng ngay, khiến anh ta phấn khởi đưa tay chạm vào cành cao nhất, cố gắng giải thích cả bằng tiếng Anh lẫn tiếng Nhật.

"Cành cao nhất là thượng giới, tiếp theo là con người, rồi đến mặt đất." Cô gái hơi chau mày nhưng không chịu cất lời hỏi.

"Người ta dùng cành hoa để thay cho ba thứ đó. Nếu trông trống quá thì có thể thêm một cành nữa vào dưới bầu trời nhưng cao hơn con người,

tượng trưng cho đỉnh núi."

Cô gái đoán: "Vì núi cao hơn con người và nâng đỡ bầu trời."

Kobori gật đầu cười ra vẻ cảm ơn, rồi giảng giải tiếp:

"Ngoài ra có thể dùng hoa, lá để hỗ trợ nhưng không nên quá dày."

"Người Thái không chuộng kiểu cắm hoa này, chúng tôi thường ngắt hoa ra xâu thành chuỗi hoặc kết thành hình."

Angsumalin nhẹ nhàng nói. Đôi mắt đen dài và mảnh của anh ta liền nhìn cô đầy vẻ hào hứng:

"Làm như thế nào? Cô có thể làm cho tôi xem được không?"

Cô gái hơi sững lại một chút rồi trả lời nước đôi:

"Có thể được nếu... tôi có thời gian."

Bà Orn bước ra khỏi phòng cùng lúc Kobori chuyển từ tư thế quỳ sang đứng.

Bác sĩ mỉm cười nhìn, rồi quay sang chầm chậm nói với cô gái để cô có thể nghe kịp:

"Kobori biết làm nhiều thứ như phụ nữ vậy, nào là nấu ăn, cắm hoa, chơi đàn, nhưng cũng là một sĩ quan giỏi."

"Ang, con đưa bác sĩ và cậu Dookmali đi rửa tay đi, để còn ăn cơm."

Đây là lần đầu tiên cô không khỏi mỉm cười trước biệt danh Dookmali của anh chàng. Nhất là khi thấy gương mặt trắng trẻo mà mũi và trán lại đỏ ửng vì rám nắng, tương phản với vệt râu xanh xanh quanh cằm, nụ cười ngố ngố nở trên môi và vẻ mặt ngờ nghệch như không hiểu gì hết, cô lại càng buồn cười. Vì thế, điệu bộ cứng rắn lạnh nhạt lúc ban đầu cũng dần dịu đi.

Món canh chua cay rưới góc đĩa cơm xâm xấp, tuy không cay lắm nhưng vì lưỡi không quen đồ cay nóng nên người ăn cũng mặt mũi đỏ bừng, nước mũi sụt sịt còn miệng thì xuýt xoa liên tục.

"Có ngon không?"

Bà Orn chỉ vào đĩa cơm, nói chậm từng từ. Kobori mở miệng cười ngượng nghịu, gật gật đầu nhưng không nói được gì.

"Ang, đẩy đĩa trứng lại gần cậu ấy đi con."

Sau đó, cả hai người khách đều tránh không dám đụng tới món canh màu đỏ sánh sánh trông bắt mắt ấy nữa.

"Đồ ăn Thái cay thật."

Chàng trai thật thà nói. Angsumalin cười đầy ngụ ý.

"Chính vì lý do này mà người ta bảo đồ ăn phản ánh tính cách con người Thái, bộc trực cương quyết, không dễ quên điều gì."

"Người Nhật thì không thích ăn cay nên làm gì cũng ưa từ từ, chậm rãi. Nhưng chúng tôi cũng có một câu tục ngữ nói rằng "hận thù là đồ ngọt", khiến ta dễ bị hấp dẫn nhưng ăn vào chỉ có hại cho mình. Chúng tôi là đất nước coi trọng lời nói, coi trọng sự thật, cảm giác yêu ghét giận hờn chúng tôi không để lâu trong bụng!"

Angsumalin cảm thấy đôi mắt đen sắc sảo ấy nhìn thẳng vào mỗi mình cô.

"Hãy cẩn thận. Có thể anh sẽ gặp một số người Thái cũng sống đúng như câu tục ngữ của Nhật 'hận thù là đồ ngọt'!" Cô gái nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, đăm chiêu.

Kobori cau mày vẻ thắc mắc nhưng rồi phải vội giữ phép lịch sự, quay sang nghe bà Orn nói khi thấy bà cố gắng bắt chuyện bằng tiếng Thái:

"Người ta nói nước Nhật đẹp lắm, phải không?"

"Nước Nhật là..."

Anh ta đưa tay ra hiệu rối rít vẻ bất lực và bật ra một từ tiếng Anh rồi đành nhìn người ngồi đối diện.

"Quần đảo", Angsumalin dịch với vẻ khó chịu. Kobori thở hắt ra.

"Phải rồi... là quần đảo, nên đẹp kiểu nature."

"Tự nhiên!" Cô phiên dịch giải thích giúp mà không thèm nhìn ánh mắt đang tự cười bản thân.

"Không giống với Thái Lan, đẹp một cách êm đềm, dịu dàng khiến người ta phải ngắm nhìn, giống như hoa anh đào khi nở rộ."

Lần này đôi mắt đen dài dẹt của anh ta như cố giấu đi ẩn ý gì đó. Giọng

nói xen lẫn tiếng cười khiến cô gái vội ngẩng lên liếc nhìn. Khuôn mặt với nước da trắng mịn như tượng sứ chợt ửng lên, ánh mắt long lanh vì bực mình:

"Thái Lan chúng tôi, nếu ví với một loài hoa thì phải là hoa nhài hoặc hoa sen. Chúng tôi chẳng muốn là hoa của nước nào khác!"

"Đó là một suy nghĩ rất hay!"

Người nói đồng tình với vẻ mặt thản nhiên như không, làm anh bạn cũng phải cười tủm tỉm và càng khiến cô gái thêm bực tức.

"Ở Nhật có một bài hát rằng hoa anh đào chỉ đẹp nhất khi nở trên đất Nhật mà thôi, nếu như hoa anh đào nở ở nơi đâu khác thì sớm muộn cũng sẽ tàn héo..."

"Nếu như ở Thái Lan có cành hoa anh đào nào còn sót lại thì xin mời ngài đem về Nhật Bản, chúng tôi sẽ rất lấy làm biết ơn."

Angsumalin kéo dài giọng mỉa mai. Đôi môi đỏ tương phản với hàng ria xanh mờ mờ mở rộng cười khoe hàm răng trắng bóng.

"Nhưng tốt nhất là nên có những bông hoa nhài nở trên đất Nhật, coi như là hoán đổi cho nhau để mối quan hệ giữa hai nước càng khăng khít hơn." Người nói vẫn tìm cách chống chế cho bằng được.

Bà Orn ngồi nghe cuộc đối thoại mà không hiểu gì hết.

"Ôi, cái thứ tiếng ộ ộ kộ kộ của các cậu này, đến chết chắc mẹ cũng không làm sao mà hiểu được." Bà Orn hài hước than vãn, rồi quay sang bác sĩ vẫn ngồi im nãy giờ.

"Bác sĩ, cậu có nói được tiếng Thái không?"

"Có biết... một chút ít..."

Anh ta phát âm còn ngọng hơn cả Kobori. Bà Orn chỉ vào cái kính dày cộp của anh ta, nói chậm rãi:

"Kính mắt."

"Megane."

Anh ta lập tức nói lại bằng tiếng Nhật, vừa nói vừa cười.

"Còn đây... cơm."

Bà Orn chỉ vào đĩa cơm, anh bác sĩ nhìn theo:

"Gohan."

Nhưng khi bà Orn vừa chỉ vào miếng thịt, cả hai chàng trai đều nhanh chóng đồng thanh trả lời:

"Thịt lợn... buta niku."

Trong khi đó, Angsumalin nghĩ lại sự việc mà cô bắt gặp lúc chiều, trong lòng bứt rứt không yên. Cả hai người mải mê nói chuyện với mẹ cô, đôi khi hiểu, có khi không, lúc lại phá lên cười tự giễu mình. Cô gái thoáng nhìn người ngồi đối diện, khi cười gương mặt anh ta trông trẻ như một chàng thiếu niên. Thỉnh thoảng anh ta lại thốt lên:

"Hai."

Và mỗi lần như thế bà Orn lại sửa:

"Phải, không phải là hai."

Kobori tập đi tập lại mấy lần mới nói được sõi từ "phải". Hai người khách nói chuyện đến tối mới đứng dậy xin phép ra về. Angsumalin thở dài. "Tối rồi, có lẽ về bằng thuyền sẽ tiện hơn."

Cô gái nói bâng quơ. Chàng trai lắc đầu:

"Gần chút xíu thế này, chỉ cần đi qua cây cầu phía sau vườn là đến, lúc nãy chúng tôi cũng sang theo lối ấy."

Angsumalin mím môi, nói mà không nhìn người nghe.

"Để tôi lấy thuyền đưa về."

"Cảm ơn nhưng không cần đâu. Chỉ thế này là chúng tôi cũng cảm kích lắm rồi."

"Không sao..."

Vừa nói cô vừa đứng dậy, nhưng hai vị khách đã cúi mình lịch sự tỏ ý cảm ơn rồi vội đứng lên trước.

"Xin cảm ơn nhiều, nhưng chúng tôi không muốn phiền cô đến thế."

Đôi mắt to đen láy mang vẻ bồn chồn, đôi môi cô gái hơi hé mở như định nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Hai chàng trai cúi mình chào hết lần này đến lần khác mới dứt ra về được.

“Khi nào rỗi, mời hai cậu đến chơi nữa nhé.”

“Hai... vâng ạ.”[24]

Angsumalin đi ra tiễn hai người khách đến cổng và nhắc lần nữa khi dáng người cao lớn sắp bước xuống cầu thang theo anh bạn:

“Đường tối... đi về nhớ cẩn thận.”

Hàm răng trắng ánh lên trong bóng tối lờ mờ.

“Xin cảm ơn. Nếu tôi có làm sao bây giờ thì vong hồn tôi cũng sẽ đem niềm cảm kích này theo mãi.”

Nói rồi anh ta đi xuống cầu thang, men theo con đường đến khi khuất bóng sau rặng cây để cho cô gái đứng nhìn theo, trong lòng xen lẫn cảm giác nửa lo lắng nửa bực bội, lại vừa bất an.

“Ang, có chuyện gì thế con?”

Bà Orn ngẩng lên hỏi khi cô gái quay vào, quỳ xuống dọn bát đĩa trên bàn.

“Sao mẹ hỏi thế ạ?”

“Mẹ thấy sắc mặt con cứ có gì lo lắng, lạ lùng sao đó. Có gì không con?”

Giọng nói tình cảm của người mẹ làm cô gái thở dài, ngừng tay giây lát, nhưng rồi vẫn im lặng, tiếp tục việc đang làm dở.

“Không có gì đâu ạ.”

“Không phải rồi. Mẹ đã nhận thấy từ lúc chiều rồi kia, con cứ lơ đãng, giật mình giật mẩy như đang sợ hãi, lo lắng điều gì đó. Khách đến con lại càng có vẻ suy tư, rồi còn tỏ vẻ lo cho họ một cách lạ lùng. Con nói cho mẹ nghe xem nào, chuyện gì vậy?”

Thấy con gái không trả lời, bà Orn càng đoan chắc là có chuyện nên quay ra, ngó lại gần con gái, ánh mắt cũng nhuốm vẻ lo lắng theo.

“Nói mẹ nghe xem nào là có chuyện gì. Lúc nãy con tìm cách lôi kéo hai cậu đó đi thuyền về, đến mức nhận cả chèo thuyền đưa họ về trong khi mẹ biết con đâu muốn làm vậy. Lý do là gì hả con?”

Angsumalin ngước lên nhìn mẹ, đôi môi tái đi hơi run run.

“Lúc chiều, lúc con xuống vườn hái rau húng, con gặp lão Pol và lão Bua

đang nấp ở trong vườn chuối."

"Hai lão ấy nấp trong đó làm gì, ăn trộm chuối rồi gây chuyện với con à?"

"Không ạ. Nếu có lấy chuối ăn thì cũng không bao nhiêu, nhưng con thấy hai người họ giấu gươm ở đó nữa."

"Chết, hai lão ấy lại gây ra chuyện gì nữa rồi. Vừa mới bị trừng trị chưa bao lâu. Thật là nghiệp chướng... làm ăn lương thiện thì không muốn. Chắc con đã biết là hai lão ấy sẽ làm gì nên mới thế đúng không? Chuyện gì thế con?"

"Hai lão bảo..." Angsumalin cười gượng, khẽ trả lời. "... là sẽ rình để chém Kobori."

"Cái gì cơ ?"

Bà Orn kêu lên thảng thốt, nhìn cô gái đầy sửng sốt.

"Hai lão nói sẽ tìm cách trả thù mẹ ạ và bắt con không được nói cho hai người Nhật biết, con mới không biết phải làm thế nào."

"Chết thật!"

Bà Orn kêu lên, ngồi thụp xuống như đuối sức.

"Trời... Sao con không kể với mẹ từ hồi chiều?"

"Kệ đi ạ!" Đôi mắt to đen ánh lên long lanh. "Nếu họ bị làm sao thì là chuyện của họ, mình không liên quan!"

"Ang... con nói thế là không đúng rồi. Con người chứ có phải gì đâu mà có thể chém giết nhau như thế. Hơn nữa, cậu ấy chắc cũng báo với bên xưởng đóng tàu là sang nhà ta ăn cơm. Nếu cậu ấy biến mất, người ở xưởng đi tìm mà lại thấy xác hai người đó trong vườn nhà ta thì con nghĩ xem họ sẽ nghĩ thế nào? Họ chẳng buộc tội mình là giết sĩ quan của họ chứ lại không, đến lúc đấy thì to chuyện rồi!"

Angsumalin nghe vậy tái mặt, môi khô khốc.

"Nhưng mình không làm mà mẹ. Mình có biết gì đâu."

"Thì đó, ai mà người ta tin mình. Trời ơi... con thật là. Giờ phải làm sao? Giờ này hai cậu đó chắc đi đến cuối vườn rồi..."

Bà Orn kêu ca vẻ khổ sở. Angsumalin vội đặt chén đĩa xuống.

“Con sẽ chạy theo xem thế nào, biết đâu... lại kịp.”

“Đừng con, chỉ làm sự thể tệ hơn thôi.”

“Con phải đi mẹ ạ. Mẹ cứ đóng cổng trên này vào trước. Nếu con không gọi thì mẹ đừng mở cửa cho ai vào mẹ nhé.”

“Đừng, Ang. Đừng đi con!”

Bà Orn ngăn lại lạc cả giọng nhưng vẫn chậm hơn cô con gái vụt đứng lên chạy xuống cầu thang. Bà Orn chạy theo hét với theo cô:

“Quay lại đã, Angsumalin... đừng đi con ơi!”

Cái bóng nhỏ mặc tiếng gọi của bà mẹ, thoắt cái đã biến mất giữa đám cây cối tối đen.

Chương 21

Lối đi quanh co, hơi tối. Những bụi chuối trồng hai bên chỉ như những bóng đen mờ mờ khiến cô gái chạy lắt léo giữa vườn thỉnh thoảng lại va phải rễ cây loạng choạng chúi xuống, nhưng tiếng động vọng tới làm cô càng sốt ruột. Ngay cả khi vấp ngã dúi dụi, đầu gối va xuống nền đất cô cũng không có thời gian xem mình bị làm sao vì nghe thấy một tiếng kêu đau đớn vang lên. Angsumalin lao về phía trước, hét to hết mức có thể:

"Ai bị làm sao đó?"

Không có tiếng đáp lại ngoài tiếng bước chân người chạy vụt đi, chỉ thấy hai cái bóng đen đen đang sụp xuống đất.

"Ai... ai đó?"

"Tetsudatte kudasai... Làm ơn giúp tôi với."

Cô gái chạy tới đứng thở dốc. Người kia loạng choạng đứng lên khẽ nói:

"Cô... hóa ra là cô."

"Bác sĩ có bị làm sao không?"

"Tôi thì không sao, nhưng Kobori..."

Angsumalin cúi xuống chạm vào thân hình đang nằm sóng soài, tay cô chỉ cảm thấy thứ nước gì đó dính dính.

"Chết... chết rồi ư?"

Cô gái rụng rời, run rẩy hỏi đúng lúc thân hình ấy hơi cử động, khẽ rên lên rồi lại nằm sụp xuống.

"Bác sĩ, anh ta chưa chết. Bác sĩ có đi nổi không ạ? Bác sĩ đỡ anh ta quay lại nhà tôi, chứ giờ đi về bên ấy, lúc phải qua cầu bắc ngang con rạch thì khó đi lắm."

Anh bác sĩ cúi xuống đỡ bạn mình lên, tay phải vòng qua eo, quàng tay trái người bị thương quanh cổ mình. Lại có tiếng kêu rên phát ra, mùi máu

tanh tanh khiến cô gái phải nín thở khi bước tới đỡ phụ bên còn lại.

“Nhanh lên bác sĩ. Chỗ này tối quá chẳng nhìn thấy gì.”

Tiếng người bị thương thì thào: “Doushita no desuka? Xảy ra chuyện gì vậy...” nhưng rồi đầu anh ta gục hẳn xuống. Angsumalin cảm thấy hơi thở nhè nhẹ phả vào sau gáy mình.

“Hình như cậu ấy ngất đi rồi.”

Dù bác sĩ cũng có vóc dáng lực lưỡng không kém bạn, nhưng vì bản thân anh ta cũng bị thương nên việc nửa dìu nửa kéo lê cái thân hình cao to càng vất vả, đến nỗi cô gái phải thở hổn hển suốt cả quãng đường.

Bà Orn nhanh chóng đặt cái đèn dầu trong tay xuống khi vừa thấy bóng ba người xuất hiện từ bụi cây. Bà nóng ruột đi xuống cầu thang một cách vội vã:

“Có chuyện gì?... Chuyện gì thế này?”

“Bác sĩ và... Kobori... bị chém ạ.”

Cầu thang dốc nên bà Orn và Angsumalin phải cùng nhau xách vai của Kobori còn bác sĩ thì đỡ phần thân dưới trong khi tay phải anh ta cũng bị thương.

Thân hình cao lớn được đặt nằm dài phía ngoài hiên, cái áo đỏ loang vì máu, gương mặt tái nhợt.

“Mẹ ơi, mẹ đi lấy nước nóng nhanh lên. Vai của bác sĩ thế nào ạ?”

“Tôi không bị sao mấy. Phải khám cho Kobori cái đã. Túi thuốc của tôi rơi mất rồi.”

“Nhà tôi cũng có một ít thuốc.”

“Cho tôi mượn kéo, và bông, gạc trước đã.”

Angsumalin chạy vào phòng ngủ, lôi ngăn kéo ra, vội vàng tìm đồ. Khi cô quay lại, bác sĩ đang lật cho Kobori nằm nghiêng bên trái. Cô gái quỳ xuống đưa cho bác sĩ những đồ cần dùng.

“Cô đỡ hộ với, tôi sẽ cắt áo cậu ấy để xem vết thương.”

Khi thân áo bên trái bị cắt bỏ, cô gái như quay mặt tránh vì thấy vết thương chạy dài từ vai trái xuống lưng, rõ cả thịt trắng lem máu đỏ.

“Vết thương sâu lắm, phải khâu.”

“Làm thế nào bây giờ ạ?” Angsumalin nôn nóng nhìn bác sĩ.

“Dụng cụ y tế cũng không có...” Nét mặt bác sĩ đăm chiêu. “Nếu đưa về xưởng mới chữa trị thì sẽ càng mất nhiều máu.”

Người bị thương thở dài, đầu anh ta đang gối trong lòng cô gái ở tư thế nằm nghiêng, nghe vậy cố trở mình nằm ngửa ra nhưng đã bị bàn tay nhỏ nhắn ấn xuống ngăn lại.

“Đừng, đừng trở mình.”

“Cô có chỉ, kim, thuốc sát trùng và cồn không?”

“Để tôi đi xem đã ạ.”

Bà Orn bưng thau nước nóng từ bếp ra, mặt bà tái đi khi nhìn rõ vết thương.

“Liệu có chết không con, chao ơi...”

“Mẹ ơi, bác sĩ cần kim chỉ, thuốc sát trùng và cồn để khâu vết thương ạ.”

“Cái gì? Khâu thế này luôn ư?”

“Nhanh lên mẹ ơi, không thì càng mất máu.”

Bác sĩ kéo tay áo lên cao đến khuỷu, bắt đầu lau vết thương, anh ta nhờ Angsumalin phụ một tay.

“Chuyện gì... chuyện gì vậy?”

Kobori lại cử động nhưng choáng người vì đau, anh ta rên lên trong họng, vết thương vì thế mà há miệng rộng hơn, máu trào ra. Bàn tay nhỏ mềm mịn chạm nhẹ vào bên vai ấy.

“Anh nằm im. Bác sĩ đang lau vết thương.”

“Chuyện gì xảy ra vậy bác sĩ?” Kobori thì thào rồi ngả đầu nằm im trong lòng cô gái.

“Có người rình làm hại chúng ta khi ta vừa rẽ lên cây cầu để về xưởng.”

“Phải rồi. Tôi chỉ thấy đau nhói lên rồi bất tỉnh. Bác sĩ có sao không?”

“Một chút thôi. Tôi bị chém bên vai phải nhưng may chỉ sượt qua.”

“Ai vậy?”

Angsumalin ngồi im, nhưng dường như đôi mắt đằng sau cặp kính dày cộp ấy thoáng hướng về phía cô.

"Không biết là ai nhưng có hai tên. Một tên rình bên trái, tên còn lại rình bên phải. Lúc ta ngã xuống may là chưa bị chúng chém thêm lần nữa, vì... cô Angsumalin... chạy tới kịp thời."

Mái đầu ấy định ngóc lên nhưng rồi lại trĩu xuống:

"Vậy ư?"

Giọng người bị thương đều đều mà như có gì đó khiến cô gái cảm thấy người nóng bừng, nhưng việc giải thích thêm sẽ chỉ càng gây nghi ngờ nên cô đành yên lặng. May đúng lúc bà Orn từ trong phòng bước ra, đem theo những đồ cần dùng:

"Đây, kim chỉ khâu, dùng để khâu vết thương cũng được ư?"

Angsumalin nhanh chóng dịch lại câu hỏi đó. Anh bác sĩ vừa cắm cúi làm việc vừa đăm chiêu giải thích:

"Lúc khẩn cấp thì dùng tạm cũng được." Rồi anh ngẩng lên nhìn cô gái.

"Có lẽ cô phải làm trợ lý bất đắc dĩ rồi."

"Tôi sẵn lòng."

"Cô có chắc là không sợ không?"

Sắc mặt Angsumalin tái đi, môi hơi run run nhưng giọng nói chắc nịch:

"Không sợ."

"Vậy hãy lấy gối cho Kobori nằm lên. Còn cô kéo thử xem chỉ đã bị mục chưa?"

"Mẹ giúp gì được không con?" Bà Orn hỏi giọng run rẩy.

"Mẹ lấy hộ con cái gối ạ."

Bà Orn biến mất, lát sau cầm cái gối trở ra, nâng đầu chàng trai lên rồi đẩy chiếc gối vào dưới. Đôi môi đỏ giờ tái mét nhưng vẫn cố mỉm cười:

"Cảm... ơn..."

Bà Orn rưng rưng nước mắt, khẽ thì thầm: "Trời... khổ thân cậu quá!"

Mái tóc anh ta cắt ngắn sát đầu, nhìn gần mới thấy là hơi cong vểnh ra ở đuôi tóc. Lông mày đen rậm trên đôi mắt đen dài dẹt lúc này đang nhăn lại

vì đau đớn.

“Định khâu trực tiếp thế này ư, không có thuốc tê thuốc mê gì cả?”

Angsumalin hỏi lại câu hỏi của bà mẹ. Thấy bác sĩ gật gật đầu, bà Orn thất thần:

“Ôi... tôi ngất mất. Làm sao có thể khâu tươi thế này được. Cái kim đâm vào tay một chút đã đau điếng người, đây lại dùng để khâu da khâu thịt được ư?”

Bác sĩ xé miếng bông to thành từng mảnh nhỏ, Angsumalin thấy vậy liền làm theo. Chỉ cắt thành từng đoạn vừa đủ dài, ngâm vào chén thủy tinh đựng thuốc sát trùng.

“Kobori, anh chịu được không? Tôi sẽ khâu vết thương cho anh.”

“Ừ...”

Tiếng đáp nhỏ yếu xìu khiến Angsumalin chợt cảm thấy thương cảm lạ lùng. Con người cao lớn đang nằm nghiêng dài sượt này đã phải rời bỏ quê hương xa xôi của mình đến tận đây. Bố mẹ anh chắc luôn ngóng trông đứa con trai duy nhất, cũng như cô đang đợi chờ ai đó. Cảm giác này khiến cô cúi xuống, dịu dàng nói với người bị thương:

“Anh có muốn uống chút gì không?”

Mái đầu đang phủ phục trên gối hơi lắc:

“Không cần đâu. Vết thương nhẹ thế này tôi chịu được, đau chút thôi.”

Bác sĩ rửa sạch tay bằng cồn, lau nhẹ vùng da quanh vết thương, rồi hơ kim trên ngọn lửa, nhúng vào cồn để sát trùng, và xâu chỉ đã ngâm thuốc sát trùng vào kim.

“Cô hãy dùng tay giữ cho hai bên vết thương khít vào nhau, đừng để bục hay lệch mỗi khi tôi buộc chỉ.”

“Được ạ.”

Làn da trên tấm lưng Kobori giật giật khi bác sĩ đâm mũi kim xuống một bên vết thương rồi lại đâm lên ở bên kia. Angsumalin dùng bàn tay run run của mình cố khép vết thương lại khi bác sĩ buộc mối chỉ một cách thành thạo. Bà Orn vội quay đi. Bác sĩ khâu hết mũi này đến mũi khác, mỗi lần như thế tấm lưng trắng lại giật lên một cái, nhưng không hề có tiếng

rên phát ra từ miệng người bị thương, trừ việc hai bên hàm cắn chặt đến bạnh lên.

"Cô hãy chỉnh mũi khâu cho đều, khít, nếu không đến khi khỏi sẽ thành sẹo lồi rất xấu."

Ngón tay mát lịm, khe khẽ lướt trên những vết khâu. Cô thở phào khi mũi khâu cuối cùng xuất hiện. Bác sĩ dùng thuốc sát trùng bôi lên một lượt, chờ cho khô rồi dùng gạc che vết thương lại, quấn quanh vai.

"Cảm ơn bác sĩ. Cảm ơn cô, Angsumalin."

Giọng nói phát âm tên cô vang lên rõ ràng. Kobori cử động tìm cách ngồi dậy nhưng không được, Angsumalin bèn đỡ một bên... Chiếc áo anh ta đang mặc rũ xuống vì còn có một nửa, để lộ thân hình trắng trẻo lực lưỡng, một bên cổ và má bị mũi gươm sượt qua để lại vết máu khô, quần lấm lem bụi đất.

"Thế bác sĩ bị thương ở đâu?"

Câu hỏi của Kobori khiến cô gái cũng nhìn sang phía bác sĩ lo lắng theo:

"Bác sĩ để tôi xem vết thương cho ạ."

"Vết thương của tôi không nghiêm trọng mấy đâu, chốc nữa tôi về xưởng sẽ gọi người xem giúp."

"Để tôi xem, vì là lỗi của tôi đã..." Cô gái ngừng lời vì cảm thấy đôi mắt đen sắc đang nhìn cô chăm chú dò xét.

"Cô đã đúng khi bảo tôi rằng người Thái cũng biết 'hận thù là đồ ngọt'!"

Angsumalin hơi mím miệng, mặt biến sắc nhưng anh ta vẫn nói đều đều:

"Tiếc là bọn chúng lại lén lút trả thù! Cảm ơn cô Angsumalin đã kịp thời đến cứu chúng tôi!"

Cô gái đã định trả lời nếu như bác sĩ không kéo tay áo xuống nói với cô:

"Làm ơn băng vết thương cho tôi."

Vết thương bên vai phải của bác sĩ dù không sâu nhưng cũng khá dài nên máu chảy nhiều. Vết thương đã khô, khi kéo áo ra liền bị chảy máu lại. Angsumalin đành im lặng nén xuống mọi điều định nói, vội vã băng vết thương cho anh ta.

Chương 22

Bác sĩ kéo cái tay áo lủng lẳng lên vai như cũ, khẽ cảm ơn cô gái trong khi

Kobori cố gượng đứng lên nhưng loạng choạng đến nỗi phải dựa vai vào cột nhà.

"Chắc anh chưa đi được đâu."

Angsumalin quay ra nhẹ nhàng nói, tay vẫn từ từ quấn lại cuộn gạc.

"Tôi không sao đâu. Cảm ơn cô đã giúp đỡ chúng tôi." Giọng anh khi nói câu này nghe hơi là lạ. "Đi thôi bác sĩ."

"Có lẽ anh phải nghỉ ở đây một đêm đã Kobori. Lúc nãy mất máu nhiều quá, nếu vết thương bị hở sẽ ăn rất sâu." Anh bạn bác sĩ nói giọng lo lắng: "Nếu đi bộ về xưởng nữa e là đau lắm."

"Vết thương có thế này thôi mà!"

Nói rồi anh ta cố đứng thẳng người lên, dù vậy vẫn đau đến liêu xiêu.

"Đừng vội đi về làm gì. Cả hai người đều bị thương có nhẹ đâu. Giờ cũng muộn rồi, về bằng thuyền thì nước rút sâu, lúc cập bến sẽ khó lên bờ... Ang, con nói với bác sĩ và cậu Dookmali cứ nghỉ ở đây đã, mẹ sẽ đi chuẩn bị chăn nệm cho."

Angsumalin dịch lời người mẹ với giọng trầm ngâm, mắt nhìn về hướng bác sĩ, cố gắng không nhìn sang phía người còn lại đứng cách đó.

"Tôi thì không sao đâu, nhưng Kobori bị thương nặng quá."

Bà Orn vội vội vàng vàng đi vào bên trong, một lát sau bê ra nào là chăn nệm, gối màn. Angsumalin đưa đuôi mắt thoáng liếc nhìn cái dáng dong dỏng ấy.

"Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện không hay xảy ra, nhưng cũng không biết phải nói gì hơn!"

Nói rồi cô bước tới, vội giúp mẹ một tay. Hai người kia bàn bạc một lúc, rồi giọng nói trầm khàn mới trả lời ngắn gọn, đồng ý vẻ miễn cưỡng:

"Hai."

Mãi tận khuya đêm đó cô gái mới được đi ngủ. Cô mở cửa sổ phía trông ra con sông rộng, cây bần đứng như một cái bóng tối đen, những ánh đèn đom đóm sáng lập lòe. Ở phương xa kia, anh ấy đang làm gì nhỉ?... Thật nực cười là kẻ thù gây ra những rắc rối này lại đang nằm nghỉ thoải mái, yên bình dưới mái nhà cô... Angsumalin đưa tay vuốt ve cây đàn đặt trên bàn cạnh đó một cách lơ đãng, ngón tay cô gõ xuống nhè nhẹ khiến những thanh âm trầm bổng khẽ vang lên. Nhưng chỉ được giây lát, cô bỗng dừng khựng lại vì tiếng đàn vừa vang lên ấy sao nghe từa tựa giai điệu một loại nhạc cụ khác đã từng theo gió vọng tới đây!

Không khí buổi sáng sớm se lạnh. Khi Angsumalin mở cửa phòng bước ra, đã thấy bóng cao cao của ai đó đang đứng phía ngoài hiên, nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ, người đó liền quay lại.

"Bác sĩ dậy sớm thế ạ?"

"Tôi gần như không ngủ cả đêm. Kobori bị sốt, vừa mới thiếp đi được một lát. Tôi sẽ gấp rút về xưởng lấy thuốc."

"Bác sĩ cứ đi đi, nhưng liệu bác sĩ có đi nổi không?"

"Tôi không sao đâu, nhưng nhờ cô trông Kobori giúp."

"Tôi sẽ để ý."

Bác sĩ vội vã ra đi. Tiếng người bị thương kêu rên khe khẽ làm cô gái ngó sát vào tận màn xem sao... Thân hình cao lớn nằm nghiêng hơi co ro trên nệm, đắp chăn kín người, gương mặt trắng trẻo giờ đỏ rực, đôi môi khô, mắt nhắm chặt. Nét mặt anh ta lúc này dịu dàng, thanh thản hơn ngày thường. Anh ta thở dài trong giấc ngủ, lắc đầu qua lại, tay lật chiếc chăn ra khỏi người để lộ bả vai và cánh tay sưng đỏ. Trông cử động như muốn trở mình nằm ngửa nhưng vết thương lại đau nhói khiến mặt mày nhăn nhó dù vẫn đang say ngủ. Angsumalin bối rối giây lát rồi mở màn, đưa tay với lấy chiếc chăn nữa vẫn còn gấp gọn ở một bên. Cô cuộn tròn tấm chăn lại, nhẹ nhàng bước tới quỳ sát bên màn Kobori đang nằm, kéo màn lên đưa

cuộn chăn vào sau lưng để anh ta dựa cho thoải mái. Kobori hơi cử động rồi choàng mở mắt ngay. Đôi mắt đỏ bầm nhìn lên gương mặt trắng mịn đang có vẻ giật mình.

"Sáng rồi ư?"

Giọng Kobori khô khản đi, anh ta cố ngóc đầu lên nhưng rồi lại thả đầu xuống gối vì đuối sức:

"Bác sĩ đâu rồi?"

"Bác sĩ về xưởng lấy thuốc, rồi sẽ quay lại."

"Sao không chờ tôi để về cùng luôn." Kobori khẽ phàn nàn.

Cô gái lùi ra ngoài.

"Anh bị sốt suốt đêm, bác sĩ gần như không được ngủ chút nào."

"Tôi hơi may mắn, nhưng chắc đã làm cho nhiều người thất vọng rồi."

"Anh nói thế nghĩa là ý gì?"

"Nghĩa là tôi không chết như ai đó nghĩ chứ sao."

Câu đối đáp tức thì khiến Angsumalin hất vạt màn lên trong vô thức:

"Ai đó mà anh vừa nói là ám chỉ?"

Đôi môi khô khốc mỉm cười:

"Cô biết rõ trong lòng rồi, sao còn yêu cầu tôi phải nói ra?"

"Anh nghĩ là tôi biết chuyện gì?"

"Cô biết là ai đã rình chém tôi và bác sĩ phải không? Cô còn biết là chúng sẽ rình chúng tôi ở đâu, khi nào..."

Giọng nói vẫn đều đều, anh ta nhắm mắt lại.

"Tôi chỉ biết là cô căm ghét tôi nhưng không thể ngờ rằng cô căm ghét tôi tới mức muốn tôi chết quách đi. Cô có thể nói cho tôi hiểu được không, tại sao cô lại ghét tôi đến thế?"

Angsumalin buông vạt màn rơi thõng xuống, ngồi cứng đơ người trong khi giọng nói ấy vẫn vang lên đều đều:

"Tôi đã để ý từ lúc chiều qua, thấy cô không vừa lòng vì tôi và bác sĩ đến đây. Nhưng tôi vẫn luôn hy vọng biết đâu chúng ta có thể là bạn tốt của nhau... ở nước tôi, người ta tin rằng nụ cười và tấm lòng chân thật sẽ kết

nối làm nên tình bạn giữa mọi người. Giờ tôi mới biết câu tục ngữ đó không đúng với cô."

Angsumalin cảm thấy như khó thở, chỉ biết cắn môi đến đau nhói.

"Cô căm ghét tôi sâu sắc đến vậy, trong khi tôi cũng không biết là mình đã làm sai điều gì. Nếu như lòng hận thù ấy bắt nguồn từ chuyện quốc gia mà nên thì cô cần phải hiểu rằng, cả cô lẫn tôi, chúng ta không có quyền lựa chọn."

"Nhưng..." Angsumalin ấp úng.

Kobori khẽ cười:

"Cô không tìm ra lý lẽ để bao biện đâu. Bản thân cô là người quá kiêu hãnh để có thể ăn nói khéo léo cho đẹp lòng tôi. Coi như tôi đã biết rằng cô căm ghét tôi đến mức có thể để mặc tôi bị giết chết cũng không có gì lạ!"

"Người Thái chúng tôi có bao giờ nhẫn tâm tới mức đó đâu!"

"Chính vì thế chăng mà cô đã chạy tới giúp trước khi chúng tôi bị chém thêm nữa?"

Angsumalin im lặng, không chịu trả lời câu hỏi.

"Cảm ơn cô đã mất công đến cứu tôi. Chính tôi cũng có lỗi là đã chủ quan, không đem chút vũ khí nào phòng thân bởi luôn tin rằng người dân vùng này thân thiện với chúng tôi. Giờ tôi mới biết là tôi đã lầm!"

Giọng nói đó nghe như trách móc giận hờn. Cô gái vụt đứng dậy, từ tốn đáp lại:

"Anh muốn hiểu thế nào thì tùy, tôi chỉ có thể nói rằng tôi thật sự rất lấy làm tiếc!"

"Tôi sẽ không quên sự hối tiếc lần này của cô!"

Gần trưa hôm đó, chiếc xuồng máy màu trắng từ phía xưởng chạy sang đáp ở bến nước nhà cô. Bác sĩ đã thay bộ quân phục mới, dẫn theo hai người nữa lên nhà tiêm thuốc cho Kobori và sai hai người lính tùy tùng đỡ anh ta xuống xuồng nhưng Kobori khoát tay cương quyết từ chối. Anh ta từ từ tự đứng dậy, bộ quần áo bẩn nhem nhuốc, rách tơi tả nhưng tính cách kiên cường và lòng kiêu hãnh là động lực khiến anh ta có thể đi trước dẫn đầu mà không nhờ đến sự giúp đỡ của ai. Khi đi qua bà Orn vừa bước ra

khỏi gian bếp, chàng trai cúi thấp mình, nói bằng tiếng Thái ngấp ngứ:

"Xin cảm ơn rất nhiều."

"Đã hết đau rồi ư? Cậu có đi nổi không? Cứ nghỉ ở đây đã, đi đâu mà vội."

Chàng trai có vẻ hiểu lời bà nói, hơi mỉm cười và lại cúi chào lần nữa rồi mới ra về. Bác sĩ cũng cúi đầu chào bà Orn, rồi quay ra cúi chào cô gái và bám sát theo anh bạn phía trước. Angsumalin đi đến bám vào cổng hàng rào lặng lẽ nhìn theo, gương mặt cô bình thản như thể không có chút cảm xúc nào.

Cho tới khi nhóm người đó đã xuống thuyền đi khuất, cô mới quay lại góc hiên có đống chăn màn chất đó. Cô gỡ đỉnh màn xuống gấp gọn để sang một bên, nhưng rồi chợt sững lại khi nhìn thấy vệt máu nâu nhạt đã khô trên tấm vải ga. Angsumalin nhìn đăm đăm vào vết máu như nhìn một vật thể lạ... Lúc nãy khi bước xuống thuyền, dáng người đó hơi liêu xiêu... Người con trai ấy thực ra là người như thế nào? Nét mặt trẻ con trông như thiếu niên, nụ cười chân thật luôn thường trực nở trên đôi môi đỏ tươi. Điệu bộ cứng cỏi, mạnh mẽ tưởng như không thể làm được những việc nữ công gia chánh đến vậy... Angsumalin thoáng nhìn lọ hoa cao cao đặt nổi bật trên chiếc bàn thấp ở góc phòng... Bông trà màu trắng bắt đầu tàn, đầu cánh hoa đã ngả vàng màu vàng úa, còn bông hoa giấy vẫn khoe sắc thắm... Giống như người con trai ấy, có cả sự mềm mại tinh tế và sự mạnh mẽ pha trộn trong mình một cách đáng kinh ngạc.

Giọng nói trầm trầm như vang lên rõ rệt trong tâm trí... *Cô căm ghét tôi sâu sắc đến vậy, trong khi tôi cũng không biết là mình đã làm sai điều gì*... Đúng vậy, cô căm ghét anh ta, ghét ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Cũng có thể vì cô coi dân tộc anh ta là kẻ thù của dân tộc mình. Nếu như ngay từ khi mới gặp, anh ta đã cậy quyền ra uy đúng như suy nghĩ của cô, dù chỉ một chút, thì cô đã chấp nhận rằng đó là chuyện bình thường trong thời chiến, khi mà kẻ chiến thắng có quyền làm mọi thứ. Nhưng đằng này, chính nụ cười tươi rói, dáng vẻ lịch sự ôn hòa ẩn chứa tính hài hước như thể sẵn lòng bỏ qua mọi chuyện của anh ta mới càng làm cho lòng thù hận của cô dâng cao, cô căm ghét vì kẻ thù lại gắng làm thân với mình!...

Nếu như lòng hận thù ấy bắt nguồn từ chuyện quốc gia thì cô cần phải hiểu

rằng, cả cô lẫn tôi, chúng ta không có quyền lựa chọn... Angsumalin thở dài. Phải rồi, cả cô và anh ta đều không được lựa chọn. Chiến tranh chỉ cần kết cục thua hay thắng mà thôi... Cô và anh ta đều là những cá thể bị chiến tranh xô đẩy đến gặp nhau. Và cũng không phải tội lỗi của anh ta khi phải đi một quãng đường xa xôi ngàn dặm đến miền đất mà anh ta chưa từng biết, cả con người và ngôn ngữ nơi ấy cũng không hề quen thuộc. Những người anh ta để lại phía sau có thể là bố mẹ, thậm chí vợ con đang ngày đêm trông ngóng, giống như cô vẫn luôn chờ đợi ai đó... Ý nghĩ này làm Angsumalin bỗng dưng thấy xót xa trong lòng... Nếu như anh ta bị làm sao, những người ở hậu phương nơi xa xôi ấy sẽ phải đợi chờ vô ích, và nếu cô rơi vào trường hợp ấy thì sẽ thế nào?...

Angsumalin kéo vội tấm ga trải nệm lên, tim cô đập thình thịch. Nếu tối qua cô không đến kịp và hai người đó bị chém nặng hơn thì chắc chắn sẽ có rắc rối to. Quân đội Nhật đương nhiên không đời nào để mặc cho cháu trai của Tổng tư lệnh chết im lìm như vậy. Cô và mẹ sẽ không thể trốn tránh trách nhiệm về sự việc này. Hình ảnh làn da sau lưng anh ta giật giật mỗi khi mũi kim đâm vào hiện lên rõ mồn một trong tâm trí. Con người ấy giấu kín lòng quả cảm kiên cường bên dưới vẻ mặt trẻ trung của mình, giấu kín tính cách quyết đoán đằng sau nụ cười chân thật. Đôi mắt đen sắc, dài dẹt luôn nhìn mọi sự với ánh mắt vui tươi nhưng cũng ẩn giấu trong đó sự tinh tường, nhận thức rõ điều gì đang xảy ra... Tay cô gái lạnh toát... *Cô biết là ai đã rình chém tôi và bác sĩ phải không?...* Anh ta đã hiểu ra ngay mọi chuyện nhưng không hé miệng buộc tội cô thêm nữa mà thôi, ngay cả anh bác sĩ đó cũng có vẻ biết rõ... Cô đã làm đúng ư, khi đền đáp tấm lòng hữu hảo của hai con người ấy bằng cách này? Dù cô không tự tay hành động, nhưng chuyện xảy ra có khác nào cô đồng lõa với kẻ xấu...

Vết máu thấm xuống cả lớp ga phía dưới, ngay trên gối cũng có dấu máu. Angsumalin vo tấm ga và vỏ gối thành một đống bên góc hiên, cất nệm vào trong phòng rồi vội vào bếp với mẹ.

Bà Orn đang quấy cháo trên bếp, cá khô rán trong chảo tỏa mùi thơm lừng. Vừa thấy con gái, bà thoáng ngẩng lên nhìn:

“Bà dậy chưa con?”

“Con vẫn chưa vào phòng bà xem.”

Angsumalin cầm lấy cái muôi thay mẹ quấy cháo. Bà Orn quay sang lật con cá rán trong chảo. Nét mặt của cô gái làm bà Orn quay ra nhìn con lần nữa:

“Con nghĩ thế nào con?”

“Dạ?” Angsumalin nhìn mẹ thắc mắc.

“Chuyện đêm qua ấy. Con nghĩ là họ sẽ chịu để yên hả con? Người bị hại đâu phải bình thường, chí ít cũng là cháu của tư lệnh, còn bác sĩ cũng có vai trò quan trọng. Nếu có chuyện, mình không tránh khỏi rắc rối, vì hai người họ đến nhà ta trước, lại còn bị hại trong vườn nhà. Nếu con không chịu nói tên người gây chuyện thì tội sẽ rơi hết vào mình, nhưng nếu nói thật thì cũng chẳng hay ho gì. Mà nói cho đúng, hai cậu ấy có ơn với nhà ta không phải là nhỏ, giờ này không biết ra sao rồi? Trời, nếu con nói với mẹ từ chiều qua có phải sẽ không khó xử thế này không!”

Chương 23

Cô gái ngồi yên lặng, đưa tay với quả trứng gà đập vào bát tô, rồi múc từng muôi cháo sánh nóng hổi đổ lên trên, sau đó cô khuấy đều cho trứng chín và nêm nước mắm, hạt tiêu cho vừa.

"Con vào bón cháo cho bà đi, mẹ sẽ dọn trong này."

"Mẹ ơi..." giọng nói nghe chần chừ.

"Gì con?"

"Nhỡ... nhỡ mà anh ta chết thì sao hả mẹ?"

"Chắc không đến mức ấy đâu."

"Nhưng... anh ta bị thương nặng lắm. Lúc nãy con dọn chăn gối... thấy đầy vết máu. Bác sĩ bảo anh ta sốt suốt cả đêm, lúc sáng vết thương cũng sưng to."

"Trông dáng vẻ đi lại vẫn bình thường, có lẽ không quá nặng như con nghĩ đâu."

Lời an ủi của bà mẹ làm Angsumalin thở dài:

"Nếu... anh ta mà có làm sao thì con biết làm thế nào?"

Câu hỏi đó không có lời đáp. Bà Orn quay đi nhấc cái chảo ra khỏi bếp, gắp cá vào chiếc đĩa nhỏ như muốn kéo dài thời gian để khỏi phải trả lời câu hỏi của con gái.

Suốt hai ba ngày qua, mỗi lần xuống tắm sông vào buổi sáng và tối hằng ngày, cô gái đều không kìm được bơi ra phía con rạch cạnh xưởng. Chiếc xuồng màu trắng đỗ bên bờ mà không thấy bóng dáng chủ nhân đâu. Tiếng máy và tiếng lao động trong xưởng vẫn vang lên đều đặn nhưng cả hai người đều như biến mất không để lại dấu vết. Nhiều hôm đã khuya, Angsumalin cố chờ lắng nghe tiếng đàn từng gửi gió mang đến giai điệu thánh thót kỳ lạ mà thân thuộc, nhưng đều thất vọng...

Angsumalin đẩy mũi chiếc thuyền gỗ dài cách bến nước một chút kéo cho thân thuyền trôi về đằng sau rồi ra sức đẩy lên phía trước. Cô nhảy xuống nước khi bà Orn đội nón quay lại dặn giọng lo lắng:

“Con đừng vội vào vườn làm gì, tắm xong thì lên nhà trông bà nhé. Bà vừa mới hết sốt rét, con đừng để bà ra ngoài hiên ngồi phơi nắng bổ cau, khéo bị lại thì khổ.”

“Lượt về mẹ nhớ mua mì nhé, con sẽ mò tôm làm mì xào giòn ăn.”

Bà Orn chưa kịp đáp thì gương mặt trắng trẻo của con gái đã lặn mất tăm dưới mặt nước... Nước sông hơi đục nên khi mở mắt ra chỉ nhìn thấy những hình ảnh trắng nhòa như bị một tấm kính mờ bao bọc xung quanh. Mọi âm thanh đều mờ mịt, phía trên chỉ có tiếng động cơ thuyền máy văng vẳng rồi tắt lịm. Angsumalin đưa tay dò dẫm tìm cột chân cầu theo thói quen, khi ngón tay chạm vào vật gì cứng cứng trơn trơn cô liền bám lấy, rồi lấy đà trồi lên khỏi mặt nước, hất mái tóc đang rũ xuống che kín mặt ra phía sau lưng.

“Mizu wa fukai desu ka?... Con sông này có sâu lắm không?...”

Giọng trầm trầm vang lên từ phía sau làm Angsumalin giật mình, con tôm càng giãy vuột khỏi tay cô.

“Tiếc quá!”

Cô quay phắt lại, giữ cho người nổi trong làn nước... Chiếc xuồng trắng nổi gần đó. Gương mặt đang vươn ra nói chuyện với cô trông xanh xao. Chiếc áo tay rộng, thân dài lụng thụng che gần hết thân mình, hai vạt trước không có khuy cài mà dùng một dải vài màu ghi sọc ngang trắng buộc lại ở eo. Cổ anh ta bôi đầy những vệt thuốc đỏ chạy dài, tay áo trái buông thõng một bên nhưng tay phải vẫn bám chặt vào mạn xuồng. Đôi môi đỏ khô khốc, đôi mắt đen dài dẹt không ánh lên những tia lấp lánh tươi vui như mọi khi mà trông buồn buồn, mái tóc ngắn sát đầu giờ dài ra, hơi xõa xuống trán. Vừa nhìn thấy nhau, anh ta hơi mỉm cười:

“Xin lỗi đã làm cô giật mình.”

Giọng nói đều đều, không hề có dấu vết tức giận hay bất hòa.

“Ikaga desu ka?”

Angsumalin ngắc ngứ hỏi. Câu hỏi ấy làm cho chàng trai hơi nhướng đôi mày. Cô gái bèn hỏi thêm lần nữa:

“Anh có khỏe không?”

Anh ta khẽ cúi đầu đáp:

“Arigato senki des... Cảm ơn, tôi khỏe.”

Và dường như cả hai đều hết chuyện để nói nên Kobori cúi xuống tiếp tục xem động cơ, lóng ngóng chỉnh cái nọ kéo cái kia bằng một bên tay, còn cô gái thì vẫn bơi cạnh đó lặng lẽ nhìn theo.

“Động cơ lại giở chứng.”

Anh ta bảo với cô vậy dù vẫn đang cắm cúi làm việc. Angsumalin quẫy nước để nổi lên cao hơn và ngó vào xem máy móc trong xuồng dù vẫn không nói câu nào.

“Cô bám vào mạn thuyền ấy cho đỡ mỏi.”

Cô gái thả mình xuống bơi đứng như cũ nhưng rồi thấy người đối thoại không để ý đến cô nữa mà mải mê chữa động cơ, bèn từ từ đưa tay sờ vào mạn xuồng như còn lưỡng lự... Nước sông lặng nên chiếc xuồng trắng trôi đi không xa lắm. Lúc đầu, Angsumalin chỉ bám vào mạn xuồng nhưng khi nghe tiếng thở dài và tiếng buông dụng cụ khỏi tay vì bực mình, cô liền đu người lên ngang tầm mắt nhìn hé vào. Hai cánh tay vạm vỡ rám nắng chỉ có thể hoạt động một bên nên không được như ý. Chàng trai ngồi phịch xuống nệm, quay ra cười, hàm răng bắt sáng trắng lóa.

“Kiểu này, triều lên thì tôi chắc trôi ra đến tận biển.”

“Không sửa được sao?” cô hỏi, giữ giọng thản nhiên.

Kobori lắc đầu: “Chữa được nhưng tôi bị thương nên khó làm.” Nói rồi anh ta nhìn quanh một lượt: “Dòng nước cứ đẩy xuồng trôi xa thế này thì gay quá.”

Angsumalin ngoảnh nhìn đống dây thừng trên mũi xuồng, đưa ra quyết định nhanh chóng:

“Nếu lấy dây đó buộc xuồng vào chân cầu rồi kéo xuồng lại thì xuồng sẽ không trôi được đâu... Anh... sẽ có thể đi gọi người trong xưởng ra giúp.”

Ánh mắt anh ta hơi lộ vẻ ngạc nhiên:

"Cô sẽ buộc dây giúp tôi ư?"

Angsumalin gật đầu mà không nhìn người đối thoại. Chàng trai im lặng giây lát rồi nghe theo, lấy dây thừng đưa cho cô gái.

"Cảm ơn cô đã giúp."

Angsumalin cầm lấy đầu dây ngụp xuống nước, bơi thoăn thoắt một cách thành thục, chỉ phút chốc đã níu đầu dây buộc chắc chắn vào chân cột ngoài cùng của cây cầu rồi vẫy tay ra hiệu cho chàng trai. Kobori dùng cánh tay không bị thương ra sức kéo, chỉ vài lần là xuồng đã cập sát bến. Chàng trai quấn dây buộc thật chặt chiếc xuồng vào trong khi cô gái tránh ra sau bụi cây thay đồ. Giây lát sau, cô bước ra, tấm khăn bông to choàng kín vai, mái tóc đen nhánh ướt rượt, cánh tay và bắp chân trắng muốt. Đôi mắt đen sắc quay sang nhìn không chớp, chỉ đến khi thấy đôi mày kia bắt đầu nhíu lại thì mới quay đi hướng khác.

"Có lẽ tôi phải đi nhờ lối sau vườn để về xưởng."

Angsumalin khẽ gật đầu, vuốt mái tóc ra trước vắt cho hết nước rồi lặng lẽ đi trước dẫn đường.

"Bà ngoại cô thế nào rồi?"

"Đỡ hơn rồi, cảm ơn anh."

"Bác sĩ bảo là đã tiêm thuốc đủ liều thì sẽ khỏi. Giờ bác sĩ cũng đang phải điều trị."

"Hy vọng là bác sĩ chóng khỏi."

Cả hai lại rơi vào im lặng cho đến lối rẽ, Kobori định đi tiếp theo lối dẫn ra sau vườn nhưng bỗng dừng lại:

"Tôi xin phép lên thăm bà cô một chút được không?"

Angsumalin ngạc nhiên, quay lại nhìn người vừa nói, thấy đôi mắt đen của anh ta thể hiện thành ý chân thật, cô bèn gật đầu rồi dẫn trước đi lên cầu thang mà không nói gì...

Trong lúc vào phòng thay quần áo, để cho chàng trai tự huơ hoắng ra hiệu nói chuyện với bà ở ngoài hiên, cô gái không khỏi tự vấn mình tại sao khi nhìn thấy người con trai đó, cô lại vui mừng đến thế, trong lòng cô không hề có chút bực tức hay thù hận nào... Nét mặt xanh xao chứng tỏ

anh ta mới khỏe lại, nhưng chiếc áo lụng thụng che kín thân hình khiến cô không nhìn được vết thương đã lành đến mức nào... Cô lau tóc cho se và kẹp lại bằng cặp lớn. Chiếc váy quấn màu đỏ sẫm và áo lụa trắng chấm đỏ làm làn da trắng mịn hơi xanh xao trông hồng hào hơn. Đôi mắt đen to ánh lên nét dịu dàng giúp cho gương mặt thêm tươi tắn. Khi cô gái bước ra khỏi phòng, chàng trai đang ngồi quỳ chân kiểu Nhật quay lưng lại cất tiếng cười vang. Dáng vẻ đó cộng với bộ trang phục lạ mắt anh ta mặc làm Angsumalin mỉm cười. Người bà nhìn về hướng cháu gái, chàng trai cũng quay đầu nhìn theo liền nhận được nụ cười trìu mến anh ta chưa bao giờ được thấy. Đôi mắt dài nhỏ thật thà lập tức ánh lên lấp lánh. Anh ta giơ miếng cau bé bé trong tay cho cô xem và nói bằng tiếng Thái khá sõi:

"Cau."

Rồi vừa chỉ tay vừa gọi chính xác tên các đồ vật trong cái khay gỗ:

"Trầu. Cái *huộp*."

"Cái hộp, phải nói nhanh hơn."

Angsumalin dạy, chàng trai bèn nhắc lại từ ấy, nói nhanh hơn trước.

"Cái hộp. Dao."

Giọng Kobori có vẻ tự hào nhưng đôi mắt liếc nhìn cô gái lại ánh lên những tia nhìn lạ lùng.

"Kono troga suki desu."

Nói rồi anh ta còn dịch ra tiếng Thái:

"Tôi thích màu này."

Gò má trắng mịn liền ửng hồng.

Cô gái đi tới cuối hiên, lấy cái mẹt cùng với dao thớt để sẵn gần đó ra, rồi bắt đầu bóc vỏ những quả chuối xanh nho nhỏ, đôi tay thoăn thoắt.

"Cháu định làm gì đấy?"

"Mứt chuối khô ạ. Nếu không hết thì đem hấp lên, phần của bà cháu sẽ làm mềm mềm để bà chấm nước cốt dừa ăn."

Thính giả còn lại chớp chớp mắt vì chỉ hiểu được một ít, chỉ tay hỏi bằng tiếng Thái:

“Cô đang làm *giề*?”

Angsumalin tâm trạng đang vui nên đáp lại:

“Mứt chuối.”

“*Mết... chuối...* như thế nào?” nhắc lại xong anh hỏi tiếp ngay.

“Bóc vỏ... thái chuối thành lát mỏng, rồi rán giòn và đun với nước đường đến khi khô lại.”

Đôi mắt màu đen sắc sảo ánh lên vẻ ngạc nhiên thích thú.

“Anh ở lại một lúc nữa thì sẽ được nếm thử.”

Kobori nhanh chóng lắc đầu:

“Tôi lại không rỗi, phải về làm việc...”

Câu tiếp theo, anh ta ngước lên nhìn cô gái nói ngập ngừng:

“Cô có cho phép tôi... đến sau giờ chiều không?”

Cảm giác áy náy về những sự việc đã qua khiến cô gái gật đầu đồng ý.

“Anata ha hontou ni goshinsetsu desu... Cô tốt quá.”

Câu nói thật thà ngây thơ của anh ta làm cô thầm xấu hổ. Có thật là cô tốt với anh ta không! Nói đúng ra, cảm giác hối lỗi đã làm cô nhún nhường. Angsumalin liếc nhìn cái dáng cao lớn đang đứng lên:

“Vết thương của anh ra sao rồi?”

“Đỡ hơn rồi, chỉ mấy ngày nữa là cắt chỉ được.”

“Đó không phải chỉ y tế mà là chỉ khâu đấy.” Cô gái nói, hơi mỉm cười.

Chàng trai cười tươi: “Chỉ khâu của cô rất có ích. Bác sĩ bảo vết thương gần lành miệng rồi.”

Nói rồi anh ta tháo chiếc đai thắt quanh eo, kéo vai áo xuống, quay nghiêng người cho cô gái xem như để chứng minh. Vết thương đã kín miệng, không còn sưng mấy, nhưng vùng da chỗ đó vẫn đỏ tấy, những đường chỉ khâu nổi rõ.

“Mọi thứ tốt cả, mỗi tội là tay làm gì cũng không thuận, và không mặc đồng phục được nên phải mặc yukata.”

Anh ta kéo áo lại như cũ, khéo léo buộc đai về đằng trước.

“Xin lỗi, cởi áo thế này hơi bất lịch sự.”

Anh ta nói rồi cúi xuống nhìn vạt áo dài che gần đến đầu gối quần.

“Chiều muộn tôi sẽ quay lại, nếu bác sĩ khỏe thì sẽ rủ anh ấy cùng đến.”

“Rất hân hạnh đón tiếp.”

Angsumalin tạm dừng công việc đang làm định đứng dậy thì sững lại vì thân hình gầy nhom của một người đàn ông trung niên bỗng đột nhiên xuất hiện, cất tiếng hỏi cô giọng hớt hải:

“Bà ngoại có nhà không?”

Cô gái quay ngoắt sang nhìn cái dáng cao lừng lững gần đó. Ngay lập tức cô thấy gương mặt trắng trẻo bỗng trở nên lạnh lùng, chỉ có đôi mắt sắc long lên đáng sợ. Anh ta đứng im như tượng. Người mới đến quay sang nhìn, ngay khi nhận ra ai đang đứng đó, hai đầu gối ông ta sụp xuống, nét mặt thất thần tái đi trông thấy, mồm miệng run rẩy, tìm cách tránh ánh mắt sắc lạnh đang nhìn mình trừng trừng.

“Sợ tôi cơ à?”

Kobori hỏi dõng dạc bằng tiếng Thái, giọng nói pha tiếng cười hự hự như đâm sâu vào cảm giác của người nghe.

Chương 24

Angsumalin đưa mắt nhìn người mới bước vào, hỏi với giọng nghi hoặc:

"Bác Bua có việc gì mà cần tìm bà cháu?"

Dù cô đã đưa giọng cuối câu cho nhẹ nhàng nhưng vẫn thoáng chút lạnh nhạt khiến người kia lúng túng.

"Định đến xin bà ít thuốc cho lão Pol, lão bị ốm."

Nghe vậy, cô tỏ vẻ quan tâm hơn:

"Bác Pol bị làm sao?"

"Sợ là bị sốt, nằm rên hừ hừ suốt đêm. Thấy lần trước bà cũng bị sốt nên định đến xin chia cho ít thuốc."

Sắc mặt Angsumalin hơi thay đổi:

"Bà ngoại đúng là bị sốt nhưng khỏi được là nhờ có bác sĩ đến tiêm cho. Bác Bua cũng biết là bác sĩ nào còn gì?"

Suốt từ đầu đến giờ, chàng trai nhìn người đàn ông trừng trừng:

"Bị như thế nào?"

Anh ta hỏi bằng tiếng Thái khá sõi. Người bị hỏi im lặng, cúi gằm mặt, run lẩy bẩy. Angsumalin quay sang giải thích, Kobori chăm chú nghe.

"Ngoài lạnh run, còn có biểu hiện gì nữa?"

Giọng nói nghe thật bình thản, không thể hiện bất cứ thái độ gì, nhưng người trả lời vẫn bứt rứt không dám ngẩng mặt lên nhìn, chỉ cố giữ giọng bình tĩnh kể lại:

"Lão kêu là đau đầu, rồi người cứ vật vã."

Kobori quay sang nói với cô gái:

"Tôi nghĩ là sốt rét lên não."

Angsumalin thở dài:

"Thuốc viên mà bác sĩ đưa cho bà uống chỉ còn lại một ít. Bác Bua thử đem cho bác Pol uống xem thế nào, nhưng có đỡ hơn không thì cháu cũng không biết đâu."

"Chỉ chỗ thuốc đó e là không đủ, nếu không nhanh chóng đi khám thì sẽ rất nặng đấy." Chàng trai nói như bâng quơ nhưng khiến lão Bua liếc nhìn hết người này đến người kia, ánh mắt khổ sở.

"Không đi khám bác sĩ được đâu, không có tiền."

"Nếu vậy thì dễ chết lắm!"

Chàng trai thêm vào, vừa nói vừa hơi nhếch mép cười, rồi hỏi tiếp, phát âm rất rõ ràng:

"Ông cũng sợ chết sao?"

Câu hỏi đó làm người kia giật thót mình, tái cả mặt.

"Vậy tại sao lại nghĩ là người khác không sợ chết?"

Gương mặt sạm đen kia trắng bệch như tờ giấy. Kobori cười hự hự trong cổ họng:

"Người bệnh đang ở đâu?"

"Ở... ừm... ở chỗ..."

Lão ấp úng trả lời, nhưng khi nhìn vào đôi mắt sắc lạnh, lão rùng mình, đáp lúng búng đến nỗi gần như không thành tiếng:

"Ở túp lều cuối vườn ổi."

"Có xa không?"

"Không xa..."

"Dẫn tôi đến đó được không?"

Câu hỏi làm lão Bua run lên, đầu gối không vững phải thụp xuống ngồi xổm, giơ tay ngang trán vái lấy vái để:

"Xin ông, đừng nối thù thêm oán với nhau nữa. Những gì đã qua thì xin bỏ qua. Bọn lão cũng không muốn đẩy đến mức chết. Lão Pol không biết chừng sẽ chết nay mai mất thôi, còn lão, xin đừng bắt thân lão đi hành hạ nữa."

Tuy chàng trai nghe không hiểu hết nhưng điệu bộ, thái độ của lão Bua cũng không khó để hiểu. Đôi môi anh ta bèn nở nụ cười, mắt ánh lên tia lạ lùng.

"Tại sao lại muốn giết tôi và bác sĩ?"

Một lần nữa, câu hỏi làm người đối thoại lúng túng, đảo mắt nhìn láo liên như muốn tìm đường chạy trốn cho thật nhanh. Nhưng chạy xuống cầu thang là điều không thể vì cái dáng cao lớn đã đứng đó chắn sừng sững. Chiếc áo dài rộng lụng thụng làm người khác không thấy rõ vết thương, ngoại trừ vài vệt thuốc đỏ dài nên lão không chắc nếu cứ liều chạy trốn, sẽ bị người đó xử lý thế nào. Khi quay sang phía cô gái tìm chỗ dựa thì gương mặt trắng hồng cũng làm vẻ lạnh nhạt, ánh mắt cô nhìn lão không đoán ra là đang nghĩ gì, như thể không quan tâm đến số phận của người ở trước mặt. Giọng ồm ồm lại hỏi tiếp bằng thứ tiếng Thái vẫn còn ngọng:

"Âm mưu giết tôi thì tôi còn hiểu được. Nhưng sao lại muốn giết cả bác sĩ, tôi không hiểu, vì sao?"

Câu hỏi cuối nghiêm giọng, dằn dữ.

"Thì... tại... thì thấy đi cùng nhau..."

Một lần nữa, đôi môi đỏ xuất hiện nụ cười đắc thắng:

"Giờ tôi mới chắc chắn ai là thủ phạm vì lão đã tự nhận... Thực ra... lúc đầu, tôi chỉ nghi ngờ..."

Người kia giờ mới nhận ra mình đã rơi vào bẫy, càng luống cuống.

"Coi như tôi đã biết ai là kẻ rình chém mình. Định giết tôi để trả thù vụ bị trừng phạt phải không?"

Lão Bua không đáp, chỉ giơ tay vái lia lịa.

"Việc bị trừng phạt cũng là bởi hai lão có tội, không phải sao. Tiếc là lúc đó tôi đã vì..."

Anh ta lướt mắt thoáng nhìn cô gái, rồi tiếp tục quay ra nhìn chằm chằm vào người ngồi trước mặt:

"Nếu không, chắc lão cũng không còn sống đến giờ. Đưa tôi đi gặp người kia được không?"

Lão Bua quay sang nhìn cô gái vẻ cầu xin. Angsumalin nhìn lão rồi thở

dài, khẽ nói với Kobori:

"Tôi sẽ đi cùng."

Gương mặt trắng trẻo của chàng thanh niên không để lộ thái độ gì:

"Được rồi... để tôi đi trước xem bác sĩ có thể đi cùng không đã. Cô đứng đợi tôi ở chỗ cây cầu bắc sang phía xưởng."

Cái dáng cao cao quay đi, nhanh chóng bước xuống cầu thang. Lão Bua dõi theo không chớp mắt cho đến khi anh ta đi khuất rồi mới quay sang, ngơ ngác hỏi cô gái:

"Nó nói gì vậy?"

Angsumalin cau mày: "Nó của bác, anh ta đi tìm bác sĩ để chữa cho bác Pol chứ sao nữa!"

"Gã bác sĩ ấy á?"

"Phải... bác sĩ mà hai bác chém gần chết ấy!"

Cô lên giọng kéo dài ở cuối câu đầy mỉa mai, nhưng có vẻ người đối thoại không nhận ra.

"Thôi chết cha rồi. Nó định cho mình chết đây."

"Người ta không giống như bác đâu mà lo."

"Ối, tin làm sao được nó. Rồi nó sẽ giả bộ chữa bệnh mà hành lão Pol đến chết thôi. Không được đâu..."

"Nếu để mặc thế thì đằng nào bác Pol cũng chết." Angsumalin bình thản đáp. "Nếu bác không thử thì bác Pol chết là cái chắc, nếu thử liều một phen... có khi lại được chữa khỏi."

Lão Bua thở dài đánh sượt:

"Không biết nó định chơi trò gì với mình. Cái thằng ấy, thấy mặt mũi trắng trẻo, suốt ngày cười ha ha thế thôi, chứ trong lòng nó chẳng biết đường nào mà lần."

"Nhưng anh ta nói cũng đúng còn gì, hai bác bị trừng trị thế là do chính hai bác gây ra."

Gương mặt đen sạm càng tối sầm lại, giọng nói nhẹ hẫng vì tuyệt vọng:

"Thôi thì đành vậy, liều thì liều. Biết đâu nó lại giúp thật, nếu không lão

Pol cứ vật vã suốt đêm, có lúc đau đầu lão còn suýt dìm đầu xuống ngòi nước nữa!"

Nghĩ vậy, hai người bèn lặng lẽ ra đứng đợi bên cây cầu bắc từ vườn sang phía xưởng đóng tàu. Anh bác sĩ xách túi thuốc đi trước dẫn đường, không nói câu nào nhưng đôi mắt đằng sau cặp kính dày cộp chăm chăm nhìn người đàn ông đứng nấp sau lưng cô gái một cách dò xét. Sắc mặt anh ta không thay đổi cho tới khi cô gái vui vẻ cất tiếng chào: "Xin chào bác sĩ."

Bác sĩ bấy giờ mới cúi thấp đầu, hơi mỉm cười. Lão Bua vẫn nấp thụt đằng sau cô gái, không dám nhìn ai hết. Kobori đưa mắt trầm ngâm, rồi ra lệnh ngắn gọn:

"Dẫn đường đi."

Lão Bua lúng túng giây lát rồi buột miệng nói lõm bõm:

"Ông chủ chắc không đi bắt lão Pol chặt thành từng khúc trả thù đâu phải không?"

Đôi mắt đen dài dẹt lập tức sáng lên.

"Đó là việc của chúng tôi. Lão cứ dẫn đường đi."

Câu sau nghe ngắn gọn, cương quyết khiến lão Bua không còn cách nào, phải đi trước dẫn đường. Cái dáng cao thẳng tắp theo sát đằng sau để cho cô gái đi cuối cùng. Angsumalin không khỏi đưa mắt nhìn theo người phía trước, dáng đi hùng dũng giậm mạnh chân kiểu nhà binh, phần gáy phía trên cổ áo rộng bị rám nắng tương phản với làn da trắng lùi xuống dưới. Điệu bộ di chuyển nhanh nhẹn, linh hoạt cho thấy lòng tự tin vững vàng. Nhiều lần, anh ta cúi xuống tránh cành cây, rồi kêu lên báo hiệu dù không hề nhìn lại đằng sau.

"Cẩn thận cành cây bên phải."

Chính cung cách ấy làm cô gái thấy hơi bực mình, nguýt thầm trong bụng. Cứ làm như mình là chỉ huy... người nước ấy chắc chẳng biết tôn trọng phụ nữ, đi đâu cứ là đi vụt lên trước, ai theo sau có bị làm sao cũng kệ! Nhưng chính ngài chỉ huy lại nhiều lần dùng đôi giày cao cổ đang đi giẫm mạnh xuống cành cây cho gẫy vụn ra để người đi sau bước qua được dễ dàng hơn.

Phía cuối vườn ổi cây cối um tùm, rậm rạp vì chủ vườn không chăm sóc được hết. Chỉ có một khu vực khá quang chính giữa dựng túp lều nhỏ xiêu vẹo ọp ẹp. Phía trước lều kê một chiếc chõng dài, trên mặt chõng làm bằng gỗ cau lỏng chỏng nồi niêu đã bị ám khói đen sì. Trên nền đất gần đó có cái kiềng đặt một ấm nước nhỏ, mấy thanh củi đã tàn chỉ còn hai ba hòn than vẫn âm ỉ. Túp lều có duy nhất một gian khá hẹp, trong góc trải cái chiếu cũ. Một thân người chỉ còn da bọc xương đang nằm co quắp, chăn, vải rồi khăn đắp thành đống trên thân mình đang run bần bật vì cơn sốt ác tính. Lão Bua liếm môi rồi nói giọng khàn khàn:

"Lão Pol đây... thưa ông chủ..."

Nói rồi lão ngồi thụp xuống ngoài chái lều, nhìn mọi người chớp chớp mắt như thể bó tay chào thua, lão chỉ làm được có thế thôi. Kobori và anh bạn bác sĩ cúi xuống kiểm tra tình trạng người bệnh trong khi Angsumalin ghé miệng thổi cho than đỏ rực lên, cô tìm thêm hai ba cành cây khô đưa vào, ngọn lửa cháy bùng. Cô mở ấm nước rồi bảo lão Bua:

"Bác lấy hộ cháu một cái âu."

Cái âu nhôm lão đưa cho cô trông nhem nhuốc không khác gì những đồ đạc khác, đến nỗi Angsumalin phải bảo:

"Bác tìm cái âu nào sạch sạch một chút chứ để còn đựng nước nóng luộc kim tiêm."

Lão Bua lắc đầu đáp bằng giọng buông xuôi chẳng thiết thứ gì nữa:

"Có mỗi cái đó thôi."

Sắc mặt và giọng nói khiến nét mặt cô gái dịu xuống:

"Chum nước ở đâu ạ?"

Lão Bua chỉ tay ra phía cái chum đất đặt nghiêng dựa vào một bên chõng vì thủng lỗ. Cô gái đứng lên múc nước rửa sạch cái âu, vừa đúng lúc Kobori cất tiếng gọi:

"Cho xin ít nước nóng!"

Lần đầu tiên Angsumalin bỗng nổi máu hài hước, chỉ chực kêu lên đáp:

"Có ngay đây thưa ông chủ!"

Nhưng rồi, cuối cùng cô cũng chỉ trả lời với giọng bình thường:

“Chờ chút.”

Bác sĩ tiêm cho người bệnh vẫn đang mê man. Đôi mắt đỏ ngầu hơi hé ra, săm soi người đến giúp mình như không nhận ra ai, sau đó lại nhắm vào, kèm theo tiếng thở dài. Một lúc sau, tình trạng sốt run bần bật dần giảm bớt, hơi thở trở nên đều đặn. Bác sĩ kéo chăn đắp kín người cho bệnh nhân rồi thu dọn đồ vào túi. Lão Bua ngó vào xem và thì thầm nói với cô gái:

“Lão Pol chết rồi ư?”

“Ai bảo thế, bác ấy nằm ngủ đấy chứ. Bác với bác Pol có nhiều tiền của lắm cơ mà, sao lại đến nông nỗi này?”

“Thì tại lão Pol chứ sao.” Lão Bua đổ lỗi cho bạn. “Lũ ở bên kia sông cứ lôi kéo chơi cờ bạc đến nỗi hết sạch tiền, giờ lại còn sốt dở sống dở chết thế này.” Bác sĩ cùng với Kobori bước ra khỏi lều, dù cố bước nhẹ chân nhưng túp lều vẫn rung lên. Angsumalin khẽ hỏi:

“Thế nào rồi ạ?”

“Chắc chắn là sốt rét lên não, phải tiêm hằng ngày. Giờ bảo người này đi đến xưởng lấy thuốc về cho bệnh nhân.”

Thấy bác sĩ chỉ tay về phía mình, lão Bua lập tức biến sắc mặt. Angsumalin dịch câu cuối của bác sĩ cho lão Bua, nghe xong lão vội lắc đầu:

“Không, để chúng lừa bắt lão lại à?”

Kobori có vẻ nghe hiểu câu nói ấy vì anh ta đáp mặt tỉnh bơ.

“Có những người, chúng tôi chẳng muốn bắt làm gì!”

Lão Bua không còn cách nào chối được, đành theo bác sĩ đi về xưởng. Còn Kobori quay lại lấy chiếc xuồng vẫn đang đỗ ở bến nước trước nhà cô gái. Angsumalin đành phải theo sau cái dáng cao cao ấy trên lối đi hẹp quanh co. Tiếng anh ta nói vọng lại:

“Bác sĩ bảo bệnh tình không tốt lắm, có thể sẽ phải tìm một chỗ trong trạm xá xưởng cho bệnh nhân, nhưng tạm thời lúc này cứ cho nằm ở đó đã.”

“Sao anh bảo tục ngữ nói ‘hận thù là đồ ngọt’ kia mà?”

Angsumalin cố tình trêu tức. Người đi trước dẫn đường bật cười hự hự:

"Nhưng ta cũng có thể chọn món bánh ngọt nào trông hấp dẫn hơn!"

Câu trả lời cho thấy rõ tâm trạng vui vẻ, làm cô gái nghe rồi cũng thấy lòng thoải mái, dễ chịu lạ lùng.

Chương 25

"Nhưng không phải lúc nào cũng có những chiếc bánh ngọt dễ mà lấy ăn được đâu!"

Giọng cô gái không hề có vẻ mỉa mai châm chọc, chỉ đơn thuần là hứng chí muốn đấu khẩu một chút. Nhưng miệng lưỡi của đối phương lại như có ẩn ý gì sâu xa:

"Chiếc bánh ngọt như thế, dù có cẩn thận cất giữ kỹ thế nào thì rồi kiến cũng sẽ tìm đến cho bằng được."

Angsumalin bỗng im bặt. Người đi trước dẫn đường cũng im lặng theo. Cho tới khi rẽ vào lối lên nhà, Kobori nghiêng người ngó ra chiếc cầu thang bên bến nước, rồi quay lại bảo cô gái:

"Người của tôi đến lấy thuyền rồi, tôi phải quay lại làm việc đây."

Anh ta hơi ngập ngừng rồi hỏi một cách lịch sự:

"Chiều nay cô cho phép tôi đến chơi nữa được không?"

"Xin mời anh."

Giọng nói cô lần đầu tiên mang vẻ niềm nở. Chàng trai bèn cười tươi, thu chân đứng nghiêm, cúi thấp đầu chào rồi quay đi, ra về theo lối cũ.

Bà Orn đang cầm nón quạt lấy gió, thấy con gái đi lên đầu cầu thang liền dừng tay, gọi hỏi:

"Lão Bua và lão Pol thế nào con?"

"Bà kể mẹ nghe ạ?"

"Thấy bà bảo lão Bua đến nhà mình rồi gặp phải cậu Dookmali. Cậu ấy có nói gì không?"

"Lão Bua đến xin thuốc giảm sốt cho bác Pol, tình cờ... gặp Kobori ở đây, anh ta rẽ vào thăm bà."

Angsumalin kể vắn tắt, bỏ qua lý do tại sao Kobori lại ghé vào nhà mình.

Vì trước nay cô luôn luôn đối chọi lại con người đó, nếu kể chi tiết cho mẹ nghe sẽ có vẻ như cô đã quá nhượng bộ với kẻ thù, không thể làm thế được!

“Anh ta biết chuyện lão Pol nên đi đón bác sĩ đến khám cho.”

“Thế cậu ấy có biết không, chuyện hai người đó chính là người rình chém mình?”

“Biết ạ, bác sĩ cũng biết nhưng không thấy ai nói gì. Lúc đầu lão Bua sợ lắm, run hết cả người, rồi còn sợ bác sĩ sẽ giết lão Pol. Lúc nãy bác sĩ bảo đi theo về xưởng để lấy thuốc, lão Bua còn không dám đi, sợ Kobori sẽ bắt lại chặt thành từng khúc. Con nghĩ chắc lão ta phải nơm nớp thấp thỏm đến tận khi thoát ra khỏi xưởng. Mẹ không thấy cảnh Kobori lừa dọa lão ấy lúc đầu chứ, lão ấy sợ quá ngồi thụp xuống vái lia lịa ạ.”

Giọng cô gái khi gọi đến tên kẻ thù nghe dịu dàng đến độ bà Orn cũng nhận thấy rõ, nhưng bà không thể hiện thái độ gì mà hỏi tiếp:

“Tình trạng lão Pol ra sao rồi con?”

“Bác sĩ bảo là xấu ạ, sốt rét ăn lên não, có thể sẽ phải vào trạm xá, nhưng anh ta chưa biết là còn giường không. Giờ hai lão ấy chơi cá cược hết sạch tiền, nghèo kiết xác rồi.” Bà Orn thở dài:

“Cái trò cờ bạc là thế đấy. May mà hai cậu kia không trả thù chứ không thì chết... Đấy con người ta... khi có tội thì trừng trị theo nguyên tắc, đến khi cần vẫn giúp đỡ nhau. Bác sĩ và cậu Dookmali làm thế là đúng. Quản người là việc khó lắm, phải dùng cả lý lẫn tình, chỉ một trong hai thứ đều không đủ, không thì chẳng còn nội quy phép tắc gì hết. Lúc đầu mà tha cho lão Bua với lão Pol thì sẽ càng có nhiều người ăn trộm ăn cắp, họ mới phải trừng trị để làm gương cho kẻ khác chừa đi, nên sau đó mới không thấy có nạn trộm cắp nữa. Hai lão ấy có cơm gạo gì ăn không con?”

“Có vẻ cạn hết rồi ạ. Con cũng đang định xin cái chăn dạ to của bà mà mẹ cất trong kho cho lão Pol. Hai lão có mỗi tấm chăn rách lỗ chỗ, giờ sốt rét mới đi tìm khăn vải đâu đấy đắp tạm lên thôi, nhìn đến khổ.”

“Để sang chiều rồi mẹ sẽ đi xem lão thế nào. Giờ nằm ở đâu con?”

“Ở túp lều sau vườn ổi ạ, lều thì cũng xiêu vẹo trông như đổ lúc nào không biết.”

"Đấy, mấy cái người, đang làm việc tử tế thì không thích. Mà thấy bà bảo con định làm mứt chuối khô à?"

"Vâng, còn mấy nải chuối còi cuối buồng nên con tiếc, nhưng đường cát đắt, con định làm mứt bằng đường phèn."

"Chiến tranh biết bao giờ mới chấm dứt đây? Lương thực thực phẩm đắt đỏ, mà có để mua còn là may, nhiều thứ chịu, không có mà mua. Thấy người ta đồn rằng chiến tranh còn kéo dài, rồi bọn Tây sẽ đến thả bom nữa."

Cô gái đang kê cái thớt với mẹt chuối, nghe vậy sững lại:

"Mẹ nói gì cơ ạ?"

"Tin đồn thôi con. Người ta bảo bọn Tây sẽ ném bom đâu đó không rõ, mẹ cũng không biết là có thật không nữa. Nhiều khi chỉ là người ta đồn đại, phỏng đoán với nhau thế thôi. Người ta nói khi tàu bay đến thả bom, nó sẽ nổ ầm ầm như là súng thần công ấy. Mẹ thì nghĩ nước Tây họ xa xôi thế, làm sao đến đây mà thả bom được?"

"Biết đâu đó mẹ."

"Ối, Ang, con đừng nói to thế. Nhỡ có ai quanh đây nghe thấy thì không hay đâu. Người ta đang cấm đấy, nhỡ bị bắt giam theo nhóm người ở Thammasat, người ta sẽ buộc tội mình về cùng một phe với bọn họ." Bà Orn hạ thấp giọng làm Angsumalin trộm cười.

"Họ còn đồn rằng bọn Tây bị càn quét từ Miến Điện và Mã Lai đưa về đây nhiều lắm, Kanchanaburi cũng có, Thammasat cũng có, Khlongtoei nữa. Người Nhật đưa họ về bắt làm việc như trâu ngựa. Nghĩ mà buồn cười... xưa nay ta vẫn sợ bọn Tây vì họ to lớn nhưng giờ lại bị những người nhỏ bé hơn sai việc. Nhiều người trông khổ sở lắm, gầy còm cõi. Chiến tranh thế này, không biết con cái nhà ai cứ thế giết nhau, chưa tìm biết nhau, chưa từng hận thù gì nhau. Người ta đánh đấm nhau còn là vì có chuyện bất hòa, đây bắn giết nhau mà không có thù hằn gì, thật là cám cảnh."

"Nhưng mình đang sống yên ổn nhà mình, tự dưng lại bị ném bom hả mẹ?" Bà Orn thở dài: "Nếu bị trúng mình thì cũng là do nghiệp chướng

mình từng gây ra. Nhưng mình ở trong miệt vườn thế này, chắc họ cũng chẳng hơi đâu mất thời gian đến ném bom con ạ. Mình có cầm vũ khí đi đánh nhau với họ đâu. Nếu đến ném bom thật thì chắc họ sẽ chọn ném bom người Nhật chứ vì đang chiến tranh với nhau."

"Lúc mà ném bom, làm sao họ chọn ném vào chỗ nào được mẹ?" Angsumalin hỏi trêu, nhưng bà Orn có vẻ lo lắng thật sự.

"Thì chúng cũng phải có ống nhòm thế nào chứ, tự dưng ném mò làm sao trúng được."

"Trúng mới chết chứ mẹ." Cô gái cười khúc khích.

"Cái con bé này, cứ đùa trêu mẹ. Người ta còn kể bọn Tây thông báo hẳn hoi là khi nào nước rút nó sẽ kéo đến."

"Người ta mà bảo bọn Tây thế nọ thế kia là những ai ạ?"

"Thì là những người nghe đài đó con. Khi nào rỗi, con thử đi thăm bác chủ tịch xã xem, có khi bác ấy lại biết, dạo này cũng chẳng có lúc nào sang đó thăm bác."

Bà Orn không ngờ câu nói ấy lại chạm vào nỗi lòng của con gái. Angsumalin tay run run, cắm cúi làm việc tiếp. Từ tận trời Tây mà tàu bay còn đến ném bom được thì tại sao... tại sao Wanas không quay về được!

Chiều hôm đó, trước khi bà Orn đi ra vườn ổi như đã nói với con gái, Kobori và anh bạn bác sĩ đã cùng nhau tay xách nách mang đủ thứ đồ đi lên cầu thang, tươi cười chào bà:

"Xin chào bác."

Giọng nói dõng dạc của hai anh chàng khiến bà Orn không khỏi mỉm cười:

"Hai cậu đi đâu về thế này?"

Anh bác sĩ vẫn chưa hiểu nhiều tiếng Thái nên tránh đi đặt các túi đồ lỉnh kỉnh xuống. Kobori cười tươi, cố gắng trả lời bằng tiếng Thái:

"Chúng tôi muốn đãi cơm cảm ơn nhưng nếu mời sang xưởng e là không vui lắm, nên xin phép đến đây làm."

"Làm đồ ăn ư?"

Chàng trai gật đầu và đặt chiếc túi giấy đang cầm trong tay xuống. Bà

Orn mở ra xem các túi thịt, cá, tôm rồi ngẩng lên nhìn hai chàng trai vẻ không tin tưởng cho lắm:

"Hai cậu định làm món gì?"

"Teriyaki. Toriyaki."

"Chà, món kê kê ki ki gì của cậu làm sao tôi biết được. Cái Ang nó đi ra vườn, một chút nữa sẽ quay về."

"Ang... su... ma... ri" Kobori cố phát âm tên cô gái chầm chậm "... sẽ đãi *mết* chuối."

Người nói cố nhớ lại từ đã được nghe, vừa nói vừa làm mặt ngường ngượng. Bà Orn lắc đầu:

"Chắc là mứt chuối chứ gì? Thấy con bé mới làm cho vào lọ lúc nãy xong."

"Ang-su-ma-ri nghĩa là gì?"

Bà Oan buồn cười: "Angsumalin, nghĩa là mặt trời."

"Mọt-trời?"

Kobori nhắc lại, mặt ngây ngô. Bà Orn chỉ lên bầu trời:

"Kia kìa, mặt trời."

"À" lần này chàng trai ra vẻ đã hiểu hơn. "Yoko", anh ta nhắc lại bằng tiếng Nhật, nhưng rồi vẫn thắc mắc hỏi lại: "Sun or sunlight?"

"Tôi không hiểu đâu."

"Yoko, hideko." Kobori lẩm bẩm rồi tự chọn một từ: "Gọi Hideko dễ hơn là *mọt-trời*."

Người vừa được đặt cho tên mới xuất hiện ở đầu cầu thang, trong tay là rau bình bát, gấc và một túm ớt. Gương mặt thường ngày vẫn thản nhiên của bác sĩ chợt nở nụ cười tủm tỉm khi liếc thấy đôi mắt người chiến hữu lập tức sáng lên. Cô gái cất giọng trong trẻo chào:

"Bác sĩ cũng cùng đến ạ? Hôm nay có mứt chuối đãi bác sĩ đấy."

Nhưng khi đưa mắt sang nhìn thấy mấy túi đồ ăn, cô thắc mắc hỏi:

"Chỗ đồ này của ai đó mẹ?"

"Hai cậu này đem đến, nói là muốn làm cơm thết chúng ta."

Cô gái cười thành tiếng, để lộ hàm răng nhỏ trắng đều. Kobori cười, điệu bộ hào hứng:

“Chúng tôi chỉ cần mượn... ít đồ nấu bếp.”

“Gì cũng được.” Angsumalin cho phép, tốt bụng khác thường.

“Bếp lò, và bát tô.”

Anh ta nói tiếng Nhật pha lẫn tiếng Thái khi gặp những câu không quen.

“Con đem đồ trong bếp ra ngoài hiên này cho các cậu ấy làm. Ngoài này rộng rãi, trong đó chật, làm bất tiện. Món này chắc là ngon lắm đây.”

Bà Orn vừa cười vừa nói câu sau cùng, vừa giọng hài hước.

“Con ở nhà nhé, cũng không có gì bất tiện đâu vì còn có cả bà. Mẹ đem ít thức ăn cho lão Pol với lão Bua, chần chừ nữa rồi lại sẩm tối, cuối vườn ổi cây cối um tùm sẽ khó đi.”

“Mẹ đi nhanh nhanh rồi về ạ. Con hái quả gấc rồi, định giã cả mắm ớt. Phải cho hai người này chảy nước mắt mới được, con sẽ lừa ăn ớt cho chừa đi.”

Câu pha trò của cô gái cho thấy rõ tâm trạng vui vẻ. Bà Orn bèn đưa mắt nhìn sang hai cậu thanh niên đang ngồi, gấu quần xắn cao, riêng Kobori còn xắn ống tay áo rộng lên tới gần vai.

“Mẹ nghĩ con nên làm thêm món canh rau gì đó vì mình còn chưa biết họ định làm gì cho mình ăn, mà có ăn được không cũng không chắc.”

Bà Orn cầm gói thức ăn đã chuẩn bị sẵn lên, quay sang bảo với hai chàng trai:

“Rồi tôi sẽ quay lại. Hai cậu cứ làm đi. Cái món kê kê ki ki gì đó đến lúc về chắc sẽ được thấy mặt mũi ra sao.”

Angsumalin nhấc cái bếp lò nhỏ ra đặt phía ngoài hiên cùng với đầy đủ các thứ đồ nấu bếp. Hai đầu bếp bất đắc dĩ liền giở mấy túi thức ăn ra bày vào bát, xếp thành hàng dài, buồn cười nhất là dáng vẻ của Kobori khi làm không thuận vì bên tay trái vẫn chưa lành hẳn.

“Có cần tôi giúp gì không bác sĩ?”

Cô gái chuyển qua hỏi người kia, nhưng Kobori đã lắc đầu:

“Không cần, vì... chúng tôi sẽ làm để thết đãi.”

“Đã phải nhóm bếp chưa để tôi nhóm cho?”

“Một lúc nữa cũng được, vì tôm cá và thịt còn phải ướp với rượu gần tiếng nữa.”

Angsumalin nhìn theo điệu bộ tất bật ấy mà buồn cười vì chưa tưởng tượng ra hai chàng trai sẽ làm món gì... có khi không ăn nổi như mẹ nói cũng nên... Cô gái thầm lo và mỉm cười.

Chương 26

Phần cánh tay thường xuyên được tay áo đồng phục che kín vẫn trắng hồng bởi sống ở xứ lạnh lâu năm, nhưng từ cổ tay trở ra đã rám lại thành màu nâu nhạt. Trên bắp tay chạy dài một đường khâu vết thương đã khô nhưng còn lằn rõ, khiến anh ta vẫn phải gượng nhẹ khi dùng tay trái.

Gương mặt đang cúi thấp chăm chú với công việc cũng hơi rám nắng, dù vẫn sáng láng. Sống mũi không cao lắm song trông đường nét rõ ràng, nổi bật là đôi mắt đen to dài khác hẳn với người Nhật bình thường. Đôi môi cong đang mím chặt vì chàng trai cố gắng bóc vỏ tôm cho thật nhẹ tay, nhưng bàn tay to khỏe chỉ quen làm việc nặng, thành ra trông như nắm chặt lấy con tôm nhỏ chứ không phải cầm một cách nhẹ nhàng. Anh bạn kia cũng không khác gì mấy, cái cách anh ta dùng kéo nhọn cắt một đường giữa lớp vỏ lưng con tôm trông giống như đang cầm dụng cụ phẫu thuật hơn. Thỉnh thoảng anh ta lại lấy cánh tay lau trán và đẩy gọng kính bị tụt xuống lên chỗ cũ.

“Ối... thôi xong!”

Tiếng Kobori thở dài, nói rồi chìa bàn tay đầy gạch tôm cho người bạn xem. Anh bác sĩ làm giọng mắng:

“Từ từ thôi chứ Kobori, kẻo gạch tôm vỡ hết là không ngon đâu.”

“Thì tôi cũng cố làm thật nhẹ rồi đấy, nhưng cứ đến lúc bóp phân nó ra là lại vỡ mất đầu. Thế còn cậu, đã lấy được hết đường ruột đen ở sống lưng tôm chưa?”

“Một chút nữa là hết.”

Bác sĩ trả lời, rồi cần mẫn cố nhẹ tay kéo đường chỉ đen ở sống lưng tôm nhưng lần nào cũng bị đứt, khiến đối thủ ganh đua cười vang chế giễu, để lộ hàm răng trắng bóng, đều đẹp.

“Thôi kệ đi mà.”

Anh bạn nói rồi tiếp tục lấy kéo cắt dọc theo vỏ tôm. Cô gái quan sát một cách chăm chú, nhưng rồi không đành ngồi mãi mà nhìn vậy:

"Hay là để tôi bóc vỏ tôm cho?"

Anh bác sĩ cười ngượng nghịu rồi quay sang nhìn Kobori.

"Cứ chỉ cho tôi phải làm thế nào, rồi để tôi làm giúp cho."

Kobori vội nhấm nháy người bạn:

"Cũng tốt bác sĩ ạ... Cô hãy cắt đôi phần vỏ lưng tôm như bác sĩ làm rồi bóp phân trên đầu và kéo sợi đen là ruột tôm ở giữa lưng ra. Khi bóp phần đầu phải nhẹ tay kẻo nát."

"Xong có phải rửa không ạ?"

"Không cần, sẽ mất hết chất ngọt. Trước khi đem đến, cậu ấy đã rửa rồi còn gì, phải không bác sĩ?"

"Chưa." Anh bác sĩ khẽ thú nhận, lại lấy cánh tay đẩy gọng kính lên. "Tôi cứ nghĩ là cậu rửa rồi." Angsumalin bật cười:

"Thôi được rồi, để đấy tôi rửa rồi bóc tôm cho."

Cô gái cầm bát tôm đi ra bên chum nước rửa tôm. Khi cô quay lại đã thấy hai đầu bếp bất đắc dĩ, một người thì thái thịt thành từng miếng vuông vuông vừa ăn, con người kia đang lọc xương cá rồi cũng cắt thành miếng trên cùng một cái thớt. Hai mũi dao chĩa ra cách nhau chưa đầy gang tay khiến cô gái nhìn mà thấy ghê.

"Để tôi lấy cho thêm một cái thớt."

"Không cần đâu, sắp xong rồi."

Thịt, cá và tôm đã làm xong được chia riêng vào từng bát. Bếp trưởng mở túi lấy ra đủ loại lọ to lọ nhỏ xếp thành dãy, rồi giảng giải cách pha chế:

"Rượu sake, đường, soyu... dầu đậu tương."

"Soyu... à, xì dầu."

"Pha với nhau rồi ướp các thứ thịt này vào, sau đó xiên que nướng là ăn được."

"Vậy thì gần giống với món thịt sate của Thái. Có nước chấm gì không?"

Kobori lắc đầu, mặt tỏ vẻ thắc mắc:

“Tại sao lại phải chấm?”

“Thế thì tôi sẽ làm dưa góp để ăn kèm.”

Thứ tiếp theo được lấy ra khỏi túi là gân lá dừa đã được cắt thành khúc ngắn nhưng vẫn chưa tuốt lá, Angsumalin đi vào trong bếp tìm ra ba bốn quả dưa chuột cùng với ớt chỉ thiên, lọ muối, đường, dấm, rồi trở ra nhập hội nhưng ngồi cách đó một chút. Hai anh chàng ngồi vót gân lá vừa làm vừa cười, cố tạo hình cho lá dừa thành những kiểu khác nhau theo trí tưởng tượng, nhưng cuối cùng thường là chẳng ra hình thù gì cả. Thời khắc ấy, cả hai người chỉ là hai chàng trai trẻ ham vui mà thôi. Angsumalin hòa muối, đường vào dấm, vừa tự hỏi liệu ở nơi phương xa ấy có những ai đang ngóng trông hai người này, giống như cô đang chờ đợi ai đó. Không biết giờ này anh ấy đang ở đâu... Biết đâu... như luật nhân - quả, tấm lòng thân ái hữu hảo của cô sẽ góp phần giúp cho anh cũng nhận được tình cảm tốt đẹp và sự giúp đỡ của những người ở miền đất xa xôi ấy.

Một âm thanh sắc nhọn vang lên lanh lảnh, gào rít xé lòng người, gây ra một cảm giác lạnh lẽo rờn rợn. Tiếng chuông chùa đổ dồn, các loại tiếng động vang lên đan xen vào nhau nhốn nháo. Kobori dừng tay, ngẩng lên nhìn bầu trời, nét mặt lập tức căng thẳng.

“Còi báo động không kích. Về xưởng mau, bác sĩ!”

Anh bác sĩ cũng đã đặt thứ đang làm xuống. Kobori quay ra đằng sau nhìn cô gái, ánh mắt lộ rõ vẻ lưỡng lự và lo lắng.

“Cô có sợ không?”

Tiếng còi vẫn rú lên, khiến người ta không thể nào yên. Angsumalin mặt tái nhợt, đôi môi run run.

“Mẹ... mẹ tôi vẫn chưa về, làm thế nào bây giờ?”

Kobori càng chần chừ không biết phải làm sao, nhất là khi bà già lật đật đi từ phòng trong ra.

“Có chuyện gì thế? Chuyện gì thế, Orn ơi, Ang ơi?”

“Mau tìm cho bà tấm chăn, rồi xuống khỏi nhà thôi. Ở đây gần xưởng đóng tàu nên nguy hiểm, ta còn chưa biết mục tiêu đánh phá của chúng là nơi nào. Nhanh lên!”

Angsumalin không có thời gian nghỉ, lao vào nhà ôm lấy cái chăn trong phòng rồi chạy vội ra.

“Trong vườn có cái rãnh hay con ngòi cạn nào không?”

“Có ạ.”

“Thế ta đi tránh ở đó.”

“Nhỡ mẹ tôi về nhà thì sao?”

“Cứ xuống đó trước đã. Bác sĩ đỡ bà đi, mau lên!”

Angsumalin quay ngang quay ngửa vì lo cho mẹ, Kobori bèn kéo cánh tay cô đi xuống cầu thang theo sau bác sĩ đang nửa dìu nửa lôi bà già đi trước. Trước khi xuống, anh ta còn cẩn thận quay vào cài cổng.

“Cái ngòi đó ở hướng nào.”

“Phía kia ạ.”

“Nhanh lên, bác sĩ!”

Tiếng rú rít của hồi còi báo động càng nôn nóng thúc giục.

“Hideko, nấp ở đây. Nếu có nghe thấy tiếng bom thì phải cúi xuống, đừng ngẩng mặt hay đầu lên, hiểu không?”

Angsumalin đang mải sợ hãi nên không kịp để ý việc mình bị gọi như thế nào, chỉ ngoan ngoãn gật đầu. Đôi mắt đen sắc ánh lên vẻ lo lắng.

“Đừng sợ. Bình tĩnh.”

“Thế còn Orn, Orn thì sao?” bà già hỏi không ngớt.

“Thế còn mẹ, mẹ tôi thì biết làm thế nào?”

Hai giọng nói đồng thanh cất lên như đã coi Kobori là chỗ dựa.

“Chắc là không sao. Đừng có đi đâu, nhất là tránh xa xưởng ra. Đi thôi, bác sĩ!”

Cả hai người chạy vội đi, rẽ vào lối cũ. Lần đầu tiên, cô gái bỗng cảm thấy đơn độc. Người bà ngồi sụp xuống khúc gỗ, kéo tấm chăn quấn chặt vào người. Không khí bỗng trở nên lạnh lẽo cho dù nắng vẫn gay gắt. Tiếng máy bay gầm thét vọng tới từ xa càng làm cho cô gái bồn chồn không yên, phút chốc lại ngong ngóng trông lên nhà.

“Không biết mẹ thế nào rồi, khổ thế chứ...”

“Mẹ Orn đi đâu thế cháu?” Tiếng bà run rẩy như bị rét cóng.

“Mẹ cháu đi sang bên vườn ổi, chắc là cũng đang sợ lắm. Bà ngồi yên ở đây được không, cháu chạy lên nhà xem mẹ thế nào, nhỡ mẹ cháu về đó, bà nhé... Nếu nghe thấy tiếng nổ, bà nhớ cúi thấp xuống bà nhé, đừng ngẩng lên ạ.”

Và không chờ câu trả lời, Angsumalin vội vàng chạy vòng lại. Tiếng máy bay gầm rú nghe càng lúc càng rõ hơn như đang lượn vòng trên đầu mọi người.

Tiếng súng máy trong cuộc không kích vang lên từng đợt, rồi tiếp đến là một tiếng nổ lớn tưởng mặt đất đang đổ sụp xuống.

“Mẹ!”

Angsumalin thét lên khản cả giọng khi nhìn thấy bà Orn đang đứng chơ vơ trước nhà.

“Mẹ theo con, bà ở đằng này.”

Bà Orn vẫn đứng lơ ngơ, cô gái phải chạy tới giật giật bàn tay rồi kéo bà đi ra chỗ nấp.

“Con lo cho mẹ quá đi mất.”

“Mẹ cũng lo cho con và bà, chạy về đến nhà thì lại thấy đóng cổng.”

“Kobori, anh ta bảo con và bà xuống nấp ở đây vì nhà mình ở gần xưởng, không an toàn.”

“Thế bác sĩ và cậu Dookmali đi đâu rồi?”

“Về xưởng rồi ạ.”

“Ơ, bảo là xưởng không an toàn còn về đó làm gì?”

“Đấy là nhiệm vụ của anh ta mà, anh ta là chỉ huy thì phải về trông nom.”

Đây là lần đầu tiên Angsumalin có cảm giác thông cảm với người mà cô nhắc đến. Tiếng gầm rú rền vang khắp bầu trời, tiếng nổ ầm ĩ cả trên không trung lẫn dưới mặt đất. Cuối cùng, máy bay xem chừng lại quay về theo hướng cũ, tiếng động cơ tràn qua khu vực vườn nhà cô tiếng súng máy nhả đạn xuống xối xả.

“Cúi thấp, cúi thấp xuống.”

Angsumalin ôm lấy mẹ bằng tay phải, còn tay trái ôm chặt bà ngoại. Tiếng đạn rạch nát không trung nghe rõ mồn một khiến ba mẹ con bà cháu càng co rúm mình nép chặt vào nhau.

“Lạy Phật, lạy Bồ tát cứu chúng con.”

Người bà run rẩy lẩm bẩm. Angsumalin cố vắt óc nhớ bài kinh để niệm Phật mà không tài nào nhớ được. Tiếng súng máy xả đạn vang lên phía trên xưởng đóng tàu nhưng không nghe thấy tiếng súng đáp trả lại.

Trong khoảnh khắc ấy, cô gái không khỏi băn khoăn liệu người kia có làm sao không, đang trú ẩn ở nơi an toàn, hay đang chạy khắp nơi chỉ huy công việc.

Giây phút khẩn cấp lúc trước chợt tái hiện lại trong tâm trí... Anh ta gọi cô là gì nhỉ, nhưng chắc chắn không phải bằng tên cô, cái âm đó rõ ràng là tiếng Nhật... Có thể là tên một ai đó thân thuộc mà anh ta gọi quen miệng khi còn ở miền đất xa xôi ấy, giờ vào thời khắc hiểm nguy tới gần, anh ta liền buột miệng gọi ra cái tên đã ăn sâu vào tâm khảm.

Tiếng gào rú rung chuyển bầu trời cùng với tiếng bom nổ từ từ xa dần. Một lúc lâu sau, tiếng ong ong trong không gian mới lắng xuống, cùng với đó là tiếng còi báo an toàn nghe nhẹ nhõm. Angsumalin nới lỏng vòng tay ôm bà và mẹ, thở dài:

“Hờ... nhẹ cả người.”

Bà Orn vươn mình ngồi thẳng lại và phủi những vết bùn đất trên người:

“Ôi... lúc nãy tim mẹ như muốn ngừng đập. Đang nói chuyện với lão Bua thì nghe thấy tiếng còi. Mẹ run rẩy hết cả người, không biết chạy về nhà bằng cách nào, chỉ cầu mong bà và con không bị làm sao. Mẹ lo bà và con sợ quá, không biết xử trí thế nào. Nhưng hóa ra chính mẹ mới là người sợ quá mà không biết phải làm gì.”

Bà Orn tự cười giễu mình:

“Lúc quay về nhà, thấy cổng đóng, mẹ càng sợ run lên.”

“Con cũng lo cho mẹ, bà gọi hỏi mẹ khản cả giọng.”

“Trời ơi là trời, cái gì thế này không biết.” Bà già lẩm bẩm rồi cởi cái chăn

ra khỏi người: "Giờ thì thấy nóng, lúc nãy nghe tiếng máy bay mà lạnh toát cả tim gan."

"Cũng may là mẹ còn đem theo được cái chăn."

"Mẹ thì có nghĩ ra được gì, cậu Dookmali đấy chứ, cậu ấy bảo cái Ang vào nhà lấy đem theo."

Bà Orn ngoảnh nhìn về phía xưởng đóng tàu:

"Bên đó không biết thế nào, lúc nãy nghe tiếng xả súng máy sàn sạt mấy lần."

Angsumalin không nói lời nào nhưng cũng có cùng suy nghĩ giống mẹ.

"Cái cậu ấy lại là người gan dạ nữa, kiểu đấy chắc không đi nấp một chỗ như người ta đâu. Không biết tốt xấu thế nào nhỡ lại trúng đạn lạc thì khổ, người ngợm còn chưa lành hẳn."

"Kìa... mẹ than thở cứ như anh ta là gì với mình."

Cô gái ngắt lời, giọng cười cười. Bà Orn nguýt con:

"Cậu ấy là người tốt, tính tình đáng mến, nếu có bị làm sao thì mẹ cũng thấy buồn. Chẳng phải cậu ấy từng kể mình là con một sao?"

"Vâng ạ." Angsumalin chỉ đáp vậy.

Bà Orn khẽ thở dài: "Tội cho bố mẹ cậu ấy ở bên đó chắc cũng ngóng chờ con trai từng giây từng phút. Con trai thì dễ thương như vậy. Nếu đổi lại là con thì chắc mẹ cũng như bị cắt đi khúc ruột."

Angsumalin vụt đứng dậy, thấy nhói lên trong tim... Một người con trai nữa cũng là con một đấy thôi, người ở nhà có lẽ nào không thấy đau lòng. Sự cảm thương này khiến cô gái mềm lòng.

"Mình lên nhà đi mẹ. Rồi cũng sẽ biết là bên xưởng ra sao thôi mà."

Bà Orn đỡ cánh tay người mẹ già đi trước, cô gái cầm cái chăn theo sau. Khi tới gần ngôi nhà thì nghe thấy một tràng tiếng Nhật liến thoắng chỉ huy cấp dưới vang lên qua micro. Angsumalin lắng tai nghe giọng nói ấy một lát rồi mừng rỡ nói với mẹ:

"Giọng của Kobori mẹ ạ, chắc là không làm sao đâu."

"May quá rồi... nhưng mà cũng chưa biết được. Cậu ấy là người chịu

đựng gan lắm, lòng dạ lại kiên cường sắt đá nếu có bị làm sao nhẹ nhẹ thì cũng chẳng chịu nằm yên một chỗ như người ta đâu.”

Chương 27

Bên ngoài hiên, đồ đạc vẫn bày bừa. Mấy cái bát đang ướp cá tôm xếp thành hàng, gân lá dừa vót dở một nửa, túi giấy bị gió thổi bay lung tung. Angsumalin đặt tấm chăn xuống góc hiên, bắt tay vào quét rác giấy và lá dừa gom lại để hót đi. Bà Orn cầm bát tôm lên nhìn thắc mắc:

"Họ định làm món gì thế này con?"

"Tôm ướp với rượu, xì dầu và đường rồi xiên que nướng ạ."

"Liệu có ra vị gì không? Thịt và cá chắc cũng giống thế hả?"

"Vâng ạ."

"Ăn với cái gì?"

"Ăn nguyên như thế thôi ạ, giống thịt xiên nướng sate của mình. Dưa chuột đó con định làm dưa góp cho họ ăn kèm, nhưng kiểu này chắc nghỉ ăn rồi."

"Ừ, nhưng mình cứ thử làm xem, nhỡ tối họ quay lại."

"Nếu họ không đến thì làm thế nào mẹ nhỉ, cả tôm, cá, thịt bao nhiêu thế này."

"Hay mình đem nướng giống kiểu làm bánh morkaeng, làm chín bằng cả lửa trên lửa dưới. Nếu đem xào hay rang ăn không ra gì đâu, nhưng nướng sẽ làm nước ướp ngấm vào thịt và khô dần chắc cũng ngon đấy. Bao giờ họ đến thì mình mời ăn, ai báo làm dở để lại thế này."

"Cũng hay đấy mẹ, mình thay đổi công thức chế biến luôn. Rồi, để con nấu cơm, giã mắm ớt như cũ, rồi thử xiên hai ba que nướng lên cho đỡ mất công họ chuẩn bị. Nếu mình không nếm thử món của họ, chắc hai đầu bếp ấy sẽ buồn."

Giọng nói pha trò vui vẻ khiến bà Orn ngạc nhiên, nhưng không nói ra vì e sẽ làm con gái ngại ngùng.

“Con làm thêm cả dưa góp như đã định nữa đi, ăn cho đỡ ngấy.”

Tôm xiên que nướng trên bếp lửa tỏa mùi thơm lừng, vỏ bắt đầu chuyển sang màu hồng nhạt khiến cô không khỏi nghĩ đến anh chàng đầu bếp bất đắc dĩ đã ra sức bóc vỏ mỗi phần đầu tôm ra sao. Người con trai đó khác hẳn mọi người ở chỗ có thể cùng một lúc dung hòa bản tính vừa cứng rắn lại vừa dịu dàng kỳ lạ trong mình. Angsumalin mỉm cười một mình khi nghĩ đến người phụ nữ mà anh buột miệng gọi tên, không biết cô ấy trông như thế nào, ít ra thì điều đó cũng chứng tỏ anh ta còn có một ai đó chờ đợi ở hậu phương.

“Con làm gì mà thơm phức thế này?”

“Toriyaki ạ.”

“Lại cái tiếng ki ki kê kê ấy rồi. Nhìn qua thì cũng giống như món tôm nướng, thịt nướng, cá nướng của mình thôi. Nếu không ướp rượu với đường và xì dầu mà đem phơi một nắng rồi rán lên thì giống món thịt sawan[25]. Con giã mắm chưa?”

“Xong xuôi cả rồi ạ. Hai người đó chắc không đến nữa đâu.”

“Mẹ cũng nghĩ vậy.”

“Lúc chiều mẹ đi gặp lão Pol thế nào ạ?”

“Lão ấy đỡ hơn rồi. Lào Bua bảo cứ thức rồi lại ngủ, nhưng hạ sốt rồi, bác sĩ cho bao nhiêu là thuốc. Có tấm chăn dạ đắp cũng đỡ, thấy mẹ đem cho cả gạo và đồ khô thì vái cảm ơn. Đấy không biết rồi tính thế nào, rình chém người ta sống dở chết dở, người ta không báo oán lại còn giúp đỡ. Nhìn mà cám cảnh... con người ta gieo gió gặt bão là thế đấy. Nói chưa được mấy câu chuyện đã nghe tiếng còi báo động nên mẹ vội chạy về nhà.”

“Bác sĩ bảo sốt rét ăn lên não rồi, có lẽ sẽ phải vào nằm trạm xá.”

“Rồi lại đến tay hai người họ giúp đỡ thôi, giờ thuốc thang khó kiếm thế, cái gì cũng đắt đỏ.”

Angsumalin nhấc que tôm nướng ra khỏi lò, đặt xiên thịt lên nướng thay.

“Mấy thứ này có gọi cùng một tên không con?”

“Không giống nhau ạ. Nếu là tôm, người ta gọi là toriyaki, nếu cá thì gọi

teriyaki, còn thịt nướng...”

“Thôi, thôi. Mẹ chắc không đời nào nhớ được, muốn gọi thế nào thì gọi. Hẳn là họ cũng kêu tiếng Thái khó cho mà xem. Cứ suy từ mẹ, nếu không cải biên tên cậu ấy theo kiểu Thái là cậu Dookmali thì đến giờ này mẹ cũng không gọi đúng tên đâu. Chắc họ cũng như mình. Lúc chiều, cậu Dookmali còn hỏi tên con nghĩa là gì.”

“Anh ta hỏi làm gì ạ?”

“Lúc đầu mẹ cũng không biết, chỉ bảo nghĩa là vầng mặt trời. Cậu ấy hỏi tiếp gì đó bằng tiếng Anh thì mẹ chịu. Cậu ấy mới bảo tên con dịch ra tiếng Nhật là từ gì kê kê kô kô ấy không rõ, mẹ nghĩ chắc là để gọi cho dễ nhớ.”

Cô gái ngừng tay trở thịt xiên nướng, chợt hiểu ra.

“Hideko...” cô nhắc lại từ đã được nghe.

“Hình như là nó đấy.”

Đôi mày cô gái hơi chau lại... Chắc rồi, chính là cái tên mà anh ta dùng để gọi cô chứ không phải tên ai đó đang ngóng chờ anh ta nơi hậu phương như cô tưởng.

Ánh trăng thượng huyền buông dịu dàng xuống hàng cây tối thẫm dài ngút mắt. Ngọn đèn dầu khi mờ khi tỏ soi thấy bóng dáng bé nhỏ mảnh mai đang ngồi xếp chân một bên, cúi xuống cây đàn dạo những khúc nhạc trầm bổng ngọt ngào, vang lên da diết trong đêm khuya tĩnh mịch.

Ôi vầng trăng xế đêm khuya

Sương rơi ướt đẫm, lạnh về trong tim

Trên cao đó, muôn vì sao nhấp nháy

Đua cùng trăng lấp lánh ánh hằng

Mặt trời hé ánh dương le lói

Chim kêu vang chào đón bình minh

Sau rừng kia, trăng vội khuất mình

Nhường nắng sớm ban mai chiếu rọi.

Người đang nằm trên chiếc chiếu trải giữa hiên trở mình nằm nghiêng, khẽ thở dài:

"Mẹ từng biết một người bạn hồi trước chơi bài "Hái hoa" của Trung Quốc này hay lắm, tiếc là đã qua đời. Trước khi mất, cô ấy còn chơi bản nhạc này lần cuối, nhưng lời thì khác."

Tiếng đàn tam thập lục láy lại đoạn điệp khúc da diết, từng nốt nhạc thánh thót phảng phất buồn thương vang lên khoan nhặt.

Tiếc thay đôi chim phượng

Phải chìa lìa cách xa

Ôi tim đã tan nát

Chàng chẳng còn bên ta

Dù đã chia đôi ngả

Buồn sao chẳng rời xa.

Tiếng thở dài lại buông lần nữa:

"Nhưng mà đấy, có khi tử biệt còn đỡ hơn... sinh ly!"

Giọng nói bà thoảng niềm cay đắng. Tiếng đàn tam thập lục hơi nghẹn lại một chút rồi nhanh chóng chuyển sang một giai điệu khác. Người chơi cố nói giọng vui vẻ:

"Mẹ không thử chơi đàn lại ạ?"

"Thôi con ạ. Bỏ lâu rồi, tay chân cứng hết cả rồi."

Bà Orn xoay mình nằm ngửa trở lại, giọng bà đã tươi hơn:

"Con cứ đàn đi, mẹ sẽ hát đệm theo."

"Hay quá ạ. Bài nào bây giờ mẹ?"

"Bài Nửa vầng trăng, con chơi được không?"

Cô gái khẽ cười thành tiếng vui tươi:

"Đợi con một chút, con sẽ thử xem. Giai điệu thế này phải không ạ?"

Bà Orn lắng tai nghe một lát rồi đáp:

"Phải rồi. Con lên ba nốt nữa đi. Mẹ cũng không biết có hát nổi không nữa... Cảm hứng thưởng trăng đêm thượng huyền, nửa vầng trăng làm sao sáng tỏ đây... úi... không lên nổi nữa rồi."

Tiếng hát đứt đoạn giữa chừng, còn tiếng cười thì vang lên:

“Ban đờn ca này hỏng, chả bao giờ chơi nổi hết một bài.”

Người bà bước ra khỏi phòng, vai choàng khăn lụng thụng.

“Bà vẫn chưa ngủ cơ ạ, hay là tại tiếng đàn của cháu làm bà tỉnh giấc?”

“Có mà tiếng hát của mẹ mày làm bà thức dậy ấy.”

Bà Orn ngồi dậy, tránh cho người mẹ ngồi xuống bên cạnh.

“Trăng thượng huyền thế này chắc tàu bay nó không đến thả bom nữa đâu nhỉ?”

“Tại sao ạ?” Angsumalin ngạc nhiên hỏi.

“Thì trời sáng chứ sao, chắc nó không dám đâu.”

“Trời, mẹ thật là...” Bà Orn buồn cười: “Giữa ban ngày ban mặt sáng choang nó còn đến, đêm thế này cớ gì lại không, mà sáng càng nhìn được rõ chứ ạ.”

“Ối, cái Orn cũng...” Bà già khẽ mắng: “Nói làm mẹ hoảng.”

“Thì tại bà không bảo mẹ cháu là bà đang muốn trấn an mình. Cháu với mẹ cũng cầu xin cho nó không đến, nhưng nếu mà đến thật thì trăng mờ hay tỏ chúng cũng đến được tất bà ạ.”

“Bao giờ chiến tranh mới kết thúc không biết.”

“Có lẽ còn lâu nữa bà ạ.”

Cô gái thở dài thườn thượt. Đột nhiên có tiếng gõ khe khẽ ở cánh cổng ngoài hiên.

“Ơ, ai đến thế nhỉ?”

“Để con mở cho ạ.” Angsumalin vội đứng bật dậy.

“Con nhớ hỏi xem ai đã rồi hẵng mở.” Bà Orn nhắc đoạn khẽ phàn nàn: “Ai mà lại đến lúc đêm hôm khuya khoắt.”

Angsumalin đưa tay cầm cái then cài cổng cất giọng khẽ hỏi:

“Ai đấy?”

Im lặng một lát mới có tiếng trả lời: “Kobori đây.”

Cô gái buột miệng kêu lên vì ngạc nhiên:

“Ô...”

“Ai thế con?” bà Orn hỏi với ra.

“Kobori mẹ ạ.”

“Con mở cổng ra đi.”

Cái dáng cao lớn đen đen đứng dưới ánh trăng mờ ảo, nhưng đôi mắt thì sáng lên dù ở trong bóng tối.

“Cho phép tôi vào được không? Tôi có đến làm phiền gì không?”

“Mời anh vào.”

Cô tránh sang bên cho chàng trai bước vào trong hiên. Tay áo rộng hất ngang qua khiến cô gái ngửi thấy mùi xà phòng thơm dịu.

“Cậu Dookmali đấy à? Bên xưởng thế nào rồi?”

Dáng cao cao ấy đến bên rồi lễ phép ngồi quỳ theo kiểu Nhật.

“Nhiều con tàu đỗ ở bến bị thiệt hại vì trúng đạn súng máy, mấy người bị thương nhẹ nên bác sĩ bận không đến được. Chúng cháu mới xong việc lúc nãy.”

Câu cú tiếng Thái sắp xếp đâu ra đấy. Đôi mắt ấy nhìn sang phía cô gái vừa quay lại ngồi trước cây đàn.

“Tiếc là không thể làm xong bữa cơm thết đãi.”

“Lúc tối cái Ang nó nướng đồ ăn thử rồi, ngon lắm... Thế cậu đã ăn cơm chưa?”

Bà Orn thân thiện hỏi. Chàng trai hơi cúi đầu ra chiều khẳng định.

“Lúc nãy nghe thấy tiếng...” chàng trai chỉ vào cây đàn “nên không kìm được phải đi sang đây.”

“À... đàn tam thập lục. Trông cậu có vẻ thích chơi đàn.”

“Tiếng nó giống một loại nhạc cụ dân tộc của Nhật hễ nghe là cảm thấy...” Anh ta tìm từ một cách khó khăn để diễn đúng ý mình, rồi đành phải nói tiếp bằng tiếng Anh: “homesick”.

“Nhớ nhà.” Angsumalin nhẹ nhàng dịch giúp.

Kobori khẽ gật đầu, nhắc lại một lần nữa: “Nhớ nhà.”

Có điều gì đó trong giọng nói ấy làm cô gái đẩy cây đàn sang cho anh ta.

"Anh muốn thử không?"

Kobori vuốt ve nhạc cụ với vẻ tò mò.

"Que gõ này dùng để đánh đàn, cầm như thế này."

Angsumalin làm mẫu cho xem rồi đưa que gõ cho anh ta. "Đã từng thử một lần rồi không phải sao?"

Giọng cô làm như người lớn đang nói với trẻ con. Chàng trai cầm lấy hai que gõ tay cứng đơ làm bà Orn bật cười:

"Đừng cầm chặt như cầm báng súng thế."

Chàng trai bật cười theo, hàm răng sáng bóng. Anh ta gõ để thử nốt các dây.

"Gõ thế này chứng tỏ là biết chơi đàn." Bà Orn khẽ nhận xét.

Các âm thanh cao thấp lúc đầu hơi sai nốt, nhưng dần dần bắt vào nhịp. Nhiều lần, Angsumalin đã cảm thấy giai điệu này nghe quen một cách kỳ lạ.

"Bài gì vậy?"

Tiếng cô nói nhẹ nhưng ngắn, cộc lốc[26]... Anh ta chừng như định nói gì song mải tập trung chơi đàn tiếp.

"Bài này không phải nhạc Nhật, nghe quen quen nhưng hình như vẫn chưa đúng nhạc."

Bà Orn nhận xét, cũng có phần thắc mắc. Angsumalin chăm chú nghe một lúc rồi chợt cảm thấy khó thở, bởi giai điệu ấy chính là:

Ôi chàng hỡi, giờ này nơi đó

Chàng ra sao, có khóc có buồn?

Từ ngày chàng đi xa trở lại Cố nhân xưa, chốn cũ, chẳng còn.

Chương 28

"Dừng lại đi."

Giọng nói vang lên cộc lốc, giọng cô run run vì xúc động khiến đôi bàn tay to khỏe chững lại. Anh ta ngước lên nhìn, ánh mắt ngơ ngác thật thà làm cô gái sực tỉnh. Cô cụp làn mi xuống, nhẹ nhàng nói:

"Đừng chơi bài này nữa."

Đôi môi chàng trai hơi hé mở như muốn hỏi thêm, nhưng lại quyết định im lặng. Tiếng đàn tam thập lục chuyển sang một điệu nhạc mới, giai điệu chầm chậm du dương, nghe lạ tai, dù thỉnh thoảng còn sai nốt và hẫng nhịp vì người chơi chưa quen với loại nhạc cụ mới nhưng vẫn tìm cách gõ cho ra nốt để chơi tiếp bản nhạc... Ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng vàng dịu, mờ mờ soi khuôn mặt đang cúi thấp, làn da rám nắng nâu nhạt, mái tóc đã bắt đầu mọc dài, đôi tay lộ ra khỏi cánh tay áo rộng bên trái vẫn chưa cử động được bình thường. Có điều gì trên nét mặt hiền lành phảng phất vẻ buồn bã ấy làm cho cô gái đang ngồi lùi lại trong bóng tối phía sau phải cất giọng khẽ khàng hỏi:

"Bài gì vậy?"

Đôi mắt đen dài dẹt thoáng liếc nhìn cô gái:

"Hoa anh đào."

Anh ta im lặng một thoáng, rồi thận trọng hỏi tiếp:

"Bản nhạc lúc nãy tên là gì?"

"Bản nhạc nào?" Angsumalin thắc mắc hỏi.

"Bài mà... tôi tự nhớ và chơi lúc nãy. Tôi rất hay nghe thấy cô chơi nhưng cũng không nhớ được hết trừ đoạn đầu."

"À..." Cô gái nhớ ra, ngừng một chút rồi mới đáp:

"Tên là Thiếu phụ ngâm."

"Nghĩa là gì?"

Câu hỏi bất ngờ đột ngột xuất hiện khiến cô phải giảng giải tiếp. Kobori ngưng tay chơi nhạc, vừa chăm chú lắng nghe vừa chầm chậm gật đầu.

"Cô nhớ anh ấy lắm phải không?"

Cô gái sững lại, nhìn người hỏi một cách soi xét nhưng vẻ mặt và ánh mắt hiền thành thật khiến đôi mày cô đang nhíu lại từ từ dãn ra.

"Sao lại hỏi thế?" Giọng cô nghe vẫn đanh, cứng.

"Anh ấy ra trận phải không?"

Angsumalin im lặng một lúc rồi mới trả lời bằng giọng bình thường:

"Không phải... Anh ấy đi học tiếp ở Anh nhưng vì chiến tranh mà không quay về được."

"Tôi rất lấy làm tiếc, nhưng khi nào chiến tranh kết thúc thì chắc hai người sẽ được gặp lại nhau. Lúc đầu, tôi cứ tưởng anh ấy là bộ đội. Người lính thì chỉ có duy nhất một nhiệm vụ là sẵn sàng chiến đấu và hy sinh ngoài mặt trận, người thân ở hậu phương cũng nên tự hào về điều đó."

"Người lính nào cũng nghĩ như vậy ư?"

"Nước khác thì tôi không biết nhưng lính Nhật ai cũng tâm niệm như vậy." Giọng nói anh ta tỏ rõ vẻ tự hào khiến Angsumalin thầm cảm thấy buồn cười.

"Nếu ai cũng biết là sẽ phải chết thì chẳng nhẽ không mất hết tinh thần à?"

"Sao lại phải mất tinh thần nếu như sự hy sinh ấy là vì lợi ích của Tổ quốc mình?"

"Họ không nghĩ đến cảm giác của những người ở hậu phương sao?"

Bàn tay to khỏe vẫn vuốt ve cây đàn trước mặt.

"Mẹ và bố tôi ở nhà có lẽ cũng cảm thấy cô đơn."

Angsumalin định hỏi sâu hơn, nhưng cảm thấy không nên, nên kìm lại. Nhưng bà Orn đang nằm nghiêng co chân một bên bỗng nhiên cất tiếng hỏi:

"Cậu Dookmali đã lấy vợ chưa?"

Từ “lấy vợ” xem ra là từ mới đối với Kobori nên anh ta quay sang nhìn cô thắc mắc, cô gái bèn dịch lại. Lần này, đôi môi cong nở nụ cười tươi, để lộ hàm răng trắng đều. Anh ta lắc đầu quầy quậy:

“Cháu vẫn chưa nghĩ đến, nhưng...”

Anh ta dừng lại, mắt nhìn xuống như thể che giấu cảm xúc thật bên trong:

“Cô có muốn đi Nhật chơi không?”

Kobori quay sang hỏi cô gái vẫn ngồi khuất trong bóng tối.

“Tôi muốn cô được thấy vùng Nikkou của chúng tôi. Người Nhật chúng tôi thường hay nói rằng: đừng nói đến từ kekkou nếu chưa thấy Nikkou.”

“Kekkou?”

Angsumalin nhắc lại vẻ không hiểu, nên chàng trai vội vàng dịch sang tiếng Anh:

“Nghĩa là vĩ đại, tuyệt vời, tuyệt đẹp.”

“Ở đó có gì hay?”

“Đối với Nikkou, cho dù ca ngợi bằng ngôn ngữ nào thì cũng chỉ có thể dùng một từ là đẹp[27].”

Thấy cô gái chỉ im lặng lắng nghe, chàng trai vội kể tiếp:

“Ở vùng Nikkou có một truyền thuyết cổ xưa kể lại rằng Rắn thần núi Nantai và Rết thần núi Akaki chiến đấu với nhau...”

“Kiểu này lại giống truyền thuyết nguồn gốc bến Tian là do đôi quỷ khổng lồ canh cổng chùa Jaeng và đôi quỷ khổng lồ canh cổng chùa Po đánh nhau đây mà.”

Bà Orn bình luận, rồi ngồi dậy chú ý lắng nghe và hỏi:

“Thế cả rắn và rết thần đều chết hay thế nào nữa?”

“Rắn thần chiến thắng, nhưng chiến địa trở thành những ngọn núi nhấp nhô, những nơi máu chảy biến thành hồ và suối rải rác khắp vùng, khiến cho thiên nhiên ở Nikkou rất đẹp và độc đáo.”

“Không giống trong truyện của ta, đánh nhau san bằng trống trơn trở thành bến sông Tian[28].”

“Đền Nikkou Toshogu[29] thờ cốt của Tokugawa Ieyasu để tưởng nhớ vị tướng quân đã thống nhất được lãnh thổ Nhật Bản.”

Người kể cố gắng chọn lọc miêu tả những nét đáng chú ý nhưng thính giả vẫn chỉ im lặng ngồi yên trong bóng tối khiến anh ta không nhìn rõ được vẻ mặt cô.

“Ở đó còn có rất nhiều lễ hội địa phương...”

“Nhưng có lẽ chúng tôi không đến được nơi ấy đâu.”

Câu nói chen ngang giữa chừng làm chàng trai bất ngờ:

“Vì sao? Nếu như...”

“Vì... chắc chúng tôi cũng chẳng muốn đi.” Giọng nói hơi thẳng thừng làm cho người kia lập tức im bặt.

“Xin lỗi...”

Kobori khẽ khàng nói, rồi đặt đôi que gõ đàn xuống, xếp gọn ghẽ, đổi tư thế ngồi và thở dài:

“Khuya rồi... Tôi phải về đây.”

“Cậu cứ ở lại chơi cũng được.”

Bà Orn ngăn, nhưng chàng trai nhanh chóng đứng dậy:

“Cháu đến làm phiền lâu rồi, đến lúc nên về thôi.”

“Khi nào rỗi lại đến chơi nhé.”

Kobori lễ phép cúi chào rồi lặng lẽ ra về, cô gái đi theo sau cách một quãng. Dáng cao cao ấy chần chừ một chút ở đầu cầu thang, chờ cho Angsumalin bước tới gần rồi từ từ quay lại:

“Tôi xin lỗi vì lúc nãy đã nhiều lời.”

Thấy cô gái chỉ đứng yên lặng tựa vào cánh cổng, chàng trai hạ giọng nói tiếp:

“Những gì tôi nói ban nãy không có ý gì ngoài việc... Nếu như chúng ta là bạn nhau, khi nào chiến tranh kết thúc mà tôi còn sống, tôi sẽ mời cả nhà ta đi Nhật chơi bởi mọi người đã có công cứu giúp tôi. Nhưng nếu cô không thích, tôi sẽ không nói nữa.”

Cô gái bối rối vì khó xử. Đôi mắt sắc sáng lên trong bóng tối, nhìn cô gái

dò xét rồi mới quay người đi lẫn vào đêm đen.

“Ang... con đóng cổng rồi vào đây với mẹ một chút.”

Giọng người mẹ nghe nghiêm khắc, cô gái liền nhanh chóng làm theo. Bà Orn ngồi thẳng dậy còn người bà lùi vào trong tìm cơi trầu lạch cạch.

“Mẹ đã nói với con nhiều lần rồi, chuyện...”

Angsumalin ngắt lời, giọng hơi chua xót:

“Mẹ chỉ toàn nói con hành động như vậy là không phải, không nên! Nhưng con không thể không như vậy, con không xóa bỏ được nỗi căm ghét ấy khỏi lòng con dù con đã cố gắng rồi. Con không thích anh ta cứ kể lể về đất nước mình, khoe mẽ với ta rằng đất nước anh ta kỳ vĩ ra sao. Đó là việc của anh ta, con không muốn biết, không muốn nghe, không muốn thấy. Chính vì bọn họ mà làm cho bao gia đình trên đất nước ta phải ly tán, bọn họ gieo rắc khổ đau khắp nơi nơi. Ngay cả Wanas...”

Giọng cô nghẹn ngào như đang thổn thức:

“... đến giờ này ta còn chẳng nhận được chút tin tức nào. Không phải chỉ mỗi mình anh ta là con một trong nhà, không phải chỉ mỗi mình anh ta có người mong ngóng ở hậu phương. Chúng ta cũng phải trông chờ người của ta đấy thôi. Anh ta còn may là sống trên đất ta lành lặn, sung sướng đầy đủ. Còn anh Wanas thì sao hả mẹ? Liệu Wanas có được yên lành như thế này không? Chúng ta chưa bao giờ xét đến. Còn bản nhạc này...”

Cô gái chỉ vào cây đàn:

“Con chỉ chơi cho mình Wanas nghe. Tại sao... sao anh ta phải ghi nhớ rồi chơi lại bản nhạc của con chứ.”

Bà Orn khẽ thở dài, giọng nói dịu đi:

“Cón nói thế cũng không hẳn. Đúng là chiến tranh làm dân ta khổ sở điêu đứng. Nhưng con cũng đừng quên đó không phải là lỗi của cậu Dookmali. Bản thân cậu ấy cũng vì chiến tranh phải tha phương đến đây, cậu ấy có làm gì nên tội ngoài việc thực thi nhiệm vụ của mình. Con không thể trách cậu ấy được. Việc cậu ấy kể về đất nước mình, có lẽ cũng không chủ ý khoe khoang rằng nước mình vĩ đại tuyệt vời ra sao. Cậu ấy chỉ muốn nói đến quê hương để đỡ nhớ nhà mà thôi. Đó là một người tốt, cậu ấy luôn

cố gắng thân thiện với người mình thay vì dọa dẫm, dùng vũ lực như ở những nơi khác. Con cũng từng nghe người ta kể đấy, là họ bị ức hiếp như thế nào nhưng cậu Dookmali có bao giờ làm thế đâu. Cả bản nhạc này cũng vậy. Cậu ấy là người nước ngoài, làm sao mà hiểu được ý nghĩa của bài hát, chỉ là bản tính nghệ sĩ, nghe thấy ai chơi bài gì thì ghi nhớ lại, có dịp thì đem ra chơi thử. Con cũng không thể trách móc cậu ấy về việc này. Điều quan trọng là con không nên nói thế, nghe không lọt tai chút nào cả, mẹ không ưa đâu. Người xưa đã dạy "lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau", con có tức giận hay không vừa ý cũng nên giữ trong lòng thôi mới phải." Cô gái lặng im, gương mặt khuất trong bóng tối nên nhìn không rõ.

"Mẹ nhắc lại lần nữa là mẹ không vừa lòng. Mẹ yêu cầu con không được làm thế nữa, ít ra là vì mẹ."

Angsumalin không đáp lại, chỉ ngồi lặng yên, chờ không thấy mẹ nói gì nữa bèn ra cất cây đàn vào trong phòng, đóng kín cửa lại.

Bà mẹ chỉ biết thở dài:

"Cái Ang này cứng đầu quá."

"Nó còn trẻ con mà con." Bà già xé lá trầu chầm chậm bỏ vào cối. "Tính khí thanh niên thường bồng bột, tình cảm yêu ghét thường không cất giữ được như người từng trải. Nghe nó nói, xem chừng cái Ang cũng có vẻ thích thích thằng bé Nas đấy, Orn ạ."

"Thì chắc có đôi chút ạ. Chúng nó chơi với nhau từ bé, hiểu nhau thế nên có thiên vị cũng là dễ hiểu. Nhưng cái Ang kể với con là nó chưa nhận lời gì cho đến khi đối phương trở về thế nên con bé có vẻ chờ đợi."

"Còn cái cậu Dookmali này, mẹ xem ra có vẻ lạ lùng kiểu gì ấy có khi lại thích người nhà mình cũng không chừng." Bà già vừa nói vừa cặm cụi giã trầu.

"Hứ... mẹ chỉ..." Bà Orn phản đối, tỏ vẻ không đồng ý. "Chắc không phải vậy đâu ạ."

"Orn cứ để ý mà xem. Mắt mũi cái cậu Dookmali mỗi khi nhìn cái Ang nó là lạ làm sao ấy. Hơn nữa, nếu cậu ấy không thích con bé thì đã chẳng năng qua lại thế này, cho dù là khuya khoắt cứ hễ rảnh việc là chạy vội đến đây. Cái Ang nó có nói gắt, mắng nhiếc thế nào, giỏi lắm cũng chỉ biến mất

một thời gian là lại xuất hiện."

"Có thể vì cậu ấy buồn, cô đơn ạ. Cái Ang nói được tiếng nước ngoài nên cậu ấy muốn đến nói chuyện thường xuyên."

"Nếu muốn nói chuyện thì cũng không nhất thiết phải đến gặp người nhà mình. Người bên xưởng đẩy ra đấy, hoặc ở ga tàu Bangkok Noi, bên kia sông cũng thiếu gì, việc gì phải đến đây để cái Ang nó mỉa mai, đay nghiến cho khổ." Bà Orn im bặt, nhìn người mẹ già đang đưa miếng trầu lên miệng.

"Orn cứ thử quan sát xem. Mẹ mát mũi kém rồi, đừng vội tin lời mẹ làm gì, mẹ chỉ nghi ngờ vậy thôi."

"Nếu thật như vậy thì việc này cũng... không phù hợp... Hay ý mẹ thế nào ạ?"

"Thì tùy con định liệu, suy xét."

Bà Orn thở dài, trong lòng cảm thấy nặng nề xen lo lắng.

"Nếu thật cậu ta quyến luyến người nhà mình thì cũng..."

"Orn nghĩ thế nào thì cũng phải từ từ, suy xét cho kỹ nhé con, đừng khuấy tung lên kẻo mà 'nước thì đục, sen thì dập', rồi không hay ra."

"Chuyện này mà cái Ang nó biết thì là to chuyện."

"Thời nay người ta gọi bằng từ gì ấy nhỉ, để chỉ việc nó yêu nước ấy?"

"Tinh thần dân tộc chủ nghĩa ạ." Bà Orn không khỏi mỉm cười.

"Đấy đấy. Khổ... không dưng lại đi thích con bé có tinh thần dân tộc chủ nghĩa."

Bà Orn mỉm cười dù lòng đầy lo lắng.

"Cứ từ từ quan sát xem thế nào đã mẹ nhé. Chuyện khác mình tính sau."

Chương 29

Người đang nằm co ro trong tấm chăn dạ cũ run cầm cập, miệng liên tục rên hừ hừ không ngớt. Người trông con bệnh dựa lưng vào vách lều cũng chỉ biết ngồi nhìn, lâu lâu lại khẽ an ủi:

"Không sao đâu. Một chút là sẽ hết cơn. Thuốc cũng cho uống rồi còn gì."

"Bác sĩ đâu? Sao bác sĩ vẫn chưa đến à?"

"Ừ."

"Ông đi gọi bác sĩ cho tôi đi."

Người kia loay hoay không biết làm thế nào: "Ai mà dám chứ. Hôm trước đi vào xưởng, cái hôm lấy thuốc cho ông ấy, tôi đã hồn vía lên mây rồi. Bọn Nhật trong xưởng nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống."

"Chúng chắc không dám làm gì ông đâu nếu ông bảo là vào tìm bác sĩ."

"Ối giời." Người nghe ngứa lỗ tai: "Ông chỉ giỏi nói có lợi cho mình. Nghĩ xem ta đã từng làm những gì nào, giờ còn xui tôi vác mặt đi nhờ người ta đến chữa trị cho ông. Nhỡ hắn để bụng chuyện lần trước, chẳng phải tôi lâm nguy một mình à?"

"Trời ơi... tôi vái ông tôi xin đây, ông hãy vì tôi. Tôi nhức đầu sắp chết được đây, lạnh quá đi mất... úi..."

Ngoài sân có tiếng động vẳng tới làm người đang ngồi ôm gối vội ngoảnh ra nhìn, rồi kêu lên mừng rỡ:

"A..."

Người đang đi tới là cô gái bé nhỏ mặc chiếc váy đen viền đỏ cùng áo trắng hơi dài, thoáng nhìn trông cô như trẻ con. Mái tóc được tết lại vấn quanh đầu làm gương mặt trắng hồng hơn.

"Bác Pol thế nào rồi hả bác Bua?"

"Đang lên cơn sốt nằm rên hừ hừ kia kìa."

"Bác đã cho uống thuốc chưa?"

"Cho uống rồi."

Angsumalin quỳ xuống bên cạnh, đưa tay chạm vào bên cổ người ốm rồi thở dài:

"Vẫn sốt cao không hạ."

Đôi mắt đỏ dừ vì sốt rét chầm chậm hé ra, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập.

"Cháu Ang đi tìm bác sĩ giúp bác với, nhờ anh ta đến tiêm thuốc cho bác. Lạnh thấu xương, đầu thì đau như muốn vỡ ra."

Cô gái quay lại nhìn người đang ngồi cách đó, nhưng lão Bua đã gấp rút lắc đầu.

"Không chơi đâu. Bảo bác đi đâu bác cũng chịu, nhưng bảo vào cái xưởng đó lần nữa thì bác toi là chắc."

"Cháu giúp bác đi, coi như làm ơn làm phước. Cái thuốc đấy tốt lắm, tiêm vào một cái chỉ thoáng chốc là dứt cơn."

"Nhưng sao bác sĩ đã bảo là sẽ quay lại tiêm cho bác nữa cơ mà?"

"Thì đúng vậy, nhưng họ nói thế rồi có khi lại quên. Cháu Ang giúp bác đi tìm bác sĩ hộ đi."

Thấy cảnh ông già run bần bật, cô gái lưỡng lự vì thương hại.

"Nhưng... xưởng ấy người ta không cho ai vào làm phiền..."

"Nhưng mình đến tìm bác sĩ mà. Cháu Ang cũng quen biết bác sĩ, người ở đó họ không làm gì đâu. Làm ơn giúp bác đi mà."

"Để cháu thử xem, nhưng cũng không biết là bác sĩ có đến được không. Mọi sự là tùy ở họ, vì bác cũng biết là bác từng làm gì đấy, nếu họ không đến thì cũng không trách họ được."

Angsumalin không thể không chì chiết. Lão Pol đưa đôi tay run rẩy lên vái lia lịa.

"Cháu cứu bác với. Nếu họ không đến thì làm ơn nài nỉ một chút. Hai người đó quen thân với cháu Ang, chắc họ sẽ nể. Coi như làm phước cháu

ơi.”

Cô gái hơi cau mày: “Họ nể gì cháu chứ. Nếu họ không đến, cháu cũng không biết phải làm thế nào. Tất cả là tùy ở họ.”

Cô nói giọng lộ rõ vẻ không vừa lòng, nhưng cũng đứng lên:

“Bác Bua đi đun ấm nước nóng đi vậy, nhỡ bác sĩ đến còn cần dùng để tiêm thuốc. Nếu tìm thấy cái chai nào bỏ không, bác rót nước nóng rồi quấn khăn xung quanh, đưa cho bác Pol ôm lấy cho đỡ lạnh đi đã.”

Cây cầu bắc sang bên xưởng đóng tàu này trước đây là lối đi tắt của công nhân từ miệt vườn. Nhưng sau khi xảy ra vụ trộm, khu vực này được bao lại bằng hàng rào dây thép gai kiên cố. Tất cả các lối vào đều có lính canh đứng gác nghiêm ngặt. Phía trong xưởng vọng ra tiếng va đập kim khí giữa các loại máy móc, những tia lửa sáng màu xanh nhạt bắn lóe ra nhìn từ ngoài vào cũng thấy được. Lâu lâu lại nghe thấy tiếng ra lệnh, chỉ huy công việc bằng tiếng Nhật hay tiếng Thái chưa sõi... Angsumalin đi qua cầu với vẻ chần chừ. Cuối cây cầu là cổng vào bọc dây thép gai có một người lính canh mặc quân phục Nhật đang đi qua đi lại.

“O-isha san wa dochira desuka? Shittemasuka?... Anh có biết bác sĩ đang ở đâu không?”

Câu hỏi làm người lính nhanh chóng quay lại nhìn, nhưng vừa thấy cô gái liền giậm chân đứng nghiêm chào:

“Hai... chotto matte kudasai. Xin chờ một chút.”

“Doumo arigatou gozaimasu. Cảm ơn anh nhiều.”

Angsumalin hơi mỉm cười vì nhận ra người cô vừa nói chuyện là một trong số toán lính từng kéo vào phá phách ở nhà cô và bị trừng trị lần đó. Anh ta mất hút vào bên trong một lúc rồi quay lại, tươi cười:

“Watashi ni tsuite! irasshai! douzo kochira he. Mời cô đi theo tôi.”

Anh lính nói đoạn đẩy cánh cổng rộng vừa đủ cho cô đi vào và dẫn cô đi vòng sang phía dãy nhà một tầng thấp thấp. Cả khu đất sạch sẽ, yên tĩnh dù là nơi sinh hoạt của số lượng lớn lính tráng. Dãy nhà ấy nhìn qua cũng biết là nơi làm việc vì chia thành nhiều phòng. Trong căn phòng đầu tiên mà cô được dẫn vào, đồ đạc bài trí đơn giản giúp căn phòng chật trông rộng

rãi hơn. Trên cái bàn làm việc cỡ lớn, những bản vẽ xếp chồng lên nhau gọn gàng.

“Shibaraku koko de matte kudasai... Cô chờ ở đây một chút.”

Người lính lịch sự đi lùi ra. Một lúc sau thì nghe thấy tiếng bước chân nặng nặng đi tới.

“O-isha san... Thưa bác sĩ...”

Cô gái lập tức ngừng lời vì người vừa bước vào chỉ mặc độc một cái quần soóc, vầng ngực rộng và hai cánh tay vạm vỡ lấm tấm đầy mồ hôi. Mái tóc rối bời, gương mặt rõ ràng là vừa mới ngưng tay khỏi việc lao động nặng. Đôi chân to trắng, đi đôi giày cao đến cổ chân.

“Xin lỗi, tôi ăn mặc không được lịch sự vì đang làm việc thì lính gác vào báo là cô đến tìm bác sĩ. Có ai bị làm sao à?”

“Cho phép tôi nói chuyện với bác sĩ thì hơn.”

Gương mặt ngả sang màu nâu nhạt không thể hiện thái độ gì trừ vẻ lịch sự thường thấy.

“Bác sĩ đi vắng, nhưng tôi có thể giúp được.”

“Không sao ạ. Lính gác không nói cho tôi biết trước, không thì tôi đã không vào làm phiền.”

“Ồ không, có phiền gì đâu. Tôi rất hân hạnh nếu có thể giúp được gì. Bà cô không khỏe, hay là mẹ cô?”

“Không phải, là lão Pol...”

Cô gái buột miệng nói ra. Đôi mắt đen dài dẹt của anh ta ra chiều nghĩ ngợi, tay đưa lên vuốt tóc.

“À... nhớ ra rồi. Thấy bác sĩ nói là phải tiêm thuốc hằng ngày. Bác sĩ bận công chuyện nên chắc quên mất. Ông ta ra sao rồi?”

“Đang lên cơn sốt rét.” Angsumalin ngập ngừng nói.

“Có vật vã lắm không? Đã uống thuốc như bác sĩ dặn chưa?” Kobori gặng hỏi, làm như mình là bác sĩ không bằng.

“Lão Bua bảo là cho uống rồi, nhưng lúc tôi đến, lão Pol lên cơn sốt cầm cập chỉ mong bác sĩ đến tiêm cho.”

“Bác sĩ lại đi vắng mất rồi.” Anh ta khẽ nói, đăm chiêu một lát rồi quyết định: “Thế này đi, tôi sẽ đi khám cho xem thế nào.”

Angsumalin mở to mắt kinh ngạc. Đôi môi cong cong liền nở nụ cười:

“Cô không phải lo đâu. Tôi không phải là bác sĩ nhưng cũng biết tiêm. Chúng tôi đều có kiến thức về bệnh sốt rét vì đều đã được tập huấn cách chữa trị và phòng chống trước khi đến những nước trong khu vực này, đến nơi có nguy cơ bị nhiễm sốt rét cao, ít nhất cũng phải biết tiêm bắp cho bản thân trong trường hợp khẩn cấp chứ. Tôi còn biết tiêm ven, dù không thạo như bác sĩ nhưng cũng tạm thay được. Thuốc mà bác sĩ kê cho, ở đây lúc nào cũng có. Cô chờ tôi một chút rồi cùng đi xem thế nào.”

Kobori giải thích dài lê thê bằng cả tiếng Nhật xen lẫn tiếng Thái rồi mới quay ngoắt đi, bỏ mặc cô gái không kịp can ngăn. Chỉ chưa đầy năm phút, anh ta đã quay trở lại, lần này ăn vận chỉnh tề. Trên tay cầm túi thuốc so với cái dáng cao lớn trông bé tí đến là buồn cười.

“Xin mời cô... Ta đi thôi.”

“Ơ... nhưng tưởng anh đang bận làm việc.”

“Tôi có trợ lý, để anh ấy trông nom giúp cũng được. Xong rồi tôi sẽ quay lại làm việc tiếp, chứ người bệnh bỏ mặc đó sẽ nguy mất.”

Giọng anh ta nghe rất thành thật làm Angsumalin không khỏi lấy làm lạ. Người đàn ông này vừa giây lát trước trông có vẻ cứng cỏi, dữ dằn hung bạo, nhưng chỉ trong phút chốc lại thể hiện tấm lòng hiền hậu ẩn sâu bên trong. Dáng người cao thẳng, bước chân giậm nặng kiểu lính đi trước dẫn đầu theo thói quen. Người lính canh giơ tay chào kiểu nhà binh. Cô gái đi sau cách một đoạn, nhưng đến lúc qua cầu bước sang phía miệt vườn, người đi đằng trước rảo chân bước nhanh hơn, cuối cùng cô phải chạy theo từng quãng.

“Này... anh... anh...”

Angsumalin gọi giật giọng, thở dốc, khiến người đi trước lập tức quay lại nhìn, ánh mắt toát lên vẻ không hiểu. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng cô, đôi môi liền nở nụ cười vui vẻ:

“Xin lỗi, tôi đi nhanh quá.”

Anh ta quay người, đi chậm lại, vừa đi vừa giải thích:

“Theo truyền thống của người Nhật, đàn ông sẽ đi trước, phụ nữ phải theo sát đằng sau. Vì người đàn ông là chiến binh, sẽ phải cảnh giác bảo vệ sự an toàn cho người phụ nữ sau lưng mình.”

“Thế anh cứ đi trước đi, rồi tôi sẽ theo sau.” Angsumalin nhẹ nhàng nói.

Không có tiếng đáp lại, chỉ nghe giọng cười ồm ồm khe khẽ. Lần này đến lượt người dẫn đầu cố tình giảm tốc độ dưới mức bình thường khiến cô gái cũng phải đi chậm theo.

“Chậm trễ thế này khéo lão Pol đau chết mất rồi.” Người đi sau không kìm được phải cất tiếng nhắc nhở.

“Ông ta đau lắm à?” Giọng nói tỏ rõ vẻ quan tâm.

“Cũng không đau lắm, nhưng nếu bác sĩ ai cũng thế này thì có thể đoan chắc là chẳng bệnh nhân nào khỏi được.”

“Nhưng lúc bác sĩ bị thương thì chẳng có ai cứu giúp, nếu chữa cho mình khỏi được thì tốt, nếu không khỏi còn bị cười nhạo rằng phí công làm bác sĩ, đến bản thân mình cũng không chữa được cho mình!”

Cô gái im lặng, làm như không hiểu gì, dù trong lòng biết rõ lần này cô đã bị anh ta nói xỏ thật đau.

Khuôn mặt người bệnh nhăn nhó, mắt từ từ hé ra nhìn bác sĩ. Lão Bua thì mở to mắt, mặt biến sắc. Kobori ngồi xuống, mở túi thuốc tìm mãi không thấy cái cặp nhiệt độ. Cô gái thấy vậy sốt ruột phải chỉ tay:

“Ở trong cái ống inox dài dài đó.”

Đôi tay to khỏe cầm cái cặp nhiệt độ vẩy một lần là được. Lão Pol há hốc miệng như không tin vào những gì đang thấy, đôi mắt toát lên nỗi sợ hãi nhưng không dám nói ra. Kobori lục hộp xi-lanh và ống thuốc ra xếp một cách lóng ngóng.

“Cho tôi ít nước nóng.”

Angsumalin gật đầu ra hiệu cho lão Bua nhưng lão lại bước tới thì thầm vào tai cô hỏi:

“Để cho hắn ta chữa bệnh á cháu Ang?”

“Bác sĩ đi vắng, anh ta tiêm thay.”

Cô gái trả lời bình thản dù trong lòng cũng không tin tưởng cho lắm.

“Liệu có chữa bệnh được thật không?”

“Thì anh ấy sẽ tiêm thuốc cho, được hay không thì phải chờ xem thôi.”

“Trông nó cứ kỳ quặc thế nào ấy.”

Lão Bua phàn nàn nhưng cũng chịu đi lấy nước nóng đem ra, rồi ngồi phệt xuống quan sát cách chữa bệnh của bác sĩ bất đắc dĩ. Anh ta quay lại nhìn hai người đang dõi mắt theo mình, rồi quay đi bắt gặp ánh mắt của bệnh nhân đang nhìn mình vẻ e dè.

“Không sao đâu.”

Kobori nói lúng búng, không rõ là tự lên tinh thần cho bản thân hay trấn an những người đang đồng loạt dõi theo từng động tác của anh ta. Đến lúc anh ta dùng kim tiêm hút thuốc từ ống, động tác mạnh mẽ như đang cầm vũ khí càng làm cho sắc mặt những người xung quanh biến đổi. Kobori gượng gạo cười với mọi người một lượt.

“Đảm bảo sẽ không sao đâu.”

Lão Pol bỗng dưng có vẻ dứt hẳn cơn sốt.

“Hay là để chờ bác sĩ thì hơn.”

“Bác sĩ đi công chuyện, cứ tiêm cho hạ sốt trước đã.”

Bệnh nhân miễn cưỡng kéo tấm chăn xuống. Angsumalin nhìn chàng trai rồi hỏi lại lần nữa:

“Anh chắc là tiêm được chứ?”

Anh ta gật đầu, trả lời bằng tiếng Nhật:

“Tôi đã được học thật mà, nhưng hôm nay là lần đầu tiên thực hành!”

Cô gái mở tròn mắt nhưng chàng trai không nhìn cô nữa mà nhanh chóng cắm kim tiêm vào. Lão Pol vốn đã sợ sẵn rồi, lập tức rên lên:

“Ối!”

Kobori rút kim tiêm ra, mỉm cười tự đắc:

“Thấy chưa? Thế là xong thôi mà.”

Angsumalin thở hắt ra, cảm thấy nhẹ cả người, nhưng lão Bua thì vẫn chưa hết nghi ngờ.

"Có chắc là hắn không lấy nhầm thuốc không?"

"Cứ chờ xem là biết."

Chàng trai đáp lại, giờ tâm trạng nhẹ nhõm, anh ta tỏ ra ta đây vàng không sợ lửa, cứ từ từ cất các dụng cụ vào túi thuốc. Tiếng người bệnh rên hừ hừ vì sợ hơn là vì sốt rét.

"Ối, đau... đau khắp cả người. Hừ... hừ... chắc chắn là lão bị trúng thuốc độc rồi. Ối..."

Lần đầu tiên Angsumalin thấy Kobori phá lên cười sảng khoái vì quá tức cười.

Chương 30

Lão Bua nhổm đứng dậy, đưa tay bóp hai cẳng chân gầy teo tóp của đồng bọn vẻ chăm sóc, rồi động viên:

"Hời... không sao đâu. Cứ an tâm, một chút là hết sốt."

"Úi... tôi nguy rồi. Chắc chắn là nó tiêm thuốc độc cho tôi rồi. Ui... nếu tôi có mệnh hệ gì đừng quên trả thù cho tôi."

"Uầy... lại đổ vạ cho tôi à?"

Lão Bua kêu ca, chằm chằm nhìn đối thủ nhưng Kobori chỉ cắm cúi lấy bông cồn lau tay không thèm để ý. Xong xuôi, anh ta ngẩng lên nhẹ nhàng nói với cô gái:

"Xong việc rồi, ta về được rồi."

Angsumalin đưa mắt thoáng nhìn người ốm. Chàng trai dường như hiểu ý, cười hự hự trong cổ họng:

"Tôi đảm bảo là không sao cả. Chỉ khoảng mười, mười lăm phút nữa là sẽ hạ sốt. Nhưng tốt nhất phải xét nghiệm máu để biết chắc bệnh tình ra sao. Giờ bác sĩ lại đang bận lắm vì có nhiều bệnh nhân bên kia sông."

Anh ta dừng lại một chút rồi nói tiếp giọng đều đều:

"Do trận ném bom lần trước, có thể bác sĩ sẽ không thường trực ở đây nữa, chỉ thỉnh thoảng đi đi về về thôi."

"Thế ai sẽ thử máu cho?"

"Ở bên xưởng có các hạ sĩ quan quân y, cũng làm tốt việc này. Nếu có thể lấy máu đem xét nghiệm thì sẽ chẩn bệnh chính xác hơn."

Những câu nào không thể tìm được từ tiếng Thái để diễn tả đúng ý mình, người nói chuyển qua dùng tiếng mẹ đẻ, làm cho lão Bua với lão Pol hết quay nhìn người này lại hóng sang người nọ, nhất là lão Pol quên phắt cả việc rên la.

“Thế nào? Đã đỡ hơn chưa?”

Kobori quay ra hất hàm hỏi làm người bệnh lại tiếp tục rên hừ hừ ra chiều nặng lắm.

“Thế phải lấy máu thế nào?” Angsumalin hỏi thêm.

“Đưa sang xưởng lấy máu.”

Cô gái vội vàng lắc đầu:

“Chắc chắn là lão không đời nào chịu.”

“Thế thì dùng xi-lanh lấy máu đem đi.”

“Nhưng đến nơi e rằng máu đã đông mất rồi.”

“Nếu đi nhanh thì có thể máu chưa kịp đông đâu. Thuốc để hòa vào cũng không có. Cô thử thương lượng với lão xem cách này có được không?”

“Chắc lão cũng không chịu đâu.” Angsumalin khẽ thở dài, rồi đưa ra đề nghị khác: “Hay thế này... Chúng ta giả vờ là tiêm thuốc rồi nhanh chóng hút máu ra, biết đâu lại được. Nếu cứ nói thật thì chắc chắn lão không đồng ý vì người Thái kiêng...”

“Kiêng gì?” Chàng trai ngạc nhiên.

“Chúng tôi tin là người nào bị hút máu ra thì sẽ yếu đi và chết dần chết mòn.”

“Chỉ lấy có tí máu làm sao mà dẫn đến chết được.”

“Nhưng ta không thể thay đổi những điều người ta đã tin từ ngàn đời.”

“Đồng ý. Cô nói thế với người bệnh đi, tôi sẽ chuẩn bị xi lanh.”

Angsumalin quay ra nhìn lão Pol đang khẽ rên rỉ cho có vì còn mải nghếch tai lên hóng cuộc đối thoại. Dù chủ yếu toàn nghe thứ tiếng mình không hiểu nhưng cũng có thể đoán ra hai người đang nói về mình. Vừa hay có cơ hội lão liền hỏi chen vào:

“Chuyện gì thế cháu Ang?”

“Anh ấy nói để bệnh tình bác chóng khỏi sẽ tiêm thêm một mũi nữa.”

“Ối... không tiêm nữa đâu. Một mũi là đủ rồi. Nó có phải thầy thuốc hay bác sĩ gì đâu. Nhờ tiêm vào lại làm lão chóng chết thêm. Cứ nhìn mắt nó là biết, mắt nó hiện rõ là vẫn thù lão vụ lão chém... ớ...”

Lão Pol bỗng im bặt, mặt biến sắc liếc sang đối phương đang mải lấy những thứ cần thiết ra khỏi túi thuốc. Đôi mắt đen sắc hình như có thoáng nhìn lại nhưng vẻ mặt thản nhiên như không nghe thấy gì. Người ốm bèn hạ thấp giọng chỉ đủ để người đối thoại nghe:

"Nó thể nào cũng giết bác."

"Thế thuốc mà lúc nãy anh ta tiêm cho bác thì có sao không?"

Người bệnh ậm ừ: "Thì cũng... đau đau nhưng vẫn chưa thấy làm sao. Đấy là vì nó bỏ thuốc độc loại giết chết từ từ, nếu tiêm mũi nữa thì hẳn là thuốc kích thích cho chết nhanh hơn đấy cháu Ang."

"Tùy bác thôi. Anh ta bảo nếu không tiêm tiếp, lát nữa bác sẽ lại lên cơn sốt. Sốt rét ăn hết não có thể sẽ giãy đành đạch mà chết ngay ấy."

"Lên não cái gì, chỉ thấy đau thấu xương. Hắn không phải là bác sĩ, làm sao biết được?"

"Đấy tùy bác. Nếu bác có bị làm sao, cháu không đi tìm anh ta cho bác nữa đâu."

Người bệnh ra chiều suy nghĩ, thuốc tiêm vào đã có tác dụng làm cảm giác lạnh run giảm bớt, người gần như bình thường trở lại. Dù chưa tin tuyệt đối nhưng cũng làm lão lưỡng lự.

"Cháu Ang có đảm bảo là không cho hắn tiêm thuốc độc vào người bác không?"

"Cam đoan là không độc không hại gì cả."

Lão Pol quay sang lão Bua như tìm chỗ dựa:

"Ý lão thế nào, Bua?"

"Thì... cứ thử xem." Người đưa ra ý kiến chẳng tự tin chút nào!

"Nào, thì đành thử vậy!"

Bệnh nhân buông xuôi, định trở mình nằm nghiêng. Nhưng Kobori khẽ bảo cô gái bằng tiếng Nhật:

"Lấy máu ở ven tay sẽ dễ hơn."

"Lần này tiêm ở tay bác nhé."

"Nhưng mọi khi vẫn tiêm mông cơ mà." Lão khẽ cự nự.

“Thì cũng phải đổi chứ bác, không tiêm mãi một chỗ mông nó sưng lên.”

Cô gái phụ giữ chặt lấy cánh tay gầy guộc, chỉ còn da bọc xương, gân và ven xanh nổi nhìn thấy rõ, đồng thời nghiêng người không cho bệnh nhân nhìn thấy. Kobori ấn kỹ mạch máu cho mạch nổi lên.

“Chắc đây cũng lại là lần đầu tiên anh lấy máu hử?”

Cô gái chọc ngoáy khiến đối phương tủm tỉm cười không thèm đáp lại. Có điều gì trên nét mặt anh ta làm cô gái cảm thấy mềm lòng. Đôi môi đỏ mím chặt khi cố châm kim tiêm nhẹ tay hơn lần trước. Đôi mắt đen dài dẹt chăm chú nhìn mục tiêu trước mặt cho đến khi dòng máu đỏ thẫm từ từ chảy qua mũi kim vào xi-lanh.

“Thế đủ chưa?”

Giọng cô gái nhẹ nhàng, nhưng không dạ thưa, chỉ đưa giọng để nghe cho lịch sự.

“Thêm chút nữa thì hơn, để chắc chắn là không phải lấy máu lại.”

Việc lấy máu hẳn đã thành công nếu như lão Bua không len lén ló mặt vào xem rồi kêu lên rầm rĩ:

“Ối... ối... Lão Pol, nó hút hết sạch máu ông rồi này.”

Bệnh nhân nghe vậy hoảng hốt, giật mạnh cánh tay lại làm mũi kim gãy làm đôi, còn tay kia khua khua ngăn cản khiến xi-lanh trong tay chàng trai rơi vỡ tan. Chỗ máu đỏ loang ra làm lão mặt mày xây xẩm vì sợ hãi tột độ.

“Thằng Nhật chết toi, mày định giết tao!”

Thân người gầy còm đứng bật dậy. Mũi kim gãy vẫn còn trong tay đau buốt càng khẳng định sự hiểu lầm. Kobori chỉ kịp kêu lên:

“Không phải vậy...”

Lão Pol vung nắm đấm lung tung bất kể phương hướng nhưng cũng quàng được vào bên cổ chàng trai, dù không trúng hoàn toàn cũng đủ khiến anh ta loạng choạng.

“Từ từ, bình tĩnh đã nào...”

Hai cánh tay liên tiếp vung tới tấp. Kobori tránh đòn nhưng thỉnh

thoảng vẫn bị đấm trúng. Angsumalin với lấy túi thuốc, tránh sang một bên hét đến lạc cả giọng:

"Từ từ đã bác Pol, bác nghe đã... Bác Bua... ngăn bác Pol lại với..."

"Sao lại phải ngăn?... Hừ... lập mưu định giết lão Pol ư? Lão Pol xông lên, tôi sẽ hỗ trợ ông. Loại người này phải cho chết mới thôi."

Lão Bua nhảy phắt tới cầm khúc củi xông vào. Cô gái vội thét lên hốt hoảng:

"Kobori... đằng sau!"

Chàng trai nghiêng mình định quay lại đằng sau nhưng đã bị thanh gỗ nện xuống người, dù không trúng mục tiêu đã định là đầu nhưng sượt xuống bả vai khiến anh ngã dúi.

"Đấy... nó phải thế này!"

Khúc gỗ đang chuẩn bị giương lên tiếp thì Angsumalin đã lấy túi thuốc trong tay quăng ngang thân người đó. Nhờ vậy mà Kobori tránh kịp trong gang tấc. Lão Pol nhắm mắt nhắm mũi vung chân vung tay theo mấy động tác đấm bốc dân gian, vô tình trúng bả vai cô gái làm cô chúi người va vào cột lều.

"Ui!"

Tiếng kêu đau đớn làm dáng người cao lớn đã đứng thẳng lên không nể nang gì nữa. Kobori tung mấy động tác karate thành thạo, chỉ loáng cái hai thân hình gầy gò kia đã phủ phục xuống đất. Chăn màn, đồ đạc lẫn vách lều tranh vương vãi tung tóe. Chàng trai đi tới, cúi xuống nhẹ tay đỡ cô gái dậy, hỏi gấp gáp đầy vẻ lo lắng:

"Cô có sao không? Bị thương ở chỗ nào không?"

Nét mặt quan tâm lo lắng khiến cảm giác ấm áp kỳ lạ xâm chiếm trái tim cô rồi lập tức tan biến trong giây lát. Angsumalin lấy thăng bằng, từ từ đứng dậy: "Không sao rồi ạ. Chỉ va vào cái cột chút thôi. Anh thì thế nào?"

Anh ta lắc đầu rồi quay ra nhìn hai người kia.

"Hai lão ấy liệu có bị làm sao không?"

"Không sao đâu, một lúc là tỉnh thôi. Nhưng lão Pol thì phải đưa sang xưởng chữa vì lúc nãy kim tiêm gãy vẫn nằm trong da, phải rạch lấy ra.

"Thế thì khó đấy."

"Đành ép buộc thôi."

Kobori bước tới lấy cái khăn rằn cũ rơi lẫn trong đống bừa bộn, xoắn lại thành dây vặn thừng, một đầu buộc hai tay lão Bua quặp ra sau, đầu kia để buộc tay lão Pol, rồi cúi xuống xem xét vết kim gãy còn vướng bên trong. Angsumalin đi quanh nhặt các dụng cụ y tế rơi ra khỏi túi thuốc, xi lanh và một số ống thuốc bị vỡ tan tành.

"Chờ một chút cho họ tỉnh lại đã."

Chàng trai giật giật đầu dây trói hai người kia và xoay bả vai hai ba lần khiến cô gái phải hỏi:

"Vai anh bị làm sao thế... ạ?"

Từ ạ cuối câu hơi cách quãng như thể người nói có chút chần chừ nhưng rồi cũng quyết định bật ra. Người nghe mỉm cười để lộ làm răng đều trắng bóng.

"Bị thanh gỗ giáng xuống chắc sẽ bầm chút thôi. May mà cô hét lên báo trước, không thì đã trúng vào đầu, mà mạnh thế vỡ đầu là chắc."

"Để tôi xem cho chút nào."

"Không sao đâu."

Anh ta lắc đầu nhưng thấy ánh mát kiên quyết đang nhìn thẳng vào mình, đành mỉm cười, cúi người xuống khẽ bảo:

"Nào... đành để cô xem vậy. Tôi đã nói là không sao lắm đâu."

Nói rồi anh ta cởi cúc áo vẻ miễn cưỡng:

"Chắc là hơi tím chút thôi."

Nhưng vết thâm tím không hơi hơi chút nào. Vai phải đỏ bầm cả vệt dài ngay gần vết chém bị khâu.

"Phải lấy dầu chống sưng bôi lên và xoa bóp, nếu không đêm nay sẽ tấy lên nhức lắm."

"Cảm ơn cô đã hướng dẫn."

Hai thân hình còm cõi của lão Pol và lão Bua dần dần động cựa từng chút một. Kobori vội cài cúc áo, đứng dậy cúi nhìn. Lão Pol cựa mình

nhưng vì đuối sức và bị đau nên khẽ rên rỉ:

"Ôi... ôi... lão Bua, cứu tôi với."

Lão Bua cử động, nhận ra hai tay bị trói thì ra sức giãy giụa.

"Được, cứ giãy đi."

Kobori điềm tĩnh nói, nét mặt nghiêm nghị:

"Nếu còn giãy giụa thì tôi sẽ tiêm thuốc cho hết giãy. Nếu đã đứng dậy được rồi thì đứng lên mau!"

Hai người kia nằm im, mắt hấp háy vì bị bắt bài và sợ hãi. Chàng trai dựng hai người ngồi dậy cạnh nhau, sắc mặt và ánh mắt anh ta lạnh lùng một cách đáng sợ.

"Tôi muốn giúp, nhưng lấy oán trả ơn thế này thì phải ra tay xử lý mới được."

"Cháu Ang..."

Lão Bua cầu cứu nhưng Angsumalin không quay lại nhìn.

"Đi... đứng lên, đi sang xưởng!"

"Ối!" Lão Pol kêu lên như thể đột ngột bị thương.

"Nếu không tự đi tử tế, tôi sẽ cho lính đến xử lý ngay tại đây."

Nghe mệnh lệnh đó, cả hai người lập cà lập cập đứng dậy, nhất là lão Pol vẫn còn đuối sức lẫn hoảng hồn.

"Tại ông đấy, lão Pol, làm cho tôi cũng phải chịu kiếp nạn theo."

Lão Bua lẩm bẩm đổ tội cho đồng bọn.

"Úi giời, ông cũng có kém gì!"

Lão Pol đối đáp không chịu nhịn. Nhưng lão Bua đã kể tội tiếp:

"Cái lúc chém nó cũng chính ông là chủ mưu."

"Nhưng chính ông nói rằng muốn giết nó cho bằng được nên tôi mới nghĩ kế cho ông chứ."

"Cái hồi đi ăn trộm dầu cũng là kế của ông, nếu không vì thế thì đã chẳng dây dưa rắc rối đến tận giờ."

"Nhưng chẳng phải ông cũng nhờ thế mà giàu to là gì."

Hai kẻ tội phạm kể tội lẫn nhau, đi liêu xa liêu xiêu ở phía trước, theo sau là chàng trai đi bên cạnh cô gái. Gương mặt anh ta tủm tỉm vì tức cười khiến Angsumalin không khỏi thắc mắc con người này thực chất bản tính ra sao nhỉ... và chính cảm giác đó khiến lòng cảm phục hình thành từ lúc nào không biết...

Chương 31

Căn phòng đó nhỏ hẹp nhưng sạch sẽ. Sát một bên vách là chiếc giường cao phủ vải ga trắng. Cuối giường kê cái bàn, trên có một bếp điện, các thứ cần thiết để luộc dụng cụ y tế, cùng với bồn rửa tay. Phía đối diện là chiếc tủ kính kê dọc bên vách. Ngăn trên cùng có các dụng cụ khám bệnh và phẫu thuật loại nhỏ được chia thành từng nhóm, ngoài ra còn có đủ loại thuốc khác nhau. Một hạ sĩ quan quân y dáng người thấp đậm, hiền lành, đứng nghiêm chào khi chàng trai đi trước dẫn tất cả vào. Lão Pol lùi lại đứng nép sau lưng lão Bua, mặt mũi tái nhợt. Cô gái thì đứng chặn ở khung cửa.

Kobori nói nhanh một tràng dài dằng dặc khiến Angsumalin chỉ nghe câu được câu mất. Viên hạ sĩ quân y quay lại nhìn người bệnh và đáp "hai... hai..." luôn miệng, càng làm lão Pol lo sợ.

"Lão Bua, chúng sẽ làm gì tôi?"

"Ai mà biết được." Lão Bua bực bội trả lời, đứng tránh ra để lão Pol lên đằng trước.

"Ông là bệnh nhân, ông đứng lên đằng trước đi chứ, không nó lại hiểu nhầm nó xử lý tôi."

"Lão Bua ơi là lão Bua. Giờ tôi mới biết ông với tôi đâu phải bạn chí cốt, sống chết có nhau."

"Tôi mà chết với ông, ai sẽ làm ma, cúng lễ, chia phần công đức cho ông đây?"

"Phủi phui." Lão Pol nhổ nước bọt mà chỉ thấy phun hơi phì phì.

"Người như ông mà cũng có công đức chia cho ai kia à, có thì cũng chỉ có tội lỗi thôi."

"Đừng có cãi nhau nữa, bước ra đây!"

Tiếng ồm ồm của Kobori khiến cả hai giật bắn mình.

“Lão Pol, lão đi ra đằng trước đi, đứng nấp sau lưng tôi làm gì?”

“Úi giời, nếu đi thì cũng phải đi cả đôi, bị trói lại như hình với bóng thế này.”

“Tôi thấy giống như hình với ma hơn ấy.”

Lão Bua phàn nàn nhưng cũng đành chịu cho đồng bọn kéo mình theo.

Kobori tháo cái khăn trói tay hai người, đồng thời chỉ vào chiếc giường.

“Lên giường nằm.”

Lão Bua bị lão Pol ẩn lưng ra phía cái giường, mặt mày ngơ ngác.

“Không phải, tôi nói ông đấy!”

Kobori hất hàm về phía lão Pol, khiến lão Bua được thể làm ầm lên: “Đấy lão Pol, thấy chưa, suýt nữa thì hại tôi.” Nói rồi, lão nhảy phắt ra đứng cuối thành giường dương dương tự đắc.

“Tôi ư, ông chủ?” Lão Pol thất thần.

“Phải, kim tiêm gãy còn trong tay, phải mổ lấy ra.”

“Làm gì mà phải mổ, gẩy gẩy ra như lấy cái dằm không được sao?”

“Không được, phải rạch ra nếu không sẽ sưng và mưng mủ, đừng vẩy vẩy tay như thế.”

“Tại lão Bua đấy, tự dưng thét lên làm tôi giật mình.”

“Thôi đi. Mau nằm lên giường.”

Chàng trai giục như mắng trẻ con. Từ đầu đến giờ cô gái chỉ yên lặng đứng nhìn, gương mặt bình thản, nhưng ánh mắt ẩn chứa vẻ hài hước, cười cợt. Lão Pol bước lên cái bục gỗ kê chân rồi trèo lên giường nằm như thể người chờ chết. Viên hạ sĩ quân y cúi xuống nhìn mũi kim, trở cánh tay sang hết trái lại phải để xem cho rõ rồi khẽ nói gì đó. Kobori gật đầu, nhưng khi nghe báo cáo chi tiết bằng giọng nhỏ hơn nữa, anh ta dừng lại nhìn sang cô gái. Ánh mắt có vẻ suy tư nghĩ ngợi như muốn hỏi ý kiến. Angsumalin hơi chau mày. Anh ta đi tới gần, hạ thấp giọng nói bằng tiếng Nhật như sợ người khác nghe thấy.

“Anh ấy nói sẽ phải rạch da vì kim tiêm gãy ở sâu bên trong, không lôi ra được.”

“Thì cứ làm thế cũng được.”

“Khó là ở chỗ hiện tại... các nhu yếu phẩm y tế thiếu thốn, nhất là thuốc tê gây mê phải tiết kiệm, chỉ được dùng khi phẫu thuật lớn.”

“Nghĩa là...”

“Ở chỗ chúng tôi, những loại tiểu phẫu qua loa thế này sẽ không dùng thuốc mê.”

Kobori nói, trông anh ta có vẻ khó xử. Cô gái nhìn lão Pol đang nằm chớp chớp mắt trên giường thở dài:

“Ông ấy liệu có chịu được không?”

“Thực ra cũng không đau lắm vì sẽ rạch không sâu.”

“Lính tráng các anh thì chịu được, chứ còn người này thì...”

“Nói thật là ở xưởng chúng tôi không còn thuốc tê hay thuốc mê gì, trừ phi đến bệnh viện xin mà cũng không chắc họ có cho không. Lúc ấy thì đã mưng mủ sưng tấy lên rồi.”

“Thế phải bảo ông ấy thế nào đây? Chỉ lấy máu có một tí mà đã thế, giờ nếu biết thế này thể nào cũng làm ầm lên.”

“Thì đừng nói gì. Để tôi trói chặt vào giường rồi rạch lấy kim luôn.”

Kobori nói, mặt tỉnh bơ như chuyện chẳng có gì:

“Cô và lão kia đi ra ngoài đứng chờ, quan trọng là cô phải quản thúc không cho lão ta xông vào đây.”

“Tôi cũng không biết có ngăn được không nữa.”

“Vậy để tôi gọi thêm một người lính đến canh cùng cô.”

“Chắc là không có gì nguy hiểm không?”

Angsumalin lo lắng hỏi lại. Chàng trai khẽ gật đầu:

“Tôi cam đoan. Sẽ bảo họ xét nghiệm máu luôn, nhân tiện chữa cho khỏi hẳn sốt rét đi.”

“Vậy thì tùy ý anh.”

Cô gái gật đầu ra hiệu gọi lão Bua đang đứng mải mê quan sát viên hạ sĩ quân y bỏ các dụng cụ y tế vào nồi luộc.

"Bác Bua... bác với cháu đi ra ngoài đi, để bác sĩ khám cho bác Pol."

"Không xem được sao?"

"Không được đâu ạ."

Thấy lão Bua đi ra phía cửa, lão Pol ngóc đầu lên nhìn theo hai người, ánh mắt thiết tha:

"Lão Bua, lão định đi đâu thế?"

"Cháu Ang nói là bác sĩ bảo phải chờ bên ngoài."

"Lão đừng bỏ tôi đi đâu nhé."

"Không sao đâu. Tôi sẽ chờ ở ngoài."

Lão Bua ngoan ngoãn đi theo cô gái. Chàng trai cũng theo ra rồi đi tiếp sang căn phòng gần đó, một lúc sau anh quay lại cùng với một người lính nữa.

"Cô ngồi chờ tạm ở ghế này, một lát là xong thôi."

Kobori biến mất vào trong phòng, để cho anh lính kia đứng canh trước cửa. Angsumalin ngồi xuống cái ghế dài đơn sơ làm bằng nứa, lão Bua cũng ngồi gần đó.

"Chúng sẽ làm gì lão Pol hử cháu Ang?"

"Thì rạch tay ra để lấy mũi kim tiêm bị gãy trong đó. Ai bảo lúc nãy bác làm rối tung lên."

"Trời... thì có ai thấy thế mà không hoảng hồn..." Lão Bua cười ngượng nghịu: "Hút máu đỏ lòm cả một cái ống to."

"Ai bảo bác là cả ống, đã được nửa cc đâu. Phải lấy máu để bác sĩ đem đi xét nghiệm khuẩn sốt rét."

"Sốt rét sốt nóng gì mà lại ở trong máu?"

"Thế bác có phải bác sĩ không mà cãi."

Angsumalin quặc lại. Lão Bua nhíu mày.

"Trông lão Pol như bị ma nhập. Có khi phải đi xin nước tế của sư thầy vẩy vào, biết đâu lão sẽ khỏi."

"Người bị lên cơn sốt, vẩy nước tế vào có mà chết thêm."

“Không biết chừng đâu cháu Ang, nhỡ đúng thầy đúng bệnh thì sao. Lúc nãy thằng kia cho những gì vào trong cái nồi trắng trắng mà cả đống thế?”

“Bác sĩ họ luộc dụng cụ phẫu thuật.”

“Hả, định cắt cái gì, chỉ có mỗi thế mà phải cắt tay đi ư?”

Lão Bua trợn tròn mắt. Cùng lúc ấy, trong phòng vang lên tiếng giãy giụa, ú ớ như thể người đang kêu bị bịt mồm lại.

“Cháu Ang, kìa nó làm gì thế?”

Giọng hỏi run rẩy, vẻ mặt thất sắc vì tưởng tượng cảnh cắt chân cắt tay rùng rợn.

“Không sao đâu bác Bua, một chút là xong thôi.”

Angsumalin khẽ khàng an ủi, nhưng tiếng thùm thụp kia càng làm lão Bua bứt rứt không yên, phải đứng bật dậy.

“Không được rồi, phải vào xem thế nào. Nó mà làm gì, bố sẽ liều một trận cho xem.”

Lão Bua ra vẻ ta đây tay anh chị, định xông vào trong phòng nhưng chững lại vì nhìn thấy người đang đứng chắn trước cửa. Người lính dù thấp nhưng chắc nịch vạm vỡ như súc gỗ, đối nghịch hẳn với thân hình cao gầy hom hem chỉ còn da bọc xương của lão. Thấy vậy lão Bua sà về bên cô gái đang ngồi tỉnh bơ mặc kệ.

“Cháu Ang, mình vào trong xem thế nào. Giờ này khéo nó cắt mất tay lão Pol rồi!”

“Angsumalin dửng dưng: “Bác thích thì tự vào xem đi.”

“Nhưng cái thằng kia nó gác ở cửa rồi.”

Lão Bua bồn chồn không yên khi thấy xung quanh trở nên im ắng:

“Lão Pol chết rồi ư cháu Ang?”

“Chút nữa là biết ngay, bác cứ ngồi xuống đã.”

Lại có tiếng động rầm rầm trong phòng như người nào ra sức giãy thật lực, rồi giẻ vải bịt miệng bật ra, có tiếng kêu thét ầm ĩ:

“Ối tôi chết mất thôi. Lão Bua... lão Bua... cứu với. Nó định cắt hết chân tay tôi này.”

Tiếng thét lịm đi, tiếng rầm rầm cũng tắt khiến lão Bua chân tay rụng rời:

"Chết rồi cháu Ang ơi. Bọn chúng nó tra tấn lão Pol, chắc nó thù lão nên cắt hết chân tay chỉ còn trơ lại thân mình. Ta phắn thôi."

"Bác định đi đâu thế?"

"Chuồn trước là hơn. Phải thoát khỏi cái xưởng điên khùng này, không nó ra bắt cả lão với cháu Ang nữa đấy."

"Bác chờ tí đã nào."

"Chờ với đợi cái gì... bác biến đây, cháu Ang có muốn ở lại thì cứ ở."

Lão Bua vừa định co giò chạy thì người lính canh như thể đã đoán được, liền lẳng lặng di chuyển cái thân hình thấp mà to hộ pháp ra đứng chặn lại. Lão Bua bủn rủn chân tay quỳ sụp xuống, chắp tay vái, mồm vừa nói vừa run:

"Lão sợ rồi, sợ rồi. Đừng làm gì lão, có gì cứ xử lý lão Pol là được: Lão Pol là kẻ chủ mưu, lên hết mọi kế hoạch, tôi là tay sai không biết gì hết. Xin ông đừng cắt chân tay tôi."

Người lính đó nhìn sang cô gái vẻ thắc mắc, hỏi một câu ngắn gọn. Angsumalin trả lời, mỉm cười. Đôi mắt anh ta liền hiện lên vẻ tức cười nhưng nét mặt vẫn nghiêm nghị, nhìn xuống kẻ đang run lẩy bẩy quỳ dưới chân, rồi nói nhanh một tràng.

"Nó nói gì thế cháu Ang?"

Lão Bua quay nhìn cô gái. Angsumalin dịch lại, giọng đều đều bình thản:

"Anh ta nói đối với bác, họ sẽ chừa lại cho một bên chân với một bên tay, tùy bác chọn là giữ lại bên nào."

Lão Bua hét lên như thể đột ngột trúng thương làm Angsumalin phải nín cười.

"Có chuyện gì thế?"

Kobori ló mặt ra hỏi, anh ta xuất hiện làm lão Bua càng hoảng hốt.

"Lạy thần, lạy Phật, cứu giúp con. Con mà qua được nạn này thì con sẽ

đi tu bảy ngày trả ơn."

"Bị làm sao thế? Vào bên trong được rồi đấy."

Bộ dạng lão Bua như thể tim sắp rụng khỏi ngực ngay lúc ấy.

"Nam mô a di đà Phật, nam mô. Con xin tu một tháng... thôi, hai tháng cũng được, ba tháng mùa mưa cũng chịu..."

Kobori ngạc nhiên nhìn cảnh tượng lão Bua quỳ gối run rẩy, nhắm tịt mắt chắp tay vái lạy. Rồi anh ta nhìn sang cô gái thấy cô đang cố nín cười khiến khuôn mặt trắng dịu ửng đỏ lên, đôi mắt đen láy lấp lánh. Nét cười cợt ấy vẫn chưa biến mất khi cô ngẩng lên nhìn vào đôi mắt đen dài dẹt của anh ta. Chàng trai ngắm nhìn cô với ánh mắt dịu dàng trìu mến pha lẫn xúc động. Angsumalin lấy làm khó hiểu nhìn lại, nhưng chỉ giây lát đôi mắt to tròn đã biến đổi sắc thái. Chàng trai thở dài rồi đưa mắt nhìn sang lão Bua, điềm tĩnh hỏi:

"Lão ấy sợ gì vậy?"

Lần này, khi quay lại nhìn cô gái, ánh mắt Kobori chỉ còn vẻ trầm ngâm, lịch sự làm Angsumalin thôi chau mày vì ngờ rằng hình ảnh lúc nãy là ảo giác của mình.

"Bác ấy tưởng là bác sĩ cắt chân tay bác Pol."

"Người có tí mà giãy khiếp quá, đến nỗi vải bịt miệng bật cả ra."

"Xong rồi... ạ?" Một lần nữa, Angsumalin ậm ừ rồi mới thêm từ thưa gửi cuối câu.

"Xong xuôi rồi. Nhưng đêm nay bác sĩ muốn ông ấy nằm nghỉ lại đây. Chúng tôi có một dãy phòng bệnh, vừa hay còn giường trống."

"Liệu ông ấy có chịu không?"

"Đây chính là việc tôi định nhờ cô giúp. Mời cô vào trong..."

Dáng điệu lịch sự trước sau vẫn thế của anh ta làm Angsumalin bắt đầu tin rằng cô đã hiểu lầm ánh mắt ấy.

Chương 32

"Bác Bua, vào thăm bác Pol với cháu không?"

Cô gái quay sang rủ nhưng lão Bua vội vàng lắc đầu:

"Không, vào để đau mắt với cảnh tượng ấy à." Lão Bua nguýt, điệu bộ vừa tức tối vừa ghê sợ. "Người mà cụt hết chân tay, chỉ còn thân mình tròn quay như quả bí đao lại chẳng kinh à. Rồi vào đó, nó lại bắt bác, xẻo thêm người nữa thì sao?"

Kobori im lặng lắng nghe một lúc rồi mỉm cười ra chiều đã hiểu:

"Nếu không vâng lời đi vào thì cũng bị cắt."

Giọng nói điềm nhiên khiến người nghe mặt càng biến sắc, ngoảnh nhìn cô gái như cầu cứu, nhưng Angsumalin đã đi thẳng vào trong trước. Lão Bua lơ láo nhìn trái liếc phải, lại đưa mắt qua chỗ người lính đang đứng giạng chân chắn một bên rồi vội vã theo cô gái vào trong...

Thân người gầy xẹp lép, tay quấn băng trắng đang nhấp nhổm chỉ chực trườn xuống khỏi giường bệnh, vừa thấy đồng bọn bèn trừng mắt bực bội:

"Cái lão Bua kia, cứ khi nào gặp hoạn nạn là ông đánh bài chuồn."

"Hả, cái gì? Thế muốn tôi cứu ông cách nào đây."

Lão Bua hặc lại, vừa săm soi tay chân đồng bọn như chưa tin chắc vào mắt mình:

"Bác sĩ không cắt chân tay ông hả?"

"Gớm, chỉ mới rạch tí ở tay lấy cái kim ra mà đã đau gần chết, lại còn trù ẻo nữa."

"Ai mà biết được, nghe tiếng ông kêu la như là bị đem đi chặt đầu không bằng."

"Ông có giỏi thì cứ thử để nó rạch tay xem."

"Tôi có bị làm sao đâu, việc gì mà lại chìa tay cho nó xẻo thịt mình."

Angsumalin nhìn khắp lượt vẻ sốt ruột.

“Đêm nay bác Pol sẽ phải ở lại đây.”

Người được nhắc tên giật bắn mình, lập tức ngừng cãi cọ:

“Cháu Ang vừa nói gì cơ?”

“Bác sĩ bảo bác phải nằm điều trị tại đây.”

“Nằm điều trị làm gì, thế này là khỏi rồi còn gì?”

“Cái mũi kim bị gãy thì lấy ra được rồi, nhưng còn bệnh sốt rét đã khỏi đâu. Họ sẽ chữa cho bác đến khỏi thì thôi, vì vậy bác phải ở lại.”

Lão Pol tụt phắt xuống, đứng nghiêm chỉnh trước giường.

“Đừng đừng, kệ nó cháu Ang ơi. Nếu không khỏi thì cứ tùy theo số đời, nghiệp chướng đưa đẩy. Bác không chịu ở lại đây đâu.”

Cô gái tỏ vẻ bó tay, quay sang nhìn chàng trai đang đứng gần đó.

“Chúng tôi coi đây là bệnh lây nhiễm.” Kobori cất tiếng, vẻ mặt nghiêm trang: “Nếu muỗi đốt người bệnh rồi đi đốt sang người lành sẽ cứ thế lây truyền cho nhau. Bởi vậy, người mắc sốt rét phải bị cách ly điều trị cho khỏi hẳn.”

“Thế sao bà ngoại cháu Ang có phải đến đây nằm đâu?” lão Pol cãi.

“Vì hồi đó bác sĩ có thời gian ngày nào cũng đến tiêm, nhưng giờ chúng tôi không có thời gian, phải cho nằm cách ly ở đây.”

“Nếu ngày nào tôi cũng đến cho bác sĩ tiêm thuốc thì sao?”

Lão Pol vẫn mặc cả, nhất quyết không chịu. Đôi mày chàng trai bắt đầu nhíu lại.

“Đây là mệnh lệnh của bác sĩ, đã bảo ở lại là phải ở lại.”

Lão Pol luống cuống, quay sang nhìn đồng bọn vẻ cầu xin:

“Lão Bua, ông ở lại với tôi đi mà, nhìn thấy nhau còn cảm thấy có chỗ dựa cho ấm lòng.”

Lão Bua lập tức lắc đầu quầy quậy:

“Thôi, tôi về đây. Ông bị bệnh thì cứ ở đây người ta chữa trị cho, khỏi hẳn rồi hẵng về.”

“Lão Bua! Đồ bạn chỉ đến lúc ăn. Ông chỉ ‘đồng cam’ mà chưa bao giờ chịu cộng khổ với tôi.”

“Những khi gặp cơn hoạn nạn, lúc nào tôi chẳng phải bất đắc dĩ chịu khổ cùng ông. Nhưng ở nơi hang hùm miệng rắn thế này, ai mà đi dâng mình cho nó xơi. Ông cứ thử suy nghĩ mà xem... Nhỡ rồi bọn lính trong xưởng này nổi điên ra tay thì chết với chúng nó, mình vốn là kẻ thù với nó từ bao giở bao giờ rồi.”

Angsumalin vội cắt chuyện giữa chừng trước khi hai người cãi nhau lôi thôi lằng nhằng tiếp:

“Bác Pol cứ ở đây, không sao đâu. Mai cháu sẽ ghé qua thăm.”

“Thật nhé cháu Ang, cháu nhớ ghé qua nhé để bọn này còn nể không làm gì bác.”

“Khiếp, bác nói như cháu có quyền uy gì ở đây vậy.”

“Đàn bà...” lão Pol khẽ lẩm bẩm “đàn bà là có uy quyền hơn hết thảy mọi thứ ý chứ.”

Kobori quay sang nói hai ba từ ra lệnh cho người hạ sĩ kia, rồi nhẹ nhàng bảo cô gái:

“Không còn gì nữa, nếu cô muốn về thì về được rồi, tôi sẽ đưa cô về.”

“Không cần đâu... ạ. Tôi sẽ về với bác Bua.”

“Tôi sẽ tiễn ra cổng.”

Lão Pol vẻ mặt thiểu não, lão Bua thì gật gù động viên đồng bọn:

“Thôi mà, không sao đâu mà.”

“Ông không phải an ủi tôi. Nếu tôi mà có mệnh hệ gì, ông cũng không phải làm ma cho tôi đâu.”

“Làm như tôi có tiền để làm ma cho ông không bằng.” Lão Bua vừa lườm vừa cười hự hự trong cổ họng. “Tài sản để lại tôi thấy cũng chẳng có gì ngoài cái điếu thuốc lào.”

“Ờ, nếu mai mà đến thăm, nhớ đem theo cho tôi.”

“Tốt hơn là ông giữ cái mạng mình sống sót cho đến được ngày mai đi đã.”

“Á à... dám rủa lão. Lão vốn đã không an tâm rồi.”

Lão Bua theo sau cô gái đi ra khỏi phòng, không đợi cho lão Pol kịp kêu ca phàn nàn thêm nữa... Kobori đi song song nhưng cách cô gái một chút. Nước da rám nắng nâu nhạt, gương mặt tươi cười dáng điệu lịch sự từ tốn của anh ta xua đi cảm giác bực bội trong lòng cô gái.

“Vừa nãy, lão Pol kêu la inh ỏi giật hết cả mình.”

“Ông ta đã giở chứng từ lúc chúng tôi trói vào giường dù chưa làm gì hết cả. Đầu tiên cũng không định trói, chỉ tôi ngồi cạnh giữ nhưng e không giữ được chắc vì chỗ vai vẫn đau.”

“Đã để cho bác sĩ khám chưa ạ?”

Nét mặt cô gái lộ vẻ lo lắng thật lòng khiến đôi mắt đen dài dẹt sáng lên trong một thoáng.

“Lát nữa cũng được, không bị gì nặng lắm... Thực ra chúng tôi cũng chỉ rạch da lão Pol có chút xíu, còn không phải khâu mà.”

“Chắc anh đã từng chứng kiến cảnh ấy nhiều lần rồi.” Dường như chàng trai thở dài rồi khẽ trả lời:

“Đúng là tôi đã từng gặp nhiều... nhớ không xuể nữa. Chiến tranh... luôn làm ta phải thấy những cảnh tượng tàn bạo, dã man. Trước khi đến đây, tôi từng chiến đấu ở Miến Điện, đánh nhau kiểu giáp lá cà, phải giết người khi nhìn thấy mắt nhau.”

Angsumalin lặng im... Người đàn ông này không phải chỉ là chàng thanh niên hay hớn hở cười đùa như mọi người thường thấy mà giấu trong mình một tinh thần bất khuất kiên cường.

“Tôi là sĩ quan hải quân, vậy mà thật kỳ lạ tôi lại sống trên bộ nhiều hơn là dưới tàu. Hồi ở Miến Điện, trong khi giao tranh, tôi và các đồng đội hải quân cũng phải lên bờ chiến đấu. Thật ra, cũng không phải nhiệm vụ của mình nhưng trong lúc hỗn loạn bốn bề như vậy ai mà còn để ý. Tôi bị thương được đưa vào bệnh viện dã chiến nên đã nhiều lần chứng kiến những cuộc phẫu thuật tươi như vậy!”

Người lính gác cổng đứng nghiêm chào. Kobori định bước ra trước nhưng rồi sực nhớ ra điều gì đó, anh ta tránh sang một bên cho cô gái đi

trước rồi mới theo sau thay vì chỉ tiễn cô đến đây như đã nói. Vừa đi, anh ta vừa tiếp tục kể bằng giọng đều đều:

"Có lần chúng tôi còn phải cưa chân người bệnh dù không có thuốc gây mê."

"Gì ạ?" Angsumalin thốt lên sửng sốt.

"Tình thế bắt buộc phải làm như vậy vì người lính đó bị bắn nát vụn xương đầu gối, nếu không cưa chân thì khó có cơ hội sống sót. Lúc đó tất cả đều rối tung, nhu yếu phẩm quân y không kịp gửi tới, gần như không có gì cả ngoài mấy chai huyết tương. Nếu không cưa thì chết là chắc, nhưng nếu cưa chân thì còn có bốn mươi phần trăm cơ hội sống sót."

"Thật khủng khiếp." Cô gái thầm thì.

"Bác sĩ bèn nhờ những người còn khỏe phụ giúp."

Giọng nói anh ta xúc động, có vẻ như đang muốn kể... kể hết những điều vẫn chôn chặt trong lòng.

"Chúng tôi hỏi người bị thương là anh ta có đồng ý cho cưa chân không."

"Cho dù biết là cưa mà không gây mê ư?"

Kobori khẽ gật đầu, cô gái thở dài:

"Gan lì quá mức."

"Dù vậy chúng tôi vẫn phải trói chân người đó vào ghế. Bác sĩ dồn hết rượu lại được một chai, cùng với một chai cồn. Đầu tiên, cho anh ta uống nửa chai rượu nặng ấy, nửa còn lại để dành lúc sau. Bác sĩ tưới cồn lên chân, rồi dùng dao rạch và tiện phần da thịt phía trên đầu gối..."

"Anh ta thế nào ạ?"

Angsumalin hỏi, gần như thầm thì, nói không ra hơi, tay chân lạnh ngắt.

"Bất tỉnh!... Chúng tôi mừng là anh ta ngất đi vì sau đó đến lúc bác sĩ phải cưa xương..."

Giọng chàng trai nói như thể vẫn còn mường tượng thấy cảnh đó diễn ra ngay trước mắt.

"Anh ta tỉnh lại khi bác sĩ đã cưa chân xong, đang khâu da lại. Chúng tôi chẳng biết làm gì ngoài việc cho anh ta nốc hết chỗ rượu trong chai."

"Sau đó thế nào nữa?"

"Anh ta mất nhiều máu quá, sau khi khâu xong thì bất tỉnh tiếp nhưng may là chúng tôi có huyết tương. Bác sĩ phải cắt đốt thân tre rửa bằng cồn dùng thay chai. Máu lấy từ chúng tôi, dùng những cành tre mảnh vót đi, nạo rỗng rồi chọc lấy máu thay cho dây truyền. Sau đó chúng tôi được phân công thay nhau trông bệnh nhân. Người đó sống dở chết dở nguyên một ngày đêm rồi mới tỉnh lại."

"Anh ta có khỏi không?"

"Giờ này hẳn anh ta đang sống yên bình ở quê nhà rồi. Đấy chính là hậu quả của chiến tranh... Cô chắc chưa từng thấy cảnh quân du kích ở Java chặt tay những người vừa ngã xuống chỉ để tranh nhau cái đồng hồ đeo tay. Thế nên tôi mới từng bảo cô... chiến tranh có tiếp diễn ra sao, bản thân chúng ta không thể thay đổi được mọi thứ quá lớn lao, nằm ngoài quyền hạn của chúng ta. Nếu như nói đến việc căm ghét chiến tranh thì tôi có vô vàn lý do để căm ghét nó. Song tôi nhận ra rằng dù ta có ghét điều gì đến mức nào nhưng nếu ta không thể thay đổi được điều đó, thì đôi khi ta phải học chấp nhận hoàn cảnh... Chiến tranh nhuốm màu đen tối khiến tâm hồn con người trở nên độc ác nhưng cũng có thể nâng tầm nó lên cao hơn. Có người thấy quá nhiều điều xấu xa đến nỗi khinh miệt, không muốn chứng kiến; nhưng cũng có người càng chìm sâu xuống đáy tội lỗi."

Kobori thở dài lần nữa:

"Nếu như ta giành chiến thắng, ta sẽ có vinh quang, danh dự cho dù cũng có bao thứ bị tàn hại. Còn nếu ta thua, ta sẽ tay trắng chẳng còn gì! Chính vì lý do đó, một khi là người lính chiến đấu phải bằng mọi giá gìn giữ cho được danh dự đó... Giờ cô căm ghét bản mặt tôi, nếu mai đây tôi sơ sẩy, cô sẽ nghĩ như vậy là đáng đời tôi."

Giọng anh ta điềm tĩnh nhưng khiến người nghe thấy xót xa lạ lùng.

"Thế... cũng là hết đối với tôi."

Cô gái thoáng liếc nhìn gương mặt rám nắng ngả màu nâu nhạt. Cả sắc

mặt lẫn ánh mắt đều bình thản không thể hiện thái độ gì giống hệt như giọng nói.

"Hai người đó chắc cũng không hiểu tôi... Họ làm sai ngay từ đầu tôi phải trừng trị theo quy định của quân luật. Tôi là sĩ quan, nếu không làm thế cũng không quản lý được cấp dưới, nhưng khi giải quyết xong việc, thì tôi lại là một người bình thường. Họ cũng là người... có khác gì nhau... nhưng họ vẫn tâm niệm tôi là kẻ thù. Một ngày nào đó mà họ tìm ra cơ hội, có thể tôi sẽ chẳng được đi lại như thế này nữa."

Lần này anh ta quay sang cô gái, hơi mỉm cười:

"Xin lỗi... tôi nói năng dài dòng lung tung quá, chắc tại chẳng mấy khi có người trò chuyện... Tôi tiễn cô đến đây thôi, kẻo cô khó chịu tôi lắm rồi."

"Khi nào rỗi mời anh đến chơi ạ."

Giọng nói dịu dàng của cô xuất phát từ cảm giác thật lòng. Kobori nhìn sang vẻ ngạc nhiên nhưng vừa chạm ánh mắt cô, anh ta liền cúi đầu chào rồi quay đi, lặng lẽ ra về theo lối cũ.

Chương 33

Tiếng còi báo động máy bay bắn phá gào rú rền rĩ trong đêm tối, dần từng cơn giục giã như hối thúc mọi người mau tìm nơi trú ẩn mà bảo toàn tính mạng. Tiếng máy bay gầm vang khắp bầu trời càng đẩy nỗi run sợ tăng cao. Angsumalin vén màn, đứng dậy khỏi giường, cầm vội chiếc áo khoác luôn treo gần đó mặc vào người. Cô vừa mở cửa phòng vừa nôn nóng gọi mẹ:

"Mẹ ơi... mẹ... mẹ ơi"

"Ừ... ừ mẹ biết rồi. Mẹ đang cho bà mặc áo cái đã."

Cô gái đóng cửa phòng mình lại, vội vàng đi sang phòng mẹ. Ánh sáng bên ngoài lờ mờ đủ để thấy những thứ xung quanh như những bóng đen tối thẫm nhòa nhòa. Bà Orn mở cửa phòng bước ra, một tay đỡ người mẹ già choàng tấm chăn luộm thuộm bước đi lật đà lật đật, tay kia xách túi áo lếch thếch.

"Để con dắt bà cho."

Angsumalin bước tới đỡ bà ngoại. Bà Orn rời tay khỏi người mẹ, quay lại đóng cửa phòng.

"Con đưa bà xuống trước đi. Mẹ đi kiểm tra quanh nhà một lượt rồi sẽ theo sau. Thế con không đem theo túi của con à?"

"Thôi mẹ à, chỉ thêm vướng víu. Con không có gì phải đem theo hết. Nếu đồ đạc mà tan xác cùng căn nhà thì coi như mất luôn cho xong cứ đem qua đem lại, rồi người khác cướp mất chỉ tức tối thêm."

"Chậc... nhỡ đâu cũng còn giữ lại được cái gì đó. Thôi được rồi, con đưa bà xuống trước mau đi."

Tiếng máy bay gầm gào như kín đặc bầu trời. Đèn pha bắt đầu quạt xuống từng luồng đan chéo nhau cùng với tiếng súng giao tranh trên không nổ ra đằng xa. Cô gái đỡ bà dò dẫm bước xuống cái thang dốc, luôn

miệng động viên:

“Bà cứ bước từ từ nhé, nào bậc này ạ. Bà chầm chậm thôi kẻo hụt chân... Không sao, chúng chưa tới nơi đâu.”

“Còn mẹ Orn con đâu?”

Bà già lập cập lo trước ngoái sau, tấm chăn khoác lượt thượt nhiều lần làm bà suýt vấp ngã nếu Angsumalin không thỉnh thoảng lại kéo lên.

“Mẹ cháu còn đóng cửa rồi sẽ xuống ngay.”

“Còn đóng cửa cài then làm gì nữa. Ai mà còn lên nhà mình làm gì, đều phải lo thân đi trú bom hết cả. Mình cũng tìm nơi ẩn nấp có phải hơn không, chết đi thì cũng có đem theo được gì đâu, còn sống thì còn làm ra của.” Bà già phàn nàn.

“Mẹ cháu đây rồi, xuống theo ngay đây rồi.”

“Orn... Orn, nhanh lên con, xuống thôi.”

Tiếng máy bay to như thể đang lượn vòng ngay trên đầu, tiếng bom nổ rền vang nhiều lần ngay giữa không trung. Rồi tiếng pháo sáng nổ tung, ánh sáng soi tỏ cả không gian như giữa ban ngày.

Bà già kêu lên hốt hoảng khi ngẩng đầu sửng sốt nhìn từ dưới chân cầu thang. Bà Orn thì sững lại ở giữa cầu thang:

“Sao mà sáng thế? Đèn từ đâu ra?”

“Mẹ xuống mau đi mẹ. Đấy là tàu bay thả pháo sáng. Nhanh lên mẹ.”

Angsumalin hét ầm lên, bà Orn liền vội vàng trèo xuống.

“Mình đi ra chỗ con ngòi cạn trong vườn thôi ạ. Ở đây sáng quá mà lại gần xưởng đóng tàu, không an toàn chút nào.”

Cô gái nửa dắt nửa kéo người bà chạy thật nhanh, miệng liên tục gọi giục mẹ suốt cả dọc đường:

“Nhanh lên mẹ ơi.”

Ánh pháo sáng soi tỏ cả đường đi nước bước trong vườn cho tới từng lá cây ngọn cỏ. Tiếng ầm ĩ bên xưởng vọng sang có thể nghe thấy rõ. Trong một thoáng, Angsumalin bỗng nhiên thấy lo cho sự sống còn của cái xưởng đóng tàu, nhưng rồi cảm giác ấy nhanh chóng tan đi. Tiếng súng trên

không rung chuyển cả không gian, rồi mặt đất chao đảo nghiêng ngả. Tiếp sau đó là tiếng bom nổ từng quãng lúc gần lúc xa, xen kẽ với đó là những đợt súng máy xối xả.

“Đến đâu rồi con?” bà Orn hỏi, giọng run cầm cập.

“Đây rồi ạ. Chỗ này ạ. Hơi trơn, bà và mẹ cẩn thận nhé.”

Tiếng bom lại rền vang khiến cả ba người không còn thời gian mà thận trọng gì nữa, trượt nhào xuống rãnh, ôm nhau cuộn tròn. Bà già lẩm bẩm tụng kinh nghe không rõ tiếng. Máy bay vẫn tiếp tục ném bom ầm ầm từng đợt một lúc lâu rồi mới cách quãng dần. Một toán máy bay thả bom rú lên lượn vòng về đường cũ, bay thấp là là như sạt cả ngọn cây.

“Cúi thấp xuống mẹ ơi, thể nào nó cũng xả súng nữa đấy.”

Tiếng thét của cô gái vừa dứt đã nghe súng máy từ trên máy bay lia xuống phía xưởng đóng tàu, thấy tia lửa lóe lên đỏ rực.

“Đừng ngẩng đầu, đừng ngửa mặt lên ạ.”

Một lúc lâu sau, ánh sáng dần lịm đi, tiếng ầm ĩ cũng tắt. Bà Orn ngửa mặt lên khẽ thở dài:

“Có vẻ là chúng đi rồi.”

“Chưa chắc đâu con. Biết đâu chúng nó còn quay lại càn quét lượt nữa. Lạy trời lạy phật, từ khi cha sinh mẹ đẻ chưa từng chứng kiến cảnh tượng thế này.” Bà già kêu ca giọng vẫn run rẩy, tay thì bấu chặt vào cái chăn. “Lúc nãy sáng như ban ngày.”

“Chúng thả pháo sáng mà bà.”

“Pháo gì mà sáng được đến thế.”

Tiếng còi báo hiệu an toàn vang lên lanh lảnh, bà Orn thở dài nhẹ nhõm:

“Ối, cái tiếng còi này cũng kỳ quặc. Lúc tàu bay nó đến thì kêu nghe sao mà rền rĩ kinh hồn bạt vía, đến lúc hết rồi thì nó lại vui tươi như tiếng ai cười vang vậy.”

“Cuối cùng cũng được lên nhà.” Bà già vừa nói vừa phủi quần áo: “Đất với cát dính đầy người.”

“Mẹ ơi, cái túi của mẹ đâu ạ?”

“Thì... ở... đâu nhỉ?”

Bà Orn quờ tay sờ soạng tìm xung quanh. Cô gái cười khanh khách đứng lên kéo cái quai túi vứt sóng soài trên bờ thửa con rãnh đưa cho mẹ:

“Đây ạ, cái túi quý giá mà mẹ mất công xách theo.”

“Chết thật. Chắc mẹ vứt lại khi tụt xuống đây, nếu mà ở chỗ khác là mất hết rồi.”

“Thì con đã nói mà...”

“Mình về thôi, mẹ Orn với cái Ang.”

“Trèo lên hơi khó, không như lúc trượt xuống, vèo cái là được. Bà từ từ đã nhé. Để cháu trèo lên trước rồi kéo bà với mẹ cháu lên cho dễ. Mai cháu sẽ lấy cuốc bổ cái bờ đất thành từng bậc để lần sau lên đỡ vất vả.”

“Chọn cái rãnh khác không hơn hả con? Chỗ này vừa dốc vừa sâu, rãnh cạn kiểu này trong vườn nhà mình còn nhiều.”

“Nhưng chỗ này anh Kobori bảo là an toàn hơn những chỗ khác mẹ ạ.”

Cô gái viện dẫn cái tên ấy bằng giọng tin tưởng vô thức. Bà Orn định tranh luận nhưng rồi lại thôi, chỉ giúp đẩy bà mẹ leo lên theo sức kéo của con gái đứng bên trên đang một tay kéo bà, một tay bấu vào thân cây gần đó.

“Anh ta nói chỗ này sâu và ở xa xưởng, có thể tránh được mảnh bom hay đạn lạc. Nếu không phải là bom ném thẳng vào đây thì chắc chắn sẽ an toàn.”

“Thế thì mai mẹ sẽ đi với con ra đây làm bậc thang.”

“Khiếp... sao giờ lại tối thế... không bằng lúc nãy.”

“Ối, đừng, đủ rồi.”

Bà già thốt lên run rẩy. Bà vừa dứt tiếng thì mặt đất lại chao đảo kèm với đó là tiếng bom nổ lớn.

“Cúi thấp xuống mẹ, bà cúi xuống bà ơi!”

Angsumalin ôm chặt lấy bà và mẹ mỗi người một bên, kéo cả ba nằm dán xuống đất.

“Gì thế này, còn gì nữa, làm gì có thấy tàu bay nữa đâu.”

Bà Orn lẩm bẩm, một tay nắm chặt quai túi, tay kia bám vào cánh tay con gái.

“Vâng ạ, hay... đây là bom nổ chậm. Giờ chắc hết thật rồi, mình lên nhà được rồi ạ.”

“Có chắc không con?”

“Có vẻ không sao nữa rồi ạ. Ơ... gì thế nhỉ?”

Tiếng ầm ĩ và ánh đèn pin từ xuồng máy lia dọc bờ sông loang loáng như tìm kiếm điều gì. Bà Orn cũng ngóng theo:

“Họ tìm gì thế? Nghe như tiếng tàu tuần tiễu của người Nhật phải không con?”

“Hay là bom nó trôi theo sông đến?”

“Ôi bà thật là... bom nó không trôi sông đâu ạ.”

Ánh đèn pin vẫn rọi lia khắp nơi đến tận phía xưởng đóng tàu.

“Chắc là cái gì của họ bị mất ấy mẹ ạ. Mình lên nhà đi thôi.”

Bà Orn xách túi đi trước lên cái cầu thang dốc đứng nhưng khi tay vừa chạm cổng, bà bỗng dừng sững lại.

“Ế, sao cổng lại mở. Trước khi đi mẹ đã cài cổng rồi mà.”

Angsumalin từ từ đỡ người bà lên từng bậc cầu thang, lơ đãng hỏi mẹ:

“Mẹ có khóa không ạ?”

“Không, lúc đó giật mình vì cái pháo sáng nên mẹ chỉ cài then vào thôi.”

“Có thể mẹ cài không chắc nên sức ép làm nó long ra.”

Bà mẹ đẩy cánh cổng mở rộng ra, chờ cho mẹ và con gái đi đằng sau bước hẳn lên rồi mới cài then lại thật chắc chắn.

“Bà ngồi ở đây ạ để cháu châm ngọn đèn dầu.”

“Ây dà... Đêm nay không biết có ai bị làm sao không, khổ thế không biết. Trời Phật ơi, bao giờ mới thôi đánh nhau?”

Bà già ca cẩm, quờ tay tìm cơi trầu. Ngọn đèn dầu sáng lên, soi tỏ cái hiên có những vũng nước nhỏ rải rác.

“Nước gì thế này?”

Angsumalin quay lại nhìn những vết nước trên hiên dọc trước cửa nhà và mất hút vào phía tối om bên chái bếp. Cô hơi chau mày.

"Ai mà lại làm rớt nước nhỏ giọt thành dòng thế này? Trông lại còn mới. Mình đã kịp làm gì đâu."

Bà Orn lẩm bẩm thắc mắc. Cô gái khẽ chạm vào cánh tay mẹ, hạ thấp giọng:

"Mẹ nói khe khẽ chút ạ."

"Hả?"

Người mẹ nhìn sang con gái. Cô gái im lặng, đôi mắt đen tròn phản chiếu ánh đèn dầu lấp lánh, đôi môi mím chặt vẻ căng thẳng nghiêm trọng.

"Con nghĩ...?"

Bà Orn nghiêng đầu khẽ hỏi con gái, cô vừa chầm chậm gật đầu vừa đưa mắt nhìn một lượt xung quanh.

"Vẫn còn ở đây hả con?" Tiếng hỏi chỉ như thì thầm.

"Con nghĩ thế ạ."

"Thế mình làm thế nào bây giờ. Toàn đàn bà phụ nữ."

Hành vi và thái độ của hai mẹ con làm bà già dừng tay têm trầu:

"Có gì thế?"

Bà Orn liếc nhìn con gái chần chừ. Cô gái lại bình tĩnh trả lời:

"Khuya rồi bà ơi, bà đi ngủ nhé."

"Hượm đã, bà nhai miếng trầu đã."

"Muỗi nhiều lắm. Hay là cháu lấy cối cho bà đem vào giã trong màn, cháu cũng buồn ngủ rồi."

"Thế cũng được. Còn lâu bà mới ngủ được. Người già không giống thanh niên, dậy rồi khó ngủ lắm. Trầu của bà đâu?"

"Đây ạ, cháu sẽ bỏ vào cối cho bà."

Cô gái nhanh chóng lấy các thứ nguyên liệu bỏ đủ vào cái cối nhỏ. Bà già bèn từ từ chống tay đứng dậy. Bà Orn mở khóa phòng một cách thận trọng.

"Mẹ cứ khóa bà trong phòng, đừng để bà đi ra ngoài." Cô gái thì thầm.

"Thế mình con thì biết làm thế nào?"

"Con sẽ khua khoắng rùm beng lên, cùng lắm là cả con lẫn nó ù té chạy."

"Cẩn thận nhé con, rồi mẹ sẽ ra tiếp sức. Có con dao xén cỏ ở chân vách chỗ hiên ấy, con cầm trong tay cho an tâm."

"Vâng, mẹ đừng để bà hốt hoảng lên là được."

Angsumalin cầm lấy con dao sắc trắng lóa, tóm chặt trong tay phải, còn tay trái giương cao cây đèn dầu, men theo vách nhà đến đứng ở góc hiên sát với gian bếp

Chương 34

"Ai? Ai đó, mau ra đây!"

Cô gái lớn tiếng dọa, đồng thời nép mình sát hơn vào bức vách. Từ trong góc tối có tiếng động cửa khe khẽ rồi lại yên lặng.

"Ra ngay đây, mau! Tao biết mày ở trong đó."

Bà Orn bước ra khỏi phòng trong, tay lăm lăm cầm một cây gậy dài. Cô gái quay lại nhìn mẹ và ra hiệu cho bà đứng yên.

"Ra đây!"

Angsumalin hét to, đồng thời dùng sống con dao xén cỏ trong tay gõ rầm rầm vào vách bếp. Ánh đèn dầu soi thấy cái bóng cao gầy nhách từ từ di chuyển khỏi xó tối, hai tay chắp lên giơ cao sau đầu. Cảnh ấy khiến cô gái sửng sốt thốt lên đầy ngạc nhiên:

"Ơ..."

Người vừa lộ diện gần như chỉ còn da bọc xương, nên trông càng cao lênh khênh. Chiếc quần dài và cái áo đang mặc rách tơi tả. Điệu bộ kiệt quệ đứng không vững, da xỉn màu đến nơi, nhưng mái tóc dài đến cổ lại có màu vàng hoe và màu mắt rõ là màu xanh da trời.

"Ai đó con?"

Bà Orn gọi con gái hỏi. Cô gái vẫn nhìn chằm chằm vào người khách lạ mặt sửng sốt.

"Xin làm ơn, tôi vừa trốn được họ."

Giọng nói khản đặc với tiếng Thái không sõi ngấp nga ngấp ngứng.

"Tôi vừa lên nấp được một chút thôi. Làm ơn đừng giao nộp tôi."

"Ai thế hả Ang?"

"Tội phạm trốn ngục mẹ ạ."

Cô gái quay lại nói với mẹ rồi bảo người kia bằng tiếng Anh:

"Mời đi ra đây."

Câu trả lời làm kẻ vừa lén lút đột nhập vào ngôi nhà thốt lên mừng rỡ:

"Ồ..."

Angsumalin cúi xuống đặt con dao xén cỏ dựa vào vách, rồi xách cây đèn dầu quay lại với bà Orn. Bà từ từ ngồi xuống nhìn nhưng tay vẫn cầm cây gậy.

"Tù nhân Tây trốn trại ư?"

"Vâng ạ." Cô gái đáp ngắn gọn.

"Chắc chính là người đám lính Nhật truy tìm lúc nãy rồi."

Cô không trả lời câu hỏi ấy mà quay sang nhìn người vừa bước theo sau, tay vẫn trong tư thế bắt cao phía trên đầu.

"Có thể bỏ tay xuống được rồi. Mời ngồi."

Người cao gầy ấy vội bỏ tay xuống, ngồi xuống bậc thềm không xa hai mẹ con.

"Ang, con đi ra kiểm tra lại cổng xem đã cài then chặt chưa. Nhỡ ai đi qua nhìn thấy thì khốn."

Bà Orn bảo con, giọng vẫn run. Cô gái vội đứng dậy làm theo.

"Thế làm thế nào mà lại trốn được ra tới đây?"

Trông dáng vẻ đuối sức yếu xìu, co ro vì lạnh do quần áo ướt sũng của người kia bà Orn vội hỏi tiếp:

"Có đói không?"

Điệu cười trừ của đối phương làm bà chủ nhà tất tả đứng dậy.

"Chờ một chút nhé... Cái Ang lấy cho ông ta cái chăn nào đấy, trông có vẻ lạnh run lên rồi."

Đôi môi người Tây tái nhợt, khô nứt, run rẩy. Đôi mắt toát lên lòng biết ơn khi thấy người chủ nhà bưng cái khay đồng có đĩa cơm và canh đặt xuống trước mặt.

"Canh hơi nguội, nhưng có mỗi thứ này là đồ ăn không cay."

"Tôi ăn được ớt."

Người đàn ông nói một cách lịch sự, rồi cúi mình cảm ơn khi nhận tấm chăn dạ đã hơi cũ từ tay cô gái, choàng vội lên người. Angsumalin ngồi xuống bên mẹ, nhìn người khách lạ xúc cơm ăn vẻ đói ngấu. Chỉ loáng cái đĩa cơm đã hết nhẵn.

"Có ăn nữa không?"

Bà Orn độ lượng hỏi, người kia ngượng nghịu cười đáp:

"Cảm ơn, tôi no rồi."

Cô gái đưa cho ông ta cái bát con đựng nước mưa. Ông ta nhấc lên uống một hơi dài rồi đặt xuống bên mình.

"Sao lại trốn ra được đến đây?"

Câu hỏi ấy làm người kia lúng túng một chút, sau đó ông ta giải thích bằng tiếng Thái pha lẫn tiếng Anh:

"Chúng tôi đang chuyển trại giam, nhưng vừa hay có còi báo động máy bay ném bom. Lái xe người Nhật bỏ xe bên đường. Tôi đẩy cửa lưới thoát ra được, những người khác không biết có thoát ra theo không. Tôi đi nhờ xe người Thái đến khi gặp phải một nhóm lính Nhật khác, bị chúng truy đuổi phải nhảy xuống sông. Chúng dùng tàu tuần tra truy quét tôi đành phải chạy lên bờ trốn vào nhà ta vì thấy cổng còn mở. Làm ơn đừng giao nộp tôi cho lính Nhật."

"Trốn thoát được thì ông sẽ đi đâu?"

Cô gái trầm ngâm hỏi. Đôi mắt xanh ánh lên tia hy vọng:

"Chúng tôi biết ở Thái Lan có tổ chức hoạt động bí mật, họ sẽ tìm cách đưa chúng tôi ra nước ngoài."

"Ông làm sao mà liên lạc được với họ?"

Gương mặt xanh xao hiện vẻ lưỡng lự, không tin tưởng. Angsumalin bèn bồi thêm:

"Ông nghĩ chỉ dựa vào sức mình là có thể đến được nơi cần đến sao?"

Người kia im lặng, đưa mắt nhìn ngọn bấc dầu ngẫm nghĩ:

"Có thể được nếu từ từ tính, từ từ làm từng bước."

"Nghĩa là cần phải có thời gian. Ông nghĩ có đủ thời gian không, nhất là

khi màu tóc và mắt mũi ông khác hẳn mọi người thế kia?"

Người đàn ông im bặt, khẽ thở dài nhưng vẫn không chịu nói gì.

"Ông nhận được tin tức về tổ chức bí mật từ đâu?"

"Có đường dây báo cho chúng tôi biết, để nếu ai trốn thoát thì có thể liên lạc với một người."

"Ông làm sao biết được người đó không trở mặt báo cho lính Nhật?"

"Vì đó là một vị chỉ huy cấp cao trong quân đội Thái."

Vừa buột miệng nói ra, ông ta sợ hãi ngước nhìn lên. Bắt gặp đôi mắt đen to tròn nhìn mình vẻ lo lắng và không có dấu hiệu gì khuất tất, ông ta mỉm cười, gật gật đầu ra chiều khen ngợi:

"Cô thông minh lắm, bẫy hỏi tôi cho bằng được. Tôi thật sự không thể nói ra, ít nhất cũng để bảo vệ an toàn cho ông ấy. Tôi chỉ có thể khẳng định ông ấy chắc chắn là người của tổ chức bí mật. Chỉ cần tôi liên hệ được với ông ấy thì mọi sự sẽ được thu xếp ổn thỏa."

"Thế từ giờ đến lúc đó thì sao?"

"Tôi phải tính đã."

Angsumalin thở dài, người kia bèn nôn nóng cầu xin:

"Nếu có thể, làm ơn cho tôi trốn ở đây hai ba ngày."

Bà Orn nhìn con gái:

"Ang định thế nào con?"

"Tùy mẹ quyết định ạ. Nhà mình thì lại ngay gần chỗ đóng quân của Nhật, nếu mà họ bắt gặp thì... nguy..."

Gương mặt xanh xao của người kia ngẩng nhìn bà Orn cầu khẩn. Bà chủ nhà nhìn thoáng qua đôi mắt ấy rồi tránh sang hướng khác, thở dài.

"Đấy... nếu mà bị bắt gặp... sẽ rắc rối hơn cả lần lão Pol lão Bua là chắc."
Hai mẹ con im lặng. Lát sau bà Orn chầm chậm nói:

"Nhưng nếu không giúp thì chắc ông ta không thoát được... Mạng sống con người làm sao có thể bỏ mặc cho chết ngay trước mắt, phải không con?"

"Con thì tùy ở mẹ ạ."

“Nếu chỉ trốn trong nhà thì chắc cũng không sao.”

Bà Orn đưa ra quyết định bằng giọng nhẹ nhàng, rồi quay sang mỉm cười:

“Nhà này ở gần trại lính Nhật, nếu ở lại phải hết sức cẩn thận vì thường có lính Nhật đến chơi. Khi nào có đường hướng rồi hẵng đi.”

Đôi môi khô nứt nẻ của người tù vượt ngục run run vì cảm động, mắt ông ta hơi ngấn nước.

“Cảm ơn, xin cảm ơn rất nhiều. Nếu tôi không chết sớm nhất định tôi sẽ tìm cách báo đáp ơn này.”

“Không cần đâu. Cầu cho ông trốn thoát được trót lọt. Cùng là người với nhau phải biết cứu giúp nhau. Ang... cho ông ta ngủ đâu bây giờ con?”

“Trong kho được không hả mẹ?”

“Ừ, phải đấy. Để mẹ đi lấy gối màn và cái nệm.”

Cô gái chỉ vào căn phòng vẫn khóa trái ở góc trong cùng, nói với người kia:

“Đó là cái kho, chỉ có một cửa sổ nên hơi bí và tối. Ban ngày ông phải ở trong phòng, chúng tôi sẽ khóa lại, buổi đêm mới mở cho ra được. Liệu ông có chịu được không?”

“Xin cảm ơn, vậy còn hơn ở trong trại giam.”

Bà Orn đi từ phòng trong ra, bê lỉnh kỉnh nào là chiếu, màn, gối. Người đàn ông gầy nhom cởi cái chăn khỏi người, nhanh nhẹn đứng dậy. Nước da ông ta sạm đen cháy nắng, gương mặt lộ vẻ xấu hổ khi thấy bà Orn nhìn mình với ánh mắt thương hại:

“Quần áo tôi rách hết cả. Ở trại chúng không cấp quần áo mới cho tù.”

“Ang, hình như mình vẫn còn một ít quần áo của... ừm... của bố con để lại, nhưng không biết cất đâu rồi.”

“Gói ở cái hòm trong kho ạ, có thể hơi ngắn nhưng ông ta gầy thế này chắc cũng mặc được.”

Bà Orn lôi ra một chùm chìa khóa to chọn lấy một cái rồi dẫn mọi người vào kho.

"Bà không hỏi gì cả ạ?"

Bà cũng hỏi là ai đến vì nghe thấy tiếng nói chuyện nên mẹ bảo bà cứ ngủ đi, mai mẹ sẽ kể cho nghe."

Trong kho, một bên là giá để đồ dài kê dọc tường, ngăn nào cũng có bát đĩa nồi niêu cho tới rổ rá làn mẹt chồng lên nhau đầy kín. Bên kia phòng cũng kê rương hòm san sát, chỉ chừa mỗi lối đi không rộng lắm ở giữa. Tuy vậy, nơi này vẫn sạch sẽ tinh tươm bởi được quét dọn thường xuyên.

"Phòng hơi chật nhưng nếu di chuyển mấy cái hòm xếp chồng lên nhau thì sẽ rộng thêm một chút... Con còn nhớ chỗ quần áo đó ở trong cái hòm nào không?"

Angsumalin quỳ xuống trước cái rương đầu tiên, kéo dây buộc, đẩy nắp mở ra. Trong rương, từng chồng quần áo không mặc nữa xếp gọn gàng, hầu hết là quần áo đàn ông trông sạch sẽ nhưng cũng đã ngả màu ố vàng theo thời gian. Angsumalin vuốt cái áo màu nâu trên cùng như bỗng thấy lưu luyến nhưng rồi chỉ giây lát sau, cô lấy ra một bộ và vội đóng nắp rương lại. Bà Orn quay mặt đi, ra treo cái đèn dầu vào cây đinh trên vách.

"Bảo ông ta đi tắm đi đã, để mẹ trải nệm cho."

"Ồ, thôi ạ, chỉ thế này tôi đã cảm kích lắm rồi."

"Không sao đâu. Ông đi tắm đi để thay quần áo mới, rồi vào ngủ luôn."

Một lúc lâu sau, người đàn ông gầy còm cao ngộc trở lại phòng, bộ quần áo nâu mới mặc dù ngắn nhưng mặc vẫn vừa vặn, gọn gàng. Vừa hay bà Orn cũng mắc xong dây màn cuối cùng lên cái đinh.

"Được rồi, thế là ngủ tạm được một đêm."

Đôi cánh tay dài nghêu, gầy lỏng không đưa ra nắm chặt lấy tay bà Orn. Giọng nói tuy ngọng nhưng vẫn nghe ra niềm xúc động rưng rưng:

"Đây là nóc màn đầu tiên sẽ cho tôi được ngủ một giấc trọn vẹn kể từ khi bắt đầu chiến tranh."

Bà Orn cười ngượng nghịu vì không quen với cử chỉ thể hiện tình cảm kiểu này.

"Không có gì. Ông đi ngủ đi. Ngày mai đừng đi ra khỏi phòng, nhỡ ai nhìn thấy. Ơ... mà còn chưa biết ông tên là gì?"

“Trung úy Michael Walden, nhưng cứ gọi tôi là Mike.”

Có điều gì trong giọng nói ấy toát lên mềm tự hào... Bỗng dưng Angsumalin chợt nhớ lại giọng nói vui vẻ mà khiêm tốn, lịch sự của người mang hàm Đại úy Hải quân Hoàng gia quân đội Thiên Hoàng!

“Được rồi, mai hãy nói chuyện tiếp. Cái đèn dầu này cứ để đây cho ông nhưng đừng quên tắt trước khi ngủ.”

Bà Orn quay bước ra khỏi phòng cùng con gái, cô đóng cánh cửa chặt lại như cũ.

“Nếu cậu Dookmali mà bất chợt chạm mặt người này thì ta biết làm sao?”

Angsumalin không đáp bởi chính cô cũng không biết nếu thế thật thì anh ta sẽ xử lý cô bằng biện pháp nào.

Chương 35

Tiếng gọi cửa ầm ĩ vang lên từ sáng sớm khiến cô gái vội vàng đứng dậy đi ra khóa phòng kho vào. Sắc mặt cô vẫn điềm tĩnh chỉ trừ đôi mắt có chút lo lắng.

"Cháu Ang... cháu Ang đã dậy chưa?"

Bà Orn ngó ra khỏi cửa bếp, điệu bộ nóng ruột:

"Ai lại đến gọi từ sáng thế con nhỉ?"

"Nghe giọng như là bác Bua."

Cô gái vừa đáp vừa đi ra phía cổng. Bà Orn phàn nàn:

"Hừ... đến làm gì từ tinh mơ. Mình vốn đã không muốn ai đến kẻo lại rắc rối."

Lão Bua leo cầu thang lên nhà, bước vào cười vang:

"Ôi cái cầu thang nhà này, rồi thể nào cũng có ai đó phải ngã lộn cổ xuống cho xem... Tối qua mọi người thế nào, khiếp giời sáng như ban ngày, tưởng chuồn không kịp."

Nói rồi lão ngồi xuống hiên, cạnh cơi trầu, dáng ngồi đường hoàng, thoải mái.

"Bác đi đâu từ sớm thế?"

"Định ghé qua rủ cháu đi thăm lão Pol một chút. Nghi lắm, đêm qua chắc lão ấy có mà hồn vía lên mây."

"Nhưng cháu đang bận. Bác đi một mình không được sao?"

Lão Bua kéo cái khăn vắt trên vai phất phất vào lưng.

"Trời... nếu cả gan đi một mình, bọn Nhật lại chả bắt nhốt lại ấy. Cháu Ang đi cùng thì mới an tâm được."

"Ơ... quá bằng bác tìm người bị bắt cùng."

"Khoông phaải..." Lão Bua kéo dài giọng, lộ vẻ lưỡng lự:

"Có cháu đi cùng để còn nhờ thương lượng với chúng được."

"Bác ăn cơm chưa?"

"Chơi một ít cháo loãng rồi." Lão Bua trả lời nghe không có vẻ khẳng định mấy.

"Thế ăn cơm với mẹ con cháu đã."

"Định đi đâu từ sáng vậy?"

"Tôi đến rủ cháu Ang sang bên xưởng thăm lão Pol. Lúc nãy đi qua thấy bọn chúng đang duyệt quân xôn xao, trông có vẻ bất thường nên không dám vào một mình."

"Bác nói gì cơ ạ?" Cô gái vô thức buột miệng hỏi to nhưng khi nhận ra thì hạ giọng: "Bác đến xưởng rồi ạ?"

"Chỉ đi qua xem thôi. Thấy chúng diễu binh chộn rộn bất thường lắm."

Angsumalin bình tĩnh hỏi, nhưng bà Orn thì hơi sững người, nhìn con gái vẻ hoảng hốt. Cô gái nhìn mẹ khẽ lắc đầu.

"Ai mà biết. Thấy ra lệnh lỗ lỗ lễ lễ cho lính xếp hàng duyệt quân. Đêm qua, người ở khu miệt vườn ngoài kia kháo nhau là chúng cho tàu đi rọi đèn tìm gì đó vào giữa đêm giữa hôm. Có khi hôm nay nó lại ra quân truy tìm nữa, hay ai lại ăn trộm mất cái gì?"

Cô gái không trả lời mà khẽ hỏi mẹ:

"Mình ăn cơm chưa mẹ?"

"Đợi chút con, cho canh nóng thêm tí nữa. Bà ra khỏi phòng chưa?"

"Để con vào xem ngay đây ạ"

Angsumalin quay vào trong phòng, một lát sau cô đỡ người bà đi ra ngoài. Lão Bua giơ tay cao tận trán vái chào:

"Bà có khỏe không ạ?"

"Thì cũng bình thường, chủ yếu là cứ quên quên nhớ nhớ. Lão Bua thế nào, còn lão Pol sao rồi?"

"Lão Pol bị sốt rét giống bà, giờ đang ở trạm xá bên xưởng đóng tàu."

"Bác sĩ ở xưởng họ giỏi lắm, cái cậu Dookmali cũng tốt... À, mà đêm qua có chuyện gì thế con?"

Bà Orn không trả lời mà vội đi vào trong bếp, để cho mình con gái trải chiếu, chuẩn bị đồ ăn cơm.

"Bọn Nhật nó truy tìm cái gì cũng không biết."

Lão Bua lại là người trả lời thay, cô gái bèn ngồi yên không nói.

"Thảo nào, thấy đen pin rọi dọc bờ sông. Lão có lấy của người ta cái gì nữa không đây?" Bà già ra đòn chặn khiến người đối thoại cười gượng gạo: "Ối... bà, nói thế thì lão Bua này còn ra cái gì nữa."

Angsumalin đi vào đỡ mâm cơm từ tay mẹ đặt xuống tấm khăn vuông trắng trải giữa chiếu. Bà Orn cầm bát dĩa ra đặt cạnh âu nước.

"Bác Bua, ra ăn cơm nào."

Lão Bua đứng dậy ra rửa tay ở góc hiên sát bếp, nhưng vừa tới gần cái cổng thì sững lại.

"Ớ, bọn Nhật đến đây làm gì?"

Câu nói ấy làm cô gái ngừng tay xới cơm vào đĩa mà đứng bật dậy, rảo bước tới cổng gỗ. Chỉ nháy mắt cô đã đóng chặt hai cánh cửa đang hé mở rồi quay lại nói nhỏ với mẹ thật nhanh:

"Mẹ xới cơm đi ạ, rồi ăn cơm luôn, làm như không biết gì cả. Bác Bua đến đây ngồi ăn luôn đi. Nếu bác thấy gì rồi đem ra lắm lời cháu thề là sẽ xử lý bác thật nặng không tha!"

Câu cuối nói bằng giọng dữ dội khiến lão Bua há hốc miệng thét lên:

"Cái gì thế cháu Ang?"

"Bác không phải nói nhiều, ăn mau đi. Mẹ xới cơm đi ạ, đừng có hoảng hốt. Bà cứ bình thường bà nhé."

Cô gái chỉ đạo rồi lao tới trước kho, nhanh chóng mở khóa:

"Mr. Walden."

Cô ngó vào trong gọi khe khẽ và giải thích bằng tiếng Anh để người kia hiểu được luôn, đỡ mất thời gian thắc mắc.

"Bọn chúng đang đến truy tìm ông. Mời ông sang phòng kia mau."

Bà Orn xới cơm mà tay run rẩy, bà già và lão Bua thì hết nhìn người mẹ đến cô con gái vì không hiểu gì.

“Cái gì, gì thế Orn? Cái Ang nó định làm gì?”

“Tù nhân Tây trốn trại, đang trốn trong nhà ta từ đêm qua.”

Bà Orn trả lời thì thầm, đôi môi khô khốc.

“À... ra vậy...” Lão Bua kéo dài giọng rồi vội vàng ngồi xếp bằng tròn: “Thảo nào mà cháu Ang làm như thể chuyện nguy cấp đến tính mạng. Nào, xới cơm đi... còn thiếu một đĩa nữa, đừng để vãi... Thôi, đưa đây tôi xới cho.”

Lão Bua hóa ra lại hiểu tình hình nhanh đến không ngờ. Lão lấy cái muôi từ tay bà Orn tự xới cơm rất ra dáng. Angsumalin lôi tay Michael Walden chạy vào trong phòng ngủ. Lát sau cô trở ra, đóng chặt cửa, khuôn mặt trắng mịn hơi tái, đôi mày chau chau.

“Nhà mình cứ ăn cơm đi ạ, đừng để có gì trông bất thường.”

Cô gái ngồi xuống, đưa tay cầm thìa múc canh còn lão Bua là người đầu tiên bắt đầu đưa cơm vào miệng.

“Xin chào ạ.”

Tiếng ồm ồm vui vẻ cất lên từ đầu cầu thang làm ai nấy đều đột ngột dừng lại ở những tư thế khác nhau. Bàn tay trắng thon dài vừa đưa ra định múc canh run nhẹ làm thìa canh sóng sánh nhưng chỉ thoáng chốc đã trấn tĩnh lại được.

“Xin lỗi đã đến làm phiền.”

Bà Orn ngẩng lên cố gượng cười:

“Ơ, cậu có ăn cơm không?”

Lão Bua húp canh sụp soạp, nhai cơm nhồm nhoàm thành tiếng làm bộ không thèm quan tâm. Angsumalin quay mặt lại hơi mỉm cười. Dáng người cao lớn đứng sừng sững trước cửa mặc bộ quân phục gọn gàng. Đôi mắt đen của anh ta nhìn cô gái ánh lên vẻ vui tươi.

Giọng cô không quá cộc lốc nhưng cũng không thêm dạ thưa cuối câu. Kobori bước vào hiên và hơi quay lại nhìn về phía sau bởi có hai người lính nữa cùng đến.

“Có chuyện gì thế... ạ?”

Trên gương mặt hơi rám nắng nâu nhạt xuất hiện vẻ ngại ngùng.

“Tối qua có tù nhân trốn trại, rồi có người khẳng định là lên trốn ở chỗ này nên chúng tôi phải đi khám từng nhà.”

“Ơ, vậy ạ? Angsumalin miệng cười rộng hơn, ánh mắt như thể chế giễu: “Thật là không hay. Không lẽ nào tù nhân lại trốn ra được.”

“Tôi không biết gì hơn, nhưng có lệnh thì phải thực thi.”

“Sao anh lại nghĩ là người tù đó trốn ở đây?”

“Tôi đã nói là tôi không biết gì, ngoại trừ có mệnh lệnh là phải lục soát khắp nơi, tôi chỉ biết tuân theo. Nhưng... sao cô lại biết là chỉ có một tù nhân trốn thoát?”

Đôi mắt đen sắc nhìn thẳng vào mắt cô gái. Angsumalin vẫn giữ nụ cười mỉm:

“Thế hay là trốn được cả đám? Nếu vậy thì cũng đáng suy nghĩ về hiệu quả khống chế tù nhân đấy.”

“Tôi không biết về việc quản lý tội phạm hay hiệu quả gì hết, ngoài việc lính phải tuân lệnh.”

“Nếu phải lục soát thì xin mời anh cứ việc.”

Angsumalin từ từ đứng dậy, thủng thẳng đi ra rửa tay trong khi bà ngoại và bà Orn ngồi nghiêm, chỉ có lão Bua là cắm cúi ăn như bình thường.

“Tôi xin phép.” Chàng trai quay ra nói với bà Orn một cách lịch sự. Lão Bua đằng hắng như nước canh vướng trong cổ. Bà Orn cố cười gượng:

“Xin mời cậu.”

“Mọi người cứ ăn cơm đi. Tôi xin phép xem một chút là xong. Kia là phòng gì ạ?”

Kobori chỉ tay về phía kho. Angsumalin là người trả lời:

“Là kho chứa đồ. Cái khóa đó chỉ tròng vào chứ không khóa. Anh muốn vào xem cũng được.”

Kobori quay lại ra lệnh hai ba câu với cấp dưới. Hai người lính đứng nghiêm nhận lệnh và nhanh chóng làm theo.

“Phòng ngủ của tôi có phải lục soát không?”

Chàng trai ngần ngừ một chút rồi khẽ gật đầu:

"Để tôi sẽ vào xem!"

Chiếc thìa múc canh tuột khỏi tay bà Orn rơi đánh keng. Bà già thì ngước lên nhìn cô cháu, gọi tên giọng run run:

"Cái Ang!"

Angsumalin chỉ quay lại nhìn thoáng một cái:

"Mọi người cứ ăn đi ạ, rồi cháu sẽ ra ngay."

Cô gái chầm chậm bước đi trước dẫn đường, chàng trai theo sát đằng sau. Bàn tay trắng thon dường như hơi run run khi chạm vào cánh cửa.

"Nếu cô không thoải mái thì tôi sẽ không vào khám xét."

Angsumalin hơi sững lại, cắn môi đăm chiêu suy nghĩ nhưng rồi vẫn kéo mạnh cánh cửa ra, quay lại đáp bằng giọng trầm ngâm:

"Xin mời!"

Đến lượt Kobori là người ngạc nhiên, nhưng rồi anh ta nhẹ nhàng cúi đầu nói với cô gái:

"Mời cô vào trước, tôi vào một mình e là không tiện."

Cô gái đi vào đứng giữa phòng, rồi quay người một vòng:

"Mời anh kiểm tra."

Cả căn phòng sáng trưng vì các ô cửa sổ đều mở toang, những tấm rèm trắng thêu hình con công xòe đuôi múa cầu kỳ đang bay phần phật. Sợi xích đồng treo rủ theo ban công móc những gáo dừa khô cắt nửa trồng dây leo đu đa đu đưa theo gió. Chiếc bàn viết lớn xếp từng chồng sách gọn gàng, chụp đèn dầu làm bằng lụa hồng xếp li viền ren điệu đà. Giường ngủ bằng gỗ đen chạm trổ trải ga lụa phẳng phiu. Trên chiếc bàn phấn kiểu cổ có một cành nguyệt quế đã hơi héo đặt trên tấm vải ren trải bàn lót những lọ thủy tinh nhiều kích cỡ khác nhau.

Dáng người cao cao lân la đi tới nhấc cành hoa lên ngắm nghía với vẻ ngạc nhiên vì nhìn thấy trên cành có những bông hoa được xâu kết lại thành hình con chuột nhỏ xinh đã hơi héo nhưng vẫn tỏa hương thơm dịu.

"Đẹp quá."

Cô gái hơi nhíu mày vì thấy anh ta tự nhiên đưa lên ngửi sát mũi.

“Anh không vào đây để tìm hoa đấy chứ?”

Kobori nhanh chóng đặt nhành hoa xuống, gò má hơi ửng đỏ.

“Anh muốn lục soát gì thì mời khám mau đi.”

Chàng trai đi tới dừng lại trước cái tủ quần áo cỡ lớn, nhìn ngắm những chi tiết chạm trổ một cách kỹ lưỡng, nhưng khi quay lại anh ta sững người vì thấy gương mặt trắng trẻo của cô dường như hơi biến sắc. Kobori nhìn vào đôi mắt to đen ấy, lấy làm ngạc nhiên, giây lát sau anh ta từ từ đưa tay sờ vào cánh cửa tủ nói từng từ rành mạch:

“Cho tôi xem trong này một chút!”

Chương 36

Cánh cửa tủ nhanh chóng mở toang. Angsumalin nắm chặt tay đến nỗi móng tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói. Mở tủ xong cô lùi lại đứng dựa vào khung cửa sổ, khuôn mặt trắng xanh nhưng đôi mắt lại lóe lên những tia kiêu hãnh, đầu ngẩng cao như đã biết trước số phận của mình.

Trong lòng tủ rộng và sâu, quần áo treo thành hàng trật tự, nhưng trong mắt cô gái dường như màu áo kaki khuất sau đằng sau dãy quần áo ấy trở nên nổi bật hơn bất kỳ màu sắc nào khác. Dáng người cao lớn của Kobori đang đứng quay lưng lại phía cô vẫn lẳng lặng nhìn vào trong tủ mãi nãy giờ khiến cô gái bỗng dưng muốn nhìn thấy sắc mặt ấy ngay lúc này. Đôi vai rộng đỡ lấy cái cổ đã bị nắng gió luyện thành màu nâu nhạt, mái đầu cắt ngắn đuôi tóc hơi cong vểnh ra. Angsumalin mường tượng ra nét mặt bình thản, lịch sự, sống mũi cao hơn những người Nhật thông thường, đôi môi cong, mắt đen dài, dẹt ánh lên tinh tường khác hẳn gương mặt trẻ trung giống một chàng thanh niên ham vui. Hình ảnh ấy hiện lên rõ ràng trong tâm trí mà Angsumalin không kịp nhận ra.

Đôi tay to chắc khỏe đưa lên chạm vào dãy quần áo đang treo như chuẩn bị đẩy dạt sang một bên, nhưng rồi anh ta đột ngột dừng lại khiến người đằng sau nín thở. Kobori từ từ quay người lại, đôi mắt lóe lên, nét mặt lộ rõ vẻ đắc thắng. Hai đôi mắt nhìn nhau thẳng thừng và có lẽ đây là lần đầu tiên cô gái là người quay đi trước.

“Hình như có một câu châm ngôn nói rằng...”

Giọng nói bằng tiếng Anh rõ ràng rành mạch cất lên khá to.

“Sự sống chết của một người lính không thể quyết định sự thắng thua của cả đội quân.”

Đôi môi cong hơi mỉm cười châm biếm, giơ tay khép cánh cửa tủ một cách nương nhẹ, nâng niu nhưng đôi mắt vẫn chằm chằm nhìn cô gái

không chớp.

"Cô muốn thấy tôi là thằng ngốc không phải sao?"

Lần này, anh ta nói bằng tiếng Nhật, giọng đầy chua xót:

"Và giờ tôi đang cho cô thấy đấy, cô đã thỏa lòng chưa? Còn nếu tôi làm tốt vai trò của người lính, cô hẳn sẽ có cớ phê phán tôi mãi tới sau này. Tôi thật sự không hiểu trong mắt cô, tôi là loại người gì."

Đôi mắt to tròn liếc nhìn người nói, đôi môi cô hơi hé mở nhưng rồi chẳng có tiếng nào cất lên.

"Nhưng dù sao, tôi cũng mừng bởi một lẽ..."

Anh ta đưa mắt sang cái tủ quần áo với ánh nhìn khinh miệt:

"... tôi đã chứng kiến loại người vẫn tự xưng là dân tộc văn minh lại núp váy phụ nữ vì sợ chết. Người Nhật chúng tôi coi rằng người không có danh dự thì cũng chẳng khác nào đã chết, và việc giết người sống mà coi như đã chết thì chẳng có ích lợi gì."

Dáng cao cao quay người đi thẳng ra khỏi phòng mà không thèm nhìn lại cô gái. Nét mặt sưng sỉa lạnh lùng làm lão Bua nghẹn họng, bà Orn và người mẹ già ngồi yên sững sờ.

"Cái vẻ mặt này chứng tỏ là nó chuẩn bị tính chuyện đây."

Lão Bua run run thì thầm, cánh tay duỗi ra vẻ buông xuôi.

Hai người lính đi ra từ nhà kho giơ mùng màn chăn nệm cho cấp trên xem, liến thoắng báo cáo. Gương mặt Kobori chỉ biến sắc trong thoáng chốc, sau đó anh ta hỏi bằng tiếng Thái mà không hướng cụ thể vào ai:

"Những đồ này của ai?"

Mọi người im lặng trong giây lát rồi có tiếng lão Bua khe khẽ cất lên:

"Của tôi đấy!"

Đôi mắt sắc lạnh làm lão Bua vội cúi gầm mặt, khẽ giải thích:

"Đêm qua tôi ngủ nhờ trong phòng đó."

"Vậy à?" giọng ồm ồm hỏi, cũng điềm tĩnh như nét mặt.

"*Isoide*... Mau lên." Kobori quay ra giục hai người lính, không nhìn mặt người nào nữa.

“Shitaku wa dekimashita ka?... Đã xong xuôi cả chưa?”

“Hai...”

Hai người lính trở ra lễ phép đứng chờ. Kobori đứng nghiêm chào kiểu nhà binh, đầu chỉ hơi cúi đôi chút sau đó anh ta quay người đi xuống cầu thang, không nói một lời nào.

“Hới... nhẹ cả người.” Lão Bua lấy tay trái xoa xoa ngực, thở phào. “Nó đi một cái mà như phật hiện ra độ trì.”

Bà Orn quay lại nhìn con gái đang đứng trước cửa phòng ngủ nhìn theo bóng dáng cao lớn cho tới khi khuất hẳn.

“Ang con...”

“Con bé này quả là lợi hại, giấu được cả một thằng Tây mà thằng Nhật không tìm được.”

Cô gái quay sang nhìn lão Bua.

“Tưởng là mày giỏi giang thế nào. Hứ! Nào ngờ đần thỗn, thế mà cũng ngoi lên làm sĩ quan. Địch ở ngay trước mũi.”

Angsumalin cắn môi, hơi chau mày.

“Lúc nãy cũng suýt thì nguy... Cháu Ang ạ, lúc mà nó hỏi chuyện chỗ màn, may mà bác nhận là của bác. Nó cũng ngu, tin phắt ngay được.”

“Anh ta biết cả đấy bác Bua.”

Cô gái lạnh lùng cất tiếng, vì không nén nổi nữa. Lão Bua kêu lên:

“Hả! Cháu nói gì?”

“Anh ta biết là người anh ta đang truy tìm trốn ở đây!”

“Ối, lạy trời lạy Phật phù hộ! Thảo nào... sắc mặt nó mới thế. Chết mất... chắc nó về gọi thêm lính đến đấy. Chuồn mau thôi lần này chết chắc rồi.”

Bà Orn tái mặt nhưng thấy con gái vẫn đứng yên bèn nhẹ nhàng hỏi:

“Chuyện là thế nào con, đến đây kể cho mẹ nghe xem nào.” Angsumalin bước tới chậm rãi ngồi xuống cạnh đĩa cơm.

“Chắc anh ta đã thấy là con giấu người tù ấy trong tủ quần áo.”

“Ơ, nhưng sao không thấy cậu ta nói gì?”

“Con cũng không biết ạ.”

Bà già rời tay khỏi đĩa cơm, chấp tay lên vái Mẹ thần Lúa rồi nói giọng đều đều:

“Chỉ nhìn mặt cũng thấy là cậu Dookmali cậu ấy biết rồi chỉ là có tính sổ với chúng ta hay không thôi. Chúng ta rơi vào tình thế khó xử nếu mặc kệ người Tây kia thì không phải, cùng là con người với nhau, người ta đã phải trốn chui trốn lủi, nhỡ bị bắt chỉ có nước chết, còn cậu Dookmali là người tốt, có ơn với ta đủ kiểu. Thôi thì tùy duyên tùy nghiệp. Thế cái người mà Ang giấu ấy đã ăn uống gì chưa?”

Giọng nói chậm rãi không mảy may lo sợ mà như đã buông xuôi khiến mọi người bỗng thấy nhẹ nhõm lạ thường.

“Ăn rồi bà ạ. Cháu đem cơm vào cho từ sáng. Lúc đầu định là trốn trong kho cả ngày, đêm nay sẽ tìm chỗ mới, ai dè...”

“Thế tiếp theo sẽ phải làm thế nào? Làm sao mà trốn thế này cho đến tận khi hết chiến tranh được?”

“Ông ta nói là ông ta có cách, chỉ náu nhờ một thời gian thôi”

“Có nói được tiếng Thái không? Lúc nãy chỉ nhìn thấy thoáng qua, gầy cao như quỷ sứ. Mà đồ ăn Thái ông ta có ăn được không cháu?”

“Được ạ. Nhịn đói lâu ngày, gì cũng ăn được hết. Ông ta còn nói ông ta ăn cay giỏi, nói tiếng Thái cũng khá.”

“Cậu Dookmali đến lục soát còn đỡ, nhưng nếu có người khác đến khám xét lại thì khó đấy.” Bà Orn lo lắng nhận xét.

“Con nghĩ...” cô gái quay sang phía lão Bua đang xới cơm lượt nữa.

“Ở cuối vườn ổi hoang không người qua lại, mà nếu có ai đến lục soát thì cũng có thể trốn vào bụi rậm quanh đó.”

“Hả, ở đâu cơ?”

“Thì ở căn lều đó, chắc không có ai nghi ngờ gì đâu nếu bác không tự bô bô nói ra.”

“Xem chừng không ổn, cháu Ang.”

“Hôm nay bác đã nhận chỗ chăn màn đó là của bác rồi, dù sao bác cũng

đã dính chàm. Nếu... Kobori...” giọng cô khi nhắc đến cái tên đó nghe ngập ngừng “... anh ta định tính chuyện, tốt nhất là mình tương trợ nhau. Chuyện ăn uống cháu sẽ đem tiếp tế đủ chỉ xin bác cho ông ta trốn ở đó khoảng hai ngày. Nếu ông ta tìm được đồng bọn, biết đâu bác lại chả được khoản lợi lớn.”

“Ối kiếm đâu ra bọn Tây ở cái đất Thái Lan này, nó chỉ ba hoa thế thôi. Thấy toàn là bọn Nhật đầy đường.”

Lão Bua vừa nói vừa nhai cơm nhồm nhoàm, không thèm để ý người khác no hay đói.

“Bác chưa từng nghe tiếng tổ chức Người Thái tự do à?”

“Từng nghe chứ... thực ra việc mà bác với lão Pol đang làm cũng có thể coi là việc của tổ chức Người Thái tự do đấy.” Lão Bua lại khoác lác.

“Nhưng bác chưa từng quen biết những lãnh đạo của tổ chức đó phải không?”

“Hừ... nếu mà móc nối được với bọn họ thì cứ chờ xem sẽ thấy lão Bua ra tay thế nào. Trông già thế này thôi, cứ đợi đấy...”

“Tay sĩ quan Tây đó cũng biết Người Thái tự do.”

“Thật à?” Lão Bua trợn mắt, đặt ngay cái thìa canh xuống.

“Thật mà bác.” Angsumalin nghiêm nghị trả lời: “Ông ta bảo với cháu rằng ông ta chỉ cần tìm nơi trú ẩn khoảng hai ba ngày, rồi sẽ nhờ người liên lạc với Người Thái tự do, tổ chức này sẽ tìm cách đưa ông ta ra nước ngoài.”

“Nó có chắc không?” Lão Bua hỏi với vẻ không tin lắm.

“Nếu không chắc thì ông ta trốn ra làm gì bác. Giờ bác có cơ hội đi móc nối với tổ chức Người Thái tự do rồi đấy, bác có nhận không? Nếu bác không đồng ý thì để cháu đi tìm người nơi khác, nhỡ đâu lại có ai người ta cũng muốn gia nhập tổ chức ấy thì sao.”

Angsumalin tiếp tục giăng mồi nhử.

“Ối, làm gì còn thằng nào trong vùng này biết rõ về Người Thái tự do hơn bác đây... Ai... ai... ai lại từng được tham gia vào những việc lớn như bác? Xúi bọn nó gia nhập tổ chức Người Thái tự do, bọn nó đã chạy mất dép. Những thùng dầu mà bọn bác lấy trộm về, chỉ có bảo đem đi, bọn nó

cũng không dám, trong khi bọn bác phải liều cả mạng sống như thế.”

“Nghĩa là bác đồng ý đấy nhé.”

Angsumalin vội ngắt lời trước khi lão Bua kịp ba hoa khoác lác đến đủ loại hình thức đấu tranh của tổ chức Người Thái tự do.

“Rồi... nhận thì nhận chứ gì.”

Lão Bua đâm lao đành theo lao, đã khua môi múa mép đến vậy giờ đổi giọng thì còn ra thể thống gì.

“Vậy thì tối nay sẽ cho ông ta chuyển ra đó.”

“Còn lão Pol, không biết lão ấy nghĩ thế nào nữa cơ.” Giọng lão Bua bỗng không tự tin.

“Bác Pol chắc không phản đối gì đâu.”

Lão Bua thở dài đánh sượt: “Mà thế này thì làm sao ta đi thăm lão Pol được nữa, chỉ tổ để cho thằng đó trả thù. Nhìn cái bản mặt như thế, cứ việc chuẩn bị tinh thần là nó sẽ không để yên đâu.”

“Cái bản mặt như thế” mà lão Bua nói đến, Angsumalin có thể tưởng tượng ra ngay như thể đã khắc sâu trong lòng cho dù cô không mong muốn chút nào.

“Nếu bác không dám vào, để cháu vào thăm bác Pol cũng được, thận trọng một chút là hơn.” Bà Orn can ngăn.

“Nếu đã đi thì đi cùng nhau, chúng ta là người của Hội Tự do Thái Lan thì sợ cái gì.”

Lão Bua lại hăng máu. Angsumalin im lặng. Thực ra sâu trong lòng, cô gái muốn gặp mặt để giải thích cho người có “cái bản mặt như thế” điều gì đó mà anh ta đã hiểu lầm.

Người gác cổng mỉm cười với cô gái và đứng nghiêm chào. Lão Bua bám chặt tay cô:

“Nếu nó đổi ý bắt mình lại thì làm thế nào cháu Ang?”

“Rồi sẽ biết thôi.”

Cô gái bình thản trả lời. Bên trong im ắng, chỉ có tiếng búa đập vào kim loại vang lên từng nhịp phía xưởng cơ khí ven bờ sông vẳng lại.

“Lão Pol ở đâu không biết?”

“Mình cứ đi tìm ở chỗ cũ đã, có gì thì hỏi họ cũng được.”

Dãy nhà thấp đó yên tĩnh như không có người ở. Thấy căn phòng làm việc đầu tiên khóa trái, Angsumalin thở dài. Đang đi nhanh nhẹn, cô bỗng giảm tốc độ xuống còn nửa.

“Lão Pol! Ới, lão Pol!”

Tiếng gọi om sòm của lão Bua khiến thân hình gầy nhom đang đi nhúc nhắc từ phòng sơ cứu ra vội vàng quay lại.

“Lão thế nào? Bọn tôi đến thăm đây.”

Angsumalin để mặc cho lão Bua sà tới chuyện trò với đồng bọn, còn mình thì ngồi xuống ghế dài, đưa mắt nhìn quanh như đang ngong ngóng chờ ai.

“Cô đến thăm người bệnh hả?”

Câu chào bằng tiếng Nhật khe khẽ làm cô gái quay phắt lại nhưng cô lập tức trở nên hững hờ khi nhận ra người vừa nói là viên hạ sĩ quân y hôm trước. Rồi nét mặt cô lại biến đổi khi thấy một người đàn ông cao lớn khác bước ra sau đó.

Chương 37

Đôi mắt sắc sảo nhìn cô gái chỉ hơi ánh lên một chút, rồi chuyển sang thờ ơ, ngờ vực. Khuôn mặt rám nắng lần đầu tiên xuất hiện vẻ mệt mỏi và chán nản. Angsumalin cụp mắt xuống, nhìn vào đôi giày bốt cao cổ nặng trịch, đánh bóng loáng. Gót giày dừng lại ở trước mặt cô, nhưng không nghe thấy lời nào cất lên ngoài tiếng lão Bua và lão Pol nói chuyện om sòm gần đó.

"Đêm qua, tôi suýt vỡ tim vì sợ, ông thế nào lão Pol?"

"Hự... tôi mà chả thất kinh bạt vía hơn thế à. Cái xưởng đóng tàu này là vị trí *chống lược*. Chỉ sơ sẩy tí thôi là bùm! Tan tành hết."

"Người ta gọi là vị trí chiến lược."

"Thì đấy. Vị trí gì thì mặc kệ, chỉ biết đây là điểm vô cùng quan trọng. Lúc có còi báo động, tôi còn chưa kịp ngồi dậy, chỉ chớp mắt đám người xung quanh đã biến mất. Cái bọn này nhanh hơn cả khỉ, chỉ để lại mỗi một người đi lại cồm cộp tuần tra thôi."

Lão Pol không nói tên nhưng làm bộ hất hàm nhấm nháy ra hiệu:

"Thấy người ở đây nói chuyện là có phạm nhân trốn đến khu mình ở phải không?"

Câu hỏi ấy làm cho bầu không khí trở nên im bặt, nhưng kẻ đang nói không biết gì vẫn cứ tiếp tục bô bô:

"Ở đây lục soát mọi ngóc ngách. Mấy tên Nhật biết ít tiếng Thái có kể là nếu ai che giấu sẽ tội nặng ngang đồng lõa!"

Cô gái ngẩng mặt lên ngay lập tức, khuôn mặt nhợt đi đôi chút. Cô cũng biết rõ việc làm của mình nếu bị phát hiện sẽ phạm vào tội gì, mặc dầu vậy, Angsumalin chưa hề mảy may nghĩ rằng hành động đó sẽ gây hậu quả nghiêm trọng cho một người khác nữa! Khuôn mặt đang cúi xuống ấy bình thản, không suy chuyển, chỉ riêng ánh mắt toát lên vẻ hối lỗi, nửa như xấu

hổ nửa như buồn bực về điều mà anh ta đã quyết định. Đôi môi cô gái hé mở:

"Kobori..."

Giọng cô gọi tên anh ta nghe dịu dàng pha lẫn sự lo lắng với vẻ quan tâm chân thành. Đôi môi cong hơi mỉm cười nhuốm màu buồn bã và chua xót:

"Tôi đã bảo rồi tôi là thằng ngốc!"

Anh ta nói khe khẽ bằng tiếng Anh chỉ đủ cho hai người nghe thấy.

"Tôi chỉ được lựa chọn làm một trong hai: là một người lính tồi nhưng còn có chút nhân tính trong mắt cô, hoặc là người lính tốt nhưng chỉ là một kẻ thú tính trong con mắt cô. Đối với tôi... chỉ có vậy thôi."

"Kobori..."

Chàng trai không thèm nghe mà nhanh chóng nói tiếp như muốn giãi bày hết mọi tâm sự:

"Tôi đã cố gắng làm điều tốt nhất cho cô, nhưng là nỗ lực tồi tệ sai trái đối với quân đội. Tôi trao mạng hắn cho cô, nhưng biết đâu lại phải hy sinh cả mạng sống của tôi vì hắn. Cô có biết điều lệ quân đội quy định như thế nào không?"

Đôi mắt đen dài dẹt nhìn thẳng vào mắt cô toát lên vẻ mãnh liệt nóng bỏng.

"Tội đó chỉ có một đường mà thôi... xử bắn! Nhưng cô đâu có quan tâm, phải không? Vì trong mắt cô, tôi đâu có ý nghĩa gì, dù sống hay chết."

"Không phải như vậy..."

"Giá trị của tôi còn không bằng... hắn ta... tuy rằng kẻ đó cũng từng giết nhiều người không kém gì tôi. Hãy trông coi hắn ta cẩn thận. Tôi đã cho cô cơ hội, đừng để phải dùng mạng sống của cả gia đình cô đổi lấy mình hắn?"

Kobori đứng nghiêm chào, đầu cúi thấp như muốn giấu cảm xúc lộ ra trong đôi mắt mình. Rồi anh ta quay lưng lại, vội vàng bỏ đi, không thèm nghe tiếng gọi khe khẽ đằng sau:

"Từ từ, chờ đã, tôi..."

Angsumalin thở dài, nhìn theo dáng người cao cao ấy đi ngang qua sân

rồi rẽ khuất vào xưởng cơ khí.

“Thế ông đã được về chưa, để tôi đến đón?” lão Bua hỏi lão Pol, giọng là lạ.

“Tôi phải ở đây thêm hai ba ngày nữa.” lão Pol trả lời.

“Thế sao lúc đầu ông kêu ca là không thể ở đây được?”

“Thì... ở rồi mới thấy là chẳng làm sao. Bọn họ thực ra cũng tốt, ăn uống no, chỗ ở cũng được, chẳng phải làm gì. Bác sĩ bảo để hai ba ngày nữa rồi tôi hẵng về.”

“Hứ...” Lão Bua nhổ bọt bâng quơ. “Lão đúng là loại chỉ biết ăn với ngủ, chỉ cần có đồ ăn, có chỗ ngủ là thế nào cũng được. Rồi, không về cũng tốt, tôi đây càng được thoải mái làm... gì đó theo ý mình.”

Lão Bua ngầm ám chỉ ý khác, nhưng lão Pol không để tâm:

“Thôi mà, mấy ngày nữa tôi sẽ về. Đây là tôi ra cho chúng nó tiêm thuốc, rồi cũng phải vào nằm nghỉ thôi.”

“Ông ở đây sung sướng rồi, tôi cũng về thôi. Khi nào ông khỏi hẳn rồi thì nhanh chóng mà về, có nhiều cái hay ho cho ông xem lắm.” “Cái gì cơ?” Lão Pol bắt đầu tỏ ý nghi hoặc.

“Về thôi bác Bua.” Angsumalin nhanh chóng ngắt lời.

“Được rồi, rồi ông sẽ biết. Tôi mà đi phát tài phát lộc một mình e cũng không nên không phải, rồi đây ông lại trách tôi không bảo.”

“Ông nói cái gì thế?”

“Đi nào, bác Bua.” Cô gái vội đứng dậy trước khi lão Bua kịp nói thêm điều gì.

“Tôi về đây.”

Lão Bua làm ra vẻ đang giữ một bí mật to lớn khiến cô gái bắt đầu thấy lo.

Bí mật này không chỉ quyết định đến việc sống chết của đời cô mà còn của tất cả mọi người liên quan, bao gồm cả người mà cô chưa bao giờ nghĩ sẽ cùng chia sẻ số phận với mình - người ấy là Kobori!

Ngay khi cô vừa bước lên nhà, bà Orn đã gật đầu liếc về phía nhà kho

khẽ nói với con gái:

"Ông ta ở trong đó. Giờ con định làm thế nào tiếp?"

"Con vừa đi dọn dẹp túp lều ở cuối vườn ổi rồi, bảo bác Bua lấy lá dừa lá cọ lợp kín mấy chỗ trống, che bớt cửa nẻo để không thể nhìn thông thống vào. Đêm nay chắc là chuyển đến đó được."

"Con sang xưởng gặp cậu Dookmali không con?"

"Có gặp ạ." Giọng nói nhỏ nhẹ bất thường.

"Cậu ấy nói thế nào?"

"Không... không có gì ạ. Nhưng con vừa được biết là... nếu có ai phát hiện ra, thì không chỉ chúng ta gặp nguy mà anh ta cũng... bị trị tội." Angsumalin giấu bẵn từ "xử bắn" đi, không muốn để mẹ hoảng sợ thêm.

"Thì đấy xem ra cũng giống cậu ấy đồng lõa với mình vì chính cậu ấy là người vào lục soát nhà. Thật là nghiệp chướng... nhỡ mà làm sao, có khi cậu ấy còn bị tội nặng hơn cả mình vì thế có khác nào phản bội hàng ngũ đâu chứ."

Cô gái bỗng dưng cảm thấy bức bối, khó thở, vội bước nhanh vào gian chứa đồ... Trong kho khá tối, chỉ có ánh sáng mờ ảo lọt vào từ lỗ thông hơi, cửa sổ đóng chặt cài then kỹ càng. Dáng người cao gầy ngồi gác chân trên cái hòm sát vách. Khi thấy cô gái đi vào, ông ta bèn lịch sự bỏ chân xuống.

"Chắc là cô đã gặp rắc rối vì tôi?"

Angsumalin dựa vào cánh cửa ra vào, không đáp lại.

"Tôi biết người lính Nhật đó chắc chắn đã nhìn thấy tôi. Ít nhất anh ta cũng đã ẩn ý để tôi biết là anh ta đã thấy. Anh ta định xử lý thế nào?"

"Không có gì cả. Đêm nay ta sẽ đưa ông đi trốn ở nơi khác."

"Tại sao anh ta không xử lý tôi?"

Cô gái yên lặng, vẫn không trả lời, nhưng trong lòng cô gần như đã tin chắc rằng không ai biết rõ Kobori như mình!

"Tôi biết rõ quân nhân Nhật lắm bởi mỗi lần có phạm nhân bỏ trốn bị bắt trở lại, chúng đều lệnh cho toàn quân xếp hàng để chứng kiến những kiểu hành hình kỳ quặc. Đầu tiên, chúng sẽ bắt phạm nhân tự đào hố chôn mình, rồi lên đứng ở miệng hố, hai tay trói trật ra sau. Những phạm nhân

này sẽ trở thành mục tiêu sống để chúng thử độ chính xác của các đòn samurai!"

Giọng kể đượm vẻ cay đắng, thù hằn:

"Tôi còn nhớ tiếng kêu rền rĩ của những người cận kề cái chết, một số còn chưa tắt thở hẳn đã bị đá xuống hố, lấp lại chôn sống! Một người bạn tôi đã phải chịu hành hình như vậy, nhưng anh ta là người cả gan, khi kẻ hành hình ra đòn, anh ta liền nghiêng cổ hứng trọn nên may là chết ngay lập tức không bị đau đớn dai dẳng!"

Cô gái nuốt nước bọt một cách khó khăn, nhưng vẫn yên lặng đứng nghe.

"Tôi thoáng liếc nhìn người lính Nhật đó, trông vẫn còn trẻ con."

"Anh ta đã là đại úy, không còn trẻ con đâu."

"Gã đó yêu cô à?"

Câu hỏi ấy được đưa ra một cách thẳng thừng, giáng thẳng vào lòng người đang nghe, khiến cô cảm thấy như cả người nóng bừng rồi lại lạnh toát, đôi tay nắm chặt run run.

"Xin lỗi vì tôi hỏi thẳng quá, chỉ là tôi nói ra nhận định của mình thôi."

"Tôi là người Thái..."

Cô gái cố điều chỉnh giọng nói cho bình thường nhưng vẫn có thể thấy rõ sự kiêu hãnh trong từng lời:

"Truyền thống, phong tục tốt đẹp của dân tộc tôi có một điều cấm kị là không được để cho dòng máu của mình hòa cùng dòng máu của người nước khác[30]!"

"Kỳ lạ thật. Cô đừng giận nhé. Đây là tôi nói theo quan điểm của quốc tế nói chung, nhất là khi cả hai cùng là người châu á thì đáng ra càng không nên phân biệt. Các dân tộc châu Âu chúng tôi cũng thường có sự hòa trộn các dòng máu với nhau, không chia rẽ."

"Nhưng các ông cũng từng phân biệt người phương Tây sinh ra cho người phương Tây và người phương Đông chỉ phù hợp với người phương Đông. Thì đây chúng tôi cũng coi rằng người Thái chỉ dành cho người Thái mà thôi."

“Cô là một người Thái hoàn toàn theo chủ nghĩa bảo thủ: nhà cửa kiểu Thái, lối sống kiểu Thái, tính cách đặc trưng của người Thái - yêu tự do, kiên định không hay đổi thay, nhân hậu. Không phải tôi ca ngợi cô mà đây là lý thuyết, trước khi đi lính, tôi đã học ngành Nhân chủng học.”

“Còn tôi vẫn chưa tốt nghiệp thì chiến tranh đã nổ ra giữa chừng.”

“Cô học ngành gì?”

“Ngữ văn.”

“Rất hợp với tính tình của cô.” Đôi mắt ấy nhìn xuyên bóng tối thẳng ra phía cô: “Nhưng tôi muốn nhắc nhở cô một điều... với tư cách là một người lớn tuổi hơn, đừng coi đây là kẻ tội phạm khoác lác lên mặt dạy đời...”

Ông ta nói với giọng người lớn khuyên bảo trẻ con làm cô gái thầm cảm thấy buồn cười.

“Cô là người can đảm, có lẽ hơi cứng đầu nữa, quyết định mọi việc kiên quyết như đàn ông. Vì vậy, đôi khi cô cũng đưa ra quyết định cho cả cuộc đời mình một cách dễ dàng, thẳng băng đi, thậm chí ngay cả khi sai cô vẫn cứ cố bướng bỉnh cho bằng được. Nếu cô mà là con trai thì hẳn là kiểu người liều lĩnh hay táo tợn khùng khùng, nhiều người lính tôi gặp có tính cách này đã giành đủ loại huân chương. Nhưng cô là phụ nữ, đừng chỉ hành động theo cảm tính, mà cần phải dùng cả lý trí nữa. Đừng đưa ra quyết định quá nhanh chóng, hãy cố gắng suy xét được mất, trước sau thì tương lai của cô sẽ xán lạn. Còn nếu cô... cứ ương ngạnh, rồi một ngày cô sẽ nhận ra điều cô mong muốn đã trôi vuột khỏi tay do sai lầm của chính cô!”

“Cảm ơn ông. Ông là nhà nhân chủng học, hay là thầy bói đây?”

Giọng ôm ồm cười khẽ như vừa ý:

“Tôi nói dựa vào những gì tôi đã quan sát được. Gia đình cô toàn là phụ nữ ở giữa nơi đầy rẫy kẻ thù, vậy mà cô lại nhận được sự nể trọng khá lớn. Cô không hề sợ tôi, ngay cả khi mới nhìn thấy cũng không kêu hét lên. Còn khi lính Nhật đến khám xét cô cũng vẫn bình tĩnh. Chỉ cần những điều như vậy là đủ đối với một người chuyên nghiên cứu con người như tôi.”

“Tôi sẽ ghi nhớ lời ông. Đêm nay, khuya một chút, tôi sẽ đưa ông đến nơi trú ẩn mới. Giờ ông có cần gì không?”

“Tôi không muốn làm phiền gì thêm nữa. Nhưng... cô có ít thuốc lá sợi nào không? Tôi nghiện thuốc lá, lâu rồi không được hút, chỉ cần ít thuốc lá sợi cho tôi nhai là tốt rồi.”

“Tôi có ít thuốc hắc, sợi ngắn, không biết có dùng được không?”

“Chỉ cần là họ thuốc lá thì loại nào cũng được.”

“Vậy tôi sẽ tìm thêm giấy để ông quấn thuốc lá.”

Angsumalin quay ra, đóng cửa lại cẩn thận.

“Gã đó yêu cô à?”

Câu hỏi ấy lại vang lên rõ rệt trong tâm trí cô cùng với hình ảnh đôi mắt đen nhìn cô buồn bã... *Đối với cô, tôi chỉ là một thằng ngốc vô giá trị...* Giọng nói trầm trầm trách móc vang lên rõ mồn một.

“Nas... Nas... Em yêu anh, chỉ yêu mình anh thôi, Nas...”

Cô gái gọi đi gọi lại cái tên ấy trong lòng như thể lấy đó làm chỗ dựa không cho tâm trí lung lay, suy chuyển.

“Hideko...”

Lại cái tiếng nói ấy, giọng âu yếm pha lẫn buồn bã khi dịu dàng gọi cô bằng ngôn ngữ mẹ đẻ của mình.

“Nas... Nas...”

Tìm trăng tri kỷ trần thế

Khó hơn trên trời, trăng kia

Vầng trăng trên trời sao sánh

Mắt huyền tri kỷ long lanh.

Tiếng trầm khàn vừa nói vừa cười lại vang lên thế chỗ. Angsumalin thở dài:

“Nas, bao giờ anh sẽ trở lại?... Em sẽ luôn gìn giữ lời hứa của mình.”

Chương 38

Lối đi nhỏ hẹp tối om gần như không nhìn thấy gì bởi đêm nay trăng thượng huyền. Hai hàng cây ven đường đứng chen chúc nhau như những cái bóng tối thẫm. Tiếng dế kêu râm ran vang lên từ bụi cỏ. Lâu lâu lại có tiếng vỗ cánh của một con chim nào đó đi kiếm ăn ban đêm đập vào quả cây phành phạch... Hai người đi theo lối mòn quanh co, người đằng trước nhờ thói quen, bước chân gấp rút rảo thật nhanh, còn cái dáng cao cao của người theo sau khi thì vấp rễ cây, khi thì vướng cành lá khiến nhiều lần xiêu vẹo lảo đảo. Có lúc ông ta khẽ chửi thề làm cô gái đi trước phải quay lại nhắc nhở. Khi đến gần chỗ túp lều nhỏ có ánh lửa lập lòe, người đi sau liền dừng lại, ẩn mình vào đám cây cối để cho người đi trước tiến lên một mình.

Ngọn đèn dầu nhỏ treo trên hàng rào tỏa ánh sáng đỏ mờ đủ để thấy dáng cao gầy của lão Bua đang ngồi bó gối co ro ở góc trong cùng trên cái chõng tre. Nét mặt lão đầy vẻ sợ hãi và lo lắng, ánh mắt liên tục liếc nhìn người ngồi đối diện, lúc này đang ngả lưng vào vách lều duỗi chân ra chiều thoải mái. Con người cao lớn ấy mặc quần dài, gấu quần nhét gọn vào trong đôi giầy bốt cao đến cổ chân. Chiếc áo của anh ta là kiểu mở cổ, tay áo rộng dài đến khuỷu nhưng vì người mặc đã quen thuộc với kiểu áo này nên trông không luộm thuộm. Gương mặt rám nắng màu nâu nhạt phản chiếu ánh đèn dầu nên ánh lên sắc đỏ, nhìn thoáng qua tưởng như bức tượng đồng. Nụ cười mỉm hơi nở trên môi, điệu bộ như thể đang vô cùng thoải mái không thèm bận tâm đến thái độ của người đối diện thậm chí còn huýt sáo một điệu nhạc chậm rãi, nhẹ nhàng ra chiều tâm đắc.

Giai điệu ấy làm Angsumalin đang nôn nóng bước vào chợt chững lại ngay lập tức nhưng đã quá muộn không kịp tránh trở ra. Lão Bua mắt trợn ngược, đồng thời với tiếng nói vang lên cộc lốc không chút ngạc nhiên:

"Vào đi nói chuyện chút đã nào."

Cô gái đứng sững, rồi chậm rãi bước thẳng vào. Chiếc váy dài và áo dài tay sẫm màu nên trông qua tưởng như màu đen, mái tóc dài tốt lại quấn quanh đầu. Khuôn mặt trắng mịn hơi lạnh lùng, ngoại trừ đôi mắt sáng lên lấp lánh khi phản chiếu với ánh đèn.

"Tôi đến nói chuyện với lão Bua. Có vẻ như cô cũng đến nói chuyện gì thì phải?"

Nói rồi, anh ta co chân thẳng lưng dậy, đổi một tư thế ngồi lịch sự, cô gái bèn ngồi xuống cuối cái chõng.

"Tôi không ngờ là lại gặp cô ở đây."

"Còn tôi lại nghĩ không có gì lạ nếu gặp anh ở đây." Cô đối đáp bằng giọng điệu như thể hai người hiểu rõ nhau đang ăn miếng trả miếng.

"Tôi được nghỉ ba ngày từ ngày mai, nên tối nay ghé đây nhắn lão Bua là nếu có định đi đón lão Pol thì cũng nên chờ khoảng hai ba ngày nữa cho khỏi hẳn đã. Thời gian này tôi sẽ sang bên kia sông nghỉ."

Người nghe vẫn im lặng, không tỏ ra nghe thấy hay có phản ứng gì với những điều đối phương nói.

"Tôi xin nghỉ để suy xét lại mình xem có nên tiếp tục ở lại đây không..."

Giọng nói chùng xuống, còn cô gái bắt đầu bối rối.

"Biết đâu sau kỳ nghỉ phép này, tôi có thể xuống thường trực dưới tàu. Người nào đó chắc sẽ thở phào nhẹ nhõm khi biết tin."

Cô gái hẳn là hiểu rõ "người nào đó" trong câu nói ấy muốn đụng chạm tới ai.

"Bác Bua, mẹ cháu sai cháu tới hỏi ngày mai bác có rỗi không?"

Đôi mắt đang trợn tròn lơ láo của lão Bua đảo ra nhìn cô gái đang hướng mắt trừng trừng về phía mình. Giây lát sau, lão chầm chậm gật đầu, liếm đôi môi khô nứt.

"Mẹ cháu nhờ bác nạo giúp con ngòi. Bác đến sớm sớm một chút để còn thỏa thuận giá cả cho xong, vì sau đó mẹ cháu có việc phải đi."

"Được rồi."

"Cháu chỉ đến nhắn vậy thôi." Nói rồi cô gái đứng dậy.

"Vừa hay tôi cũng đang định về đây."

Cô gái hơi cau mày bực bội nhưng cũng chẳng có lý do gì mà cự nự nên đành quay lưng ra về theo lối cũ. Chàng trai đi theo sau cách cô một quãng làm Angsumalin phải cố hết sức để không liếc nhìn ngang dọc.

"Thật là lạ."

Giọng nói trầm trầm cất lên bâng quơ rồi bỏ lửng như muốn cô gái hỏi tiếp nhưng thấy cô vẫn lặng im, anh ta đành tự tiếp lời:

"Đêm qua lão Bua cũng vừa ngủ nhờ ở nhà cô mà sao không thấy ai nói chuyện nạo ngòi!"

"Anh nói thế nghĩa là ý gì?"

Câu hỏi cụt ngủn, đã thế người hỏi còn quay lại đối mặt làm cho người theo sau chững lại.

"Tôi có ý gì đâu, ngoài việc... sao cô phải đến tận đây vào lúc tối tăm khuya khoắt thế này, có vẻ không an toàn."

"Đây là lãnh thổ Thái Lan, người ở khu này cũng toàn là người Thái. Nếu có sự không an toàn xảy ra thì chắc chắn không phải là do người Thái!"

Giọng điệu đầy ý nhạo báng pha lẫn chế giễu. Dáng người cao lớn kia liền bước nhanh tới gần, cầm lấy cánh tay cô gái mà giật mạnh.

"Phải, lãnh thổ Thái Lan là của người Thái. Tôi là kẻ thù, là kẻ xấu xa độc ác, nhưng tôi cũng chưa từng làm hại đến phụ nữ... Tôi đoán được cô tới vì lý do gì, không nhầm đâu. Cô đừng tưởng nơi này an toàn. Tôi không ở đây lâu nữa, sau đó sẽ có người khác đến thay. Khi ấy, cô sẽ được nếm mùi vị thật sự của chiến tranh và xâm lược! Khi làm nhiệm vụ ở đây tôi đã cố gắng thân thiện với mọi người, cố gắng để người ta hiểu rằng chiến tranh là chuyện chính trị, còn giữa con người với nhau, cho dù là dân tộc nào, nói ngôn ngữ gì thì đều giống nhau ở chỗ biết sợ, biết yêu, biết ghét, cũng có nết tốt tính xấu như nhau cả. Những người lính tha hương chúng tôi có nhiệm vụ là phải thực thi mệnh lệnh, chúng tôi có điều luôn tâm niệm phải gìn giữ là danh dự. Ngoài điều đó ra, chúng tôi cũng là con người như bất cứ ai khác. Khi chiến đấu, có lúc sợ chết đến mức không còn biết sợ là gì. Chúng tôi cũng nhớ nhà, cô quạnh chỉ mong có ai đó đem lại

chút ấm áp trong lòng. Có một số người trở nên tàn ác cũng vì họ sợ rằng tất cả đều sẽ gây hại cho mình, còn một số kẻ lại trở thành hèn nhát, đến mức giống như một con rối lên giây cót, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh. Còn cô, tôi không biết vì sao mà cô lại trở nên đa nghi với hết thảy mọi người như thế, cô nghi ngờ bất kỳ ai đến gần mình, cô căm ghét tình bạn hữu, và cô... không có trái tim yêu...”

“Không đúng, tôi đã...” cô gái buột miệng nói, nhưng rồi dừng lại.

“Có thể cô đã có người yêu nhưng cô chưa biết đến tình yêu thật sự. Cho dù người yêu cô là ai, cô yêu anh ta bởi cô muốn có ai đó của riêng mình thôi, chỉ để xua tan lòng nghi hoặc ngờ vực dành cho mọi người, để khỏa lấp nỗi đau mất mát mà cô từng phải chịu. Cô chưa từng biết đến tình yêu dịu dàng, đến sự gắn bó sâu sắc có thể khiến con người ta chịu hy sinh tất thảy mọi thứ trên đời vì người mình yêu.”

Khi nói đến đoạn cuối, giọng chàng trai nhẹ hẫng pha buồn bã làm cô gái cũng im lặng theo, quên mất rằng mình đang bị nắm lấy cánh tay mà lắc cho liêu xiêu, hơi ngả sát dáng người cao lớn, nhìn thoáng qua trông cô như đang tựa vào vầng ngực vạm vỡ ấy.

“Nếu như cô từng biết đến tình yêu, ý tôi là tình yêu thật sự thì biết đâu... trái tim cô đã không cứng rắn, lạnh lùng đến mức này. Và hơn cả, cô sẽ hiểu trái tim của người đang lẻ loi cô đơn, đang sắp sửa mất đi tình yêu của mình cảm thấy như thế nào.”

Ánh đèn trong đêm tối bật sáng thành luồng chiếu vào gương mặt cô gái, khiến cô lóa mắt mất thăng bằng chới với ra đằng sau. Bàn tay to lớn bèn thả cánh tay cô ra, vòng đỡ lấy lưng vì lo lắng cho sự an toàn hơn là vì ý định gì khác. Cảnh tượng đó tất nhiên dễ làm cho người bắt gặp hiểu lầm sang một nghĩa khác.

“Ối, ai lại ra đứng ở chỗ tối om thế này?” Một giọng khàn khàn cất lên hỏi, kèm theo ánh đèn pin lia quét khắp hai người. “Đàn ông với đàn bà à? Ai thế nhỉ?”

Tiếng phụ nữ trung tuổi chen ngang, nghe có vẻ hào hứng:

“Ô... cái Ang. Còn người đàn ông kia là ai? Sao lại ra đứng làm gì nhau ở đây hả?”

Câu nói ấy làm cô gái hoảng hốt, vội giật người ra khỏi cánh tay kia.

“Là cháu đây cô Mian, cháu vừa ở chỗ bác Bua về.”

“Ớ... đó chẳng phải kỹ sư trưởng ở xưởng đóng tàu sao? Á à... hóa ra là vậy. Thảo nào mà nhà đó suốt ngày nhộn nhịp những là lính Nhật, ốm đau bệnh tật thì có bác sĩ đến tận nhà chữa cho!”

Angsumalin cứng đơ người yên lặng. Dáng người cao thẳng đứng sừng sững cạnh đó cũng vì thế mà lặng đi theo.

“Đi thôi bố nó. Đấy, ông cứ bảo vệ, khen ngợi con gái nhà ấy là giỏi giang này nọ nữa đi. Hứ... giờ thì đã thấy tận mắt, đúng là nó giỏi thật!”

“Cô Mian, cháu không có...”

Ánh đèn pin vụt tắt, cùng với tiếng cười hự hự giễu cợt dần đi xa. Cô gái nắm chặt bàn tay, người run lên, chân cẳng rã rời loạng choạng suýt ngã vào cái cây gần đó. May là có một cánh tay chìa ra đỡ kịp, nhưng khi đối phương vừa chạm vào người mình, Angsumalin quay ngoắt lại:

“Anh... chính là tại anh. Chỉ tại anh đấy, có biết không?”

Giọng nói giận dữ gào lên dồn hết tội lỗi lên mình đối phương.

“Anh, tại vì anh mà người ta hiểu lầm.”

Kobori đứng im, nghe cô gái than thở, giọng cô gần như trở nên nức nở:

“Mụ Mian đó, ai cũng biết mụ ta mồm mắm cá[31] đến mức nào. Ngày mai là mụ đã đi bêu riếu khắp vùng rồi, thế thì còn biết giấu mặt vào đâu đây.”

“Làm ơn nói chầm chậm một chút. Tôi vẫn chưa hiểu.”

“Không hiểu! Đến nước này rồi mà còn không hiểu?”

“Thật sự là tôi không hiểu.” Chàng trai vẫn kiên nhẫn trả lời bằng giọng lịch sự.

“Anh không cần phải hiểu nữa đâu. Thế này đã quá đủ rồi, còn đòi tôi phải giải thích ư?”

Cái bóng bé nhỏ chạy vụt đi nhanh chóng.

“Từ từ đã...”

Angsumalin không thèm nghe tiếng gọi, vẫn vùng chạy trên lối đi

quanh co... Hết rồi, chẳng còn gì nữa. Ngày mai, chuyện xấu hổ này sẽ loan từ miệng người nọ sang miệng người kia, rồi sau đó mọi người trong vùng sẽ nhìn cô với ánh mắt lạ lùng, và có chuyện để bàn tán xôn xao từ sáng đến tối... Mấy lần, cành cây chìa ra vướng vào tay áo nhưng cô không dừng lại, đôi chân vẫn lao về phía trước. Trong đầu cô chỉ ù ù âm vang tiếng cười hự hự đầy nhạo báng. Cuối cùng, cô lảo đảo vì vấp phải rễ cây, ngã gục xuống bụi cỏ ven đường. Gần như cùng lúc, một bàn tay to lớn nhanh chóng đưa ra kéo cánh tay cô đứng dậy.

"Này, sao không nói chuyện với nhau cho rõ ràng đã."

Giọng nói của anh ta giận dữ và đứt quãng hổn hển vì quá mệt do phải đuổi theo sau. Angsumalin giật người hất mạnh tay anh ta ra, như thể một đứa trẻ đang giận lẫy.

"Không, không nói, không phải nói năng gì hết... Đi đi... đi cho khuất mắt!"

Chàng trai im lặng, chỉ loay hoay tìm cách kéo cô gái đứng dậy. Lần này, cô dịch câu nói ấy ra tiếng Nhật, nói liền một mạch như sợ đối phương vẫn không hiểu.

"Từ nãy tôi đã hiểu cô nói gì rồi. Chắc chắn tôi sẽ đi, nhưng trước khi đi tôi muốn biết là vừa nãy hai người đó nói chuyện gì, tôi vẫn chưa hiểu."

Nói rồi, cánh tay lực lưỡng kéo cô gái lên trong tư thế gần như nhấc bổng.

"Nào, cô nói cho rõ. Nếu cô còn phá phách vô duyên vô cớ nữa thì tôi sẽ xách cô về xưởng hoặc về nhà cô cho đến khi nào cô chịu giải thích đầu đuôi câu chuyện cho tôi hiểu."

Cô gái nức nở, ngừng vùng vằng, đồng thời nghĩ xem sẽ phải giải thích như thế nào cho đối phương hiểu được chuyện đáng hổ thẹn kia.

"Cô còn chưa chịu kể sao, hay cứ để tôi xách cô sang xưởng!"

Giọng nói anh ta nghiêm khắc, tỏ vẻ sẽ làm đến cùng, và xem chừng sẽ càng khiến sự việc trầm trọng hơn nếu như có ai nhìn thấy.

"Mụ Mian mụ ấy mồm mắm cá chết lên được."

"Mồm làm sao cơ?"

“Mồm mắm cá nghĩa là chuyên đi nói xấu người khác.”

“Được rồi, thế thì liên quan gì đến chúng ta?”

Cái từ “chúng ta” ấy được thốt ra một cách tự nhiên, không chút ngại ngùng.

“Liên quan chứ!” Angsumalin dài giọng. “Bọn họ nghĩ là...” Đến đây cô gái im bặt, không biết phải nói tiếp thế nào.

“Sao thế?” Chàng trai cúi mặt lại gần.

“Họ cho rằng chúng ta có hành vi bất chính.”

“Bất chính? Bất chính như thế nào?”

Chàng trai vẫn không hiểu, còn cô gái thì không biết làm cách nào để giải thích rõ thêm nữa.

“Ngày mai thể nào bà ta cũng đưa chuyện khắp nơi, rồi ai cũng biết hết.”

“Chúng ta có làm gì đâu, sao bà ta có thể nói chuyện không có thật được?”

“Người Thái coi là điều cấm kị có biết không?” Lần này cô giật giọng gắt lên.

Kobori chậm rãi lắc đầu.

“Người Thái có nhiều điều kiêng kị quá. Người Nhật cũng có nhiều điều nên kiêng nên tránh. Nhưng hai người cùng đi chung đường với nhau, tôi không thấy làm sao mà phải cấm với kiêng.”

Angsumalin im bặt, không giải thích gì thêm nữa. Chàng trai thấy vậy bèn buông cô ra.

“Thôi về nhà đi. Cô cứ từ từ không phải chạy. Tôi sẽ đưa cô về rồi ở trong nhà đừng xuống dưới nữa. Nhiều khi, ta cũng phải để mặc cho mọi thứ diễn ra theo số phận đã định vậy. Con gái đi một mình ở nơi tối tăm, vắng vẻ thế này không tốt, rất nguy hiểm.” Kobori ra giọng anh trai dạy em gái nhỏ.

“Còn điều này, người Thái có kiêng kị không không biết nhưng người Nhật thì có đấy. Nếu phụ nữ muốn đi đâu, luôn phải có đàn ông đi cùng che chở bảo vệ!” Giọng nói của anh ta như pha thêm một tiếng cười dí

dỏm.

Chương 39

Angsumalin đã bước lên bậc cầu thang trên cùng, nhưng khi quay lưng lại vẫn thấy cái bóng cao lớn đứng bên bụi cây như đang canh chừng để cô không trở xuống lần nữa, và đợi cảnh cổng đóng chặt mới ra về. Bà Orn vặn ngọn đèn dầu cho sáng hơn, cất giọng hỏi khẽ:

"Ổn cả không con?"

Cô gái lặng im giây lát, không biết có nên kể chuyện vừa xảy ra cho mẹ nghe hay không.

"Có chuyện gì thế con?"

Bà Orn sốt ruột hỏi khi thấy cô không trả lời. Angsumalin khẽ thở dài, đưa tay lên vuốt những lọn tóc bị sổ xuống, rồi đi ra ngồi gần mẹ.

"Con gặp Kobori ở đó."

"Cái gì cơ?" Bà Orn thốt lên hốt hoảng.

"Con nghĩ anh ta biết ta sẽ đưa tù nhân ra đấy nên vờ tạt vào nói chuyện với lão Bua."

"Thế cậu ta có nhìn thấy không con?"

"Không ạ. Con bảo ông Michael nấp trong bụi cây trước vì cũng sợ nhỡ bị ai bắt gặp. Con dặn ông ấy nếu thấy trong lều có người thì cứ nấp ở ngoài, chờ đến khi đi hết hãy vào gặp lão Bua vì con đã hẹn trước cho rồi, không cần con phải đưa vào nữa. Cũng may là Kobori ra về cùng con..."

Angsumalin ngập ngừng đôi chút, rồi tóm gọn câu chuyện:

"Ban nãy anh ta đưa con về trước nhà. Giờ chắc lão Bua đã gặp ông Michael rồi, mai hay ngày kia con sẽ lại đi xem sao."

"Không biết cậu Dookmali có định làm gì không."

Bà Orn than thở vẻ không yên tâm, còn Angsumalin trong lòng cũng đang rối như tơ vò, không còn tâm trí đâu an ủi mẹ, chỉ nói tránh đi:

“Chắc anh ta không làm gì mình đâu, thấy bảo là sắp chuyển đi nơi khác.”

“Ai sẽ chuyển đi? Cậu Dookmali ấy à?”

“Vâng, anh ta bảo được nghỉ ba ngày, sau đó sẽ xuống công tác dưới tàu.”

“Ôi... tiếc thế. Người tử tế lại đi mất, người mới đến không biết sẽ thế nào, nếu mà không hòa hảo với dân thường chúng ta thì nguy rồi.”

Bà Orn vẫn dềnh dàng câu chuyện, nhưng cô gái đã đứng dậy.

“Khuya rồi ạ. Con nghĩ mẹ con mình đi ngủ thôi. Bà ngủ lâu rồi hả mẹ?”

“Ừ, mà tay áo con làm sao bị rách ra thế kia?”

Angsumalin đưa tay nắm lấy chỗ rách, trả lời cho qua chuyện:

“Có lẽ là cành cây cào rách ạ, đường tối quá.”

Bà Orn có vẻ cũng không chú ý đến câu trả lời, từ từ đứng dậy.

“Ngủ thì ngủ. Con đóng cổng kỹ chưa?”

“Rồi ạ. Mẹ vào đi ngủ đi, để con tắt đèn cho.”

Đêm đó bà Orn cũng trằn trọc mãi không ngủ được vì tiếng đàn tam thập lục thánh thót da diết vang lên từ căn phòng ngoài cùng. Điệu nhạc nhẹ nhàng mà buồn thương như gửi lời trách cứ cùng cây lá, nhưng rồi hạ âm thành khẽ khàng êm dịu. Bà Orn thở dài trong lòng nghĩ:

“Giai điệu của Nhật đây mà!”

Dòng nước chảy xiết cứ đẩy mũi thuyền hướng khỏi bến. Cô gái phải gồng tay níu chặt lấy, tay kia đỡ bà già từ bậc thang bước xuống thuyền một cách thận trọng, miệng cô nhắc liên hồi:

“Từ từ thôi bà. Chầm chậm ạ. Cầu thang nó trơn, để rồi cháu sẽ cọ cho sạch, rêu bám lên nhiều quá rồi.”

Bà Orn đội nón rồi nói với con gái:

“Nhà ấy làm lễ cúng dường trai tăng buổi trưa[32]. Mẹ và bà sẽ ở lại giúp họ cho đến khi xong việc rồi mới về con nhé.”

“Vâng, không sao đâu mẹ. Con ở nhà được mà.”

“Đừng quên đem cau ra phơi cho mẹ đấy.”

“Vâng. Nếu nhỡ có còi báo động thì mẹ không phải lo cho con đâu, cứ tìm chỗ trú ẩn ở đó ạ.”

“Hừ... đừng có nói gở thế con. Hôm nay chắc là nó không đến đâu. Cũng lâu ngày rồi không thấy.”

“Cẩn thận rồi lại giống chuyện Lão Ông gọi gà, gà đến thật[33].”

Bà già bật cười, cầm cái khăn đỏ lên thấm nước trầu nơi khóe miệng.

“Nhưng cháu nghĩ bà đừng vội ‘gọi gà’ ạ, kẻo các sư thầy đang ăn cơm lại bật dậy chạy tán loạn, cà sa bay phấp phới.”

“Nghe cái con bé này nói kìa. Con đẩy mũi thuyền ra được rồi.”

“Mẹ chèo thuyền ra đi, lái đúng hướng rồi con sẽ đẩy đuôi thuyền cho có đà. Nào, hai ba ạ.”

Chiếc thuyền tam bản nhỏ được đà đẩy mạnh liền lao nhanh về phía trước, có tiếng cười trong lanh lảnh vọng theo. Dòng nước chảy xiết giúp cho thuyền theo dòng trôi nhanh mà không phải cố sức chèo mấy. Nhưng vừa qua khúc quanh người chèo phải lái vội mũi thuyền để tránh chiếc xuồng máy màu trắng đang thả trôi xoay vòng.

“Xuồng ai đấy nhỉ?” bà già hỏi, lấy tay che mắt vì nắng.

Người ngồi trong xuồng đang cúi xuống bận bịu với việc sửa máy, chỉ thấy loáng thoáng dáng người mặc áo xỉn màu gần như ngả đen. Khi chiếc thuyền nhỏ chèo tới sát gần, anh ta mới ngẩng lên, nhận ra người quen bèn cười tươi chào hỏi rất sõi:

“Chào bà. Bác đi đâu đấy?”

Nói rồi anh ta đưa cánh tay lực lưỡng to khỏe ra kéo mạn thuyền đỗ sát vào xuồng mình.

“Đi giúp người ta làm lễ cúng dường tại gia ở phía dưới kia. Xuồng cậu bị làm sao?”

Chàng trai chỉ vào động cơ rồi lắc đầu:

“Đang chạy thì tự dưng dừng lại.” “Thấy cái Ang nói là cậu sắp chuyển đi à?”

Ánh nhìn lấp lánh trong đôi mắt sáng như tối lại.

"Có thể cháu sẽ xuống đóng quân dưới tàu."

"Ai sẽ đi đâu?" bà già hỏi vẻ không hiểu gì cả.

"Là cháu ạ, sẽ rời khỏi đây."

"Ối, làm sao mà phải chuyển đi đâu?"

Kobori không đáp mà chỉ hơi mỉm cười.

"Hồi này không thấy cậu qua chơi."

"Cháu e là bất tiện bà ạ."

"Ô hay... có làm sao đâu. Hôm nào rỗi rãi, mời cậu cứ đến tự nhiên. Hôm nay chúng tôi phải đi đã, kẻo mặt trời lên cao nó nắng."

Chàng trai buông tay đang giữ mạn thuyền, thả cho chiếc thuyền nhỏ trôi nhanh theo dòng. Anh ta nhìn theo một lúc, rồi lại cúi xuống tiếp tục loay hoay sửa máy.

Bàn tay trắng trẻo cầm cái vung nồi đất úp xuống đang cọ rêu nhanh thoăn thoắt trở nên chậm dần vì đầu óc mải nhớ lại sự việc vừa xảy ra. Buổi sáng, Angsumalin đã mấy lần định kể lại chuyện xảy ra đêm hôm trước cho mẹ, phòng khi tin đồn xấu lan rộng, ít ra cô cũng có thể an tâm là đã kể hết sự thật cho mẹ nghe. Nhưng rồi cô vẫn không thể nào cất lời vì bà Orn cứ bận bịu với việc chuẩn bị đồ làm lễ cúng dường. Nhiều lúc, cô vừa mở lời bắt đầu câu chuyện: "Mẹ ơi, đêm qua..." thì bà Orn đã cắt ngang vẻ không chú tâm:

"Ừ thì thôi, cũng có gì lắm đâu con."

"Nhưng... mẹ à... con..."

"Hôm nay bà sẽ đi với mẹ, con ở nhà một mình được không? Hay là đóng cổng rồi đi cùng mẹ luôn?" Bà Orn lại nói sang chuyện khác.

"Con ở nhà thì hơn ạ, còn nhiều việc phải làm, nhỡ bác Bua có việc gì cần chạy đến lại không gặp."

"Tùy ý con, nhưng đừng xuống vườn nhé."

Cuối cùng, Angsumalin vẫn không thể kể chuyện đã xảy ra. Điều duy nhất khiến cô lo lắng lúc này là trong buổi lễ hôm nay, mụ Mian chắc chắn sẽ tham dự, và khỏi phải bàn cãi, sẽ khua môi múa mép cho xứng với biệt

danh “mồm mắm cá” của mụ. Vấn đề là tin đồn đáng hổ thẹn ấy có đến tai bà và mẹ cô hay không và hai người liệu sẽ tin theo câu chuyện ấy mức nào?

“Trái tim cô không biết yêu!”

Giọng nói trầm trầm dịu dàng thoảng buồn bã vẫn văng vẳng bên tai.

“Cho dù người yêu cô là ai, cô yêu anh ta bởi cô muốn có ai đó của riêng mình thôi, chỉ để xua tan lòng nghi hoặc ngờ vực dành cho mọi người, để khỏa lấp nỗi đau mất mát mà cô từng phải chịu.”

Angsumalin ra sức ấn cái vung đất trong tay xuống, cọ lấy cọ để cho hết đám rêu xanh rì dày kín bậc thang. Cô nghiến răng thầm kêu lên phủ nhận:

“Không đúng!”

Nhưng giọng nói đó vẫn tiếp tục buộc tội:

“Cô chưa từng biết đến tình yêu dịu dàng, đến sự gắn bó sâu sắc có thể khiến con người ta chịu hy sinh tất thảy mọi thứ trên đời vì người mình yêu.”

“Tôi yêu Nas... yêu anh ấy thật sự. Tôi có thể hy sinh mọi điều vì anh ấy. Tôi biết tình yêu là thế nào...”

“Nếu như cô từng biết đến tình yêu, ý tôi là tình yêu thật sự thì biết đâu... trái tim cô đã không cứng rắn, lạnh lùng đến mức này. Và hơn cả, cô sẽ hiểu trái tim của người đang lẻ loi cô đơn, đang sắp sửa mất đi tình yêu của mình cảm thấy như thế nào.”

Mặc dù đang ngâm chân dưới nước, Angsumalin vẫn cảm thấy nóng bừng bừng đến nỗi mồ hôi vã ra trên trán. Đôi mắt cô nhìn đăm đăm vào bậc cầu thang như không trông thấy gì khác, tai ù đi không nghe thấy tiếng xuồng máy tiến lại gần.

“Tôi biết cảm giác mất mát điều mình yêu quý nó ra sao lắm chứ. Tôi đã từng mất cha, phải chia ly với người mà... yêu tôi... Sự lạnh lùng, cứng rắn của tôi hình thành từ những đau khổ ấy, không phải vì tôi chưa từng yêu ai...”

“Có thể cô đã có người yêu, nhưng cô chưa từng biết đến tình yêu thật

sự...”

“Không đúng! Không phải!”

Angsumalin buột miệng kêu to lên một cách bực dọc, cánh tay đập xuống mặt sông làm nước bắn tung.

“O... doushita no desuka?... Có chuyện gì vậy?”

Giọng trầm ấm vang lên rành rọt, không thể là tiếng vọng từ trong hồi tưởng được. Cô gái lấy cánh tay quệt mồ hôi trên trán, rồi từ từ quay lại với vẻ mệt mỏi. Chiếc xuồng màu trắng đang trôi tới cách cô không xa. Người lái xuồng ló mặt ra cười khoe hàm răng trắng đều nổi bật cùng với đôi môi cong đỏ tươi, nhưng gương mặt rám nắng không được tươi tắn như mọi khi.

“Cô giận dữ điều gì thế?”

“Anh định đi đâu thì đi đi, đừng có dính dáng gì đến tôi... Kaeru... Về đi!”

Đôi mắt đen dài của anh ta ánh lên tia buồn rầu rồi lại mặc kệ, làm bộ tỉnh bơ.

“Rồi tôi sẽ đi, nhưng chúng ta phải nói chuyện cho hiểu nhau đã.”

“Còn gì mà phải nói chuyện nữa.”

“Cô không còn nhưng tôi còn.”

Chàng trai kết luận cùn, như thể không cảm thấy sốt ruột sốt gan chút nào hết. Angsumalin cúi xuống cặm cụi làm việc tiếp không nói câu gì.

“Cái cầu thang ấy không trốn cô đi đâu cả, nhưng chỉ mấy ngày nữa là tôi sẽ phải rời khỏi đây rồi.”

“Chúc mừng anh.”

“Trước khi đi, tôi muốn biết có phải tối qua tôi đã gây rắc rối cho cô không?”

“Tại sao?” Giọng cô gái lập tức trở nên bực bội vì câu hỏi chạm đúng tim đen.

“Vì...” Chàng trai hơi ngập ngừng, lưỡng lự. “Đêm qua tôi về nằm nghĩ lại, dường như có gì đó kỳ lạ mà tôi không hiểu.”

“Anh đâu cần hiểu, chẳng phải thế sao?”

“Hideko...”

Giọng nói nôn nóng gọi cái tên ấy một cách thân thiết như đã quen thân bao năm nay.

“Nếu như có việc gì xảy ra hay có khi nào tôi gây rắc rối cho cô, tôi nghĩ tôi nên biết điều đó. Nếu không hẳn tôi sẽ khó lòng rời khỏi đây được vì không an tâm. Đã có biết bao điều khiến tôi không an lòng rồi, đừng để nhiều thêm lên nữa.”

Có điều gì đó trong giọng nói ấy làm cô gái bỗng thấy lòng mình thảng thốt, khóe mắt tự dưng cay cay, nhưng đôi môi vẫn mím chặt kiêu hãnh.

“Được rồi, nét mặt cô thế kia chứng tỏ chắc chắn là có chuyện nghiêm trọng, chúng ta cần nói cho rõ luôn bây giờ đi. Tôi chuẩn bị sang bờ bên kia, biết đâu có lệnh chuyển công tác gấp, có thể tôi sẽ không quay lại đây nữa...”

Càng về cuối câu, giọng anh ta càng nhỏ dần, nhưng rồi lại cố làm bộ vui vẻ:

“Cho tôi đỗ xuống vào bến nhờ một chút được không, để nói chuyện cho dễ. Cô quay lưng lại với tôi thế này, tôi phải ngó mặt sang sắp ngã xuống sông rồi.” Angsumalin làm như không nghe thấy, đối phương bèn bật cười khe khẽ.

“Cô thật là bướng bỉnh, cứng đầu không khác nào con trai. Nếu là con gái Nhật thì đã bị đánh đòn để rèn lại tính nết rồi.”

“Hứ...” Cô gái thốt lên một tiếng trong cổ họng.

“Tôi lên bờ từ chỗ kia cũng được, không sao. Dù thế nào hôm nay tôi cũng phải tóm cô lại nói chuyện cho rõ, cô không thoát nỗi tôi đâu.” Cô gái vẫn tỉnh bơ, chỉ đối đáp thầm trong bụng:

“Nếu tôi không chịu nói thì anh sẽ làm gì được tôi nào.”

Dù không quay lại nhìn nhưng từ đuôi mắt, cô cũng thấy chiếc xuồng máy xuyên qua đám rau muống, dừng lại chỗ bụi cỏ trên bờ. Sau đó, một dáng người cao lớn nhảy khỏi mũi xuồng, kéo dây buộc vào một thân cây trong số hàng dừa ven sông. Anh ta rảo bước lên cầu, ngồi thả chân đung đưa ra chiều thảnh thơi lắm.

“Nếu cô không chịu nói, tôi sẽ bắt cô phải đứng ngâm chân lạnh cóng dưới đấy không cho lên. Cứ chờ xem!”

Chương 40

Angsumalin mím môi, tay đập mạnh cái vung đất dùng cọ rêu. Tiếng đối phương bật cười khe khẽ làm cô gái lập tức ngước lên nhìn, ánh mắt tức giận. Vậy mà khuôn mặt đang cúi xuống nhìn cô lại nhoẻn miệng cười vui vẻ lại còn có phần trêu chọc. Đôi mắt đen dài lấp lánh, đôi môi cười tươi khoe hàm răng trắng bóng.

"Cái cầu thang đó làm gì mà khiến cô tức giận ghê gớm thế?"

"À... nó trơn quá, chỉ toàn gây rắc rối!"

Cô gái dài giọng chì chiết, đồng thời ra sức cọ thật mạnh làm cái vung đất trong tay vỡ làm đôi, bàn tay trắng xanh đang giữ chặt nắp vung trượt xuống xước một vệt dài.

"Úi!"

Cô kêu lên và liên tục vẩy vẩy tay. Kobori cười phá lên:

"Cô giận tôi rồi trút vào nó làm gì? Có sao không?"

Máu đỏ thẫm chảy ra thành vệt làm cô phải lấy tay trái ấn chặt vết thương.

"Ôi, chảy máu cơ à? Đưa tay đây tôi xem nào..."

"Không cần." Cô quát cộc lốc, rồi định nhúng tay xuống nước.

"Đừng, nước sông bẩn, lên lấy nước sạch trên này rửa thì hơn."

"Không."

Cô đáp cụt ngủn rồi lại cố tình làm theo ý định ban đầu nhưng vẫn chậm một bước, bàn tay to khỏe, vạm vỡ, ấm áp đã kịp tóm lấy cổ tay cô. Cô gái nóng bừng cả người, lập tức giằng mạnh ra nhưng tay cô như bị gọng kìm sắt kẹp chặt lại. Nét mặt anh tỏ vẻ lo lắng thật sự.

"Cô muốn bướng gì thì bướng, nhưng việc nguy hiểm đến bản thân thì không nên cứng đầu chỉ vì bực mình với tôi, rồi cái gì cũng vùng vằng dằn

dỗi. Cô có biết là nước sông bẩn không, nếu nhúng tay xuống, vết thương sẽ nhiễm trùng."

Câu cuối anh ta nói bằng giọng hơi cáu, như thể đang bực mình vì lo cho đứa em nhỏ.

"Lên trên này tôi rửa vết thương cho."

"Không."

"Nhất định tôi sẽ kéo cô lên bằng được."

"Bỏ tay ra, không phải việc của anh."

Angsumalin dọa dẫm nhưng đời nào đối phương chịu nghe.

"Tôi sẽ buông tay chừng nào tôi rửa và băng vết thương cho cô xong đã."

Kobori kéo cổ tay cô gái, còn cô thì ra sức cưỡng lại khiến anh chỉ biết thở dài:

"Cô thật là, ngang ngạnh quá mức. Nếu cô không lên đây..."

"Không!"

"Có chắc không?" Kobori dằn giọng hỏi lại.

"Không lên!"

"Tốt thôi. Tôi sẽ bế cô lên, không muốn tự đi lên thì tùy!"

"Này! Không được!" Angsumalin hét ầm lên vì đối phương có vẻ sẽ hành động đúng như đã nói.

"Cô không chịu bước lên đúng không?"

"Lên thì lên."

Lần này cô xuống giọng, đồng thời cố ngọ ngoạy xoay cổ tay hòng thoát khỏi vòng kìm kẹp.

"Anh buông tay ra, máu ngừng chảy rồi."

"Cô lên bờ băng vết thương đã rồi tôi sẽ thả tay cô."

Chàng trai vẫn khăng khăng không đổi ý. Hết cách, Angsumalin đành bước lên cầu thang rời khỏi mặt nước.

"Cái Ang, bà và mẹ đã đi chưa?"

Tiếng gọi vẳng tới từ phía sau khiến cô gái quay phắt lại. Một chiếc

thuyền tam bản cỡ trung đang từ từ chèo qua bến nước nhà cô. Một phụ nữ trung niên cầm lái ở phía đuôi thuyền, còn phía mũi thuyền có ba bốn cô gái đang cười khúc khích đầy ẩn ý. Những đôi mắt nhìn chằm chằm toát lên sự tò mò không giấu giếm. Angsumalin giật mạnh tay hòng thoát ra, nhưng Kobori vẫn giữ chặt, lại còn quay sang nhìn cô bằng vẻ mặt ngây ngô, không hiểu chuyện gì.

"Bỏ ra!"

Cô gằn lên trong cổ họng, đôi mày nhíu lại. Lần này, chàng trai mới chịu từ từ buông ra.

"Bà và mẹ cháu mới đi được một chút thôi ạ."

Giọng cô hấp tấp pha lẫn lo lắng như đang cố đính chính sự hiểu nhầm.

"Thế à? Thế Ang không đi cùng à?"

"Ơ..."

Cô gái chần chừ, không biết nên trả lời ra sao bởi khẳng định hay phủ nhận cũng đều chỉ khiến cho tình hình tồi tệ hơn.

"Có nhận được tin gì của Wanas không? Bao giờ anh ấy về?"

Một cô gái cất giọng lảnh lót hỏi, mỉm cười đầy ẩn ý.

"Chắc cũng còn lâu mới về nhỉ!"

Một cô nữa chêm vào, rồi cả hội cười vang lên cho tới khi con thuyền tam bản ấy đi xa. Angsumalin vẫn đứng yên, cứng đờ, sắc mặt tái đi.

"Đi lên thôi nào."

Kobori khẽ nhắc nhưng dường như cô không nghe thấy.

"Hideko... Lại làm sao nữa thế? Có chuyện gì?"

Chàng trai sốt ruột hỏi, mặt lộ rõ vẻ bất an.

"Cô nghe thấy tôi nói không?"

Gương mặt trắng bệch như tờ giấy ngước lên nhìn anh vẻ thờ ơ:

"Có... nghe rõ từng từ..."

"Cô giận tôi, hay là giận đám người đó?"

Phải rồi... thật ra cô đang tức giận với ai? Giận người mặt mũi ngây ngô chẳng hiểu chuyện gì đang đứng cạnh cô đây, hay giận những kẻ vừa đi

khuất?... Khuôn mặt có nước da trắng đã cháy nắng lộ rõ vẻ lo lắng và mong muốn những điều tốt lành nhất cho cô. Đôi mắt đen của anh ta đầy vẻ lo âu, trong khi những người vừa chèo thuyền qua toàn là nhạo báng, coi thường và tò mò tọc mạch... Hầu như tất cả thiếu nữ trong vùng này đều biết tình cảm thân thiết giữa cô và Wanas, có ai lại không ghen tị khi mà Wanas là một đối tượng lý tưởng cả về địa vị, ngoại hình lẫn công danh. Rồi khi chiến tranh nổ ra, quân đội đến đóng ở xưởng tàu, mọi người nơi đây lại để mắt theo dõi chàng trai người Nhật, cháu ruột vị Tổng tư lệnh khi anh ta có vẻ thân thiết với gia đình này một cách đặc biệt. Lòng ghen ghét chuyển thành tiếng xì xầm buộc tội gia đình cô không yêu nước, trở mặt đi kết thân với bọn ngoại tộc khác máu tanh lòng, làm như là trong vùng này ai ai cũng có dòng máu yêu tổ quốc sôi sục trong mình vậy.

Ngay cả chuyện ông bác sĩ Yoshi có ý mời bà Orn làm đầu mối độc quyền cung cấp lương thực thực phẩm cho quân đội Nhật vốn là vị trí được nhiều người nhắm nhe, nhưng bà đã lịch sự từ chối, cũng bị đem ra bàn tán rộng rãi, hầu hết đều theo hướng tiêu cực... Giờ đây, lại xảy ra chuyện này nữa, đúng là họa vô đơn chí... Nếu chỉ riêng mụ Mian đem việc đêm qua ra buôn chuyện thì còn có người tin, người không bởi ai cũng biết biệt danh “mồm mắm cá” của mụ, nhưng khi có thêm người khẳng định đã nhìn thấy cảnh tượng vừa nãy thì chắc chắn tin đồn sẽ lan ra nhanh chóng... Mẹ và bà cô sẽ bị nhìn bằng ánh mắt thế nào đây...

“Có thể tôi không hiểu những gì họ nói nhưng giọng điệu và nét mặt bọn họ khá kỳ lạ, có liên quan đến tôi phải không?”

Angsumalin thở dài, nhìn đối phương mà không biết phải giải thích mọi việc thế nào. Sự tuyệt vọng, chán nản hiển hiện trong đôi mắt cô. Chàng trai nhìn cô ngạc nhiên, rồi nét mặt anh trở nên dịu dàng như muốn động viên, an ủi và bày tỏ sự hối lỗi chân thành.

“Chắc chắn là có rắc rối gì liên quan đến tôi rồi...”

Giọng anh ta điềm tĩnh, vững vàng, chắc nịch làm cho người nghe bỗng cảm thấy ấm áp lạ lùng.

“Ta sẽ từ từ nói chuyện này. Giờ cô lên xem vết thương thế nào đã.”

Thái độ đầy tự tin của Kobori khiến Angsumalin cũng thấy tin rằng anh

ta là người có thể giải quyết ổn thỏa vấn đề của cô. Cô cúi xuống cầm mấy mảnh vung vở ném xuống sông, rồi trông như định khỏa tay xuống té nước để rửa chỗ rêu bám xanh rì:

"Ô hay... đã bảo đừng!"

Kobori kêu to ngăn lại, hình như anh ta luôn dõi mắt theo mọi cử chỉ của cô gái. Angsumalin ngẩng lên, mỉm cười, nhẹ nhàng nói với nét mặt tươi tắn hiếm thấy khi đối mặt với chàng trai:

"Đây là tay trái, tay phải mới bị, không sao đâu."

"Cô lên đi để còn xem vết thương thế nào, máu đông lại rồi kia kìa."

Chàng trai đợi cho cô bước lên rồi mới nhanh nhẹn đi trước dẫn đường lên nhà. Đến lúc này cô mới thấy dáng đi ưỡn thẳng lưng, giậm chân mạnh mẽ của nhà binh ấy ưa nhìn, hai vạt chiếc áo tay rộng anh ta thường mặc quấn sát vào người làm nổi lên bộ ngực vạm vỡ khỏe khoắn. Chàng trai sải những bước dài mà không quay lại nhìn đằng sau, như thể tin chắc rằng cô gái nhất định đi theo mình.

"Lại theo kiểu Nhật chứ gì!"

Cô gái nguýt thầm trong bụng.

"Đàn ông đi trước, phụ nữ theo sau. Cô có làm sao cũng mặc, cứ phải đi theo tôi cho kịp. Hứ, rồi xem sẽ có ngày cứ mải đi tớn lên thế kia, đến khi quay lại thì người ta biến mất đường nào rồi cũng không hay đâu!"

Như thể đọc được suy nghĩ của cô, Kobori quay lại liếc nhìn thì thấy Angsumalin đang đi đằng sau cố nín cười. Anh ta chau mày ngạc nhiên:

"Cô buồn cười gì vậy?"

"Đâu có." cô đáp cụt ngủn, nhưng nụ cười vẫn ánh lên trong mắt.

"Được rồi, thế nào tôi cũng sẽ biết thôi."

Anh ta nói như thể Angsumalin sẽ kể hết mọi suy nghĩ cho mình mà không che đậy chút gì vậy.

Tới trước cái cầu thang dốc, Kobori lại là người chần chừ đợi cho cô đi lên trước. Khi hai ánh mắt chạm nhau, anh chàng vội giải thích:

"Cô là chủ nhà nên lên nhà trước. Hơn nữa, cầu thang dốc, nhỡ cô ngã..."

Gương mặt ngăm đen vì rám nắng che được sắc ửng đỏ xuất hiện trên đôi má và cặp môi, nhưng riêng những tia lạ lùng ánh lên trong đôi mắt thì chủ nhân của nó không thể nào giấu đi được. Angsumalin không kịp nhận ra điều ấy bởi cô đã vội vàng bước lên cầu thang trước. Trong lòng nôn nóng muốn giải thích mọi sự rắc rối vừa qua, hy vọng rằng ít nhất anh ta sẽ phần nào giúp cô giải quyết được vấn đề, cô gái quên hẳn là trong nhà không có ai ngoài anh và cô, nếu bị bắt gặp thì rắc rối sẽ càng chồng chất và không cách nào gỡ bỏ được nữa!

"Cô có gì sạch để đựng nước rửa vết thương không?"

"Để tôi tự làm cũng được."

"Có lẽ không tiện đâu vì cô bị thương tay phải. Để tôi giúp cho." Nói rồi Kobori cười tươi, khoe hàm răng trắng: "Đã bảo tôi là bác sĩ bất đắc dĩ mà."

Angsumalin cúi xuống vắt se vạt váy còn ướt rượt vì vừa đứng dưới nước, rồi nhón chân đi vào trong phòng, lát sau quay trở ra cùng với hộp đựng đồ sơ cứu. Cùng lúc đó, Kobori cũng ra khỏi bếp, trong tay cầm cái âu đựng nước nóng bốc khói nghi ngút. Anh ta đặt xuống bậc thềm, ra vẻ trịnh trọng:

"Cô ngồi xuống đi, tôi rửa vết thương cho." Cô gái tỏ vẻ lưỡng lự, liền bị ra lệnh tiếp: "Ngồi xuống đi, tôi làm không đau đâu."

Khi bệnh nhân vừa ngồi xuống, vị bác sĩ bất đắc dĩ liền cầm chặt cổ tay cô, dùng bông thấm nước ấm nhẹ nhàng lau vết bẩn xanh xanh, không thể ngờ là anh ta có thể làm nhẹ tay đến thế.

"Máu đông lại ở miệng vết thương thế này thì không hay rồi, nước rêu này bẩn lắm, không khéo còn có vi trùng uốn ván. Tôi sẽ bóp cho máu tươi chảy ra, cô chịu đau được không?"

Angsumalin gật đầu. Cảm giác nóng vì nước ấm không ăn thua gì với cái nóng lan truyền từ những ngón tay to khỏe, ấm áp đang khẽ nâng niu bàn tay cô. Trong giây phút ấy, Angsumalin gần như đã quên mất những khác biệt về mọi mặt giữa anh và cô, nhất là nguyên nhân từng khiến cô căm ghét xa lánh anh!

"Tôi chỉ bóp một chút thôi để chắc chắn vết thương tươi và sạch thì mới

chóng khỏi được. Cô cứ bực mình với người khác là lại tự làm mình đau thế này sao?"

"Đâu."

"Tôi hiểu được khá nhiều tiếng Thái rồi. Cô không cần lúc nào cũng chỉ nói mỗi 'đâu' với 'không' thôi đâu."

"Hứ." Lần này giọng cô đã thay đổi.

Anh bác sĩ bất đắc dĩ lập tức ngẩng lên nhìn nhưng nét mặt người nói vẫn bình thản nên không thể đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì.

"Thế là ý thế nào? Không vừa lòng hay bực mình khó chịu?"

"Thế nào cũng được."

Kobori đột ngột cúi xuống, tỉ mẩn lau vết máu khô còn đọng lại, mở rộng vết thương, ấn nhẹ ngón tay xuống để máu tươi chảy ra, rồi nói giọng đều đều:

"Cố chịu đựng tôi thêm một chút thôi. Băng vết thương xong, và hỏi rõ chuyện kia thì cô sẽ không phải hứ nữa đâu."

Anh còn cố giả bộ tiếng... hứ... trong cổ họng cho thật giống giọng cô gái!

Chương 41

Angsumalin im lặng giây lát, rồi nhẹ nhàng giải thích: “Đôi khi cũng có thể có nghĩa khác... ví dụ như... không phải vậy”

“Không phải cái gì?”

“Thì không phải như là anh đã hiểu.”

Kobori lại bắt chước tiếng “hứ” rồi bật cười khe khẽ.

“Được rồi, thế này là sẽ khỏi thôi.”

Ngón tay chỉ quen chạm nòng súng, bàn tay chỉ quen làm những việc nặng trong xưởng không ngờ lại có thể sơ cứu vết thương rất thành thạo. Gạc gấp thành mảnh dài, nhúng đẫm thuốc nước và đặt lên vết thương một cách cân đối rồi mới lấy băng băng lại. Mái đầu anh cúi thấp chỉ cách cô chút xíu thấy rõ cả những sợi tóc cắt ngắn và phần sau gáy sạm đi những chỗ lộ ra ngoài nắng, nhưng khoảng da dẫn ra hai vai vẫn trắng trẻo.

“Chắc không sao đâu, chỉ hai ba ngày là khỏi thôi. Trước khi tôi đi, nếu có cơ hội tôi sẽ đến xem vết thương cho cô lần nữa, xem bác sĩ chui như tôi chữa được cho cô đến mức nào.”

“Thế chính xác là bao giờ anh sẽ đi?”

“Chắc cô muốn đuổi tôi đi cho thật nhanh hả?”

“Anh có phải ra mặt trận không?”

“Nếu như được phái về binh đoàn hải quân thì có lẽ sẽ ra trận luôn. Biết đâu...” anh cười mỉm, ngước nhìn lên, đứng gần nên cô thấy cả ánh mắt đượm buồn, “... tôi lại được về nhà trước khi chiến tranh kết thúc.”

Đôi mắt cô gái lộ vẻ thắc mắc, Kobori bèn nhẹ nhàng nói tiếp:

“Ý là gia đình tôi sẽ nhận được một cái hộp gỗ nhỏ sơn trắng đựng xương cốt... nếu như người ta còn tìm thấy. Còn thông thường, chỉ có một bài vị khắc tên cùng với giấy báo tử Bộ Quốc phòng gửi kèm nói là con trai

của ông bà đã làm tròn nhiệm vụ vinh quang đối với Nhật hoàng, cầu cho anh ấy được yên nghỉ vĩnh hằng...”

Angsumalin không ngờ mình lại cảm thấy đau nhói trong tim.

“Biết đâu, khi đó vết thương của cô đã lành và cũng không để lại sẹo, cô sẽ quên hết mọi chuyện đã xảy ra, nhất là nếu cô được gặp lại... người mà cô đang chờ đợi.”

Anh thắt nút cuối cùng một cách nắn nót, nâng niu, hơi lưu luyến rồi buông tay cô gái, lịch sự bước lùi ra.

“Nếu linh hồn tôi tìm đường đến được đây, tôi sẽ xem xem tình yêu có làm cho cô tươi tắn hơn thế này không?”

Giọng nói Kobori tha thiết như cố che giấu nỗi niềm quyến luyến. Angsumalin cất lọ thuốc, kéo vào hộp trong khi chàng trai từ từ đứng dậy.

“Anh rửa tay đi... Tôi cất đồ đã.”

Khi cô gái quay trở ra, dáng người cao lớn ấy đang đứng chắp tay sau lưng, ngước nhìn giàn hoa giấy sum suê bung nở những chùm hoa thắm. Vừa nghe tiếng bước chân, anh chầm chậm quay lại, nét mặt nghiêm túc:

“Tôi đã nói là trước khi đi, tôi muốn biết chuyện rắc rối liên quan đến mình. Nhiều điều tôi vẫn chưa hiểu rõ, giờ cô có thể kể cho tôi nghe được chưa?”

Angsumalin im lặng, ngồi xuống, cố tìm lời giải thích vấn đề một cách ngắn gọn, dễ hiểu nhất để không cần nói trực tiếp song anh vẫn hiểu được câu chuyện đáng hổ thẹn mà người ta suy diễn.

“Cô làm ơn kể cho tôi đi. Nếu phải rời khỏi đây mà chưa hiểu rõ chuyện này, dù có chết, linh hồn tôi cũng không thanh thản.”

Cứ mỗi lần chàng trai nói đến cái chết như thể đó là chuyện hiển nhiên mà anh tin là mình sẽ gặp phải, không hiểu sao cô lại cảm thấy thảng thốt và bực bội.

“Thế anh nghĩ là người sống sẽ vui vẻ lắm sao?”

“Tôi biết là mình gây rắc rối cho cô có điều tôi không hiểu nó bắt đầu từ đâu, vì sao mà nên nông nỗi ấy, nên mới muốn cô giải thích.” Anh bước những bước dài đến đứng khoanh tay trước mặt cô.

“Nếu tôi có liên quan trong bất cứ sự việc nào, tôi cũng nên được biết.”

“Điều đó chẳng nguy hại gì đến anh cả, ngoại trừ... ai đó phải khốn khổ vì nó...”

“Cô phải chịu khổ sở vì lẽ gì?”

Angsumalin ngẩng lên, vẻ mặt bực bội như muốn đổ hết mọi tội lỗi cho mình chàng trai.

“Vì đêm qua, anh...”

“À... lúc chúng ta đi về phải không, có chuyện gì không nên chứ nhỉ?”

“Mụ Mian...”

“Mồm mắm cá.” Anh nhắc lại chính xác từ đã học được làm Angsumalin muốn cười mà cười không nổi.

“Bà ta thấy anh và tôi đứng trong chỗ tối... với nhau, nên nói ý là...”

Khuôn mặt trắng trẻo đỏ bừng tới tận cổ, giọng nói bực bội chuyển thành ngập ngừng. Chàng trai nhíu mày, một lát sau thì thốt lên như đã hiểu ra vấn đề:

“À, mụ ta cho rằng cô lén ra gặp tôi phải không?”

Cô gái im bặt, cảm giác bực bội chạy lan lên tận óc.

“Chứ còn gì. Chắc mụ ta đã đi buôn chuyện khắp nơi, lại thêm vừa rồi, đám người đó cũng thấy anh... chỉ tại anh không chịu buông tay tôi ra đấy.”

“Sao bọn họ lại có thể suy diễn như vậy? Sao không hỏi chúng ta?”

“Những chuyện thế này sao có thể ngăn cấm miệng lưỡi người đời được?”

“Cũng phải.” Anh thản nhiên đồng tình: “Bà và mẹ cô đã biết chuyện chưa?”

Angsumalin chầm chậm lắc đầu... Giờ này ở chỗ làm lễ, không biết người ta đã kháo nhau những gì rồi...

“Tôi sẽ tìm cách giải thích cho những người quanh đây hiểu.”

“Không giải thích nổi đâu.”

“Vì sao?” anh hỏi.

“Ai đã nghe chuyện chắc sẽ tin lời mụ Mian, còn ai chưa biết thì giờ này lời đồn cũng đã đến tai. Chúng ta làm sao có thể đi giải thích cho tất cả mọi người được, người ta sẽ cho rằng tôi và anh ‘ăn vôi nóng ruột’...”

“Là thế nào?” Nét mặt chàng trai ngô nghê. “Ý câu ấy là gì?”

Cô gái mệt mỏi thở dài, giải thích luôn một mạch cả tiếng Nhật lẫn tiếng Anh:

“Họ sẽ nghĩ rằng chúng ta có tật nên mới giật mình.”

“Miệng lưỡi người đời quả là ở đâu cũng như nhau, ở quê tôi cũng thế.” Kobori lẩm bẩm than phiền làm cô gái chú ý.

“Ở nước anh cũng có chuyện kiểu này ư?”

“Nhiều là khác... những kẻ thích chõ mũi chuyện người khác rồi đem đi đặt điều. Cô nghe chuyện người ngáp thì có chim bay ra khỏi mồm chưa? Đầu tiên, anh ta bảo với vợ là có một con, vợ đem đi kể lại với người khác là hai con, cuối cùng kết quả là anh ta ngáp ra cả một đàn chim. Câu chuyện này dạy ta rằng loài người lúc nào cũng lắm chuyện.”

Angsumalin không nhịn được cười:

“Người Thái cũng có những chuyện kể kiểu như vậy, chỉ khác một vài chi tiết thôi.”

“Để tôi tính xem xử lý việc này thế nào.”

Tiếng còi báo động rền rĩ chói tai nghe lạnh lẽo rợn người. Mọi thứ đột ngột trở nên lặng ngắt và im ắng, ngay cả ánh nắng chói chang cũng có vẻ như dịu đi. Angsumalin đứng bật dậy hoảng hốt:

“Chết rồi, mẹ và bà tôi vẫn ở nhà người ta!”

“Chắc là không sao đâu.”

Giọng nói ấy điềm tĩnh, không có vẻ gì sợ hãi, thậm chí anh còn ngẩng lên đưa mắt quan sát bầu trời như đang dò tìm máy bay chuẩn bị lao tới oanh tạc.

“Anh không về xưởng à?”

Anh khẽ lắc đầu: “Không cần. Tôi đang trong kỳ nghỉ phép, đã có người thay thế vị trí rồi. Giờ về xưởng, sẽ giống như can thiệp vào nhiệm vụ của

người khác. Cô có sợ không?"

Cô gái nuốt nước bọt một cách khó khăn, bồn chồn không yên.

"Chắc là chúng sẽ không kích vào trung tâm thành phố, lượt đi chắc chưa thèm để mắt đến những xưởng nhỏ như ở đây. Chỉ có lượt về, nếu còn thừa bom hay nhiều đạn quá thì mới trút xuống làm quà thôi. Bây giờ ta cứ ung dung quan sát, một lát nữa rồi đi trú ẩn cũng được, phòng khi trúng đạn lạc."

Tiếng động cơ máy bay gầm rú vọng tới từ xa rồi dần lại gần. Tiếng còi báo động vang lên từng hồi liên tục, thúc giục mọi người nhanh chóng tìm chỗ ẩn náu.

"Đợt đầu này chắc không quá ba mươi máy bay."

Kobori phỏng đoán số lượng từ tiếng máy bay một cách thành thạo, người nghe càng hốt hoảng, hồn bay phách lạc, nhưng chạy trốn thì lại mất mặt với người đàn ông đang bước ra trước hiên ngẩng mặt quan sát.

"Đấy, đang bám đuôi nhau kéo đến rồi, mỗi tốp năm chiếc."

Kobori như đang rủ cô cùng quan sát, nhưng Angsumalin chỉ bám chặt vào cột nhà bên cạnh mình, muốn nấp kín vì sợ máy bay phát hiện. Tiếng còi báo động im bặt, nhường chỗ cho tiếng súng oanh tạc nhau, không lâu sau mặt đất đã rung chuyển mạnh.

"Đi nào. Chúng bắt đầu ném bom đấy, rồi sẽ trải thảm vào bên trong thành phố. Chúng ta xuống dưới kia thôi."

Cô gái ù hết tai, tim đập thình thịch. Mỗi lần có tiếng nổ, căn nhà sàn lại rung lên, đồ đạc va vào nhau rầm rầm.

"Nhà cô có chỗ nào trú ẩn không?"

"Ở... con ngòi cạn."

"Đi... tôi sẽ đưa cô ra đó."

Những tiếng nổ mạnh vang lên liên tục kéo dài. Kobori cúi xuống nhìn Angsumalin như thể đang buồn cười:

"Cô sợ à?"

"Không." Cô cố lấy hết can đảm đáp lại rồi gượng đứng lên. Chàng trai vừa đi trước dẫn đầu, vừa cất giọng nói luôn mồm:

"Tôi từng thấy có người đang đạp xe thì bị mảnh đạn văng trúng, đầu văng tít đi mà người còn đạp được một quãng xa nữa."

Những gì anh kể chỉ làm cô gái thêm thất kinh.

"Có khi, đang đi xuống cầu thang, phần thân trên rụng xuống rồi, hai chân vẫn bước tới vấp phải chính mình mà ngã lăn đùng ra."

Cô gái kéo hai cánh cổng đóng lại đánh rầm, đôi tay run bần bật vì tiếng máy bay gầm thét đang lao tới từ mọi phía như chiếm lĩnh kín đặc cả bầu trời.

"Ê, hôm nay có vẻ oanh tạc nặng đây."

Kobori lại ngẩng lên nhìn lần nữa, thái độ lo lắng.

"Có vẻ không hay rồi, nhanh lên."

Giờ tới lượt anh thành người giục giã. Mặt đất chấn động đến nỗi cái cầu thang gỗ cũng rung chuyển. Angsumalin choáng váng suýt ngã, may mà chàng trai đang đứng ở bậc thấp hơn kịp giữ lấy cổ tay nên cô chỉ loạng choạng va vào anh.

"Đừng sợ, giữ bình tĩnh đi, không sao đâu."

"Mẹ... và bà tôi thì sao?..."

"Chắc cũng trú bom ở chỗ ấy rồi. Xuống từ từ nào..." Anh động viên cô như người lớn an ủi trẻ con, rồi dắt tay xuống bên dưới. Mặt đất lại rung lên một đợt dài, tiếng gào rít vang dội cả bầu trời.

"Đợt thứ hai và ba đang chuẩn bị tấn công đấy. Tốp máy bay đợt một sẽ vòng về qua đây, chúng ta có thể dính phải đạn lạc. Mau đi nấp thôi."

Anh kéo tay cô chạy theo lối mòn quanh co dẫn vào trong vườn nhưng vẫn chậm hơn tiếng gầm thét của máy bay kéo tới, tiếng súng máy rạch toang bầu không nổ như một tràng pháo.

"Cúi xuống!"

Bàn tay to khỏe giật mạnh ra hiệu bảo cô thụp xuống. Angsumalin vẫn lơ ngơ đứng im, anh bèn vội vàng vòng cánh tay kéo cô nằm ép người xuống đất, rồi lăn vào bụi cây, ôm chặt cô gái vào ngực mình như giữ gìn vật báu.

“Đừng ngẩng đầu lên, chúng ta đang ở trong tầm ngắm.”

Máy bay bổ nhào xuống thấp đến nỗi tiếng động cơ rền vang điếc cả màng nhĩ. Angsumalin rúc vào lòng ngực vạm vỡ ấy một cách vô thức, miệng không ngớt kêu lên:

“Mẹ... bà... mẹ ơi...”

Vòng tay khỏe khoắn ôm cô chặt hơn nữa, bộc lộ muốn che chở và những tình cảm ấm áp sâu lắng mà chủ nhân nó đã che giấu bao lâu nay...

Chương 42

Tiếng đạn rít vẫn rào rào không ngừng cùng những tiếng nổ vang rền khiến mặt đất rung chuyển như đổ ập xuống. Kobori ấn mái đầu bé nhỏ sát vào ngực, nghiêng mình che chở cho cô gái mà không mảy may nghĩ đến những nguy hiểm có thể xảy ra với bản thân.

"Cúi xuống. Chắc chúng đang ném bom bờ bên kia, nhưng cũng có thể sẽ lệch sang phía bên này, hoặc cố tình ném vào xưởng đóng tàu. Lúc này lại đang có nhiều tàu đỗ rải rác mới dở chứ."

Vừa nói, Kobori vừa ngước lên đôi mắt quan sát những chiếc máy bay đang lượn vòng tấn công, nhưng cành lá ngọn cây ken dày khiến anh nhìn không rõ, chỉ thỉnh thoảng thấy bóng những khối kim loại loa lóa phản chiếu qua những luồng nắng rọi xuống. Tiếng động cơ gào rú, xen lẫn tiếng xả đạn súng máy và tiếng súng đáp trả cùng với tiếng bom nổ vang lên liên tu bất tận.

"Hôm nay chúng tấn công mạnh đấy. Cô có sợ không?"

Kobori cúi xuống hỏi vẻ lo lắng, nhưng chỉ thấy mái tóc rối đang nép vào vai mình không chịu rời, bàn tay trắng thon dài bám chặt lấy bắp tay anh như muốn được bảo vệ, bao bọc. Cảm giác ấm áp lặng lẽ lan tỏa xâm chiếm trái tim anh. Cánh tay ấy ôm lấy cô càng thêm nâng niu trân trọng, như đang gìn giữ một đồ vật quý giá vô ngần.

"Đừng sợ, tôi còn ở đây thì không có chuyện gì đâu."

Anh cam đoan chắc nịch, nhưng cô dường như không nghe thấy bởi còn bận nhắm mắt bịt tai không muốn nghe hay nhìn gì hết. Những âm thanh vang rền và cảm giác mặt đất chao đảo vẫn từng đợt lúc xa lúc gần.

"Cô đứng dậy chạy nổi không? Chúng ta nấp dưới ngòi cạn thì an toàn hơn ở đây. Khu này mà trúng bom thì khó tránh mảnh bom văng lắm."

Angsumalin không trả lời, cũng không có dấu hiệu thay đổi tư thế.

Kobori lo lắng ngước nhìn bầu trời lần nữa. Kinh nghiệm trong quân ngũ đã dạy anh rằng, khi máy bay oanh tạc rút lui nhường chỗ cho đợt không kích mới chuẩn bị tấn công vào mục tiêu chính là khoảng thời gian có thể di chuyển tìm chỗ trú ẩn.

"Ta đi thôi, không máy bay lại nã đạn lượt nữa."

Chàng trai nhỏm đứng đậy, nhưng cô gái đã níu lấy.

"Đi đâu ạ? Đi đâu cơ? Úi chúng lại đến rồi. Còn bà với mẹ thì sao?"

"Phải đi mau lên. Chỗ này không an toàn. Đứng dậy chạy nhanh lên!"

"Đi đâu cũng thấy máy bay khắp trời. Chúng đến nữa kìa."

"Cô cứ chạy theo tôi."

Kobori choàng tay quanh eo cô gái, nửa kéo, nửa dìu, dẫn cô chạy nhanh trên lối đi nhỏ hẹp. Tiếng động cơ máy bay ầm ầm vang dội, cành lá ngọn cây gẫy răng rắc rơi rào rào khiến tai ù đi.

"Cẩn thận, đạn súng máy! Chúng ta gần xưởng đóng tàu quá."

Chân cô gái sắp khuỵu xuống, tay lạnh ngắt đầu chúi về phía trước vừa hay một vòng tay chắc chắn to khỏe đã kịp giữ cô lại. Anh gần như cắp cô bên mình chạy theo đường gấp khúc. Trong khi ấy, ở con ngòi gần đó, dải đất dài ở hai bên bờ thửa sụt xuống lòng rãnh rào rào.

"Kiểu này chắc chắn là xưởng trúng bom rồi."

Anh hét lên đua với tiếng ầm ĩ khắp không gian. Giọng nói nghe như đang lưỡng lự đôi đường. Bản năng của người chỉ huy khiến anh không thể không lo lắng cho sự an nguy của cấp dưới và xưởng đóng tàu mà mình chịu trách nhiệm, nhưng tình cảnh cô thế này, anh cũng không đành lòng bỏ đi. Mặt đất nghiêng ngả rung lên, Angsumalin cảm thấy như thế giới đang sụp đổ. Tiếng bom nổ rền vang khiến tai cô không còn nghe thấy gì nữa. Điều duy nhất mà cô cảm thấy vững chắc như gọng kìm thép là vòng tay lực lưỡng, ấm áp đang ôm lấy mình. Chỉ trong giây lát, đất dưới chân cô bỗng thụt xuống.

"Bom, cẩn thận!"

Hai cánh tay anh ôm choàng lấy cô, một bàn tay che mái đầu ấn xuống nép vào ngực mình, tay kia quàng chặt lấy eo cô gái cho tới khi hai người

sát vào tựa một. Bỗng chốc, cô cảm thấy cả cơ thể văng lên giữa không trung, rồi rơi và lăn xuống một nơi nào đó. Trong cô chỉ còn lại cảm giác ấm áp, vững vàng, thế nên cô vẫn úp mặt, nép chặt vào vòng tay ôm, tin tưởng trao cả tính mạng lẫn trái tim mình cho anh che chở.

"Kobori. Kobori."

Trong khoảnh khắc mà sự sống cái chết chỉ cách nhau gang tấc, trong sự trống rỗng vô định, cái tên đầu tiên được cô gái gọi tới lại là cái tên mà suốt thời gian qua, cô chưa bao giờ thừa nhận tầm quan trọng của chủ nhân nó dù chỉ một chút. Cánh tay cô đang ôm quanh cổ chàng trai nên cảm nhận được có thứ chất lỏng gì đang chầm chậm chảy xuống.

"Máu! Đừng có chết, đừng chết."

Cô gái cuống quýt thì thào, cố đưa tay lần sờ tìm vết thương.

"Hideko. Hideko."

Đôi môi ấm nóng cúi xuống đặt lên môi cô tha thiết cùng với tiếng thì thầm, chỉ khẽ như một hơi thở:

"Anh yêu em!"

Mặt đất rung chuyển mạnh, mọi thứ ở xung quanh bay tan tác lên không trung, rồi rơi xuống tầng tầng lớp lớp chồng chất lên hai người. Dáng người cao lớn còn cố choài lên che kín người cô như một tấm áo giáp đỡ lấy tảng đất lớn đang rơi xuống. Cô gái chỉ bị ảnh hưởng nhẹ, nhưng cũng đủ làm mọi cảm giác tan biến. Dầu vậy, trước khi bất tỉnh và rơi vào trạng thái chơi vơi vô tận, cô vẫn kịp lưu lại cảm giác ấm áp gắn kết trên đôi môi mình.

Cảm giác trống rỗng, không gian xung quanh bao bọc trong một màn mây dày trắng đục lạnh lẽo, mềm xốp, xóa nhòa mọi thứ, Angsumalin cố gắng lắc đầu, giơ tay xua lớp sương mù ấy đi nhưng dường như nó lại càng bám chặt lấy cô. Cô cố gắng kiếm tìm một điều gì đó đã vuột mất nhưng đám sương giá lạnh ấy lại chặn kín mọi hướng.

"Đừng chết, đừng chết. Đừng đi đâu."

Tiếng vọng lại như bỡn cợt, vang lên rồi chợt tan biến vào trong màn mờ đục bao trùm ấy.

"Anh ở đâu vậy? Ở đâu?"

Cô lắc lắc đầu nhưng tiếng trả lời vọng lại từ khắp phía khiến cô không phân biệt được chính xác là chỗ nào.

"Đây, đây, đây."

"Đừng chết. Trời ơi... đừng chết."

Cảm giác nặng trĩu tràn ngập trong tim khiến cô tìm cách giằng giật, lột bỏ thứ đang trói buộc lấy mình.

"Ang con... Ang... Nào... mở mắt ra đi con."

"Ở đâu thế?... Trời ơi... đừng chết nhé. Sao máu chảy nhiều thế?"

"Ang con... Ang..."

Tiếng gọi vang vọng đến từ xa xa, rồi dần dần trở nên rõ rệt hơn.

"Ang... con ơi... con mở mắt ra chút nào, mở mắt ra đi con."

"Kobori!"

Ngay khi cái tên ấy bật ra khỏi miệng thì màn sương mù dày đặc cũng cuộn tròn thu lại rồi bốc hơi thành khói, làm hiện ra dáng hình của chàng trai cao lớn đang nhìn về phía cô, môi hé nở nụ cười, đôi mắt sáng lấp lánh, nhưng chỉ trong giây lát, nét mặt anh đã chuyển sang đau đớn, máu chảy đầm đìa. Cô gái cố ngóc đầu, vội choàng mở mắt, thét lên một tiếng:

"Đừng chết!"

"Không đâu con. Con không chết đâu, không chết."

Khuôn mặt cúi xuống gần kề chan hòa nước mắt dù miệng đang nở nụ cười vui mừng. Còn gương mặt già nua nhăn nheo cạnh đó lộ rõ vẻ lo lắng, hốt hoảng.

"Tỉnh lại rồi, Orn ơi. Cháu thấy sao rồi?"

Cô gái chớp chớp mắt một hồi, những hình ảnh trước mắt dần trở nên sáng rõ hơn.

"Có chuyện gì vậy ạ? Chuyện gì đã xảy ra thế?... Con đang ở đâu ạ?"

"Ở trên nhà. Con có thấy đỡ hơn không?"

Angsumalin xoa xoa tay trên cái nệm mềm ấm của mình, tìm cách nhấc đầu lên mà chỉ thấy nặng trĩu.

“Đừng vội ngồi dậy con, cứ nằm yên đã.”

“Con bị làm sao thế ạ?”

“Con bị một tảng đất lớn đổ ập xuống, lúc đưa được ra con còn bất tỉnh không biết gì.”

“Đã lâu chưa mẹ?”

“Lâu rồi con. Vừa nghe có còi báo động là mẹ với bà vội vàng về nhà. Thấy cổng đóng nên cũng nghi hoặc, mới vào trong vườn tìm con thì thấy con và cậu Dookmali nằm bất tỉnh dưới cái ngòi. Mẹ vội đi gọi hàng xóm sang giúp.”

“Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

“Tàu bay nó đến ném bom xưởng đóng tàu nhưng một quả bom rơi chệch sang vườn nhà ta, còn một quả nữa bị xịt không nổ. Con may là có cậu Dookmali ngã đè lên trên. Lúc mẹ nhìn thấy con, mẹ sợ hết hồn, đất lấp kín hết cả.”

“Anh Kobori thế nào rồi ạ?”

“Cậu ấy đã tỉnh lại trước con từ khi ở trong vườn. Đầu bị rách chảy máu, vậy mà vẫn còn sức bế con về nhà, gọi bác sĩ ở xưởng đến khám, bác sĩ cũng bảo là không sao. Xong có lính ở xưởng đến mời về để xử lý quả bom còn chưa nổ, phải tháo ngòi hay gì đó. Cậu ấy dặn mẹ là rồi sẽ quay lại thăm con.”

Angsumalin thở dài, từ từ nhắm mắt lại.

“Hideko... anh yêu em...”

Câu nói dịu dàng, âu yếm còn in sâu vào tâm trí một cách kỳ lạ. Cô gái đưa tay sờ lên môi vẻ mệt mỏi... Nụ hôn ấm áp ấy sẽ còn để lại dấu ấn đậm nét không bao giờ phai nhạt trên môi cô...

“Hideko, anh yêu em... Anh yêu em...”

“Miệng con không bị thương đâu, hay là con đau ở đó?”

Bà mẹ vô tình nhưng câu nói làm cô gái nẩy mình lên như bị điện giật, cô vội vàng nhắm mắt lại.

“Vậy cũng tốt. Con ngủ đi, tỉnh dậy sẽ thấy khỏe hơn.”

"Tỉnh dậy sẽ thấy khỏe hơn, tỉnh hẳn khỏi giấc mơ ấy ư? Giấc mơ êm dịu ấm áp, vòng ôm siết chặt, chỉ cần mở mắt tỉnh dậy đã biến thành đau đớn, thù hận. Giữa hiện thực và giấc mơ khác biệt ở chỗ trong cơn mơ, tình cảm ngọt ngào giành quyền bày tỏ rõ ràng vượt qua mọi đắn đo hay e ngại về hoàn cảnh, sự phù hợp hay địa vị, danh dự, nhưng khi phải đối mặt với thực tế cảm tính lại bị lý trí lấn át và bẻ gẫy bởi muôn vàn lý lẽ... Nếu như từng yêu ai đó, cô sẽ biết được tình yêu dịu ngọt, sâu sắc đến dường nào... Wanas! Cái tên ấy bỗng vụt xuất hiện trong tâm trí cô, cái tên trước nay từng là mục đích, là niềm hy vọng ấm áp, nhưng vẫn không thể tạo nên cảm giác ngọt ngào, da diết tràn ngập trong tim như thế này.

Angsumalin nằm im, mắt nhắm nghiền nhưng trong lòng không hề yên bình, thanh thản như vẻ bề ngoài. Một cảm giác bức bối trào dâng, cô cảm thấy như nỗi căm hận, thù ghét chính bản thân mình đang chạy giần giật khắp trong mạch máu. Tại sao mình lại mềm lòng, tại sao có thể quên lời hứa với Wanas. Vì sao... vì sao... vì sao? Trăm ngàn câu hỏi quẩn quanh trong đầu óc cô. Đồng thời, lại có tiếng thì thầm khẽ cất lên bào chữa:

"Mình không sai. Mình đâu đã yêu Wanas... mình mới chỉ bảo là mình sẽ chờ anh ấy thôi..."

Ngươi yêu anh ấy ư? Ngươi yêu chàng trai ấy, người bị coi là kẻ thù, là người ngoại quốc, là...?

Lời buộc tội bản thân như tiếng nói lương tâm cất lên văng vẳng. Angsumalin cắn môi mình đau nhói, nắm chặt hai tay, mồ hôi vã ra đầy trán.

"Không! Mình ghét anh ta, căm ghét, căm ghét!"

Cô vội vàng ngóc đầu dậy khỏi gối nhưng rồi lại nằm bẹp xuống vì toàn thân đau nhức, đầu óc choáng váng.

"Ngươi căm ghét anh ta thật sao? Vậy thì nguyền rủa anh ta thử xem. Hãy rủa cho anh ta chết quách đi, giờ này chắc anh ta đang phải xử lý bom cùng với đám công binh đấy. Chỉ cần người tháo ngòi nổ sơ sẩy chút xíu, lệch một li thôi, là tất cả bọn họ sẽ tan tành thành tro bụi..."

Cái dáng cao thẳng, gương mặt rám nắng chăm chú, say mê với công việc trước mắt, nét mặt khi làm việc thường trông nghiêm túc, căng thẳng,

đôi mày hơi nhíu, miệng mím gần thành một đường thẳng - tất cả hiện lên rõ mồn một trong tâm trí như anh đang ở ngay trước mắt. Vẻ trẻ trung vui tươi chỉ trong chớp nhoáng đã biến thành nghiêm nghị, quyết đoán, vững vàng, tự tin trong vai trò người sĩ quan đảm trách nhiệm vụ quan trọng. Chỉ khi nào được trở về là chính mình, anh mới lộ rõ nụ cười thân thiện, ánh mát sáng vui tươi, những cử chỉ dịu dàng... Anh đến từ phương trời xa xôi ấy, đem theo cả vẻ điềm tĩnh nhẹ nhàng lẫn sự tinh tế, dịu dàng của tính cách dân tộc mình. Anh là người đàn ông có thể mang lại đủ đầy cả sự bao bọc, che chở vững vàng lẫn tình cảm trìu mến ngọt ngào cho người mình yêu. Dầu vậy:

"Anh ta là kẻ thù, là người ngoại quốc. Truyền thống, phép tắc dân ta không cho phép chuyện đó!"

Cô gái thở dài, bàn tay đang nắm chặt kiệt sức mở dần ra. Những giá trị nguyên tắc cô hằng tâm niệm vừa bị nới lỏng bởi những cảm xúc trong tim giờ lại vùng dậy mạnh mẽ.

"Hãy quên đi, quên những suy nghĩ tồi tệ đó ngay. Anh ta chẳng là gì với ngươi cả, cho dù anh ta sống hay chết, có rời khỏi nơi đây hay không cũng chẳng hề liên quan đến ngươi. Nếu anh ta chết đi, ngươi cũng nên lấy làm mừng bởi ít nhất đã bớt đi được một kẻ thù."

Có tiếng chân nặng trĩu bước lên từng bậc cầu thang. Cô gái vẫn nằm nghiêng, gương mặt áp sát chiếc gối không nhúc nhích, như thể không quan tâm đến ai hết, thậm chí không buồn hé mắt ra quan sát những gì đang xảy ra xung quanh. Nhưng rồi cô cũng phải mở mắt bởi linh cảm thấy có ai đang nhìn mình. Anh cứ đứng yên lặng như vậy, đôi mắt đen nhìn đăm đăm âu yếm, dịu dàng, lo lắng, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, mái tóc ngắn vương đầy bụi đất và có vết ướt đã khô bết lại, quần áo nhem nhuốc. Nhưng trên đôi môi vẫn nở nụ cười tươi mừng rỡ:

"Em sao rồi?"

Cô gái vội nhắm mắt lại, mọi cảm xúc ào ạt dâng lên, vừa căm ghét, thù hận, lại hòa lẫn cả cảm động, vui mừng.

"Em ngất đi lâu lắm làm tôi lo lắng quá. Quả bom ấy rơi xuống giữa vườn phía gần xưởng, bên xưởng cũng bị thiệt hại, vườn nhà em cây cối đổ

rạp khá nhiều. May là một quả bom nữa bị xịt, vừa mới tháo được kíp nổ ra lúc nãy. Trong lòng tôi chỉ thấy lo cho em.”

Câu cuối giọng anh nhẹ hẫng như một tiếng thì thầm với chính mình, vậy mà cũng đủ làm cô gái đang nằm im nhắm mắt tỏ vẻ hờ hững ấy bỗng nhói trong tim, nửa muốn bật cười nửa lại muốn òa khóc...

Chương 43

"Để tôi bảo bác sĩ đến khám lại cho em."

Giọng nói xót xa, lo lắng của anh làm Angsumalin một lần nữa chầm chậm mở mắt ra, nhìn về phía khuôn mặt xanh xao ấy rồi quay đi sang hướng khác, môi mím chặt.

"Tôi đang trên đường về xưởng, nhưng ghé vào để hỏi thăm xem em có bị sao không, không thì lòng tôi cứ bồn chồn không yên... Ngoài đầu ra em có bị đau ở đâu nữa không?"

Cô gái im lặng, nhìn đăm đăm về phía trước như thể không nghe thấy câu hỏi ấy.

"Có đau đầu lắm không? Bác sĩ bảo không đến mức rạn xương sọ nhưng tôi vẫn chưa yên tâm."

Vẫn yên lặng, không có tiếng đáp lại, nhưng người nói không chịu bỏ cuộc.

"Cho tôi xem vết thương một chút nào."

Dáng cao cao cúi xuống, Angsumalin vội né người tránh.

"Đừng!"

Giọng nói cộc cằn làm chàng trai sững lại, ánh nhìn từ đôi mắt đen xịu xuống. Cô gái thoáng liếc thấy, im lặng rồi nói bằng giọng nhẹ nhàng hơn:

"Không sao nữa rồi."

Dường như anh khẽ thở dài rồi đáp:

"Nếu vậy, em ngủ đi một giấc. Lát nữa bác sĩ đến tiêm cho mũi nữa là sẽ đỡ thôi. Tôi cũng phải về xưởng đây."

"Ư... anh thế nào rồi?"

Vừa buột miệng hỏi thăm, Angsumalin chỉ muốn cắn lưỡi mình, nhưng Kobori lại nhoẻn miệng cười tươi:

"Đầu có bị sức ép một chút, hình như rách da đầu nữa."

Anh đưa tay lên sờ vào chỗ tóc dính máu đã khô bết lại.

"Còn chưa kịp cho bác sĩ khám xem nặng nhẹ thế nào vì mải xử lý quả bom kia. Giờ nhắc đến mới thấy hơi nhoi nhói."

Gương mặt Kobori trắng bệch, rõ ràng vết thương không hề nhẹ như anh nói.

"Vừa nãy anh chỉ sợ là nếu để quả bom chưa nổ ở đấy, nhỡ có tác động, kíp nổ mà bị kích hoạt thì nhà em thể nào cũng ảnh hưởng."

Giờ đây Angsumalin mới hiểu vì sao Kobori lại sốt ruột vội vàng đi tháo quả bom chưa nổ mà quên cả nghĩ đến bản thân. Bức tường kiên cố cô vừa dựng lên lại nhòa đi.

"Anh mau nhờ bác sĩ khám cho, vì... trông mặt anh tái lắm."

"Chắc cũng không tái hơn em là mấy đâu."

Anh cúi thấp xuống mỉm cười với cô thật tươi, gần đến nỗi cô cảm nhận được hơi thở âm ấm phả lên phía trán mình.

"Dù tôi có bị làm sao, chỉ cần biết em an toàn là đủ rồi."

Giọng anh hạ thấp khẽ khàng nhưng người nghe đã nhắm mắt lại.

"Nếu em không muốn nghe nữa thì tôi đi đây."

Câu nói có vẻ hơi tủi thân. Đoạn anh lùi ra, ngắm nhìn cô gái một lát nữa rồi quay lưng lại, lẳng lặng ra về.

"Ơ, cậu Dookmali đã về rồi ư?"

Giọng bà Orn chào hỏi vẫn như mọi khi, nhưng Angsumalin bỗng cảm thấy như phảng phất điều gì lạ lùng trong đó.

"Vâng, cháu về xem xưởng thế nào."

"Có thiệt hại nhiều không? Có ai chết không?"

"Lúc nãy nghe báo cáo là có người bị thương, nhưng may không có ai thiệt mạng, những người bị thương nặng đã được đưa đi bệnh viện, còn thiệt hại vật chất thì chưa kịp kiểm kê. Cháu đi đây ạ."

"Ừ, cậu về nhé. Cảm ơn cậu đã cứu cái Ang."

Đợi cho tiếng chân nặng trĩu bước xuống cầu thang đi khuất, cô mới mở

mắt ra.

“Con thấy thế nào? Mẹ đang đặt cháo, con đói chưa?”

“Chưa ạ. Bà đâu ạ?”

“Đang thay đồ.”

“Mẹ ơi.”

Bà Orn ngồi xuống cạnh chỗ con gái đang nằm, nét mặt dịu dàng, bà âu yếm cúi xuống nhìn con bằng ánh mắt nửa như e ngại nửa như nặng trĩu một bầu tâm sự.

“Có gì vậy con? Con cứ nằm yên thì hơn.”

Angsumalin chìa tay ra cầm bàn tay mẹ áp lên ngực mình, nét mặt cô nôn nóng.

“Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.”

“Chuyện gì vậy con? Nhưng... mẹ nghĩ con đừng vội nói gì nằm nghỉ đi đã. Khi nào khỏe hẳn rồi mẹ con mình hẵng nói chuyện không được à?”

“Không được ạ. Con phải kể cho mẹ nghe ngay bây giờ.”

Cô gái kiên quyết, nhìn mẹ với ánh mắt bứt rứt. Gương mặt bà Orn vẫn bình thản, không thể hiện thái độ gì. Đôi môi tái xanh khô khốc hơi hé mở, tiếng nói cất lên khẽ như tiếng nói thầm.

“Mẹ, mẹ biết rồi phải không ạ?”

“Biết gì hả con?” Bà Orn cố làm như không chú tâm.

“Mẹ biết rồi. Con biết là mẹ đã biết... Nhìn nét mặt mẹ là thấy mẹ biết chuyện ở nhà làm lễ cúng dường phải không ạ?”

Những câu hỏi dồn dập của Angsumalin làm bà Orn im lặng một lúc, rồi bà cúi xuống vuốt ve cánh tay trắng xanh của con gái.

“Con cũng biết là mẹ không thích nghe những lời đồn đại đưa chuyện của dân làng. Ai nói gì thì nói, kệ họ nhưng mẹ biết là thế nào rồi chính con cũng sẽ kể cho mẹ nghe...”

“Con đã định kể rồi. Con đã tìm cách kể cho mẹ nghe lúc mẹ chuẩn bị đồ đi phụ giúp người ta, nhưng... con cũng không biết tại sao con không nói được...”

“Mẹ hiểu. Những chuyện như thế rất khó nói. Hơn nữa, lúc ấy mẹ cũng mải việc quá, nên không chú ý đến con.”

“Bà biết chưa ạ?”

Bà Orn im lặng một chút, rồi khẽ gật đầu.

“Bà có nói gì không ạ?”

“Bà còn biết trước cả mẹ. Chính bà đến nói thầm vào tai cho mẹ biết. Nhưng cũng không thấy bà nói gì thêm, chỉ than phiền là dân làng lắm chuyện quá.”

“Chính đêm ấy đó mẹ, đêm mà con đưa ông Michael đến lều bác Bua. Lúc về con ra về cùng với Kobori. Tình cờ... con và anh ấy có cãi nhau một chút, Kobori nắm lấy cánh tay con, vừa hay mụ Mian cầm đèn pin đi qua nhìn thấy, mà chỗ ấy cũng tối. Chắc bà ta nghĩ là con lén gặp Kobori, con có muốn giải thích gì cũng không được.”

Bà Orn thở dài nặng nề nhưng nét mặt và giọng nói vẫn nhẹ nhàng:

“Lòng người ta không tốt thì nhìn nhận việc gì cũng thành tiêu cực cả. Bà ta nói thế nào thì cứ kệ bà ta.”

“Rồi lúc sáng nay, Kobori ghé qua gặp con để hỏi về chuyện này thì cũng lại tình cờ, cái vung đất cọ rêu bị vỡ làm con đứt tay. Kobori đang cầm tay con xem vết thương thì đám người đó chèo thuyền qua trông thấy. Con không biết phải làm thế nào, chắc họ lại đem chuyện này đi kháo nhau tiếp rằng mẹ và bà vừa đi khỏi thì ở nhà...”

“Mẹ cũng nghĩ giống như bà. Dân làng đồn đại những gì, là chuyện của họ. Còn sự thật nằm ở mình mà con, bản chất sự việc xấu hay tốt đâu có phụ thuộc vào miệng người đời. Hơn nữa, dẫu không có chuyện của con, người ta cũng phải kiếm chuyện khác để buôn. Chỉ nguyên việc bác sĩ đến nhà chữa bệnh cho bà, dân làng đã đem đi nói xấu đặt điều đủ kiểu rồi. Nên mình cứ kệ người ta con ạ.”

Bà Orn an ủi, cố gượng mỉm cười không để lộ cho con biết bà lo lắng ngần nào khi nghe những lời người ta đặt điều... Ngay khi bước chân vào ngôi nhà ấy, bà đã cảm nhận được có gì lạ lùng trong ánh mắt và vẻ mặt của nhiều người ở đó. Hễ bà đi qua một đám người đang ngồi thì thào nói

chuyện là họ bỗng dưng im bặt, không thì cũng vội vàng nói chuyện khác thật to như muốn lấp liếm trong khi ánh mắt và điệu cười đều đầy ẩn ý, thể hiện vẻ nhạo báng, chế giễu một cách công khai. Ban đầu, bà Orn chỉ thấy ngạc nhiên, cho tới khi người mẹ đi nói chuyện với nhóm người già quay ra thầm thì kể cho nghe, bà Orn mới vừa nóng bừng lại vừa lạnh toát hết cả người.

"Đừng vội manh động nhé Orn, có người trong đám đó nói nhỏ cho mẹ biết, mẹ vội ra đây kể cho con nghe đấy."

Bà Orn cố làm ra vẻ bình thường nhưng khi một người hàng xóm khác đến nơi, tiếng xì xầm bàn tán lại nổi lên, đến mức có người to giọng nói bâng quơ: "Mình không phải nhà có đức cao vọng trọng thì làm gì có cơ hội được cháu trai của Tổng tư lệnh để mắt tới. Như người ta dù Tàu, Nhật, hay Tây thì cũng chẳng lấy gì làm lạ. Mà được mối hời thế, chẳng mấy chốc xây được nhà tầng."

"Cái con bé nhà tôi còn kém cỏi. Chốc yêu ta, chốc chài Nhật nó không làm nổi."

"Úi... dạng như chúng toàn lũ bất tài."

Những tiếng xì xào cứ rót đầy hai tai khiến bà Orn tê hết cả mặt mày, trong lòng bồn chồn nóng ruột, nhưng đành cố giữ thái độ bình thản, lịch thiệp như thể không tiếp nhận vào đầu mọi lời đồn đại... Lần đầu tiên trong đời, tiếng máy bay kéo đến oanh tạc lại làm bà Orn mừng rỡ vì có cớ thoái thác về nhà mà không ảnh hưởng đến ai. Nhưng cuối cùng, hóa ra bà Orn lại phải chạy đi nhờ những người hàng xóm gần nhà đến giúp đưa Kobori và Angsumalin lên khỏi con ngòi cạn. Lúc ấy, hai người đang nằm trong đống đất lấp kín cả ngòi với tư thế dễ làm người khác hiểu lầm, chàng trai nằm chồng lên ôm lấy cô gái, đem cơ thể mình che chở cho cô... Nhiều người kéo đến bu lại xem rồi thì thào bàn tán với nhau. Bà Orn biết rõ họ sẽ đưa chuyện theo chiều hướng nào, nhưng bà không hé miệng kể với con gái.

"Lúc tàu bay tới, con lo cho mẹ và bà quá. Nếu con ở nhà một mình thì chắc đã bị trúng đạn chết rồi, may là Kobori kịp lôi con xuống vườn tránh. Lúc bom nổ, con cứ tưởng như cả mặt đất sụp xuống rồi bất tỉnh luôn."

Bà Orn không nói gì thêm, chỉ bảo rằng:

“Lúc vừa mới nhìn thấy con, mẹ cũng tưởng con chết rồi, bà bật khóc nức nở. Nhưng cả bà lẫn mẹ chẳng ai bế được con lên, cả tảng đất to lắm đè xuống lấp kín hết cả. Mẹ phải đi gọi người đến giúp.”

Angsumalin đưa tay trái lên sờ đầu.

“Con không bị làm sao, ừm... Kobori có lẽ nặng hơn nhiều. Thấy đầu rách chảy máu, còn tay chân với sau lưng bị đất đá văng đè bầm giập cả, vậy mà cậu ấy chịu được gan lắm.”

Lời bà mẹ làm Angsumalin chợt mường tượng lại gương mặt tái xanh mệt mỏi của anh... Bao lần người ấy làm đủ mọi việc vì cô, lần này thậm chí còn cứu mạng cô. Thế còn cô?... Cô đã đền đáp tấm lòng nghĩa hiệp của anh được chút nào chưa?... Không hề, làm gì có. Thậm chí cô còn nhẫn tâm muốn cái chết xảy đến với anh để có thể ăn mừng?... Cô gái lại thở dài vì bao điều nặng trĩu trong lòng.

“Mẹ ơi...”

“Gì con?”

“Thế... những chuyện người ta nói xấu, giờ mình phải làm thế nào ạ?”

Bà Orn yên lặng giây lát rồi nhẹ nhàng đáp:

“Thôi thì mặc họ. Họ nói gì cứ kệ. Chỉ mấy ngày nữa, cậu Dookmali rời khỏi đây là lời đồn đại sẽ tan, rồi mọi chuyện sẽ qua thôi.”

Bà Orn hy vọng là vậy còn cô gái cảm thấy sao mà hẫng hụt trong tim. Mọi chuyện sẽ qua, mỗi người một ngả chia đôi đường. Anh đi làm nhiệm vụ, còn cô sẽ vẫn ở lại đây, tiếp tục sống vì lời hứa dành cho một người khác. Cuộc đời dần trôi đi, rồi sau này, những chuyện vừa qua sẽ chỉ còn là quá khứ, nhạt nhòa...

“Hideko, anh yêu em...”

Thật kỳ lạ. Lời tỏ tình của anh nghe dịu ngọt, âu yếm bao dung mà buồn bã, dường như anh cũng không chờ đợi câu trả lời từ phía cô. Anh sẵn lòng bày tỏ với cô tình cảm của mình mà không quan tâm cô cảm thấy thế nào về anh, cũng có thể vì anh đã đoán được câu trả lời... Hideko, cái tên anh gọi cô bằng ngôn ngữ của mình nghe sao êm ái, dịu dàng... Một ngày nào

đó khi anh được về nhà, có thể rồi anh sẽ gặp một người con gái có cái tên cũng thanh nhã như vậy, nhưng cô ấy sẽ sẵn sàng dành cho anh trái tim yêu ngọt ngào, đáp lại anh, xoa dịu quá khứ và làm cho anh hạnh phúc... Hãy quên đi, hãy quên những gì của ngày hôm nay vì khi ngày mai tới, mọi cảm nhận của hiện tại sẽ chỉ còn là quá khứ mà thôi.

Cô gái tỉnh lại lần nữa khi trời đã gần tối bởi có tiếng ai đó nói chuyện vọng tới. Ngay lập tức, cô vội vàng lắng tai nghe, rồi tim cô đập chậm lại khi nhận ra tiếng ồm ồm ấy không phải giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng đã trở nên quen thuộc với mình.

"Cháu Ang là số còn may lắm, cứ nhìn cây cối trong vườn tan tành xác pháo đấy thì biết. Hôm qua chúng nã đạn xối xả như mưa. Tôi ở bên xưởng mà tim như ngừng đập, nghĩ là quả này chết chắc rồi."

"Cậu Dookmali thế nào, không biết có bị làm sao không?"

Giọng bà lão hỏi đầy vẻ quan tâm, lo lắng. Lão Pol lại bô lô ba la tiếp:

"Chắc là nặng đấy. Bác sĩ vừa khám xong liền bắt phải đi viện luôn, thấy bảo ở đầu bị làm sao đó."

Angsumalin vội chống khuỷu tay xuống nệm, cố ngồi dậy.

"Cháu Ang, thế nào rồi? Đã ngồi dậy được rồi à?" Lão Pol đang ngồi ở góc hiên phía ngoài, hỏi vọng vào, nét mặt lão đã tươi tỉnh hơn.

"Giờ thế nào rồi ạ?"

Cô gái nói nhỏ, đầu óc vẫn quay cuồng. Lão Pol nghe lại hiểu nhầm sang ý khác:

"À, bác không sao rồi. Hết sốt rồi. Hôm qua cũng không hề hấn gì. Cháu ấy, bị thương cũng nặng còn gì, thấy nằm bất động. Ở bên xưởng cũng bị thương nhiều lắm, đấy là bom rơi vào giữa vườn chứ chệch đi tí nữa thì không phải bên xưởng thì cũng nhà ta tan thành mây khói."

Angsumalin nghe mà lòng bứt rứt không yên.

Chương 44

Tiếng bước chân giậm mạnh đi lên cầu thang làm cô gái quay phắt lại, lòng nuôi niềm hy vọng mới nhưng rồi tiếng gọi ngoài cửa lại là giọng khàn khàn của một người đàn ông trung niên.

"Chị Orn... chị Orn, có nhà không? Mở cửa cho tôi với..."

"Ô, ai như tiếng bác chủ tịch xã."

Lão Pol là người đầu tiên nhận ra giọng ấy. Bà Orn nhanh chóng đứng dậy, đi ra mở cổng ngoài hiên. Còn Angsumalin thì ngả đầu xuống gối, thở dài đánh sượt, sắc mặt càng tái hơn.

"Ồ, hôm nay bác chủ tịch xã lại đích thân đến tận đây cơ à. Mời bác ngồi, mời ngồi."

Lão Pol đon đả đẩy cơi trầu ra giữa chiếu. Người đàn ông trung niên cao lớn ngồi xuống, lấy cái khăn rằn phất qua phất lại lấy gió.

"Nghe tin là nhà ta suýt nữa thì trúng bom. Tình hình thế nào chị Orn?"

"Cũng không sao ạ. Bom nó rơi vào giữa vườn, chỉ có cháu Ang chạy vào trong vườn trú nên không may bị sức ép ảnh hưởng một chút."

Ông chủ tịch xã ngó vào nhìn cô gái. Thấy nhắc đến mình, cô vội mở mắt ra, chắp tay chào ông, miệng gượng mỉm cười dù mệt lả.

"Thấy trong người thế nào rồi con?"

Giọng nói ân cần, ánh mát trìu mến thương xót làm cô gái rưng rưng nước mắt.

"Cháu không sao đâu ạ."

"Cứ nằm nghỉ đi, đừng vội dậy đi lại làm gì. Mẹ thằng Nas cũng định theo sang thăm, nhưng bác thấy tối rồi, mắt mũi cũng không tinh tường nữa nên bảo ở nhà. Ông Pol đến lâu rồi à?"

Giọng nói lẫn điệu bộ ông chủ tịch xã như đang cất giấu điều gì lo lắng

trong lòng.

"Tôi đến được một lúc rồi, cũng đang định về đây, không lão Bua lão ấy lại đóng cửa đi ngủ mất."

"Ủa, giờ ông đang ở đâu, không phải vẫn ở cùng ông Bua sao?"

Lão Pol cười ngượng nghịu: "Tôi bị ốm, vào nằm chữa bệnh trong xưởng bọn Nhật nhiều ngày nay rồi."

"Cẩn thận. Đừng có tắt mắt đồ đạc tài sản của người ta nữa, kẻo lại rắc rối."

"Tôi chừa rồi, bác chủ tịch. Chờ khỏi hẳn sốt rét là tôi sẽ kiếm việc làm."

"Được thế thì tốt. Cả lão Bua nữa, hai ông biết đường mà bảo ban nhau. Giờ đang thời kỳ chiến tranh, có chuyện gì tôi cũng không giúp được. Dù sao thì đám người Nhật ở xưởng này cũng còn hơn là bọn chiếm đóng phía bờ bên kia. Ở đây, họ còn là người, không bắt nạt bóc lột gì mình. Mình cũng phải tử tế lại với họ, nhỡ có chuyện rồi họ làm đến nơi đến chốn thì dân làng cũng phải chịu ảnh hưởng."

"Vâng." Lão Pol chắp tay vái tận trên đầu như nhận lời Phật dạy. "Tôi xin phép về đây ạ."

Cô gái liếc nhìn vào mắt mẹ, bà mẹ hiểu ý con ngay.

"Nếu về đến nhà, có gì thì cũng hỏi han cho rõ nhé, đừng vội làm toáng lên."

Lão Pol chớp chớp mắt, nhìn bà Orn thắc mắc.

"Lão Bua lại gây chuyện gì rồi à?"

"Không có gì cả, bác cứ về rồi sẽ tự biết."

Câu trả lời càng khiến cho người nghe tò mò. Lão Pol đùng đùng ra về, cô gái nhìn theo mà không khỏi lo lắng.

"Có chuyện gì vậy chị Orn?"

Bà Orn đẩy cơi trầu về phía người khách, nhẹ nhàng nói:

"Không có gì đâu ạ. Mời bác ăn miếng trầu đã."

Bàn tay to thô ráp quen làm việc nặng lấy ra hai lá trầu xếp chồng lên nhau, phết một lớp vôi dày, rồi mở lọ muối rắc lên trên. Cử chỉ của ông như

đang lưỡng lự, cân nhắc một điều gì đó.

“Bác có chuyện gì không ạ?”

Bà Orn thắc mắc. Ông chủ tịch vẫn một tay cuốn lá trầu lại thành ống dài mở nắp hộp lấy ra hai nhánh đinh hương xếp vào rồi mới từ từ têm trầu.

“Tôi đến đây cũng là vì có chuyện không yên trong lòng.”

Vừa nói, đôi mắt ông nhìn đăm đăm vào miếng cau vỏ cong lên từng sợi mà không hề nhìn ai cả.

“Chuyện gì vậy ạ?”

Ông chủ tịch xã bỏ miếng cau vào miệng, rồi thêm trầu, nhai chầm chậm.

“Đằng nào thì mào đầu rồi, tôi cũng xin phép nói luôn vậy. Bà nhà tôi cũng nóng lòng cứ đòi sang đây đấy, tôi phải cản lại vì mắt mũi kém rồi, đi lại bất tiện. Muốn để đến mai thì bà ấy cứ hối thúc phải đi bằng được. Nếu tôi có nhỡ nói gì không phải, cũng mong chị Orn và cháu Ang đừng giận bác nhé.”

Angsumalin mím môi, người nóng bừng vì đã lập tức đoán ngay được mọi chuyện. Chỉ có bà Orn là vẫn giữ thái độ, sắc mặt bình thản.

“Mời bác cứ nói ạ. Tôi có nghĩ gì đâu vì ta cũng quen thân nhau từ lâu. Nhà tôi có ai mà không kính trọng bác chủ tịch.”

“Tôi cũng không thấy có gì đâu nhưng có người đem chuyện không hay nói đến tai bà nhà tôi. Bà ấy cũng yêu quý cháu Ang như con trong nhà, nghe tin mà đấm ngực thùm thụp bảo: Đấy người đời là thế... mình đã không thèm đi đâu cả, vậy mà vẫn có người đem những thứ rác rưởi xấu xa lên tận nhà đưa chuyện. Nên tôi đành phải đến đây hỏi cho ra nhẽ xem thực hư là thế nào vì những điều người ta đem đi đồn đại thì phần nhiều là đơm đặt thêm thắt vào rồi.”

“Chuyện là thế này...”

“Để con tự kể mẹ ạ.”

Cô gái ngắt lời mẹ giọng đều đều:

“Nghe bác chủ tịch nói, con đã biết là không phải chuyện của ai khác

mà là chuyện con, cứ để con tự kể ạ."

"Con cứ nói đi, bác sẽ nghe. Đầu đuôi câu chuyện thế nào mà bàn tán, đồn đại nhau râm ran hết cả. Nghe mà chỉ muốn đá chết cái đứa đưa chuyện, nếu không kiềm chế được thì bác đã đấm vỡ mồm nó ra rồi."

Cô gái chống tay ngồi dậy, dựa lưng vào vách nhà, hai tay đặt trên cái gối ở trên đùi. Nét mặt và ánh mắt toát lên vẻ quyết đoán, vững vàng, đôi mô khô khốc. Giọng kể từ đầu đến cuối nhẹ nhàng điềm tĩnh, trôi chảy không hề ngắt quãng, không bỏ qua chi tiết nào, kể cả chuyện người tù trốn trại, chỉ trừ một điều duy nhất ấy là câu nói:

"Hideko... anh yêu em..."

Angsumalin cố tình khắc sâu vào tâm khảm câu nói ấy và chỉ giữ cho riêng mình... Một ngày kia, chắc anh và cô đều sẽ quên được lời đã nói ấy, cho dù phải mất một thời gian rất lâu...

Suốt từ đầu đến cuối, ông chủ tịch xã ngồi lặng im lắng nghe, miệng vẫn nhai trầu bỏm bẻm. Bà Orn nhìn con gái, ánh mắt bà chan chứa yêu thương, rồi lại thở dài khi cô gái hạ thấp giọng nói:

"Chuyện chỉ có vậy thôi ạ. Có thể những người Nhật đó thương tình gia đình cháu, thấy nhà toàn đàn bà phụ nữ, hoặc cũng có thể vì họ quá cô quạnh muốn tìm bạn chuyện trò. Còn chuyện người tù nhân trốn trại, cháu biết giải thích với mọi người thế nào được vì nó liên quan đến tính mạng. Ngay cả giờ này cháu cũng chưa biết phải xử lý việc ông ta như thế nào... Nếu không cứu thì cháu cũng không đành lòng..."

"Bác hiểu rồi."

Ông chủ tịch kéo ống nhổ lại nhả nước trầu, lấy cái khăn rằn phất phất vào hai bên vai.

"Chuyện có thế thôi, cũng có gì đâu, vậy mà miệng lưỡi người đời đơm đặt xé chuyện bé thành chuyện to. Thằng bé nhà tôi mà ở nhà thì chắc không nên chuyện thế này đâu. Tiếc là... giờ nó sống chết sướng khổ ra sao cũng không rõ... Ai dà... cứ mỗi lần nhắc đến là mẹ nó lại mắng tôi tới tấp vì đã ủng hộ, đẩy cho con bà ấy đi nước ngoài."

Angsumalin thấy nhói trong tim... Wanas... nếu anh biết chuyện, anh sẽ

nghĩ thế nào đây?

"Chắc thằng bé không sao đâu bác chủ tịch xã, người ở hiền sẽ gặp lành."

"Tôi cũng chỉ biết an ủi bà nhà tôi như thế, nhưng nó lại là con một. Mẹ nó bảo nếu biết con bà ấy làm sao thì lúc đấy, bà ấy chỉ có nước chết theo, không sống tiếp nổi nữa."

"Là con một ư?" Đâu phải chỉ Wanas là con trai duy nhất, là khúc ruột của mẹ cha. Người ấy cũng là con trai độc nhất, để lại bố mẹ nơi hậu phương xa xôi, giờ này chắc cũng trông ngóng anh từng giờ từng phút. Cô gái cử động, trong lòng thấy bức bối. Không biết anh thế rồi... nghe nói đã phải sang sông vào bệnh viện ở bờ bên kia, nếu nhỡ có chuyện gì...

"Chuyện của cháu Ang rắc rối ở chỗ người ta đã đưa chuyện, đặt điều xấu xa kháo nhau khắp cả vùng. Giờ nên tính thế nào? Nếu cứ bỏ mặc như vậy thì mình càng mang tiếng."

"Tôi cũng chưa biết nên làm thế nào."

"Có lẽ phải nghĩ cách giải quyết vấn đề chứ để như vậy không hay đâu."

Người đàn ông nhổ nước trầu lần nữa, nét mặt lộ rõ lòng đang chất chứa lo lắng bởi sau khi nghe lời kể của cô gái, ông biết chắc người trong nhà này vẫn chưa hay chuyện đặt điều còn tồi tệ hơn thế.

"Úi giời, có người thấy tận mắt nhé. Người lớn vừa đi vắng khỏi nhà mà đứa con gái đã ve vẩy cái đuôi chui xuống ngòi cạn nằm với thằng Nhật. Giời Phật quỷ thần cũng phải ngứa mắt, không chịu nổi nên mới làm đất đá đè xuống cho mọi người biết. Cứ chờ xem, chẳng bao lâu rồi sẽ tòi ra một thằng Nhật con lùn tịt, mắt một mí."

Chính vì thế mà mẹ của Wanas mới thúc giục ông đi hỏi chuyện ngay đêm nay. Tính cách đàn ông khiến ông chủ tịch xã không muốn nói dài dòng làm phía chủ nhà thêm buồn phiền mà rối lòng, chỉ âm thầm nghĩ cách giải quyết.

"Cái Ang nói cậu ta sắp rời đi nơi khác rồi phải không con?"

"Vâng ạ." Cô gái chỉ đáp vậy.

"Tôi nghĩ nếu cậu Dookmali đi khỏi đây thì chuyện sẽ tự lắng xuống

thôi."

"Cũng chưa chắc đâu, chị Orn, biết đâu lại làm cho sự việc tệ thêm. Tôi sẽ thử nghĩ cách xem sao, chưa biết chừng... phải đi gặp bác sĩ Yoshi, có khi ông ấy giúp được điều gì chăng."

"Bác chủ tịch ơi, bác sĩ Yoshi thì liên quan gì đến việc này ạ?"

"Bác sĩ Yoshi và bác quen thân nhau lâu rồi con ạ. Ông ấy là bác sĩ người Nhật nhưng cũng gần như là người Thái rồi. Ông ấy hiểu biết, có thể sẽ mách lối hay cho ta cũng nên. Cả nhà đi nghỉ đi, khuya rồi... Cháu Ang đang không khỏe, phải chăm lo bồi bổ vào con nhé, để còn chóng khỏi, nếu có việc gì thì sang nhà bác. Mai bác sẽ sang bên kia sông. Chuyện tù nhân trốn trại phải đôn đốc hai lão kia cho cẩn thận, hở ra khéo lại đi khoác lác với người khác rồi gây phiền phức cho tất cả."

"Bác Pol và bác Bua chắc không dám nói với ai đâu ạ."

"Ông ta định đi đâu thì nhanh chóng cho ông ta đi. Khu vực này, lính Nhật đi lại nhiều, xớ rớ nó bắt gặp thì hai lão kia thể nào cũng phun ra cháu. Cái bọn hoạt động bí mật gì đó nếu biết ở đâu thì cho chúng đến đón nhau."

"Vâng, chừng nào khỏe hẳn cháu sẽ giải quyết việc này cho gọn ghẽ."

"Phải rồi con. Thế vườn nhà mình thế nào rồi chị Orn?"

"Cũng... vẫn thế ạ, vừa bị trúng bom cũng có thiệt hại đôi chút."

"Nếu có chuyện gì chị đừng quên báo tin cho chúng tôi biết."

"Vâng."

Hai mẹ con chắp tay, cúi đầu lễ phép chào ông chủ tịch xã khi thấy ông đứng dậy cáo từ.

"Cháu Ang nhớ chữa trị, nghỉ ngơi cho khỏe nhé. Thằng Nas nó ở nhà hay đi vắng thì cũng đừng giữ ý ngại ngùng gì, thỉnh thoảng sang nhà chơi với hai bác. Bà nhà bác vẫn nhắc đến cháu luôn, biết là cháu bệnh thì mai thể nào cũng tới thăm. Đừng quá lo nghĩ chuyện đồn đại, bác sẽ nghĩ cách giúp. Người ta nói gì thì mình cứ che tai làm ngơ đi, thiên hạ họ nói mỏi miệng rồi họ sẽ tự thôi."

Bà Orn đi theo tiễn khách đến đầu cầu thang dù ông cứ cản bảo không

cần. Còn cô gái vẫn ngồi yên dựa vách trong tư thế cũ cho tới khi người mẹ đóng cổng rào quay vào nhà. Bà hỏi:

"Con thấy trong người thế nào?"

"Mẹ à, con thấy như bác chủ tịch xã còn điều gì chưa bảo với mình."

"Chắc là không còn gì nữa đâu con."

"Con tin chắc là có, chỉ có điều bác ấy chưa nói ra thôi."

Cái hố lớn do quả bom gây ra ngập đầy nước mưa, tràn cả ra con ngòi. Nhiều cây lâu năm đổ rạp nghiêng ngả, rau muống bắt đầu mọc dài trổ hoa tím mong manh trong gió. Cá trong kênh ngòi lâu lâu lại đớp khí vang thành tiếng giữa không gian thinh lặng. Chỉ có người đang đứng khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào một thân cây to gần đó là nhìn đăm đăm xuống con ngòi yên lặng, không có bất kỳ cử động nào. Gương mặt đang cúi trông trắng xanh, nhợt nhạt chẳng khác gì dải băng quấn vết thương quanh đầu. Khuôn mặt hơi tọp đi nên càng trông rõ cái mũi cao hài hòa với đôi môi và đôi lông mày dài màu đen thẫm. Anh chỉ hơi cựa mình khi nghe tiếng lá khô rào rạo ở đàng sau, nhưng rồi tiếng ấy cũng im dần.

"Vừa mới thấy tôi, em đã định quay đi không chào một lời sao?"

Anh hỏi giọng nhẹ nhàng như là có mắt ở sau lưng, làm người đang định lén bỏ đi chợt chững lại.

"Tôi lâu không đến đây, mọi người ở đây chắc đã quên tôi, chẳng nhớ gì nữa cả."

Tiếng nói lảnh lót đối đáp vẻ bực bội:

"Nhớ chứ. Làm sao lại không nhớ. Có ai mà không nhớ người lúc nào cũng gây phiền toái cho mình?"

Chương 45

Người đang đứng quay lưng về phía cô thở dài nặng nề rồi chậm rãi quay người lại, ánh mắt anh lộ vẻ mệt mỏi.

“Phiền toái... xem ra cứ lần nào gặp nhau là tôi lại đem phiền toái đến cho em thì phải.”

Giờ cô gái mới nhìn rõ khuôn mặt anh, lần đầu tiên sau hai tuần anh biến mất. Cô chỉ loáng thoáng nghe tin Kobori phải nhập viện nhưng không ngờ rằng chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà vẻ ngoài của anh đã xuống sắc đến mức này. Thứ duy nhất anh còn giữ được là dáng đứng thẳng, đầu ngẩng cao như không chịu khuất phục điều gì. Trong một thoáng, cô thấy mềm lòng. Ở một khía cạnh nào đó, chính cô cũng thường xuyên đem rắc rối đến cho anh. Nhiều lần anh bị thương vì cô nhưng chưa bao giờ anh mở miệng trách cứ người gây nên điều ấy. Dường như anh có khả năng cất giấu mọi tình cảm dưới vẻ bề ngoài lịch sự điềm tĩnh, hoặc nét mặt tươi cười vui vẻ, tựa hồ không điều gì có thể làm anh mảy may dao động. Nhưng rồi, lý trí vượt lên thắng thế trong những giây tiếp sau khiến Angsumalin nghiến chặt răng tức tối. Trong hai ba ngày đầu cô ốm nằm nhà, Angsumalin không hề biết đến những việc diễn ra bên ngoài vì bà và mẹ cô giữ kín như bưng. Chỉ trừ những lúc cô tỉnh dậy giữa đêm hôm khuya khoắt, nghe thấy tiếng bước chân bà Orn đi lại phía ngoài hiên, tiếng bổ cau, cô mới thắc mắc:

“Mẹ ơi, sao dạo này mẹ thức khuya thế?”

Bà Orn vẫn mỉm cười nhẹ nhàng như thường lệ, chỉ trả lời:

“Mẹ không ngủ được nên ra ngoài này bổ cau. Sau lũ, cau bán chạy lắm. Vườn nhà khác hỏng cả, nhà mình may còn giữ được. Mà lại may nữa là phía nhà mình không có người đến kiểm tra, chứ những vườn phía ngoài bị bắt phải chặt hết vì Đức vua lệnh cho dân bỏ tục ăn trầu. Giờ mua bán cũng phải lén lén lút lút... nhưng mà vui phết. Lá trầu thì gói lá chuối giấu

đi, được giá lắm. Con bây giờ mà đi sang bên kia sông vào thành phố cũng phải kiếm lấy một cái mũ, nếu không là cảnh sát bắt cho đấy."

Bà Orn kể những chuyện thời sự đang diễn ra khiến cô gái quên khuấy đi không hỏi đến lý do khiến bà mất ngủ nữa.

"Con đội nón cũng được."

"Không được đâu, phải mũ kiểu mới, nón là không đúng quy định. Rồi còn phải đi giày mặc quần tất đầy đủ nữa, nếu không con sẽ thành người không có văn hóa. Như mẹ đang nói với con đây cũng là không văn hóa rồi."

"Thế phải nói thế nào ạ?"

"Mẹ phải hỏi con là... Ngài cảm thấy thế nào ạ? Bệnh tình đã gần khỏi chưa? Tôi lo cho ngài lắm... Đấy, thế mới đúng quy định."

"Con... ối... Tôi không sao rồi ạ. Ngài không cần phải lo lắng cho tôi... Thế phải không mẹ?"

"Nhưng ngài vẫn chưa khỏe hẳn. Nếu ngài mà đứng dậy làm gì thì tôi sẽ đánh đòn ngài."

"Xin cảm ơn ngài vì ngài đã chăm sóc tôi."

"Dĩ nhiên là tôi phải chăm lo cho ngài vì tôi là mẹ của ngài, tôi rất yêu thương ngài."

"Mẹ yêu tôi, tôi cũng yêu mẹ."

Bà Orn khúc khích cười. Cô gái hẳn cũng sẽ bật cười nếu không thấy lão Pol với lão Bua xồng xộc vào nhà, vẻ mặt lộ rõ là có chuyện.

"Có chuyện gì vậy bác? Ông Michael thế nào rồi?"

"Vẫn bình thường, chỉ có điều ăn nhiều khủng khiếp. Mình cứ tưởng nó không ăn được mắm ớt, nào ngờ... nó vét sạch. Cái gì cũng ăn được hết. Ngay cả nước đường tươi làm từ thốt nốt, mình chỉ uống được một ống tre, nó chơi cho ba ống. Cái thằng này chắc là Trư Bát Giới tái thế."

Lão Bua lẩm bẩm ca thán. Còn lão Pol thì ngồi xuống, bày tư thế nghiêm chỉnh ra vẻ sắp nói chuyện quan trọng:

"Cái thằng Tây đấy thì không có vấn đề gì. Nhưng mà bác có tin không hay báo cho cháu Ang. Bác với bác Bua chỉ muốn đá vỡ miệng cái đứa ở

quán lão Ko chỗ Pak Khlong, tại phe chúng nó đông quá, bọn bác mới phải lùi ra thủ thế. Để rồi xem tao đây sẽ rình chém rời miệng chúng mày ra.”

Bà Orn cựa quậy người vẻ bứt rứt, mặt biến sắc, vội vàng cắt ngang:

“Thôi thôi đừng kể nữa, chuyện vớ vẩn...”

“Ô hay! Vớ vẩn là thế nào, chuyện lớn ấy chứ. Cái trò đặt điều vu oan cho người khác thế, mình bỏ qua thế nào được.”

“Kệ bọn họ đi, ai muốn nói gì thì nói. Đừng có bới bèo ra bọ, quét nhà ra rác. Mình cứ bình thản thì họ sẽ hết đồn đại thôi.”

“Sự việc đến nước này phải giải quyết chứ, để mặc vậy sao được.”

“Chuyện gì vậy bác?”

Bà Orn nhìn hai người kia trừng trừng nhưng lão Bua, lão Pol không thèm để ý bởi đã nôn nóng muốn được buôn chuyện lắm rồi.

“Thì chuyện bọn dân cả vùng Pak Khlong này đang bàn tán chứ gì.”

Thế là tất cả mọi lời đồn đại đơm đặt được kể lại một cách chi tiết, và còn bị thổi phồng cho tồi tệ thêm. Nhiều lần bà Orn đã cố cắt chuyện:

“Đủ rồi, đừng có kể nữa. Tôi không muốn nghe. Mình tự biết đó không phải là sự thật. Biết những chuyện người ta xì xầm bép xép chỉ tổ bực mình thêm.” Nhưng cứ lúc nào bà nói vậy thì Angsumalin lại khăng khăng:

“Mẹ cứ để bác Bua với bác Pol kể đi ạ. Con cần biết những việc liên quan đến mình, để còn biết là sự việc đến đâu rồi.”

“Nhưng...”

“Bác cứ kể đi ạ, kể cho tỉ mỉ tường tận vào...”

Lão Pol và lão Bua càng bốc lên, ba hoa đủ điều về những gì nghe được, trong khi cô gái ngồi nghe mà mặt tái xanh, ánh mắt đau xót, chua chát. “Đã đồn thổi đến mức ấy rồi ư? Nói người ta đến vậy sao?”

Đôi môi cô trắng nhợt, chỉ lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại.

“Đấy, chuyện là như thế. Thế nên bác mới muốn đá vỡ mồm chúng nó ra, cái lũ rỗi việc vùng này nó thừa miệng hay sao. Gì thì gì, bác luôn đứng về phe cháu Ang.”

“Hừ... thì chúng nó có nói sự thật đâu.” Lão Bua hưởng ứng. Ai cũng biết

là chuyện đơm đặt, nhưng cái trò nói xấu người khác ấy thiên hạ vẫn cứ ngứa miệng không nói không yên. Sao mà chúng nó có thể đặt điều ra đến vậy hả cháu Ang?"

Một lần nữa Angsumalin lại kể vắn tắt chuyện đã xảy ra, nước mắt cô lưng tròng. Gương mặt già nua, tiều tụy của hai người đàn ông chăm chú lắng nghe khiến cô chợt thấy cảm động bất ngờ.

"Cháu có thể thề với các bác là chuyện không có gì hơn thế cả"

"Không, không phải thề thốt làm gì. Cháu Ang mà đã nói thì cần gì phải thề. Chỉ tại con mẹ già mồm mắm cá kia mà ra cả. Lão Bua... lão với tôi rình chém cho mụ nát người đi được không?"

"Xui cái thân tôi rồi, đến lúc xảy ra cái gì lại đổ cho tôi." Lão Bua ca cẩm.

"Hay lão không dám?"

"Dám thì dám, nhưng..."

"Đừng bác ơi. Thế này cháu cũng cảm ơn hai bác rồi." Cô gái khẽ đặt bàn tay lạnh ngắt lên đôi tay nhăn nheo thô ráp của lão Pol. "Chém người ta chẳng đem lại ích lợi gì đâu, chỉ làm cho sự việc tồi tệ thêm thôi."

"Hừ... chẳng nhẽ cháu Ang cứ ngồi yên cho nó chửi mình thế à?... Nói thật lòng xem, lão Bua... ông bảo tôi nói thế có đúng không?"

"Thì ông cứ nói xong trước đi thì tôi mới biết được đúng hay sai chứ."

"Kiểu này ta phải dùng chiến lược quân sự đáp trả."

"Gớm, ông dùng ngôn ngữ bình dân đi lão Pol, mới ở trong xưởng chưa bao lâu đã bày đặt nói kiểu nhà binh."

"Ngôn ngữ dân thường gọi là chửi lại."

Cả bà Orn lẫn Angsumalin đều không đồng tình với cách đáp trả mà lão Pol và lão Bua bàn nhau. Sau khi nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, cùng ăn bữa cơm, hai lão liền xách gạo với đồ ăn về lều, trước khi ra về còn cam đoan chắc nịch:

"Việc thằng Tây đó cứ an tâm tin tưởng bác. Bác quản lý nó được. Ở với nhau lâu, rồi đây bác còn nói tiếng Anh siêu như tiếng Nhật ấy chứ."

Angsumalin nằm úp mặt vào vách yên lặng. Bà Orn bước tới, ngồi xuống bên con, vuốt mái tóc đen dài thướt tha. Cử chỉ âu yếm trìu mến của người

mẹ làm cô gái run lên, rồi bật lên tiếng khóc nghẹn ngào.

"Angsumalin..."

Bà Orn khẽ gọi tên con, không mấy khi bà gọi tên đầy đủ của con gái.

"Con nghe mẹ nói đây..."

Tiếng khóc to dần thành tiếng nức nở. Cô trở mình lại vùi mặt vào lòng mẹ, mái tóc đen hơi rối.

"Mẹ ơi, con có làm gì đâu. Tại sao, tại sao họ lại buộc tội con như thế?... Con đã bao giờ làm điều gì xấu xa với ai đâu... chưa bao giờ..."

"Con phải biết một điều rằng từ đời nào đến giờ con người ta đã vậy rồi. Con không phải người đầu tiên đối mặt với tình cảnh này. Hồi mẹ sắp lấy bố con, mẹ cũng trở thành đề tài xì xào bàn tán, nhưng cũng không ăn thua gì so với lúc bố con... bỏ chúng ta mà đi. Mẹ khóc hết nước mắt, đến nỗi nức nở mà không thành tiếng, có đi đâu cũng xấu hổ chỉ biết cắm mãi xuống đất. Vậy mà mẹ vẫn sống được cho đến tận giờ, vì mẹ tin rằng người tốt luôn được che chở. Con là con nhà lính... là con gái mẹ, đừng yếu đuối con ạ. Người càng yếu ớt thì càng bị giẫm đạp xuống bùn, chỉ có người mạnh mẽ, cứng cỏi mới đứng vững qua phong ba. Mẹ yêu con... yêu hơn cả bản thân mình, bằng tình yêu lớn nhất mà mẹ có thể dành cho một người. Nếu con vui vẻ hạnh phúc thì mẹ cũng an lòng, còn nếu con khổ sở, lo lắng vì chuyện này thì cả mẹ, cả bà con cũng sẽ không yên. Con hãy quên đã có ai nói gì về mình đi. Những kẻ đồn thổi ấy càng thấy mình đau khổ thì họ càng được thể, càng muốn chọc ngoáy thêm. Nếu ta bình thản, không tiếp nhận phiền não mà họ dồn cho mình, thì họ sẽ không muốn nói mình nữa, chuyển qua nói việc khác. Họ nói xấu mình cũng như họ đưa thứ bẩn thỉu cho mình, nếu mình bực tức cũng bằng như mình nhận lấy. Nếu mình cứ thản nhiên, từ chối nhận thì cái thứ đó vẫn ở nguyên trên tay họ, chỉ càng làm bẩn làm hôi tay họ thêm thôi phải không con?"

Mái đầu gục xuống vẫn nép sát trong lòng mẹ, nhưng tiếng nấc đã nhỏ đi.

"Con cứ tin mẹ. Đừng để tâm đến những lời xấu xa của thiên hạ, bình tâm lại đi con."

Kể từ đó, Angsumalin cố tỏ ra bình thường, cất kín trong lòng mọi nỗi

buồn khổ cay đắng. Cùng với đó, kẻ tội đồ gây ra mọi chuyện biến mất tăm cũng khiến cảm giác day dứt bồn chồn thêu đốt trong lòng cô giảm bớt. Cho đến khi vóc người cao thẳng kia lại xuất hiện thình lình trước mắt, chỉ thoáng nhìn thấy lưng anh, một cảm giác ấm áp thân thương lạ lùng chạy thẳng vào tim cô, nhưng rồi bao nỗi ấm ức dồn nén trong lòng trào dâng khiến cô gái không chần chừ, vội xoay người quay lưng đi. Vậy mà người đó đã cất tiếng trước...

Đôi mắt đen đang nhìn về phía cô, ánh mắt lộ rõ nét âu sầu, trách cứ, lưu luyến, da diết.

"Tôi mới ra viện ngày hôm qua."

Đôi môi cô gái vừa hé mở, định tuôn ra hàng loạt lời buộc tội chợt ngậm chặt lại.

"Tôi đã biết tin từ bác sĩ Yoshi tuần trước rồi, nhưng khi đó bệnh viện người ta nhất định không cho tôi đi."

Kobori dựa vào thân cây bên cạnh, đưa mắt nhìn đăm đăm vào cái hố bom ngập nước trước mặt.

"Tôi cũng sốt ruột khi biết em phải gặp phiền phức vì mình. Nhưng... tôi không chủ ý gây nên chuyện. Tôi rất lấy làm tiếc, thật sự rất tiếc. Là lỗi tại tôi."

Anh thanh minh xin lỗi như thể việc liều cả tính mạng vì cô là một tội lỗi to lớn.

"Tôi muốn biết em cần tôi phải làm gì, việc gì tôi cũng chấp nhận."

"Làm gì ư?" Angsumalin nhắc lại, vẻ đau xót. "Chẳng còn gì phải làm nữa cả."

Anh quay mặt lại nhìn cô một thoáng, khẽ nói:

"Chắc chắn phải có cách giải quyết nào đó."

"Cách giải quyết." Cô gái cười trong họng như chế nhạo. "Nếu gõ kẻng bắc loa gọi dân làng tập hợp lại cho anh thanh minh chắc là được phải không?"

"Em cũng biết là làm thế không thể giải quyết việc gì mà."

"Thế còn cách nào có thể nữa đây?" Cô đốp lại giọng ương ngạnh.

“Tôi biết, tôi hiểu đây là chuyện liên quan trực tiếp đến danh dự, phẩm giá. Người Nhật chúng tôi cũng có câu ngạn ngữ ‘Thà chết còn hơn sống mà không danh dự’. Bác sĩ Yoshi... và tôi đã bàn bạc với nhau mọi nhẽ rồi, và đồng ý với nhau rằng cách tốt nhất hợp lý nhất là...”

Anh dừng lại, ngẩng lên nhìn sâu vào mắt cô gái, nét mặt nghiêm trang như thể sắp nói một điều thiêng liêng khiến Angsumalin nhìn lại với ánh mắt ngạc nhiên:

“Chúng tôi nghĩ rằng... tôi nên cưới em.”

Chương 46

T*ôi nên cưới em...*

Tôi nên cưới em..

Câu nói ấy vang vọng lặp đi lặp lại trong tâm trí chơi vơi của cô, đầu óc như tê liệt, máu như đông đặc ngừng chảy. Đôi mắt mở to nhìn đăm đăm vào gương mặt của đối phương nhưng dường như không có hình ảnh nào lọt qua bởi mọi thứ đã nhòa đi... *Tôi nên cưới em...* Giọng nói chắc nịch, vững tin như nói về một công việc mà hai người phải cùng nhau thực hiện chứ không liên quan gì đến cảm xúc cá nhân.

"Bác sĩ Yoshi đã giải thích cho tôi rằng một người con gái Thái cầm nắm hay khoác tay một người đàn ông nghĩa là cô ấy đã đồng ý trao tình cảm cho anh ta. Lúc đó tôi mới hiểu tại sao có người nhìn chúng ta lạ lùng như vậy, tại sao em hứng chịu phiền phức, nhưng tôi không hề cố ý làm vậy. Cách duy nhất có thể giải quyết vấn đề là tôi phải làm cho sự việc trở nên đường hoàng trước khi người ta đồn đại hơn thế nữa."

Cách duy nhất có thể giải quyết vấn đề... Chỉ đơn thuần là một giải pháp, không còn gì nữa ư? Tình yêu, sự gắn bó tâm hồn, sự ngưỡng mộ, sự tin tưởng, ham muốn cùng chung sống có vẻ chẳng được để ý tới, ngoại trừ việc đó là giải pháp tốt nhất... Lấy người này... người đàn ông đang đứng trước mặt cô lúc này ư?... Mắt cô nhòa đi... Dáng người cao thẳng tắp, gương mặt xanh xao, đôi mày hơi chau lại, đôi mắt đen dài, sống mũi cao khác hẳn với những người cùng tổ quốc, đôi môi cong đẹp đẽ... Nhưng dù thế nào anh ta vẫn là người ngoại quốc! Là kẻ thù, là kẻ chiến thắng lợi dụng cơ hội để ngang nhiên vào xâm lấn, chiếm đóng tổ quốc cô! Khác máu tanh lòng! Câu nói ấy bất chợt lóe lên trong tâm trí cô, cứa một vết sâu hoắm khiến lòng cô đau nhói.

"Tôi đã thưa với bác tôi rồi. Bác rất mừng cho chúng ta và nhận lời sẽ tổ chức việc này một cách long trọng."

"Chúng ta" ở đây là cô và anh ta sao? "Chúng ta" không còn là cô với Wanas nữa, mà với người khác - người cô chưa từng nghĩ đến việc cùng chia sẻ cuộc đời này!... Cô gái bước lùi một bước, đầu óc quay cuồng.

"Bác tôi sẽ nhờ bác sĩ Yoshi đến nói chuyện với mẹ em trước, rồi sau đó bác tôi sẽ đích thân tới gặp!"

Angsumalin cố hét thật to lên nhưng biểu hiện duy nhất có thể thấy là đôi môi tái nhợt hơi hé mở.

"Em có phản đối gì không?"

Phản đối gì ư?... Có hàng trăm hàng nghìn điều, nhưng điều duy nhất cô gái bật ra giận dữ là:

"Tôi không yêu anh, không hề yêu, không một chút nào!"

Kobori cúi xuống, đưa mắt nhìn đăm đăm vào làn nước phía trước. Một lát sau anh khẽ đáp:

"Tôi biết... biết rõ điều đó. Nhưng đây là cách duy nhất... mà tôi nghĩ là ổn thỏa. Tôi không biết có cách nào tốt hơn nữa." "Có chứ, phải có cách tốt hơn chứ."

Chàng trai ngẩng lên trầm ngâm:

"Tôi sẵn sàng làm mọi cách có thể khiến cho sự việc trở nên tích cực hơn."

"Đi đi, hãy rời khỏi đây. Đừng để chúng ta phải thấy mặt nhau nữa... *Kaeru!* Biến đi!"

Dáng người cao lớn vẫn đứng dựa thân cây, không mảy may cử động. Dường như chính sự bình thản, điềm tĩnh đó làm cơn giận của cô gái nguôi ngoai.

"Nhưng cách đó chẳng ích gì cho em ngoài việc em sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi không thấy mặt tôi nữa. Còn tôi dù chuyển công tác đi đâu cũng sẽ thấy có lỗi vì đã bỏ em một mình đối mặt với những lời đồn đại của dân làng. Một người đàn ông Nhật Bản không thể làm vậy được... Tôi đã cố nghĩ giải pháp khác nhưng thật sự không còn cách nào tốt hơn nữa. Ít ra thì... làm như vậy sẽ khiến thiên hạ ngừng đồn thổi, đặt điều."

"Nhưng rồi họ sẽ nói sang hướng khác!"

Angsumalin đay giọng làm chàng trai ngạc nhiên hỏi:

"Em nghĩ họ còn có thể đồn thổi việc gì nữa?"

"Nếu như bây giờ, có một phụ nữ Nhật cưới người Mỹ thì anh nghĩ sao?

Lời đối đáp bất ngờ làm Kobori sửng sốt. Cô gái cười chua xót:

"Anh cảm thấy thế nào nào?"

"Nếu tôi nói, chưa chắc em đã tin tôi, thậm chí có thể còn cho rằng tôi cãi lý cho mình." Anh chậm rãi nói, giọng đều đều trầm tĩnh: "Tôi biết mình không phải là người có khí chất samurai. Có người bảo tôi quá mềm yếu, không hợp làm sĩ quan, chỉ là... dựa vào thế lực của bác tôi. Tôi yêu nước, nhưng không mù quáng như nhiều người khác. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng con người, dù là người Nhật, Mỹ, Thái lan hay bất kỳ nước nào khác cũng đều có một quyền giống nhau, đó là quyền được làm người tự do, được yêu, được ghét theo ý mình. Nếu như có một người con gái Nhật lấy người nước ngoài vì tình yêu từ cả hai phía thì đó cũng là quyền của cô ấy. Tôi không có gì chê trách."

"Nhưng liệu có mấy ai ở nước anh sẽ khen ngợi, yêu mến những cô gái hành động như vậy?"

Kobori hơi mím môi, cô gái liền nói tiếp với giọng nhạo báng:

"Thế đấy! Người Thái nào cũng nghĩ thế thôi. Anh mang trong mình dòng máu cao quý, đến từ xứ sở mặt trời mọc, mời anh cứ ngự ở nơi đó, không cần phải hạ mình liên đới tới tôi đâu. Tôi sẵn lòng lấy một người xấu xa nhất nước mình còn hơn kết hôn với người quyền quý nhất từ quốc gia kẻ thù, bởi tôi tự xếp mình vào loại người yêu nước một cách mù quáng!"

Angsumalin quay lưng nhanh chóng bỏ đi, nhưng trong lòng lại thầm mong có tiếng gọi từ phía sau, không có âm thanh nào cất lên, cô cảm thấy hơi hụt hẫng. Trước khi bước vào lối rẽ khuất sau bụi cây, cô gái hơi liếc nhìn lại đằng sau... Vóc dáng cao thẳng ấy vẫn đang đứng khoanh tay trước ngực trong tư thế cũ, có vẻ như anh còn chẳng thèm để ý đến việc cô đã rời khỏi đó!

Bà Orn đang xếp trái cây vào rổ, thấy con bèn ngừng tay, ngẩng lên hỏi

giọng vui vẻ:

"Con xuống vườn đấy à?"

Angsumalin giật nẩy mình: "Dạ... mẹ nói gì ạ?"

Bà Orn không kịp để ý điệu bộ lạ lùng của con gái vì còn mải sắp xếp những nải chuối tiêu chín vàng ươm cần phải nhẹ tay, nâng niu từng li từng tí.

"Mẹ tưởng con đi xem ông Michael thế nào."

"Đâu ạ. Ừm... con xuống dưới đó một chút thôi."

Cô gái ấp úng như lưỡng lự điều gì, rồi ngồi xuống lựa những nải chuối còn ương đưa cho mẹ xếp xuống dưới, nải nào chín hơn đặt lên trên.

"Có thời gian thì nên đi thăm ông ta con ạ, xem ông ta định thế nào. Mình thì không có vấn đề gì, nếu ông ta chịu được cảnh lẩn trốn thế này thì cũng tùy."

"Mẹ ơi."

Angsumalin nhìn gương mặt hiền hậu của người mẹ, lòng ngập ngừng không biết có nên nói hay không.

"Gì con?"

"Mẹ có quý anh Wanas nhiều không?"

Bà Orn khẽ bật cười, nhưng tay vẫn tiếp tục việc đang dở.

"Có chứ con. Mẹ thấy nó từ lúc còn tấm bé đến khi lớn, bố mẹ nhà người ta cũng tốt."

Angsumalin vội cắt lời trước khi bà mẹ tiếp tục nhận xét chuyện gia đình.

"Không phải ạ. Ý con hỏi mẹ có quý anh ấy theo kiểu... ờ..."

Nghe đến đây, bà Orn ngừng tay, quay lại nhìn con gái ngạc nhiên:

"Sao vậy con?"

"Con muốn biết là nếu con... nếu con cưới... một ai đó thì mẹ sẽ thấy thế nào."

Gương mặt cô gái đáng ra phải ửng hồng ngượng ngùng, nhưng không, ngược lại mặt cô tái đi, bởi chỉ cô mới hiểu một ai đó ý nói đến người nào.

"Sao con lại hỏi thế? Wanas đã về đâu, hay là con được tin gì từ nó?"

"Con chỉ muốn biết vậy thôi ạ."

"Mẹ biết chắc nếu không có chuyện gì thì con sẽ không hỏi mẹ như thế."

Cô gái im lặng. Nét mặt người mẹ bắt đầu trở nên lo lắng.

"Có chuyện gì vậy con, kể mẹ nghe xem nào... Thế nào con, nói cho mẹ biết đi."

Bà Orn đặt bàn tay chai ráp lên bàn tay lạnh ngắt của con gái, nôn nóng lay tay cô gặng hỏi:

"Con có chuyện gì vậy Angsumalin?"

"Vừa lúc nãy... con đi xuống vườn, con... gặp... Kobori."

Nét mặt bà Orn hơi dãn ra như đã hiểu điều gì, nhưng thái độ và giọng nói vẫn giữ vẻ bình thường. Bà nhẹ nhàng hỏi:

"Cậu ấy nói gì con?"

"Anh ta nói đến... chuyện rắc rối đã xảy ra. Anh ta nói bác sĩ Yoshi đã kể cho anh ta nghe, và giải pháp tốt nhất là... anh ta cưới con."

Bà Orn ngồi thừ ra, đến lượt cô gái là người lắc tay mẹ:

"Mẹ ơi, làm thế nào bây giờ ạ? Anh ta nói đó là cách duy nhất. Mà anh ta đã nói chuyện với bác anh ta rồi. Anh ta sẽ nhờ bác sĩ Yoshi đến thưa chuyện với mẹ. Không nhé mẹ nhé. Không được đâu, mẹ đừng đồng ý nhé."

"Bình tĩnh... bình tĩnh... nói chầm chậm thôi con. Từ từ ta tính, phải bình tĩnh."

"Con không thể cưới anh ta được, không thể được mẹ à. Con ghét anh ta, con căm ghét anh ta."

Angsumalin nhấn mạnh câu cuối như muốn cho nỗi hận thù ăn sâu vào tâm trí, không cho phép nó chuyển thành cảm giác khác.

"Nếu con... không thích cậu ta thì có gì phải lo đâu, mình cứ từ chối là xong thôi."

Bà Orn kết luận dễ dàng làm cô gái bỗng dưng càng nghi ngờ... Chỉ thế là xong ư? Cứ nói một lời từ chối là gạt đi mọi chuyện được ư? Sau đó sẽ không còn gì nữa?... Anh hẳn sẽ thở phào nhẹ nhõm vì không phải chịu

trách nhiệm. Dẫu sao, anh cũng thể hiện với mọi người rằng mình đã cố gắng hết sức để cứu vãn tình thế, nhưng chính cô mới là người từ chối không chấp nhận nỗ lực, trách nhiệm giờ đổ vào phía cô. Sau khi vết thương khỏi hẳn, anh sẽ rời khỏi đây như đã nói, chỉ còn cô ở lại, một mình cô phải đối mặt với dư luận không ngừng bàn tán xì xào. Khi Wanas trở về, liệu anh ấy vẫn sẽ giữ lời hẹn ước, hay khi biết tin đồn, anh ấy sẽ ngờ vực? Còn cô, cô biết nhìn mặt anh ấy thế nào đây?...

"Hideko... anh yêu em."

Câu nói ấy vẫn in đậm trong tim cô. Nhưng vừa rồi, anh lại viện lẽ cưới xin là cách duy nhất có thể giải quyết mọi rắc rối. Chỉ là một giải pháp. Có thể anh cũng như cô, chẳng mong muốn lấy một cô gái ngoại quốc chút nào! Nhưng bản tính lịch thiệp, tôn trọng người khác mà cô biết rõ khiến anh không nói thẳng ra mà thôi... Angsumalin thấy tim mình như bị bóp nghẹt đau nhói.

"Cậu ấy có nói bao giờ bác sĩ Yoshi sẽ đến gặp mẹ không?"

"Dạ không ạ."

"Thôi được rồi. Khi nào bác sĩ đến, mẹ sẽ nói chuyện với ông ấy, nhưng..."

Bà Orn nhìn con gái dò xét:

"Con có tin chắc vào quyết định của mình không?"

Angsumalin nóng bừng cả người, cắn phía trong môi thật đau, rồi nhìn thẳng vào mắt mẹ:

"Con không thể cưới anh ta được ạ."

Cô gái nhắc lại quyết định một cách kiên quyết... Một khi anh coi việc cưới xin là giải pháp tốt nhất thì cô đâu phải thuận theo ý kiến đó. Đối với cô, kết hôn không thể là một cách giải quyết vấn đề như anh nói. Nhưng sâu trong lòng, Angsumalin thật ra cũng không rõ bản thân mình mong muốn điều gì!

Cô không mất nhiều thời gian chờ đợi vì ngay tối hôm đó, chiếc xuồng máy màu trắng quen thuộc đã đến đỗ trước bến nước nhà cô, chỉ có điều người lái là một người lính mặc quân phục nghiêm chỉnh. Người đầu tiên

bước lên khỏi thuyền là ông chủ tịch xã, hôm nay ăn mặc chỉnh tề khác hẳn ngày thường, vẻ mặt nghiêm trọng như ẩn chứa điều gì lo nghĩ. Người đi ngay sau ông là bác sĩ Yoshi, mặc quân phục, nét mặt vui vẻ như thường lệ...

Cô gái rụng rời, suýt nữa thì để tuột chùm dừa khỏi tay, mặt tái nhợt đi khi nghe giọng nói ồm ồm đôn hậu cất tiếng hỏi:

"Ang, mẹ con có nhà không?"

"O genki wa ikaga desuka?... Cháu có khỏe không?"

Angsumalin cảm thấy cổ họng khô khốc, chỉ đáp được rằng:

"Mẹ cháu ở trên nhà ạ."

"Cháu đang định làm gì thế?"

"Cháu nạo cùi dừa đem bán ạ."

"Tốt, giúp đỡ bố mẹ làm việc, có hiếu thì cũng ấm thân mình con ạ."

Ông chủ tịch xã thở dài, nhìn cô gái bé nhỏ ông vẫn coi như con cháu trong nhà với ánh mắt nuối tiếc.

"Okasan wa ikaga desuka?... Mẹ cháu có khỏe không?"

Cô gái gắng gượng cười, cố trả lời lễ phép vì niềm kính trọng trước kia.

"Mời các bác lên nhà ạ."

"Có vẻ như cháu quên hết tiếng Nhật rồi nhỉ?"

Câu nói ấy làm cô gái không nhịn được, mỉa mai đáp lại:

"Không chỉ quên thôi đâu, cháu còn muốn thứ tiếng ấy tuyệt chủng luôn khỏi trái đất này nữa!"

Ông bác sĩ trung niên tủm tỉm cười vui vẻ:

"Đúng là thanh niên, tuổi trẻ lúc nào cũng bồng bột!"

Hai người đàn ông đi lên trên nhà, bỏ lại Angsumalin mệt mỏi ngồi thụp xuống gốc cây dừa ven sông. Tay cô cầm chặt lấy chùm dừa như bấu víu lấy vật gì cho khỏi ngã, mắt nhìn đăm đăm bè rau muống như muốn nghiên cứu, săm soi xuyên thấu từng cái lá cái rễ...

Chương 47

Thời gian trôi đi chậm chạp như thể kéo dài vô tận, mãi mới thấy hai người khách cáo từ ra về. Nét mặt của ông chủ tịch xã vẫn trầm ngâm như thế, còn bác sĩ Yoshi dừng lại chào cô như thường lệ.

"Shitsurei shimasu... Bác về đây, chào cháu."

Angsumalin ngước lên nhìn, bộ dạng như thể vừa choàng tỉnh khỏi cơn mơ. Đôi môi đỏ thắm nhưng khô khốc mím chặt, không cất dù chỉ một lời, cho tới khi chiếc xuồng trắng lao đi để lại sóng nước bắn tung tóe đằng sau.

Bà Orn thở dài, mệt mỏi dựa lưng vào vách nhà, còn người mẹ già kéo cái cơi trầu gỗ lại gần, cầm lá trầu không lên chậm rãi xé bỏ gân lá.

"Ý mẹ thế nào ạ?"

Bà lão không trả lời ngay mà im lặng giây lát, tay lấy vôi quệt lên chiếc lá.

"Cũng khó nghĩ. Phía người ta làm đúng tục lệ phép tắc, người nhà mình không yêu họ nhưng cứ để đồn đại thế cũng chẳng hay ho gì, xấu mặt không biết giấu vào đâu."

"Nhưng tin đồn không phải sự thật mà mẹ."

"Con nói thế cũng phải, nhưng những chuyện thế này thiên hạ cứ thích bàn tán mãi, không biết bao giờ mới ngớt."

"Nhưng cái Ang nó khăng khăng từ chối mẹ ạ."

Bàn tay già nua nhăn nheo bỏ lá trầu vào cối rồi bắt đầu gọt cau.

"Thế thì cũng đành vậy. Nhưng như bác chủ tịch xã nói đấy, phải suy nghĩ cho kĩ trước khi người ta đến nghe quyết định của mình. Con có biết con bé nhà mình có ý gì với thằng Nas không?"

"Cái Ang thì không mấy đâu ạ, nhưng cậu Nas thì chắc chắn là có. Bác chủ tịch cũng từng bóng gió ướm lời rồi."

“Chuyện đã đến nước này, nghĩ xem nếu Nas nó về, liệu nhà bác chủ tịch không có chút đắn đo gì ư? Nas nó là con trai duy nhất, tiêu chuẩn nào cũng đủ cả. Nhỡ lúc quay về nó lại đi cưới người khác thì tình cảnh cái Ang chẳng phải tồi tệ hay sao? Đến lúc đấy, cái Ang còn dám ngẩng mặt nhìn ai nữa, rồi người ta sẽ lại moi chuyện cũ ra làm đề tài bàn tán mà mua vui cửa miệng.”

“Thế mình biết làm thế nào bây giờ hả mẹ?”

“Cái cậu Dookmali, nếu không vướng mỗi một nhẽ là người Nhật nhìn qua trông cậu ta cũng giống người mình, mặt mũi sáng sủa, tính tình dễ mến, chẳng có điểm gì đáng chê...”

Bà già thở dài nặng nề:

“Chỉ có điều là...”

“Vâng, nếu nhận lời thì có vẻ như mình lợi dụng tình thế, vội vàng dúi con gái cho họ. Đằng nào mình cũng không ra sao.”

“Thì cứ từ từ suy xét con ạ. Cân nhắc thiệt hơn cả hai đằng xem đường nào thì tốt. Thấy cách nào hợp lý hơn thì ta theo cách ấy.”

“Cho dù có cưới xin thì cũng ngặt nỗi đúng vào thời kỳ chiến tranh. Nhỡ có làm sao thì cái Ang khổ, mà nếu may mắn đến khi chiến tranh kết thúc, chẳng phải cái Ang sẽ phải theo người ta về Nhật hay sao ạ?”

“Đó là việc còn xa mà. Mẹ cái Ang cứ nghĩ việc trước mắt đi đã. Duyên nợ đã định rồi thì thế nào cũng phải theo số phận sắp đặt đấy con ạ.”

Bà Orn thở dài lần nữa khi thấy con gái bước vào, dáng vẻ yếu ớt, mệt mỏi như kiệt sức.

“Mẹ ơi, mẹ đã trả lời với bác sĩ là ý con thế nào chưa ạ?”

Giọng nói của cô nôn nóng. Bà Orn vỗ vỗ xuống bên cạnh mình:

“Ngồi xuống đây đã con, ngồi xuống đã nào.”

“Mẹ từ chối rồi phải không ạ?”

“Chưa, chưa con ạ. Con nghe mẹ đã. Hôm nay bác sĩ Yoshi và bác chủ tịch mới đến đặt vấn đề thôi.”

“Thì mẹ cứ gạt đi là xong.”

“Đây đâu phải chuyện trẻ con với nhau mà dễ dàng thế, người lớn với nhau nó khó nói con ạ. Mình cũng phải thoái thác sao cho đẹp lòng họ, không thể vùng vằng cắt đứt được đâu. Bác sĩ với mẹ, và với cả con nữa đã quen biết bấy lâu nay, cậu Dookmali cũng có ơn với gia đình ta. Họ đến đặt vấn đề đúng theo phong tục lề thói đủ mọi nhẽ, mình mà cư xử như trẻ con đâu có được, muốn nói năng đáp lại thế nào cũng phải đắn đo. Còn có bác chủ tịch xã đến làm chứng cho cả hai bên, mình phải cư xử cho phải phép.”

“Thế mẹ nói với bác sĩ thế nào hả mẹ... thế nào ạ?” Cô gái sốt ruột hỏi dồn.

“Mẹ và bà trả lời là xin thời gian suy nghĩ. Con cũng đâu chỉ có mẹ và bà, còn bố con nữa, mình mẹ quyết định cũng không phải. Bố con là người quyền cao chức trọng, con phải thưa chuyện với bố chứ, không rồi ra ông ấy lại trách mẹ không hỏi ý kiến lời nào.”

“Nhưng thế có nghĩa là ta vẫn có thể từ chối phải không ạ?”

“Tuần sau, bác sĩ sẽ đến xem nhà mình quyết định ra sao.”

“Và mẹ sẽ trả lời là mình không nhận lời phải không mẹ?”

“Thì chắc là sẽ như vậy.”

Angsumalin thở dài... Tuần sau, chỉ một tuần nữa thôi mọi chuyện sẽ được giải quyết xong. Anh ta sẽ nhận được câu trả lời thích đáng. Giải pháp tốt nhất đối với anh ta là cưới xin! Còn đối với cô giải pháp tốt nhất là không phải gặp mặt nhau nữa, từ giờ cho đến hết đời!

Trong bóng tối lạnh lẽo của đêm khuya, bầu trời lấp lánh ánh sao, tiếng đàn tam thập lục vang lên thánh thót, tan hòa vào gió, có lúc lên cao vút da diết tâm can, đôi khi lại hạ thấp như tiếng thở than.

Ở nơi đâu hỡi, bóng người thương?

Em xin nguyện một lòng chung thủy

Giữ mình đây tâm ngọc sáng ngời

Đợi anh về, ơi người trong mộng.

Biết khi nào được thỏa ước mong?

Nghiệp chướng đã gây từ kiếp trước

Khiến sinh ly - tử biệt kiếp này

Chân trời góc bể nay người nơi nao?

Đoạn sau tiếng đàn bị vấp mấy lần, rồi cuối cùng, im bặt lẫn vào màn đêm. Khung cửa sổ mở rộng, ánh đèn hồng sáng mờ dịu dàng bên lớp rèm mỏng soi bóng hình cô gái đang ngồi úp mặt lên cánh tay. Cô đã ngồi nguyên bất động như vậy lâu thật lâu rồi.

Con nước dâng mấp mé bờ sông, lặng lẽ chảy, màu đen thẫm làm nổi bật chiếc thuyền trắng đang lững lờ thả trôi theo dòng. Người ngồi cuối thuyền dõi mắt nhìn lên khung cửa sổ ấy cho tới khi tiếng đàn tắt lặng, anh mới duỗi chân tay, ngả đầu tựa vào thành ghế ngước lên trên như muốn nhìn xuyên thấu bầu trời. Nỗi buồn của chủ nhân tiếng đàn có lẽ cũng không khác gì người nghe, chỉ có điều người thì tự tôn và căm hận cao ngút, người lại tràn đầy kiêu hãnh nên cứ âm thầm chấp nhận đau khổ cho riêng mình. Sao sa óng ánh đầy trời tỏa sáng nhấp nháy, như đôi mắt lấp lánh của ai đó mà anh đã khắc sâu trong lòng. Chính đôi mắt ấy đã không phút nào ngưng mê hoặc trái tim anh, cho dù anh biết rõ niềm say mê ấy chỉ đem lại nỗi cay đắng chất chồng về sau. Đối với cô... chủ nhân của đôi mắt huyền đầy sức hút ấy, anh chỉ là kẻ lợi dụng, là kẻ thù không đội trời chung, một tên dã man tàn bạo! Một ngôi sao chầm chậm rơi rồi nhanh chóng vụt tắt bên trời. Người đang ngước mặt ngắm sao thở dài nặng nề... đôi mắt sao sa lấp lánh ấy sẽ chẳng có ngày rời chốn cao vời mà xuống gần bên anh. *"Không yêu... không yêu!"*

Câu nói ấy lặp đi lặp lại trong tâm trí anh, khoét sâu mãi nỗi đau nhức nhối, nhưng vết thương sâu hoắm được giấu đằng sau nét mặt điềm tĩnh và thái độ lịch sự. Trong nỗ lực vùi lấp nó đi, anh gần như không nhận ra người giận dữ hét lên câu nói ấy với vẻ căm ghét tột độ đã rời khỏi khu vườn từ lúc nào. Khi bác sĩ Yoshi đi thực hiện nhiệm vụ ông mối, anh ở ngoài chờ mà đứng ngồi không yên, chỉ biết đi đi lại lại bồn chồn sốt ruột, dù trong lòng biết rõ tia hy vọng chỉ le lói. Ông bác sĩ trở về nói rằng:

"Bên đó họ trì hoãn xin suy nghĩ thêm, nhưng... có lẽ chẳng mấy hy vọng."

Anh không khỏi cảm thấy tim mình như đông cứng lại trong lòng

ngực... Anh đã thầm mong những lý do mà mình viện ra có thể sẽ làm cô xiêu lòng, nhưng người con gái có trái tim sắt đá ấy thà chấp nhận biết bao lời đàm tiếu buộc tội, còn hơn phải chung sống với kẻ thù!

Chiếc xuồng nhỏ trôi khuất khỏi khúc quanh của con sông, theo dòng xa dần xa nên không kịp nghe thấy tiếng đàn lại vang lên. Lần này, âm thanh khoan nhẹ như đang thủ thỉ tâm tình với chính mình. Giai điệu nghe như có phần sai nhịp bởi người chơi chưa nắm rõ bản đàn, nhưng vẫn có thể nhận ra âm hưởng của khúc nhạc thường hay vang lên bên xưởng đóng tàu dạo trước!

Angsumalin đang sấy khô lá trầu để đem bán ở bến Tian, dạo này trầu cau được giá bán chạy bởi nhiều người vẫn chưa cai được thói quen ăn trầu theo lệnh của chính phủ. Cô phải ngưng tay đột ngột, đặt cái bàn là xuống vì chợt có tiếng gọi như thét phía ngoài cầu thang.

"Ang... Cháu Ang... Có nhà không?"

Cô không muốn hét vọng ra nên chỉ dừng tay và chờ cho lão Pol leo lên vào hẳn trong nhà, có lão Bua theo sát đằng sau như mọi khi.

"Báo đưa tin đấy, cháu đã đọc chưa?"

"Tin gì hả bác?"

Lão Pol đặt tờ báo in bằng loại giấy dày hơi ngả vàng xuống trước mặt.

"Lão Bua, ông kể đi, tin nó đưa thế nào?"

"Ơ hay, tôi cũng như ông, có biết đọc đâu."

Lão Bua từ chối, còn cô gái bật cười:

"Thế làm sao mà bác biết được báo đưa tin gì?"

"Thì ở quán thằng Ko nghe chúng nó kháo nhau, không biết có thật không, nên bác mới rút trộm tờ này đem cho cháu Ang xem."

"Bác muốn đọc tin gì nào?"

"Thì cháu tự tìm xem."

"Khoan đã, bàn là đang nóng, cháu phải sấy cho xong chồng lá trầu không này đã."

"Thôi mà, lá trầu thì sấy lúc nào chả được, quan trọng gì. Chuyện này

cần kíp hơn nhiều, phải không lão Bua?”

Lão Bua đang đóng vai chư hầu nịnh chúa vội ngoan ngoãn gật đầu đồng ý. Nhưng thấy Angsumalin định tiếp tục sấy trầu không cho xong việc, lão Pol đành gãi đầu gãi tai miễn cưỡng nói:

“Chuyện nó liên quan đến cháu Ang và cậu Dookmali đấy.”

“Hả, bác nói cái gì cơ?”

“Thì thấy bọn ở quán thằng Ko nó nói thế, có phải không lão Bua?”

“Phải, chúng kháo nhau vậy đấy.” Lão Bua à ừ hưởng ứng theo.

Angsumalin nhanh chóng đặt cái bàn là xuống khay, cầm tờ báo lên giở ra đọc với vẻ nôn nóng. Trang đầu in tấm ảnh khá mờ nhưng cũng đủ để nhìn ra đó là hình một nhóm sĩ quan cả Thái và Nhật đang nói chuyện với nhau. Nhưng điều tồi tệ nhất nằm ở tít bài báo:

“Nàng thiếu nữ Thái thắt chặt tình hữu nghị Thái lan - Nhật Bản.”

Angsumalin cảm thấy mồ hôi vã ra khắp trán, tay lạnh ngắt, tim đập thình thịch, nhưng vẫn cố lướt qua bài báo đọc cho rõ hơn. Đoạn in đậm ở đầu bài đầy những lời ca ngợi mối quan hệ giữa hai nước và kết thúc là việc Tổng tư lệnh quân đội Hoàng gia Nhật thông báo với phía Thái lan rằng cháu trai duy nhất của ngài sắp sửa kết hôn với một cô gái Thái trong thời gian tới đây.

Cô gái rụng rời chân tay, nóng bừng cả mặt còn người thì lạnh toát.

“Họ đưa tin thế nào hả cháu Ang? Nghe bọn chúng kháo nhau là cháu Ang sẽ lấy cậu Dookmali à?”

Câu hỏi ấy như vang lên ở một nơi nào xa xôi lắm... Giải pháp tốt nhất hay là tồi tệ nhất đây!

“Cháu Ang, nói nghe xem nào!”

Đôi môi cô nặng trĩu, không thể cử động nổi, hai mắt nhòa đi, tay cô nắm chặt vò nhàu cả tờ báo.

“Hai bác đến chơi ạ?”

“Ơ... Ang... Ang con, con làm sao thế? Sao mặt tái mét thế này Ang?”

Giọng mẹ cô nghe ù ù, Angsumalin không sao nghe rõ là bà đang nói gì.

“Sao thế con? Chuyện gì vậy?”

“Không có gì. Chả là báo họ đăng tin...”

Bà Orn vội gỡ ngón tay con cầm lấy tờ báo.

“Mẹ ơi... không phải họ nói con phải không? Chắc chắn không thể là con được...”

“Từ từ nào con. Bình tĩnh đã. Báo họ cứ đưa tin vậy thôi, cũng có gì đâu, có nhắc gì đến tên con đâu.”

Đôi mắt đen láy mở to nhưng lơ đãng, vô hồn.

Bà Orn quay sang nhìn khách, hai người đàn ông vội tránh ánh mắt bà. Lão Pol ấp úng biện minh:

“Tôi không ngờ là cháu nó lại sửng sốt thế. Vừa biết tin là tôi chạy đến báo. Lão Bua còn bảo...”

“Này... này, đừng có mà đổ tội cho tôi chứ.”

Cô gái chầm chậm nhắm mắt lại, dựa người vào tay mẹ như muốn tìm nơi nương tựa.

“Dù thế nào thì việc đó cũng không thành đâu, phải không mẹ?”

Bà Orn im lặng, trong lòng bà hiểu rằng chuyện này đã bắt đầu dính dáng đến những động cơ chính trị!

Chương 48

Lão Pol nhúc nhích quay ngang quay ngửa, ngồi tiếp cũng dở mà đứng lên ra về cũng không phải lẽ. Lão Bua thì vuốt vuốt cánh tay cô gái khẽ an ủi theo cách mà lão nghĩ là hợp lý nhất.

"Cũng có gì đâu cháu. Tin tốt đấy chứ, cái bọn quanh vùng này nó đơm đặt như vậy thì mình cưới xin cho linh đình vào xem chúng nó ăn nói được gì nữa. Chẳng gì kỹ sư trưởng cũng là cháu ruột của Tổng tư lệnh cơ mà."

Bà Orn hơi chau mày vì biết những lời đấy chỉ càng làm con gái mình suy nghĩ thêm, nhưng khi ngăn lại bà vẫn giữ giọng điềm đạm:

"Đừng nói thêm gì nữa. Con ngồi yên đây, mẹ sẽ cất trầu không với dọn chỗ đồ đạc này rồi mẹ con mình bàn chuyện với nhau. Bà đi đâu rồi?"

Bà Orn vội vàng nói lảng sang chuyện khác, tay vẫn thoăn thoắt thu chỗ lá trầu, chia riêng phần đã sấy và chưa sấy xếp vào rổ. Lão Pol vẻ mặt rầu rĩ đứng lên đi ra cánh cổng ngoài hiên, ngó xuống phía dưới, rồi bỗng quay trở vào thông báo với giọng hấp tấp:

"Cháu Ang... Bố cháu đến đấy!"

Câu nói ấy làm cô gái mở to mắt, đôi mắt ánh lên niềm vui sướng mừng rỡ trong thoáng chốc. Còn bà Orn sững sờ, tim như ngừng đập, bàn tay đang chạm vào miệng rổ chững lại, nhưng chỉ trong giây lát bà đã định thần ngay, đưa tay làm tiếp việc còn dở, dù vẫn có thể trông thấy đôi tay bà run run.

"Cô Orn đưa đây tôi, để tôi làm cho." Lão Pol tình nguyện nhận việc. "Lão Bua, ông cầm cái rổ trầu không vào bếp với tôi, biết đâu sáng nay lại được chén thêm bữa nữa."

Lão Pol nhanh nhẩu rủ đồng bọn vào trong bếp, vừa có cớ kiếm chác đồ ăn, vừa có chỗ quan sát tình hình từ xa... Người đàn ông cao lớn bước vào đứng sừng sững bên khung cửa, khuôn mặt khô sạm lại vì tuổi tác và công

việc trông hơi khắc khổ, nhưng khi nhìn thấy hai mẹ con, ánh mắt ông dịu đi và thoáng buồn... Bà Orn mặc chiếc váy màu lam thẫm hơi cũ đã ngả màu gần như chuyển sang sắc đen, chiếc áo cộc tay dù được giặt là phẳng phiu, sạch sẽ nhưng vẫn thấy loáng thoáng vết nhựa cây, mái tóc cắt ngắn thời con gái giờ để dài, búi lại hợp với độ tuổi. Còn cô gái tuy ăn vận đẹp hơn mẹ nhưng nét mặt ủ rũ, xanh xao như người đang ốm nặng. Ông đưa mắt nhìn quanh nhà một lượt, cảnh nhà sa sút một cách rõ rệt nhưng đồ đạc vẫn được sắp xếp gọn gàng. Cảm giác có gì không vừa ý dội lên trong lòng ông, nhất là khi nhìn thấy nét mặt điềm nhiên của bà Orn dù hai mẹ con lễ phép vái chào. Bà cất giọng nhẹ nhàng nhưng tỏ rõ cái uy của chủ nhà:

"Mời ông Luang. Ang... con đi pha nước đi."

Đó là cách nói ngầm bảo rằng mẹ cô muốn nói chuyện riêng với bố. Angsumalin quay sang nhìn bà, dù không nói thành lời nhưng đôi môi hơi mấp máy, ánh mắt cầu khẩn, như muốn nài nỉ:

"Mẹ nói chuyện với bố nhé, đừng nhận lời mẹ nhé."

Bà Orn không nhìn lại vào mắt con, nét mặt bà trầm ngâm nhưng trong lòng đã quyết định dứt khoát. Ông Luang ngồi uống sàn cách bà một quảng, bà Orn ngồi xếp chân một bên gọn gàng, còn Angsumalin nhanh chóng tránh ra ngoài.

"Ang trông như không được khỏe hả con, sắc mặt tái tái."

Người đàn ông cất tiếng ồm ồm hỏi thăm con gái ngay câu đầu tiên, cô gái chỉ cười nhẹ không nói gì vì đã lùi ra xa. Ông bèn quay lại hỏi người mẹ:

"Bà ngoại có nhà không?"

"Hình như bà đi xuống vườn."

"Bà vẫn còn sức ra vườn được ư?"

"Dạo này bà cũng không được khỏe, mới khỏi bệnh sốt rét chưa bao lâu, người vẫn còn yếu. Bà không tự làm vườn lâu rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn xuống kiểm tra giúp."

Bà Orn nói chuyện như thể người ngồi đó là khách lạ.

Angsumalin bưng cái khay bên trên có ấm trà và mấy chiếc chén men

lam cũ đến nỗi men sứ bên ngoài đã rạn, đặt xuống trước mặt bố, khẽ nói:

"Nhà không có đá, chỉ có trà nóng ạ."

"Bộ ấm chén này vẫn còn dùng ư?"

"Cũng còn có ba cái chén thôi. Ang nó làm vỡ mất hai, còn một chiếc rạn quá nên cất đi không đem ra dùng."

"Ang, nghe nói con không đi học tiếp à?"

Câu nói ấy đụng vào điểm yếu của cô gái. Đôi mắt đen tròn ngước lên nhìn thẳng vào mắt người bố, ánh mắt lóe lên, cô nói rành mạch từng từ một:

"Năm ngoái lũ về, cây cối trong vườn hỏng hết. Nhà mình cũng mới hồi lại, con không muốn mẹ vất vả."

"Sao con không nói gì với bố?"

Angsumalin đang định trả lời thì bà Orn cắt ngang, giọng nhẹ nhàng:

"Chuyện đó, tôi và cái Ang sẽ bàn nhau thêm."

Angsumalin lùi ra ngoài nhưng vẫn kịp nghe thấy giọng nói có phần căng thẳng, lo lắng của ông bố:

"Thế chuyện là như thế nào vậy? Ơ, nhà cũng có đọc báo sao?"

Cô gái nép sau vách gỗ ở góc hiên, đứng yên lặng lắng nghe. Lão Pol lão Bua thì nhấp nha nhấp nhổm sau cửa bếp, mồm nhai nhóp nhép cái gì đó.

"Chuyện dài lắm. Tôi cũng muốn hỏi ý kiến ông, đang định bảo cái Ang đi mời ông tới nói chuyện, một mình tôi quyết e cũng không phải, rồi sau này ông lại trách tôi. Vừa hay ông tới thật may, tôi muốn thưa chuyện này luôn."

"Tôi cũng có nhiều việc cần bàn đây."

Giọng ông lộ vẻ bực bội, nhưng bà Orn vẫn điềm đạm đáp:

"Tôi cũng vậy nhưng nếu nói chuyện với thái độ nóng nảy thì đừng nên nói vội. Tôi già rồi, có việc gì cũng muốn từ từ bàn bạc, nếu không, ai cũng có thể mất bình tĩnh cả."

Người bố im lặng một lát rồi nói, lần này giọng ông nhẹ nhàng hơn:

"Hôm trước bên Bộ Tư lệnh gọi tôi đi họp với Tư lệnh Nhật. Tôi đi mà

không hề nghĩ đó là việc riêng. Ngờ đâu, vừa đến nơi, bên kia đã chuẩn bị cả đại sứ văn hóa, cả nhà báo. Nói chuyện một hồi, ông tới bảo xin hỏi cưới con gái, tôi còn ngớ ra một lúc, phải hỏi lại con gái nào...”

Người đang nghe lén thấy đau nhói trong ngực. Phải rồi... nói đến “con gái”, ông ấy chỉ nghĩ tới cái Kop, cái Kaew chứ nhớ gì tới mình!

“Có lẽ ông ta cũng bất ngờ, giải thích dài dòng một thôi một hồi rằng cháu trai ông ta quản lý xưởng đóng tàu bên kia sông, đem lòng yêu một cô gái ở đó, được biết là con gái tôi nên ông ta rất mừng. Nghe vậy, tôi mới hiểu ông ta nói đến cái Ang, tôi càng lúng túng, biết trả lời ông ta sao đây, bảo là tôi chẳng biết gì cũng không được, từ chối thẳng thừng cũng không xong...”

“Vậy lúc đó ông trả lời thế nào?”

Bà Orn vẫn giữ giọng đều đều từ đầu đến cuối.

“Thì tôi đành giả câm giả điếc ậm ừ như thằng ngốc chứ sao. Họp xong, cái bọn Nhật điên đó còn ra vỗ vai chúc mừng. Cấp trên thì gọi tôi đến giải thích rằng đây là việc ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai nước rồi, tôi còn biết phản ứng thế nào?”

Người mẹ thở dài, còn ông Luang lại bắt đầu nổi nóng:

“Tôi cũng muốn biết là cái Ang làm sao mà lại yêu đương cái thằng Nhật đó. Tôi cũng có chuyện...” Ông ngập ngừng một chút rồi nói tiếp: “Việc đó thì đẹp đẽ, hay ho gì. Phải nghĩ cho kỹ...”

“Việc đẹp mặt hay không, ta không thể nhìn bề ngoài, nhìn kết quả được. Nó có nguyên do cả, mà lại lằng nhằng nhiều chuyện nối tiếp nhau, phải xem xét toàn diện.”

“Bà Orn kể lại đầu đuôi mọi chuyện nhưng không thể hiện thái độ, ý kiến gì, cuối cùng bà kết luận:

“Cậu người Nhật ấy cũng xuất phát từ ý tốt nên mới nhờ người đến dạm hỏi và chờ nghe câu trả lời đúng theo nghi thức. Nhưng chắc cậu ấy đi kể với bác mình theo kiểu thưa chuyện với bề trên trong nhà, rồi vô tình có ai đó nói cái Ang là con gái ông Luang, thế nên sự việc mới thành ra rắc rối vướng mắc nhiều bề thế này. Tôi cũng định hỏi ý kiến ông xem nên như

thế nào, tờ báo này tôi mới thấy trước khi ông đến một lát thôi. Tôi chỉ là mẹ nó thì không hệ trọng gì, nhưng ông lại là người chức cao vọng trọng, ý ông ra làm sao?"

Lời nói mỉa mai khiến người nghe phải liếc nhìn với vẻ lúng túng nhưng gương mặt người nói vẫn bình thản.

"E rằng khó mà làm cách nào khác được."

"Ý ông là sao?"

"Thì người ta đâm lao, mình cũng đành phải theo lao thôi. Nếu tìm cách gạt đi, không chỉ ảnh hưởng đến cá nhân tôi, mà ảnh hưởng đủ mọi phía. Bên Nhật sẽ cho rằng Thái lan không chịu bắt tay với họ để xây dựng tình hữu nghị gì đó. Thời điểm này, chúng lại đang muốn tung hô chuyện này."

Cô gái đứng nghe trộm chân tay bủn rủn, nhắm nghiền mắt, tay ép chặt lên ngực như muốn xoa dịu trái tim đang nghẹn lại để dễ thở hơn.

"Cái Ang thì nó bảo sao?"

Bà Orn im lặng giây lát rồi khẽ đáp:

"Nó kiên quyết từ chối ngay từ đầu."

"Nó không đồng ý lại càng rắc rối. Tôi từng thấy nó đi học với một cậu con trai..."

"Chắc là Wanas?"

"Là đứa nào?" Giọng ông bố có vẻ ngạc nhiên.

"Là Wanas, con trai ông chủ tịch xã, chắc ông Luang không còn nhớ nó."

"À, nhớ ra rồi, trông đã thanh niên chững chạc đến ngần ấy rồi cơ à? Wanas... mà được học bổng đi Anh phải không?"

Đến lượt giọng bà Orn cũng lộ vẻ ngạc nhiên không kém:

"Ông cũng biết chuyện đó à?"

"Ừm." Ông Luang không chịu trả lời thẳng.

"Cậu ta có thích cái Ang không?"

"Chắc là có, bố mẹ thằng bé cũng ủng hộ, nhưng cái Ang thì không rõ. Tôi cũng không dám chắc tình cảm của nó thế nào."

"Đáng tiếc quá."

Luang Chalasinthurat lầm bầm tự nói với bản thân nhưng không chịu giải thích gì thêm.

“Tuần sau, bác sĩ Yoshi đến. Tôi sẽ nói theo như ý ông hay như thế nào?”

“Tôi đã nói gì đâu.”

Bà Orn thở dài vẻ chán chường:

“Ông định thoái thác trách nhiệm là không được đâu, về sau có việc gì lại đổ hết cho tôi, dù tốt hay xấu thì cả hai đều phải nhận trách nhiệm. Không bàn trước đến lúc tôi nói một đàng, ông đáp một nẻo thì càng lằng nhằng. Tôi thì không quan trọng gì, nhưng ảnh hưởng đến ông mới không hay. Ông định thế nào thì thống nhất với nhau trước để còn nói cho giống nhau.

“Hẳn là phải thế rồi.” Giọng ông Luang xoa dịu, hòa hoãn.

“Để tôi còn biết đường mà trả lời người ta.”

“Ý cái Ang thì sao, nó muốn thế nào?”

“Rồi tôi sẽ nói chuyện với con. Giờ ta ở vào thế khó như cưỡi trên lưng hổ, làm gì cũng dở. Thôi thì cứ quyết rồi những việc khác từ từ gỡ sau.”

“Họ đang muốn làm rình rang lên nên lúc này phải khéo léo trì hoãn đến khi nào họ nguôi đi thì mình mới hủy được. Đành cứ để họ sang ăn hỏi, rồi cưới xin hay không ta sẽ tính sau.”

Bà Orn nhìn người đối thoại, định đáp lại: “Ông nói thì dễ, cứ thử làm thế xem, đến lúc hỏi rồi không cưới lại không đẹp mặt hơn bây giờ ấy.”

Nhưng rồi bà đổi ý kìm lại, chỉ im lặng.

“Năm nay vườn nhà thế nào?”

“Năm nay trồng chuối, cũng sai quả.”

Bà Orn trả lời, giọng giữ kẽ, thái độ như muốn người khách nhanh chóng đứng lên ra về nếu đã xong việc. Nét mặt bà lạnh lùng, điềm nhiên như không gì có thể tác động được đến tâm tư. Ông Luang biết rõ cách ứng xử ấy xuất phát từ bản tính mạnh mẽ, kiên cường, không chịu khuất phục bất kỳ điều gì.

Chương 49

Bà Orn nhìn theo người đàn ông to cao ra về đến khi ông đi khuất, nét mặt bà bình thản nhưng đôi môi khô khốc. Tuổi tác lớn dần theo thời gian đã tôi luyện bà trở nên cứng rắn, có thể kín đáo che giấu mọi cảm xúc trong lòng...

Người khách vừa đi khỏi là người đàn ông đầu tiên cũng là người cuối cùng khiến bà biết đến tình yêu, bắt đầu bằng tiếng cười hạnh phúc nhưng kết thúc lại là nước mắt. Người ấy là bố của con gái bà nhưng không cho con cảm giác ấm áp tin tưởng, cũng không thể giúp con đưa ra những quyết định của đời mình. Mỗi khi Angsumalin có vấn đề gì quan trọng phải tham khảo ý kiến người lớn, cần một chỗ dựa tinh thần, chính bà lại phải đóng vai trò vừa là bố vừa là mẹ. Đời người ta, chẳng có gì quan trọng hơn con cái, đối với bà Orn cũng vậy. Con gái chính là niềm động viên an ủi khiến bà cắn răng chịu đựng, quyết không lùi bước mà trải qua tất cả những đau khổ, đắng cay. Và giờ đây, Angsumalin cũng đang đối mặt với thử thách, có điều con gái bà phải một mình chóng chọi với đời, chỉ có người mẹ đứng từ xa dõi theo với hy vọng nếu như con ngã, bà có thể nâng con đứng dậy cố gắng bước tiếp. Nhưng con bà không có được vòng tay mạnh mẽ của người bố để vững tin, ấm lòng rằng nếu có chuyện gì con luôn có thể trở về tìm thấy chỗ dựa tin cậy để tựa nương. Bà Orn quay ra nhìn con gái vừa bước tới, ngồi thế chỗ người bố, cô trông có vẻ tuyệt vọng, gương mặt trắng nhợt. Người mẹ im lặng nhìn con một lát rồi khẽ hỏi:

“Con đã nghe chuyện rồi phải không?”

“Vâng ạ.” Giọng cô thoảng qua như một tiếng thì thào.

“Việc của con đã trở thành vấn đề chính trị rồi, muốn tháo gở cũng khó lắm. Con nghĩ thế nào?”

“Con không nghĩ gì nữa rồi. Sự việc đã thế này thì còn có thể nghĩ gì thêm được nữa, đành để số phận đưa đẩy thôi.”

Giọng cô gái cho thấy thái độ buông xuôi. Bà Orn duỗi chân ra ngồi cho thoải mái, nhưng nét mặt vẫn đầy lo lắng, khó xử.

"Nhưng biết đâu như bố con nói đấy, nếu chúng ta kéo dài thời gian ra một chút, đợi dư luận lắng xuống thì mọi chuyện sẽ được giải quyết."

"Mẹ cũng biết mà phải không ạ? Sẽ chẳng bao giờ có ngày đó. Bí quyết của trò chơi chính trị nằm ở chỗ biết giành giật cơ hội, càng nhanh càng có lợi. Phe họ lợi dụng cơ hội để đưa tin ầm ĩ về tình hữu nghị giữa hai nước, còn phía mình cũng vội vồ lấy cơ hội này để chứng tỏ rằng chính phủ ta thực lòng muốn bắt tay hợp tác. Tất cả bọn họ chắc chẳng thèm để ý đến suy nghĩ của mẹ con mình đâu ạ. Bố thì lại càng khó xử hơn, ở vào thế há miệng mắc quai, còn phải giữ cho chắc vị trí của mình nữa."

Bà Orn khẽ thở dài. Ít ra việc Angsumalin hiểu chuyện cũng làm cho mọi thứ dễ dàng hơn bởi nếu cô nhất quyết làm theo ý mình, sự việc sẽ càng rắc rối. Gương mặt non trẻ mà đượm vẻ buồn rầu, xanh xao, ủ dột khiến đôi mắt đen tròn trông như to thêm... Người mẹ lại thở dài lần nữa... Con gái đi lấy chồng... Vấn đề này bước vào cuộc sống của mẹ con bà sớm quá. Quãng đời êm đềm vừa qua khiến bà Orn luôn hy vọng thời gian Angsumalin ở với mình sẽ kéo dài thật là lâu nữa. Bởi vậy, nhiều lần bố mẹ Wanas đánh tiếng chuyện con gái, bà Orn đều lảng tránh, không muốn nhắc tới, thậm chí còn gần như cảm thấy bực mình. Nhưng đến lúc này... tất cả như một mớ bòng bong khó lòng gỡ rối, cảm giác nuối tiếc lẫn quyến luyến không muốn chia lìa càng dâng lên trong bà.

"Ang con..."

Tiếng gọi nghe da diết khiến cô gái lòng vốn đang ngổn ngang tâm sự càng thêm xúc động, vội ôm choàng lấy mẹ, dụi đầu vào vai bà, thân mình rung lên thổn thức. Bà Orn ôm chặt lấy con xoa nhẹ cánh tay cô:

"Mẹ cũng hết cách rồi con ơi."

"Mẹ ơi, con ghét anh ta, ghét anh ta."

Angsumalin nhắc đi nhắc lại câu nói ấy. Lão Pol lão Bua rón rén bước vào, ngồi xuống gần đó, mắt chớp chớp:

"Cháu Ang, thực ra..."

Bà Orn xua tay gạt đi, lắc đầu ra hiệu không cho lão Pol nói năng lằng nhằng nữa. Thấy vậy lão bèn nháy mắt với đồng bọn, rồi cầm tờ báo chuồn ra cầu thang đi biến.

Một lúc lâu sau, bà lão lưng còng lò dò đi lên cầu thang, thấy cảnh hai mẹ con đang ngồi như vậy, liền vội đặt bó rau keo dậu trong tay xuống.

"Ang, làm sao mà khóc lóc vậy cháu?"

"Lúc nãy... ông... Luang đến đây..." bà Orn giải thích cho mẹ nghe, "... đến nói chuyện đó ạ. Mọi chuyện trở nên rắc rối, liên quan nhiều bên lắm, xem chừng khó có thể tháo gỡ được rồi."

Người bà lặng lẽ ngồi nghe con gái nói, còn Angsumalin cũng đã đỡ thổn thức hơn.

"Ừ, kể cũng khó thật." Giọng bà run run, đặc trưng của tuổi già:

"Ang cũng đừng nghĩ gì nhiều cháu ạ, cứ coi như đó là số phận đã định. Nếu cháu không chấp thuận thì sẽ rối tung hết, còn nếu đã chấp nhận thì đừng nghĩ nữa. Số mình đã vậy thì rồi thế nào cũng không thoát được. Cậu Dookmali cũng có gì đáng chê trách đâu, nếu không tính việc cậu ta là người nước ngoài. Bà nói vậy không phải vì ham vật chất, hay chức tước địa vị gì nhà cậu ta, nhưng đấy là người có đầy đủ phẩm chất tốt đẹp của một con người đấy cháu ạ."

Angsumalin nghe nhưng tất cả những lời bà nói đều trôi tuột khỏi đầu óc đang trống rỗng của cô, chẳng sót lại được từ nào. Giờ trong lòng cô chỉ tràn ngập nỗi đau khổ, chua xót mà bản thân cô cũng không hiểu là do đâu. Vì thế, cô quy kết căn nguyên cảm giác ấy về lòng căm hận sâu sắc dành cho con người đó, là sự căm ghét pha trộn với cảm giác lo sợ, không chắc chắn trước một thay đổi lớn lao trong đời. Mặc dầu vậy, một phần trong cô lại cảm thấy nhẹ nhõm khi có những sự việc khác xen vào làm thay đổi tình thế, đẩy những người xung quanh phải đưa ra quyết định thay cô, còn cô không phải một mình gánh lấy trách nhiệm nặng nề đó nữa!

Cây bần già ven sông tỏa những cành nhánh sum suê, phủ bóng tối đen cả một góc vườn, chỉ có ánh sáng lập lòe của muôn vàn con đom đóm như những mảnh kim cương đính trên bụi cây lấp lánh. Gió hiu hiu thổi từng

đợt khiến đám đom đóm đang tụ thành vùng sáng nhấp nháy bỗng chốc tản ra thành dòng, rồi lại lượn vòng co cụm lại như cũ. Cô gái vóc dáng nhỏ bé mỏng manh đứng im lìm dựa vào gốc cây một lúc lâu, tay khoanh trước ngực, mái tóc dài thướt tha bay theo gió, khuôn mặt hơi ngước lên trông thoáng như bức tượng...

Ôi này cây "vô sầu"[34] *cổ thụ*

Sao ngắm cây lòng lại thêm sầu

Xin đừng làm nặng vết đau

Giúp ta cắt được nỗi sầu trong tim

Giúp "vô sầu" được như tên

Hết đau khổ cũng chẳng phiền khóc than

Xin cây đáp giúp tâm can

Sầu kia sao dứt, không mang nặng lòng?

Màn đêm tĩnh mịch chỉ có tiếng gió thổi và tiếng thở dài nhè nhẹ. Cô gái đã đứng yên như vậy lâu lắm rồi, đến nỗi không để ý thấy tiếng bước chân nặng nề tiến đến gần, rồi dừng lại:

"*Konbanwa.* Xin chào."

Giọng nói trầm ấm dịu dàng cất lên giữa thinh lặng làm cô giật nẩy mình, vội vàng quay phắt lại. Dáng người cao lớn đứng tối đen trong bóng đêm, thế mà cô vẫn cảm thấy nóng bừng cả người nên phải nhanh chóng quay lưng lại, đôi môi mím chặt.

"*Ojama de wa arimasen ka?*... Tôi đến có làm phiền em không?"

Không có tiếng đáp nào ngoại trừ im lặng.

"*O hima ga arimasuka?* Em có rỗi không?"

Cô gái vẫn đáp lại bằng thải độ nín thinh. Chàng trai bèn thở dài khe khẽ:

"Tôi mới biết chuyện báo đăng tin, quả thật là vừa mới biết lúc nãy thôi. Đúng là lỗi tại tôi... tôi không ngờ là sự việc lại thành ra như thế."

Giọng anh lộ rõ sự ăn năn chân thành. Anh bước tới đứng trước mặt cô. Thật kỳ lạ... dù bị đêm tối che phủ nhưng Angsumalin vẫn như nhìn thấy

rõ mọi chi tiết trên khuôn mặt lẫn dáng hình của người con trai này, những đường nét lúc nào cũng chỉ chực hiện ra trước mắt cô. Ánh mắt sáng lên trong bóng tối nhìn cô đăm đăm vẻ nóng lòng.

"Thật sự là tôi không cố tình gây ra chuyện này. Tôi không hề muốn có việc chính trị dây dưa vào chút nào..."

"Nhưng nó đã xảy ra rồi, đã xảy ra rồi!"

Câu đầu tiên mà cô nói với với anh, giọng nghe sao ghê gớm, dữ dội.

"Chính vì vậy nên tôi rất lấy làm tiếc."

"Tiếc làm gì?... Tình hữu nghị cao quý với Thái lan càng thêm gắn bó, thắm thiết..."

Angsumalin lên giọng chế giễu miệt thị bằng chính những ngôn từ được dùng trong bài báo khiến chàng trai dợm bước tiến gần hơn, trầm ngâm đáp lại:

"Tôi không quan tâm đến tình hữu nghị gì gì hết, điều duy nhất tôi cần biết là..."

Và dường như không thể kìm nổi lòng mình được nữa, cánh tay mạnh mẽ vạm vỡ của anh ôm choàng lấy dáng hình bé nhỏ ấy, kéo sát vào ngực mình, giữ chặt như sợ cô tan biến đi mất. Anh áp mặt vào mái tóc xõa dài mượt của cô, thầm thì khẽ nói:

"Hideko, Hideko."

Khoảnh khắc gương mặt nép vào vầng ngực ấm áp ấy, cảm giác thân thiết vui sướng một cách kỳ lạ lan tỏa khắp người khiến cô nóng bừng lên, nhưng ngay lập tức lại thấy lạnh toát. Khuôn ngực anh vững chãi, mạnh mẽ như bức tường thành che chở, bảo vệ khiến cô cảm thấy an toàn tuyệt đối. Chính vòng tay ấy đã chứng minh cho cô thấy rằng khi hiểm nguy tới gần, anh luôn sẵn sàng và có thể bảo vệ, chăm sóc cô thậm chí quên cả bản thân mình. Hơi thở nóng ấm phả dồn dập trên trán cô, tiếng gọi tên cô với giọng dịu dàng, da diết bằng cả trái tim. Angsumalin những mong có thể vứt bỏ mọi mệt mỏi, khổ đau đang hành hạ lòng cô, cô khao khát có một vòng tay ấm áp của ai đó che chở cho mình thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn lúc này. Nhưng... có một tấm màn mỏng manh mà bền chắc đã chắn ngang

ở giữa. Những sợi tơ của đạo lý đúng sai, của lòng kiêu hãnh trói buộc lấy cô một cách dai dẳng, kéo cô trở về với thực tại mà cô phải đối mặt: cái ôm ấy dù ngọt ngào vững chãi đến đâu cũng là vòng tay của kẻ thù mà thôi!

"Tôi ghét anh!"

Tiếng nói nhẹ như một lời thì thầm dưới ngực nhưng cũng đủ để người nghe sửng sốt thẫn thờ, cánh tay đang ôm siết lập tức buông lơi như mất hết sức lực.

"Tôi căm ghét anh, anh đã hài lòng chưa?"

Angsumalin ngước lên nhìn gương mặt kề bên, đôi môi nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng muốt trong bóng tối. Chàng trai cúi xuống, thắc mắc nhìn khuôn mặt chỉ cách anh gang tấc như không hiểu ý.

"Cho dù tôi lấy anh, tôi cũng vẫn căm ghét anh. Nếu như tôi... có con, tôi sẽ dạy cho nó cũng ghét anh! Tôi sẽ dạy cho nó biết đến lòng căm thù trước cả khi biết đến tình yêu. Anh có được cái anh muốn bằng vũ lực, bằng quyền thế, nhưng có một thứ sẽ không đời nào anh có được đâu!"

Cô gái nói chậm rãi rành mạch, nhấn mạnh từng câu. Đôi mắt đang nhìn xuống lóe lên. Cô cất giọng cười khe khẽ, hài lòng khi thấy cơn giận đang bốc lên ngùn ngụt qua thái độ của đối phương.

"Tôi sẽ cho anh thấy kết quả của việc chung sống bằng lòng căm ghét sẽ ra sao!"

Một lần nữa vòng tay ấy choàng mạnh lấy thân hình bé nhỏ, siết chặt vào mình. Đôi môi nóng hổi, cái cằm thô ráp áp nhẹ xuống gương mặt cô, đặt những nụ hôn dồn dập không nương nhẹ như muốn xóa tan dấu vết của những lời nói vừa mới được tuôn ra. Cô gái lấy hết sức đẩy ra nhưng không thành. Đôi tay cô chới với trên tấm lưng rộng mặc chiếc áo yukata, khi khua tay phải dải băng và tấm gạc băng vết thương dưới lớp áo mỏng, cô bèn ra sức cào kéo, giật thật mạnh.

Cả người anh giật thót, lập tức buông cô gái ra. Anh hơi lảo đảo đến khi va phải thân cây bần liền vội dựa vào đó. Ngay cả Angsumalin cũng cảm thấy sợ bởi tay cô cảm nhận được chất lỏng nhầy nhầy chảy ra có mùi máu tanh tanh.

"Ôi..."

Cô gái bối rối ngập ngừng, nhưng dáng người đang dựa vào thân cây bần vẫn giữ nguyên tư thế cũ như đang cố nén cơn đau đớn.

"Kobori!"

Cô thốt gọi tên anh với giọng vừa hối hận vừa lo lắng.

"Tôi xin lỗi..."

"O-chomathu sam dechta... Watashi wamachi katte imas. Không sao đâu... Tôi mới là người có lỗi..."

Cho dù trong hoàn cảnh nào, anh vẫn nói với cô bằng giọng nhẹ nhàng, lịch thiệp.

"Đau lắm không?"

Dáng cao lớn từ từ đứng thẳng lên. Bóng tối làm cô không thể nhìn rõ mặt anh, chỉ nghe thấy tiếng anh khẽ đáp:

"Tôi thật xin lỗi vì đã... không làm chủ được bản thân... nên có hành động không phải. May là em đã nhắc tôi dừng lại."

Câu nói ấy làm cô gái thấy tim mình nghẹn lại, xót xa trong lòng.

"Em làm ơn hãy quên chuyện này đi. Xin chào..."

Anh khẽ cúi đầu, quay lưng lại, bước những bước dài đi khuất vào màn đêm.

"Kobori..."

Tiếng gọi nhẹ như hơi thở. Xung quanh cô chỉ còn lại bóng tối và sự tĩnh lặng phăng phắc. Cái dáng cao cao ấy biến mất rồi nhưng niềm cay đắng gặm nhấm trong tim cả hai người không dịu đi chút nào, trái lại dường như còn tăng thêm bội phần đau khổ, nhức nhối.

Biết đến bao giờ mới được nghe

Tri âm, tiếng ấy thỏa nỗi lòng

Trầm ấm tỏa lan, lời se sẽ

Mà như sấm vọng giữa trời trong.

Biết đến bao giờ mới được nghe

Tri kỉ ngỏ lời nói dạ, thưa
Mát lịm trong tim, len nhè nhẹ
Như rượu ngọt kia, mấy cho vừa.

Chương 50

Lần thứ hai bác sĩ Yoshi đến liền nhận được câu trả lời chấp thuận lịch thiệp, ý nhị của bà Orn. Người đại diện nhà trai đến dạm hỏi bèn cam đoan chắc nịch rằng sẽ tổ chức cho đôi trai gái một cách trang trọng xứng đáng, rồi ông cáo từ vui vẻ ra về.

Angsumalin được nghe mẹ kể vắn tắt:

"Bác sĩ bảo là bác cậu Dookmali sẽ tổ chức lễ hỏi ngay tuần sau." Bà Orn hơi lưỡng lự rồi nói tiếp bằng giọng điềm đạm: "Có thể sẽ cưới vào cuối tháng này!"

Gương mặt trắng mịn của cô gái tái thêm chút nữa nhưng vẫn cố gượng cười:

"Mẹ thấy không ạ? Con đã nói chính trị là chuyện giành giật thời cơ cho thật nhanh, họ không chịu để chúng ta kịp định thần chuẩn bị gì đâu."

Vừa nói, đôi mắt đen cúi xuống, đăm đăm nhìn đầu ngón tay... Những ngón tay trắng thon dài, móng tay tỉa tròn hình bầu dục sạch sẽ, không còn dính dấu máu tươi như đêm hôm ấy. Nhưng trong tâm trí, Angsumalin vẫn cảm thấy như mùi máu tanh còn vương vấn đâu đây, khiến cô băn khoăn không biết giờ này anh thế nào. Anh đã bị thương vì bảo vệ tính mạng cô, vậy mà cô còn khiến vết thương của anh nặng thêm. Cô gái nắm chặt bàn tay như muốn những ngón tay mình biến đi cho khuất mắt, mồ hôi vã ra khắp người y như đêm hôm nào... Đêm ấy, khi chàng trai vừa đi khỏi cô đã ngâm tay vào nước rửa, kì cọ cho đến khi ngón tay tái thâm cả đi mà mùi máu vẫn tanh tanh nơi đầu mũi, làm cô không thể quên cảnh anh loạng choạng ngã dựa vào thân cây vì đau đớn, vậy mà vẫn giữ vẻ nhẹ nhàng, lịch sự:

"Tôi mới là người có lỗi..."

Dù trong hoàn cảnh nào, xảy ra chuyện gì, anh vẫn luôn nhận lỗi về

mình, nhường cho cô phần đúng. Trái tim anh làm bằng gì vậy?... Mà có cả khí chất mạnh mẽ, kiên cường lại cả sự dịu dàng, cao thượng trộn với nhau một cách lạ lùng...

"Mẹ nói với bác sĩ là nếu ăn hỏi xong rồi... cưới gần nhau như vậy thì lễ ăn hỏi chỉ cần tổ chức nghi lễ trong nhà là đủ, đến lễ cưới thì muốn thế nào tùy họ... Tuần sau đã ăn hỏi con có chuẩn bị váy áo kịp không?"

"Có gì phải chuẩn bị đâu mẹ. Mình có gì thì mặc nấy."

"Thế sao được hả con? Mẹ con mình thì không sao nhưng lần này còn có cả bố con nữa. Rồi còn nghĩ luôn cho... lễ cưới nữa, dù sao cũng phải chuẩn bị cho đủ con ạ."

Cô gái mím môi không nói, người mẹ bèn khẽ thở dài:

"Con thấy thế nào thì cũng đành giữ trong lòng, nhưng chuyện đã xảy ra và đến nước này rồi, ta không thể quay lại sửa chữa từ đầu được nữa, đành phải thuận theo dòng nước thôi. Nếu số mình đã vậy thì ta phải cố gắng sao cho nó tốt đẹp nhất có thể, không để ảnh hưởng xấu đến mẹ con mình cũng như hại tới bố con. Lại còn cái tình đoàn kết hữu hảo gì đó nữa, ta phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Con định cứ úi xùi như người không hiểu chuyện thì chỉ tổ làm dân ta mất mặt với nước họ thôi."

"Vâng, vậy con tùy ý mẹ."

Angsumalin ngoan ngoãn đáp, vội vàng chối bỏ mọi trách nhiệm... Tuần sau... chỉ còn một tuần nữa là cô phải gắn bó cuộc đời mình với người ấy. Nếu tin này lan tới trường đại học... bạn bè cô sẽ nói thế nào... Rồi còn Wanas nữa! Cái tên này khiến cô cảm thấy càng bứt rứt bồn chồn vì cảm giác có lỗi...

Tất cả những cảm giác nặng nề này, cuối cùng lại bị Angsumalin đổ dồn cho "kẻ gây chuyện" duy nhất.

Cũng trong khi ấy, vóc dáng cao thẳng của kẻ tội đồ đang đi đi lại lại không yên, khiến bác sĩ Yoshi nhìn mà không khỏi ngạc nhiên:

"Nhà gái họ nhận lời rồi, chỉ còn mỗi việc là bên ta sẽ tổ chức thế nào thôi."

"Tôi biết, nhưng..."

Chàng trai ngập ngừng một chút, dừng lại nhìn mặt ông bác sĩ rồi lại tiếp tục đi vòng vòng.

"Có chuyện gì ư?"

"Không có gì đâu bác sĩ..." Mặc dù phủ nhận nhưng anh lại thở dài khe khẽ.

"Lúc nãy phòng y tế nói là vết thương sau lưng cậu lại rách ra, bị viêm, giờ thế nào rồi?"

"Có gì đâu bác sĩ, hơi sưng lên tí thôi."

"Trông cậu như đang sốt."

Đôi môi cong đỏ thắm, đôi mắt đen dài trông rõ là rầu rĩ.

"Cũng hơi hơi, tôi tiêm thuốc rồi chắc sẽ hết nhanh thôi."

"Cậu làm gì mà tự dưng vết thương lại rách ra thế?"

Dáng người cao thẳng lập tức quay lưng lại phía ông bác sĩ. Nỗi đau đớn thể xác sao sánh được với cảm giác đau xót trong tim cứ tấy lên nhức nhối.

"Tôi căm ghét anh! Nếu tôi có con với anh, tôi sẽ dạy cho nó biết đến lòng căm thù trước khi biết yêu thương... Và có một điều anh sẽ không đời nào có được!"

Chính những lời ấy mới rạch vết thương sâu hoắm vào tim khiến anh choáng váng, phải dựa vội vào thân cây không nói được lời nào... Anh đem vết thương trào máu trên lưng về phòng y tế để người ta khâu lại cho mình, sau khi ra lệnh:

"Không cần dùng thuốc tê, cứ khâu luôn đi!"

Anh muốn chịu đựng và khắc sâu nỗi đau cùng tận về thể xác để áp đảo, xua đi nỗi nhói buốt khôn nguôi trong tim. Thế mà hương thơm dịu nhẹ ấy vẫn quấn quýt trong tâm trí, cảm giác ngọt ngào âu yếm khi được gần gũi cô nhường ấy vẫn khiến anh nhung nhớ không thể nào quên... Câu trả lời bác sĩ Yoshi chuyển tới anh chứng tỏ chắc chắn cô sẽ thuộc về anh nhưng... liệu có ích gì khi có được cô mà phải chung sống với nhau bằng lòng căm thù.

"Bỏ đi bác sĩ, vết thương ấy chẳng bao lâu sẽ khỏi, nhưng... có những vết thương không biết bao giờ mới lành được."

Dù giọng anh điềm tĩnh nhưng đôi mắt của người từng trải kia ánh lên như thấu hiểu:

"Cho dù là vết thương nào thì cũng có thể chữa khỏi. Chỉ có điều một số vết thương ăn sâu bám rễ cần đến thời gian và sự chăm sóc dịu nhẹ nhiều hơn, sớm muộn cũng sẽ đỡ."

Kobori vẫn đứng quay lưng lại lặng lẽ lắng nghe.

"Cảm ơn bác sĩ. Có thể tôi sẽ phải dùng cả đời mình mới chữa lành được vết thương đó."

"Biết đâu lại không đến mức như cậu nghĩ."

Chàng trai quay lại đối mặt với bác sĩ Yoshi... Ánh mắt anh toát lên nỗi buồn:

"Tôi biết... bác sĩ ạ. Tôi không phải là một người đàn ông đích thực. Tôi là một samurai dùng trái tim nhiều hơn là thanh gươm, tôi thích nghệ thuật của tiếng đàn nét vẽ hơn là võ thuật. Tôi vào quân đội vì truyền thống gia đình tôi ai cũng vậy... thế thôi... Hàng ngũ ta đâu cần người lính như tôi. Chiến tranh kéo dài quá, mặt trận đang mở rộng ngoài tầm dự kiến của Bộ chỉ huy. Bác sĩ hẳn cũng biết rằng... những trận đánh đã qua không là gì so với tình hình nghiêm trọng sẽ xảy đến trong tương lai. Đến lúc đó, chỉ có những người lính kiên cường mới trụ vững và sống sót. Khi tôi rời nhà, đang mùa hoa anh đào nở, thời tiết đẹp vô cùng. Mẹ nói với tôi... Con hãy đi đi, hướng về phía Đông, mặt trời của chúng ta sẽ luôn ở trước mặt con... Thật lạ là điều mẹ nói lại đúng với hoàn cảnh tôi bây giờ... Mặt trời của tôi, Hideko... cho dù có giành được về mình cũng sẽ thiêu đốt làm tôi tan chảy nhưng khi để vuột ra xa lại cảm thấy lạnh lẽo, khổ sở. Biết đâu, rồi đây tôi sẽ bị thiêu trụi..."

Chàng trai thở dài nặng nề, giọng nói trở nên bình tĩnh hơn:

"Cám ơn bác sĩ đã mất công ngồi nghe tôi nói, và cảm ơn vì đã giúp tôi giải quyết ổn thỏa việc này. Tôi sẽ thưa chuyện với bác tôi, ông ấy sẽ mời bác sĩ đến. Xin cảm ơn."

Anh cúi thấp mình rồi bước những bước dài, mạnh mẽ kiểu nhà binh, nhanh chóng đi khỏi. Bác sĩ Yoshi nhìn theo với ánh mắt lo lắng, suy tư.

"Cháu Ang, cháu Ang."

Lão Pol leo cầu thang lên nhà, phàn nàn: "Cái cầu thang nhà này sao dốc thế không biết."

Rồi lão lại gọi to tên người cần gặp:

"Cháu Ang... cháu Ang..."

Cô gái ngó ra khỏi cửa bếp, mùi canh cay thơm lừng.

"Cháu Ang, bác có tin quan trọng... Canh gì thế?"

Mặc cho tin hệ trọng thế nào cũng không bằng đồ ăn thức uống trước mặt.

"Canh cà cay nấu với thịt bò, nhưng chưa xong, chưa ăn được."

"Rồi, bác đợi cũng được." Người nói thản nhiên như đã tự mời mình xong xuôi.

Angsumalin quay lại lúi húi tiếp với việc bếp núc còn lão Pol ngồi xếp bằng tròn ở cửa bếp, mắt vừa ngó nghiêng tìm kiếm đồ ăn, mồm vừa nói:

"Cháu nhớ tờ báo hôm trước bác đem đến không?"

Cô gái gật đầu nhưng không nói gì.

"Cái tấm ảnh ấy có cả bố cháu Ang trong đó dù không rõ lắm. Kìa, canh sôi rồi..."

Nói rồi lão thò mặt vào nhìn nồi canh trên bếp. Angsumalin không hỏi gì thêm, chỉ để mặc cho lão tự mình độc thoại:

"Hôm đó bác cầm nó về. Míc-ca-tơ Mái-cơn..."

"Mister Michael, không phải Míc-ca-tơ Mái-cơn."

"Thì cũng thế, cùng là một người, chỉ là phát âm khác đi thôi."

Lão Pol ra vẻ hiểu biết làm cô không nhịn được cười.

"Cái ông Mái-cơn của bác cũng đọc báo Thái được à?"

"Tiếng Thái thì nó chỉ vểnh tai nghe đủ hiểu chuyện ăn uống thôi, có biết đọc bao giờ đâu."

Lão nói như thể bản thân mình đọc được báo vậy.

"Nó cầm lên xem cái ảnh rồi hỏi là bố cháu Ang tên gì, bác vừa nói cho

biết thì...”

Lão Pol hạ thấp giọng, ngồi dịch vào gần, khó mà đoán được là vì chuẩn bị nói chuyện gì hệ trọng lắm, hay tại thấy cô gái vừa nhấc nồi canh xuống khỏi bếp.

“Nó nhảy cẫng lên làm cái lều suýt nữa thì sập, nó bảo đây chính là người nó đang cần tìm...”

“Cái gì hả bác?” Cô gái thất thanh.

“Bình tĩnh đã nào cháu. Đừng làm ầm lên, nhỡ ai biết được thì gay. Míc-ca-tơ Mái-cơn bảo là người nó đang cần liên lạc để đưa ra nước ngoài chính là bố cháu Ang.”

“Bố cháu á? Mà là tổ chức Người Thái tự do á?”

“Bác thì chịu không biết, nhưng cái thằng Tây đấy nó bảo thế mà... Có cơm không, cho một đĩa ăn với cái này. Hôm trước lão Bua lão ấy cũng nấu nhưng có mỗi mấy quả cà với nước trong loãng toẹt như nước tráng cối ý, thế mà cái thằng Míc-ca-tơ Mái-cơn đấy chén hết nửa nồi. Sao mà nó ăn nhiều thế, cái gì cũng ăn được, nếu không tính kế đẩy nó đi cho mau thì hai bác nguy. Mới chỉ mấy ngày sau mà nó đã không còn như cái đầu to cắm trên bộ xương rồi, để lâu khéo lại béo tròn như quả gấc. Ban ngày nó chỉ nằm ủ rũ trong phòng, đêm đến mới ra ngoài đi đi lại lại. Kể thì trông cũng tội, may là còn nói năng với nhau được phần nào.”

Cô gái im lặng. Tin này tuy còn bán bán nghi, chưa chắc chắn nhưng cũng làm cô sửng sốt mất hồi lâu. Bàn tay xới cơm vào đĩa rồi rưới canh sốt đưa cho lão Pol chỉ làm theo quán tính như một cái máy.

“Ông ta nói thế thật hả bác?”

“Thật chứ sao, bác đặt điều với cháu làm gì, thế mới bảo là có việc hệ trọng mà lại.” Nói rồi, lão xúc cơm vào mồm nhai nhồm nhoàm. “Cho bác xin ít nước mắm, ngon quá cháu Ang ạ.”

“Ông ta còn nói gì nữa không?”

“Muốn gặp cháu để nhờ cháu đi đưa tin hay đại loại thế.”

“Vậy tối nay cháu sẽ đến gặp ông ta.”

“Cháu Ang, bác nghĩ xem chừng chuyện có vẻ không đơn giản đâu.”

Lão Pol giảm tốc độ của cái thìa, ra bộ suy nghĩ đăm chiêu.

“Nếu đưa tin không thì không sao, chỉ có điều không biết bố cháu có đúng là người của tổ chức ấy như Mr. Michael nói hay không thôi.”

“Thằng ấy thì chắc không nhầm đâu, nếu không đã chẳng tìm cách trốn ra phiêu bạt thế này cháu Ang ạ. Nó chắc chắn phải biết rõ hơn chúng ta, nó còn kể bố cháu Ang là chỉ huy, sẽ đưa bọn họ ra nước ngoài được và còn đón những người thuộc tổ chức Người Thái tự do từ nước ngoài về nữa. Nhưng rắc rối là ở chỗ... nếu cháu Ang liên đới với... phe bên kia...”

Lão Pol lập tức đổi ngay đại từ chia rõ phe ta phe địch:

“... Thì rõ ràng là không ổn.”

Lần đầu tiên trong đời, lão Pol thể hiện trí tuệ và khả năng nhìn xa trông rộng của mình. Angsumalin giờ mới hiểu được thái độ khó xử của bố cô. Hoạt động bí mật của ông ngược hẳn với sự việc đang rùm beng bấy giờ, hẳn là uy tín của ông đã bị ảnh hưởng không ít. Thêm nữa, việc phía “nước đồng minh” hối hả thúc ép cuộc hôn nhân thắt chặt tình hữu nghị nhanh bất thường hình như cũng có nguyên do ẩn giấu đằng sau!

Chương 51

Ánh đèn pin le lói hắt từ con đường mòn quanh co cây cối um tùm khiến bóng người gầy còm đang ngồi bó gối bên đống lửa hun muỗi bốc khói nghi ngút ngó ra nhìn.

"Chắc là đến rồi đấy."

Cái bóng đen đen dong dỏng di chuyển lại gần. Cô tắt cây đèn pin trong tay.

"Cháu Ang đấy à?"

"Vâng, bác. Mọi chuyện ổn chứ?"

"Không có ai đâu, cháu vào đi. Lão Bua... ông đi gọi Míc-ca-tơ Mái-cơn vào đây."

"Lão Bua ngoan ngoãn đứng lên làm theo. Chỉ sau thoáng đã thấy một người cao lênh khênh đi vào, ông ta mặc chiếc quần dài mà thấy cả mắt cá chân, áo rộng nhưng rách nhiều mảng. Ông ta bước thoắt cái đã vào tới nơi, chào cô bằng tiếng Thái, giọng sõi hơn lần đầu gặp mặt nhiều:

"Xin chào..."

"Ngồi tránh vào trong góc kia thì hơn, nhỡ có ai đi qua nhìn thấy thì nguy. Bác Bua bác Pol canh phía ngoài cẩn thận nhé."

"Cháu Ang cứ yên tâm... lão Bua, ông bỏ thêm vỏ cam vào đây, không muỗi nó kéo đến khiêng hết đi bây giờ. Tôi đã bảo bao lần là kiếm vỏ cam về phơi khô để còn đốt đuổi muỗi mà ông không chịu làm gì cả."

"Gớm... cứ làm như có nhiều cam mà ăn lắm ấy bảo tôi lấy vỏ cam ở đâu ra?"

Hai lão cãi nhau ầm ĩ. Bóng người cao lớn tránh vào một góc khuất của túp lều. Cô gái ngẩng lên nhìn ông ta sốt ruột:

"Ông cần gặp bố tôi ư?"

"Phải."

"Ông chắc là không nhớ nhầm chứ?"

"Chắc chắn là không nhầm vì nguồn tin đưa vào trại đã nói tên và chức vụ rất rõ ràng. Tất cả bọn tôi đều học thuộc lòng dù tên hơi dài, khó nhớ. Cô không biết chuyện này à?"

"Không... vì... ông ấy đã ly dị với mẹ tôi lâu rồi."

"Bố cô liệu có giúp được tôi không?"

Cô gái yên lặng. Người kia bèn nôn nóng nói tiếp:

"Cô làm ơn đi. Chỉ cần cô báo cho bố cô biết việc này, ông ấy sẽ tìm ra cách giúp tôi."

"Tôi sẽ thử xem, còn việc giải cứu ông, tôi cũng không biết bố tôi có thể giúp được đến mức nào."

"Cảm ơn cô, tôi cũng chỉ mong thế thôi."

"Nhưng ông phải chắc chắn là mình không nhầm đấy nhé, nếu không chúng tôi đều sẽ bị liên lụy."

"Tôi cam đoan. Tôi còn biết là ông ấy có đường dây liên hệ với tổ chức Người Thái tự do ở Anh nữa."

"Tổ chức Người Thái tự do ở Anh à?"

Angsumalin hỏi lại. Michael gật đầu ngay.

"Chắc cô không biết là một nhóm lưu học sinh Thái ở nước ngoài đã tập hợp lại và tuyên bố gia nhập tổ chức Người Thái tự do. Có một số người đã lén trở về Thái lan hoạt động rồi đấy."

"Có lưu học sinh nào từ Anh trở về không?"

"Tôi không biết." Ông ta lập tức từ chối không chịu hé lộ thêm thông tin.

"Nếu ông có thể rời khỏi Thái Lan, có cách nào gặp những người trong tổ chức đó không?"

"Cũng có thể có cách vì bọn họ chính là người tổ chức con đường bí mật đưa người ra nước ngoài."

Cô gái thở dài: "Được rồi. Tôi sẽ cố giúp ông. Có điều nếu... ông trốn

thoát và gặp được một người, tôi muốn nhờ chuyển vài lời...”

“Cô muốn chuyển lời cho ai?”

“Để khi nào tìm ra cách đưa ông đi được rồi tôi sẽ nói. Giờ ông có cần gì nữa không?”

Michael xoa xoa bên cổ, mái tóc dài lòa xòa sau gáy.

“Tôi đã được cô giúp đỡ quá nhiều rồi, nhưng nếu có thể thì cho tôi xin cái kéo để cắt tóc.”

“Ngày mai tôi sẽ gởi bác Pol hay bác Bua đem về cho. Ông tự cắt tóc được à?”

“Tôi sẽ thử.”

“Thế thì ông nhờ bác Pol bác Bua cắt giúp cho, không đẹp thì cũng còn hơn tự mình cắt lấy...”

“Miss...” Giọng nói thể hiện niềm cảm động biết ơn chân thành: “Nếu có một ngày tôi trở lại đây, tôi nhất định sẽ báo đáp ơn này. Cả hai người kia nữa... bọn họ tốt với tôi lắm, nhưng... có lúc họ gọi tôi là thằng Hĩm... tên đấy nghĩa là gì?”

Cô gái suýt bật cười nhưng phải vội cắn môi lại.

“Không có gì đâu... Ờ... là từ gọi những người thật sự rất thân với mình.”

Michael nghe giải thích xong, bèn gật gù ra chiều đã hiểu.

“Thôi tôi phải về rồi.”

“Ừm... tôi được biết là... cô sắp cưới. Xin chúc mừng.”

Angsumalin thấy nóng bừng cả người.

“Hai thằng Hĩm ấy bảo với tôi là cô sẽ lấy anh chàng người Nhật đó.” Nếu là bình thường, hẳn cô gái đã bật cười nhưng lúc này cô chỉ đứng sững.

“Tôi từng nói với cô là chàng trai đó yêu cô... và sự thật đúng là như vậy. Tôi mừng là cô và anh ta đã hiểu nhau.”

“Tôi và anh ta chả hiểu gì nhau hết!”

Giọng lanh lảnh cất lên bực bội làm người kia cúi xuống nhìn cô ngạc nhiên.

“Xin lỗi. Lúc đầu tôi cũng thắc mắc không hiểu sao cô lại giúp đỡ tôi

khi... cô có mối quan hệ thân tình với người Nhật."

"Chúng tôi có lý do phải làm vậy."

"Nếu nguyên nhân cô kết hôn là để che giấu thân phận bố cô thì tôi rất lấy làm tiếc. Nhưng dù sao, tôi vẫn thấy đó là một người đàn ông chân chính. Cô hãy tin tôi, anh ta là người tốt."

"Ông nói vậy ngay cả khi anh ta là kẻ thù của mình?"

"Xét về nghĩa vụ quốc gia, tôi và anh ta là kẻ thù của nhau thật nhưng đây là tôi nhận xét từ phương diện cá nhân. Hơn nữa, hôm đó anh ta có thể bắt tôi mà đã không hành động."

"Cái tốt của anh ta nằm ở chỗ đó phải không?" Cô gái hỏi vặn, giọng điệu hơi châm biếm.

"Không phải chỉ là việc anh ta tha cho tôi, mà ở chỗ anh ta chứng tỏ cho tôi thấy kẻ chiến thắng thật sự là như thế nào."

Đôi mắt cúi xuống ánh lên.

"Cô là một cô gái thủy chung, lòng dạ sắt đá, có chính kiến, kiên định nhưng bướng bỉnh ngay cả khi biết là mình sai... Cô đừng giận tôi, cô quả thật là người như vậy. Sao cô không thử xem lại mình một chút trước khi quá muộn. Hãy tin tôi... rồi biết đâu cô có thể nhận ra hạnh phúc ở gần ngay bên mình."

"Cảm ơn, nhưng tôi hiểu rõ là cuộc đời tôi cần gì. Con người ta nếu chỉ thiếu đi danh dự thôi cũng coi như sống phí hoài, vô ích!"

Cô gái quay lưng đi khỏi, biến mất vào con đường mòn tối đen mà không nhận ra mình đã đem lời nói của ai đó nhắc lại y nguyên! Michael nhìn theo cho đến khi cô đi khuất, ông ta lắc đầu rồi bước tới đứng cạnh đống lửa.

"Miss đã nhận lời sẽ giúp tôi rồi, thằng Hĩm!"

"Hả, cái gì cơ?"

Lão Pol hét to một tiếng, nhảy dựng lên, mắt trợn tròn, kéo cao vạt xà-rông như muốn tính sổ, khiến đối phương ngạc nhiên:

"Có chuyện gì vậy?"

"Míc-ca-tơ gọi ai là thằng Hĩm?"

“Ơ... đó chẳng phải là từ để gọi những người thân thiết à?”

Lão Bua cơi cho đống lửa cháy to hơn, cười hự hự:

“Thế này gọi là gieo gió gặt bão đấy, lão Pol. Mình gọi nó là thằng Hĩm, giờ nó gọi trả lại mình.”

Lão Pol ngồi trở xuống, thở dài thượt, nói khẽ chỉ đủ cho hai người nghe với nhau:

“Thì đấy... kiểu này là con bé Ang nó chơi mình một vố đau đây. Chửi thằng này bằng tiếng Thái bình thường nó hiểu rồi, giờ mình phải chỉn bóng gió thôi.”

“Ối giời... đúng là học đòi chữ nghĩa. Thế ông định chửi nó thế nào?”

“Thằng ‘súng’ gẫy!”

Người cao lớn kia vẫn đứng lênh khênh, cười ngơ ngác không hiểu gì.

“Ờ... rồi có ngày cái câu đấy nó sẽ quay lại mình cho ông biết tay! Như dân gian có câu gậy ông đập đít ông đấy!”

Lão Pol nhìn mặt đồng bọn, mắt hấp háy:

“Tôi nghe cái câu này nó là lạ làm sao!”

Lão Bua làm mặt tỉnh bơ như không vì biết thừa làm gì có dân gian nào truyền miệng câu nói như thế.

Tiếng gõ cửa khe khẽ làm bà Orn nhanh chóng vặn ngọn đèn dầu sáng hơn rồi đứng lên mở cổng vội hỏi:

“Thế nào con?”

Cô gái quay lại đóng cổng, cài then kỹ càng rồi mới khẽ trả lời:

“Michael khẳng định là đúng mẹ à.”

Bà Orn đi vào ngồi chỗ cũ, cô con gái đi theo ngay sau.

“Thế con định tính thế nào?”

“Ngày mai con sẽ sang bên kia sông, gặp bố nói chuyện thử xem.”

“Mẹ nghĩ là không ổn đâu con.”

“Nhưng nếu mình bỏ mặc sự việc thế này cũng không ổn ạ. Nhỡ đến một ngày, có ai ở đây biết được thì sẽ càng to chuyện. Giờ con lại thấy lo

cho bố...”

“Sao lại lo cho ông ấy? Con phải lo mình sẽ gặp rắc rối mới phải.”

“Con e là phía quân đội Nhật có thể đang ngờ vực chuyện của bố sẵn rồi, vừa hay có việc con và... Kobori... dính líu đến nên họ vội vàng vồ lấy cơ hội để ràng buộc mình.”

“Thế việc hai đứa thì liên quan gì đến bố con?”

“Thì phe Nhật không có bằng cớ gì để buộc tội bố, không bắt tận tay day tận trán được nên dùng cách này hòng làm cho uy tín của bố lung lay. Báo chí đưa tin ầm ĩ về việc con và cháu trai Tổng tư lệnh quân đội Nhật như vậy, thể nào bố cũng bị bên tổ chức nghi ngờ, có khi họ còn viện việc đó làm lý do cắt đứt với bố. Thế nên con mới mong bố giải quyết thành công việc của ông Michael để chứng tỏ cho tổ chức thấy rằng chính trị và gia đình là hai chuyện riêng biệt, không liên quan đến nhau.”

“Nhưng nhỡ mà nhầm người, để bố con biết được chuyện này thì không hay đâu.”

“Chắc không nhầm đâu ạ.”

“Thế nhỡ cậu Dookmali biết thì sao?”

Đôi môi xinh nở nụ cười lạnh lùng:

“Con muốn anh ta biết. Cứ cho anh ta biết rằng chính con đã giúp đỡ kẻ thù của anh ta, để xem... anh ta sẽ xử lý con thế nào?”

“Ang!” Bà Orn thốt lên hoảng sợ. “Làm thế không ổn đâu con.”

Angsumalin vẫn cười nhạt bởi lòng đã thầm quyết.

“Nếu con nhất định phải giải quyết chuyện ông Michael thì tùy. Xử lý thế nào cho mau chóng xong xuôi đi, nhưng đừng để cậu Dookmali biết đấy.”

“Khuya rồi, mẹ đi ngủ đi ạ.”

“Ngày mai nếu con đi gặp bố, thì nhớ nói cả chuyện bác sĩ Yoshi bảo. Không biết phía ông Tổng tư lệnh kia đã báo với bố con hay chưa, chuyện lễ hỏi với lễ cưới ấy. Dù thế nào, bố con cũng phải đến làm chủ hôn.”

Cô gái mím chặt môi, không đáp lại.

“Không biết họ sẽ tổ chức theo nghi lễ kiểu Thái hay kiểu Nhật đây. Nếu theo kiểu Nhật thì mẹ cũng chưa biết phải làm những gì?”

“Kệ họ đi mẹ. Họ muốn thế nào thì mình cứ làm theo cho xong là được.”

“Ang này...” Bà Orn nhìn con gái dò xét: “Sao con ghét cậu Dookmali thế?”

... Sao lại ghét đến mức ấy?... Câu hỏi chạm vào nỗi lòng khiến tim cô đau nhói... Sao cô lại căm ghét anh?... Angsumalin cũng không trả lời được câu hỏi ấy. Lòng căm ghét con người ấy hòa trộn với cảm giác cay đắng ăn sâu trong con người cô.

“Hận thù sẽ làm con hạnh phúc được ư? Cho dù con không yêu cậu ấy cũng nên giữ cho tâm bình thản. Sống với nhau lâu rồi cũng có thể thích nhau vì sẽ có những tình cảm khác xuất hiện.”

Cô không trả lời, mắt lơ đãng nhìn vào ngọn đèn dầu tỏa quầng sáng vàng dịu.

“Phụ nữ mình khi đã lấy ai làm chồng thì phải thủy chung, tận tâm với người đó. Cậu Dookmali là người tốt, rồi một ngày có thể con sẽ yêu cậu ấy.”

“Sẽ không bao giờ có ngày đó ạ.”

Cô gái khe khẽ đáp, đôi môi khô khốc... Hideko... Giọng nói ngọt ngào, êm ái ấy lại vẳng tới bên tai, gương mặt trẻ trung vui tươi, đôi mắt đen dài hơi đượm buồn... Cô căm ghét anh ngay cả khi ghi nhớ chi tiết đường nét của anh như vậy ư?... Bàn tay cô từ từ nắm chặt lại.

Lúc này không biết anh đang thế nào? Angsumalin bỗng cảm thấy nóng nảy, bức bối, chỉ muốn ngay lập tức thấy mặt kẻ mà cô căm ghét!

Chương 52

Xe ngựa đông kín người vì số lượng xe buýt giảm xuống do xăng dầu đắt đỏ. Người người chen chúc nhau kín đặc xe, phần lớn đều xách loại túi dệt bằng cói đựng đủ các thứ trên đời, từ quần áo đồ dùng hằng ngày đến cả những đồ quý giá mang theo để sơ tán chiến tranh.

Hai người đàn ông trung niên ngồi nói chuyện to váng cả xe về cách buôn đinh cũ tháo ra từ đồ đạc rồi đem đập cho thẳng lại, đánh hết gỉ sắt, bán thành đinh mới. Một nhóm bà buôn ngồi lê đôi mách việc bán lậu tem phiếu mậu dịch, còn một nhóm khác kháo nhau trò buôn các loại thuốc mà giờ có giá hơn cả vàng. Những người đi về các vùng nông thôn miệt vườn sơ tán thì thôi còn ai bám trụ lại thành phố hình như mỗi hơi thở thoát ra đều thành "buôn bán" hết cả rồi.

Cô gái bám chặt vào cái cột trên xe, quay mặt ra nhìn đường phố vắng vẻ.

Những chiếc xe ngựa thời xưa bắt đầu được đem ra trưng dụng lại. Tiếng ô tô rú lên như khẳng định chủ quyền đường phố hầu hết là xe quân đội Nhật, những tên lính ngồi trong trông đầy vẻ ra oai, hung hãn.

"Hôm qua cái cô bán mía ở cạnh trường Thammasat cũng bị nó thịt rồi." Giọng kể vống lên thu hút sự chú ý của gần như tất cả mọi người trên xe.

"Chuyện là thế nào?" Câu hỏi lộ rõ vẻ tò mò.

"Thì cái bọn đấy nó bắt đi chứ sao, xong rồi nó đem quẳng ra chân tường rào nhà tôi. Có người nhìn thấy vẫn còn thở thoi thóp nên xúm vào cứu. Giờ cô ta hâm hâm dở dở, lúc thì khóc, lúc thì cười, có khi tự dưng lại rít lên rồi chạy đi trốn sợ run bần bật. Bọn chúng thật là dã man. Người ta kể là lúc cô ta bị kéo đi cũng có người nhìn thấy nhưng ai mà dám giúp, nó lại chả chém đứt đầu."

Cô gái hơi so vai vì cảm thấy ghê rợn, kinh hãi... Một chiếc mô tô ba

bánh[35] giảm tốc độ rồi đỗ lại ngay cạnh xe điện khiến tiếng bàn tán bình luận vãn đi. Người lính lái xe dáng ngồi thẳng tắp, mắt nhìn về phía trước, nét mặt hầm hầm. Còn người ngồi ở ghế bên khoanh hờ tay trước ngực, ngả người thoải mái. Chiếc mũ lưỡi trai che kín gần nửa khuôn mặt chỉ thấy hai bên má rám đỏ nắng, đôi môi mím chặt. Đôi vai rộng dưới lớp áo quân phục thẳng thớm, cần cổ còn trắng trẻo. Những đường nét ấy đập vào mắt cô gái, thu hút ánh mắt cô bởi là những hình ảnh quá quen thuộc, có thể nhận ngay ra trong giây lát! Một cảm giác vui mừng chạy ran đến trái tim rồi ngay lập tức lại phai nhạt... Chiếc xe ấy chạy vọt qua, chỉ trong thoáng chốc đã biến mất khỏi tầm mắt.

"Cái bọn này nó là lính samurai, tâm địa tàn độc lắm."

"Có thật là tâm địa anh tàn độc không?... Kể từ khi đội quân dưới quyền anh vào làm việc ở xưởng đóng tàu cạnh nhà cô chưa hề có tin dữ nào xảy ra, ngoại trừ việc lão Pol lão Bua vào trộm dầu trong xưởng, và đám lính vào bẻ trái cây lung tung trong vườn nhà cô... Cả hai lần, kẻ gây sự đều bị trừng trị thích đáng theo quy định khiến không ai dám tái phạm nữa. Lính của anh cũng chỉ sinh hoạt trong khu vực xưởng một cách yên bình, lâu lâu mới đi ra những nhà vườn quanh đó, xin mua trái cây hoặc là đem thuốc, đồ hộp, những thứ của hiếm đi đổi. Có khi chính dân làng lại bắt nạt họ, bán hoa quả, đồ ăn tươi với giá cắt cổ vậy mà bọn họ vẫn sẵn sàng trao đổi, thỉnh thoảng còn hào phóng đem cần câu cá và kim khâu đi phát miễn phí. Con người ấy hồi mới đến còn giữ làn da trắng hồng từ xứ lạnh, đôi mắt đen dài luôn nhìn sự việc một cách lạc quan vui vẻ, đôi môi cong lúc nào cũng chỉ chực bật cười với mọi người. Nhưng chính anh, người thoạt nhìn có vẻ như một chàng thanh niên sôi nổi lại có thể chỉ huy đội quân dưới quyền một cách hiệu quả không ngờ. Nhưng lúc này... vẻ trẻ trung vui tươi ấy đã biến thành vẻ cứng rắn kiểu nhà binh, gương mặt vô cảm, đôi môi mím chặt, chỉ trừ ánh mắt là hơi đượm nét buồn."

Con người đó từng xúc phạm cô bằng thái độ của kẻ chiến thắng không khác gì những tên lính tồi tệ khác. Và giờ đây chẳng bao lâu nữa cô sẽ phải gắn bó cuộc đời mình với anh ta, người mà đồng bào của anh ta đối xử tàn bạo, độc ác với đồng bào của cô! Angsumalin bỗng cảm thấy lạnh buốt trong ngực, cảm giác ghê tởm căm thù dội lên. Cô căm ghét anh ta, không

muốn chạm vào con người ấy dù chỉ bằng một đầu ngón tay.

Vừa lúc nãy cô đi gặp bố. Cả người dì ghẻ và hai đứa em gái cùng cha khác mẹ nhìn cô như thể một con vật kỳ quái nào đó. Thái độ của họ cùng với vẻ hào nhoáng của tòa dinh thự càng làm nỗi ấm ức trong tim cô tăng lên bội phần. Những kẻ đến sau có vẻ quá ư sung sướng, đầy đủ. Trong nhà có hầm trú ẩn vững chắc, không phải di chuyển đi đâu hết. Còn cô và mẹ phải sống trong tình cảnh hoàn toàn đối nghịch. Chứng kiến tận mắt sự khác biệt ấy khiến vết rạn trong lòng cô càng sâu sắc, đắng cay. Bởi vậy, khi bước vào phòng gặp bố, cô giữ nét mặt lạnh lùng, xa cách như những người lạ có việc liên quan mới phải đến bàn với nhau. Mọi diễn biến được cô kể lại không giấu giếm trước khi đi đến kết luận:

"Con không biết chuyện Mr Michael nói thực hư đến đâu."

"Thật nguy hiểm quá..."

Người bố lẩm bẩm, nét mặt ông lộ rõ vẻ lo lắng.

"Thế bố muốn con phải làm sao? Giao trả ông ta cho người Nhật chém giết ư, con không đang tâm."

"Nhưng hành động của con, nhỡ sơ sẩy gì thì cả nhà sẽ bị liên đới."

"Biết làm thế nào được, con đã làm rồi. Cả bà ngoại, mẹ và con đều đồng tình với nhau là không thể để ai giết người ngay trước mắt mình được. Ông ta cũng là người bình đẳng như mình."

Người con lên giọng đối đáp đầy ngụ ý sâu xa, nhưng ông bố dường như còn mải suy tư chuyện khác nên không để ý.

"Sẽ rắc rối lắm đây."

"Ông ta cầu xin con đến tìm bố nên con mới đến."

"Con bình tĩnh đã chứ Ang, việc này ngay cả mọi người trong nhà này cũng không ai biết."

Tiếng ngăn khe khẽ của người bố làm cho đôi mắt đen tròn mở to, giọng cô con gái hạ thấp xuống:

"Đúng như lời ông Michael nói ạ?"

Ông Luang Chalasinthurat khẽ gật đầu:

"Ta đã bắt đầu hoạt động từ khi chiến tranh mới nổ ra rồi, chấp nối với

nhiều hội nhiều nhóm, con không biết là những ai thì hơn."

"Vậy bố định đưa ông Michael trốn khỏi Thái Lan bằng đường nào ạ? Trông có vẻ như khó mà làm được."

Cô gái thầm thì. Cái tin đáng ngờ đã được khẳng định khiến cô quá đỗi ngạc nhiên và bỗng nảy sinh cảm giác gắn bó, cùng chung trách nhiệm với bố.

"Thông thường, ta dùng tàu lặn của phe Đồng minh đến đón ở quần đảo Angthoong[36]. Cái khó là ở chỗ làm sao có thể lén đưa người tới đó được, nhất là khu vực nhà con đầy rẫy bọn Nhật giống như ở ngay hang hùm miệng rắn vậy."

"Con có thể tìm đường đưa ông ta ra khỏi vườn nhưng tiếp theo như thế nào thì con không có cách."

Người bố quay ra nhìn cô thắc mắc:

"Con định làm thế nào?"

"Con nghĩ chờ đến ngày ăn hỏi hoặc ngày... cưới của con được không ạ? Bọn Nhật đóng quân quanh nhà chắc chắn sẽ đến dự hết mà không chú ý đến những hoạt động khác của dân làng, nhất là đám ma."

Đôi mắt của người bố từng trải lập tức ánh lên vẻ đã hiểu.

"Hay đấy... Cho ông ta nằm trong quan tài, nhưng con đừng đục lỗ ở nắp, nhỡ gặp kiểm soát chúng sẽ sinh nghi, mình đục lỗ ở bốn góc dưới đáy thì chắc không ai để ý thấy. Chỉ hiềm là quan tài dân mình kích cỡ bé hơn bọn người này."

"Nếu sợ chết muốn thoát thân thì nằm co cũng phải chịu thôi ạ."

"Được rồi... Ta sẽ đưa cái quan tài đó vào ngôi chùa bên này sông, làm như đám ma người Hoa đem đi chôn ở tỉnh Cholburi, từ đây ta sẽ có con đường bí mật đưa đi tiếp. Như vậy chắc sẽ ổn. Còn về ngày giờ, để bố liên lạc với tổ chức đã rồi sẽ báo lại cho con chính xác. Mình cứ thống nhất như vậy nhưng con cũng đừng vội báo cho ông Michael biết, nhỡ trong thời gian chờ đợi có gì sơ sẩy sẽ liên lụy đến ta."

"Còn... việc[37] của con?"

Câu hỏi được đưa ra một cách ấp úng. Người bố thở dài:

“Ta chẳng có cách nào thoái thác cả con ạ. Nếu con từ chối thì bố chắc sẽ gặp rắc rối...”

“Bọn Nhật sẽ nghi ngờ ạ?” Cô gái nói mà cổ họng khô khốc.

“Cũng có phần. Tình báo của bọn chúng cài cắm khắp nơi. Hôm trước suýt nữa chúng bắt được tín hiệu sân bay bí mật của ta, ta đành phải đóng cửa đường dây ấy, nếu không đã có thể đưa Michael đi dễ dàng hơn thế này.”

“Nhưng nếu con... cưới thì phe ta liệu còn tin tưởng bố hay không?”

“Chắc bọn Nhật cũng muốn đánh vào điểm này đó con, nên bố phải cố gắng cứu Michael cho trót lọt...”

“Nếu như sơ hở, ông Michael bị bắt trên đường trốn đi thì chuyện gì sẽ xảy ra ạ?”

Ông Luang im lặng giây lát:

“Phe Đồng minh chắc chắn sẽ xử lý bố thích đáng.”

Angsumalin tái mặt, thở dài:

“Ta rơi vào tình thế trên đe dưới búa rồi.”

“Đến nước này cũng phải liều vậy con ạ. Nhưng bố tin là với lòng trung thành của bố với tổ quốc, trời Phật sẽ phù hộ cho ta. Chỉ thương con, bỗng nhiên trở thành nạn nhân chịu chung số phận với bố. Mẹ con mà biết sẽ lại trách bố ích kỉ đến chừng nào...”

“Mẹ biết từ đầu đến cuối ạ.”

“Vậy sao?”

Câu hỏi buột ra không chủ ý, gương mặt ông toát lên vẻ xấu hổ.

“Chuyện này, các lưu học sinh Thái ở nước ngoài cũng tham gia phải không ạ?”

“Con biết chuyện này từ đâu?”

“Có sinh viên nào tên là Wanas hoạt động không ạ?”

Cô gái nôn nóng hỏi, đôi mắt đăm đăm nhìn mặt bố. Ông im lặng một lúc rồi mới trả lời vòng vo:

“Cũng có thể có. Nhưng hoạt động bí mật kiểu này người ta thường

không dùng tên thật để ngộ nhỡ bị bắt và bị tra tấn cũng không thể khai ra người khác. Mà có khi, cậu ta lại tham gia vào đường dây khác cũng không chừng."

Angsumalin khẽ thở dài thất vọng.

"Hôm qua, bên đại sứ văn hóa đã đến báo cho bố biết ngày tổ chức việc của con."

Câu thông báo như muốn lảng tránh chủ đề cũ. Cô gái im lặng tỏ vẻ không hề quan tâm.

"Con chuẩn bị gì chưa? Còn thiếu gì nữa không?"

"Con không biết ạ. Mọi thứ phải hỏi mẹ."

"Ang, bố rất tiếc là con phải liên lụy vì bố."

"Thôi bỏ qua đi ạ..."

Tiếng kẻng xe điện gõ từng hồi... như đánh vào vết rạn trong tim, khiến lòng cô thêm tan nát. Đám cưới vì lý do chính trị... Anh ta lấy ngươi chỉ vì lợi ích chính trị mà thôi... Đám cưới vì lý do chính trị... Anh ta lấy ngươi chỉ vì lợi ích chính trị mà thôi... Đám cưới vì lý do chính trị... Tiếng còi báo động rú lanh lảnh. Xe điện phanh kít dừng lại đột ngột.

"Ối còi báo động!"

Người trên xe náo loạn. Cô gái bị va đẩy liêu xiêu hết trái đến phải, nhưng tay cô vẫn bám chặt vào cột. Tiếng còi càng rít lên thúc giục từng hồi, người chạy loạn càng tan tác. Chỉ trong giây lát, trên xe dưới phố đã không một bóng người. Angsumalin ngồi thụp xuống dựa lưng vào góc xe điện một cách đờ đẫn. Tiếng còi lanh lảnh ấy làm cô nhớ lại ngày bom đạn nã xuống vườn nhà cô, mặt đất như rung chuyển, và nhất là vầng ngực vạm vỡ che chở làm cô vững tin.

"Hideko... anh yêu em..."

Anh còn yêu chính trị nữa. Cả bố cô, cả anh đều chỉ có thể dành cho cô tình yêu nhuốm màu chính trị mà thôi. Wanas... chính Wanas mới là người dành cho cô tình cảm chân thành, đầm ấm mà cô cần. Tiếng động cơ máy bay ầm ĩ rền vang tới gần... Đến mau đi, hãy trút bom xuống hủy diệt tất cả, để cho anh ta và đồng bào tàn độc của anh ta tiêu tan hết trong chớp

mắt.

Tiếng giày bốt chạy rầm rập, tiếng hò hét khó nghe bằng thứ ngôn ngữ rung lưỡi cô chỉ biết sơ qua, thứ tiếng mà chỉ có một người nói khiến cô cảm thấy mượt mà, dễ nghe. Một khuôn mặt gian ác thò vào nhìn, ánh mắt trở nên thèm khát. Cô gái vụt đứng bật dậy nhưng vẫn không nhanh bằng bước chân lao tới. Giữa tiếng bom nổ rền, tiếng súng xối xả, Angsumalin thét lên thất thanh trong cơn hãi hùng tột độ. Cô gào to vô vọng như người mất hồn, sau đó, chỉ lờ mờ cảm thấy bàn tay thô ráp đang nắm lấy cánh tay cô bị giằng ra. Tiếng bạt tai bôm bốp, tiếng ra lệnh ngắn gọn quen tai, cô nín thở. Thân hình thấp đậm kia bị một người nữa cũng mặc quân phục lôi xuống khỏi toa xe điện. Rồi tiếng mô tô ba bánh đi xa dần, chỉ còn lại dáng người cao lớn mặc quân phục vẫn đứng yên, cách cô một quãng... Gương mặt dưới chiếc mũ lưỡi trai rám nắng, đôi môi mím chặt, khuôn ngực rộng... là nơi trú ẩn an toàn cho cô mỗi khi lâm nạn. “Em đi đâu về? Sao lại tự dưng ngồi trơ trọi ở đây?”

Câu hỏi cất lên đầy bực dọc, giận dữ.

“Nếu tôi không phải về xưởng gấp vì có không kích mà qua đây, rồi nghe thấy tiếng em thì chuyện gì sẽ xảy ra?” Anh hỏi như thể tội lỗi là do cô gây nên.

“Đồ tồi tệ, xấu xa!”

Lính thời chiến đều như thế cả thôi.”

Tiếng bom nổ khiến cả chiếc xe rung chuyển.

“Tôi đã ra lệnh cho lính lái xe bắt tên đó về rồi, không quay lại đón được... Ta đi thôi.”

Anh nắm chặt lấy cánh tay cô. Cho dù bàn tay anh có phần ram ráp giống tên kia nhưng lần này, cô gái lại thấy cảm giác ấm lòng, an tâm lan tỏa khắp cơ thể. “Nếu như em có bị làm sao thì tôi...”

Tiếng bom nổ át đi đoạn cuối của câu nói mà Angsumalin nhất thiết cần nghe cho rõ.

Chương 53

Những con đường vắng hoe như trong thành phố hoang. Tiếng gầm thét của máy bay lẫn vào tiếng bom nổ và tiếng súng nã đạn ngay trên đầu. Angsumalin bám chặt lấy bàn tay mạnh mẽ ấm nóng. Trong khoảnh khắc ấy, khoảng thời gian ấy... cô không còn nghĩ đến điều gì khác ngoại trừ bàn tay anh là chỗ dựa cuối cùng của cô, nhất quyết không thể để tuột khỏi tay.

Tiếng bom nổ ngay gần, chàng trai kéo cô nép sát vào bức tường ven đường. Chỉ trong nháy mắt, mọi thứ đều bị hất lên, vụn gỗ, bụi đất bay tung tóe.

"Chỗ này không an toàn đâu. Em còn chạy nổi không?"

Tiếng nói trầm ấm mà nôn nóng cất lên sát bên trán. Cô gái ngước lên nhìn vào đôi mắt tràn đầy tình thương dành cho mình, gật đầu dù cảm thấy mình như đang trong một cơn ác mộng.

"Đừng sợ, không sao đâu."

Hơi thở ấm nhẹ phả xuống trán cô trong chốc lát, rồi giọng trầm trầm ra lệnh:

"Chạy nào."

Cảm giác trống trải, muốn buông xuôi ào ạt xuất hiện. Cô gái chạy theo bàn tay đang nắm chặt tay mình. Niềm xúc động tràn ngập cõi lòng cô. Khi bức tường phía sau sụp xuống vì sức ép quả bom, khiến hai người cũng loạng choạng ngã xuống, Angsumalin bèn ôm chặt lấy thân hình cao lớn của anh.

"Em có bị thương không?"

Anh chưa bao giờ ngừng lo lắng cho cô.

"Không ạ."

"Chắc chắn chỗ này là mục tiêu tấn công rồi. Phải nhanh lên, không

chốc nữa sẽ có một đợt oanh tạc mới."

Tiếng máy bay gầm rú không cho ai chần chừ lâu. Bàn tay to khỏe kéo cô chạy vòng vèo núp theo những đống gạch đá đổ nát cao ngất.

"Bên phải có hầm trú ẩn."

Angsumalin hét lên trong hơi thở dồn dập, giờ đến lượt cô kéo tay chàng trai đến chỗ có hầm, nhưng cửa hầm đã đóng chặt.

Angsumalin dùng hết sức đập mạnh vào cánh cửa đó.

"Mở cửa ra. Ai bên trong làm ơn mở cửa với. Bên ngoài có hai người. Nhanh lên... làm ơn mở cửa ra!"

Cô càng nói càng như thổn thức vì tiếng máy bay ầm ầm đang xé không trung lao tới.

Kobori lao vào giúp đập cửa:

"Mở ra... mau lên!"

Tiếng ồm ồm dữ dằn khiến cánh cửa hầm từ từ hé ra, nhưng vừa nhìn rõ là ai, người bên trong đã đóng sầm lại cùng với tiếng quát vọng ra:

"Cuốn xéo đi! ở đây không có chỗ cho lũ Nhật!"

Cô gái khóc nức nở khi tiếng rít đinh tai đã đến gần, lần này còn có cả lửa bốc lên rừng rực.

"Bom xăng đấy... Ta đi thôi, ở đây cũng không an toàn đâu."

Nỗi sợ hãi dâng lên nghẹn cả tim khiến cô gái gần như không còn biết mình đang làm gì trừ việc cứ thế chạy theo lực kéo của người bên cạnh. Thỉnh thoảng cô lại thầm gọi tên anh như không tin chắc rằng anh sẽ luôn ở bên cô. Một lần nữa, hai người lại loạng choạng ngã xuống gần một đống đổ nát, không còn phân biệt được thứ gì với thứ gì bay tung trong không khí.

"Thế là hết..."

Nghe chàng trai nói vậy, Angsumalin quay lại nhìn phía sau, tim cô giật thót khi thấy cái hầm trú ẩn mà cô vừa miễn cưỡng rời khỏi lúc nãy đã trở thành một hố to sâu hoắm, không còn chút gì của hình hài cũ. Một vật gì đó rơi xuống gần cô, Angsumalin cúi nhìn rồi thét lên thất thanh vì hóa ra đó là một cánh tay đang chảy ròng ròng máu tươi đỏ lòm, đầu ngón tay còn

hơi cử động. Kobori cố nâng cô dậy nhưng Angsumalin cảm thấy người mình tê dại, không còn sức lực mà bước tiếp dù chỉ một bước.

"Đi đi. Mặc tôi ở đây thôi... tôi không đi nổi nữa..."

"Hideko... trấn tĩnh nào. Giờ chúng ta đang bị tấn công bằng bom cháy, không thể chậm trễ thêm đâu."

"Anh cứ đi đi... tôi không đi được nữa. Bỏ tôi lại đây... Đi đi... Mau lên... Đi!"

Cô gái cứ khóc lóc rên rỉ lặp đi lặp lại những lời ấy rồi bỗng thấy mình bị bế bổng lên, tì vào tầm vai anh. Lửa cháy bao bọc thiêu đốt khắp tứ phía. Mùi khói trộn lẫn mùi tanh tưởi của những xác người bị lửa thiêu khiến người ta ngạt thở, lại còn cả tiếng gầm rú ầm ĩ từ trên không trung dội xuống. Vóc người cao lớn chạy luồn lách qua những đống đổ nát, nhiều chỗ vọng ra tiếng rên xiết, ánh lửa la liếm xung quanh khiến da thịt nóng rực lên. Nhiều lúc liêu xiêu vì sức nặng của cô và đường đi khấp khểnh nhưng anh vẫn cố trụ vững vì lo lắng cho người đang úp mặt vào vai anh mất hết hồn vía. Quan sát thấy đường máy bay ném bom trải thảm qua đầu rồi kéo dần lên phía Bắc, chàng trai bèn chạy vòng ngược lại phía Nam theo lý thuyết trận mạc đã được học tập. Trở ngại lớn nhất là những đống lửa bốc cháy cao nghi ngút. Đội chữa cháy bắt đầu chạy tới lui làm nhiệm vụ, nhưng có vẻ không hiệu quả mấy bởi đường ống nước đã bị phá vỡ tan tành từ trước đó. Họ cùng lắm chỉ có thể ngăn không cho ngọn lửa lan ra, và cố giúp những người bị gạch đá, vật nặng đè lên.

Ngọn lửa ngút trời nhấn chìm hai tòa nhà đối diện nhau khiến Kobori đứng xoay tròn phân vân không biết nên làm thế nào, quay ngược đường khác cũng không được. Những người lính cứu hỏa bên kia đường la hét ầm ĩ vẫy tay ra hiệu hãy đi hướng khác và rằng hai tòa nhà đang cháy sắp đổ xuống trong phút chốc nữa thôi. Con đường phía trước chỉ toàn gạch đá ngổn ngang, mà lối anh vừa chạy qua cũng không thể quay lại được nữa. Chàng trai ngẩng lên nhìn hai tòa nhà chuẩn bị đổ xuống. Những tia lửa bắn ra theo những thanh gỗ cháy rơi xuống lả tả. Anh quyết định chạy vọt lên trước, lao qua đống đổ nát nóng bỏng, giữa những tiếng kêu la, tiếng lửa bốc ngùn ngụt, mắt cay xè gần như không nhìn thấy gì khiến anh vấp

ngã. Rồi anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy những bàn tay cùng kéo anh ra, đập bồm bộp dập tắt đốm lửa bám trên người. Tiếng rầm rầm vang lên đằng sau, cả hai tòa nhà cùng lúc đổ ập xuống lối đi mà anh vừa chạy qua trong tích tắc. Những người lính cứu hỏa để hai người ở lại, hối hả chạy đi tiếp tục làm nhiệm vụ.

Kobori rướn người lên, nửa nằm nửa ngồi dựa vào đống gạch, một cánh tay vẫn ôm choàng quanh cô gái. Khuôn mặt cô tái đi xanh xao, mái tóc hất tung rối bời, vương đầy những vụn gỗ, vụn gạch và bùn đất, áo quần bẩn nhem nhuốc. Bản thân cũng ở trong tình trạng không khác là mấy, ống quần rách một đường dài rũ xuống. Thân hình đang nép vào ngực anh hơi cử động, rồi đôi mắt huyền đen láy từ từ hé mở:

"Thế nào rồi ạ?"

"An toàn rồi..."

Kobori ngẩng lên nhìn bầu trời vẫn còn vang vọng tiếng gầm rú của những tốp máy bay bám đuôi nhau lần lượt rút đi. Tiếng bom nổ chậm thỉnh thoảng vẫn vang lên làm rung chuyển mặt đất nhưng không còn đáng sợ như trước. Cô gái xoay người lại nhưng vẫn dựa vào đôi vai rộng vì chưa chắc chắn tình trạng của mình.

"Suýt nữa là chết rồi..."

Cô thầm thì. Chàng trai cúi xuống nhìn cô, mỉm cười:

"Tôi không để cho em chết dễ dàng thế đâu... Hôm nay chúng tấn công khiếp quá, ném bom trải thảm suốt dọc đường, nhưng phía xưởng chắc là thoát."

"Nếu lúc đó anh không cứu tôi..."

"Không có gì... Cho dù là ai, tôi cũng cứu."

Chàng trai vội cắt ngang, không muốn cô nghĩ ngợi nhiều mà không biết là cô gái lại còn nghĩ xa hơn thế... Phải rồi, dù là ai anh cũng sẽ ra tay cứu giúp theo bản năng, đâu phải vì cô là người quan trọng gì với anh!

"Em có đau chỗ nào không, vấp ngã đến mấy lần cơ mà?"

Cô gái lần sờ dọc theo tay chân mình, thấy đầy những vết thâm tím xây xước.

"Cũng nặng lắm. Còn anh thì sao?"

Câu sau cô ấp úng hồi lâu rồi mới dám hỏi.

"Cũng xây xát, sưng tấy chút ít. Đợi có còi báo an toàn, người ta sẽ ùa ra đông lắm. Mình tìm đường đi khỏi đây trước thì hơn."

Anh nhanh nhẹn đứng dậy rồi kéo cô gái đứng lên theo. Cảm giác ấm áp khi gần kề bên nhau như thể hòa làm một trong khoảnh khắc ngắn ngủi giờ sắp sửa tan biến... Một chiếc xe đạp vứt quăng quật bên đống gạch, bóng đèn gắn trước xe vỡ tan, ghi đông bị gãy một bên. Chủ nhân chiếc xe bị khênh đi xếp nằm cạnh những người khác, phủ kín bằng giấy bìa. Kobori dựng cái xe lên xem, các bộ phận khác vẫn bình thường.

"Có vẻ vẫn dùng tốt. Em ngồi lên sau xe đi, còn một đoạn nữa là đến bến thuyền rồi. Tôi đã cho xuồng đợi ở đó, nếu nó không sao thì lát nữa là chúng ta về tới nhà."

"Anh còn đạp nổi ư?"

Kobori gật đầu nhưng không nói ra điều mình đang nghĩ. Cho dù đường đi có vất vả khổ sở đến đâu, cho dù phải vượt qua nguy hiểm nhường nào, anh vẫn luôn sẵn lòng làm vì cô... Đường phố vắng ngắt vì tốp máy bay cuối cùng vẫn lượn vè vè phía trên kiểm kê thiệt hại đã gây ra còn về báo cáo. Angsumalin bám vào người ngồi trước, cảm giác như đã thân thiết từ lâu. Lưng áo anh bị rách một đường dài, nhìn thấy cả làn da trắng trẻo. Một góc của tấm gạc to băng vết thương đã bung cả băng dính để lộ vết khâu dài ngang dọc, nhiều chỗ sưng đỏ, có chỗ để mặc không thèm bôi thuốc, có chỗ hơi mưng lên. Angsumalin rưng rưng cảm động, cảm xúc ấy lan từ trong tim tỏa ra tận đầu ngón tay. Những vết thương ấy không hề nhẹ nhưng anh chưa bao giờ để bụng hay đổ lỗi cho cô, như hôm nay cũng vậy. Cô nhắm mắt nhớ lại ánh mắt thèm khát tiến đến gần cô... Cô thà đối mặt với cái chết còn hơn rơi vào tình cảnh kinh tởm ấy... *Đó là bản năng của lính thời chiến...* anh bảo với cô như vậy. Nhưng hành động từ trước tới nay của con người ấy cho thấy anh chưa từng đối xử với cô theo bản năng của lính chiến. Thái độ vững bền trước sau như một, sự lịch thiệp dịu dàng là bản tính đã khắc sâu trong anh không dễ gì thay đổi...

Đây là người mà cô sẽ phải lấy làm chồng! Giả sử cô gặp anh trong hoàn

cảnh bình thường mà không phải là chiến tranh... nếu đám cưới này không nhuốm màu chính trị... và nếu như... cô yêu anh... Angsumalin vội xua đuổi ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu bởi không nhớ sao? Chính cô là người đã mở miệng khẳng định rằng... không đời nào!

"Cô là người lúc nào cũng bướng bỉnh, cố gàn dù biết là mình sai!"

Câu nói của Michael vang lên trong tâm trí... Phải chăng chính vì tính khí này mà cho dù đúng hay sai, cô nhất định phải giữ danh dự... mặc kệ con tim mình cảm thấy thế nào!

Chưa đến bến sông mà mồ hôi đã lấm tấm trên tấm lưng rộng của anh rồi chảy xuống thành dòng. Mấy lần Angsumalin kêu lên bảo: "Cho tôi xuống ở đây. Đi bộ thì hơn."

Nhưng lần nào anh cũng lắc đầu đáp:

"Không sao mà."

Phần da lộ ra dưới vệt áo rách trông mịn màng trắng trẻo gần bằng gương mặt anh hồi cô mới gặp lần đầu... Chiến tranh còn kéo dài nữa... Có thể cô sẽ không phải chịu đựng cuộc sống chung với anh lâu như cô đã sợ, vì sự tàn khốc của chiến tranh có thể khiến anh sơ sẩy... Cô cảm thấy như tim mình bị bóp nghẹt đến nỗi không dám nghĩ tiếp. Một cảm xúc gì đó dâng lên trong lòng khiến cô áp má vào tấm lưng phía trước, chỗ gần với vết thương mà chính cô là người gây nên!

"Đến nơi rồi."

Giọng nói mệt mỏi vang lên làm cô gái ngồi thẳng lại, đôi má cô ửng đỏ khi nhảy khỏi xe xuống đứng dưới đất. Chàng trai dựa xe vào cột sắt của bến thuyền, đưa cánh tay quệt mồ hôi trên trán. Khi anh quay sang nhìn, cô gái vội quay lưng lại, ánh nhìn trong đôi mắt đen chợt tối đi.

"Để tôi đi xem xuồng thế nào."

Giọng anh hơi lạnh lùng vì cảm thấy bị tổn thương, nhưng thái độ ấy cũng làm người nghe đau lòng... Cho dù là mình hay ai đi nữa thì anh cũng sẽ giúp, không phải vì mình quan trọng gì hơn ai... Chàng trai đi một lát đã quay về bảo:

"Xuồng không có ở đây, chắc lúc có không kích, lính của tôi lái về xưởng

rồi."

Cả bến sông vắng tanh, tiếng còi báo an toàn vang lên. Một con đò đỗ dưới cây cầu vươn ra mặt sông bắt đầu chèo lại bến.

Ông già chèo đò lẩm bẩm:

"Cuối cùng cũng qua rồi. Khiếp, phân suýt lộn lên đầu. Không biết còn thế này bao lâu nữa."

Cô gái ngó ra nhìn, gọi to:

"Bác... bác... có sang bên kia sông không?"

Nhìn thấy bộ dạng cô gái, ông già hỏi vọng lên:

"Thế nào, thoát được đấy à?"

"Bác đưa giúp cháu sang sông được không ạ?"

"Được. Tôi chở cho đến chân cầu bên kia. Trong phố thế nào, chắc tan hoang hả? Hôm nay nặng thế cơ mà, chắc chúng định ném bom cây cầu với cái nhà máy điện mà chệch vào trong ấy. Ở tận đây mà còn thấy lửa bốc cao ngút trời."

Ông lão chèo đò ra cuối cây cầu. Kobori đi tới cúi xuống giữ lấy mũi đò cho cô gái bước lên. Khi nhìn rõ ra ai, ông già im lặng rồi nói:

"Tiền đò hơi đắt đấy nhé, một chuyến mà đi có hai người."

Giọng ông có vẻ gắt gỏng. Chàng trai chờ cho cô gái ngồi xuống hẳn rồi mới bước xuống, lấy tay đẩy mũi đò ra, điềm tĩnh đáp:

"Cũng được, không sao."

"Đất nước này tan tành cũng vì tay kẻ khác!"

Angsumalin nhìn mặt chàng trai dò xét, bỗng dưng cô thấy áy náy. Kobori xắn tay áo lên cao, rồi khỏa tay xuống sông rửa cho sạch bụi đất và các vết bẩn. Xong xuôi, anh rút ra một chiếc khăn tay nhỏ từ trong túi áo, thấm nước, vắt kiệt và đưa cho cô gái.

"Em lau mặt đi, dính toàn bùn rồi."

Angsumalin chìa tay nhận lấy cái khăn, đầu ngón tay vô tình chạm nhau. Kobori hơi chần chừ giây lát rồi mới rụt tay lại. Mảnh khăn tay có hương thơm dìu dịu giống mùi hương mà cô hằng ghi nhớ từ cái đêm bị

siết chặt trong vòng tay mạnh mẽ ấy!

Chàng trai ngồi duỗi dài, bàn chân đẩy vào lòng đò phía đối diện, điệu bộ mệt mỏi, đưa mắt nhìn lơ đãng ra xa. Mái tóc trước đây cắt ngắn nhưng từ đợt bị thương không để tâm, giờ đã dài ra, thấy rõ là hơi xoăn. Quanh miệng và hai bên má có những vệt ria xanh nhạt...

Bóng hình em giấu trong tim; là đây, năm tháng ngắm nhìn, đợi mong... Hương thơm dịu dàng còn thoang thoảng, chính mùi thơm này đã in đậm nơi tim ai, hương tình ngọt chẳng phai.

Chương 54

Mặt trời chói chang chiếu những tia nắng vàng rực vào khung cửa sổ mở rộng. Rèm cửa sổ màu trắng được vén gọn sang một bên, đung đưa trong gió. Giò phong lan treo ngoài hiên thì không lay động chút nào. Chiếc váy may sẵn bằng vải đũi kẻ ngang sẫm màu dài đến mắt cá, cùng với cái áo dài tay khiến dáng người bé nhỏ trông càng mảnh mai. Mái tóc cô thả dài bay tung, khuôn mặt không trang điểm trông xanh xao, đôi môi mím chặt. Đôi mắt lóe lên những tia giận dữ và ấm ức bực bội...

Chiếc xuồng máy màu trắng đón phái đoàn nhà trai về đã đi xa, họ đến làm chứng cho lễ ăn hỏi giữa cháu trai Tổng tư lệnh quân đội Nhật và cô gái Thái may mắn. Cả ngôi nhà im lìm dù một tiếng trước còn đông đúc, tấp nập. Những lễ vật ăn hỏi được bác sĩ Yoshi đại diện nhà trai đem đến trao cho nhà gái vẫn bày đầy trong phòng mà cô gái chẳng buồn mở ra xem, dù biết rằng trong đó có hộp là ngọc trai, có hộp là kimono được gửi thẳng từ Nhật sang cho riêng cô. Angsumalin bị gọi ra ngoài rót trà mời khách giữa cả chục cái máy ảnh chĩa vào, nhưng chẳng có ai giải thích cho cô biết lý do tại sao anh không xuất hiện. Cô gái làm nhiệm vụ không có chút sai sót nào. Những tiếng khen ngợi, tâng bốc cất lên nhất là khi cô chụp ảnh chung với nhóm đại sứ người Nhật, cô ngồi quỳ chân giống như những phụ nữ nước họ, hai bàn tay giao nhau đặt lên đùi, mặt hơi cúi. Mấy người thợ chụp ảnh cố nài nỉ:

"Làm ơn ngẩng lên, mỉm cười chút ạ."

Angsumalin quay phắt về phía người vừa nói, suýt tỏ thái độ bực tức nhưng gặp ánh mắt bố đang nhìn mình chăm chú, cô đành gượng mỉm cười một cách khó khăn. Chỉ cặp mắt của bố mới khiến cô hoàn thành vai diễn trót lọt. Vì cô biết rõ trong khi chỉ huy cao cấp của Bộ Tư lệnh cả hai phía và chỉ huy xưởng đóng tàu cạnh đó đến tham dự buổi lễ thì tổ chức bí mật cũng đang tiến hành công việc của mình.

Trước ngày ăn hỏi, ông Luang Chalasinthurat thường hay sang bên này kiểm tra công tác chuẩn bị. Ban đầu, đại sứ văn hóa cũng cho lính Nhật đi làm tùy tùng theo sát từng bước. Việc đó một mặt chứng tỏ họ thành tâm muốn hợp tác, nhưng mặt khác, bên Thái Lan cũng thừa hiểu đấy là biện pháp quản thúc trá hình. Khi thấy tình hình không có gì đáng ngờ, chỉ là việc cha con gặp nhau, nhóm tùy tùng mới hạn chế đi kèm. Vào hai ngày trước lễ ăn hỏi, ông Luang Chalasinthurat nói nhỏ với con gái:

"Chúng ta sẽ chuyển ông Michael đi đúng vào ngày lễ hỏi của con, không thể chờ đến lễ cưới vì tàu ngầm của quân Đồng minh sẽ vào quần đảo Angthoong ngay tuần tới rồi."

"Con chỉ có hai người phụ giúp thôi, e rằng không làm được gì nhiều."

"Bố sẽ cử thêm hai người đến nữa, nhiều hơn cũng không được vì sẽ khả nghi."

"Nhưng sợ là dân làng thắc mắc."

"Dân làng thì kệ họ thôi. Ta thoát rồi thì chắc sẽ không có gì đáng ngại. Con có thể kiếm được quan tài không?"

"Được ạ."

"Thế thì cho người đục lỗ thông hơi sẵn đi. Trước ngày hẹn một hôm, bố sẽ cử thêm hai người nữa đến. Con dẫn họ vào vườn giới thiệu cho biết người của con. Ngoài ra thì là nhiệm vụ của họ, tự họ biết phải làm gì."

Angsumalin gọi lão Bua và lão Pol đến gặp ngay tối hôm đó, nhưng khi cô vừa hỏi:

"Bác có thể kiếm hộ cháu một cái quan tài được không?"

Lão Pol đã kêu lên phản đối:

"Ối, làm gì cháu Ang? Sắp có việc vui, tự dưng lại đi nói đến quan tài không tốt đâu, người xưa người ta kiêng đấy. Chỉ còn nốt ngày mai là đến lễ ăn hỏi rồi còn gì. Cháu định làm gì?"

Lão Bua thì nhớn nhác liếc tìm đồ ăn, ngó vào trong bếp.

"Ta sẽ đưa ông Michael đi trốn vào đúng ngày ăn hỏi cháu."

"Đưa đi đâu, làm sao được? To xác như thằng khổng lồ, mặt mũi cũng nào có giống người bình thường đâu. Đưa đi lừng lững ra bên ngoài, bọn

Nhật nó chả bắt nghiến ngay lại ấy chứ."

Khi cô gái nói lại sơ qua toàn bộ kế hoạch, lão Pol với lão Bua gật gù mắt hấp háy:

"Cũng hay đấy." Lão Bua thẽ thọt: "Thế nếu dân làng họ hỏi là ai chết thì phiền phức đấy, hay bảo là... lão Pol?"

"Ối, nói năng cho tử tế nào."

"Thế này ạ. Buổi đêm, ta khiêng quan tài từ vườn ổi sang để bên chùa, cạnh bến nước, sáng hôm sau chuyển xuống thuyền. Người ta chắc không để ý hỏi han mấy đâu, nếu có ai hỏi thì bảo là có họ hàng đến bốc mộ là xong."

"Vậy thì mình lấy quan tài của nhà chùa luôn, đỡ phải đi mua ở đâu. Kiếm cái nào mới mới một tí. Lão Bua này, cái quan tài ở trên trai phòng ấy, đi xin sư thầy, thưa là để đựng xác ông, sư thầy chắc cho ngay."

"Có mà đựng xác ông ấy."

"Thôi thôi hai bác. Thế cái quan tài đó không có chủ à?"

"Quan tài mới. Thấy sư thầy kể là người ta mua về vì trong nhà có người sắp chết, ngờ đâu người kia khỏe lại nên mới đem lên quyên để nhà chùa cho người chết đường chết chợ. Thấy sư thầy úp ở ngoài hiên trước trai phòng, để đồ đạc thay cái bàn. Xin sư thầy đem đi chắc thầy cũng không phản đối đâu."

"Thế bác đi lo giúp cháu chuyện này. Được vậy thì không phải khiêng quan tài từ vườn ổi sang chùa nữa, bảo ông Michael đi bộ sang đó cũng được."

Mọi việc đều xong xuôi, ổn thỏa. Những người được cử đến hỗ trợ trông gầy gò đen đúa, ăn mặc xoàng xĩnh như dân thường, mặt mũi điệu bộ trầm ngâm, đến lão Pol còn nhận xét:

"Cái bọn tổ chức ngầm này, tôi e nó không đảm đương nổi đâu."

Ban đầu, cô gái cũng có suy nghĩ giống như lão Pol nhưng đến khi thấy họ làm việc đâu ra đấy mà vẫn che giấu được sự sắc sảo thì cô đã hoàn toàn tin tưởng.

Angsumalin thở dài, quay lưng lại phía cửa sổ, đi qua đống đồ lễ vật mà

chẳng buồn để mắt đến bà Orn đang thu dọn gần đó, ngẩng lên khẽ hỏi:

"Con đi đâu thế?"

"Con xuống chỗ vườn ổi một chút, xem việc kia đã xong xuôi chưa."

"Mẹ nghĩ con đừng đi thì hơn, kẻo lại gây nghi ngờ."

"Chắc không có gì đâu ạ. Con sẽ cẩn thận."

Khi đang luồn lách men theo lối đi hẹp giữa những hàng cây, cô nghe thấy tiếng máy móc và tiếng kim loại va đập từ xưởng đóng tàu cạnh đó vọng tới... Chắc anh đang ở xưởng, lúi húi làm việc mà không thèm quan tâm chút gì đến cô... Chiếc váy dài vướng bước chân nên cô phải kéo vạt váy lên và cúi xuống nhìn đường, không để ý xung quanh. Chỉ đến lúc rẽ vào chỗ căn lều cũ nát cuối khu vườn quạnh quẽ tĩnh mịch, cô mới giật thót mình khi thấy dáng người cao lớn đang ngồi duỗi chân, tựa lưng vào cột tre nhìn mình chăm chú. Đôi mắt toát lên vẻ sắc sảo như nhìn thấu sự việc, cặp môi mím không có dấu hiệu của nụ cười, nét mặt lạnh lùng. Angsumalin vẫn đứng sững như muốn chờ cho đối phương cất lời trước. Đôi mắt đen dài của anh nhìn một lượt khắp người cô gái khiến cô thấy nóng bừng vì đây là bộ váy áo dành riêng cho lễ ăn hỏi. Anh ta đã không thèm tới nhà, vậy mà cô còn mất công mặc xuống đây cho anh ta ngắm! Đôi mắt ấy dịu đi nhưng giọng nói vẫn đều đều máy móc:

"Nếu em đến tìm ai thì người đó đi rồi."

"Anh muốn nói gì?"

"Em làm tốt lắm." Đôi môi cong hơi nhếch cười chua chát: "Tôi lại tiếp tục làm thằng ngốc cho em giễu cợt như mọi khi thôi. Em từng buộc tội tôi lợi dụng quyền lực của kẻ chiến thắng, nhưng em chưa từng bảo tôi là em sử dụng kẻ chiến thắng này làm vỏ bọc che mắt người khác như thế nào!"

Người nghe mím chặt môi, ánh mắt lóe lên giận dữ, nhưng chàng trai vẫn đều đều nói tiếp:

"Em không căm thù tôi như một người Thái bị xâm phạm lãnh thổ, mà em căm ghét tôi bởi vì thực ra, em tham gia hoạt động cho phe Đồng minh! Ban đầu, tôi cứ tưởng em giúp tên tù trốn trại đó vì bản tính thương người, cùng lắm em cũng chỉ giúp ông ta trốn chui trốn lủi ở đây. Tôi còn bảo một

người lính không thể khiến phe nào chiến thắng hay thất bại. Nhưng... tôi đã lầm, vì việc em có thể đưa ông ta trốn thoát chứng tỏ em có kế hoạch từ trước và đã móc nối với tổ chức của em. Chính một người lính này thôi cũng có thể làm thay đổi cục diện của chiến tranh. Ông ta không chỉ trốn đi để bảo toàn tính mạng mà còn đem theo những bí mật mà mình quan sát được về các căn cứ chiến lược của chúng tôi. Tôi đã phạm một sai lầm lớn. Và xin được chúc mừng em."

Angsumalin đứng im nghe dù những lời luận tội ấy khá nặng nề.

"Tôi chỉ tiếc một điều..."

Anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt đượm vẻ buồn bã:

"Em không nên chọn ngày này để thực hiện kế hoạch, vì đây là ngày hệ trọng trong đời..."

Anh dừng lại, thở dài khe khẽ, rồi nói tiếp, giọng đều đều:

"Mà thôi, vì đối với em nó cũng chẳng quan trọng gì. Hơn nữa, đây là cơ hội quá tốt, chắc không ai kịp để ý đến việc của em đâu!"

Đôi môi cô hơi hé mở như định nói gì nhưng rồi lại khép chặt. Chàng trai chầm chậm nhắm mắt như đang gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng:

"Em về nhà đi, và có thể tự hào rằng việc của em xong xuôi tốt đẹp rồi. Ngoài tôi ra... chắc không có ai biết nữa đâu. Chừng nào tôi còn sống thì em sẽ luôn an toàn. Bộ kimono trong số lễ vật hôm nay là của mẹ tôi gởi cho em làm áo cưới theo phong tục Nhật Bản, không biết có vừa người em không. Chiếc vòng ngọc trai là của bố tôi tặng mẹ, mẹ nhắn với em rằng đó là vật may mắn... Mẹ tôi viết thư chúc phúc dài lắm, nhưng chắc em cũng chẳng quan tâm phải không?"

Giọng nói khẽ khàng ấy làm cô gái phải nắm chặt bàn tay, khóe mắt nóng lên một cách kỳ lạ.

"Bố tôi bảo một ngày nào đó... phải đưa em về gặp bố. Dù tôi biết rằng... sẽ chẳng bao giờ đến ngày đó, nhưng tôi không dám nói với ông như vậy."

Anh mỉm cười một mình, không hề mở mắt ra nhìn và cũng không quan tâm xem Angsumalin còn đứng nghe nữa không.

"Giỏi lắm tôi cũng chỉ dám bịa ra một vài điều, giả vờ đấy là em nhắn tới

bố mẹ. Bố mẹ tôi muốn em được ngắm hoa anh đào, và đàn thử một bản nhạc Thái cho họ nghe xem có giống nhạc truyền thống của Nhật không. Còn mẹ tôi sẽ chơi bài *Sado Okesa* cho em nghe... Ngày bố mẹ chờ đợi sẽ không bao giờ đến, điều tôi chờ đợi hẳn cũng không đời nào có được!"

Angsumalin quay lưng chầm chậm ra về, nhưng rồi cô phải rảo bước thật nhanh như thể chạy trốn tiếng đàn réo rắt vang lên khe khẽ đuổi theo sau lưng.

Lão Pol chạy xồng xộc từ cầu thang lên nhà, đến nỗi vấp dúi dụi cả vào bậc cửa chúi về phía trước. Lão Bua theo đằng sau vội kéo lấy tay nên may mà không ngã:

"Từ từ cũng được. Ông vội đi đâu nào?"

Bà Orn cùng Angsumalin ngừng lau chỗ cốc chén đã rửa, đang úp thành hàng trên khay, quay lại nhìn rồi vặn ngọn đèn dầu cho to hơn.

"Cháu Ang, xong xuôi rồi nhé... Cái trò tham gia tổ chức này dễ ợt. Buồn cười cái thằng Míc-ca-tơ Mái-cơn, lúc vào nằm trong quan tài, mặt mũi nó cứng đờ làm như người chết thật không bằng. Loay hoay mãi mới đóng được cái nắp quan tài đấy."

Lão Pol với lão Bua cười hi hí với nhau, mặt mày nở nang tự đắc.

"Nhà còn đồ gì ăn không?" Lão Bua hỏi đến mối quan tâm thường nhật.

"Có để tôi lấy ra cho."

Bà Orn đứng dậy đi vào bếp, cô gái vội vàng hỏi khẽ:

"Lúc đi ra đấy có bị ai thấy không?"

"Cũng có."

"Ai?" Angsumalin hỏi cộc lốc vì nôn nóng.

"Sư thầy chứ ai. Sư thầy nghi nên xuống xem, nhưng nhìn thấy rồi, thầy cũng không nói gì. Sư thầy người nhà chùa, nhà Phật chắc không đem đi nói lại với ai đâu, cứ an tâm!"

"Nếu vậy thì không sao."

Cô gái khẽ thở dài băn khoăn không hiểu chàng trai buộc tội cô là do tận mắt nhìn thấy, hay chỉ suy luận rồi nói mò để bẫy cô.

“Còn lúc sau nữa... nhưng cũng không quan trọng đâu...”

“Chuyện gì nữa bác?”

“Lúc khiên quan tài xuống thuyền, chả hiểu cái thằng kỹ sư trưởng nó làm gì mà cũng xuất hiện ở đó. Nó bảo đi dạo, nên ghé vào hỏi thăm xem làm gì. Ầy dà... cứ tưởng là phải ra tay một trận rồi, hai đồng chí kia còn mang theo súng mà.”

Angsumalin mở to mắt, nhưng lão Pol vẫn kể tiếp giọng đầy tự hào.

“Mà bác nhanh trí, bảo là bác với bác Bua nhận khiêng quan tài thuê cho người ta. Nó đứng nhìn một lúc rồi bỏ đi. Suýt thì toi... Mà thế mới tiếc, không thì có khi thằng kỹ sư trưởng đã bị bắn tiêu đời rồi. Ông công nhận không, lão Bua?”

“Nhưng... nhìn cái con người nó cứ là lạ. Mắt gì mà nửa cười cười, nửa tàn ác, cứ nham hiểm thế nào ấy, chả dám nhìn vào.”

Bàn tay trắng mịn đang cầm chiếc chén hơi run rẩy. Anh ta không hề nói mò để bẫy cô, mà anh ta đã tận mắt bắt gặp.

“Em căm ghét tôi thực ra là vì em tham gia hoạt động cho phe Đồng minh!”

Ngoài những lý do khác, giờ đây anh còn phân chia ranh giới ngăn cách giữa anh và cô theo hai phe chiến tuyến nữa!

Chương 55

Cuộc chiến ngày càng gia tăng tính chất khốc liệt. Máy bay ném bom cả ngày lẫn đêm, bắt đầu trở thành chuyện bình thường đến mức một số người kiên gan thậm chí còn dám đứng nhìn bom trút xuống thành dòng.

Quân đội Nhật đóng ở Thái Lan bị di chuyển lên phía Bắc, qua Chiang Tung lên tận khu vực Nam Trung Quốc, một phần dồn sang chiếm lấy Đông Dương từ tay Pháp. Tờ rơi của phe Phát xít rải phấp phới khắp nơi để thông báo hết chiến thắng này đến chiến thắng nọ, tung hô khẩu hiệu "Châu Á là của người châu Á".

Angsumalin thầm hy vọng rằng tình hình chiến tranh sẽ khiến cho đội quân đóng bên xưởng phải chuyển đi làm nhiệm vụ ở vùng khác. Nhưng... hết ngày này... đến ngày khác, tiếng máy móc, tiếng búa đập gõ kim loại vẫn vang dội, và còn thường xuyên, liên tục hơn, không có ngày nào ngưng nghỉ. Dân làng không còn thấy lính trong xưởng ra ngoài đi chơi, nghỉ ngơi như trước. Nhân công cũng được huy động thêm rất đông, chia ca luân phiên làm việc cả hai tư tiếng. Hàng loạt tàu nước nông kiểu lòng phẳng được chuyển đi với số lượng lớn mà dường như vẫn không đủ. Và anh chàng kỹ sư trưởng cũng biến mất tăm mất tích. Đôi khi, giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng máy móc ầm ầm vọng tới khiến cô gái không khỏi băn khoăn lúc này anh đang làm gì, bận bịu đến nỗi không còn chút thời gian dành cho vợ chưa cưới? Hay là... hay là... việc ấy đã khiến anh có thể hoàn toàn cắt đứt tình cảm với cô? Đã lâu rồi cô không nghe thấy tiếng đàn réo rắt những thanh âm dịu ngọt vang vọng trong gió. Và dường như một quãng thời gian dài đã trôi qua kể từ ngày cô được nghe tiếng nói trầm ấm, dịu dàng, êm ái khẽ thì thầm bên tai:

"Hideko... Anh yêu em."

Hơi ấm và mùi hương quấn quýt thoang thoảng tan biến, nhường chỗ cho nỗi trống trải:

"Em căm ghét tôi thực ra là vì em tham gia hoạt động cho phe Đồng minh!"

Angsumalin biết rõ trong anh tràn ngập niềm kiêu hãnh về dòng máu và dân tộc, cũng như danh dự bản thân. Chính lòng tự tôn này có thể sẽ chia rẽ anh và cô ở hai trận tuyến suốt cuộc đời! Cô gái tự nhủ với lòng rằng nếu sự việc diễn tiến đúng như vậy, cô hẳn sẽ vô cùng vui sướng, nhưng sâu thẳm cô lại cảm thấy đau nhói mỗi lần nghĩ tới. Nhiều lần, Angsumalin cố gắng nghĩ đến Wanas, những mong tình cảm dành cho cái tên ấy sẽ khỏa lấp cảm giác chộn rộn, bất an, nhưng nỗi nhớ nhung, lo lắng cho anh có vẻ nhạt nhẽo hơn nhiều cảm xúc dành cho con người chỉ đang cách cô có một mảnh vườn và con kênh nhỏ. Có lúc, cô cố mường tượng hình ảnh của người từng là bạn chơi, bạn học, bạn chia sẻ buồn vui từ thuở thanh mai trúc mã nhưng có vẻ như bức tranh ấy cứ thiếu hụt đủ mọi chi tiết, đường nét mờ nhạt. Trong khi đó, hình ảnh của con người kia lại hiện lên ngay lập tức, hoàn chỉnh, sáng rõ như thuộc nằm lòng, từ nụ cười, cách nói lẫn đôi mắt đen dài đượm buồn.

Cô gái thở dài khe khẽ. Ngày cưới đã gần kề. Đại sứ văn hóa cả hai bên tíu tít liên lạc với nhau bàn việc tổ chức buổi lễ, đến nỗi nhà gái gần như không phải làm gì ngoài việc dõi theo chương trình hôn lễ bị thay đổi liên tục cho phù hợp. Báo chí đưa tin ầm ĩ từ trước sự kiện khiến dân tình trong vùng đua nhau xì xào:

"Con gái bà Orn đúng là có phúc!"

Angsumalin nghe mà cay đắng... Có thể nói rằng cái phúc cô được hưởng đấy bắt nguồn từ việc thiên hạ đua nhau thổi phồng những lời đặt điều về chuyện của cô! Và giờ đây, từ những lời đàm tiếu đồn đại, cô bỗng dưng trở thành người có phúc chỉ trong một chớp mắt. Mụ Mian mồm mắm cá bắt đầu lượn lờ ghé qua nhà cô thường xuyên, lại còn mở miệng đề nghị:

"Chị Orn có việc gì cần thì cứ gọi tôi làm cho. Đến hôm cưới, tôi sẽ đến giúp một tay, mình có phải người xa lạ ở đâu đâu. Cháu Ang đây tôi cũng nhìn thấy từ tấm bé, không ngờ là có phúc lớn. Người ta kháo nhau là ông Tổng tư lệnh đưa lễ vật có cả ngọc trai, cả kim cương vàng bạc đến mấy hòm cơ hả?"

Đám con gái cũng ghé vào dòm ngó, nhiều cô còn dám mở mồm hỏi:

"Cho xem áo cưới chút nào. Nghe người ta nói là đem từ Nhật sang, đẹp lắm, muốn tận mắt thấy xem như thế nào nào?"

Nhưng điều người ta kháo nhau ấy đều từ mồm lão Pol với lão Bua mà ra, rồi được lan truyền khắp xã từ miệng người nọ sang người kia. Những điều hai lão chỉ thấy chút ít thôi được thổi phồng bốc lên, có những thứ chưa hề chứng kiến mà hai lão cũng đơm đặt tùy thích đến mức cuối cùng, chính ông tổng tư lệnh kia cũng là chỗ thân quen với lão Pol, lão Bua, chẳng khác gì bạn bè thân thiết.

"Thôi các lão đừng phét lác nữa. Nếu thân thiết với ông ta thật thì lúc lão đi trộm dầu của bọn Nhật, sao kỹ sư trưởng lại bắt lão trói nghiến lại mà đổ dầu òng ọc vào mồm?"

Hai lão mất mặt khi bị người ta đào bới đến chuyện cũ, khiến cả hội đồng dư luận giữa quán cà phê của lão Ko cười ồ lên giễu. Lão Pol làm mặt giận dữ nói lảng sang chuyện khác:

"Này này, ăn nói cho tử tế chứ!"

"Nói chuyện đấy thì có gì không tử tế?"

Người kia cố tình hỏi trêu tức gân cổ ra vẻ đắc thắng. Lão Pol cũng vụng chèo khéo chống được ngay:

"Thì lúc đó người ta gọi là tình hình đang lộn xộn. Ông không biết đấy thôi, ngay cả bên mình còn chưa rõ ai với ai, nhầm lẫn là chuyện thường tình. Nếu là người khác, ông thử tính xem đã bao thằng tèo rồi, thế mà bọn tôi đây vẫn sống sót đến giờ."

"Đấy chẳng qua người ta gọi là lão già thịt dai!"

Tiếng nói kháy lẫn tiếng cười rộ lên. Lão Pol với lão Bua có vẻ đã quên tịt chuyện tham gia tổ chức mật, không thấy đem ra khoác lác như những chuyện khác nữa.

Ngọn đèn sáng trưng ròng từ trần nhà thả xuống gần chiếc bàn lớn bày la liệt những bản vẽ. Chàng trai đang cúi nhìn bản vẽ một cách chăm chú, thoạt trông tưởng rất tập trung vào công việc bởi chiếc bút chì nhọn trong tay chốc chốc lại gạch, khoanh, nối những đường vẽ với nhau. Nhưng

chẳng bao lâu đã thấy anh thở dài, tẩy xóa nhiều lần, và cuối cùng thì đặt bút xuống, đưa tay lên vuốt trán.

"Mou dekimashita ka? Đã làm xong rồi à?..."

Giọng nói từ sau lưng khiến chàng trai quay lại nhìn, anh phải hơi nheo mắt vì đang ngồi trong chỗ đèn sáng nhìn ra.

"Ơ, bác sĩ. Hôm nay bác sĩ qua sông sang tận đây ư?"

Bác sĩ Yoshi bước lại gần bàn, cúi xuống nhìn bản vẽ:

"Cậu đang làm gì thế?"

"Bản vẽ thuyền ạ. Tôi đang cố sửa để đóng thuyền chuyên chở quân lính trong vùng nước nông, trước nay vẫn thường chỉ đóng thuyền vận tải hàng hóa."

"Tốt..."

Bác sĩ Yoshi nói rồi quay ra nhìn chàng trai trẻ vẻ chăm chú:

"Dạo này công việc có vẻ nhiều à?"

"Cũng bình thường ạ."

"Trông cậu gầy đi đấy. Vết thương sau lưng thế nào rồi?"

"Khỏi rồi ạ, cảm ơn bác sĩ."

Anh cố giữ cho giọng nói nghe bình thường, vì suốt thời gian qua, anh chỉ biết tìm đến công việc... công việc... công việc... để làm luôn chân luôn tay. Bởi anh biết rõ, chỉ cần hở ra chút thời gian nào dù là ít ỏi, trái tim anh sẽ lại đau đáu nhớ nhung người con gái bé nhỏ, mảnh mai, chủ nhân của đôi mắt đẹp hút hồn ấy. Đôi mắt cô có lúc tràn ngập lòng căm thù khinh ghét rõ rệt, nhưng đôi khi lại bình thản sâu thẳm đến nỗi anh không thể đoán được cô đang nghĩ gì. Giữa thời khắc hiểm nghèo, anh lại có cảm giác mình đến được thật gần bên cô, như không hề có gì xen vào ngăn giữa hai người, không có điều gì chia rẽ, đẩy cô và anh xa cách lạnh lùng với nhau. Tiếng cô gọi tên anh tha thiết lặp đi lặp lại vì sợ hãi: "Kobori... Kobori..." làm anh bồn chồn lo lắng. Nếu chỉ có một mình, là một người lính thực thụ, anh chưa bao giờ đặt nặng việc sống chết. Nhưng chừng nào mà tay người con gái ấy còn đang nắm chặt, đặt niềm tin vào bàn tay anh thì Kobori quyết không đời nào chịu nhường bước trước cái chết, cho đến khi biết

chắc cô đã an toàn tuyệt đối. Khi vác cô trên vai, sự mệt mỏi và lối đi đầy rẫy trở ngại làm anh nhiều lần loạng choạng, nhưng anh không thể để mình ngã xuống. Cơ thể bé nhỏ mềm mại của cô đang trong vòng tay anh, mái đầu cô nép vào vai anh như một đứa trẻ và vòng tay ôm siết chặt của cô là động lực giúp anh lao về phía trước với cảm giác được sở hữu hoàn toàn, được chăm lo, bao bọc bảo vệ cô. Niềm xúc động hạnh phúc ấy vẫn ngự trị trong tim anh chưa lúc nào phai nhạt, cho đến khi anh biết được một sự thật khác và lập tức cảm thấy mọi hy vọng của mình tan thành mây khói.

Đêm trước ngày ăn hỏi, Kobori lao vào làm việc không chịu nghỉ ngơi, không nói chuyện với ai vì anh biết thừa nếu có đi nằm cũng không ngủ được và chỉ cần mở miệng nói với một ai đó thôi anh cũng sẽ không giấu nổi sự vui mừng cùng với hồi hộp trong lòng. Mọi nghi lễ của đám hỏi là việc của bề trên mà anh không được dự phần vào. Bởi vậy, khi đến giờ lành mà anh đã chờ đợi cả đêm, chàng trai bèn rời khỏi xưởng đóng tàu đi dạo, cứ để mặc cho đôi chân dẫn mình đi theo quán tính. Anh vòng qua lối đi mà số phận đã đưa đẩy khiến anh và cô rơi vào mối quan hệ mới này. Nhưng rồi, cảnh ba người lén lén lút lút trong vườn làm anh sinh nghi và lẳng lặng theo dõi nên đã tận mắt chứng kiến sự việc! Mặc dù vậy, nếu hành động gì ngay lúc đó chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến nhiều người khác, chàng trai bèn quay lại túp lều, lặng lẽ chờ lão Pol, lão Bua. Cái dáng dong dỏng mềm mại trong bộ váy dài gần chấm gót kẻ ngang tươi màu, cùng với chiếc áo dài tay ôm sát mình khiến thân hình cô càng thon thả. Mái tóc xõa dài thướt tha, khuôn mặt trắng sáng rạng ngời. Và khi hai ánh mắt chạm nhau, đôi mắt đen láy hơi mở to vì ngạc nhiên. Người con gái ấy giờ đây đã trở thành vợ chưa cưới của anh đúng theo tập tục. Nhưng rồi lòng anh chợt sáng rõ một sự thật - cô nóng lòng đi xuống vườn khi còn chưa thay bộ đồ mặc trong lễ hỏi chỉ vì muốn xem kế hoạch của mình đã trót lọt hay chưa. Nỗi đau lần này cay đắng, sâu sắc hơn bất kỳ nỗi đau nào mà anh từng phải chịu. Bởi trong suốt thời gian qua, anh luôn thầm mong một ngày nào đó tình yêu sâu đậm của anh sẽ khiến cô hiểu rằng tình cảm anh dành cho cô cũng giống như bất kỳ chàng trai nào dành cho người mình yêu, chứ anh không phải một kẻ thắng trận dùng quyền lực để đoạt lấy

người phụ nữ yếu thế mà mình mê thích!

Nhưng sự việc anh bắt gặp đã lập tức khiến anh nhận ra không đời nào niềm hy vọng ấy trở thành sự thật. Hóa ra cô ấy không căm ghét anh vì những lý do anh từng biết, mà cô căm thù anh bằng tất cả tâm hồn và tinh thần của một người đấu tranh không bao giờ chịu khuất phục! Đã quá muộn để có thể quay về điểm xuất phát, đã quá muộn để có thể xóa đi vết thương khắc sâu trong lòng. Nhưng anh cũng không thể hé miệng kể cho ai chuyện này, dù nó là mối nguy to lớn đối với quân đội của Thiên Hoàng! Vì lý do này mà chàng trai chôn vùi mình trong công việc... ít nhất thì còn có công việc giúp anh tạm quên nỗi nhức nhối này cũng như xoa dịu phần nào cảm giác tội lỗi.

Bác sĩ Yoshi quan sát chàng trai đang đứng im bất động ấy với ánh mắt của người từng trải nhìn người ít tuổi, không phải giữa những sĩ quan với nhau... Thân hình cao lớn của người lính trông cứng cỏi và chăm chú vào công việc nhưng ông bác sĩ hiểu rõ trái tim của Kobori khác hẳn vẻ bề ngoài. Chất lịch thiệp nhã nhặn, tâm hồn tinh tế của anh đáng ra nên thuộc về một trí thức thì đúng hơn. Điều duy nhất khiến chàng trai này bước vào quân ngũ chỉ là niềm tự hào đối với danh dự gia tộc mình mà thôi.

“Ông Tổng tư lệnh bảo tôi đến nhắc cậu vẫn chưa đi gặp đại sứ văn hóa bàn về đám cưới...”

“Tôi chán không muốn nghe họ nói, toàn những chuyện không đâu.”

“Nhưng cậu cũng cần biết.”

“Vậy mai tôi sẽ sang đó.”

“Từ... hôm ăn hỏi, cậu đã đi thăm cô ấy chưa?”

Chàng trai im lặng một thoáng, rồi trả lời giọng thản nhiên?

“Chưa. Tôi không có lúc nào rỗi, công việc bề bộn quá. Bác sĩ biết không, tàu vận tải chúng tôi đóng sử dụng hiệu quả lắm.”

Kobori tìm cách nói lảng sang chuyện khác nhưng người đối thoại đã cướp lời hỏi lại trước:

“Sao cậu không đi?”

"Tôi đã nói là tôi bận mà, cái bản vẽ này..."

"Cậu làm việc cả hai tư tiếng đông hồ cơ à?"

"Kìa, bác sĩ..." Anh cố bật cười làm như đấy là câu nói đùa. "Thời gian rảnh thì cũng có chút ít, nhưng xong việc thì đã nửa đêm. Lúc đấy mà đi thăm thì ai người ta mở cửa tiếp tôi."

"Chẳng phải cậu yêu cô ấy sao?"

Câu hỏi thẳng thắn làm chàng trai sững sờ hồi lâu. Bác sĩ Yoshi cũng không nói gì tiếp, như thể đang lắng tai chờ câu trả lời. Gương mặt Kobori hơi cúi xuống như đắn đo suy nghĩ. Một lúc sau, anh mới đáp lại, giọng chắc nịch:

"Phải, tôi yêu cô ấy, bác sĩ ạ. Cho dù cô ấy thế nào thì tôi cũng vẫn yêu cô ấy. Chính tôi đã từng bảo với bác sĩ, tên cô ấy nghĩa là mặt trời, là vầng dương mà chúng ta dùng để định hướng tìm đường, đem lại hơi ấm cho ta, nhưng đôi khi cũng thiêu đốt ta, dù vậy ta vẫn cứ yêu."

"Tình yêu chưa bao giờ thiêu đốt ai cả."

"Không đúng đâu, bác sĩ. Trước khi ra trận, mẹ muốn tôi cưới một cô gái mà bà đã chọn từ trước để kịp có cháu nối dõi như người ta vẫn thường làm. Nhưng... tôi thì không thể, vì tôi không yêu cô gái đó. Tôi viện lý lẽ với bà là tôi sẽ không vui vẻ gì nếu phải sống với người mình không yêu. Giờ tôi mới nhận ra rằng kể cả khi có được người ta yêu, yêu vô cùng cũng chưa chắc đã hạnh phúc. Tôi không biết tại sao tôi yêu người con gái này, hoặc hỏi tôi yêu cô ấy vì lẽ gì thì tôi cũng chịu không trả lời được, nhưng tôi yêu mọi thứ làm nên con người cô ấy. Đã yêu rồi thì phải chấp nhận cả nỗi buồn, cả đau khổ. Tôi đã nói rồi, không biết chừng... tình yêu có thể thiêu đốt làm ta cháy rụi, đau đớn cho đến chết."

"Cậu nhớ lấy... chàng trai... Tình yêu chỉ có thể làm ta đau khổ giai đoạn đầu thôi, nếu ta hiểu nó, tình yêu có thể làm ta thấy ấm lòng, biết tin yêu, hy vọng và nuôi dưỡng trái tim ta mãi mãi."

"Vậy còn lòng căm thù hả bác sĩ. Hãy giảng cho tôi nghe về lòng căm thù đi!"

Chương 56

Vị bác sĩ trung niên nhìn chàng trai đang đứng trước mặt đến lượt ông sững lại:

"Trong lòng căm thù thì không có tình yêu."

"Vậy đấy bác sĩ." Tiếng cười khe khẽ nghe chua chát.

"Cô gái ấy chắc chắn không căm thù cậu vì bố cô ta tham gia tổ chức Người Thái tự do!"

Giọng nói điềm tĩnh của bác sĩ Yoshi làm cho chàng trai lập tức im bặt, rồi anh hỏi lại bằng giọng bình thản:

"Bác sĩ đang nói chuyện gì vậy?"

"Cậu đâu phải kẻ ngốc, Kobori."

"Bác sĩ cứ giải thích cho rõ thì hơn, tôi không thích tự suy diễn."

"Cậu không nghi ngờ gì sao, tại sao chỉ huy lại cho phép cậu lấy vợ dễ dàng thế trong thời buổi chiến tranh này? Cậu chưa từng thắc mắc à, là tại sao đoàn đại sứ văn hóa lại dính dáng đến chuyện này?"

"Tôi cũng có tự hỏi là sao phải tổ chức linh đình đến thế, bởi cùng lắm chỉ có tác dụng tuyên truyền cho việc thắt chặt mối quan hệ hữu nghị gì đó mà đoàn đại sứ họ hay nói đến thôi."

"Nguyên nhân đằng sau là vì chúng ta đang theo dõi bố của Angsumalin, chúng ta biết rõ ông ta tham gia tổ chức Người Thái tự do nhưng chưa lần nào bắt tận tay, day tận trán được. Phía tình báo cũng đồng tình rằng nếu con gái ông ta lấy cậu, việc này ít nhất sẽ làm uy tín của ông ta lung lay."

Đáp án này giống như chiếc chìa khóa thứ hai mở ra sự thật khiến anh hiểu rõ hơn mọi chuyện. Cô gái ấy không hành động đơn độc mà là một bánh răng trong bộ máy của tổ chức Người Thái tự do. Tổ chức này có đường dây bắt nguồn từ Anh, Mỹ qua Ấn Độ, Miến Điện rồi vào Thái Lan

mà Cục Tình báo Nhật vẫn luôn để mắt truy tìm. Anh đã tận mắt thấy cô hành động, và đã có thể báo sự việc này cho bên tình báo quân đội nếu anh... có thể! Chàng trai thở dài, chừng nào còn hơi thở, anh sẽ không đời nào để ai làm hại đến người con gái ấy! Chắc chắn cô ghét anh vì lý do gì thì anh đã biết, nhưng sau việc cô đồng ý lấy anh làm chồng, ắt hẳn cũng còn nguyên nhân khác. Cục Tình báo muốn anh làm con rối giật dây vì mục đích chính trị, còn cô lấy anh làm bình phong để che mắt dư luận cho hoạt động bí mật của mình! Kobori nắm chặt bàn tay, cảm giác tức giận bùng lên trong lòng nhưng rồi chỉ giây lát, nỗi tuyệt vọng bắt đầu xuất hiện từng chút một, tích tụ thành niềm cay đắng và sự mệt mỏi.

"Có lẽ vì điều này mà cậu và Angsumalin luôn luôn có cảm xúc trái ngược, không thể hiểu nhau. Cô ấy chắc hẳn nghi cậu lợi dụng mình vì mục đích chính trị, còn cậu lại cho rằng cô ấy ghét cậu"

Chàng trai liếc nhìn bác sĩ Yoshi, hiểu rằng ông không biết thêm gì hơn. Anh đành mỉm cười:

"Thôi bỏ đi, bác sĩ. Cảm ơn ông đã cất công sang tận đây. Có lẽ tôi phải xin phép làm việc tiếp đây ạ."

Chàng trai ấy cúi xuống, tiếp tục xem xét bản vẽ, không chú ý đến sự hiện diện của bác sĩ Yoshi nữa. Khuôn mặt dưới ánh đèn hơi tái, trông như đang cố kìm giữ một cảm xúc gì đó vào sâu trong lòng.

"Tôi quý cô bé đó vì quen biết từ lúc cô ấy còn nhỏ, và cũng quý tính cách của cậu. Tôi muốn cậu suy nghĩ kỹ thêm, hãy cố gắng để hiểu nhau trước khi quá muộn."

Ông bác sĩ quay lưng ra về, nhưng vừa bước tới cửa thì dừng lại.

"Bác sĩ chờ chút đã..."

Dáng người cao lớn thẳng tắp ấy vẫn quay lưng lại phía ông, chỉ thấy bóng đen thẫm.

"Tôi xin lỗi vì cư xử bất lịch sự, nhưng bác sĩ không biết đó thôi, Hideko... ý tôi là Angsumalin, cô ấy không căm thù tôi vì nghĩ rằng tôi lợi dụng cuộc hôn nhân này cho mục đích chính trị và tôi cũng không nhầm khi nghĩ rằng cô ấy căm thù mình. Nhưng... thật sự là cô ấy cảm thấy như vậy đấy, chắc chắn cô ấy căm thù tôi lắm. Bác sĩ không thể hiểu được đâu.

Xin chào bác sĩ, cảm ơn ông lần nữa."

Tiếng chân nặng nề bước đều từng nhịp đi tới gần làm cô gái đang đứng khoanh tay trước ngực dưới gốc cây bần khẽ cử động, cô cố kiềm chế để giữ một thái độ bình thường. Cô từ từ quay lại, nhưng khi dáng người ấy bước ra khỏi khúc quanh sau bụi cây, dù lối đi tối ôm nhưng cô vẫn nhận ra đó không phải đường nét cô hằng ghi nhớ như in trong đầu. Angsumalin cất tiếng hỏi khẽ khàng, giọng đều đều:

"Ai đấy?"

"Là bác sĩ Yoshi đây, Angsumalin."

"Ồ... bác sĩ có việc gì ư? Mời lên trên nhà ạ."

"Không có gì. Bác ghé qua nói chuyện chút thôi. Cháu rỗi phải không?"

"Vâng." Câu trả lời ngắn ngủn như không sẵn lòng lắm.

"Lúc nãy, bác vừa mới nói chuyện với Kobori."

Cô gái im lặng, không hé miệng hỏi một lời.

"Thấy cậu ấy bảo là vẫn chưa qua đây vì có việc gấp phải làm."

"Không cần phải bảo với cháu làm gì đâu, bác sĩ ạ."

Giọng cô hơi cộc nhưng người nghe lại bật cười vui vẻ.

"Kobori là con người có hai mặt tính cách đối nghịch nhau mà bản thân cậu ấy cũng không tách biệt được, cả dịu dàng và cứng rắn, cả tình yêu và lòng kiêu hãnh y như cháu vậy, Angsumalin."

"Bác sĩ đừng kéo cháu liên quan vào đấy thì hơn."

"Bản chất cháu cũng giống Kobori." Ông bác sĩ vẫn đều đều nói tiếp: "Cháu là một cô gái dịu hiền, nhạy cảm nhưng vì luôn phải chống chọi với khó khăn, luôn lấy lý trí, lấy vẻ kiên cường ra để che giấu không cho ai biết rằng thực chất, cháu cũng chỉ là một cô gái yếu đuối."

"Đủ rồi, bác sĩ!"

"Lý trí hay tinh thần sắt đá là điều tốt nếu như ta sử dụng nó trong hoàn cảnh thích hợp, nhưng liệu có ích gì khi đem nó ra đối xử với người mình yêu?"

"Bác sĩ muốn nói đến ai?" Giọng cô gằn mạnh.

"Ai cũng được, Angsumalin ạ... bất kỳ ai mà ta yêu quý."

Giọng trả lời vẫn nhẹ nhàng.

"Liệu có ích gì khi đem lòng kiêu hãnh ra thử thách nhau. Cuộc đời con người ta không dài đâu, nhất là thời gian sống trong tình yêu thường qua đi rất nhanh. Bác đã trải qua khoảng thời gian như thế, Angsumalin ạ, đó là quãng đời mà cho dù xung quanh có như thế nào, thời tiết có giá lạnh khắc nghiệt ra sao, khổ sở khó khăn nhường nào, trong tim mình vẫn luôn thấy ấm áp. Và cho dù... thời gian ấy sẽ không quay trở lại, bác vẫn cảm thấy vui sướng mỗi khi hồi tưởng lại hạnh phúc đã qua để làm động lực cho mình sống tiếp. Cháu hãy nhớ, Angsumalin... nếu như hiểu được người ta yêu, ngọn lửa đó sẽ luôn sưởi ấm con tim ta."

"Cảm ơn bác sĩ nhưng cháu không cần đến hơi ấm từ ngọn lửa nào cả."

"Vậy thì thôi, Angsumalin."

Bác sĩ Yoshi hạ giọng khe khẽ, rồi lại nói bâng quơ như đang tự bảo mình:

"Thật kỳ lạ. Cách duy nhất để thắp lên ngọn lửa trong tim ấy là hai người phải thấu hiểu nhau, từ đó sẽ nảy sinh tôn trọng và tin tưởng. Một khi ngọn lửa ấy đã được thắp sáng và bùng cháy thì sẽ không bao giờ lụi tắt cả!"

Ông bác sĩ nói rồi khẽ thở dài trước khi ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đầy những ánh sao lấp lánh.

"Đêm nay sao sáng, thật hợp để ra ngoài đứng nhớ thương ai đó!"

Cô gái cảm thấy mặt mình bỗng nhiên nóng bừng, nhưng vẫn đáp lại bằng giọng điềm tĩnh:

"Bác sĩ còn nhớ Wanas không ạ?"

"Còn nhớ chứ, không nhận được tin tức gì cả. Thật đáng tiếc cậu ta cũng là một thanh niên tốt. Chiến tranh... là như thế đấy."

"Đúng vậy, bác sĩ. Hôm ra đi, anh ấy đã chia tay cháu tại nơi này. Nếu như có ai đó mà cháu nhớ nhung, thì người đó cũng nên là Wanas có phải không ạ?"

"Điều đó còn tùy cậu ta quan trọng đối với cháu đến mức nào. Nếu cậu

ta là người quan trọng, thì cháu nên nhớ; nếu như cháu có người khác quan trọng hơn thì đó cũng là quyền của cháu."

"Chắc chắn là đối với cháu, không có người nào khác cả!"

Cô gái nhấn mạnh từng tiếng như thể muốn nhắc nhở bản thân mình. Gió mát hiu hiu thổi qua, đưa tiếng máy móc kim khí từ bên xưởng đóng tàu vang vang, cùng với đó là tiếng nhạc trong vắt thánh thót của một loại nhạc cụ.

"Sado Okesa."

Giai điệu đã quen tai nhưng đến giờ, cô gái mới biết tên bản nhạc từ bác sĩ Yoshi. Sado Okesa... bản nhạc mà anh từng bảo với cô:

"Bố mẹ tôi muốn em được ngắm hoa anh đào, và đàn thử bản nhạc Thái cho họ nghe xem có giống nhạc truyền thống của Nhật không. Còn mẹ tôi sẽ chơi bài Sado Okesa cho em nghe... Ngày bố mẹ chờ đợi sẽ không bao giờ đến, điều tôi chờ đợi hẳn cũng không đời nào có được!"

Giọng nói buồn bã cay đắng vẫn văng vẳng trong tâm trí. Tiếng đàn vẫn vang lên da diết, giống như đang gửi gắm lời than trách... Cô gái bắt đầu cảm thấy bức bối như không thở được.

"Bài hát này là của quê hương cậu ấy!"

Angsumalin mím chặt môi. Anh có thời gian trò chuyện với bác sĩ Yoshi, có thời gian chơi đàn nhưng chưa bao giờ có thời gian cho người vợ sắp cưới của mình.

"Bác đi đây. Có lẽ Angsumalin cũng muốn được riêng tư để còn nhớ đến người quan trọng của mình chứ!"

Bác sĩ Yoshi quay lưng về theo lối cũ, để lại cô gái đứng nhìn theo đến khi ông đi khuất. Tiếng đàn réo rắt vẫn vang lên những thanh âm ngọt ngào, tha thiết.

"Em căm ghét tôi, thực ra là vì em tham gia hoạt động cho phe Đồng minh!"

Angsumalin thở dài, nhẹ nhàng quay người lại đăm đăm ngắm nhìn dòng nước ánh lên trong bóng tối.

"Hideko... anh yêu em."

Tiếng đàn êm dịu đột ngột dừng lại, như thể người chơi bỏ cây đàn

xuống một cách vội vàng. Giữa màn đêm tĩnh lặng, cô gái chợt cảm thấy cô độc và lạnh lẽo mà không rõ lý do...

Tiếng bước chân nặng nề đi trên con đường nhỏ quanh co giữa những hàng cây tiến lại gần. Angsumalin vẫn đứng yên mà không ngoái lại nhìn cho tới khi cảm nhận được có người lặng lẽ đến đứng đằng sau lưng.

"Cháu tưởng bác sĩ đã về rồi cơ mà!"

"Là tôi đây!"

Giọng trầm ấm dịu dàng vang lên rõ ràng bên tai, cùng với đó là nỗi cô quạnh trong lòng cô gái được thay thế bằng cảm giác mừng vui ấm áp chạy thẳng vào tim!

Chương 57

"Lúc nãy bác sĩ đến tìm tôi bên xưởng, không nghĩ là còn ghé qua đây nữa."

Giọng anh vẫn nhẹ nhàng như trước, không thể hiện cảm xúc.

"Bác sĩ có chuyện gì với em à?"

Câu hỏi ấy làm cảm giác ấm áp vừa bùng lên lại vụt tan biến ngay, giọng cô đáp cũng trở nên buông nản theo:

"Đâu có. Rảnh rỗi nên ông ấy ghé qua nói chuyện... thế thôi."

Cô đay mạnh từ cuối khiến chàng trai thở dài.

"Bác sĩ còn có thời gian nói chuyện với em, còn... tôi thì chẳng rỗi được lúc nào."

"Biết rồi ạ!"

"Cho dù có chút thời gian, chắc em cũng chẳng muốn nói chuyện với tôi đâu."

Lần đầu tiên cô nghe thấy anh nói với giọng trách móc và giận dỗi. Angsumalin vẫn đứng yên, cảm giác bực bội tan đi một cách lạ lùng.

"Thế chúng ta cứ quay lưng lại mà nói chuyện với nhau thế này à?"

Câu hỏi cất lên cùng với tiếng cười, rồi anh bước tới đứng đối diện cô. Trên thân hình cao lớn thẳng tắp vẫn mặc quân phục, chỉ có tay áo kéo lên quá khuỷu, đôi mắt sáng lên trong bóng tối mờ mờ, khoảng cách khá gần khiến cô ngửi thấy mùi mồ hôi lẫn với hương thơm dìu dịu.

"Nhớ em lắm, mà nhiều việc quá, thật đấy."

Chàng trai thanh minh khiến cô thấy tức cười.

"Tôi cũng bỏ công việc sang đây đấy. Lúc đầu dừng tay định chơi *shamisen* một lát rồi làm việc tiếp, nhưng đến bài *Sado Okesa*, nhớ em không chịu nổi."

Người nói im lặng giây lát, nhưng không thấy người nghe đáp lại bèn hạ thấp giọng khẽ nói:

"Chắc em cũng chẳng quan tâm đâu."

"Biết rồi."

Câu nói ngắn ngủn làm chàng trai lại rơi vào im lặng, cảm thấy khó khăn khi phải kiếm chuyện nói tiếp.

"Bác sĩ đến tìm tôi... và cho rằng chúng ta nên nói chuyện để hiểu nhau trước khi quá muộn."

"Thật ra đã quá muộn rồi. Anh nghĩ rằng nếu chúng ta hiểu nhau thì đám cưới này sẽ hủy bỏ được ư?"

"Tôi đã cố làm hết sức, không ngờ mọi thứ lại ra thế này. Em cũng biết rõ giống như tôi là không có cách nào sửa chữa được. Nhưng có thể em cũng không phải chịu đựng tôi lâu nữa đâu."

Gương mặt đang ngước lên nhìn bầu trời chỉ thấy như một bóng đen mờ.

"Chiến tranh biến đổi từng ngày từng giờ. Biết đâu tôi sẽ bị điều động đi nơi khác và không quay lại nữa, hoặc nếu em chán ghét bản mặt tôi quá không chịu được nữa, tôi sẽ gấp rút xin chuyển đi đóng quân dưới tàu. Nếu như em may mắn tôi sẽ gặp rủi ro sớm hơn!"

"Tùy anh thôi... tùy anh. Anh muốn xử lý thế nào cũng được nhưng càng nhanh càng tốt."

"Tôi đã đoán là sẽ nhận được câu trả lời thế này mà. Nếu có ngày tôi gục xuống chết trước mặt em, chắc em sẽ mừng lắm nhỉ?"

"Phải rồi. Phải... tôi chờ mong ngày đó!"

Buột miệng nói ra xong, cô không khỏi giật mình hối hận. Kobori sửng sốt, im lặng một hồi như để kìm nén cảm xúc trong lòng.

"Em cứ cầu mong đi, hoặc lễ Phật mà khấn nguyện cũng được, ngày em chờ đợi sẽ đến, điều em mong muốn sẽ sớm như ý nguyện."

"Chắc chắn là tôi sẽ làm rồi, anh không phải lo!"

"Tôi không sợ chết, thậm chí còn nghĩ... biết đâu... cái chết rốt cuộc sẽ

giúp cho tôi có được niềm an vui thực sự.”

Điều gì đó trong giọng nói bình thản như đã buông trôi mọi thứ ấy làm cho người nghe cảm thấy đau nhói trong lòng.

“Đêm nay trời sao đẹp quá. Chắc em muốn dành thời gian để tưởng nhớ tới người em yêu, và nguyền rủa người em căm ghét. Có lẽ tôi nên về thôi.”

Anh đứng thẳng người lên, nhưng rồi chững lại.

“Anh nhiều việc thế à?”

Giọng nói ấy nghe dịu dàng đến nỗi làm Kobori ngạc nhiên.

“Thì cũng... nhiều.”

Làn gió mạnh thổi ào tới khiến một đám đom đóm đang đậu trên cành cây phía trên đầu cô gái tản ra tứ tung, nhiều con sà xuống mái tóc cô tạo thành những đốm sáng nhấp nháy. Chàng trai đưa tay ra chộp lấy con đom đóm bay qua trước mặt, nắm hờ bàn tay lại rồi đưa lên sát mắt hé nhìn như đứa trẻ tò mò.

“Tiếng Thái gọi là con gì?”

“Đóm đóm.” Cô gái ngừng một chút rồi giảng giải tiếp: “Người Thái tin rằng đó là linh hồn của một người đàn ông thắp đèn đi tìm người vợ chết đuối... Cô gái ấy tên là Lamphu[38], giống tên loài cây này. Vì thế mà đom đóm thường thích đậu ở cây bần.”

Nói đến đây, giọng Angsumalin hơi ngập ngừng vì trong khoảnh khắc ấy cô chợt nhớ ra giai thoại này cô từng được nghe từ một người khác, cũng tại nơi đây, người đó còn nhắc đi nhắc lại:

“Anh không muốn giống như đom đóm, phải thắp đèn tìm kiếm linh hồn của nàng Lamphu dưới sông... Năm năm nữa anh sẽ quay về nhắc lại câu hỏi mà anh đã hỏi em. Thời gian năm năm hẳn sẽ rất dài vì chính anh cũng đợi em, anh không để mặc cho em đợi anh một mình đâu!”

Lúc này đây... mọi sự đã thay đổi, không chỉ là thời điểm, là sự việc mà người đang đứng trước mặt cô đây cũng khác rồi. Lời hứa xưa đang trôi đi mất, vì chính cô là người không thể chờ anh đủ năm năm như đã hẹn!

“Người Nhật chúng tôi cũng có chuyện kể tương tự về nàng tiên dệt vải và chàng trai chăn cừu. Hai người họ yêu nhau nhưng bị ngăn cấm, chia

cách nên không thể gặp được nhau. Cuối cùng, thượng đế rủ lòng thương nên hóa phép cho họ biến thành hai ngôi sao trên trời, mỗi ngôi ở một bên dải sông Ngân, nhưng sẽ được gặp nhau mỗi năm một lần vào ngày mùng bảy tháng Bảy. Cứ đến ngày Thất tịch chúng tôi lại tổ chức lễ hội Tanabata Matsuri, trang trí đèn lòng, giấy màu, hoa giấy cắm vào những cành uốn cong nối với nhau tượng trưng cho hai chòm sao...

"Những câu chuyện tình thường hay buồn."

Nói xong câu cuối, anh thở dài và xòe bàn tay thả cho con đom đóm đập cánh bay lập lòe đến gia nhập cùng đồng loại.

"Nhìn con đom đóm này mà xem, nó sẽ phải đốt đèn đi tìm người yêu suốt đời. Thế em có người đang chờ đợi mình không?"

"Có." Cô gái đáp bằng giọng đều đều.

Kobori im lặng một lát. Bóng tối mờ ảo khiến cô không nhìn rõ nét mặt anh, ngoại trừ khuôn mặt hơi cúi xuống.

"Tôi rất tiếc. Có lẽ vì vậy mà em căm ghét tôi đến thế. Tôi không nghĩ là sẽ xảy ra nhiều rắc rối thế này."

"Không... cũng không đến mức ấy."

Angsumalin cũng không hiểu tại sao mình lại phải nôn nóng giải thích:

"Anh ấy chỉ... xin tôi đợi, có... thế thôi."

"Nhưng em cũng muốn đợi người đó, phải không?"

Cô không đáp lại mà chỉ dõi mắt nhìn đăm đăm xuống dòng nước trước mặt.

"Tôi hiểu rồi. Nếu em nói cho tôi từ trước thì có phải tốt không."

"Không phải vậy. Chỉ là anh ấy muốn tôi đợi, và..."

"Em mong có thể giữ ước hẹn giữa hai người."

Giọng nói trầm ấm cười khe khẽ trong cổ họng như tự giễu chính mình.

"Tôi sẽ nghĩ xem nên làm thế nào. Ngày mai tôi sẽ sang sông... có thể sẽ thử đàm phán xem có được không. Nhưng em cũng đừng hy vọng gì nhiều bởi cả em và tôi đều bị trói buộc cả rồi."

"Anh có ai đợi chờ ở hậu phương không?"

"Có."

Cùng một câu trả lời ngắn ngủi mà làm cho người nghe bỗng thót lòng.

"Có một người phụ nữ luôn luôn ngóng chờ tôi, chắc hẳn đó là người phụ nữ duy nhất yêu thương tôi thật lòng, có lẽ cũng là người phụ nữ duy nhất đêm nào cũng cầu nguyện cho tôi. Trong khi một người khác..." Người nói khẽ thở dài.

"Mà thôi. Đối với tôi thế là quá tốt rồi. Tôi chưa từng có gì thật sự thuộc về mình... Tính mạng dâng lên Nhật hoàng, trái tim thuộc về người khác, thân thể rồi cũng gởi vào lòng Mẹ Đất dù cũng chưa biết là ở đâu. Thật buồn cười, con người ta sinh ra ở một nơi mà đến khi chết lại phải nằm cô quạnh ở một nơi khác."

"Một ngày nào đó anh sẽ được trở về bên cô ấy."

"Không phải là cô ấy, phải gọi là bà, vì người phụ nữ đó chính là mẹ tôi... Khuya rồi, em mất thời gian nói chuyện với tôi lâu rồi đấy. Tôi phải cáo từ thôi."

Angsumalin cảm thấy khóe mắt mình nóng một cách kỳ lạ.

"Kobori."

Chàng trai sững lại vì tiếng gọi tên anh nghe dịu dàng y như hôm nào đó, khi anh và cô cùng nhau tìm đường thoát thân trong cơn loạn lạc.

"Đêm nay tôi sẽ cầu nguyện cho anh."

Đôi vai vươn thẳng lên, khó nhọc kìm nén cảm xúc không cho lộ ra giọng nói.

"Cảm ơn... Nhưng đừng làm vậy. Em cầu nguyện cho ai đó đang ngóng chờ em thì hơn, vì mạng sống của anh ta có ý nghĩa hơn của tôi."

Vóc người cao lớn bước lùi, cúi thấp người từ biệt rồi quay lưng lại, rảo nhanh những bước dài dứt khoát, thoáng chốc đã biến mất trong bóng tối. Cô gái nắm chặt tay, gục đầu vào thân cây bên cạnh.

"Wanas... Wanas... Hãy lấy lại lời hứa của anh... Hãy đem nó đi... Hãy thu lại lời hẹn ấy..."

Giọng nói nghẹn ngào bởi bao tình cảm dồn nén chợt trào dâng.

Chương 58

Một đợt sóng lớn ào ạt xô lên tận bậc thang bến nước khiến cô gái rụt chân lại, quay đầu nhìn chiếc xuồng trắng đang trôi đến gần. Đây là lần đầu tiên cô gặp lại anh từ sau đêm đó. Gương mặt phía dưới mũ lưỡi trai dù rám nắng nhưng cũng xanh xao đi thấy rõ, đôi mắt đen dài trở nên sâu hơn, đôi môi khô khốc, có vẻ như anh đã làm việc quần quật suốt thời gian qua.

"Tôi vừa từ Bộ Tư lệnh về."

Đôi mắt ấy liếc nhìn về phía cô gái một thoáng rồi quay sang hướng khác:

"Tôi đã thử nói chuyện với họ về... việc của chúng ta rồi."

Angsumalin hơi mím miệng nhưng vẫn ngồi im.

"Chúng tôi viện ra rất nhiều lý lẽ tranh luận, nhưng rất tiếc là tôi đã không thành công. Hôn lễ đã ấn định không thể thay đổi được. Ý em thế nào?"

"Vậy cũng chẳng có thể làm gì được nữa."

"Người ấy của em..."

"Anh ấy ở rất xa, chắc không biết tin..."

"Nếu thế... sau khi... cử hành hôn lễ, có thể tôi sẽ xin chuyển công tác xuống đóng quân dưới tàu sớm hơn. Nếu tôi đi sớm được, phía em chắc không có vấn đề gì, ngoại trừ em phải nói chuyện để... người ấy hiểu. Vì vậy, tôi đã trả lại căn nhà họ sắp xếp cho chúng ta ở rồi. Tôi sẽ ở trong xưởng, em cứ ở nhà mình. Em cần tôi làm gì thêm nữa không?"

Cô gái lắc đầu, cảm thấy khô khốc trong cổ không nói được lời nào.

"Tôi ghé qua báo với em như vậy. Trong khoảng thời gian này, tôi sẽ... không đến nữa để khỏi làm phiền em. Nếu em có việc gì cần hỏi, cứ bảo lão Pol, lão Bua sang xưởng gọi tôi. Còn áo cưới, Bộ Tư lệnh sẽ cử người đến

hướng dẫn cách mặc sau. Chắc em không muốn mặc bộ lễ phục ấy cho lắm, nhưng đoàn đại sứ văn hóa họ không chịu."

"Không sao."

"Tôi đi đây."

Chiếc xuồng máy tăng tốc, cắt ngang dòng nước lao vút đi nhanh chóng.

Người lái ngồi thẳng không hề quay lại nhìn phía sau.

Hội trường Bộ Tư lệnh vốn dĩ có diện tích rất lớn, vậy mà giờ đây trông chật chội thấy rõ vì đông kín sĩ quan của cả hai bên. Cô dâu trong bộ kimono rực rỡ, tóc búi cao kèm tóc giả, mặt vẽ màu trắng, xanh, đỏ nên trông tựa như búp bê. Cô đứng cúi đầu khiêm nhường bên chú rể mặc quân phục chỉnh tề. Có vẻ như anh là người có chiều cao nổi bật giữa đám đông, gương mặt ngăm đen trông thản nhiên khi cúi mình cảm ơn những lời chúc phúc. Chốc chốc đôi mắt đen dài lại phóng những tia nhìn ngang qua hội trường, đăm đăm vào quốc kỳ hai nước làm thành những dải trang trí treo khắp nơi. Thỉnh thoảng, mỗi khi có người cầm ly rượu, cúi đầu và đưa cho anh rồi nói những lời chúc dài dằng dặc, mà hầu như đều chung quy lại ở chữ *"Kanpai"*... xin chúc ngài hạnh phúc, thịnh vượng... hoặc *"Kanpai suru"*... xin nâng ly vì hạnh phúc của ngài... chàng trai đều giơ cao ly rượu rồi uống cạn. Dù khuôn mặt đã đỏ bừng nhưng anh vẫn đứng vững, lưng thẳng tắp, không cảm thấy say chút nào. Hôn lễ cử hành từ sáng đến tận tối, tất bật rối ren, xen kẽ bằng các nghi lễ của cả hai bên. Phóng viên hai nước chụp ảnh liên hồi bất tận, người ta nhắc đi nhắc lại cụm từ mối quan hệ hữu nghị trong khi vẫn rình rập theo dõi nhất cử nhất động của nhau.

Angsumalin cảm thấy mình chẳng hơn gì một con rối biết hít thở đi lại, chỉ nghe lệnh rồi làm theo. Giữa đám đông lộn xộn toàn người lạ mặt, tiếng Thái, tiếng Nhật nghe lẫn lộn vào nhau mà vẫn phải dùng tiếng Anh làm phương tiện giao tiếp chính, điều duy nhất giúp cho cô vững lòng là dáng người cao lớn trong bộ đồ trắng kia, dù anh di chuyển tới đâu, dù cô đứng cúi mặt nhưng chỉ đưa mắt tìm một chút là đã nhận ra ngay. Chốc chốc anh lại quay về đứng cạnh cô, Agsumalin thích ngắm bàn tay to khỏe với nước da nâu đang cầm lấy thanh gươm và đôi găng trắng, dáng điệu

cứng rắn đúng kiểu nhà binh. Nhiều lần bàn tay anh vô tình quay qua chạm vào tay cô đang bắt tréo phía trước, chỉ vậy thôi mà cảm giác ấm áp cũng nhanh chóng chạy theo mạch máu ngấm vào cơ thể. Lâu lâu, giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng lại thì thầm khẽ hỏi cô với vẻ lo lắng:

"Có mệt không?"

Câu trả lời mà anh nhận được thường là cái lắc đầu chầm chậm trong khi đầu cô vẫn cúi gằm. Tiếng đáp lại trôi chảy bằng cả ba ngôn ngữ là giọng nói duy nhất cô gái nhận ra giữa muôn vàn tiếng động ồn ào xung quanh. Giữa những bức bối và choáng ngợp ấy, vẫn có một cảm giác xúc động thấm thía vào tận sâu cõi lòng. Bố mẹ cô bị tách riêng ra một phía như thể cố tình giao cô gái vào vòng trách nhiệm của người duy nhất đang đứng bên cạnh cô.

Gần khuya... con tàu đưa mọi người qua sông về nhà cô gái. Trời tối và cảm giác mệt mỏi, bối rối khiến Angsumalin bước hụt bậc cầu thang, may mà có cánh tay vạm vỡ ấy ôm lấy đỡ cô lên. Vạt áo kimono dài cùng với đôi guốc gỗ khá cao làm cô gái bước đi khó khăn. Anh bèn vòng tay qua lưng vừa đỡ vừa dìu cô đi, nhất là lúc leo đoạn cầu thang dốc lên nhà... Trên nhà đèn thắp sáng choang, lão Bua với lão Pol tất bật tiếp khách. Hàng xóm quanh khu đó bu đến xem đông nghịt. Dường như chỉ đến nghi thức cuối cùng mới đúng theo phong tục truyền thống của Thái Lan.

Phòng ngủ trước đây của cô gái giờ được bàn tay tinh tế của nghệ nhân người Nhật trang trí lại nên trông khá lạ mắt. Nhưng lạ hơn cả là cảm giác khi con người cao lớn trong bộ lễ phục trắng ấy ngồi xuống xếp chân gọn gàng cạnh cô.

"Ang con..."

Giọng người bố run run vì xúc động: "Hôm nay là ngày cuộc đời con thay đổi. Bố cảm ơn con vì mọi điều mà con đã làm. Cầu chúc cho cuộc sống sau này của con thật hạnh phúc..."

Giọng ông nghẹn lại. Giây lát sau, bà Orn cất lời khe khẽ:

"Ang con... Mẹ cầu chúc cho con sống hạnh phúc con nhé. Con đã lấy chồng, đã là vợ của người ta rồi. Đừng kiêu hãnh, cao ngạo, bướng bỉnh nữa. Có gì thì hãy bình tĩnh nói chuyện, hòa thuận với nhau..."

... Đã lấy chồng... Cụm từ ấy vang lên trong tâm tưởng cô gái với cảm giác bỡ ngỡ, mơ hồ, không chắc chắn, cô cũng không hiểu rõ tình trạng mới của chính mình... Đã lấy chồng, đã trở thành vợ của người ta, đã thuộc sở hữu của một người mà cô chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ lấy làm chồng. Đại diện họ nhà trai cùng đến làm chứng cho nghi lễ động phòng là ông bác Tổng tư lệnh quân đội Nhật. Ông ta chúc mừng bằng tiếng Nhật dài dằng dặc, với cách phát âm rung rung nhanh đến nỗi cô nghe mà không hiểu.

Sau đó, cánh cửa phòng bị đóng chặt lại, ngăn cách cô khỏi thế giới bên ngoài, đưa cô vào lối đi của cuộc sống mới, không bao giờ có thể quay trở lại!

Chàng trai cao lớn mặc bộ đồ trắng đang ngồi, bỗng nhổm dậy quỳ gối, thở dài, làm cô cũng chuyển thành tư thế quỳ theo. Cô đưa tay lên vuốt tóc theo thói quen nhưng vướng chiếc mũ vải cùng với trâm cài và bộ tóc giả cứng đơ.

"Để tôi gỡ ra cho."

Chàng trai quỳ gối nhích lại sát bên Angsumalin, còn cô ngồi xuống cúi đầu. Anh gở từng chiếc trâm và hoa cài tóc đặt xuống sàn nhà gần đó, hình như đây là lần đầu tiên trong đời có người giúp cô trong những việc cá nhân thế này. Angsumalin tìm cách nghiêng mái đầu ra xa nhưng nhưng ngón tay to khỏe đã chạm vào thái dương, kèm thêm tiếng ngăn lại khe khẽ:

"Cẩn thận không kim đâm vào đầu là đau đấy. Ngồi im nào."

"Để tôi tự gở."

"Sắp xong rồi."

Bộ tóc giả cỡ lớn đặt làm riêng được gỡ ra sau cùng, mái tóc dài mượt xõa tung xuống. Angsumalin lắc lắc đầu, cảm giác nhẹ hẫng.

"Giờ mới giống em thường ngày một chút."

Cô gái ngước lên nhìn người đối diện, vừa đúng lúc ánh mắt cô chạm ánh mắt anh đang nhìn xuống.

"Lúc đầu, trông em như búp bê vậy chứ không như người thật."

Angsumalin muốn lùi ra xa nhưng Kobori quỳ ngay cạnh không có dấu

hiệu tránh lối làm cô cũng không có cách nào đứng dậy được.

“Nhất là cả ngày hôm nay, em chẳng nói với tôi câu nào, làm tôi cảm thấy em đúng như búp bê... Mà có khi em là búp bê thật lại tốt hơn...”

Khuôn mặt ấy cúi xuống gần, hơi thở âm ấm phả nhẹ nơi trán cô. Angsumalin cứng đơ người, nhưng rồi chàng trai nhanh chóng quay mặt đi.

“Xin lỗi.”

Anh thầm thì đứng dậy mắt nhìn một lượt khắp phòng, không hướng ánh nhìn vào người ngồi cứng đơ giữa phòng nữa.

“Đêm nay chắc tôi không thể về ngủ bên xưởng được, phải ngủ nhờ ở đây. Tôi có thể đi ra ngoài không, để em còn thay đồ?”

Dù biết rõ phong tục nhưng cô gái cũng vội gật đầu.

“Nếu tôi vào muộn, em cũng mệt lắm rồi, cứ ngủ trước đi. Em cho tôi nằm ở đâu, cứ đặt gối ở đó là được.”

Ngay khi dáng người cao lớn của anh vừa bước ra khỏi phòng, cô gái nhanh chóng đứng bật dậy, lóng ngóng tháo chiếc obi màu sắc rực rỡ thắt quanh eo. Trong khi cô đang lúng túng thì cánh cửa phòng lại khe khẽ mở ra, chàng trai bước vào mặt mày tiu nghỉu.

“Ở bên ngoài mọi người làm ầm lên, bắt tôi quay vào, cấm không cho ra khỏi phòng. Em đang làm gì đấy?”

“Cái này ạ.”

“Lại đây... tôi cởi giúp cho.”

“Không cần.”

“Chẳng phải lúc nãy em đã được dạy rồi sao, không được kiêu ngạo, bướng bỉnh nữa. Em đã thuộc về tôi rồi, phải nói năng tử tế, hòa thuận với nhau.”

Cô không ngờ anh lại ghi nhớ những lời ấy chính xác đến vậy!

“Vì vậy, giờ em phải nghe lời tôi.”

“Nhưng...”

Angsumalin vẫn nắm chặt lấy dải lụa buộc quanh eo, nhìn đối phương

với ánh mắt đầy cảnh giác. Đôi mắt chàng trai ánh lên những tia sáng tinh nghịch khi hiểu ra suy nghĩ của cô.

"Tôi hứa là sẽ chỉ giúp, thế thôi."

Tiếng cười chân thành khiến cô gái thấy mặt mình lập tức nóng bừng. Nhưng khi chàng trai bước tới gần, cô cũng để yên cho anh giúp.

"Hôm nay, ai cũng khen là em rất đẹp."

Đôi bàn tay to khỏe chạm nhẹ nơi eo cô, khuôn mặt cúi gần đến mức Angsumalin cảm nhận được hơi ấm cùng với mùi rượu và hương thơm thoang thoảng cô chưa bao giờ quên.

"Nhưng tôi thích hôm chúng ta... làm lễ ăn hỏi hơn." Rồi anh bỗng nói tiếp thật nhanh, không cho cô gái kịp đáp lại: "Mẹ tôi gửi điện chúc mừng từ sáng, em có muốn xem không?"

Angsumalin gật đầu chiều lòng để anh lùi xa ra như đã hứa hơn là quan tâm thật. Nhưng anh đã vội vàng buông tay, rút tờ điện tín trong túi áo ra đưa cho cô, rồi tiếp tục tháo dây buộc obi. Cô gái đành phải giở tờ giấy ra xoay ngang xoay dọc vì không đọc được chữ nào.

"Em giỏi nhỉ, chữ lộn ngược cũng đọc được."

"Thì có biết đọc đâu."

"Học trò bác sĩ Yoshi tệ quá."

"Mới chỉ học nói chứ chưa học đọc viết."

"Bác sĩ Yoshi quên không dạy em một câu. Tôi dạy em nhé."

"Không cần ạ."

Chương 59

Cô gái vội vàng từ chối. Kobori cúi đầu sát cánh tay cô khẽ bật cười. Mái tóc cắt ngắn theo kiểu quân đội, phần lộ ra ngoài cổ áo rám nắng thành màu nâu đỏ tương phản rõ rệt với làn da trắng mịn bên trong. Bàn tay to khỏe hình như cứ đủng đỉnh tháo nút thắt rồi buộc lại như cũ, chẳng có dấu hiệu gì là sẽ xong ngay. Nhưng cô gái mải nhìn những dòng chữ trong tờ điện tín nên không kịp để ý.

"Trong này viết gì ạ?"

"Em cũng quan tâm ư?"

"Nếu vậy anh không cần bảo tôi cũng được."

Giọng nói có vẻ hơi bực khiến chàng trai vội vàng tuôn ra một tràng tiếng Nhật như thể đã thuộc nằm lòng. Anh đọc ngắt thành từng đoạn, từng câu nghe vần điệu với nhau.

"Nghĩa là gì ạ?"

Giọng nói đã nhẹ bớt, không còn vẻ gay gắt như trước.

Together,

May your hopes and plans

Work out just right for you.

Together,

May you watch your dreams

And wishes all come true

"Biết nói thế nào nhỉ, nội dung cũng tương tự như bài thơ tiếng Anh mà tôi ghi nhớ đến thuộc lòng này."

"Em nghĩ nên dịch ra thế nào? Cầu chúc cho những hy vọng và dự định tương lai của hai con sẽ thành công. Chúc cho ước mơ và những điều hai con cầu mong sẽ thành hiện thực. Em biết bài thơ này còn câu tiếp theo là

gì không?"

Cô gái nhanh chóng lắc đầu. Anh có vẻ ngập ngừng đôi chút rồi mới đọc đoạn thơ tiếp bằng một giọng dịu dàng mà buồn bã:

May the love you share

Be all two hearts could hold.

"Chúc cho tình yêu đôi lứa các con là hai trái tim hòa chung nhịp đập."

Kobori thở dài nhè nhẹ, rồi nhanh chóng cởi nút thắt obi, bước lùi ra. Giọng anh đổi sang pha trò như cố che giấu những cảm xúc của mình.

"Thật buồn cười... là dù thế nào, chúng ta vẫn phải dùng tiếng Anh làm phương tiện giao tiếp. Mời em thay đồ được rồi."

Nói rồi chàng trai lùi ra xa, quay nhìn quanh phòng. Căn phòng được phân cách bởi một tấm bình phong giấy kiểu Nhật màu xanh vẽ cảnh bãi biển. Trước bức bình phong là chiếc bàn thấp, bên trên đặt lọ hoa màu nâu đậm cắm những cành hoa nhài kép trắng muốt tỏa hương thơm ngát. Đằng sau bình phong là hai tấm nệm dày trải ga ngay ngắn kê trên sàn nhà. Chiếu cói trải kín phòng trừ chỗ chiếc bàn vuông thấp kê ở đầu chỗ nằm, trên bàn là cây đèn chụp của cô gái và hai ba quyển sách, trông khá thoáng mắt. Còn phía ngoài, sát cửa sổ, chiếc bàn viết được đẩy vào một góc, những quyển sách xếp lung tung đã được dọn đi hết chỉ còn hai chiếc đàn đặt cạnh nhau. Bên tường đối diện là chiếc bàn phấn, mặt bàn bằng kính mở ra sẽ thấy những ngăn nhỏ xếp các hộp đựng đồ trang điểm rất ngăn nắp, khi đóng lại trông không khác gì bàn bình thường, trước bàn có một tấm nệm ngồi bọc vải hoa sặc sỡ. Phía trên là một khung tranh chữ nhật hình chiếc cổng vòm nhìn ra mặt biển gợn sóng tuôn trào xa xa. Gần đó là tủ quần áo vuông vức, cánh cửa tủ kiểu trượt rãnh trông khá lạ. Bên cửa sổ còn có một chiếc bàn cao, đặt cái chậu men và chiếc bình to đựng nước gần đầy.

Cô gái đứng ngơ ngác giữa phòng, đến nỗi chàng trai phải bảo:

"Quần áo em ở trong cái tủ đó."

Nói rồi anh đi ra chỗ bàn viết, đứng quay lưng về phía cô, ngắm nghía vuốt ve hai cây đàn, không có vẻ gì là sẽ quay lại. Angsumalin đi ra đẩy

cánh cửa tủ, một bên là quần áo của cô được xếp gọn gàng, còn bên kia trống rỗng, không có món quần áo nào hết. Đó chính là câu trả lời rõ ràng hơn hết thảy, khiến cô vội vàng lấy đồ của mình và nhanh chóng đẩy cánh cửa tủ lại như cũ. Cô nép sau tấm bình phong vừa thay đồ, vừa đưa mắt nhìn ra đầy cảnh giác. Nhưng dáng người cao lớn kia vẫn mải mê với hai cây đàn, không có vẻ gì quan tâm đến mọi thứ xung quanh. Angsumalin bước ra ngoài, tới chỗ cái bàn cao đặt bình nước, cô giơ tay định nhấc lên nhưng không nổi vì nặng quá.

"Um... anh làm ơn rót nước giúp được không ạ?"

"Gì cơ... à đợi chút."

Đôi mắt anh ngắm nhìn thân hình thon thả trong chiếc váy mềm mại màu da trời nhạt và chiếc áo lụa dài cùng màu, mái tóc dài mượt mà búi gọn sau đầu, trên mặt cô vẫn còn lớp trang điểm đậm. Nhưng rồi anh nhanh chóng nhìn sang hướng khác, nhấc bình nước lên rót vào cái chậu sơn mài.

Rót nước xong, anh quay lại thì thấy cô gái đang nhìn mình, ánh mắt đượm vẻ thắc mắc. Đôi mắt đen dài của anh nhìn vào mắt cô tỏ vẻ khó hiểu, đến khi thấy cô gái nhìn chằm chằm bộ quân phục chỉnh tề của mình, anh mới chợt hiểu ra.

"Không phải lo cho tôi. Tôi mặc thế này ngủ cũng được, quen rồi, có lần tôi còn mặc trang phục chiến đấu nặng hơn thế này mà vẫn ngủ được... Lớp trang điểm trên mặt em chắc phải dùng dầu tẩy trang mới hết chứ nước thôi thì không ăn thua."

Cô gái mỉm cười trước hiểu biết của chàng trai về chuyện cá nhân phụ nữ. Cô đi ra bàn trang điểm, quỳ xuống cái nệm, đưa tay định lấy lọ nước tẩy trang thì chợt sững lại... Một chiếc hộp nhung dài màu xanh lam mở nắp để trên bàn, bên trong là sợi dây chuyền mảnh cùng với locket bằng vàng trắng. Chiếc locket rỗng hình trái tim, gắn kim cương viền quanh, chính giữa lủng lẳng một hạt ngọc trai hồng nhạt hình giọt nước. Mức độ tinh xảo chứng tỏ món đồ trang sức ấy hẳn phải được đặt làm riêng. Cô gái nhanh chóng quay ra nhìn chàng trai, thân hình cao lớn đứng tựa vào chiếc bàn viết quan sát cô từ nãy, vẻ mặt anh trầm ngâm:

“Quà của tôi tặng em.”

“Cảm ơn anh.”

“Em có thích không?”

“Nó quá quý giá...”

“Không có gì là quá quý giá với em cả, nếu như tôi có thể làm cho em.”

“Cảm ơn anh nhiều.”

Chỉ vậy thôi rồi anh lại quay lưng, cô gái bèn vội vàng rửa mặt thật nhanh. Trong lúc thoa phấn rôm lên mặt một cách qua loa vì ngại bắt chàng trai phải đợi lâu, đôi mắt cô gái nhìn vào hình ảnh mình trong gương. Bỗng nhiên cô lại nhớ tới giọng nói trầm khàn, dịu dàng của một người khác:

Tìm trăng tri kỉ trần thế

Khó hơn trên trời, trăng kia

Bởi trăng trên trời sao sánh

Mắt huyền tri kỉ long lanh.

Lúc này đây, đôi mắt huyền ấy không toát lên vẻ buồn rầu ủ rũ như lẽ ra phải thế, mà ngược lại sao trông lấp lánh vui tươi đến nỗi chủ nhân nó phải giật mình! Angsumalin đứng dậy đi vào phía sau bức bình phong, lấy chăn gối ra ngoài đứng quay ngang quay ngửa giữa phòng, không biết nên đặt chỗ nào cho hợp.

“Anh... muốn nằm chỗ nào ạ?”

Cô không nhìn được nét mặt của chàng trai, chỉ thấy anh im lặng một thoáng rồi khẽ trả lời:

“Em cứ để ở ngay trước bình phong cũng được rồi, tôi sẽ tự sắp xếp. Em đi ngủ đi, cứ ngủ thoải mái. Không phải lo sợ... điều gì đâu, tôi đã hứa với em rồi.”

Nền nhà vốn làm bằng gỗ đánh bóng loáng, giờ có thêm những tấm chiếu con con vuông vắn trải kín, trông có vẻ không được dễ chịu lắm. Cô gái bèn gấp tấm chăn thành hình chữ nhật trải xuống dưới để nằm không bị đau người, đặt chiếc gối lên ngay ngắn, rồi đi vào trong lấy tấm vải phủ

nệm ra cho anh đắp thay chăn. Xong xuôi, cô vào bên trong, kéo rộng tấm bình phong che chắn kín mít.

Tiếng bước chân nặng nề cứ đi qua đi lại bên ngoài làm người đang ngồi cầu kinh trên chiếc nệm phía trong bức bình phong phải tụng lại từ đầu mấy lần. Bởi mỗi khi tiếng bước chân ấy lại gần bức bình phong, Angsumalin lại phải nhìn ra theo dõi với ánh mắt đầy nghi ngờ. Cuối cùng, cô bỏ cuộc vì không thể tập trung tụng kinh được nữa, đành cúi lạy xuống gối, rồi nằm xuống đắp chăn trùm kín đến tận cổ. Dù vậy, mắt cô vẫn dõi theo bóng đen bên ngoài đang đi qua đi lại không ngừng. Một lúc lâu sau, sự nghi ngờ trong cô giảm bớt, thay bằng cảm giác thú vị khi dõi theo những tiếng động xem người kia đang làm gì.

Có tiếng chiếc áo quân phục khoác ngoài dày nặng bị vứt xuống mặt bàn viết, rồi đến tiếng đổ nước trong chậu men ra ngoài cửa sổ. Angsumalin mở tròn mắt trong bóng tối, giờ mới nhớ ra là cô để quên chậu nước rửa mặt của mình chưa đổ đi.

Tiếp đấy là tiếng nước sạch trong bình rót vào chậu, rồi đến tiếng rửa mặt và đổ nước đi. Sau đó, bước chân nặng nề lại đi vòng quanh như đang kiếm cái gì đó, rồi nghe như anh loanh quanh tìm khắp các túi áo túi quần. Cô gái nằm im, nhưng không khỏi thắc mắc:

“Anh ta tìm cái gì ấy nhỉ?”

Lát sau, cô mới tự mỉm cười vì nghĩ ra:

“Khăn lau mặt chứ gì.”

Tiếng bước chân đi lại còn vang lên một lát nữa rồi mới thấy anh chàng lại gần tấm bình phong, nằm xuống thở dài. Một lúc lâu sau, mọi thứ chìm vào yên tĩnh, chỉ còn tiếng thở đều đều thành nhịp. Cô gái nằm im lắng nghe. Căn phòng được trang hoàng lại, nhịp thở đều đặn của một người nữa nằm cách đó không xa, chỉ cách một tấm bình phong làm cô cứ nằm như vậy trong bóng tối lờ mờ, không sao nhắm mắt ngủ được... Bức bình phong bằng giấy mỏng hơn cả tấm vải lụa, nhưng bức màn vô hình của lòng kiêu hãnh, tự tôn trong hai người còn bền vững hơn nhiều!

Tiếng cửa mở và tiếng bước chân khe khẽ làm cô gái trở mình tỉnh giấc, vội vàng mở mắt. Cách bày biện căn phòng mới lạ khiến cô phải nằm định

thần lại trong giây lát rồi mới xác định được vai trò mới của mình. Tất cả những sự việc lộn xộn liên tiếp xảy ra trong thời gian qua gây cảm giác bàng hoàng như trong một giấc mơ, khiến cô gái tin rằng giá được ngủ một giấc thật say, khi mở mắt tỉnh dậy, những điều ấy sẽ biến mất. Giờ đây... mọi thứ đã trở nên sáng rõ, cô sẽ không bao giờ có thể trở lại như xưa được nữa. Giọng trầm khàn phía ngoài kia nói gì đó hai ba câu rồi im lặng. Cô gái lật tấm chăn khỏi mình, gấp lại gọn gàng không một nếp nhăn rồi đặt xuống phía dưới chân. Căn phòng trông trống trải và lạnh lẽo một cách kỳ lạ. Bức bình phong cô kéo ra không mảy may suy chuyển chứng tỏ người ấy đã nghiêm chỉnh thực hiện lời hứa của mình. Angsumalin thở dài khi giũ tấm vải lụa dày, phủ trùm lên chăn nệm. Tình trạng này sẽ còn tiếp diễn bao lâu nữa?

Bên ngoài bức bình phong, chăn gối và tấm vải phủ được gấp lại, xếp chồng lên nhau ngăn nắp chứng tỏ người nằm ngủ chỗ này đã dậy từ lâu. Cái áo vắt trên bàn rơi xuống nền nhà, Angsumalin lưỡng lự giây lát rồi chầm chậm nhón ngón tay như thể không muốn cầm hẳn vào, nhặt để lên bàn viết. Xong xuôi, cô ôm đống chăn gối vào đặt lên cái nệm phía trong, hé mở cửa phòng, bước ra ngoài hiên. Bên ngoài, đồ đạc vẫn còn bày la liệt, cổng mở toang nhưng không có ai ở nhà. Không khí buổi sáng hơi se lạnh, bầu trời vẫn còn màu xam xám, làn khói trong gian bếp bay ra lơ lửng.

Tiếng bước chân khẽ khàng ấy làm bà Orn ngừng tay nhặt thóc vội ngẩng lên nhìn:

“Ang đấy à con? Mẹ tưởng là bà... Lúc nãy Dookmali dặn là nó đi sang xưởng.”

Tiếng máy móc kim loại vang vọng tới, dội vào tim óc cô. Nghĩa vụ của anh đối với cô đã chấm dứt!

Người mẹ không gạn hỏi chút gì về sự khác thường ấy. Suốt cả ngày bà chỉ mải cất dọn đồ đạc, trừ một lần hỏi bâng quơ lúc chiều muộn:

“Dookmali nó có về ăn cơm không nhỉ?”

“Không đâu ạ!”

Câu trả lời bằng giọng chắc nịch của cô gái làm bà im lặng. Và có vẻ Angsumalin đã dự đoán chính xác vì gần tối hôm ấy, một người lính ở

xưởng đóng tàu sang nhà nói gì bằng thứ tiếng Nhật nhanh như gió, rồi huơ tay chỉ trỏ về phía sau. Bà Orn ngạc nhiên, quay sang hỏi con gái:

"Anh ta nói gì đấy?"

Anh ta bảo anh ta mang quà cưới sang. Hôm nay bên xưởng có việc gấp, Kobori nhờ nhắn như vậy."

Nét mặt cô không thể hiện thái độ gì, ngay cả khi một đám lính khệ nệ bê đồ đạc lên chất đống trong nhà, rồi cúi chào trước khi cáo từ ra về.

Tiếng búa đập vào sắt thép vang lên chát chúa từng hồi hòa với tiếng còi báo đến giờ thay ca nhưng người đang ngồi cắm cúi bên chiếc bàn làm việc bày đầy bản vẽ đã mấy tiếng đồng hồ vẫn không hề động cựa. Những cây bút chì vót nhọn đủ kích cỡ xoay ngang dọc, thước gỗ các hình dáng bày la liệt, bản vẽ cái thì cuộn tròn, cái thì mở rộng trên mặt bàn. Nhiều lần đầu bút chì nhọn hoắt đã đặt trên nền giấy nhưng rồi người định vẽ lại ngồi thần ra, mắt vẫn nhìn vào công việc trước mặt, nhưng suy nghĩ đã bay lơ đãng tận đâu đâu nên nhìn mà không thấy gì hết. Cuối cùng, anh gác lại công việc, đứng lên đi qua đi lại trong căn phòng chật hẹp. Rồi như không chịu nổi nữa, anh đẩy cửa, bước ra hàng hiên đứng dựa lan can, dõi mắt vào màn đêm như muốn nhìn xuyên qua rặng cây cối đến tận gian phòng ngủ xinh xắn mà anh không có cơ hội bước vào lần nữa! Trong khi chàng trai đứng nhìn đăm đăm vào bóng tối trước mặt, cô gái có vóc dáng thon mảnh ấy cũng đang ngắm nhìn chiếc áo của anh vắt trên bàn. Chiếc áo rộng, cắt vừa người mặc có thân hình cao lớn, vai rộng, đôi găng tay trắng thò ra khỏi túi áo phía dưới ngả màu đen đen ở trong lòng bàn tay vì đeo suốt cả ngày. Túi áo bên trên nhét chiếc khăn tay nhàu nhĩ ướt rượt, chứng tỏ sáng nay anh vẫn dùng cái khăn này lau mặt vì không muốn xâm phạm vào phía trong bức bình phong để lấy tấm khăn mặt to mà cô vắt sẵn...

Có tiếng cánh cổng gỗ bên ngoài bị ai đó đập rầm rầm rồi tiếng bà Orn hỏi vọng ra: "Ai đấy?" làm cô gái vội quay phắt ra nhìn về phía cổng. Cảm giác vừa lo sợ vừa ngóng chờ cùng một lúc trào dâng, nhưng rồi cô lập tức thất vọng tràn trề khi nghe thấy tiếng lão Pol nói hổn hển:

"Chết teo rồi chị Orn. Cái Ang đâu?"

Chương 60

Angsumalin vội vàng đẩy cửa bước ra, giọng lạc đi:

"Ai thế? Ai gặp chuyện gì thế?"

"Cháu Ang, rắc rối to rồi."

Lão Pol với lão Bua mắt mũi láo liên. Bà Orn vặn to ngọn đèn dầu cho sáng, rồi thắc mắc:

"Có chuyện gì vậy?"

Hai lão ngồi xổm xuống, liếc ngang liếc dọc và hạ thấp giọng:

"Kỹ sư trưởng có nhà không?"

"Không."

Angsumalin đáp ngắn ngủn, rồi từ từ ngồi xuống khi đã chắc chắn rằng đây không phải chuyện liên quan đến anh.

"Hỏng bét hết cả rồi cháu Ang. Chỉ tại cái lão Bua này, lần trước chả hiểu thế nào gặp một thằng Tây ở bến sông bên kia, lão ấy lại đưa vào trốn trong vườn. Lúc đầu cũng định là không bảo với cháu Ang đâu, vì hai bác cũng là đồng chí với mấy người trong tổ chức kia, quen biết nhau từ lần trước ấy. Thằng này cũng vào ở với hai bác bình thường như Míc-ca-tơ Mái-cơn, hai bác bèn bàn nhau là hôm cưới cháu Ang sẽ đưa nó tẩu thoát về với đồng chí của nó, y hệt đợt trước."

"Thế làm sao mà bác gặp được hội kia?"

"Thì lần ấy ấy, hội đó họ bảo là nếu có công chuyện gì thì sang sông báo tin cho họ ở điểm hẹn bên ấy."

Lão Pol sử dụng ngôn ngữ tình báo một cách thành thục:

"Hai bác cứ thế đi báo với các đồng chí, hẹn nhau hôm qua họ sẽ đến đón thằng Tây đi. Nhưng nào ngờ!"

Lão Pol đập tay xuống sàn đánh rầm:

“Thằng này nó không chịu đi cùng. Họ hỏi han một hồi mới phát hiện ra thằng này là người Đức, thế mới chết tiệt chứ.”

“Chết thật, thế xong làm thế nào tiếp ạ?”

“Thì các đồng chí kia bỏ về. Còn cái thằng này, bác không biết phải làm sao nên mới chạy ù đến đây báo với cháu.”

Lão Pol thiểu não. Lão Bua mặt tái mét ấp a ấp úng kể:

“Thì thấy thằng đấy nó đứng lơ nga lơ ngơ giữa đêm hôm khuya khoắt, nhìn điệu bộ khả nghi giống như vừa trốn trại ra. Bác rủ nó đi, nó cũng đi theo. Ai mà biết được nó lại là thằng Đức.”

“Thế nên giờ nó đã biết là mình giúp người Tây trốn đi bằng cách nào!”

Angsumalin nắm chặt bàn tay nôn nóng:

“Trời... bác thật là. Không nên làm thế chút nào.”

“Ai mà biết được. Mà sao nó lại đi theo bác chứ? Nhìn mặt mũi nó cũng giống bọn Tây khác.”

“Lần này thì rắc rối to rồi. Thế giờ hắn ta còn trong vườn không?”

“Còn, có thấy nó đi đâu đâu. Giờ làm thế nào hả cháu Ang? Có nên đem nó thả lại chỗ cũ không?”

“Nếu làm thế, nhỡ chuyện đến tai bọn Nhật thì càng phiền phức.”

“Bố con sẽ bị liên lụy đấy con.” Bà Orn cũng thở dài vì lo lắng.

“Đúng vậy mẹ. Làm thế nào đây? Mấy giờ rồi? Con sẽ sang sông luôn tối nay...”

“Gần tám giờ rồi con. Đừng đi con ạ, tối thế này rồi, không nên đâu. Mình lại đàn bà con gái, chẳng an toàn chút nào. Để sáng mai hẵng đi thì hơn. Biết đâu hội kia đã báo tin cho bố con biết rồi cũng nên.”

“Con không an tâm mẹ ạ. Đến mai, biết đâu lại muộn mất. Con muốn nói chuyện với bố cho rõ ràng.”

“Dù thế nào thì đêm nay cũng chưa thể giải quyết được gì đâu. Con cứ nghe lời mẹ đi.”

“Con sẽ không tự chèo thuyền mà đi với bác Pol, bác Bua qua bến nước ở chùa.”

"Đừng đi con..."

"Con phải đi ạ."

Giọng nói ấy cho thấy cô sẽ không thay đổi quyết định. Cô gái đứng bật dậy:

"Bác chờ chút nhé, cháu vào thay đồ đã."

Chỉ một loáng sau, Angsumalin đã bước ra mặc chiếc váy dài kiểu thiếu sinh quân, áo dài tay tối màu, tóc tốt bím quấn quanh đầu gọn gàng, tay cầm cái đèn pin lớn.

"Nếu con đi thật thì mẹ đi cùng."

"Mẹ ở nhà với bà đi ạ. Bác Pol, bác Bua cùng đi với con, chắc không sao đâu. Con sẽ đi nhanh về chóng, con muốn bố biết tin trước. Nếu để muộn, không chỉ chúng ta gặp rắc rối thôi đâu, mà nhiều người khác cũng sẽ liên lụy."

"Nhớ cẩn thận nghe con. Nếu có gì, đêm nay con cứ ở lại chỗ bố rồi cho bác Bua hay bác Pol về báo mẹ biết cũng được. Mẹ sẽ chờ tin... Tôi gởi gắm cháu cho hai bác đấy. Đừng đi ra đường cái, nhỡ lại gặp lính Nhật, tránh vào trong những ngõ nhỏ ấy."

"Cứ yên tâm chị Orn. Có chuyện gì chúng cũng phải bước qua xác lão Bua, lão Pol này đã."

Bà Orn nhìn theo bóng ba người đến khi đi khuất rồi mới đóng cửa cài then kỹ càng. Bà vào nhà ngồi xuống chỗ cũ, chầm chậm têm trầu, trông như thể bà đã bắt đầu ngóng chờ ba người quay về kể từ ngay giây phút đó.

Ánh đèn pin trong tay người đi trước quét qua lại trên đường, còn lão Pol với lão Bua theo sát đằng sau không rời, nhưng vừa rẽ khỏi khu vực sân nhà bước vào lối đi trong vườn, một người cao lớn đã bước tới từ trong bụi cây, hai bên suýt đâm vào nhau:

"*Oshitsurei desuka.* Xin lỗi."

Tiếng lão Pol rên rỉ khe khẽ phía sau:

"Thế này lại càng hỏng bét!"

Người kia lịch sự đứng tránh sang một bên. Người cầm đèn pin làm bộ tránh bước để đi tiếp, nhưng cô vừa định bước qua đã bị đối phương nắm

lấy cánh tay giữ lại:

"Em đi đâu đấy?"

Cô gái im lặng giây lát rồi bảo:

"Đi có chút việc ở cuối vườn."

"Sao phải đi lúc tối tăm thế này?"

Angsumalin không đáp mà vòng cánh tay tìm cách thoát khỏi bàn tay đang nắm giữ.

"Tôi sẽ đi cùng em."

Nói rồi, anh nhanh tay giật lấy cái đèn pin từ tay cô gái:

"Đi đâu thì cùng đi."

"Không phải việc của anh!"

Giọng nói tỏ vẻ bực dọc nhưng chàng trai vẫn trả lời điềm tĩnh:

"Dù thế nào thì bây giờ việc của em cũng là việc của tôi rồi. Hai lão đó đến rủ em đi đâu?"

"Ơ, đâu có rủ. Là chúng tôi đi với cháu Ang đấy chứ!"

Lão Pol vội vàng phủ nhận rồi ra hiệu với cô gái:

"Hôm nay mình khoan đi đã cháu Ang à. Tối rồi, bác với bác Bua về đã, sáng mai sẽ lại đến." Nói rồi, lão làm bộ len lén bỏ đi.

"Khoan đã!" Tiếng gọi kiên quyết đầy quyền uy:

"Chưa đi được. Hãy nói thật ra là mấy người đang đi đâu?"

Giọng nói kiểu này cả hai lão đã từng nghe rồi và lập tức hiểu rằng anh muốn biết lý do cho bằng được. Sự nể sợ vốn có từ trước càng làm cho hai lão ớn lạnh cả người.

"Thì có gì đâu."

"Định trả lời ở đây hay là để tôi đưa sang bên xưởng tra hỏi?"

Câu hỏi dồn nghe có vẻ nghiêm trọng làm cho lão Pol với lão Bua chân tay bủn rủn.

"Chúng tôi định sang bên kia sông!"

Angsumalin là người cất tiếng, giọng đáp cụt ngủn làm đối phương

sững sờ trong giây lát. Lão Pol và lão Bua nhân cơ hội lẩn vào bóng tối nhanh chóng chuồn đi.

“Em đi đâu sang bên đó lúc đêm tối thế này?”

Kobori ngạc nhiên thốt lên, đoạn cầm đèn pin quét một lượt khắp người cô gái.

“Thì có công chuyện chứ sao.”

“Em cũng biết là đi thế này không an toàn.”

Giọng cười khe khẽ vang lên trong bóng tối nghe như pha chút nhạo báng:

“Thế chắc anh cũng biết là tại sao mà không an toàn.”

“Tôi biết.” Giọng trả lời hạ thấp xuống.

“Em muốn chúng tôi phải làm thế nào đây? Những người lính ở mặt trận quá lâu mới được trở về nhìn thấy phụ nữ, vậy mà vẫn có một người con gái được an toàn quá mức để có cơ hội hỏi câu hỏi ấy!”

Câu trả lời không nhân nhượng khiến người nghe lập tức nóng bừng cả mặt.

“Chắc chắn em đã gặp rắc rối gì thì mới phải vội vàng sang sông. Có thể nói cho tôi biết không, biết đâu tôi có thể giúp được?”

Trong đêm tối, chỉ thấy được mỗi cái bóng đen mờ của vóc người mảnh dẻ đang đứng thẳng lưng, đầu vươn cao, điệu bộ như thể không đời nào cô chịu mở miệng.

“Em càng không nói càng chứng tỏ sự việc rất hệ trọng. Dù thế nào tôi cũng phải được biết. Chúng ta ra bến nước ngồi nói chuyện.”

Bàn tay nóng ấm, mạnh mẽ nắm chặt lấy cánh tay cô gái đang cứng người cưỡng lại, nửa dắt nửa kéo đi. Khi thấy cô tỏ vẻ chống cự, cánh tay anh bèn lùi xuống kéo phần eo cô gái sát lại, nhấc bổng cô lên xách đi.

“Được rồi. Giờ em đã nói được chưa?”

Vòng tay vạm vỡ khỏe mạnh ấy nới lỏng ra, tay kia ấn vai cô gái bắt ngồi xuống chiếc ghế dài đầu cây cầu dẫn ra bờ sông. Angsumalin tìm cách tránh né, nhưng chàng trai đã đặt cả hai tay lên hai bên vai cô, rồi cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô. Đôi mắt anh sáng lên trong bóng tối, giọng

nói nghiêm túc:

"Em nói đi, em sang sông làm gì?"

"Chuyện gì cũng không liên quan đến anh!"

"Trước đây thì đúng là không liên quan, nhưng bây giờ, nếu có chuyện gì với em thì chắc chắn cũng sẽ liên quan đến tôi."

"Em định đi gặp bố em vì chuyện gì?"

Câu hỏi làm cô gái quay phắt lại nhìn người nói. Bắt gặp gương mặt kia gí xuống sát mặt mình đến nỗi cảm thấy cả hơi thở ấm phả vào trán, cô tìm cách ngả người lùi ra xa, nhưng cùng lắm chỉ dựa được vào lưng ghế phía sau. Đôi tay ấn xuống vai cô vẫn giữ nguyên sức mạnh khiến cô không thể xê dịch gì được.

"Chắc chắn là tôi đã nói đúng vì trông em có vẻ giật mình."

Angsumalin mím miệng, ánh mắt cô hạ xuống nhìn chằm chằm vào cái khuy trên cùng của chiếc áo người kia đang mặc, dù chỉ thấy mờ mờ trong bóng tối.

"Em có chuyện gì giữa đêm hôm thế này?"

Cô gái đã hạ quyết tâm dù đối phương có tra hỏi thế nào cũng nhất định không chịu đáp nên làm bộ như không nghe thấy gì cả.

"Hay là đi báo tin cho tổ chức bí mật?"

Nhưng khi nghe câu hỏi này, cô không kìm được mà buột miệng đáp:

"Đâu có!"

"Thế là chuyện gì? Chắc chắn phải là việc rất hệ trọng, không thì em đã không đi đâu lúc đêm hôm thế này."

Thấy cô gái vẫn làm ngơ, bàn tay lực lưỡng đang đặt trên vai cô hơi bóp nhẹ như định lắc cho ra câu trả lời. Nhưng giây lát sau, chàng trai thở dài, thả lỏng bàn tay ra.

"Quả thật, em bướng bỉnh không thể chịu nổi. Chẳng trách mà hôm cưới, em bị mẹ nhắc nhở là đừng bướng... đừng bướng."

Dù bây giờ anh đã nói tiếng Thái khá tốt nhưng ngữ điệu cuối câu vẫn nghe là lạ đến buồn cười. Người nghe phải nhăn mũi để che đậy nụ cười

muốn nở trên môi.

"Hai lão đó lại gây ra chuyện gì phiền đến em phải không?"

Cô gái thầm chậm rãi đếm khuy áo đối phương, lần lượt từ cái cúc trên cùng xuống dưới, tỏ vẻ không thèm để tâm.

"Em không trả lời, tôi sẽ cứ hỏi tiếp thế này đấy."

Tiếng mái chèo khua nước cọ vào cạnh thuyền cót két tiến lại gần cùng tiếng nói cười văng vẳng. Angsumalin cựa quậy người, tỏ vẻ bứt rứt vì đối phương vẫn đứng chắn sát phía trước làm cô trông như đang rơi trọn vào vòng tay anh.

"Bỏ tôi ra, kẻo những người đang chèo thuyền đến họ nhìn thấy!"

"Thì có làm sao."

Đến lượt chàng trai làm bộ tỉnh bơ, không thèm để ý, lại còn cúi mặt xuống sát với cô gái.

"Khổ quá, lùi lại đi ạ."

Chương 61

Giọng nói nửa van nài, nửa bực bội nhưng người đang thắng thế vẫn làm ngơ như không biết.

“Không, chừng nào em còn chưa chịu nói em muốn sang sông làm gì?”

Tiếng nói chuyện râm ran khắp cả mặt sông làm cô gái bồn chồn không yên vì đã nhận ra có giọng của ai.

“Giọng mụ Mian đấy.”

Mụ Mian mồm mắm cá mà em từng bảo với tôi phải không?”

Angsumalin suýt bật cười trước trí nhớ quá tốt của đối phương, nhưng cô không cười nổi vì câu nói tiếp theo của anh.

“Càng tốt. Mụ ta sẽ đi khắp nơi loan tin rằng em và tôi ra đây tâm sự.”

Dù anh dùng câu chữ rất lịch sự nhưng cô gái thừa biết loại người được đặt biệt danh “mồm mắm cá” như mụ Mian thì nhất định không chỉ nói vậy thôi đâu. Một đoàn mấy chiếc thuyền gỗ loại lớn đang chèo tới. Angsumalin thở dài:

“Được rồi ạ...”

Kobori chần chừ giây lát rồi mới buông tay, đứng thẳng lên. Cùng lúc đó một tiếng lanh lảnh hét vọng lên trêu chọc:

“Hôm nay thời tiết đẹp thật đấy!”

Angsumalin thở hắt ra bực bội. Chàng trai đứng chắp tay sau lưng trước mặt cô.

“Ô, ai mà lại xuống đầu cầu ngồi tâm sự thế kia nhỉ?”

Tiếng mụ Mian hét lên rồi đến tiếng cười rộ lên thành tràng. Nhưng những âm thanh ấy bất ngờ im bặt ngay vì có tiếng quát trầm trầm dữ dằn vang lên một cách đanh thép:

“Ai đó?”

Chỉ thoáng chốc, tiếng chèo khua nước trở nên dồn dập, đoàn thuyền ấy loáng cái đã biến mất theo dòng nước. Chàng trai ngó nhìn theo, cười hừ hừ.

Angsumalin cũng không khỏi thầm cười mỉm trong bóng tối.

“Chắc là còn lâu nữa mới dám chĩa mũi vào chuyện người khác đây.”

Nói rồi anh ngồi xuống bên cạnh cô rất tự nhiên.

“Giờ đến lượt em kể cho tôi nghe rồi đấy.”

Cô gái ngồi đắn đo. Dù cô biết chắc rằng người đang ngồi bên cạnh không đời nào làm hại gì mình nhưng cũng không rõ anh sẽ nghĩ thế nào về chuyện đã xảy ra.

“Hideko.”

Giọng nói ấy sao mà dịu dàng đến thế, khiến người được gọi tên không khỏi xúc động.

“Tôi đã nói rồi, việc của em cũng giống như việc của tôi. Kể cho tôi nghe xem đã có chuyện gì xảy ra, phức tạp thế nào? Nếu em không nói thì tôi trở về cũng không ngủ được vì lo cho em.”

“Chuyện là...” Angsumalin cảm thấy khó khăn không biết bắt đầu từ đâu.

“Lão Bua với lão Pol lần trước đã gây ra chuyện gì em cũng biết. Em không nên kết thân với hai lão ấy, họ là những người không biết nghĩ, không có khả năng làm chuyện lớn, lại cũng không gan dạ dũng cảm gì. Tôi đã biết trước là rồi đây em sẽ phải chịu phiền toái vì hai người đó mà. Chuyện bố em...” Chàng trai khẽ thở dài: “Có thể em cho rằng ông làm như vậy là đúng nhưng trong tình thế hiện nay, chẳng khác gì... Tiếng Thái nói thế nào nhỉ, một người mà làm hai việc đồng thời ấy?”

“Bắt cá hai tay.”

Angsumalin đáp, và dường như đây là lần đầu tiên cô chịu lắng nghe đối phương chỉ bảo mà không chống chế lại.

“Phải rồi. Kết cục cuối cùng là ông sẽ gặp rắc rối. Tôi nói vậy không phải là muốn bố em quay ra ủng hộ phe mình, mà chỉ nghĩ rằng đôi khi ta cũng phải xem xét tình thế xung quanh. Tôi biết đất nước em có thái độ thế nào

với chúng tôi, tính từ Thủ tướng trở xuống, ai cũng đều nghĩ chuyện đặt bẫy chơi khăm quân đội Nhật cả."

Angsumalin giật thót vì có những điều giờ cô cũng mới biết.

"Hành động kiểu này chỉ có kết quả khi còn trong vòng bí mật. Nhưng bố em đã bị theo dõi rồi, khó mà làm được gì. Em cũng nên cảnh báo với ông ấy một chút. Người Thái có một điều lạ là có thể khiến cho người ta luôn cảm thấy nể ngại, không muốn xử lý họ bằng bạo lực. Em có biết là những chuyện thế này cũng xảy ra ở các nước khác không, nhưng các nhóm hoạt động bí mật bị giết nhiều vô số kể, thậm chí còn không biết chắc như trường hợp này mà chỉ cần bị nghi ngờ cũng có người phải chết rồi. Nhưng đây, mặc dù quân đội Thiên Hoàng biết rõ song chưa từng ra tay kiên quyết lần nào, cũng có thể vì người Thái không gây phiền toái gì lớn cho chúng tôi, cùng lắm chỉ giúp người này cứu người kia gây lộn xộn đôi chút mà thôi. Trong trại giam, tuần tra canh gác nghiêm ngặt là thế mà người Thái vẫn tìm cách đưa được lúc thì thuốc lá, khi thì ngô, rồi đồ ăn vào cho tù nhân. Buồn cười ở chỗ, kẻ đưa đồ vào lại còn phát cho cả lính canh người Nhật, nên lính canh cũng chẳng muốn làm căng với bọn họ. Không biết chừng đến khi Nhật thua trận vào tù, người Thái cũng vẫn phân phát đồ kiểu ấy."

Câu cuối này, chàng trai như lẩm bẩm nói với chính mình, giọng có vẻ mệt mỏi.

"Tôi đã đi chiến đấu nhiều mặt trận nhưng không nơi nào lại bình yên, hầu như không có vẻ đang trong tình trạng chiến tranh như Thái Lan. Giờ em có thể nói cho tôi biết là hai người đó đã gây ra việc gì được chưa?"

"Thì... cũng không có gì. Hai bác ấy... đưa một người Đức vào trong vườn ổi."

Đến lượt Kobori giật thót mình. Anh cúi xuống nhìn sát mặt cô gái:

"Người Đức ở đâu ra?" Giọng nói đầy vẻ nôn nóng.

"Không biết ạ. Tôi đã gặp hắn đâu, hai bác ấy vừa mới đến báo."

Chàng trai chửi thề trong họng hai ba câu tiếng Nhật.

"Thế còn may. Em tuyệt đối không được để hắn trông thấy, không là

nguy to đấy."

Giọng chàng trai nghe càng lúc càng căng thẳng.

"Kiểu này rắc rối đây. Nhưng có thể không phải quân nhân, mà là bọn Đức còn sót lại từ khi chiến tranh nổ ra. Em hãy cầu nguyện đi, mong hắn ta quả thật là dân thường, nếu không sẽ phiền phức lắm đây. Có thể tôi cũng sẽ không giúp được gì cả... Em định đi báo cho bố em chuyện này à?"

"Vâng. Vì những người trong tổ chức bí mật lần trước đến gặp nên mới biết chuyện. Thật sự là tôi không biết gì cả. Hai bác ấy tự đưa vào vườn rồi vừa đến báo mới đây thôi."

Bỗng nhiên Kobori đứng bật dậy, nóng ruột nói:

"Vậy thì chúng ta vẫn còn chút thời gian, nhưng tôi không thể giúp được gì nhiều. Em có thể tìm khoảng bốn năm người đến giúp không?"

"Có thể tìm được ạ."

"Em nhất định phải tìm được, không thì dân làng quanh đây cũng sẽ bị liên lụy hết. Đầu tiên, em bảo hai lão kia, ngay đêm nay hãy đưa gã người Đức đó xuống thuyền chèo lòng vòng để nó không nhớ được đường. Rồi đem thả nó ở một bến nào đó bên kia sông, đừng thả ở bến đối diện nhà ta. Còn ở đây, phải dở sạch túp lều đó đi san bằng, đừng để lại dấu vết gì, những bụi cây um tùm quanh đó cũng phát quang hết. Em hiểu chưa?"

"Hiểu rồi ạ."

"Tôi không thể trực tiếp xử lý giúp được. Thế này... em đi làm những việc tôi dặn dò ấy, còn tôi sẽ chờ ở nhà. Biết đâu... em cần nhân chứng ngoại phạm, những người bên xưởng không thấy tôi đâu, hẳn sẽ nghĩ tôi đang ở với em."

Ý nghĩa của câu nói ấy làm cô gái nóng bừng cả người.

"Em mau đi đi."

Angsumalin nhanh nhẹn đứng dậy, nhưng vì đối phương chưa bước lùi lại nên thành ra khoảng cách giữa hai người gần gũi đến nỗi hai cánh tay chạm sát vào nhau.

"Hideko... Nhớ cẩn thận, đừng để gã người Đức nhìn thấy em."

Nỗi lo lắng toát ra từ giọng nói ấy khiến cô gái cũng mềm giọng theo:

“Vâng... Cảm ơn anh.”

Trong khoảnh khắc đứng gần bên nhau thế này, một cảm giác ấm áp lạ lùng chạy thẳng vào tràn ngập cả trái tim, cảm giác quan tâm, cùng chia sẻ nỗi lo và trách nhiệm khiến họ bỏ qua hết mọi bất hòa, bực tức trong lòng.

“À... khi nào xong việc, em bảo hai lão kia đi ẩn náu đâu đó một thời gian. Những người khác thì không sao nhưng nhớ không được gặp lại gã người Đức nữa.”

“Vâng.”

Cô gái đáp ngắn gọn, lần đầu tiên cô ngoan ngoãn thuận tình nghe theo đối phương. Cô vừa dợm bước chân đi thì hai cánh tay vạm vỡ ấm áp ấy đã ôm vòng qua người, kéo cô sát vào ngực mình. Hơi thở âm ấm phả xuống bên rìa mái tóc.

“Nhớ em quá. Tôi đã cố không sang đây mà không thể nào kìm được.”

Khoảng thời gian không gặp nhau mới từ sáng đến tối mà anh than thở như thể đã xa cách nhau hàng năm hàng tháng. Angsumalin đứng yên một lúc như quên cả hít thở, mặt cô nép vào vầng ngực vạm vỡ. Những ngón tay ấm nóng của chàng trai lùa vào chân tóc cô, khẽ ấn cho mái đầu ấy nép sát vào mình, bím tóc quấn quanh đầu sổ ra từng lọn. Cảm giác êm ái ấy dường như chỉ lan tỏa trong nháy mắt rồi lại tan biến. Cô gái nhanh chóng rời khỏi vòng tay đó. Lúc đầu Kobori định níu lại, nhưng rồi anh buông thỏng hai cánh tay xuống bên mình, khẽ thầm thì:

“Xin lỗi... Tôi quên mất là đã hứa với em...”

Cô gái im lặng, chỉ đưa tay lên gài lại bím tóc như cũ.

“Để tôi đi cùng em.” Chàng trai đổi ý, không muốn đợi cô ở nhà như đã nói nữa.

“Thôi đừng, nhỡ ai trông thấy anh thì còn rắc rối hơn, anh sẽ bị buộc tội to gấp mấy lần chúng tôi.”

“Không sao đâu. Em đi một mình giữa đêm thế này không an toàn.” Anh cầm lấy cái đèn pin từ tay cô gái, còn tay kia nắm chắc lấy cổ tay bé nhỏ.

“Lúc này đừng bật đèn pin thì hơn. Em có đi được không?”

“Được ạ”

Tiếng đáp vang lên nghe đầy tin tưởng. Dù biết bao rắc rối đang chờ cô ở phía trước nhưng Angsumalin lại thấy phấn khởi lạ lùng. Cảm giác ấm áp từ bàn tay mạnh mẽ ấy là điều đảm bảo rằng sẽ không bao giờ cô phải một thân một mình đối mặt với khó khăn!

Lối đi hẹp quanh co giữa khu vườn tối om bởi cây cối mọc um tùm, lối đi do đất vun thành khá khấp khểnh khiến cô gái nhiều lần vấp chân. Nhưng người đi bên cạnh cô có vẻ thành thạo với việc đi trong bóng tối, bước chân sải dài vững chãi, là điểm tựa chắc chắn mỗi khi cô chao đảo... Có ánh đèn pin từ phía trước rọi lại loang loáng cùng với tiếng lẩm bẩm. Angsumalin giật mạnh bàn tay chàng trai.

“Có người đang tới. Anh nấp đâu đấy đã. Tôi thì không sao, nhưng nếu có ai trông thấy anh đi cùng, rồi nhỡ chuyện này vỡ lở thì người ta sẽ biết là anh giúp đỡ bọn tôi.”

Chương 62

"Chúng ta phải làm cho xong việc này trước sáng mai."

"Hả, việc gì cơ?"

"San bằng túp lều đó!"

"Hả? Cháu Ang, sao lại thế?... Tự dưng lại đi dỡ căn lều tân hôn của hai bác. Rồi biết lấy chỗ nào mà ăn với ngủ?"

"Căn lều tân hôn hồn lìa khỏi xác thì có. Đến mai thể nào gã đó cũng kéo đồng bọn đến bắt hai bác."

"Ối, thế ta chuồn luôn từ giờ thì lo gì."

"Nhưng dân làng quanh đây sẽ bị liên lụy. Vườn cây ăn trái vùng này nhà nào cũng như nhà nào, chỉ cần ta ngụy trang lại, có thể hắn sẽ không chắc là có đúng chỗ cũ không. Rồi sau đó, hai bác phải lánh sang bên kia sông."

"Ờ, kế này hay đấy. Lão Bua nhanh lên nào."

Lão Pol đi trước dẫn đường, lão Bua theo sát đằng sau. Angsumalin lưỡng lự đôi chút rồi cũng nhanh chóng đi theo hai người.

Túp lều xiêu vẹo ngả nghiêng của hai lão chỉ cần giật với kéo một chốc là đã sập xuống, đồ đạc vương vãi bị ném vào đống lửa đang bốc cháy rừng rực. Mấy lần, cô gái ngẩng đầu lên nhìn bầu trời lo lắng:

"Nhỡ đêm nay mà có báo động thì gay mất."

"Thì đừng nhắc đến chứ, kẻo nó lại kéo đến thật đấy."

Lão Pol quay ra mắng, tay vẫn buộc đống cột gỗ lại thành bó vừa đủ để vác được. Lão Bua thì cắm cúi san chỗ đất quanh mấy lỗ cột cho phẳng, vừa làm vừa lẩm bẩm than:

"Nếu đến thật thì cầu cho nó thả trứng xuống đúng chỗ này luôn, thế là xong chuyện."

“Thả vào đầu ông ấy.”

“Thôi hai bác đừng mải tranh cãi nữa. Nhanh tay lên đi ạ.”

Angsumalin giục, đồng thời con dao trong tay cô liên tiếp phạt những cây leo mọc bừa xung quanh. Nhưng rồi, tất cả giật nẩy mình khi có tiếng khàn khàn cất lên:

“Mấy người kia! Làm gì vậy? Sao lại nhóm lửa lúc đêm hôm thế này, ở đây còn gần xưởng đóng tàu, nhỡ có báo động thì nguy mất.”

Người vừa bước ra đứng lừng lững cạnh đống lửa làm mọi người thấy nhẹ nhõm hẳn. Lão Bua suýt khuỵu cả chân xuống.

“Cứ tưởng ai? Hóa ra bác chủ tịch xã. Nhẹ cả người.”

“Thế lão đang làm gì đấy? Hả... giữa đêm hôm khuya khoắt sao lại đi dở nhà? Lão định chuyển đi đâu? Có chuyện gì thế này? Ơ... Ang... xuống đây làm gì với mấy lão này thế con? Lão Pol, lão Bua... cho lửa nhỏ bớt đi. Đức vua đã ra lệnh đêm hôm không được nhóm lửa, người ta sẽ cho rằng mình làm tín hiệu cho bọn tàu bay. Ang... con nói xem có việc gì mà lại xuống đây giúp hai lão khỉ già này?”

Cô gái buông con dao phát cỏ trong tay xuống, chần chừ, ngại ngần, không biết nên kể đến mức nào. Ông chủ tịch nắm lấy cổ tay cô, giục giã gặng hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

“Là... do bác Bua ạ.”

“Biết ngay mà, hai cái lão này thể nào cũng kiếm chuyện rắc rối. Gây ra chuyện gì mà đến mức phải trốn đi giữa lúc khuya khoắt thế này?”

“Chuyện dài lắm ạ.”

Ở vào tình thế bắt buộc, cô gái bèn quyết định kể lại đầu đuôi câu chuyện. Ông chủ tịch xã đứng yên lặng lắng nghe, lâu lâu mới ậm ừ một lần, khi nghe đến đoạn cuối, ông liền quay lại nhìn lão Pol với lão Bua quát ầm lên:

“Hai cái lão chết tiệt, chỉ biết gây chuyện phiền toái.”

Trong cả câu chuyện, đoạn nào liên quan đến Kobori, Angsumalin cố tình bỏ qua không kể:

“Chuyện là thế ạ, nên cháu mới bảo bác Pol với bác Bua bỏ trốn. Túp lều này cũng phải dỡ bỏ để không liên lụy đến dân làng.” Chủ tịch xã nhìn một lượt xung quanh, lo lắng:

“Nhưng dù gì cũng vẫn còn những dấu vết có thể gây nghi ngờ. Nhìn thoáng qua chỗ đất mới san bằng kia cũng đủ biết ở đây từng có một căn lều, cây cỏ cũng mới bị nhổ bị phạt, khác hẳn xung quanh.”

“Vậy phải làm thế nào ạ?”

“Thế này, đã đâm lao thì phải theo lao. Đợt này đang có phong trào múa ram-thon[39]. Ở các làng khác, đêm nào người ta cũng tổ chức, trai gái làng mình còn phải chèo thuyền sang làng khác chơi. Đêm nay tổ chức ở đây luôn, kê cái bàn, đặt thùng nước uthay[40], thắp ba bốn ngọn đèn dầu là được. Nhờ chân của đám trai gái nhảy múa giẫm đạp cho cây cỏ quanh đây trụi đi luôn. Dù thằng Tây kia có quay lại cũng sẽ không nhận ra được.”

Giọng nói ấy thể hiện một thái độ hết sức quyết đoán. Angsumalin nắm cổ tay của người đàn ông từng trải, lắc nhẹ vì xúc động:

“Cháu cảm ơn bác vô cùng.”

“Có gì đâu. Cháu về nhà với mẹ đi, kẻo mẹ với bà lại lo. Việc ở đây bác sẽ xử lý.”

“Để cháu ở lại giúp bác.”

“Dở hơi! Cái con bé này bướng từ bé đến giờ. Về nhà đi. Mà cháu ra đây thế này, cậu kỹ sư trưởng có biết không?”

Cô gái hơi mỉm cười vì người nghĩ ra cách này chính là cậu kỹ sư trưởng mà ông nói đến.

“Bị mắng mà lại còn làm mặt cười. Đi, về nhà đi. Bác đã bảo sẽ xử lý giúp thì mọi việc đảm bảo xong xuôi mà. Cả mẹ, cả chồng cũng thật là, để cho con bé này lang thang ra tận đây mà không nói gì.”

Ông kêu ca với thái độ âu yếm hơn là mắng mỏ, nhưng nụ cười của cô gái cũng nhạt đi.

“Cháu đúng là chỉ gây chuyện rắc rối cho bác.”

“Không phải cháu, mà là hai cái lão kia kìa. Nào, nhanh tay lên. Chỗ cột gỗ đấy buộc lại, chờ trời sáng thì vác sang giấu bên chùa. Sáng mai bác sẽ

báo bọn thanh niên đến dựng cái rạp, bôi ít giấy màu vào. Còn hai cái lão này thì trốn đi đâu đó, đừng có vác mặt mà đến múa ram-thon làm cái gì."

"Ơ... sát lại nhau chút nào, vào gần nhau chút nữa..."

Lão Bua nện đất theo nhịp ram-thon, liền bị đồng bọn chặn họng:

"Có mà cái nhà giam nó đang chờ ông lại gần ấy."

"Ang, về nhà đi. Nếu muốn giúp bác thì ngày mai bảo mẹ nấu một nồi canh cay to vào cho đám cổ vũ chúng nó ăn."

"Vâng, cháu đi đây ạ."

"Đi đứng cẩn thận nhé. Đã có đèn pin chưa? Đường tối, nhỡ rắn rết nó cắn cho thì khổ."

"Cháu có rồi ạ."

Gánh nặng khiến cô lo lắng giờ nhẹ đi trông thấy khi có người cùng gánh vác. Cô gái rảo bước chân vì biết mẹ đang ngóng trông lo lắng cho mình, nhưng vừa mới rẽ vào sân nhà thì đã có tiếng gọi khẽ:

"Hideko, mọi việc ổn thỏa chứ?"

"Ổn rồi ạ. Sao anh vẫn chưa về xưởng?"

"Ơ... tôi nghĩ em cần có nhân chứng, nên chờ ở đây."

Câu nói của anh nghe quá đỗi thành thật khiến cô gái chợt mềm lòng.

"Dưới này muỗi nhiều chết được, sao không lên nhà?"

"Tôi lo cho em. Lúc nãy đã định đi rồi nhưng chợt nghĩ nhỡ hai lão kia trở mặt bỏ trốn mất thì em biết làm thế nào, nên cứ chần chừ đứng đây. Nếu em về chậm chút nữa thì tôi đã vòng ngược lại tìm em rồi."

"Cảm ơn anh, lên nhà một lát không?"

Lời mời khiến chàng trai phân vân giây lát, Angsumalin bèn nhắc lại:

"Anh ghé lên nhà đã cũng được mà."

Nói rồi cô quay lưng đi lên trước, người kia liền bước theo mà không nói gì nữa.

Tiếng gõ cổng khe khẽ vừa dứt, cánh cổng đã mở ra ngay lập tức như thể người ở bên trong đang chờ sẵn, kèm theo tiếng thầm thì đầy vẻ nôn nóng:

"Có gặp bố không con?"

Nhưng vừa kịp nhìn rõ người đi theo đằng sau, bà lập tức im bặt, đổi sang hỏi chuyện khác:

"Ơ... tưởng là cậu sẽ về ăn cơm tối với cả nhà."

"Không phải lo cho con ạ. Ở bên xưởng họ đã chuẩn bị đồ ăn cho con rồi."

Bà Orn quay trở lại chỗ cũ, ngồi xuống bên đống lá chuối tanee đã được sấy khô chất thành chồng trong mẹt, rồi cắt cho vừa cỡ quấn, buộc lại thành từng bó để đem đi bán cho hàng quấn thuốc lá. Kobori đi theo, ngồi xuống gần đó, tì khuỷu tay lên đầu gối, cúi nhìn vẻ thích thú:

"Cái này dùng để làm gì ạ?"

"Để quấn thuốc lá tapanpo."

Người nghe mặt ngẩn tò te vì không hiểu, bà mẹ bật cười:

"Làm xi-ga-rét."

"U..."

Chàng trai tròn miệng, xong đưa tay nhặt lên xem chăm chú mà không mảy may quay sang liếc nhìn cô gái vừa đi lướt qua vào phòng trong. Angsumalin chậm rãi thay đồ. Từ cánh cửa phòng hơi hé vọng vào giọng trầm trầm ngọng nghịu đang nói chuyện liến thoắng, có khi dùng lẫn cả tiếng Nhật và tiếng Thái:

"*Itsu dekimasuka?* Bao giờ mới xong ạ?"

"Hết chỗ này là xong thôi."

"*Otetsudai shimashouka...?* Để con giúp có được không?"

"Hai!"

Giọng nói ngọng nghịu đáp lại lần này là giọng người Thái nhưng cố gắng nói tiếng Nhật, có tiếng cười trầm ấm cất lên theo. Khi cô gái trở ra bên ngoài thì đã thấy Kobori đang bắt tay giúp mẹ một cách say sưa.

"Ang, con vào trong bếp xem có gì đem ra đây cho cậu ấy ăn không."

"*Onaka ga sukimasen...* Con chưa đói."

Anh nói mà không ngẩng lên vì còn mải làm việc. Cô gái đi lướt qua vào bếp, một lát sau cô quay ra, bưng chiếc khay nhỏ đặt bát chè con con. Cô

đặt xuống gần chỗ anh rồi lùi lại lặng lẽ ngồi xuống cách đó một quãng, khiến bà Orn phải nhắc:

"Chè kìa con."

Chàng trai làm xong việc rồi mới nhấc cái khay nhỏ lên nhìn từ khoảng cách gần.

"Chè trôi nước, thử ăn xem có ngon không?"

Đã lâu lắc lâu lơ rồi, cô gái mới lại được thấy nụ cười dịu dàng tươi tắn khoe hàm răng trắng bóng đều đặn đáng yêu này. Anh cầm lấy chiếc thìa con khuấy bát chè, rồi múc lên nếm: *"Mochi."*

Anh nhanh chóng bật ra một từ tiếng Nhật, rồi giải thích:

"Tức là ở Nhật cũng có loại chè như thế này, người ta đem giã cơm nếp rồi viên thành viên tròn."

"À, nhưng gọi là mochi à? Thế còn cơm thì gọi là gì?"

"Gohan, là gạo chưa nấu."

"À, gạo tẻ."

"Kome."

"Còn thịt lợn gọi là gì?"

"Butaniku, còn thịt bò là *gyuuniku."*

Chỉ loáng cái vừa dạy được mấy câu tiếng Nhật là bát chè đã hết sạch, vậy mà lúc trước còn chối bảo không đói. Anh vừa ngoảnh lại thì đã thấy cốc nước mát được đẩy tới từ trong góc tối không nhìn rõ nét mặt người đưa. Kobori cầm lên uống chút xíu rồi đứng dậy.

"Đến lúc con phải đi rồi."

"Ơ kìa!" Bà Orn chỉ thốt được một tiếng.

"Ừm... con có việc gấp phải làm."

Kobori ấp úng giải thích, rồi vội quay sang cô gái nãy giờ vẫn đang ngồi im trong góc tối:

"Lúc nào tôi cũng ở bên xưởng, nếu có gì thì cho người sang gọi."

"Vâng." Tiếng đáp nghe sao mà nhẹ hẫng.

Chàng trai lễ phép cúi chào bà Orn trước khi quay lưng đi, cô gái đứng

dậy đi sau một quãng. Đến cổng, anh chợt dừng lại như thể muốn quay lại nói gì, nhưng rồi chỉ khe khẽ thở dài và bước xuống cầu thang.

Chương 63

Bà Orn ngừng tay, vặn nhỏ ngọn đèn dầu xuống như chỉ chờ đến lúc này.

Cái mẹt trước mặt bà bị đẩy gọn sang một bên, rồi bà xích lại gần cô con gái vừa mới quay trở vào ngồi xuống chỗ của Kobori lúc nãy.

"Việc có ổn thỏa không con?"

Angsumalin bỗng thấy chán chường kỳ lạ nên không muốn kể hết mọi chuyện, mà chỉ vắn tắn:

"Ổn ạ, con không sang bên kia sông đâu ạ."

"Ơ, thế con xử lý thế nào?"

"Con bảo bác Pol với bác Bua dở bỏ túp lều, vừa hay gặp bác chủ tịch xã cũng giúp hộ, ngày mai chắc là sẽ xong."

"Hả? Làm sao mà lại gặp bác?"

"Con cũng không biết nữa. Muộn rồi, mình đi ngủ thôi ạ..."

Giọng nói mệt mỏi ấy khiến bà Orn không dám hỏi gì thêm nữa, không biết rằng sau khi vào phòng, Angsumalin còn nằm nhắm mắt lắng nghe tiếng máy móc gõ đập vào kim loại vọng sang từ bên xưởng một hồi lâu. Ánh sáng lờ mờ trong phòng đủ để cô thấy tấm nệm dày ở bên cạnh, trên nệm phủ lớp vải lụa gọn ghẽ. Áo quân phục màu trắng treo trên mắc có lẽ là thứ duy nhất anh vô tình để quên mà không phải cố tình vứt bỏ lại như những thứ khác.

May the love you share

Be all two hearts could hold

"Chúc cho tình yêu đôi lứa các con hai trái tim hòa chung nhịp đập." Giọng nói dịu dàng trầm buồn khi đọc bài thơ ấy vẫn như còn văng vẳng bên tai. Trái tim của hai người yêu nhau... Hideko, anh yêu em!

Càng về chiều, tin tổ chức hội múa ram-thon ở cuối vườn ổi càng lan rộng. Những người buổi sáng còn chưa tin cất công đến xem tận nơi, thấy đám trai tráng đang dùng lá dừa dựng rạp rồi trang trí bằng giấy màu thì không thể không nhập hội chung vui. Khi có người đem những ống nước đường thốt nốt ra mời, công việc có vẻ chậm trễ hơn, nhưng người đến càng lúc càng đông. Đám cổ vũ bắt đầu tập hát lanh lảnh. Lũ trẻ con theo đến cũng góp phần giẫm trụi cây cỏ, san bằng mặt đất như mặt trống. Thậm chí, hình như chẳng ai thèm để ý chỗ đất này trước đây dùng để làm gì vì chính ông chủ tịch xã, người đứng ra tổ chức cũng lớn tiếng lý giải:

"Làng khác đêm nào người ta cũng mở hội, làng mình phải đua với người ta chứ. Đêm nay tập dượt trước, đến đêm tới là treo giải."

"Nhưng sao lại tổ chức bất thình lình thế hả bác chủ tịch?"

"Ai bảo là bất thình lình?" Ông làm mặt tỉnh bơ, cười tươi vui vẻ. "Định tổ chức từ mấy hôm trước rồi, nhưng còn phải chờ bàn với đám trẻ."

Đến xâm xẩm tối thì đủ loại thức ăn được các nhà lần lượt đem tới, cộng với nồi canh cay to đùng mà Angsumalin phải xách lệch cả người đến nữa. Trong khi cả đám đang sôi nổi thì có một thằng bé trạc mười tuổi cắm đầu chạy vào, hét lên lạc cả giọng báo tin:

"Ông chủ tịch xã... ông chủ tịch. Cảnh sát đến đông lắm, nhanh lên."

Cả đám hội ồ lên, tiếng kèn tiếng trống vụt im bặt. Có ai đó hét lên hỏi:

"Chuyện gì thế?"

Thằng bé đó mặt mũi hốt hoảng, nhìn hết người nọ đến người kia đang quây lấy mình:

"Cảnh sát. Họ đang đi lục soát các vườn quanh đây, bây giờ đang ở bên chùa, chắc cũng sắp qua rồi."

"Ối, có khi là đến soát rượu lậu, có gì thì giấu đi mau!"

"Không phải vì rượu lậu đâu."

"Sao mày biết?"

"Thì có cả bọn Nhật ở bên kia cũng kéo sang đông lắm, ai cũng cầm súng, còn có thằng Tây dẫn đầu nữa."

Không ai kịp để ý nét mặt Angsumalin lập tức tái đi. Ông chủ tịch xã

liếc qua, ánh mắt chạm ánh mắt cô, rồi cất giọng nói chậm rãi như không để tâm lắm:

"Tây ở đâu ra mà lại đi cùng bọn Nhật?"

"Đúng rồi, sao bảo bọn Tây đánh nhau với Nhật cơ mà?"

Nhiều người cất tiếng nói hùa theo, nhưng thằng bé đưa tin khăng khăng khẳng định:

"Tây thật mà, thấy chỉ trỏ tìm gì đó không biết nữa."

"Có kẻ nào lại táy máy lấy gì của bọn bên kia sông chắc? Thôi kệ nó đi."

Khi kèn trống nổi lên bài tiếp theo, mọi người cũng hết quan tâm đến cái tin vừa rồi. Cô gái lánh đến bên ông chủ tịch đang đứng chống nạnh hút điếu thuốc to quấn bằng cánh hoa sen. Cô làm bộ bình thản, thầm thì khẽ hỏi:

"Làm thế nào bây giờ ạ?"

"Cứ tự nhiên bình thường. Chắc chắn lát nữa nó sẽ đến đây."

"Nhỡ nó nhận ra ạ?"

"Vườn tược quanh đây từa tựa như nhau cả. Nếu cháu thấy lo thì về nhà trước đi."

Angsumalin lắc đầu kiên quyết, ánh mắt sáng lên vẻ gan góc.

"Không ạ. Sống chết thế nào cháu cũng phải ở lại, tại cháu là nguyên nhân."

"Nguyên nhân nguyên do cái gì. Không biết ai đặt cái lọ hoa giữa bàn kia, hoa thì cắm lung tung. Cháu đi sửa lại chút. Đến xẩm tối, mình sẽ thắp đèn bão lên, ba ngọn đèn chắc là đủ."

Nét mặt và thái độ điềm tĩnh ấy giấu kín mọi cảm xúc bên trong. Cô gái bước tới sát cái bàn cao hình chữ nhật ở giữa rạp. Thấy trong lọ gốm tròn có đủ loại nào hoa đồng tiền, hoa dành dành, rồi lá nếp và các thứ lá khác cắm lộn xộn, cô bèn lần lượt dỡ ra xếp bên cạnh rồi mới chậm rãi cắm vào lọ. Trông dáng vẻ cô như đang hoàn toàn chăm chú vào công việc, nhưng thật ra, cô vẫn liên tục liếc nhìn xung quanh một cách lo lắng.

Có vẻ như tiếng trống tiếng hát đã át hết mọi âm thanh khác cho tới khi có một nhóm người xuất hiện, đi thẳng tới rồi tản ra, bao vây xung quanh

thì đám đông đang tụ tập mới trở nên im lặng như tờ. Cảnh sát của Thái và Nhật bước ra đứng giữa, nhìn xung quanh:

"Đang làm gì đây?"

Viên cảnh sát Thái Lan hỏi trống không. Ông chủ tịch xã liền chậm rãi quay ra, đứng đối mặt:

"Tôi là chủ tịch xã, có việc gì không vậy? Đêm nay chúng tôi tổ chức múa ram-thon."

"Gặp ông chủ tịch xã đây thì tốt rồi. Ông có thấy quanh đây có gì bất thường không?"

Cô gái dừng cắm hoa, quay ra nhìn, đặc biệt hướng ánh mắt vào một người Tây cao to đang đi luồn lách nhìn ngó xung quanh trong khi ông chủ tịch làm bộ tỉnh bơ hỏi lại:

"Có gì bất thường là gì cơ?"

"Có kẻ lạ hay có hành vi, hiện tượng xấu gì không?"

"Thì cũng có." Nói rồi ông dừng lại, rít điếu thuốc lá một cách sảng khoái: "Dạo này sinh nhiều trộm cắp lắm, đang mùa thu hoạch trái cây chúng tôi phải canh gác cẩn thận. Trước đây có đến nỗi này đâu."

"Không phải. Ý tôi hỏi là có kẻ lạ mặt nào vào tụ tập ở đây không?"

"Làm gì có ai vào đây trừ những người làng này?"

"Quanh đây có lão già nào gầy gò sống trong túp lều nhỏ?"

"Lều cũng nhiều mà người già cả cũng không ít. Ông muốn tìm gặp ai?"

Cô gái nhìn chằm chằm vào người cao lớn đang quay ra nói gì đó nhanh như gió với một tên sĩ quan Nhật. Mặt mũi gã này lập tức toát lên vẻ nghiêm trọng, quay ra nói gì tiếp với viên cảnh sát Thái Lan.

"Người Tây này đến báo là ở khu vực này có bọn tổ chức ngầm hoạt động."

"Sao cơ? Sao hoạt động gì mà lại phải ngầm dưới đất?"

Câu hỏi và nét mặt trông rõ ngây ngô thậm chí hơi ngớ ngẩn khiến viên cảnh sát đưa mắt nhìn lâu hơn bình thường.

"Gã ta khẳng định là nhận ra cây ổi."

"Thế các cây ổi thì khác gì nhau?"

"Ông chủ tịch cãi lý như đã biết rõ trước vậy!"

Viên cảnh sát Thái nói mỉa nhưng hình như cũng cố tình bỏ qua, không dịch lại cho phe Nhật nghe.

"Thì có thế nào tôi nói thế. Thấy bảo gã nhận ra cây ổi, tôi cũng muốn biết là cây ổi thì nó giống khác gì nhau. Thế thật ra là đang có chuyện gì?"

Đám lính Nhật bắt đầu tản ra khám xét xung quanh, nhất là gã cầm đầu khệnh khạng đi quanh ngó vào tận mặt từng người.

"Doushita no desuka?... Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Giọng nói trầm khàn cất lên khiến mọi người có mặt lập tức quay lại nhìn, toán lính đứng nghiêm giơ tay chào răm ráp khi thấy dáng người cao lớn đang đứng nổi bật trên luống đất cao.

Gã đội trưởng chạy tới chào rồi báo cáo liến thoắng trong khi anh chăm chú lắng nghe và tỏ vẻ ngạc nhiên:

"Kesshite nanimo mimasen deshita. Không có gì hết, tôi có thấy gì đâu..."

Câu trả lời này làm cho cả đám bỗng trở nên lúng túng, nhất là khi gã người Tây quay lại tiếp tục khăng khăng rằng mình không nhầm. Trưởng đoàn đành phải dịch sang tiếng Nhật, giọng nghe có vẻ thiếu tự tin hơn lúc đầu, nhưng chàng kỹ sư trưởng vẫn tỉnh bơ, lại còn chau mày trả lời chắc nịch:

"Sore no mae ni mita koto ga arimasen. Tôi chưa từng thấy gì cả."

Đã thế, anh còn đi trước dẫn đầu tới chỗ đám lính đang lục soát rồi nói:

"Hitte mimashou. Nào, ta thử tìm xem?"

Nhưng hễ anh bước tới đâu là đám lính đều dừng lại ngoan ngoãn nhường đường. Cuối cùng anh quay lại hỏi:

"Machigain ga arimas ka? Có gì bất thường không?" Đám lính trả lời giọng không được quả quyết lắm:

"Machigain ga arimasen. Không có gì lạ thường ạ."

Viên sĩ quan Nhật nôn nóng quay sang bàn bạc với gã Tây, gã vẫn nhất quyết giữ ý kiến. Chỉ sau khi người cùng đi giải thích dài dòng một thôi

một hồi, vừa nói vừa liếc nhìn bóng người cao thẳng đứng ở đằng xa, tay chắp sau lưng nghiêm nghị, gã mới miễn cưỡng gật đầu nhưng vẫn không thôi ngó nghiêng xung quanh với ánh mắt tin chắc mình đã từng đến chỗ này. Đám lính đang tản mắt bèn tập trung lại, chuẩn bị rời khỏi đó.

"*Mou dekimashita ka?* ... Xong xuôi cả rồi ư?"

"*Hai*... Vâng."

Bàn tay thon thả trắng muốt đang nắm chặt một cành hoa từ từ thả lỏng ra khi đám lính đồng loạt đứng nghiêm chào chàng trai rồi theo hàng ngũ đi khỏi. Viên cảnh sát Thái Lan đi cuối quay sang cười mỉm với ông chủ tịch xã, đôi mắt ánh lên nét cười:

"Chúc may mắn, ông chủ tịch!"

Tiếng cười nói im bặt đi nãy giờ lại vang lên rộn rã. Kobori vừa định rời khỏi đó thì bất chợt có tiếng gọi khiến anh chững lại:

"Kỹ sư trưởng, không tham gia hội đêm nay cho vui à?"

Gương mặt ông nở nụ cười chân tình, anh liền trả lời lễ phép:

"Tôi mà tham gia chắc mọi người sẽ không vui lắm đâu."

"Chao ôi... có gì đâu, ở lại uống chầu rượu đã. Kỹ sư trưởng uống rượu được không?"

"Cũng được chút ít."

"Chúng tôi có nhiều loại rượu nhưng không biết có ngon bằng rượu sake của anh không nữa. Kỹ sư trưởng phải tự nếm thử xem."

Đôi mắt đen dài lập tức liếc nhìn sang phía cô gái, nhưng Angsumalin đã quay lưng lại, chỉ nghe tiếng anh trả lời ngại ngùng:

"Chắc tôi không thể uống nhiều vì còn việc phải làm."

Khi cô gái cắm xong cành hoa cuối vào lọ thì gương mặt rám nắng của anh đã chuyển hẳn sang màu đỏ. Đám đàn ông thi nhau chuốc rượu nài anh uống hết chén này đến chén khác. Thấy dáng người cao lớn thẳng tắp ấy không có vẻ gì liêu xiêu vì say, mọi người liền lần lượt đưa các loại đồ nhắm ra mời; có món chàng trai vui vẻ ăn nhưng cũng có những món anh chỉ nhìn rồi lắc đầu.

"Cá không, xem mấy ống tre thì kỹ sư trưởng mới say?"

Thấy dân tình đi đến nước cá cược, Angsumalin tin chắc chàng trai sẽ không thể từ chối được. Cô bèn tới nháy ông chủ tịch xã vẻ sốt ruột:

“Bác chủ tịch, kiểu này Kobori sẽ say mất.”

“Có sao đâu. Họ nhậu vui được với nhau là tốt. Cháu cứ về nhà đi, kẻo đến lúc đám đó say rồi khéo lại xui cậu kỹ sư trưởng múa ram-thon với cháu, cháu cũng không thích phải không nào?”

“Cháu cũng đang định về đây ạ, chỉ lo Kobori...”

“Yên tâm, không phải lo. Nếu cậu ấy say, bác sẽ cho người đưa về. Cứ tưởng không uống được mấy, nào ngờ tửu lượng cũng khá đấy.”

“Cháu nghĩ bác đừng để bọn họ chuốc rượu anh ấy nữa.”

“Giờ mà ngăn bọn họ thì không hay. Cùng lắm thì say tí cũng có sao đâu. Cháu không muốn thấy thì cứ về đi, bác lo cho.”

“Có gì bác cho ai đó đưa anh ấy về xưởng bác nhé, à... thấy anh ấy bảo là còn phải làm việc tiếp.”

“Cháu cứ về đi.”

Dù đã được ông chủ tịch nhận lời để ý giúp, Angsumalin vẫn không khỏi nhìn sang chỗ chàng trai đang bị vây kín xung quanh. Rồi một đám đông nữa kéo đến, những chiếc đèn bão được tháo hết chao đèn ra, gặp gió bùng lên. Tiếng trống, tiếng kèn quyện vào nhau vang lên ầm ĩ.

“Kỹ sư trưởng phải múa ram-thon với chúng tôi mới được.”

Vừa nghe thấy câu này, Angsumalin bèn lập tức quyết định ra về. Mối lo đè nặng trong lòng đã được tháo gỡ. Lúc nãy nếu như gã người Đức cứ khăng khăng khẳng định thì ít nhiều cũng sẽ gây rắc rối, cuộc điều tra chắc sẽ không dừng lại dễ dàng. Nhưng anh, đã nhanh chóng xoa dịu mọi chuyện bằng cách lấy chính mình ra để đổi lấy niềm tin, một nước cờ mà có thể anh sẽ phải trả giá đắt bằng mạng sống nếu nhỡ có gì sơ sẩy.

Tiếng hát lanh lảnh theo gió vọng tới hòa với tiếng trống gõ đệm nhịp:

Ơi này đóa nhài đơn

Mọc thành cây gọi tên nhài kép

Lên chồi đẹp trở lại nhài đơn

Tim em đơn kép, cành sầu

Tim em đơn kép, cành sầu

Cách ly, muôn vạn đớn đau vì nàng...

Tình yêu của người con trai ấy đã được cô đáp lại bằng gì, ngoài sự cay đắng bởi thái độ lạnh lùng thường trực?

... Bởi lời thề ước trước ta

Bởi lời thề ước trước ta

Tình ta, em nỡ lìa xa lạnh lùng[41]

Angsumalin rảo bước đi thật nhanh, gần như là chạy, như thể muốn trốn tránh tiếng hát lảnh lót vọng theo trách móc cô giùm cho người con trai ấy!

Chương 64

Tiếng đập cổng ầm ĩ, tiếng cười và tiếng lè nhè hét gọi váng cả lên:

"Ang ơi... Ang ơi..."

Cô gái trở mình tỉnh dậy, vội vàng hất cái chăn đơn khỏi mình. Cùng lúc đó, tiếng người dưới nhà lại đồng thanh hét vọng lên:

"Angsumalin. Ang ơi... Angsumalin."

"Ối, đỡ kỹ sư trưởng cho cẩn thận chứ, không lại ngã lăn xuống bây giờ, cầu thang thì dốc."

"Đã bảo là tửu lượng gã này cao lắm mà cứ không tin, mấy ống mới say." Angsumalin mở cánh màn, tháo chốt cửa sổ ngó ra nói khẽ:

"Từ từ, nói nhỏ thôi ạ. Tôi xuống ngay đây."

"Chúng tôi đưa kỹ sư trưởng về đây, say mèm rồi."

Cô gái suýt buột miệng bảo đưa về bên xưởng nhưng chợt nghĩ lại, đành mở cửa đi ra ngoài hiên. Dù cô đã nhón chân nhẹ bước tới cánh cổng gỗ phía ngoài nhưng vẫn có tiếng bà Orn gọi vọng ra từ trong phòng:

"Gì thế con?"

"Không có gì đâu mẹ."

"Ai đến thế?"

"Kobori say ạ, những người ở đám ram-thon đưa về. Để con lo cho anh ấy, mẹ cứ ngủ đi ạ."

Dáng người cao lớn đứng gục cổ ở đầu cầu thang, được người ta đỡ hai cánh trái phải, lại thêm người đẩy đằng sau lưng để anh không ngã xuống, vì tình trạng của những người đưa anh về cũng không khác anh là mấy. Cánh cổng vừa mở, người đỡ đằng sau đã đẩy ngay anh chúi về phía trước, làm cô gái phải lấy cánh tay chống thân hình lực lưỡng ngả hẳn vào người cô.

“Gì thế này?”

Cả đám người cười rộ lên thích chí.

“Kỹ sư trưởng say rượu.”

“Thế làm sao mà uống say đến mức này?”

Giọng Angsumalin nghe khá bực bội, cô còn phải cố đứng cho vững để không loạng choạng theo sức nặng dồn xuống.

“Chúng tôi thách đố nhau. Bác chủ tịch xã bảo đưa về đây. Ta đi về thôi.”

“Ơ... thế tôi phải làm thế nào bây giờ?”

“Cứ cho nằm nghỉ, uống nước mát, một lúc là hết say thôi. Đi thôi, khuya rồi.”

“Từ từ đã nào.”

Không có ai thèm nghe lời cô gọi mà chỉ mải dò dẫn đường xuống cầu thang, vừa đi vừa nói chuyện:

“Hôm nay vui quá thể, chưa chi đã tan cuộc.”

“Thì đám cổ vũ say hết cả rồi còn gì.”

Thân hình nghiêng ngả đang dựa vào cô suýt nữa thì sụp xuống, làm Angsumalin phải vội luồn tay ôm chặt lấy vai anh.

“Từ từ đã ạ, đừng có nằm ở chỗ này.”

“Gochiso sama dehshita... Cám ơn đã tiếp đãi nồng hậu... *Kanpai*! Chúc mừng.”

“Khe khẽ nào.”

“Sanook maak[42]... Vui thật.”

“Đừng có làm ầm ĩ!”

Angsumalin bực bội mắng, nhưng rồi thấy đối phương có vẻ không hiểu gì nên cô đành dịch sang tiếng Nhật:

“*Sonnani oto wo tatenai de kudasai*.”

“*Dare ga oto wo natten desuka*?... Ai làm ồn thế?”

Chàng trai hỏi ngược lại cô, rồi cố ngóc đầu dậy vươn thẳng người:

“*Nan ji desuka*? Mấy giờ rồi?”

"Khuya rồi. Anh phải ra ngồi kia."

Angsumalin nửa lôi nửa dìu thân hình ngất nga ngất ngưỡng đi tới chỗ hiên thấp trước nhà.

"Anh ngồi đây đã nhé để tôi đi đóng cổng."

Cô gái đóng cổng xong, quay trở lại thì đã thấy thân hình ấy ngả mình xuống nằm dài trên hiên. Ánh sáng ngọn đèn dầu đã được vặn nhỏ hắt từ trong phòng ra dìu dịu, soi khuôn mặt, đỏ rực, mắt nhắm nghiền, tay chân duỗi lung tung. Giọng anh khẽ lẩm bẩm:

"Sukoshi mizu wo nomitai desu... Cho xin một cốc nước."

Chiếc chén bạc đựng nước trong vắt được ghé vào tận miệng anh trong khi Angsumalin nhìn ngán ngẩm. Một đàn muỗi bắt đầu đậu cả trên mặt lẫn chân, tay anh. Bỗng nhiên anh thốt lên:

"Hideko..."

Anh lẩm bẩm gọi tên cô một cách rành rọt, nhưng câu tiếp theo lại chỉ lúng búng không thoát ra khỏi cổ họng. Khuy áo anh bị cởi ra gần một nửa để lộ khuôn ngực dày rộng, làn da trắng mịn, mồ hôi toát ra đầy người. Cô gái đi vào trong phòng, một lúc sau quay trở ra, cầm chiếc khăn ướt từ từ lau khắp mặt cho đến hai cánh tay. Chàng trai chỉ thở đều mà không mở mắt ra.

"Thế nào, đã đỡ chưa?"

"*Anata wa donata desuka*? Cô là ai?"

Không có vẻ gì là chàng trai còn ý thức, đàn muỗi bu đến nhiều hơn. Angsumalin chỉ biết thở dài, vừa bực tức, vừa khó chịu.

"Có đứng dậy được không?"

Không có câu trả lời, cô đành tự quyết lấy.

"Đứng dậy, vào phòng nằm cho đỡ muỗi. Dậy đi."

Kéo được cái thân hình ấy ngật ngưỡng ngồi dậy, cô gái cũng gần hết cả hơi, đến nỗi cô phải nhéo vào cánh tay anh vì bực mình quá đỗi:

"Dậy đi!"

Vừa kéo vừa cấu mãi Kobori mới chịu đứng dậy, liêu xa liêu xiêu bám

vào cô, vừa đi vừa nhắm mắt, miệng không ngớt lẩm bẩm gì đó. Khi đến được cái nệm dày đã trải ga gọn gàng, Angsumalin thở dốc. Mùi rượu sặc sụa.

"Nào, nằm xuống."

Chàng trai ngoan ngoãn đổ người nằm xuống, nhưng cái đầu thì vật vạ lắc qua lại, tay không ngừng giật áo.

"Nóng hả? Anh nằm yên đi, tôi cởi áo cho."

Đôi mắt đờ đẫn của anh lờ đờ hé mở, cố gắng mở to ra khi cô gái giúp cởi chiếc áo khỏi người mình.

"Hử."

"Giờ anh ngủ được rồi."

Có vẻ như Kobori chỉ còn sót lại một chút tỉnh táo: "Hideko..."

"Anh say quá rồi, ngủ đi."

"Chỗ nào đây?" Anh dường như đang cố định thần lại.

"Chỗ nào cũng mặc kệ, anh ngủ đi được rồi đấy."

Bàn tay anh sờ soạng tấm nệm bên cạnh:

"Chỗ nằm đây mà."

Angsumalin không đáp mà chỉ cố kéo cái tay áo cho tuột ra khỏi khuỷu tay đang gấp. Gương mặt cô cúi xuống dịu dàng tỏa rạng dưới ánh đèn mờ ảo. "Hideko..."

Angsumalin không kịp nhận ra sự bất thường trong giọng nói tràn đầy tình yêu ấy.

"Anh ngủ ở đây đi, để tôi ra ngoài ngủ cho."

"Tại sao?"

Cánh tay vạm vỡ kéo mạnh thân hình nhỏ bé đang quỳ ngay cạnh khiến Angsumalin ngã chúi vào vầng ngực rộng. Hơi thở nóng, ấm phả vào bên tai cô, kèm theo câu hỏi bằng giọng dữ dằn:

"Tại sao? Tôi xấu xa lắm hả, xấu xa đến nỗi em không thể yêu nổi tôi ư? Vì cái gì?"

"Kobori."

Angsumalin thốt lên vì hoảng hốt tột độ, cố đẩy vầng ngực ấy ra xa nhưng bị cánh tay đối phương ôm choàng lấy siết chặt. Giọng nói cay đắng pha căm giận vẫn thì thầm bên tai:

"Em nói xem là tôi xấu xa chỗ nào? Nói xem nào!"

"Buông ra... Đã nói là buông ra mà!"

"Trong mắt em, tôi chỉ là một kẻ xấu xa không bao giờ tốt đẹp lên được. Cũng chẳng có gì lạ, nếu như tôi trở nên xấu xa thật sự như em vẫn thường buộc tội."

"Làm ơn thương tôi, buông tôi ra mà."

"Em chưa bao giờ thương tôi cả, thậm chí chỉ nói năng dịu dàng cho tôi vui lòng một chút cũng chưa từng."

"Để hôm khác đi mà. Hôm sau rồi chúng ta sẽ nói chuyện. Đêm nay anh say quá rồi, ngủ đi đã."

Đôi môi nóng rực áp lên bên má cô. Angsumalin bất ngờ quay ngoắt sang cắn vào phần da thịt hở ra nơi đầu vai anh. Chàng trai kêu lên khe khẽ vì đau, và dường như chính hành động phản kháng ấy đã khiến anh phát điên, ngọn lửa mãnh liệt pha trộn cả yêu và hận bùng lên. Thân hình mảnh mai bị lôi giật xuống, ôm chặt lấy, cô gái giãy giụa bằng tất cả sức lực.

"Tôi đã lấy em rồi, em không trốn nổi tôi đâu!"

Mái đầu cô bị vòng tay ôm giữ áp sát vào một bên vai, ghì chặt xuống. Cô gái vẫn cắn mạnh vào chỗ cũ, mạnh đến nỗi cô cảm nhận được vị máu anh rỉ ra. Nhưng đối phương vẫn quyết tâm giành chiến thắng, vì cơn say cộng với tình cảm sâu sắc dạt dào sẵn có trong trái tim.

Gương mặt bất động trên gối trắng bệch, mái tóc dài xõa tung rối bời. Đôi mắt nhìn đăm đăm vào tấm bình phong phía dưới chân, không hề liếc ngang chút nào, như thể muốn lặng lẽ soi xét từng chi tiết của bức vẽ đang dần hiện lên rõ hơn trong ánh sáng lờ mờ của buổi sớm mai. Bàn tay cô nắm chặt lấy mép tấm chăn lụa đơn nhàu nhĩ đắp kín thân mình, nắm chặt đến nỗi đốt ngón tay trắng nhợt, đôi môi mím chặt chỉ còn như một đường thẳng. Thân hình cao lớn nằm nghiêng bên cạnh, khuỷu tay chống

người lên, cúi xuống nhìn cô gái với vẻ mặt vừa hổ thẹn tột độ vừa xót xa bởi tình yêu sâu sắc. Tay kia, anh vuốt ve mái tóc của cô một cách nâng niu.

"Hideko, tôi rất tiếc."

Đối phương không nhúc nhích, ngay cả khi anh cúi xuống, đặt đôi môi mình lên vầng trán trắng mịn ấy, thân hình đang nằm dài ấy vẫn im lìm như thể một bức tượng.

"Tôi đã sai, nhưng chỉ vì tôi quá yêu em."

Hàm cô nghiến chặt, bạnh lên nhưng vẫn không có tiếng đáp lại.

"Tôi thật xấu xa, em muốn tôi làm gì tôi cũng chấp nhận."

Bả vai trắng mịn đọng vệt máu khô in hình vết răng cắn sâu.

"Tôi đã quá say nên không kiềm chế được mình."

Bàn tay to khỏe dịu dàng vuốt ve mái tóc dài, nhưng có vẻ như cô gái không hề cảm nhận được.

"Lúc đó, thật sự tôi không kiềm chế được mình, chỉ biết một điều là tôi yêu em. Đừng giận tôi nhé, Hideko, em nói gì với tôi đi..."

Im lặng... nhưng chàng trai vẫn không nản chí, không ngừng thì thầm:

"Tôi thật sự rất tiếc."

Ánh sáng lùa vào từ khung cửa sổ rọi lên tấm bình phong ngăn đôi căn phòng, soi rõ từng nét vẽ. Đôi mắt cô gái nhìn đăm đăm như thể tập trung hết sức, đếm từng nét vẽ trên bức bình phong ấy. Chàng trai cúi xuống sát khuôn mặt cô, che lấp bức tranh ấy đi. Dù mắt đối mắt nhưng đôi mắt đen láy vẫn trống rỗng như muốn nhìn xuyên qua mọi vật.

"Hideko."

Tiếng gọi tên cô dịu dàng tha thiết như thể cầu khẩn được làm lành. Cánh tay kia của anh vòng qua choàng quanh người cô dù bả vai đau nhức, sưng lên thâm tím bởi nhát cắn sâu không thương tiếc.

"Giận tôi, mắng chửi tôi, em muốn làm gì tôi cũng được nhưng đừng im lặng thế này. Tôi khổ tâm lắm."

Ánh nhìn lơ đãng trong đôi mắt đen ấy mở rộng rồi từ từ thu lại từng chút một như đang lấy lại nhận thức.

“Em nói gì cũng được, dù chỉ một lời thôi.”

Đôi môi tái, khô khốc, hơi dãn ra nhưng vẫn không có lời nào cất lên. Bàn tay nãy giờ gân lên nắm chặt lấy mép chăn một cách vô thức bởi cảm giác nghi ngờ, sợ hãi tột cùng đã từ từ buông lỏng.

“Tôi không đổ lỗi cho rượu, không đổ tại cơn say. Bởi... lúc đó tôi không hành động vì mất trí hay không tỉnh táo, tôi mắc lỗi vì không thể khống chế nổi bản thân, điều mà tôi vẫn luôn cố gắng duy trì từ trước đến nay. Tôi đã làm sai chỉ vì yêu em quá nhiều, nhiều đến nỗi bình thường không dám vi phạm lời hứa với em, nhưng cơn say làm tôi...”

Chàng trai thở dài, cố gắng tìm lời lẽ để giải thích tình cảm của mình:

“Tôi chưa từng thất hứa với ai ngoại trừ lần này. Em tha lỗi cho tôi được không, Hideko? Vì thế nào chăng nữa, tôi sẽ vẫn yêu em. Tôi cũng không biết tại sao tình cảm của tôi dành cho em lại sâu sắc đến thế. Tôi chỉ biết rằng... nếu như trong cuộc đời con người ta được chọn yêu một ai đó bằng cả trái tim mình thì tôi đã chọn yêu em, dù biết rằng em không hề thích tôi. Tôi cũng từng tự hỏi tại sao mình lại phải yêu em, vì yêu mà luôn cảm thấy đau khổ, đau khổ vì thất vọng, đau khổ vì không thể loại bỏ được những tình cảm trong lòng mình, và còn đau khổ vì biết rằng em đã có người khác mà không phải là tôi. Ngày chúng ta làm đám cưới... em có biết không, Hideko? Tôi chỉ muốn nói với cả thế gian này rằng em đã là của tôi. Cho dù không thể chạm vào dù chỉ là đầu móng tay em, tôi cũng hài lòng rồi... giống trẻ con khi chúng có được thứ mà mình thích rồi cất vào tủ ngắm nghía vậy... Có thể tôi ích kỉ nhưng cũng chỉ vì một chữ yêu. Tôi đã nghĩ mình có thể hài lòng với mơ ước hão huyền ấy cho tới khi chúng ta phải xa nhau... Chiến tranh khiến cho cuộc đời tôi chẳng dài lâu gì đâu. Khi ấy, tôi sẽ đem theo niềm hạnh phúc này sang thế giới bên kia, còn em sẽ có quyền tự do gặp lại người em thật sự yêu. Tôi không nghĩ là tôi lại không kiềm chế được mình thế này. Tôi vô cùng hối hận. Cho dù em không yêu tôi, tôi hy vọng là em có thể tha tội cho tôi, phải không?... Hideko?”

Bàn tay to nâng niu đỡ lấy khuôn mặt trắng nhợt như sợ rằng cô sẽ tan biến mất ngay trước mắt mình. Đôi mắt đen láy long lanh có ánh nước dâng lên trong suốt, nhưng không giọt nước mắt nào chảy ra!

Chương 65

Đôi môi khô khốc hơi hé mở, tiếng nói dù khẽ nhưng nghe kiên quyết, rõ ràng:

"Không bao giờ! Không bao giờ."

Sự căm ghét thể hiện rõ đến nỗi chàng trai phải sững sờ.

"Không bao giờ tôi quên được nỗi hận này..."

"Hideko..."

Anh vẫn dịu dàng gọi tên cô với tình yêu thương sâu sắc.

"Dù sống hay chết, tôi cũng sẽ mang theo sự căm hận này từng giây từng phút. Đi đi, đi cho khuất mắt tôi, ngay bây giờ!"

Giọng nói cay nghiệt to dần một cách vô thức.

"Khe khẽ thôi em, mới sáng sớm."

"Tôi đã bảo anh biến đi!"

"Tôi chưa thể đi đâu chừng nào chúng ta còn chưa hiểu nhau. Em đang tức giận, cũng tại tôi không tốt. Em nghe tôi nói đã được không?"

"Không nghe gì hết. Biến đi!"

"Hideko..."

"Tôi không có cái tên ấy! Và không bao giờ tôi yêu quý người Nhật, dù là ai đi nữa!"

Chàng trai khẽ thở dài, vuốt ve mái tóc cô đang xõa tung nhưng đã bị gạt phắt đi.

"Đừng có đụng vào người tôi!"

"Hôm nay chắc chúng ta không thể nói chuyện được rồi... Sáng rồi, tôi có việc gấp. Để đến tối tôi sẽ lại đến, để em bình tâm lại đã."

Đôi môi anh vừa hạ xuống, cô gái đã lập tức nghiêng người tránh khiến

anh chững lại.

"Dù em giận tôi thế nào thì tôi cũng vẫn cứ yêu em."

Thân hình cao lớn đứng dậy đi ra phía ngoài tấm bình phong, có tiếng đổ nước từ bình đựng nước rửa mặt. Một lúc sau, anh quay trở vào, lần này đã mặc quân phục chỉnh tề.

"Tôi đi đây, tối nay mình nói chuyện tiếp."

Thân hình đang đắp tấm chăn đơn không nhúc nhích, đôi mắt nhắm nghiền như không muốn tiếp nhận bất kỳ điều gì. Kobori ngần ngừ một chút rồi cũng đành đi ra một cách lưu luyến.

Tiếng cánh cửa mở ra rồi đóng lại khe khẽ, tiếng bước chân đều đều vang lên rồi tắt dần, bỏ lại sự tĩnh lặng và cảm giác ấm áp khắc sâu trong tâm trí. Angsumalin cắn vào môi mình đau nhói. Cảm giác căm hận dần dần nhạt đi trong khi nỗi bức bối khiến cô khó thở vụt tăng lên và cuối cùng... giọt nước mắt âm ấm từ từ chảy dài ra nơi đuôi mắt.

"Ta căm ghét ngươi. Ta căm ghét ngươi!"

Cô gái nhắc đi nhắc lại câu nói ấy như sợ rằng mình sẽ quên mất! Vầng ngực rộng ôm riết lấy cô dù cuồng bạo vì cơn say và tình cảm vượt ra ngoài tầm kiểm soát nhưng lại tạo cảm giác vững chãi kỳ lạ, truyền cho cô niềm tin rằng đó sẽ là chỗ dựa cho cô mãi mãi, một thứ cảm xúc mà chỉ có thể cảm nhận bằng con tim... Suốt từ thời thơ ấu, cảm giác đơn độc luôn bao trùm lấy góc sâu kín nhất trong tâm hồn cô gái. Ấy là cảm giác của một đứa bé khao khát điểm tựa tinh thần từ người cha, nhưng luôn phải kìm nén, che giấu bằng vẻ ngoài can đảm, kiên cường. Niềm mong mỏi có một chỗ dựa bị dồn nén thật sâu xuống đáy lòng. Ngay cả khi Wanas xuất hiện, anh cũng chưa bao giờ lấp đầy được chỗ trống ấy ngoài việc cho cô tình bạn, một tình cảm tuy thân thương nhưng thiếu hẳn sự an tâm, tin tưởng khắc sâu vào trái tim. Nhưng với người ấy, dù bị bao rào cản ngăn cách, nhưng tình yêu ấm áp, vững vàng của anh vẫn đầy sức mạnh, sức mạnh ấy lặng lẽ lan tỏa từng chút từng chút một, và giờ đây đang chiến đấu dữ dội với bức tường đạo lý trong cô.

"*Hideko... tôi yêu em.*"

Câu nói ngắn ngủi ấy cứ vang mãi trong tâm trí cô, Wanas cũng từng

nói với cô điều này nhưng không hề khiến tim cô thắt lại, đập đến lạc nhịp như khi giọng nói trầm ấm, dịu dàng của người ấy cất lên.

Cô gái nắm chặt bàn tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay đau nhói như muốn để cảm giác đau đớn bên ngoài thúc cho nỗi đau tinh thần đang lắng xuống vùng lên lập tức. Mùi máu tanh từ vết cắn của cô vẫn phảng phất đâu đây trong tâm trí, đột nhiên Angsumalin thấy thầm lo cho vết thương sưng tím trên bả vai trắng mịn ấy... Mùi khói xộc vào làm cô gái vội vàng vùng dậy. Trên chiếc gối dài có hai vết lõm do hai mái đầu nằm cạnh nhau gối xuống, một bên còn thoang thoảng hương thơm dìu dịu mà Angsumalin chưa từng quên.

Bà Orn dừng tay thái hành củ khi thấy dáng dong dỏng của cô gái ngồi xuống gần bậu cửa. Cô cúi thấp mặt, khẽ hỏi mà không nhìn mắt mẹ:

"Mẹ làm gì thế ạ?"

"Tráng trứng con ạ, mẹ thái hành rồi đấy. Cậu Dookmali đã dậy chưa?"

Gò má trắng mịn lập tức ửng đỏ, giọng đáp nghe càng nhỏ hơn:

"Đi rồi ạ."

"Hả? Sao đi sớm thế, cơm nước còn chưa ăn. Đêm qua nghe loáng thoáng là say khướt phải không con?"

"Vâng... Thịt rán này là để dâng lên đoàn sư khất thực hả mẹ?"

Cô gái nói lảng sang chuyện khác, nhưng bà Orn vẫn hỏi tiếp:

"Thế nó đi đâu về mà say rượu?"

"Bác chủ tịch xã rủ xuống ở hội múa ram-thon ạ."

"Thế chắc là bị chuốc cho rồi. Tối nay có về nhà ăn cơm không?"

"Không... con không biết ạ, chắc là ăn bên xưởng."

"Đáng ra con nên hỏi cậu ấy, vậy là không phải đạo đâu."

"Kệ đi mẹ ơi."

Angsumalin cắt câu chuyện nhưng cả ngày hôm đó trông cô như đang lo lắng điều gì. "*Chiều tối, tôi sẽ về gặp em.*" Tiếng máy móc đập vào kim loại vẫn vọng tới. Chỉ cách có mấy hàng cây, từ đây còn có thể nhìn thấy mái khu xưởng vượt lên rặng cây thấp thoáng. Anh hẳn đang bận bịu với công

việc, bận thực hiện nhiệm vụ được giao một cách chăm chú, liệu có lúc nào anh nhớ việc anh cần nói với cô?

Thời gian chậm rãi trôi tới khi tiếng còi báo đổi ca bên nhà máy vang lên. Không lâu sau, tiếng bước chân nặng trịch dội lên cầu thang. Angsumalin vội trốn vào bếp nhưng cứ đứng loay hoay, không biết nên làm gì.

“Ang ơi, ra đây con.”

“Đợi con chút đã ạ.”

“Lính bên xưởng đến báo cái gì ấy, mẹ nghe không hiểu. Con ra nghe xem nào.”

Cô gái thở dài, từ từ quay người lại bước ra ngoài. Một người lính đứng nghiêm giơ tay chào rồi báo cáo bằng thứ tiếng Nhật nhanh như gió. Nói xong, thấy người nghe gật đầu ra hiệu với điệu bộ thờ ơ, anh ta liền chào hai mẹ con một lần nữa rồi giậm chân cồm cộp bước xuống cầu thang ra về.

“Anh ta bảo gì thế con?”

“Anh ta đến báo tin của Kobori ạ.”

“Có chuyện gì?”

“Kobori cho lính đến báo là Bộ Tư lệnh gọi lên gặp nên tối nay sẽ không về đây được.”

“Ơ, lại xảy ra chuyện gì nữa ư?”

“Có thể là họp hành gì đó ạ.”

“Ừm, hay có gì đó bất thường thì Bộ Tư lệnh họ mới gọi đi gặp.”

Bà Orn nhận xét theo suy luận thông thường nhưng cô gái bất chợt thấy lo sợ khi nghĩ đến sự việc tối hôm qua... Hay là có gì đó bất thường?... Hay toán người đi lục soát ấy đã báo cáo lại chuyện này lên cấp trên? Hay có kẻ đã chứng kiến anh giúp cô tối hôm trước?... Nếu vậy... Angsumalin lo lắng nóng bừng cả người... chắc chắn Kobori sẽ là người duy nhất phải chịu mọi trách nhiệm!

“Kìa, con làm sao mà mặt tái đi thế kia!”

“Không có gì đâu mẹ.”

Suốt chiều tối hôm ấy, cô gái cứ đi đi lại lại ở cây cầu bắc ra bến nước, bồn chồn ngó nghiêng chờ đợi chiếc xuồng màu trắng. Đến tối vẫn chẳng thấy bóng dáng anh đâu, cuối cùng cô đùng đùng đi lên nhà, cầm lấy cây đèn pin cỡ đại rồi xuống cầu thang, chỉ kịp nghe thấy giọng bà Orn hỏi với theo sau lưng:

"Con đi đâu thế?"

"Con chèo thuyền đi đằng này một tí ạ."

"Tối rồi, nước cũng xiết đấy con."

Cô gái không đáp, chỉ vội vã bỏ đi.

Dòng nước cuồn cuộn chảy xiết, tứ bề tối om, chỉ thỉnh thoảng loang loáng ánh đèn ống bơ hay đèn dầu treo trên cột thuyền như những bóng đèn chèo ngang qua. Con thuyền gỗ cỡ vừa ngoan cường băng qua dòng nước sang bên kia sông. Người cầm mái chèo thở dốc bởi con thuyền chỉ chực trôi theo dòng nước xiết, mái chèo cọ vào mạn thuyền rít mạnh lên từng tiếng cho thấy cô phải ra sức thì con thuyền mới tiến lên được. Ánh đèn pha loại lớn quét tới, luồng sáng khiến mắt cô chói lóa, cô phải ngừng tay chèo mà quay mặt tránh. Cùng lúc ấy, tiếng còi vang lên lanh lảnh, một đợt sóng lớn ào tới làm Angsumalin phải vội quay mũi thuyền nhưng vì cô đã quá mệt nên không thể điều chỉnh được như ý, con thuyền nhận cả đợt sóng tấp vào bên cạnh, nước bắn tung tóe ngập đến nửa lòng thuyền.

"Chết thật!"

Cô thốt lên hoảng hốt nhưng cái xuồng vẫn chạy hết tốc lực, lại còn có vẻ như sẽ cắt qua đuôi thuyền cô... ánh đèn lại rọi tới lần nữa cùng với tiếng còi vang lên dồn dập như sốt ruột đi đâu.

"Đồ điên!"

Nước bắn tung tóe làm cô phải đưa tay lên vuốt mặt rồi lái đuôi thuyền né sóng nhưng vẫn bị đợt sóng sau to không kém tràn tới. Cô gái quay ra phía ánh đèn với vẻ tức tối. Xuồng máy lao vút đi nhưng rồi bỗng giảm tốc độ quay đầu trở lại. Ngọn đèn pha trên xuồng sáng lóa, con xuồng máy từ từ tắt động cơ rồi tiến đến gần. Angsumalin chớp mắt liên hồi vì ánh đèn rọi thẳng vào mắt. Thuyền của cô bị kéo lại, tiếng nói trầm ấm cất lên nôn

nóng:

“Hideko... Em đi đâu thế?”

Giọng nói ấy làm dấy lên những cảm xúc mừng rỡ, cảm động khôn xiết trong tim cô.

“Nước sắp ngập cả lòng thuyền rồi, lên đây nào.”

Cánh tay vạm vỡ của người ngồi ở đầu xuồng choàng qua người, nhấc bổng cô lên một cách dễ dàng.

“Khéo thuyền trôi mất.”

Giọng nói trầm ấm ra lệnh một hồi, người lính ngồi phía đuôi xuồng liền rời khỏi bánh lái nhảy xuống con thuyền nhỏ thế chỗ cô.

“Em đang đi đâu vậy?”

“Ừm... sang bờ bên kia...”

“Sao lại phải sang bên ấy?”

Angsumalin không trả lời. Ánh mắt dần quen với bóng tối bắt đầu nhận ra thân hình vạm vỡ của anh. Đôi mắt cúi xuống nhìn cô ánh lên long lanh.

“Suýt nữa thì em nguy rồi. Tôi đang vội đi, may mà em quay mặt ra nên kịp nhìn thấy. Sao em phải sang bên kia sông, lại có chuyện gì nữa à?”

Không có câu trả lời, bởi cô biết phải giải thích cho anh về chuyện gấp lần này thế nào đây?

“Em ướt sũng hết cả rồi. Có lạnh không? Mình lên nhà đi đã. Thuyền của em, lính sẽ đưa về sau.”

Chiếc áo quân phục dày cộp được cởi ra, khoác lên đôi vai bé nhỏ rồi anh chuyển sang ngồi sau bánh lái, ngó sang ra lệnh cho người lính hai ba câu nữa. Giây lát sau tiếng động cơ đã vang lên giòn giã, chiếc xuồng trắng rẽ nước lao vun vút về phía trước. Gió thốc ào ào tới làm Angsumalin phải kéo vạt áo che kín thân mình. Hơi ấm của chủ nhân chiếc áo như vẫn còn đây, hương thơm thoang thoảng pha lẫn mùi mồ hôi quen thuộc khiến cô thấy nóng bừng cả người. Vầng ngực rộng thấp thoáng trong bóng tối như không mảy may bị thời tiết nóng lạnh ảnh hưởng. Bên trong lồng ngực ấy là trái tim luôn đập vì cô, dành cho cô tình yêu không đổi thay, chỉ biết cho

đi không giới hạn dù biết rằng sẽ chẳng bao giờ được đền đáp lại. Bàn tay cô nắm vạt áo càng thêm chặt bởi cảm xúc dâng lên trong lòng.

Đã muộn mất rồi, chàng ơi

Sao đem trao gởi tình chàng cho em

Những ký ức cũ ùa về khiến nỗi muộn phiền trong cô tăng lên bội phần... Chiếc xuồng máy chạy chậm lại rồi cập vào cây cầu bắc ra bến sông. Cô gái cựa quậy rồi cất tiếng khẽ bảo:

"Đưa tôi về đây được rồi... để... anh còn về xưởng."

Nhưng anh không nghe, vẫn bước lên cầu rồi kéo dây xích đầu mũi xuồng buộc chắc chắn quanh cột. Xong xuôi, anh đưa tay đỡ lấy cánh tay cô gái dẫn cô bước lên cầu thang một cách thận trọng, không thèm để tâm điệu bộ đang cố né tránh của đối phương.

"Tôi đã bảo là có chuyện muốn nói với em mà. Lát nữa lính của tôi sẽ chèo thuyền của em về đây rồi lái xuồng về xưởng luôn."

"Có chuyện gì thì anh nói luôn ở đây cũng được."

"Em không muốn cho tôi bước lên nhà chứ gì?"

Sự cay đắng lộ rõ trong giọng nói. Angsumalin đứng im, tay vẫn nắm lấy vạt áo một cách vô thức.

"Cũng được..."

Anh ngồi xuống cái ghế dài, đưa tay lên vuốt mặt, thở dài.

"Lúc nãy em vẫn chưa trả lời tôi là em sang sông làm gì?"

Cô gái vẫn yên lặng. Suốt từ chiều, trong lòng cô tràn ngập cảm giác bứt rứt không yên, cô lo lắng cho người đang ngồi trước mặt mà không biết tại sao. Cô cố thuyết phục mình rằng đó chỉ là cảm giác hối lỗi vì cô là nguyên nhân khiến anh gặp phải rắc rối. Nhưng nếu vậy, đáng ra cô nên cảm thấy vui mừng vì đã có thể gây phiền toái cho anh mới đúng. Vậy tại sao... tại sao... sao cô lại nôn nóng sang sông chỉ để chắc chắn là anh vẫn an toàn. Trong lúc ra sức chèo thuyền, cô chỉ một lòng một dạ nghĩ tới anh mà thôi, đồng thời một câu hỏi cứ trở đi trở lại trong tâm trí:

"Nếu anh ấy làm sao thì mình biết làm thế nào?"

Những hình ảnh tưởng tượng ra đều thật đáng sợ, hiện lên dồn dập

khiến cô ra sức vung cánh tay chèo thuyền vượt dòng nước xiết tiến về phía trước, mồ hôi toát ra khắp người, còn tâm trí thì đã lao đi trước vì nóng ruột.

Chương 66

"Đừng mà... đừng mà..."

Angsumalin chỉ biết rằng tâm trí mình liên tục cầu khẩn như vậy mặc dù cô cũng không rõ nếu có gì xấu xảy ra thật thì cô sẽ phải làm thế nào. Điều duy nhất cô mong muốn lúc này là được ở bên anh, rồi sau đó dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, cô cũng không nao núng! Bởi vậy, khi nghe tiếng nói quen thuộc vang lên đầy nôn nóng: "Hideko, em định đi đâu vậy?" niềm cảm động vui sướng lập tức trào dâng, nhưng lúc này, cảm giác xấu hổ tột độ lại lan tỏa khắp các mạch máu trong người. Cô mím chặt môi, tự thuyết phục mình rằng:

"Mình lo cho anh ta vì anh ta từng giúp mình, không có gì hơn thế cả. Không có, không có!"

"Em có chuyện gì à?"

"Không, không có!"

Angsumalin buột miệng nói to ý nghĩ của mình, giọng cô chắc nịch khiến người nghe phải thở dài.

"Chắc em vẫn không muốn kể cho tôi như thường lệ. Bản thân tôi cũng đang gặp nhiều vấn đề... quá nhiều rồi."

Câu nói sau cùng anh nói rất khẽ như đang tự nhủ với chính mình, rồi ngả lưng tựa gáy vào lưng ghế, dáng vẻ mệt mỏi.

"Có chuyện gì vậy?" Cô gái hỏi khẽ, giọng cô quan tâm thật lòng: "Sao Bộ Tư lệnh lại gọi anh đi?"

"Không có gì cả."

Anh tránh không trả lời, nhưng Angsumalin đã cúi xuống gặng hỏi:

"Anh trả lời thế này nghĩa là có chuyện."

"Sao cơ?"

Anh cố bật cười nhưng không che giấu nổi điệu bộ chán chường. Cô gái ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng hỏi như đang an ủi một đứa bé:

"Có chuyện gì thế?"

Giọng nói nhẹ nhàng của cô làm chàng trai im lặng một lát nhưng vì cảm giác đau khổ mà anh thường xuyên phải nếm trải đã ăn sâu đến nỗi chai sạn nên anh chỉ lắc đầu không đáp.

"Chúng tôi có khiến anh gặp rắc rối không?" "Không..."

"Nếu vậy thì sao Bộ Tư lệnh lại gọi anh lên?"

"Lên họp... như thường lệ thôi... Không có gì đâu..."

Câu trả lời ấy khiến cô gái định đứng dậy nhưng đã chậm một bước, bàn tay to khỏe quơ lấy bàn tay bé nhỏ lạnh toát rồi nắm chặt lấy.

"Hideko, em tha thứ cho tôi nhé? Tôi chỉ cần được nghe điều ấy thôi mặc kệ những thứ khác đi."

Hơi ấm từ đầu ngón tay chạy thẳng vào tim, một cảm giác vui sướng và tin tưởng lạ kỳ lan tỏa. Angsumalin ngọ ngoạy cố giằng khỏi lòng bàn tay anh nhưng không rút ra nổi.

"Tôi chịu được mọi điều xảy đến với mình, chỉ ngoại trừ việc em không tha thứ cho tôi."

Im lặng... không có câu trả lời. Kobori thở dài nặng nề.

"Nếu em đã từng yêu thì chắc em sẽ hiểu tình yêu khiến con người ta thường xuyên mất khả năng kiểm soát bản thân."

Bàn tay to khỏe buông tay cô gái, giọng nói đều đều cất lên:

"Em lên nhà đi. Tôi sẽ chờ cậu lính kia chèo thuyền của em về rồi theo xuồng về xưởng với cậu ta luôn."

Angsumalin cởi chiếc áo dày cộp ra vắt lên lưng ghế gần chàng trai. Cô ngập ngừng giây lát:

"Anh... không lên nhà à?"

"Thôi, thế này em đã ghét cái bản mặt tôi lắm rồi."

"Nhưng... nếu anh nói cho tôi biết anh lên Bộ Tư lệnh làm gì thì... tôi có thể..."

“Em muốn biết làm gì?” Giọng anh thản nhiên: “Không có lợi ích gì cho phía em đâu.”

Cô gái giận bừng người khi nhận ra hàm ý trong câu nói ấy.

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ kiếm lợi gì từ anh mà chỉ nghĩ rằng anh đã giúp đỡ chúng tôi nên mới sợ anh gặp rắc rối vì việc đó. Nếu anh nghĩ chúng tôi cần dò la tin tức gì thì hai ta chẳng còn chuyện gì để nói nữa.”

Dáng người cao lớn vụt đứng bật dậy trước cả khi cô kịp nói hết. Anh cúi xuống kề sát mặt cô gái hỏi:

“‘Chúng tôi’ có bao gồm cả em trong đó không?”

Cô gái dợm bước đi nhưng đã bị kéo tay lại lần nữa.

“Em chèo thuyền sang sông vì lo cho tôi phải không?”

Cô gái giật mạnh tay nhưng đã bị chàng trai giữ chặt lấy.

“Hideko...” Giọng anh lộ rõ niềm cảm động trào dâng.

“Chỉ thế thôi, tôi chỉ cần có thế. Dù không thể giành trọn cả trái tim em thì được một phần ít ỏi cũng tốt rồi... Điều em lo cũng đúng phần nào. Bên Bộ Tư lệnh có gọi tôi hỏi về chuyện đã xảy ra, tôi đã báo cáo là dân làng quanh đây chưa làm gì nguy hại đến chúng tôi. Có điều, họ vẫn nghi ngờ chuyện hai lão già vào ăn trộm dầu, cho rằng vụ ấy có liên quan đến hoạt động bí mật, nên tôi đành phải kể lại sự thật, rồi thì cũng không có gì nữa. Chỉ là em đừng cho hai lão ấy quay lại đây, kẻo sẽ phiền toái đến những người khác. Cục Tình báo đã nghi ngờ điều gì thì họ sẽ không thôi để mắt đến đâu. Cả em cũng phải thật cẩn thận, tôi biết họ nghĩ gì về em.”

Sự quan tâm, lo lắng thể hiện rõ trong từng lời khiến người nghe thấy ấm cả cõi lòng.

“Nếu vậy thì chắc chắn bọn họ cũng để mắt theo dõi anh.”

“Chuyện đó thì kệ họ.”

“Làm cho anh vướng phải rắc rối rồi.”

“Không sao cả. Tôi kể với em hết rồi thì em phải tha thứ cho tôi đấy, phải không?”

Người hỏi thản nhiên kết luận nhưng không có tiếng đáp lại.

“Em đã hứa với tôi rồi mà, nếu tôi kể cho em nghe thì em sẽ tha lỗi cho tôi.”

Bàn tay nhỏ bị nắm chặt trong lòng bàn tay ấm nóng mạnh mẽ. Tiếng chèo thuyền vọng lại gần.

“Lính của anh đến rồi, tôi lên nhà đây.”

“Nhưng vừa nãy em còn mời tôi lên mà.”

“Anh về xưởng làm việc đi. Anh có việc gấp phải làm còn gì!”

Câu nói ấy buột ra với giọng mỉa mai vô tình mà tự cô cũng không nhận ra, cho đến khi nghe giọng trầm ấm bật cười vui vẻ:

“Lúc nào tôi chẳng phải có việc gấp vì không biết giải thích việc tôi bị đuổi ra khỏi nhà này với người khác thế nào.”

Ánh sáng của những con đom đóm đậu trên cây bần nhấp nha nhấp nháy từng đốm óng ánh như đang gọi lại ký ức xa xưa. *Vầng trăng trên trời sao sánh Mắt huyền tri kỷ long lanh.*

Lúc này người ấy đang lưu lạc nơi đâu, liệu có đang ngước lên bầu trời để tìm đôi mắt huyền nữa không? Đôi mắt huyền ấy giờ đây một người khác đang thẳng thế nắm giữ trong tay mình!

Tôi đây thân gái có chồng

Nhưng số phận chia ly cách trở

Lòng hy vọng tôi đây luôn nhớ

Quyết tâm tìm, gặp được chồng tôi.

Những lời thở than trong thơ đều da diết nỗi nhớ mong người chồng bằng tất cả lòng thủy chung. Thế còn cô thì sao...? Bao nỗi niềm chất chứa khiến cô gái cất tiếng thở dài.

“Em không muốn cho tôi lên nhà cũng được.”

Bàn tay ấm áp buông bàn tay nhỏ của cô ra, cảm giác lạnh lẽo trống trải lập tức tràn ngập trong cô. Chiếc thuyền gỗ đã chèo vào tầm nhìn. Thân hình cao lớn đứng xoay nghiêng về phía cô gái, lặng lẽ không quay sang nhìn cho đến khi người lính có vóc người thấp đậm buộc chiếc thuyền vào chân cầu thang và leo sang xuồng máy. Chàng trai vừa dợm bước xuống

bậc thang thì sững lại vì có tiếng nhắc khe khẽ:

“Anh quên áo.”

“Cảm ơn.”

Bàn tay cầm chiếc áo chạm phải bàn tay lớn ấm áp đang chìa tới đón lấy. Kobori sững lại giây lát. Cảm xúc lưu luyến và lý trí đấu tranh dữ dội, cuối cùng lý trí có vẻ đã giành phần thắng, anh nhận lấy chiếc áo rồi bước đi. Chỉ trong chốc lát chiếc xuồng trắng đã lao vút đi biến mất vào bóng tối, để lại tiếng động cơ máy vang vọng.

Ngọt nào sao sánh cho được

Vị ngọt hạnh phúc tình yêu

Chỉ điều ấy, lòng ta thiếu

Ngọt tiêu tan, tràn vị đắng.

Gió lạnh ào ạt thổi tới rồi mọi thứ trở nên tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng kim loại va đập vang lên theo nhịp. Cô gái quay lưng chầm chậm đi lên nhà, vừa hay tiếng còi báo động lại rít lên nhưng cũng không mảy may ảnh hưởng đến vẻ bình thản của cô. Cô chỉ rảo chân bước nhanh hơn, đến chân cầu thang thì thấy mẹ đang đỡ cánh tay bà ngoại thận trọng leo xuống.

“Ang đấy hả con? Mẹ đang lo cho con quá đây.”

“Mẹ và bà từ từ thôi ạ.”

Một tay bà Orn ôm cái chiếu nhỏ với chăn bông lếch thếch. Angsumalin bèn đón lấy mấy thứ ấy từ tay mẹ và bước tới đỡ một bên bà ngoại.

“Không cần vội đâu bà.”

“Cứ có báo động là sao thấy lạnh hết cả tim gan thế không biết.” Giọng nói run rẩy vì sợ hãi tột độ.

“Bà cứ bình tĩnh đi bà ạ.”

Khi cô trải được chiếu xuống chỗ trú ẩn và giở chăn đắp cho bà xong thì máy bay cũng gào rú bay tới từ xa.

“Chết thật, Ang ơi, mẹ quên chưa tắt đèn trong phòng.”

“Ối, nhỡ máy bay nó phát hiện ra đấy con.” Tiếng nói run lẩy bẩy vì tuổi

tác và nỗi sợ hãi.

“Để cháu quay lại tắt đèn cho ạ.”

“Cẩn thận nhé con. À, còn cái túi của mẹ nữa, đặt ở bậu cửa ấy, làm sao mà lại quên được chứ.”

Thân hình nhỏ thoắt đứng lên chạy luồn lách trên lối đi tối tăm dù chỉ trông thấy lờ mờ. Đợt máy bay đầu tiên đến gần, cùng với tiếng gào rú dữ dội lướt sang bên kia sông. Cô gái trèo lên cầu thang tháo then đẩy cánh cửa, nhanh chóng vặn nhỏ ngọn đèn xuống chỉ còn một đốm đỏ rồi tắt lịm, đoạn cô quơ lấy cái túi to khá nặng đi ra ngoài. Mặt đất rung chuyển và tiếng bom nổ chứng tỏ đợt không kích tiếp theo sắp sửa bắt đầu. Bầu trời đang tối đen chợt chói lòa ánh sáng. Những viên đạn đỏ rực tuôn xuống như tia pháo hoa. Cánh máy bay liệng qua liệng lại trong ánh sáng lập lòe phản chiếu. Súng máy rộ lên từng đợt liên tiếp cùng với tiếng súng phòng không và tiếng bom nổ khiến cả căn nhà rung lên. Những điều ấy khiến cô nhớ lại cái ngày cô phải chạy thất thểu luồn lách tránh bom rơi đạn lạc, vậy mà cũng không cảm thấy trống vắng như lúc này, vì khi ấy đã có một bàn tay rộng lớn và ấm áp nắm chặt lấy tay cô, khẳng định rằng cô không đơn độc, đã có anh làm tấm lá chắn che chở cho cô trước mọi hiểm nguy.

Cô đứng ngoài hiên ngước nhìn lên trời, bỗng giật thót mình khi nghe thấy tiếng bước chân nặng trịch chạy vội lên cầu thang một cách nôn nóng. Giọng nói trầm khàn hô lên hỏi trước cả khi thấy người:

“Mọi người đi hết cả chưa?”

“Chưa ạ.”

Tiếng đáp lại nghe có vẻ mừng rỡ, nhất là khi thấy dáng người cao lớn xuất hiện ở đầu cầu thang.

“Sao vẫn còn chưa đi trú ẩn?”

“Mẹ và bà tôi đã đi rồi ạ.”

“Sao em còn chưa đi? Tôi vội làm, ghé qua xem chút thôi rồi lại phải về xưởng. Không kích dữ dội kiểu này thì chắc chắn lúc quay về, thể nào máy bay cũng xả súng máy cả quãng đường cho xem. Em đứng thế này không an toàn đâu.”

“Mẹ quên không tắt đèn nên phải quay lại...”

“Trời, có ngọn đèn bé tí lại ở trong nhà, máy bay làm sao mà thấy được. Em lo cho mình thì hơn. Đi nào, tôi đưa em ra chỗ trú ẩn.”

“Lo là lo nhà cháy vì rung chuyển ầm ầm thế này, nhỡ đèn dầu đổ, rơi vỡ thì nguy. Cháy nhà rồi xưởng của anh cũng sẽ ảnh hưởng.”

“Mau đi thôi. Tôi đoán là đợt máy bay đầu sắp quay về rồi.”

Kobori kéo cánh tay cô, leo xuống cầu thang đúng lúc bom nổ làm căn nhà sàn đã cũ rung lên bần bật. Cô gái vội nắm lấy cánh tay ấy, buột miệng kêu lên vì giật mình sợ hãi:

“Kobori!”

Giọng nói ấy thể hiện niềm tin tưởng tuyệt đối!

Chương 67

Cánh tay anh choàng quanh eo Angsumalin kéo cô xuống cầu thang đang rung bần bật.

“Còn đợt ném bom cuối cùng của toán máy bay đầu tiên lúc chúng vòng về nữa. Em nhớ cẩn thận. Ở quanh đó có súc gỗ hay cái gì không?”

“Không có ạ.”

“Thế thì chạy mau đi. Nếu thấy có tiếng súng thì nhớ quỳ rạp xuống đất, tuyệt đối không được ngẩng đầu lên, hiểu không.”

“Vâng ạ.”

“Được rồi... Em mau đi đi. Chậm nhất là mười phút nữa, toán máy bay đầu sẽ quay về qua đây.”

Chàng trai ẩn lưng để Angsumalin chạy đi, nhưng cô lại thoáng chần chừ.

“Mau mau lên.” Kobori sốt ruột thúc giục.

“Anh nhớ cẩn thận đấy.”

Câu nhắc nhở đầy vẻ lo lắng khiến cánh tay vẫn đang gần kề chợt ôm choàng lấy thân hình mảnh mai siết chặt vào ngực mình.

“Hideko...”

Hơi thở ấm nóng phả xuống dồn dập, cô gái đứng ngơ ngẩn, rồi chàng lại nhanh chóng đẩy cô ra.

“Em chạy đi, tôi cũng phải về xưởng đây.”

Khi chạy trên con đường lắt léo về chỗ trú ẩn theo lệnh của anh, cảm xúc chếnh choáng vẫn hiển hiện trong tâm trí Angsumalin. Cả người cô nhẹ hẫng. Tiếng gầm của tốp máy bay đầu tiên đến gần hòa chung với tiếng gào rít của toán thứ hai đang vào oanh tạc thế chỗ khiến Angsumalin không kịp nghĩ đến điều gì nữa. Tiếng súng máy nã đạn rộ lên từng đợt dài,

cô lao đến chỗ trú ẩn, hét to lên nhắc mẹ và bà:

"Quỳ xuống ạ, nằm rạp xuống... Đừng nghển đầu lên ạ."

Tiếng động cơ rền vang ầm ĩ như thể bầu trời chỉ toàn máy bay đang bu kín, xen vào đó là tiếng pháo phòng không chống trả và tiếng súng máy. Cô gái nằm ép xuống nền đất cứng, cảm nhận hơi lạnh và mùi đất bốc lên nồng đậm. Có tiếng bà ngoại cô tụng kinh khe khẽ, còn bà Orn thì trông như người đang lạnh cóng. Tiếng gầm gào của máy bay đến gần, rồi tiếp đó là tiếng súng máy như tất cả đạn đều xả dồn xuống cùng một nơi là xưởng đóng tàu! Cành cây tán lá trúng đạn rụng rào rào.

Angsumalin chợt nhận ra mình cũng đang tụng kinh chỗ nhớ chỗ quên nhưng không phải để cầu nguyện cho bản thân bởi cô chỉ nhắc đi nhắc lại:

"Đừng để anh ấy làm sao, cầu Trời cầu Phật!"

Nhưng lời cầu khẩn ấy có vẻ như không có kết quả vì mặt đất vẫn rung chuyển ghê gớm cùng với tiếng bom nổ rất gần đinh tai nhức óc, rồi mọi thứ bị cuốn tung lên.

"Ối..."

"Bà... bà bị sao thế ạ?"

Angsumalin ngẩng đầu lên hoảng hốt. Bà Orn dường như cũng quên phắt nỗi sợ, hỏi to lạc cả giọng:

"Mẹ, mẹ làm sao thế ạ? Bị trúng đạn chỗ nào ạ, chỗ nào...? Ang, con xem bà cái nào."

Cả hai mẹ con ngồi bật dậy, nóng ruột sờ soạng khắp người bà già, miệng hỏi tới tấp:

"Đâu, chỗ nào ạ?"

"Ở sau lưng."

Angsumalin cúi xuống nhìn sát sàn sạt rồi lần sờ khắp lưng bà già vẫn đang choàng tấm chăn lụng thụng.

"Chỉ có toàn bùn đất bà ơi."

"Thế hả? Thảo nào..."

"Có thật là chỉ toàn bùn không con? Nhìn cho kỹ, nhỡ có mảnh đạn

nào?"

"Không có đâu ạ, chỉ có một cục đất to thôi."

"Nhẹ cả người. Nó ném bom gần quá, không biết có trúng phải ai không?"

Lời phàn nàn ấy làm cô gái lạnh toát cõi lòng, chợt nhớ đến xưởng đóng tàu, cũng là cứ điểm chiến lược gần đây nhất. Tốp máy bay đầu tiên vừa bay trở về, đợt thứ hai đang tấn công trong thành phố, tiếng bom nổ ầm ầm. Âm thanh ấy khiến không ai còn tâm trí đâu mà chuyện trò gì nữa, chỉ ngồi yên lặng chờ xem bao giờ đợt không kích kết thúc.

Angsumalin lặng lẽ ngồi dựa vào thành đất của con ngòi. Kinh nghiệm mách bảo cô rằng tiếng động cơ máy bay ném bom nghe đầm, nặng và chậm hơn máy bay bảo vệ. Trên đường về, máy bay vòng ngoài thường hay xả đạn hung hăng như lời chào từ biệt, còn máy bay ném bom, nếu thừa quả bom nào sau khi tấn công những mục tiêu quan trọng sẽ thả nốt giữa đường để bay về cho nhẹ mà chẳng quan tâm kẻ xấu số nào phải lãnh họa. Những âm thanh ấy gieo rắc nỗi sợ hãi lẫn lòng căm thù. Chiến tranh... Cô gái thở dài... Cho dù thuộc về phe nào thì người dân vẫn là những người phải hứng chịu sự hủy diệt... Lần đầu tiên, cảm giác căm ghét của cô gái không còn dồn vào một con người mà cô từng coi là kẻ thù chiến tranh duy nhất!

Toán máy bay thứ hai trở về sau khi tấn công trung tâm thành phố, lại xả đạn xuống suốt dọc đường, tiếng súng xen với tiếng bom nổ ở khoảng cách gần. Lần này giữa tiếng rền vang khắp trời cô gái còn nghe thấy tiếng ra lệnh cho đám lính vang lên rõ mồn một.

"Có vẻ bom rơi trúng xưởng rồi, nghe gần quá đi."

Bà Orn lẩm bẩm trong khi vẫn chúi sát mặt xuống đất. Angsumalin chỉ muốn đứng bật dậy chạy đi tìm người phát ra những mệnh lệnh ấy.

"Đừng vội ngồi lên, con."

Tiếng súng máy dồn dập nã xuống xối xả. Cô gái vội nằm rạp xuống, trong lòng nóng như lửa đốt. Nếu bom rơi trúng xưởng thì làm gì có chuyện con người ấy lại ở trong hầm trú ẩn, anh đâu phải kiểu người ngồi im một chỗ được, mà nếu vậy thì quá mạo hiểm...

Đợt máy bay thứ hai đã về từ lâu nhưng còi báo an toàn vẫn chưa vang lên vì e rằng còn đợt oanh tạc thứ ba. Tiếng quát tháo ra lệnh nghe rất rõ, chứng tỏ nghi vấn của bà Orn là xác thực.

"Không biết bên ấy thế nào."

Tiếng bà Orn lẩm bẩm đầy lo lắng làm cô gái phải nắm chặt tay để kìm nén mong muốn chạy vụt đi xem.

Tiếng còi báo hiệu an toàn vang lên lanh lảnh khiến những người sống sót thở phào nhẹ nhõm. Bà Orn đỡ mẹ lật đật đứng dậy trong khi Angsumalin vẫn cứ bứt rứt không yên.

"Không biết Dookmali có làm sao không. Hay con chạy đi xem nó một chút?"

"Để con đưa mẹ và bà lên nhà đã ạ."

Quãng đường từ chỗ trú ẩn về nhà dường như dài đằng đẵng vì cảm giác sốt ruột thiêu đốt ruột gan. Quanh nhà, gạch đá cành cây rơi vương vãi, mảnh bom làm mái nhà toác một đường dài.

"Hôm nay mà ở trên nhà thì nguy to, kiểu này chắc bát đĩa chạn tủ vỡ tan cả rồi cũng nên. Mẹ và bà sẽ kiểm tra nhà, con cứ chạy đi xem Dookmali ra sao đi."

Angsumalin vụt chạy đi thoăn thoắt. Trên đường đi đầy những đống đất, cành cây gãy vương vãi ngổn ngang. Càng đến gần, tiếng chỉ huy vang lên càng rõ... Sau khi rẽ khỏi con đường đất đến cây cầu bắc qua kênh sang phía xưởng đóng tàu, cô gái sững sờ chững lại. Trên khu đất không hề nhỏ của xưởng đóng tàu hơn một nửa các khu nhà đã biến thành gỗ vụn. Tiếng máy nổ phát lên hừ hừ, ngọn đèn pha cỡ lớn sáng rực. Mọi người đang chạy tán loạn, có thể thấy rõ cảnh những người bị thương được khiêng đến các tòa nhà còn sót lại.

Cánh cổng kiên cố dẫn vào trong xưởng đóng chặt. Không ai đứng gác vì lính gác chắc cũng phải chạy đi cứu người bị thương. Cô gái bám vào cánh cổng, kiễng chân nhìn vào trong, đưa mắt tìm một người duy nhất giữa đám đông hỗn loạn... Những người bị thương được chuyển đi hết người này đến người khác. Lòng cô khi nãy còn nóng như có lửa đến giờ lại trên lạnh lẽo, nhói buốt vì sợ hãi... hay là...

"*Isoide*... Mau mau lên..."

Tiếng nói trầm khàn vang lên giữa đám người làm trái tim đang bắt đầu lo sợ lại trào dâng cảm giác vui mừng khó tả. Vóc người cao lớn bước ra giữa khu vực sáng sủa, hiện lên rõ mồn một. Cô gái cố quan sát thật kỹ như muốn chắc chắn người mình quan tâm không hề hấn gì.

"O isha wa doko ni imasu ka?"

Chủ nhân của giọng nói trầm ấm vừa dồn dập hỏi tìm bác sĩ vừa bước đến cúi xem người bệnh đang được khiêng ra khỏi đống đổ nát. Dáng đi ấy vẫn bình thường khiến người đang kiễng lên nhìn hạ chân xuống, thở phào nhẹ nhõm, rồi từ từ đi về nhà theo lối cũ...

Cô gái chậm rãi nhặt những mảnh kính và ngói vỡ đã quét dồn thành đống cho vào thùng. Từ sáng đến giờ, mọi người đều bận rộn quét dọn những thứ vương vãi khắp nhà. Hầu hết tủ kính không vỡ cũng rạn nứt, khung ảnh treo tường rơi xuống sàn vỡ tan tành. Những đồ xếp trên tủ cao rơi đổ ngổn ngang vì rung lắc. Bà Orn nhìn đống bát đĩa cái sứt mẻ cái vỡ tan mà nản:

"Mất hết cả. Tiếc nhất cái bát tô này, đồ cổ từ xưa."

"Thôi đừng tiếc làm gì mẹ ạ. Mình không sứt mẻ như bát đĩa là may lắm rồi."

"Chẳng hiểu bên xưởng có ai làm sao không?"

"Con thấy nhiều người bị thương lắm ạ." "Lính hay là công nhân?"

"Chắc là lính bị nhiều hơn ạ. Cứ có còi báo động là họ đuổi hết công nhân vào vườn, chỉ còn lính ở lại xưởng để canh."

"Bị trúng bom phá mất nửa cái xưởng thì chắc còn lâu mới làm việc lại được."

"Thuyền mới đóng neo ở ven sông hình như cũng chìm hết ạ."

"Đánh qua đánh lại cũng thế thôi. Phe thắng giành được chỉ toàn thứ đổ nát, bên thua cũng chỉ còn hỏng hỏng hư hư. Những người đã chết thì coi như xong, những kẻ còn sống lại tiếp tục đánh nhau đến bị thương, chém giết nhau cho dù chưa từng biết mặt mũi. Không biết còn đánh đến khi nào nữa đây... Con người ta đến mức giết nhau là phải có chuyện gì

mâu thuẫn lắm lắm; đằng này người dưng chẳng có chuyện gì, đem ném bom ào ào xuống, không thèm biết là trúng ai, còn những người giương súng bắn lên chống trả cũng nào có biết kẻ trúng đạn mặt mũi ra sao. Ôi chao, bao giờ mới hết gây chuyện với nhau đây?"

Cô gái vừa làm vừa lặng lẽ nghe mẹ ca cẩm... Quả đúng vậy... Chiến tranh là như thế. Chính anh cũng từng gắng giải thích cho cô, vậy tại sao cô cứ đổ mọi tội lỗi cho một mình anh, làm như chính anh là kẻ gây nên cuộc chiến. Dù sự thật là cả anh và cô đều rơi vào cùng một hoàn cảnh, đều phải chấp nhận hậu quả của chiến tranh mà không cách nào tránh được, nhưng anh và cô nhìn nhận về bản chất chiến tranh khác hẳn nhau. Anh dường như có thể tiếp nhận mọi điều xảy đến đúng với bản chất và hành động theo nghĩa vụ của mình. Còn cô thường chỉ nhìn sự việc từ góc độ bản thân và kiên quyết đưa ra kết luận mà không thèm xem xét bất kỳ đề nghị, giải thích, khuyến cáo nào, nhất là những gì liên quan đến anh. Cô kéo chiến sự vào mối quan hệ giữa cô và anh, đổ mọi tội lỗi cho anh dù kẻ khác là người gây nên chuyện, như muốn dùng những định kiến ấy phân chia anh và cô thành hai thế giới tách biệt...

Có tiếng chân bước nặng nề lên cầu thang lung lay do bị ảnh hưởng từ trận bom đêm qua. Angsumalin phải cố kìm lòng mới có thể quay lại từ tốn với vẻ mặt bình thản như thường lệ, dù vậy trong mắt cô vẫn ánh lên những tia vui mừng.

"Thế nào rồi con?" Bà Orn cất giọng hỏi mừng rỡ:

"Mà tay bị làm sao thế kia? Đêm qua, cái Ang nó chạy đi xem thấy bảo con không sao mới nhẹ cả người. Bên xưởng tan tành hết cả ư?"

Đôi mắt đen dài lập tức liếc ngay sang phía cô gái nhưng cô vẫn tiếp tục nhặt mảnh kính, trong khi nhận thấy mặt mình nóng bừng lên.

"Ơ... đêm qua Hideko... à Angsumalin đến xưởng lúc nào ạ."

"Lúc có còi báo an toàn, con bé nó chạy sang xem."

"À..." Tiếng đáp lại nghe khá vui vẻ.

"Thế tay bị sao vậy?"

"Con cũng không biết là mảnh kính hay mái tôn vỡ bắn phải. Đêm qua

trúng bom cả hai đợt, quả đầu tiên may là rơi chệch xuống bờ sông, còn quả thứ hai trúng chỗ nhà nghỉ nhưng may không có người ở trong."

"Có ai làm sao không?"

"Chết ba, năm người bị thương nặng, ngoài ra cũng có một số bị thương nhẹ nữa. Phòng con bị san bằng hết, quần áo đồ đạc không còn gì."

"Thế định xử lý thế nào?"

"Chắc là phải sửa chữa, xây mới lại."

"Người nhem nhuốc hết rồi, con đi tắm trước đã không? Quần áo có để ít nào đây không? Ang vào tìm xem, con."

Cô gái ngẩng lên, thái độ lúng túng nhưng khi nhìn rõ đối phương thì bỗng mềm lòng. Gương mặt anh sạm lại, nhọ nhem, điệu bộ mệt mỏi, tay áo xắn tít lên cao, bàn tay phải và cánh tay băng nhiều chỗ.

"Con chỉ xin rửa mặt một chút thôi. Quần áo chắc phải xin cấp mới. Lát nữa con sẽ sang sông báo cáo với Bộ Tư lệnh."

Angsumalin đứng dậy dẫn anh ra chum nước cạnh hiên, lấy cái bát múc nước cho. Dọc cánh tay trái từ trên xuống dưới bàn tay trông giống như vừa đi đào đất về. Anh cố nắm bàn tay ấy lại rửa nhưng vì chỉ có mỗi một tay nên không sạch được.

Cô gái nhìn tức mắt, nên quyết định kỳ cọ giúp. Bàn tay to khỏe ở giữa đôi tay bé nhỏ trắng trẻo trông đến buồn cười. Sự tiếp xúc bắt đầu mang dấu hiệu của hai người thân quen và hiểu nhau, dù đó là cảm giác tinh tế chỉ âm thầm cảm nhận bằng trái tim.

"Cám ơn em đã cất công chạy đi xem tôi đêm qua."

Bàn tay đang kỳ cánh tay to khỏe của anh chợt dùng sức hơn nhưng vẫn không có lời nào đáp lại.

"Nếu tôi chết, em có khóc không?"

"Không!"

"Tôi sẽ chờ." Giọng nói nghe như trêu tức.

"Người Thái kiêng nói vậy..."

"Kiêng cái gì? Nghĩa là sao?" Anh ngơ ngác hỏi.

“Người ta không đùa giỡn chuyện chết chóc.”

“Thế thì nói chuyện thật mà chúng ta phải giải quyết. Tôi không thể viện cớ sống ở xưởng được vì nhà nghỉ bị phá hủy rồi. Giờ tôi phải làm thế nào? Em nghĩ cách giúp tôi đi.”

Chương 68

Angsumalin buông tay anh ngay tức khắc, đặt cái bát múc nước xuống, nhanh chóng quay mặt đi.

“Nói chuyện nghiêm túc cũng không được. Thế em muốn tôi phải làm thế nào?”

Vừa than thở, anh vừa múc nước, đưa tay trái lên vuốt mặt, điệu bộ lóng ngóng làm nước chảy dọc xuống ướt hết cánh tay.

Cô gái quay sang liếc nhìn rồi bảo: “Khăn lau ở trong phòng.” Kobori lẳng lặng đi theo, nhận lấy tấm khăn mới tinh đưa lên lau mặt, lau cổ. Anh kéo tay áo xuống cài cúc lại, nhưng tay trái thì phải chìa ra nhờ cô cài giúp.

“Tôi sẽ sang sông vào trung tâm. Em có cần thứ gì không?”

“Không.”

Cô trả lời cụt ngủn trong khi vẫn đang cúi xuống chiếc áo đồng phục vải cứng dày cộp. Khuy và khuyết như không vừa nhau khiến cô phải dùng hết sức mới cài được. Cảm giác quen thân dần dần hình thành từng chút một, đến chiều khi chàng trai trở về nhà tay cầm lỉnh kỉnh túi nọ túi kia, cô cũng bước ra đón lấy, xách giúp anh dù vẻ mặt vẫn lạnh lùng. Kobori cười toe toét dù gương mặt đen sạm lấm tấm mồ hôi.

“Đường, cà phê, sữa, đồ hộp. Còn gói này là quần áo của tôi và xà phòng thơm cho em.”

Vừa đặt đồ xuống, anh đã vội lấy trong túi ra một phong bì màu nâu dày cộp đưa cho cô. Angsumalin ngước lên nhìn thắc mắc nhưng cũng không chịu mở miệng hỏi, đối phương bèn cười ngượng nghịu:

“Tiền lương của tôi.”

Cô gái vội quay nghiêng người, cúi xuống cởi từng túi đồ ra, nhưng bàn tay nâu sạm của anh cứ cố nhét cái phong bì vào tay cô.

“Dù thế nào em cũng phải nhận lấy, vì...”

Chàng trai ấp úng, rồi nói tránh sang chuyện khác.

"Nóng quá, cho tôi xin ít nước được không?"

Angsumalin đành bỏ phong bì vào túi quần áo cô vừa mở ra. Kobori cởi cúc áo từ cổ xuống ngực, phất phất vạt áo cho mát. Cổ anh sạm lại từng ngấn tương phản với khuôn ngực trắng mịn phía dưới. Gương mặt ngả màu nâu nhạt lộ vẻ mệt mỏi nhưng vui tươi đến lạ lùng... Cô gái cúi xuống nhẹ nhàng đặt cốc nước thả hoa nhài gần anh rồi quay lại thu dọn mấy túi đồ hộp, cà phê, đường chuẩn bị cất vào bếp. Chàng trai cầm cốc nước lên uống một hơi gần cạn.

"Lát nữa tôi phải quay lại xưởng."

Nói rồi anh đứng dậy tần ngần. Angsumalin nhìn sau lưng anh ướt đẫm mồ hôi, cất tiếng hỏi, giọng cố tỏ vẻ bình thường:

"Anh có ăn tối ở đây không?"

"Không cần vất vả đâu, tôi ăn với lính bên xưởng cũng được. Tôi phải đi giải quyết chỗ ngủ nghỉ cho lính, đã dặn lại nhưng không biết làm đến đâu rồi. Cấp trên lệnh là phải gấp rút sửa chữa để còn nhanh chóng tiếp tục hoạt động. Tan tành một nửa thế này, cũng không biết là đẩy nhanh được đến đâu nữa."

Anh giải thích một thôi một hồi như muốn cô cùng biết cùng hiểu những khó khăn mà anh phải đối mặt.

"Thêm hai người bị thương nặng đã chết, còn lại thì sống sót. Người vừa mới chết sống ngay gần nhà tôi."

Giọng anh nhỏ lại rồi thở dài lượt nữa:

"Tôi còn chưa biết sẽ phải viết thư báo cho vợ con anh ấy thế nào đây."

"Mấy đứa con rồi ạ?"

"Hai đứa, cả hai đều đang ở tuổi dễ thương lắm."

Angsumalin cũng bất giác thở dài theo khi nghe tin ấy.

"Chiến tranh là vậy... Cho dù là phe nào, ai cũng có người thân yêu ngóng trông ở hậu phương cả."

Kobori đưa tay lên vuốt tóc một cách mệt mỏi:

“Tôi đi đây. Em có thất vọng không khi lần này người chết không phải tôi?”

Nói rồi anh không chờ nghe câu trả lời mà vội đi ngay, không quay lưng lại nhìn. Cô gái hơi sững sờ, bàn tay đang chìa ra nhấc chiếc áo mới lên gấp bỗng run run.

Dưới bóng ngọn đèn dầu soi tỏ, có thể trông rõ chỗ hồng xiêm trứng quả nhỏ đang xếp đầy ngoài hiên, gần đó là mấy cái rổ mây và lá chuối khô. Bà Orn lúi húi chọn hồng xiêm rồi nhẹ tay xếp dựa vào nhau. Cô gái đếm rồi đặt lên mặt lá chuối khô đã rải thành một lớp dày dưới đáy rổ... Xung quanh yên lặng như tờ, không có cả tiếng máy móc như thường ngày. Trong khi đếm hồng xiêm, lòng cô gái không khỏi băn khoăn giờ này người ấy đang làm gì.

“Cỡ lớn này được bao nhiêu quả hả con?”

Nghe tiếng mẹ hỏi, cô gái giật thót mình, ngẩng lên cười thẹn thùng:

“Mải nghĩ linh tinh con quên mất rồi.”

“Thôi vậy. Mẹ nghĩ con nên đi ngủ đi, khuya rồi... Chỗ còn lại lớn bé không hơn nhau là bao nhiêu, cứ xếp hết vào rổ cũng được. Ngày mai người ta sẽ đến lấy hàng từ sớm, mình không phải đem giao tận bến Tian. Chỗ đang dấm trong chum còn nhiều không con?”

“Cũng còn khoảng ba bốn trăm ạ, mai chắc là chín.”

“Con đi ngủ đi, để đấy mẹ làm nốt.”

“Không sao ạ, hai mẹ con cùng làm cho nhanh.”

“Thế Dookmali nó đi đâu ngủ, thấy bảo là dãy nhà nghỉ ở xưởng bị bom cơ mà? Hôm nay lại đem bao nhiêu đồ về. Đường trắng tinh đến thích, ở chợ chỉ có đường vàng lại còn lẫn toàn bột, muốn dùng phải pha nước rồi gạn lại. Còn cà phê chả hiểu đem về làm gì, có ai uống đâu, lần sau con bảo là đừng mua cà phê về nữa.”

Tiếng gõ cổng ngoài hiên vang lên khe khẽ làm hai mẹ con ngừng tay.

“Ai đến thế nhỉ? Con đi ra xem ai, hỏi trước đã nhé.”

Angsumalin vâng lời đứng dậy, cô khẽ hỏi trước khi đưa tay lên nhấc then cài:

“Ai đó?”

“Tôi đây.”

Bà Orn quay ra, đưa tay lên che mắt nhìn, đến khi thấy rõ là ai thì kêu lên mừng rỡ .

“Vừa nhắc đến thì về, lúc chiều mẹ còn tưởng là con về ăn cơm.”

“Ở bên xưởng ổn rồi ạ. Con vừa xong việc nên về lấy cái áo quên ở đây lúc trưa.”

“Thế mọi người bên đó ngủ nghê thế nào?”

“Vừa mới dựng lán xong lúc chiều tối ạ. Đành ngủ tạm như vậy đã, chắc phải nhiều ngày nữa mới ổn định được.”

“Thế sao không về nhà mà ngủ, hay là phải trực ở bên xưởng?”

“Thì...”

Chàng trai ấp úng, quay sang nhìn Angsumalin như đẩy trách nhiệm cho cô trả lời nhưng cô vẫn quỳ gối làm việc tiếp mà không thèm ngước lên.

“Con tắm rửa, thay đồ đi đã. Ang... con vào lấy quần áo cho Kobori đi.”

“Áo gấp để trong tủ.”

Cô gái nói bâng quơ mà không chịu dừng tay.

“Không sao ạ. Con xin vào tắm rửa thay đồ một chút, bộ này mặc từ hôm qua rồi.”

Tiếng bước chân nặng trịch đi vào phòng, một lúc lâu sau thì có tiếng đi ra ngoài tắm. Dù không ngoảnh lại nhưng Angsumalin vẫn nghe và nhận biết được đối phương đang làm gì. Lúc tắm, anh nhiều lần phải đặt bát múc nước xuống vì không thuận tay giội nước. Rồi một lúc lâu sau, tiếng bước chân nặng trịch theo nhịp đều đều kiểu nhà binh quay trở lại phòng rồi im bặt... Angsumalin đếm chỗ hồng xiêm còn lại, xếp lần lượt vào trong rổ một cách chậm rãi như quyết không để sót dù chỉ một quả. Xong chỗ đó, cô còn quay lại đếm cái rổ lúc đầu không nhớ số lượng, vừa làm vừa vểnh tai lắng nghe chờ tiếng bước chân đáng nhẽ phải quay ra từ lâu rồi mà chỉ thấy biến mất tăm trong phòng.

“Ơ, con còn đếm lại làm gì? Cái rổ đấy mẹ đếm rồi. Thôi, lấy lá chuối đậy

vào là được, khuya rồi. Dookmali không biết có tìm thấy quần áo không, con vào xem thế nào. Lúc nãy thấy quấn cái khăn tắm lôi tha lôi thôi, lúc đầu còn sợ nhỡ nó lại tắm như kiểu người ta vẫn đồn đại thì không biết làm thế nào." Cô gái lập tức thấy mặt mình nóng bừng, cứ cúi gằm xuống không chịu ngẩng lên.

"Dookmali nó lịch sự, lễ phép hơn những người khác, nếu không bảo là người Nhật thì ai ai cũng tưởng là người Thái. Mà biến mất tăm vào trong ấy, hay là mệt quá ngủ thiếp đi rồi."

Đúng như dự đoán của bà Orn, cô gái đi vào phòng ngủ thì thấy ánh đèn dầu lập lòe soi vóc người cao lớn mặc độc cái quần soóc đang nằm dài trên một tấm nệm. Bức bình phong dưới chân được kéo ra một nửa làm cô không nhìn rõ anh ngủ hay thức. Angsumalin vặn ngọn đèn dầu cho to lên, nện hơi mạnh bước chân đi qua đi lại mà thân hình ấy vẫn không mảy may động đậy. Cuối cùng, cô không kìm nổi đành khẽ khàng bước vào đứng cạnh chân anh, ngó xuống nhìn gần mặt... Vầng ngực rộng phập phồng lên xuống, đôi mắt nhắm nghiền, quanh mắt thâm quầng, trông dáng điệu anh mệt mỏi thấy rõ. Con muỗi đậu ở cánh tay hút máu no căng mà anh chẳng có vẻ gì là nhận biết. Cô gái nghiêng đầu như thể không biết làm gì, nhưng một thứ cảm xúc dịu dàng sâu trong lòng khiến cô từ từ hạ gót chân, kéo cái màn vắt phía trên thả xuống. Khi cô đang giắt màn, chàng trai trở mình sang bên phải theo thói quen, nhưng cánh tay vừa chạm xuống nệm, anh đã trở người lại bên trái mà vẫn ngủ say, không hề có dấu hiệu mở mắt.

Angsumalin bước lùi lại, đứng suy tư bên cạnh tấm bình phong, nhìn kẻ đã xâm phạm lãnh thổ, nhân cơ hội vào bên trong nằm ngủ mà hơi bực mình... Nếu cô ra ngoài nằm thì sẽ phải chuyển chăn nệm, rồi tìm chỗ mắc màn, thật phức tạp; nhưng nếu ngủ chỗ cũ thì hai tấm nệm nằm ngay cạnh nhau, cảm giác xấu hổ trào dâng. Rắc rối thật, giờ mình biết làm thế nào? Cô gái quay trái quay phải, càng bực cái người đang nằm ngủ say sưa thoải mái kia... Tấm áo quân phục cũ anh cởi ra gấp rồi quăng bừa trên bàn. Angsumalin bèn đem giũ, gấp lại cho, rồi mở cánh cửa tủ kiểm tra chỗ quần áo mà cô vừa gấp vào lúc chiều... Áo, rồi quần cả quân phục bị lật tung lên để lấy cái dưới cùng ra, không khác gì trẻ con tìm đồ trong tủ. Cạnh đó

lại còn mấy tờ giấy gấp qua loa nhét vào chỗ ví tiền đang mở, trong ví có mỗi mấy tờ tiền. Ý thức trách nhiệm khiến cô gái ngồi nghĩ một lát rồi lấy cái phong bì màu nâu mà cô nhét xuống dưới đống quần áo ra xem, thấy trong ấy có một tệp tiền dày cộp. Angsumalin bèn lấy ra một xấp không đếm xem bao nhiêu, mở ví tiền của anh nhét vào thì thấy một tấm ảnh nhỏ rơi ra. Trong ảnh, chàng trai mặc quân phục trắng chỉnh tề đứng giữa một người phụ nữ mặc kimono và một người đàn ông trung niên trong bộ com lê nhã nhặn... Cô cúi xuống lặng lẽ ngắm nhìn. Vẻ mặt của người phụ nữ và người đàn ông đứng tuổi lộ rõ niềm tự hào, bàn tay người mẹ nắm lấy cánh tay con trai, còn người bố trông như choàng cánh tay vòng qua lưng con để đứng thật sát vào nhau. Bình thường hiếm khi có ai được thấy người đứng giữa nở nụ cười rạng rỡ như trong ảnh, đôi mắt đen dài không giống với đấng sinh thành mở to khiến người đang xem ảnh không khỏi mỉm cười.

Tiếng thở dài vang lên bất chợt làm Angsumalin vội cất phong bì tiền vào chỗ cũ và quay lại nhìn người vừa trở mình. Dáng nằm không nhúc nhích vì mệt mỏi do phải làm việc suốt ngày đêm khiến cô gái quyết định nhón chân đi vào, khẽ khàng nằm xuống tấm nệm đối diện. Trong lúc đọc kinh Phật trước khi đi ngủ, mắt cô vẫn liếc nhìn lưng anh với thái độ cảnh giác, không thấy có cử động gì bất thường, cô bèn chầm chậm ngả người nằm xuống, kéo chăn đắp kín mít. Angsumalin nằm nghe nhịp thở đều đặn ấy với một cảm giác lạ lùng trước khi thiếp đi.

Tiếng thở dài nặng nề khiến thân hình bé nhỏ đang co ro gần như giật mình hoảng hốt, ngồi choàng dậy vì sợ hãi. Hành động ấy làm người thức dậy trước đang nằm gần đó quay mặt sang mỉm cười.

“Xin lỗi đã làm cho em tỉnh giấc. Tôi mãi nghĩ linh tinh nên quên mất.” Cô gái vội đưa tay lên xoa mặt, vuốt mái tóc rối bời cho gọn, môi và má đỏ ửng vì biết là đối phương đã thức trước mình từ lâu dù đêm qua cô đã định sẽ tỉnh dậy từ tinh mơ và trốn ra ngoài trước.

“Đêm qua tắm xong, tôi chỉ định nằm nghỉ một lát rồi về xưởng, cũng không biết là ngủ quên từ lúc nào, tỉnh dậy thì đã sáng rồi.”

Anh cứ nói đều đều, làm bộ không để ý gì đến vẻ ngượng ngùng của cô

gái.

“Chắc tại lâu rồi không được ngủ trên nệm êm thế này.”

Cô gái không thèm đối đáp, nhanh chóng gấp chăn đặt xuống dưới chân, định thu màn lại nhưng chợt lưỡng lự vì thấy đối phương chưa chịu dậy.

“Để tôi gỡ cho. Em cho tôi nằm thêm chút nữa được không?”

“Được... À... nếu anh dậy, cứ để màn vậy cũng được... Sáng nay, anh muốn ăn gì không?”

“Gì tôi cũng ăn được hết.”

“Cà phê anh đem về, nhà không ai uống.”

“Tôi có uống nhưng ở xưởng cũng không uống mấy vì họ pha không ngon.”

Cô gái nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài khi thấy đối phương từ từ chống người bằng tay trái để ngồi dậy.

“Tay anh thế nào rồi?”

“Hơi đau một chút, nay mai là khỏi thôi. Em làm gì thì cứ tự nhiên, không phải lo cho tôi!”

Câu nói ấy làm cô gái vội đi ra khỏi phòng, thầm đáp lại trong lòng:

“Hà cớ gì mà tôi phải lo cho anh!”

Khi cô rời bếp quay lại thì chàng trai đã mặc quân phục chỉnh tề, cũng vừa bước ra khỏi phòng ngủ. Gương mặt anh tươi tắn, đôi mắt lấp lánh niềm vui. Vừa nhìn thấy Angsumalin, anh liền đưa tay trái cho cô cài cúc giúp như thể đấy là phận sự hằng ngày của cô vậy.

Chỗ quần áo mới được cấp ấy, áo thì hơi rộng còn quần lại hơi chật, thế mới tệ chứ.”

Angsumalin đưa mắt liếc nhìn, không đáp lại nhưng tay vẫn cài cúc cho anh. “À mà hai ông già kia sao rồi?”

“Không biết nữa ạ, biến mất tăm luôn.”

“Hôm qua tôi gặp bố em đấy.”

Cô gái ngẩng lên nhìn anh, đúng lúc chàng trai cúi xuống mỉm cười

rạng rỡ.

"Ông hỏi tôi là bao giờ có cháu cho ông."

Gương mặt cô gái đỏ ửng đến tận cổ, đôi môi mím chặt.

"Tôi trả lời là nếu có con, tôi muốn là con trai, đến lễ hội của Nhật, tôi sẽ treo một con cá chép nhỏ lên trước nhà... Angsumalin..."

Tiếng gọi tên cô thật sõi, thật rõ ràng, giọng anh nghe thật nghiêm túc.

"Nếu như có thể, tôi muốn trái đất ngừng quay, muốn cho thời gian dừng trôi tại lúc này vì... tôi đang hạnh phúc vô cùng. Ít ra em cũng thể hiện rằng em tin tưởng tôi... chỉ thế cũng đủ rồi. Tôi sợ phải trải qua khoảng thời gian sắp tới thời điểm mà lúc nào tôi cũng lo lắng rằng đến một ngày, em sẽ tan biến vĩnh viễn khỏi đời tôi."

Chương 69

Cô gái không đáp, nhưng đôi tay cài cúc đã chậm lại. Kobori ngước nhìn giàn hoa giấy đang nở rộ, nhiều bông rụng vương vãi rải rác trên hiên. Ánh nắng ban mai rọi vào vàng ruộm, gió sông thổi lên mát rượi, xung quanh tĩnh lặng như tờ. Nét mặt chàng trai hơi đượm vẻ u buồn.

"Cho dù lúc thức hay lúc ngủ, khi nào tôi cũng nhớ như in nơi này - ngôi nhà có mái cao và nhọn, giàn hoa tươi thắm quanh năm, và em..." Anh cúi xuống nhìn cô gái mỉm cười: "... người con gái bé nhỏ mà trái tim sắt đá, chưa từng biết tình yêu là gì!"

"Không đúng!"

Angsumalin buột miệng nói to cãi lại. Cô ngẩng lên chạm phải ánh mắt của chàng trai, anh vẫn cười vui vẻ nhưng ánh mắt đã tối đi.

"Tôi tưởng em sẽ không thèm nói gì với tôi cơ. Rồi... coi như em biết yêu, chỉ có điều tình yêu ấy không dành cho tôi mà thôi!"

Nói rồi anh vươn người đứng thẳng, giũ giũ hai cổ tay, làm như không để tâm đến chuyện vừa nói...

Gần trưa, cây cầu vươn dài ra bến sông ngập nắng rực rỡ. Một vóc người bé nhỏ đang quỳ bên chậu quần áo to, cắm cúi hì hục vò đống quân phục dày cộp. Lâu lâu, cô lại đưa cánh tay gạt mồ hôi trên trán nên không để ý thấy một chiếc thuyền nhỏ chèo cắt ngang dòng nước lại gần, đến khi nghe tiếng dây xích đầu mũi thuyền buộc vào cầu thang, cô mới ngẩng lên nhìn:

"Ơ... bác Pol..."

Người kia cười toe toét khoe cả lợi.

"Thế nào cháu Ang? Ở đây mọi chuyện có ổn không?"

Angsumalin dừng tay, liếc nhìn quanh quất với vẻ hoảng hốt.

"Sao bác lại đến đây làm gì?"

“Ơ... thì có làm sao?”

Lão Pol mặt mày ngơ ngác, chỉnh lại cái khăn rằn buộc ở bụng cho gọn.

Bác lên nhà mau, mau kẻo có ai qua trông thấy.”

“Nhưng sao mà phải trốn? Chuyện này là thế nào?”

“Khổ quá, bác. Cháu đã bảo lên nhà mau thì cứ lên đi đã.”

Angsumalin vẩy chỗ bọt xà phòng bám ở tay, đẩy lão đi cho nhanh. “Ơ, thế này là thế nào?”

Lão Pol vừa lẩm bẩm vừa ngoan ngoãn đi trước, nhưng vẫn chưa đủ khiến cô gái vừa ý.

“Mau mau lên. Lúc bác đến đây, có ai trông thấy không?”

“Thấy thì làm sao?”

“Không sao cả, nhưng cháu muốn biết là bác có ghé vào đâu trước khi đến đây không?”

“Thì chỉ mượn thuyền của đồng bọn ở bờ bên kia rồi chèo sang đây thôi.”

“Bác không ghé vào đâu nữa chứ?”

“Đã kịp ghé vào đâu? Để lát nữa rồi mới đi.”

“Tốt rồi... Nhưng bác không được đi đâu nữa cả.”

“Ơ, có chuyện gì vậy?”

Vừa đẩy vừa lôi được lão Pol lên nhà xong, cô gái mệt đến nỗi thở dốc. Bà Orn đang bận bịu xếp rổ không và đám lá chuối khô bầy la liệt ngoài hiên, quay lại thốt lên:

“Ơ, chuyện gì thế?”

“Bác Pol ý mẹ, tự nhiên lại sang đây.”

“Thế thì có gì mà cháu phải hoảng hốt?”

Lão Pol đặt phịch người ngồi xuống, đưa tay lấy một quả hồng xiêm dưới đáy rổ, lau vào cái khăn rằn rồi bóp ra cho vào miệng.

“Hồng ngọt quá.”

Cô gái nhìn lão với vẻ chán chường khi ngồi xuống gần chỗ lão.

“Bác chỉ được cái toàn gây rắc rối.”

“Rắc rối cái gì?”

“Bác có biết là ngày hôm đó người ta đến đây lục soát tìm bác, trông gã đó còn có vẻ nhận ra chỗ này nữa... May là... Kobori đến giúp. Giờ họ chắc vẫn theo dõi chúng ta đấy. Bác về đây thế này, nhỡ họ biết thì phiền toái to.”

“Thì bác có định quay lại đâu, ở bên đó thoải mái sung sướng chết được.”

“Thế bác ở với ai?”

“Với đồng bọn đồng chí.” Lão Pol tự hào trả lời.

“Chỗ ăn chỗ ở tốt lắm, quay lại bên này làm gì. Đây là có việc, bác mới đến.”

“Việc gì vậy?”

“Người ta nhờ gửi thư cho cháu.”

“Thư của ai?”

Lão Pol chưa kịp đáp thì có tiếng xuồng máy quen thuộc cập vào cây cầu bến nước. Cô gái ngó nhìn qua cổng cho chắc, rồi quay lại vội bảo:

“Bác... trốn vào trong bếp mau lên.”

“Trốn vào đâu? Nhỡ phải nhảy cửa sổ xuống thì gãy chân là cái chắc.”

“Vào tạm trong bếp cũng được.”

Lão Pol nghe lời làm theo mà vẫn không quên vơ thêm mấy quả hồng xiêm. Một lát sau, có tiếng bước chân mạnh mẽ bước nhanh lên cầu thang.

“Lúc sáng, tôi quên không bảo em là hôm nay sẽ có cấp trên ở bộ Tư lệnh sang kiểm tra thiệt hại bên xưởng. Có thể ta sẽ phải đón tiếp họ, em có phản đối gì không?”

“Họ đến khoảng mấy người ạ?”

“Cùng lắm là ba, giờ tôi sẽ sang đó đón họ.” Sau đó, tiếng bước chân nặng trịch của anh đi xa dần. Angsumalin thở dài. Lão Pol từ từ ló mặt ra nhìn, đến khi chắc chắn rồi mới đi ra.

“Tình hình này, bác phải về gấp thôi. Chậm là không khéo gặp phải

thuyền thằng Nhật đi ngược chiều về."

Bác đừng vội qua sông ngay chỗ này, chèo tiếp xuống trước cửa chùa rồi hãy sang sông."

"Ờ... Này, thư đây, người ta gửi cho. Bác đi nhé."

Lão Pol nhét phong thư nhem nhuốc vào tay cô rồi vội vàng xuống cầu thang đi mất.

"Thư gì thế con?"

"Con cũng không biết ạ, bác ấy cũng chẳng bảo là của ai."

Phong thư màu trắng nhàu nhĩ, chứng tỏ đã phải qua tay nhiều người mới tới nơi, nhưng ngay khi vừa nhìn rõ nét chữ ngoài phong bì, tim cô gái đã thót lại, tay run lẩy bẩy.

"Của ai vậy con?"

"Con... không biết ạ, nhìn giống nét chữ Wanas..."

Tay cô run lên nôn nóng xé góc bì thư, nhất là lúc lật tờ giấy nhỏ đến nỗi suýt xé rách vì nóng ruột. Nét chữ viết bằng bút chì khá ngoáy.

Angsumalin

Còn nhớ chữ của Nas không? Khi ngồi viết lá thư này, Nas đang hoạt động ở một nơi không thể nói được nhưng cũng không xa Thái Lan là mấy. Hôm nay sẽ có thành viên của tổ chức vào đón người từ trong nước ra nên Nas viết thư gửi họ. Cũng không biết là lá thư này có đến được tay Ang không, chỉ biết dùng tất cả trái tim, nỗi nhớ và tình yêu để cầu mong cho lá thư này được giữ gìn đến được tận tay Ang, để nói với Ang rằng Nas nhớ Ang khôn tả. Nếu may mắn, không lâu nữa Nas sẽ được về nước. Nhờ Ang nhắn với gia đình Nas là không phải lo lắng. Nas chỉ viết được đến đây thôi, không còn thời gian nữa.

Nhớ thương Ang bằng cả trái tim.

Wanas

Đôi mắt cô mở to đăm đăm nhìn mảnh giấy trong tay với vẻ sửng sốt. Nét chữ ngoáy nhòa đi nhưng hiện lên vô cùng rõ ràng trong tâm trí. Bàn tay cầm mảnh giấy run rẩy.

"Sao vậy con? Thư của ai thế?"

"Wanas... của Wanas ạ."

Câu trả lời nghe như của người mộng du. Bà Orn vội cầm lấy lá thư từ tay cô gái xem xét.

"Không biết gửi đến đây bằng đường nào? Sao bảo cậu ấy còn ở tận nước ngoài?"

"Hình như anh ấy về hoạt động bí mật hay sao ấy ạ."

"Hoạt động ở đâu?... Trời ơi, đang yên đang lành lại dấn thân vào chỗ nguy hiểm. Trong thư bảo là không xa là ở đâu?"

"Có thể là Miến Điện, Ấn Độ, hoặc Trung Quốc..."

"Chao ơi... Dây vào chiến sự làm gì, lại còn chuẩn bị về nước nữa, nhỡ bị họ bắt thì biết làm thế nào. Cho mẹ xin lá thư này nhé, mẹ đem đi cho bác chủ tịch xã."

Bà Orn vội vã đứng lên đi mất, còn Angsumalin vẫn ngồi yên. Đôi mắt cô nhìn xa xăm như muốn nhìn xuyên không gian đến tận miền đất xa xôi ấy...

Đôi mắt đen dài nhìn sang cô gái mảnh mai đang đón tiếp mấy sĩ quan cấp cao ở Bộ Tư lệnh một cách chu đáo. Vẻ mặt cô bình thản, đôi môi hơi mỉm cười nhưng ánh mắt lơ đễnh như đang mải suy nghĩ điều gì. Thái độ quan tâm, lo lắng trong mắt anh khiến một người khách nói câu gì đó làm tất cả đều bật cười khe khẽ. Kobori mỉm cười rồi lịch thiệp xin phép đi theo cô gái vào trong bếp. Anh chỉ mới chạm nhẹ vào cánh tay cô, Angsumalin đã giật thót mình.

"Em làm sao thế?"

Cô gái lắc đầu không chịu trả lời. Bàn tay to mạnh mẽ của anh liền giữ cánh tay cô lại rồi nhẹ nhàng áp mu bàn tay lên trán và vào bên cổ cô.

"Người cũng không sốt. Em không khỏe à, hay là mệt quá? Lúc sáng tôi thấy chậu quần áo ở bến nước. Em đừng giặt quân phục của tôi làm gì, vải dày lắm, cứ để đấy tôi đem đi cho lính giặt."

Vẻ trìu mến trong giọng nói của anh làm trong cô trào dâng một niềm xúc động. Sự mệt mỏi về tinh thần khiến cô chỉ mong được gục đầu vào ngực ai đó để bày tỏ những cảm xúc đang bủa vây trái tim mình. Chàng

trai cúi xuống nhìn vào đôi mắt đen láy đang rưng rưng ánh nước mà giật mình ngạc nhiên.

"Em làm sao thế?"

Không có lời đáp ngoài một cái lắc đầu nữa. Lần này chàng trai kéo cánh tay cô gái sát lại bên mình, ôm nhẹ lấy cô như người anh trai đang cố gắng dỗ dành em gái.

"Chắc chắn là có điều gì đó, vì em chưa từng khóc cơ mà."

Khuôn ngực anh rộng, khỏe mạnh, vững chãi, tỏa ra hơi ấm và hương thơm thoang thoảng quen thuộc. Cảm giác thân thiết ấy bị xua đi bởi một thứ gì mỏng manh nhưng vẫn luôn trói buộc cô tứ bề, không cho cô thoát ra. Nhiều lần, sợi tơ dai dẳng ấy mờ đi đến nỗi Angsumalin gần như đã có thể rũ bỏ nó nhưng rồi cô lại bị nó lôi kéo, níu giữ trở lại. Chỉ vì mấy dòng chữ viết ngoáy trong mảnh giấy bé nhỏ kia!

"Hideko... Nói cho tôi biết em bị làm sao được không? Mệt hay không muốn tiếp khách? Em có phải làm nhiều việc quá không?"

"Không... ạ."

Cái cằm cứng dụi trên mái tóc cô, người anh đung đưa qua lại.

"Em biết lúc nãy bọn họ nói gì với tôi không?"

Lần đầu tiên, người trong vòng tay chịu để yên cho anh ôm.

"Họ bảo phụ nữ Thái mà ai cũng giống em thì lính Nhật chắc chẳng muốn về nước."

"Nhưng anh sẽ về nước chứ, phải không?"

Dường như đây cũng là lần đầu cô gái chuyện trò bằng giọng nói dịu dàng khiến Kobori sững người mất một lúc.

"Em muốn tôi đi khỏi đây sao?"

"Anh đã hứa là ..."

"Phải... là sẽ để cho em tự do."

Cánh tay anh lập tức buông xuống, người xích khỏi cô. Đôi mắt đăm đăm nhìn cô trầm ngâm, nụ cười gần như đượm buồn.

"Tôi cam đoan là tôi sẽ giữ lời hứa nhưng... tôi không hề biết là em cần

lời hứa ấy đến vậy.”

“Nếu như anh giữ lời hứa của mình thì tôi cũng hứa với anh một điều.”

“Tôi không cần đền đáp.”

“Nhưng tôi muốn dành lời hứa ấy cho anh.”

Đôi mắt sắc tinh anh nhìn thẳng, đôi môi cong mím chặt.

“Trong khi anh... ở đây... tôi sẽ không cư xử như kẻ thù cho tới khi cho tới ngày mà tôi... em lại tự do...”

“Tuần sau, hay ngày mai, ngày kia?”

“Không nhanh đến thế đâu ạ.”

Kobori bỗng quay lưng lại với cô.

“Nhận lấy niềm hạnh phúc tạm thời để đánh đổi tự do của em ư?”

“Là...”

Cô cố gắng tìm cách giải thích nhưng tiếng nói bỗng biến mất trong cổ họng. Chàng trai nhanh chóng quay người lại, sắc mặt anh tái đi chẳng kém gì cô gái.

“Đồng ý. Niềm vui tạm thời của tôi đổi lấy tự do của em!” Nụ cười trên môi anh phảng phất nét chua cay.

“Thật ra em cũng không cần phải chịu đựng điều đó để đổi lấy lời hứa của tôi, em tưởng mạng sống của người lính có thể giữ được cho đến tận khi chiến tranh kết thúc ư? Em không cần lo sẽ phải gắn bó với tôi, hay phải sống giữa những người Nhật cả đời này đâu. Em không cần lo sẽ phải đối mặt với kẻ mà em căm ghét mãi mãi đâu. Tự do của em tùy thuộc vào sự sống chết của tôi, và hoặc là... bất cứ khi nào em cần đến nó!”

“Không phải ạ...”

Thân hình cao lớn ấy lẳng lặng đi ra ngoài mà không thèm chờ nghe cô đáp lại. Angsumalin nắm chặt bàn tay, cổ họng khô khốc đến mức không thể cất tiếng gọi anh hãy quay lại nghe cô giải thích về cảm giác đang ứ nghẹn trong tim cô giây phút này!

Chương 70

Đến khi những người khách cáo từ ra về cũng đã tối muộn, cô gái bắt đầu thu dọn bát đĩa để lau rửa, dọn dẹp. Chàng trai biến vào trong phòng đã lâu, cô đi vào thì thấy dáng người cao lớn ấy đang cúi xuống mải mê với những bản vẽ trải đầy khắp bàn gần ngọn đèn dầu được vặn sáng rực. Những cây bút chì dài ngắn để la liệt, hộp dụng cụ kẻ vẽ mở toang.

“Anh không tắm trước đi ạ? Có ăn cơm nữa không?”

“Tôi no rồi. Hiện tại tôi tạm thời phải làm việc ở đây trước đã vì bên xưởng chẳng còn gì. Chỗ bản vẽ này cũng là mới xin Bộ Tư lệnh cấp lại cho đấy.”

Anh giải thích mà không ngẩng lên. Cô gái bèn đi vào lấy quần áo sang tắm rửa thay đồ bên phòng mẹ, xong cô đi vào bếp, pha cốc cà phê đặt lên cái khay nhỏ bưng vào phòng. Tiếng chiếc khay đặt nhẹ xuống bàn và mùi cà phê thơm sực cũng chỉ làm anh dừng làm việc, ngước lên một thoáng rồi nói mỗi câu:

“Cảm ơn em.”

Bàn tay trắng thon thả vươn ra thu những cái bút chì cái gẫy cái mòn mà anh để riêng một bên, thấy vậy Kobori mới ngẩng lên nhìn cô thật chăm chú. Gương mặt trắng mịn, tỏa hương thơm nức đặc trưng của loại nước hoa tự ủ kiểu Thái, nét mặt bình thản không khác người đang ngắm cô.

“Để tôi gọt bút chì cho.”

“Không cần đâu, để rồi tôi tự gọt cũng được.”

“Không sao ạ.”

Câu trả lời cất lên tức thì làm chàng trai vội đặt bàn tay ấm áp mạnh mẽ của mình lên trên tay cô gái.

“Hideko... sao em lại giận tôi?”

"Đâu có." Cô gái chỉ trả lời có thế nhưng đôi môi hơi mím lại.

"Tôi biết là em giận tôi."

Angsumalin giật tay khỏi bàn tay anh nhưng cánh tay ấy đã vòng qua giữ lấy eo cô. Gương mặt đang ngẩng lên nhìn cô ở khoảng cách gần kề hiện rõ vẻ khổ tâm, đôi môi cong hơi hé mở.

"Em giận tôi chuyện lúc chiều phải không?"

Cô không đáp mà chỉ cố thoát ra khỏi vòng tay anh. "Em cũng biết là tại sao tôi lại nói những lời như thế? Mà thôi hãy quên đi. Tôi đã hứa với em rồi, còn em cũng đã dành cho tôi lời hứa đánh đổi lại. Tôi sẽ cố gắng không nghĩ gì nữa cả, sống hạnh phúc ngoại trừ hôm nay, ngay lúc này... chúng ta đang ở bên nhau cho tới khi em... yêu cầu tôi thực hiện lời hứa. Em đồng ý không?"

Angsumalin cố sức gỡ những ngón tay ấy ra nhưng không có kết quả bởi Kobori vừa kéo cô vào sát hơn nữa vừa bật cười:

"Em đừng có mà ăn gian. Chính em là người đã hứa rồi còn gì. Em mà ăn gian là tôi cũng sẽ ăn gian đấy!"

Sống mũi cao khác hẳn với những người cùng gốc gác kề sát vào cánh tay cô gái ở gần đó. Cử chỉ của anh dịu dàng, nương nhẹ như đang chạm vào một vật gì mong manh, quý giá cần phải nâng niu, không hề ẩn chứa cảm xúc nóng nảy mãnh liệt. Hương thơm dịu mát làm mái tóc cắt ngắn, đuôi tóc hơi xoăn cứ dụi sát không chịu rời. Cô gái cứng người đứng yên, không thể đẩy ra xa như trong lòng mong muốn, bàn tay thô ráp khỏe khoắn cứ vuốt ve tay cô mãi không thôi.

"Tôi yêu em, Hideko. Cho dù thế nào tôi cũng vẫn yêu em. Nếu như phải chịu khổ sở, đau đớn chỉ vì yêu ai đó thì tôi cũng sẵn lòng... Cho dù chỉ có một khoảng thời gian hạnh phúc ít ỏi, tôi cũng sẽ gắng hết sức thu nhặt để bù lại nỗi đau khổ về sau. Lúc ấy... tôi sẽ hồi tưởng lại ngày hôm nay để an ủi lòng mình rằng tôi đã từng được nếm trải cảm giác vui vẻ, hạnh phúc trong tình yêu. Tôi sẵn lòng trao đổi lời hứa ấy với em, Hideko."

Giọng nói nhẹ bẫng làm cô gái thở dài như hơi nghẹn ngào:

"Một ngày nào đó, tôi sẽ giải thích tại sao tôi phải xin anh hứa điều ấy."

“Không cần giải thích đâu Hideko, bởi càng giải thích chỉ càng khoét sâu thêm nỗi đau khổ của chúng ta. Em có lý do của em, tôi có trái tim của mình, thế là đủ. Nếu tôi chết đi, tôi sẽ đem trái tim yêu của mình theo. Còn em... có lẽ sẽ hơi phiền phức một chút khi phải nói cho người đó của em hiểu. Nếu tôi là anh ta, chỉ cần có được trái tim yêu của em là đủ, những thứ khác đều không quan trọng nữa!... Chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa, được không?”

“Cũng tốt ạ.” Giọng cô gái nghe sao mà trong trẻo. “Để tôi đi vót bút chì cho anh.”

“À mà hôm nay mẹ đi đâu? Tôi thấy có mỗi bà ở nhà.”

Câu hỏi ấy làm cô gái chợt thấy nhói trong lòng, cô trả lời không được thoải mái lắm:

“Mẹ đến nhà bác chủ tịch xã.”

“Người mà tôi gặp hôm đó phải không.”

“Vâng ạ.”

“Ông ấy là người rất thông minh.”

Cô gái tránh ra phía ngoài, ngồi gọt bút chì một cách tỉ mẩn, trong lòng thấy vui lạ lùng. Khi quay vào, cô chạm đầu ngón tay vào cốc cà phê vẫn chưa được đụng đến:

“Cà phê sắp nguội hết rồi.”

Chàng trai dừng làm việc, ngẩng lên cười tươi với cô, rồi đưa tay cầm cốc cà phê lên uống gần nửa cốc.

“Em muốn làm gì thì cứ tự nhiên, nếu buồn ngủ thì đi ngủ trước đi, không phải lo cho tôi.”

Cô gái ngó xuống chăm chú nhìn bản vẽ trên bàn. Thấy cô nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải, chàng trai mỉm cười:

“Có hiểu gì không?”

Angsumalin lắc đầu.

“Những đường gì mà nhiều thế này ạ? Mỗi cái thuyền bé tẹo có gì mấy đâu?”

“Thuyền mà em nói đến là thuyền chèo tay, còn đây là thuyền chở quân.”

Lần đầu tiên, cô gái bật cười khi nghe câu trả lời của anh, tiếng cười tự nhiên thật sự.

“*Kono kotoba wo nihongo de nanto imasu ka*... Cái này tiếng Nhật gọi là gì?”

Angsumalin chỉ vào cốc cà phê, cô nói khá nhanh.

“*Koohii*...” Kobori mỉm cười đáp. “Em nói tiếng Nhật khá tốt đấy”

“*Nihongo ga yoku wakarimasen node zannen desu*... Tiếc là tôi không biết tiếng Nhật nhiều lắm.”

“Được, hôm nào tôi sẽ dạy thêm cho em. Có một câu mà em phải tập nói trước tiên.”

Đôi mắt đen dài lấp lánh vẻ khoái chí khiến đối phương nhận ra. Bởi vậy, khi nghe thấy tiếng lạch cạch cổng ngoài hiên, cô bèn nhanh chóng lui ra ngoài.

“Kìa... em nghe tôi dạy câu này đã chứ, không khó đâu!”

“Anh giữ lấy mà nói một mình đi.”

“Hôm khác tôi sẽ dạy em nói câu này cho bằng được!”

Nét mặt vui tươi, hiển hiện nụ cười rạng rỡ của cô con gái đi ra đón mẹ khiến bà Orn ngạc nhiên thốt lên:

“Có tin vui gì hả con?”

“Dạ không ạ. Sao mẹ đi lâu thế? Bà cứ hỏi, nhắc mẹ mãi?”

“Lúc mới đến, không gặp được bác chủ tịch mà chỉ gặp bác gái. Ngồi nói chuyện một lúc lâu, đến khi chuẩn bị cáo từ thì vừa hay, bác chủ tịch lại về đến nhà, thế là lại nói tiếp lâu ơi là lâu. Mẹ đòi về mà không cho, cứ giữ lại ăn cơm tối luôn. Mẹ yên tâm là con ở nhà rồi nên đành nghe lời bên ấy.”

“Nhà bên ấy nói thế nào ạ? Con đoán là bác gái sẽ khóc...?” “Thì vẫn như mọi khi.”

Bà Orn vừa đáp vừa bật cười, rồi chậm rãi ngồi xuống hiên.

“Thế Dookmali có về ăn tối không?”

“Có ạ, xong xuôi hết rồi, giờ đang ngồi làm bản vẽ ở trong phòng.”

Nghe vậy, bà Orn hạ giọng nhỏ hơn trước:

“Lúc nãy nhà bên ấy cũng nhắc, ai cũng khen nó là người tốt. Nhà người ta chỉ lo rằng nếu Nas về nước, biết chuyện sẽ đau khổ lắm.” Angsumalin lặng im, không đáp lại lời nào.

“Nhưng mẹ nghĩ chuyện này là do nghiệp duyên của mình đã tích đã tạo từ trước, ai mà thay đổi được. Dookmali, chỉ trừ mỗi việc nó là người ngoại quốc, còn ngoài ra cũng chẳng chê được điểm nào. Bác chủ tịch xã cũng mới kể cho mẹ nghe chuyện nó đến giúp hôm đó, nếu không dân làng quanh đây đã gặp rắc rối hết cả. À... mà thấy bảo chiều nay đưa khách đến thật không con?”

“Có ạ.”

“Mẹ phải đi tắm cái mới được.”

Bà Orn chầm chậm đứng dậy, khẽ lẩm bẩm than:

“Hôm nay ngồi cả ngày mỏi quá. Bên ấy họ đang làm nhân bánh nếp, vừa nói chuyện vừa giúp làm cùng luôn, hết cả chậu nhân lúc nào không biết.”

“Sắp có lễ lạt gì ạ?”

“Không phải. Bên kia sông có người sang đặt làm mấy trăm cái bánh. Giờ mọi người ai cũng chỉ lo sơ tán, chạy bom, chẳng làm ăn gì, mình làm gì đem đi bán cũng bán chạy hết. Người giúp việc trong nhà bác chủ tịch còn kể chuyện sang sông, vào thành phố xem phim rạp Chaloem Krung. Người ta đem phim cũ ra chiếu nối tiếp nhau, xem từ đầu đến cuối, diễn viên chính thay đổi xoành xoạch đoạn sau chẳng giống đoạn đầu, cười nghiêng cười ngả.”

“Mà bác chủ tịch xã vừa mua được giống sầu riêng cuống dài từ tỉnh Non về, bảo là sẽ chia cho nhà mình, người bán người ta cam đoan là giống ngon. Để rồi đem trồng ở mảnh vườn đằng sau, sợ trồng phía trước gần sông, nước mặn mà vào thì chết cây mất.”

“Họ bán bao tiền một cây ạ?”

“Mẹ cũng không biết, phải hỏi bác chủ tịch đã. Chỉ sợ bác lại không tính

tiền, nhiều lần rồi ngại quá đi mất."

Trong giọng nói bà Orn ẩn chứa vẻ lo lắng và ngại ngần.

"Thế thì mình đừng lấy của bác."

"Làm thế cũng không được, phụ tấm lòng của người ta."

"Thôi để tính sau ạ, mẹ đi tắm đi đã."

"Con xem xem Dookmali nó có muốn ăn gì không? Đồ ăn, đồ hộp nó mua đem về nhiều chất đống cả lên. Thịt hộp của họ ngon ghê cơ, đem làm món trộn ăn được lắm."

"Có cà phê rồi ạ."

"Nó là người tốt đấy con. Mẹ thấy con cứ hay ương ngạnh, bướng bỉnh với nó. Người phụ nữ, cuộc đời chung quy vẫn là việc lấy chồng, có gia đình mà thôi, dù tốt dù xấu thế nào cũng phải giữ gìn tình cảm cho được dài lâu. Dù sao con cũng đã lấy nó rồi. Chuyện bố con cũng đang rơi vào tình thế khó xử. Con đừng chỉ làm theo ý mình."

"Cũng có chuyện gì đâu mẹ."

"Con cứ bảo là không có chuyện gì nhưng như mẹ để ý thấy thì Dookmali nó trầm đi đấy. Hồi mới gặp, trông nó vui vẻ hay nói hay cười, nhưng dạo này trông nó cứ buồn buồn, suốt ngày chỉ biết làm việc như là không muốn để mình có thời gian rảnh rỗi vậy... Chiến tranh là chuyện quốc gia đại sự, con đem việc nhà dính líu vào việc nước là không được. Dookmali đang cố gắng thực hiện nghĩa vụ với tổ quốc mình cho trọn vẹn, còn con cho tới nay cũng coi như đã góp phần cứu nước rồi. Nhưng chuyện trong nhà con phải phân biệt cho rạch ròi. Con làm nhiệm vụ của mình với người khác được, thế còn trách nhiệm với người của mình sao con lại không làm? Người phụ nữ... xấu tốt yêu ghét thế nào cũng phải một chồng một vợ, chung thủy với nhau đến chết mới thực là người đáng quý. Còn nghĩ đến việc chia tay nhau là không nên, chiến tranh hẳn cũng còn lâu mới chấm dứt... Con đừng nhìn nhận Dookmali một chiều. Mẹ muốn con xem xét để hiểu nó nhiều hơn, biết đâu về sau này con sẽ đổi ý." Cô gái thở dài, bà Orn quay sang thoáng nhìn con.

"Mẹ cũng không muốn nói chuyện này đâu..."

“Không phải vậy đâu mẹ.”

“Mẹ nói dài dòng thế này cũng là vì hôm nay nhà bên ấy, mẹ nghe nhiều ý kiến khác nhau.”

“Bác gái nói thế nào ạ?”

“Vừa đọc thư của con trai đã khóc hồi lâu rồi than thở chuyện của con, bảo là tiếc nuối rồi lại lo rằng con trai về sẽ đau khổ thất vọng lắm, vì trước khi đi nó đã bắt bố mẹ phải hứa là trông nom con giùm. Mẹ nghe vậy cũng không yên lòng. Nhưng bác chủ tịch nói rất phải, bác bảo là chuyện gì đã qua thì phải cho qua, cậu Dookmali cũng là người tốt, rồi lúc đó tình thế bắt buộc vì sức ép từ nhiều phía. Nếu nói cho đúng thì bác chủ tịch cũng nhận là chính bác góp phần vun vào việc con lấy cậu Dookmali. Mẹ nghe vậy, cũng không biết phải nói làm sao, lúc đó mọi điều trong lòng cứ nghẹn hết lại.”

“Việc này, nếu Wanas về, tự con sẽ nói chuyện với anh ấy ạ.”

“À, thế Dookmali nó có biết chuyện này không?”

“Biết ạ.”

“Anh ấy bảo...” giọng cô nhẹ bẫng “... khi nào con cần đến tự do thì... anh ấy sẽ trả lại cho con!”

Câu nói ấy như lưỡi dao nhọn rạch vào lòng cô đau nhói... Tại sao... tại sao anh không ngoan cố tìm cách ràng buộc cô lại mãi mãi?!

Chương 71

"Hừ, Dookmali nói thế cũng không phải. Con người ta chứ có phải rau cỏ, đồ đạc đâu mà muốn trao cho ai thì trao. Còn Wanas nữa, biết là nó sẽ nói thế nào?"

Angsumalin im lặng bởi câu hỏi cuối cùng của mẹ cũng là điều mà cô luôn tự hỏi mình trong suốt thời gian qua... Mọi chuyện đã xảy ra và không gì có thể sửa chữa, cô không tài nào quay trở về điểm xuất phát được nữa! *"Con làm nhiệm vụ của mình với người khác được, thế còn trách nhiệm với người của mình sao con lại không làm?" "Người của mình"* - lời nói ấy làm tim cô xót xa lạ lùng. Bởi vậy, khi trở vào trong phòng, cô đưa mắt nhìn lưng chàng trai đang ngồi cắm cúi làm việc trước mặt một cách chăm chú. Ngọn đèn dầu dù đã được vặn to hết cỡ vẫn không đủ ánh sáng vì bản vẽ chi chít các đường kẻ, thân hình cao lớn đành phải cúi xuống sát mặt bàn, lâu lâu mới nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ. Một góc khuôn mặt nhìn nghiêng sáng lên dưới ánh đèn, sống mũi cao và khuôn miệng thanh tú, da láng mịn, lông mày hơi chau lại. Dường như cô có thể nhớ được rõ ràng mọi đường nét của người con trai này. Mỗi khi hình dung lại, mọi chi tiết về anh đều hiện lên rõ mồn một trong tâm trí mà cô không cần cố gắng gì cả. Dù cô không hề để tâm ghi nhớ, hình ảnh anh vẫn khắc sâu như in vào cõi lòng cô, ngay cả thời gian hay điều gì khác cũng không thể xóa nhòa.

"Em buồn ngủ rồi thì đi ngủ trước đi, không phải lo cho tôi."

Anh vừa quay ra khẽ bảo cô vừa vẩy vẩy cánh tay cho đỡ mỏi. Cử động của anh làm cả đám muỗi bay lên lượn vòng vòng.

"Anh tắm trước đi đã, rồi hẵng quay lại thiết kế tiếp." ... "Tại sao với người của mình thì lại không làm tròn trách nhiệm!".. Angsumalin thầm nhắc lại câu nói của mẹ, rồi bước tới mở tủ quần áo, lấy khăn tắm cùng với cái quần soóc mà cô thấy anh hay mặc, chuẩn bị sẵn ra ngoài cho anh. Hành động ấy khiến chàng trai đặt bút chì xuống, vội vàng đứng dậy:

"Hideko, tôi tự lấy được."

"Không sao mà."

Đôi mắt đen sắc sảo ánh lên những tia lấp lánh thể hiện niềm cảm động từ sâu thẳm trong tim. Bởi thế khi cô gái bước lại gần, anh ngẩng lên mỉm cười dịu dàng:

"Tôi sẽ không bao giờ quên quãng thời gian hạnh phúc này, cho dù nó có ngắn ngủi đến đâu."

Cô gái tránh ánh mắt anh, chỉ nhìn chăm chăm xuống chiếc khăn tắm dày trên tay. Chàng trai bèn vội nói sang chuyện khác:

"Xin lỗi... nếu như tôi có nói điều gì khiến em chạnh lòng, em hãy quên đi nhé... Tôi cũng sẽ cố quên rằng thời gian còn lại của mình ít ỏi chừng nào."

Khi chàng trai quay trở lại, cốc cà phê gần hết đã được thay bằng một cốc khác còn đang bốc khói. Dưới gầm bàn có vòng hương muỗi châm sẵn. Đống bút chì bầy lung tung, vương vãi trên bàn đã được xếp gọn vào trong cốc thủy tinh, cái nào cũng được vót nhọn. Còn cô gái thì đã đi ngủ, bức bình phong lúc trước chỉ xếp ra một nửa, giờ kéo lại che kín mít phía trong.
"Hideko."

Tiếng gọi tên cô nghe giống như hai người đã thật thân thiết nhưng cô gái im lặng làm như ngủ say ngay khi vừa ngả đầu xuống gối.

"Tuần sau sẽ có máy bay chở hàng từ Nhật sang, em có cần gì không? Kimono, đồ dùng phụ nữ?... Hideko..."

Anh gọi cô lần nữa, lại còn kiễng chân lên nhìn qua tấm bình phong nhưng không thấy động tĩnh gì ngoài cái bóng tối thẫm nằm yên.

"Hideko, em ngủ rồi à?"

Cô gái thầm nín cười trong bóng tối vì biết đối phương đang dụ cho cô trả lời. Nhưng mãi không thấy có tiếng đáp lại, bước chân hay giậm nặng theo thói quen nhà binh bèn rón rén thật nhẹ. Sau khi đi qua đi lại trong phòng một hồi lâu, cái bóng đen cao lớn liền quay trở lại bên bàn, ngồi cắm cúi làm việc như cũ. Angsumalin quay sang nhìn tấm nệm dày bên cạnh rồi quay lưng lại với nó ngay lập tức! Không khí se lạnh lúc đêm khuya làm

cô gái đang nằm nghiêng co mình lại. Cơn buồn ngủ khiến cô ngại ngồi dậy với lấy cái chăn ở cuối chân giở ra đắp, mà chỉ rúc đôi tay xuống dưới gối rồi cố ngủ tiếp. Nhưng rồi trong cảm giác nửa mê nửa tỉnh ấy, cô bỗng vội vàng trở mình nằm ngửa ra vì có bàn tay ai từ từ giở chăn, nhẹ nhàng đắp cho cô. Sự cảnh giác khiến cô vội đưa tay lên chống lại, liền va mạnh phải đôi cánh tay vạm vỡ.

"Ơ, tôi thấy em nằm co ro nên vào đắp chăn cho em."

"Gì ạ?" Giọng nói vẫn ngái ngủ.

"Đắp chăn vào, trời lạnh rồi."

Chiếc chăn được đắp kín người cô cho đến tận cổ, lại còn giắt kỹ vạt chăn vào tận hai bên gáy.

"Em ngủ tiếp đi."

Anh dặn dò như thể nói với một đứa bé, rồi cúi xuống gần đến nỗi hơi thở ấm nóng phả lên trán cô. Cảm giác buồn ngủ trong cô bay biến đâu mất, Angsumalin cử động mình dưới tấm chăn vẻ khó xử, bỗng nhiên cảm thấy sao mà nóng.

"Anh xong việc rồi à?"

"Chưa..."

Vừa đắp, anh vừa nhân tiện ngả người xuống bên cạnh cô nửa nằm nửa ngồi, cánh tay chống xuống tấm nệm, còn tay kia vuốt vuốt mái tóc cô.

"Khuya rồi, tôi định vào đi ngủ thì thấy em nằm lạnh co ro."

Angsumalin không thể tránh đi đường nào, đành cố quay đầu tách khỏi bàn tay anh nhưng đối phương cứ làm ngơ như không biết.

"Mấy giờ rồi ạ?"

"Không biết nữa, nhưng chắc là khuya lắm rồi."

"Vậy anh đi ngủ đi."

"Tôi cũng nghĩ vậy đó."

Nói rồi, anh ngả người xuống tấm chiếu nằm ngay cạnh nệm cô, cánh tay vòng ôm phía trên đầu cô gái, đầu gối lên phần nệm sát bên gối, rồi thở dài một hơi như thể vô cùng thoải mái.

"Nệm anh phía bên kia mà."

"Không sao, tôi nằm chiếu cũng được. Cứ nằm chăn ấm nệm êm lâu quen thân, đến lúc ra trận lại không chịu được gian khổ."

"Nhưng..."

Cô tìm cách giải thích một cách bất lực, nhưng cũng không thể vùng dậy bỏ đi đâu, đành kéo chặt tấm chăn đang đắp.

"Em cứ nằm thoải mái đi, không phải lo cho tôi."

Kobori nhận vơ, lại còn lấy đầu ngón tay cuốn lọn tóc cô gái nghịch ngợm. Thấy vậy, Angsumalin nghiêng mình quay mặt ra phía anh, bực bội gắt lên:

"Không phải là tôi lo cho anh! Mà tôi thấy..."

"Sao vậy? Có làm sao đâu nào. Tôi có nằm ở nệm bên kia hay là nằm chiếu chỗ này thì cũng vẫn ở gần em đấy thôi!"

"Nhưng chỗ nằm của anh là đằng kia, không phải đây."

"Trên nệm của tôi không có chăn." Anh cố tình cãi chày cãi cối.

"Có chứ, chính tôi đã xếp chăn ở đấy mà."

Angsumalin cố gắng giữ bình tĩnh vì biết đối phương đang tìm cách chọc tức cô.

"Đâu nào?"

Câu hỏi nghe hờ hững như không quan tâm. Cô gái ngồi bật dậy, hất chiếc chăn khỏi mình, đi vòng ra cái nệm bên kia, kéo tấm chăn gấp theo chiều ngang phía dưới nệm, giơ lên giũ giũ một cách đắc thắng.

"Đây không phải chăn thì là gì? Anh sang đây nằm được rồi đấy!" Thân hình cao lớn quay ra lăn sang tấm nệm vốn là của mình, đến tận sát chân cô gái, điệu bộ y hệt đứa trẻ con.

"Ờ... hóa ra là có thật."

"Giờ thì ngủ được rồi nhé."

Angsumalin đe nẹt, nhưng vừa định vòng quay về chỗ mình nằm, một cánh tay lực lưỡng đã kéo cô ngã sụp vào ngực anh.

"Ngủ được rồi!"

Giọng trầm khàn pha lẫn tiếng cười, nhắc lại lời cô khi tới lượt mình thắng thế.

"Buông ra, tôi nằm ngủ bên kia."

"Em tự sang đây đấy chứ, còn trách ai. Tôi là người tốt bụng, không giống em đâu, xin nằm nhờ chỗ chiếu bên cạnh một chút cũng không được. Còn đây, em cứ nằm thoải mái hết cả nệm cũng được, tôi chỉ xin một chỗ tí xíu thôi..."

Hơi ấm từ vầng ngực ấy dường như là chỗ dựa tinh thần của cô từ trước tới giờ, cùng với hương thơm dịu nhẹ thân quen, điệu cười vui tươi thân thuộc đã khắc sâu trong lòng. Người của mình - anh đã là người của bấy lâu nay, dành cho cô cả tình yêu và tình thương ngọt ngào vô tận. Nhưng cô đã dành cho anh chút gì đền đáp lại? Tình yêu, thái độ thân thiện, hay chỉ một chút dịu dàng theo phận sự? Vậy mà anh cũng chưa từng đòi hỏi điều gì cô, ngoại trừ một câu nói...

"Em có lý do của em, tôi có trái tim của tôi... Khi nào chết đi, tôi sẽ đem theo trái tim yêu của mình... Tôi sẽ không nghĩ gì nữa cả, ngoại trừ rằng hôm nay, lúc này đây chúng ta đang sống hạnh phúc bên nhau!"

Chúng ta sẽ sống bên nhau... Quãng thời gian hạnh phúc - này ít ỏi lắm so với nỗi đau khổ triền miên chờ đợi phía trước. Vòng tay khẽ ôm lấy cô lỏng lẻo chỉ đủ để ngăn không cho cô thoát ra tạo cảm giác bình an, dịu dàng chứ không hề nóng nảy, bạo liệt như khi anh không kiểm soát được bản thân, một cảm giác ấm áp lặng lẽ thấm sâu vào trong cô.

"Ngủ đi thôi, khuya rồi."

Anh thầm thì, rồi luồn cánh tay xuống dưới đầu cô, dịch sang bên cho cô nằm duỗi dài thoải mái. Angsumalin co mình quay lưng lại, nhưng cũng chịu gối đầu lên cánh tay ấy, cố nhắm nghiền mắt lại. Chàng trai thở mạnh nhưng không nhúc nhích, chỉ thầm thì nói với cô thêm rằng:

"Tôi yêu em... Hideko!"

Cô gái im lặng, cố nằm yên không cử động. Một lúc lâu sau, thấy người nằm bên cạnh thở đều đều chứng tỏ đã ngủ say, Angsumalin khẽ trở mình định ngồi dậy thì đã bị cánh tay đang làm gối cho cô ngăn lại. Giọng nói

hơi ngái ngủ cất lên bảo:

"Đám lính người nào cũng thính ngủ cả, em đừng có hòng trốn đi đâu hết!" Vì thế mà một lát sau, đến lượt cô gái cũng ngủ thiếp đi...

Cái gối sao mà cứng, lại còn bé, gối không dễ chịu như mọi ngày. Chỗ nằm cũng chật đến nỗi không trở mình nổi, chân tay chẳng được duỗi thoải mái. Có luồng hơi âm ấm cứ phả vào bên cổ từng nhịp, một bên mặt áp sát vào thứ gì mềm mềm, mà chắc là lâu rồi nên cảm thấy rõ cả vết hằn. Angsumalin cố duỗi người, chầm chậm mở mắt ra, rồi bỗng giật thót mình vội vàng ngồi dậy. Thân hình cao lớn đang nằm nghiêng hơi co ro, chiếm một phần nệm bé tí, chắc là không thoải mái. Bên cánh tay duỗi dài có vết hằn đỏ ửng, khuôn ngực rộng, làn da trắng mịn mà cô vừa nép vào nhấp nhô lên xuống theo nhịp thở. Gương mặt nghiêng trên gối toát lên vẻ bình yên, vui sướng, trông trẻ trung như một cậu trai trẻ, đôi môi anh thấp thoáng nụ cười hài lòng về một điều gì đó.

"Hử."

Người thính ngủ trở mình, rồi đột nhiên mở choàng mắt. Đôi mắt đen dài ánh lên vui tươi, chẳng hề có vẻ ngái ngủ chút nào.

"Đã sáng rồi ư?"

Cô gái không đáp, bởi bỗng cảm thấy nóng bừng cả người. Đêm qua cô đã nép mặt vào vầng ngực rộng ấy ngủ say sưa suốt đêm, vầng ngực của người mà cô cố đặt ra muôn vàn ngăn trở, nhưng rồi cho dù lúc bình yên hay khi gặp nguy hiểm, cô lại luôn mong mỏi được kề bên!

"Trời vẫn tối mà."

Anh nghển đầu lên nhìn qua tấm bình phong ra ngoài khung cửa sổ mở rộng, thấy bầu trời bắt đầu ánh lên sắc xám.

"Em vội dậy đi đâu?"

"Nấu cơm ạ." Cô đáp khẽ mà không nhìn mặt anh.

"Sao phải nấu cơm từ sớm thế?"

"Thì... để dâng cơm khất thực, rồi để ăn..." Câu nói tiếp theo nghe phảng phất vẻ đùa cợt: "Sáng ra mọi người đều phải ăn cơm còn gì?"

"Tôi không ăn cũng được."

Anh đáp lại cụt lủn, rồi định kéo cô gái nằm tiếp nhưng cô đã nhanh chóng chống cánh tay xuống nệm nên không mất thăng bằng.

“Nhưng người khác thì phải ăn chứ.”

“Thì kệ người khác.”

Không nói suông, anh kéo mạnh cánh tay đang chống khiến cô ngã xuống nằm cho bằng được.

“Nằm nói chuyện với nhau đã, vì... em với tôi đã bao giờ nói chuyện với nhau... tử tế đâu. Sau này tôi phải ra mặt trận... dù phải nằm ngủ nơi đâu, khi trời bắt đầu chuyển sáng thế này, tôi sẽ nhớ lại hôm nay... ngày mà tôi được nằm trên tấm nệm êm, có em gối tay nép sát bên mình.”

“Nhưng điều này có nằm trong thỏa thuận đâu.”

“Không sao, ta thêm vào được mà.”

“Nhưng cấm không được thêm điều gì nữa, đồng ý không?”

“Hừ... nhưng nó cũng nằm trong nội dung quan trọng là em sẽ đem lại hạnh phúc cho tôi đấy chứ.”

Kobori suy diễn nội dung cam kết theo ý mình khiến Angsumalin chợt nhận ra cô đã thất thế trước kẻ ăn gian mất rồi. Luồng sáng nhàn nhạt chiếu xuyên qua bình phong vào mờ ảo. Gió sớm mai thổi cánh màn trắng gay phấp phới. Dáng người cao lớn nằm dài gần bên khiến trong cô dâng lên một cảm giác ấm áp tự sâu thẳm, một thứ cảm giác chỉ có thể nhận biết bằng con tim.

Chào buổi ban mai nắng ửng hồng

Tình đầu hạnh phúc tràn mênh mông

Bình minh bừng sáng chân trời mới

Tươi đẹp lung linh nhuộm ánh hồng

Tình vừa hé dạng sao nồng ấm

Đẹp tựa đôi ta lúc mặn nồng.

Giọng trầm trầm quay sang thì thầm hỏi: “Em đọc gì vậy, vần điệu chia thành nhịp nghe hay thế?”

Cô gái thở dài khe khẽ: “Một bài thơ của Thái, nói về vẻ đẹp bầu trời

buổi bình minh, giống như trái tim yêu của người ta...”

“Giống như tôi yêu em... Hideko!”

Nếu như hôm nay đã là của ta rồi, vậy ngày sau sẽ như thế nào? - Ai mà biết được...

Chương 72

Tiếng đàn tam thập lục nốt đúng nốt sai lẫn với tiếng cười trong trẻo khiến bà Orn phải ngẩng lên khỏi cái bàn là dùng để sấy lá trầu không. Bà không khỏi mỉm cười khi thấy dáng người cao lớn vụng về cầm đôi que gõ đàn, nét mặt lộ rõ là đang rối cả lên. Cô giáo ngồi gần đó đang cố luyện cho học trò đánh theo ý mình nhưng có vẻ không mấy thành công.

"Anh đừng có nắm chặt thế chứ, dùng ngón tay cái ấy... *Oya yubi*"... với cả ngón trỏ... *hitosashi yubi*. Chỉ cần cầm bằng hai ngón tay thôi, thế này này." Cô gái làm mẫu, nhưng chàng trai vẫn không bắt chước được.

"Lúc tôi tự chơi có rắc rối thế này đâu?"

"Nhưng mà thế không đúng cách."

"Hừ... thì kệ, miễn tôi chơi được thành bài là được rồi."

"Có muốn học hay không nào?"

Cô giáo nghiêm giọng dọa nạt, nghe vậy cậu học trò liền lập tức dịu xuống:

"Tôi cầm được rồi. Rồi thế nào nữa, thế nào nữa?"

"Anh phải thử nốt trước đã."

Mới chỉ đến đó mà cả cô lẫn trò đã lộ vẻ ngán ngẩm.

"Đây này... anh phải làm thế này... thế này..."

"Cô giáo" bực mình hết chịu nổi, bèn giành lấy que gõ thử nốt cao thấp một cách thuần thục.

"Đấy anh xem."

"Ừ..."

Chàng trai đáp, nhưng lại ngả người nằm dài xuống trước cây đàn, lấy cánh tay gối đầu, nhắm mắt lại.

"Em chơi bản nhạc hay hay ấy đi, hồi trước tôi thường đến nghe trộm."

Cô gái lập tức ngừng ngay những nốt trầm bổng.

"Sao lại phải nghe trộm?"

Đôi môi cong nở nụ cười rộng lộ cả hàm răng trắng bóng rất đẹp.

"Nếu tôi cứ đến xin nghe đường đường chính chính thì em có chơi cho nghe không nào?"

Bị hỏi vặn, cô gái bèn im bặt, chỉ cúi xuống tiếp tục chơi bản nhạc trầm bổng ấy.

"Bản đàn tên là gì thế?" Cái bản mà em hay chơi ấy, nghe thanh điệu buồn buồn, nhẹ nhàng."

Một lần nữa cô gái lại lặng đi, rồi mới khẽ trả lời:

"Bản nhạc 'Thiếu phụ ngâm'[43] ạ."

"Nghĩa là gì?"

"Nghĩa là... thiếu phụ khóc than..."

"Khóc than ai?"

Câu hỏi bật ra mà không kịp nghĩ, đến khi thấy người kia im lặng không trả lời, chàng trai mới choàng mở mắt, hơi nghểnh đầu lên nhìn... Khuôn mặt trắng mịn cúi thấp, mái tóc búi tó phía sau đầu, mấy lọn tóc sổ ra vương xuống bên má. Dù không nhìn rõ ánh mắt cô nhưng anh cũng có thể đoán ra đôi mắt ấy đang toát lên nét buồn bã, da diết. *"Ôi chàng hỡi, giờ này nơi đó. Chàng ra sao, có khóc có buồn?"*... Người ấy giờ này đang phải chui lủi nơi đâu và chắc không còn lâu... *"chẳng tiếc công, hẳn chàng sẽ đến tìm"* đúng như lời bài hát ấy. Angsumalin thở dài, nét mặt chàng trai liền xịu xuống theo.

"Xin lỗi, nếu tôi làm em chạnh lòng."

Giọng nói thành thật kiến cô gái ngẩng lên nhìn chăm chú. Chàng trai cúi xuống tránh ánh mắt ấy, thả đầu nằm ẹp xuống như cũ. Đàn tam thập lục thánh thót không tiếp tục lặp lại bản nhạc cũ mà chuyển sang giai điệu ngọt ngào da diết với những thanh âm dịu nhẹ, chậm rãi ngân lên.

Chào buổi ban mai nắng ửng hồng

Tình đầu hạnh phúc tràn mênh mông

Bình minh bừng sáng chân trời mới

Tươi đẹp lung linh nhuộm ánh hồng

Tình vừa hé rạng sao nồng ấm

Đẹp tựa đôi ta lúc mặn nồng.

Người nghe chắc không hiểu hết ý nghĩa lời thơ nhưng giai điệu du dương dịu ngọt vang vọng trong không gian tĩnh lặng khiến chàng trai trở mình nằm nghiêng, đưa mắt đăm đăm ngắm nhìn cô gái. Ngọn đèn dầu lập lòe chiếu vào khiến đôi mắt anh ánh lên rạng rỡ, dịu dàng, tràn ngập tình yêu thương sâu sắc.

Tiếng còi báo động không kích bỗng rít lên, át hẳn tiếng đàn tam thập lục vì thế mà vụt tắt. Bà Orn đặt cái bàn là xuống tấm kê bằng sắt, cả người như mất hết sức lực vì quá hoảng hốt.

"Lại báo động rồi!"

Chàng trai bật ngồi thẳng dậy. Cô gái quay sang hỏi, giọng run run:

"Anh sẽ sang bên xưởng à?"

"Không cần. Hôm nay là ngày nghỉ của tôi, có người thay rồi... Cứ bình tĩnh, không sao đâu."

Bà Orn bỏ cả lá trầu không tươi lẫn chỗ đã sấy vào cái rổ mây, hai tay run rẩy. Tiếng bà già trong phòng vọng ra, vừa ho vừa gọi con cháu om sòm:

"Orn... Or... Cái Ang, Ang ơi..."

"Mẹ đợi một chút... một chút thôi."

"Để đó con cất cho."

Kobori đứng dậy giúp bà, dáng vẻ vẫn bình tĩnh. Anh quay sang bảo Angsumalin:

"Em cất cây đàn ấy đi đã. Lúc ra khỏi phòng đừng quên tắt đèn dầu, và đóng cửa với cửa sổ luôn. Vẫn chưa có gì ngay đâu, cứ bình tĩnh."

Đây là lần đầu tiên trong suốt thời kỳ chiến tranh dài dằng dặc, có một người đàn ông ở nhà sắp xếp xử lý tình huống, tạo cảm giác vững vàng và tin tưởng đến lạ kỳ. Angsumalin cất đàn vào trong phòng, đóng cửa sổ cài then chắc chắn.

Cô đang định tắt ngọn đèn dầu thì chợt thấy chiếc áo yukata treo gần đó, bèn vơ lấy cầm theo rồi mới tắt đèn bước ra, cài then cửa lại.

Bà Orn một tay đỡ người mẹ già bước ra khỏi phòng, một tay xách túi lếch thếch, giọng hơi run rẩy:

"Ta đi chưa? Mau tắt đèn dầu đi."

"Cứ bình tĩnh ạ. Từ từ cũng được."

Tiếng gầm rú ầm ĩ vọng tới từ xa làm mọi người bồn chồn. Nhưng chàng trai vẫn cứ đi lại cất cái nọ cái kia thoăn thoắt, rồi mới tắt ngọn đèn dầu treo ngoài hiên.

"Ta đi được rồi... nhưng phải từ từ, khéo không ngã cầu thang. Máy bay đợt đầu này sẽ vào thành oanh tạc mục tiêu, ta không sao đâu, chỉ nguy hiểm khi chúng quay về thôi."

Giọng nói chắc nịch, chậm rãi khiến cho người nghe dù đang lạnh toát run rẩy đều sốc lại tinh thần làm theo lời anh. Đám đàn bà phụ nữ lần lượt leo xuống cầu thang trơn dốc, còn chàng trai đi cuối, sau khi đóng cổng xong, anh xuống theo, phụ trách nhiệm vụ đỡ bà già.

Máy bay gầm gào rú rít lao vút đi oanh tạc trung tâm thành phố trong khi bốn người từ từ leo xuống cầu thang đi trú trong cái ngòi cạn ở sâu trong vườn. Bà Orn ngồi sát vào người mẹ vì trùm chung một tấm khăn, tiếp theo là Angsumalin ngồi kế bên, nắm chặt lấy cái áo trong tay. Riêng chàng trai ngồi duỗi dài, lấy chân chống vào phía thành rãnh đối diện, còn lưng dựa vào thành phía bên này, dáng điệu ung dung.

"Áo anh này, cầm theo cho anh mà hoảng quá nên quên mất..." Chàng trai cầm lấy cái áo mặc vào, khe khẽ nói:

"Cảm ơn em đã cất công nghĩ đến tôi."

Lúc ấy, dường như chẳng ai còn tâm trí đâu nói gì nữa ngoài việc ngồi yên, lắng nghe tiếng bom nổ rền vang.

"Gần đây oanh tạc khá dữ bởi chúng quyết tâm ném bom cầu Rama I, khu Bangkok Noi và cầu Rama VI cho bằng được."

"Họ tuyên bố là sẽ ném bom những chỗ đó ư?" Bà Orn hỏi như thể vừa trút được gánh nặng.

“Không ạ, nhưng đó là những điểm chiến lược quan trọng cần tiêu diệt, cắt đứt con đường giao thông liên lạc. Nếu có lúc nào ban ngày, con không ở nhà mà máy bay đến thì đừng ai đến gần những địa điểm ấy, rất nguy hiểm.” Đợt không kích lần này dữ-dội và lâu hơn, máy bay ném bom lũ lướt kéo qua hết đợt này đến đợt khác.

“Chắc còn lâu nữa mới an toàn, mọi người cứ ngủ đi cũng được!”

“Ối, ai mà ngủ cho được!”

Bà già gạt phắt đi, giọng run rẩy. Angsumalin thấy cánh tay vạm vỡ luồn qua eo mình, kéo cô dựa đầu vào vai anh. Cô gái bèn từ từ ngả người vào cánh tay to khỏe ấy, cảm giác tin tưởng tuyệt đối. Giọng nói trầm ấm thì thầm bên tai cô:

“Em ngủ đi. Tôi ở đây rồi, không phải sợ gì!”

Hơi ấm ấy như khẳng định sự bảo vệ của anh dành cho cô. Angsumalin thở dài, lòng cảm thấy nhẹ nhõm kỳ lạ. Tiếng bom nổ cùng với tiếng súng giao tranh không còn khiến cô lo sợ nữa, chừng nào cánh tay ấy còn ôm chặt lấy cô thì sẽ không có hiểm nguy nào có thể tới gần. Hơi thở âm ấm của chàng trai kề sát ngay thái dương cô, đôi khi chuyển sang phía trán hay bên tai. Cô gái nhắm mắt lại, không biết rằng mình ngủ thiếp đi từ bao giờ!

Cảm giác bị lay nhẹ và tiếng gọi loáng thoáng “Dậy đi... Hideko...” làm Angsumalin ngẩng đầu lên trong cơn ngái ngủ.

“Ối cái con bé này... bom nổ ầm ầm mà còn ngủ được.” “Con tỉnh mà.”

“Thế lúc nãy ai ngủ để cho Dookmali nó ngồi đuổi muỗi cho?”

“Ôi thì...” Cô không có cách nào biện minh bởi chợt thấy mặt mình nóng bừng lên. Tiếng còi báo an toàn vang lên lảnh lót như chúc mừng những người thoát được hiểm nguy.

“Lên nhà thôi ạ. Để con đỡ bà cho.”

“Ừ, cảm ơn cháu. Mắt mũi người già chẳng nhìn thấy gì.”

Cô gái xách túi cho mẹ, đi theo sau cả nhà. Đây là lần đầu tiên trong cả quãng đời đằng đẵng, cô cảm thấy đã có người gánh vác thay mình những vấn đề khó khăn và trách nhiệm gia đình. Người ấy như trụ cột làm chỗ dựa tinh thần vững chắc cho cô, lấp đi chỗ trống mà mọi người trong nhà

đều tìm kiếm bấy lâu nay... Vừa bước lên nhà, bà cụ ngồi sụp xuống hiên, bà Orn và Angsumalin thấy vậy cũng ngồi xuống theo. Chẳng ai muốn đứng dậy châm đèn dầu, để lại nhiệm vụ đó cho chàng trai đang châm đèn với điệu bộ như đã là chủ gia đình từ lâu. Ánh đèn dầu sáng tỏ hắt lên gương mặt mỉm cười đầy tự hào và tin tưởng vào điều mình đang làm. Đó không phải là gương mặt của chàng thanh niên ham vui hay đùa, hay viên sĩ quan nghiêm nghị với nụ cười lạnh lùng và ánh mắt ngờ vực, mà là vẻ mặt của một người đàn ông đang lãnh lấy trọn vẹn trách nhiệm với gia đình.

"Để con vào bếp tìm xem có gì nóng nóng cho mọi người ăn trước khi đi ngủ."

Đây là phận sự của cô nên Angsumalin vội đứng dậy.

"Để tôi đi xem cho."

"Không sao, em cứ ngồi nghỉ đi. Ai cũng hoảng hốt rồi."

Thân hình cao lớn đi thẳng vào trong bếp, cô gái liền đi sát đằng sau. Nhưng rồi người đi trước chỉ đành đứng nhìn quanh trong bóng tối.

"Đèn dầu cạnh cửa, để tôi châm cho."

"Có cà phê, sữa bột."

Chàng trai liệt kê các thứ đồ hộp bày la liệt trong chạn.

"Anh cứ ra ngoài, để đó tôi làm cho."

"Để tôi giúp."

Nhưng người muốn giúp cũng chẳng làm được gì nhiều ngoài việc canh ấm nước hay đưa cốc, đưa thìa cho cô gái.

"Sao lại chỉ có ba cốc?"

"Cà phê của anh, còn sữa bột của mẹ và bà."

"Thế còn của em đâu?"

"Không cần đâu, không thấy đói."

Nói rồi cô cầm lấy hai cốc sữa đi ra ngoài, để mặc cho chàng trai tiếp tục loay hoay trong bếp. Một lúc sau, đến lượt chàng trai cầm cốc cà phê của mình và thêm một cốc sữa nữa đi ra.

“Ơ, thế cốc kia của ai? Của cái Ang hả? Nó ở trong phòng ấy, chắc đang châm đèn dầu.”

Ánh sáng dìu dịu tỏa ra từ chao đèn bàn bằng vải xếp li màu hồng nhạt cuốn bèo. Cô gái vừa quay lại, bàn tay anh đã chìa ngay cốc sữa đang cầm cho cô. “Của em, tôi dẫn ra cho đây.”

Dù đã khá thạo tiếng Thái nhưng anh vẫn nói nhầm vài chữ.

“Cảm ơn anh, nhưng đã bảo là không đói mà.”

“Có một chút thôi, không sao đâu. Em gầy, phải ăn nhiều vào.”

“Nhưng tôi không uống nổi mà.”

“Dạo này tôi để ý thấy em chẳng ăn uống gì mấy. Cơm cũng ăn có tí xíu, có hôm còn không ăn.”

“Anh làm sao biết được. Ngày nào anh cũng đi làm từ sớm!”

Cô gái không chịu thua dễ dàng, nhưng giọng chàng trai trầm xuống:

“Không có gì về em mà tôi không để ý hay không biết cả. Trông em không được khỏe. Có nên đi khám bác sĩ không, hay là tôi mời bác sĩ đến nhà?”

“Không cần đâu ạ. Tôi không làm sao hết, ngoại trừ... ừm... hơi mệt một chút.”

“Em đừng làm việc gì nặng nhọc quá. Tôi đã bảo em không phải giặt đống quân phục của tôi, để tôi đem sang xưởng cho lính làm cũng được.”

“Nhưng đó là việc của tôi mà!”

“Hideko!”

Tiếng anh gọi tên cô nghe thật xúc động, đôi mắt lấp lánh đầy tình cảm. Kobori mỉm cười thật tươi:

“Vậy tôi cũng có trách nhiệm phải săn sóc em... Em uống đi đang còn ấm đấy.”

Cô gái ngượng nghịu nhận lấy cốc sữa anh đưa tới trước mặt, cầm lên ngửi, rồi ngước lên cười ngại ngùng, khẽ nói:

“Mùi tanh tanh.”

“Nín thở rồi uống cho hết. Đây là mệnh lệnh!”

Kobori làm mặt nghiêm, ra lệnh ngắn gọn kiểu nhà binh. Cô gái ngoan ngoãn làm theo nhưng mới uống được một nửa đã làm bộ như muốn ọe lại bị dọa tiếp:

"Thêm chút nữa, phải uống cho hết!"

Cấp dưới bất đắc dĩ không thể trốn quân lệnh, đành uống hết rồi chầm chậm hạ cốc xuống, mặt lộ rõ vẻ buồn nôn.

"Thế... rất tốt, để rồi tôi thăng hàm cho..."

Giọng trầm ấm xen lẫn tiếng cười vụt tắt khi cô gái vội vã thò đầu ra ngoài cửa sổ nôn hết chỗ sữa vừa uống ra ngoài.

Chương 73

"Hideko! Em sao thế?"

Chàng trai hoảng hốt lao tới vuốt lưng vuốt vai, rồi đưa tay áp lên cổ và trán cô:

"Em ốm à? Người có nóng đâu... sao mồ hôi nhiều thế này?"

"Không sao đâu, không sao..."

Cô gái lẩm bẩm, nôn thêm lần nữa tới khi cảm thấy không còn gì trong bụng rồi mới thở dài. Bàn tay to khỏe nhẹ nhàng ôm đỡ lấy cô. "Nước."

"Chờ một chút. Em đứng vững được không? Cẩn thận kẻo ngã đấy."

"Được ạ."

Angsumalin bám chặt bậu cửa sổ, nhắm nghiền mắt để không phải thấy mọi thứ chao đảo đu đưa. Tiếng bước chân nặng nề gấp gáp rời đi, biến mất một lát, rồi cốc nước ấm được đưa tới bên môi cô:

"Uống từ từ thôi kẻo sặc."

Cử chỉ của anh thật dịu dàng, không tin nổi là một sĩ quan đã trải qua bao trận mạc lại có thể săn sóc người khác tỉ mỉ được đến thế. Cô gái chỉ súc miệng được một lần rồi ngả đầu tựa vào bờ vai rộng vì lại cảm thấy chống chếnh. "Nào... để tôi đưa em đi ngủ."

Cánh tay vạm vỡ bế bổng cô gái lên khỏi mặt đất. Cô gái chẳng còn sức lực đâu mà phản đối, chỉ tiếp tục nhắm mắt.

"Chắc là em làm việc vất vả rồi lại thức khuya. Mai tôi sẽ mời bác sĩ khám."

"Đừng, không cần đâu. Chỉ bị mệt thôi mà."

Anh đỡ đầu cô xuống cái gối êm, rồi sốt sắng giở chăn đắp cho.

"Tôi lau mặt cho em nhé, nhiều mồ hôi quá."

Tấm khăn ướt thơm thoang thoảng chầm chậm lau lên gương mặt,

nhưng cô gái cố tránh né.

“Đừng ạ... mùi ghê quá...”

“Ơ...”

Anh thốt lên ngạc nhiên, xong còn cầm ngửi thử rồi khẳng định:

“Thơm mà... Tôi dùng lọ nước hoa mà em vẫn hay dùng đấy.”

“Giờ không dùng nữa, mùi ghê lắm nhức đầu.”

“Thế để tôi đi vò nước lại.”

Dù chiếc khăn vẫn còn sót mùi thơm nhè nhẹ khiến cô hơi nhức đầu nhưng Angsumalin cũng đành cố chịu vì thấy chàng trai cố gắng lau mặt rồi lau dọc hai tay cho cô.

“Em ngủ đi, tỉnh dậy sẽ dễ chịu hơn.”

Trong cảm giác chếnh choáng, váng vất, vô số hình ảnh bỗng đâu ùa đến một cách lộn xộn, nào là cảnh tượng đại học đông đặc người, lớp học nhốn nháo, rồi Wanas cất tiếng cười vang bước tới chỗ cô, và cuối cùng là ngọn lửa bốc cao ngút trời, tiếng bom nổ rền vang, tất cả các tòa nhà như đang đổ ập xuống trong khi cô vừa chạy vòng quanh vừa hét lên vì sợ hãi. Tiếng khóc nức nở vang vọng đi xa mà không có ai đến cứu giúp.

“Hideko...”

Giọng nói nghe như vọng tới từ tận đường chân trời nhưng vẫn khiến cô quanh quẩn khắp nơi vừa khóc vừa tìm kiếm.

“Hideko...”

Bất thình lình tiếng nói ấy đến ngay gần, một nhân ảnh mờ ảo hiện lên giữa đống lửa.

“Kobori!”

Bóng người ấy nhìn cô bằng ánh mắt buồn rầu, môi hơi run run rồi giơ hai cánh tay ra phía trước hết tầm với. Nhưng khi cô hốt hoảng chạy tới thì hình ảnh ấy vụt tan biến vào luồng sáng nóng rực. Angsumalin hét lên khản tiếng: “Kobori!”

“Hideko em sao thế... Hideko, tôi ở đây...”

Thân hình co ro nằm co quắp như tìm chỗ ẩn nấp, giật bắn mình chẳng

khác nào một đứa trẻ, nước mắt chảy đầm đìa xen lẫn tiếng thổn thức.

"Em sao vậy?"

Vòng tay ấm áp ôm chặt lấy cô vỗ về, cằm anh tựa sát vào mái tóc xõa rối tung.

"Em mơ thấy gì mà khóc dữ thế?"

Angsumalin từ từ mở mắt. Hơi ấm từ vòng tay anh khiến cảm giác hoảng sợ trong mơ dần dần bị đẩy lùi, cô gái dụi mình nép sát vào chàng trai một cách vô thức, như để chắc chắn rằng người đang bên sẽ không tan biến đi như ảo ảnh.

"Em có làm sao không? Em nằm vật vã suốt cả đêm rồi."

Câu nói ấy chứng tỏ anh cũng để ý cô suốt cả đêm rồi. Bầu trời bên ngoài bắt đầu ngả màu trắng, đưa ánh sáng nhập nhoạng vào phòng. Luồng sáng rọi đúng góc khuôn mặt đang cúi xuống. Đây là lần đầu tiên Angsumalin chăm chú ngắm nhìn gương mặt anh như muốn ghi nhớ, khắc sâu mọi chi tiết với một tình cảm thiết tha lạ kỳ.

"Trông mặt em tái quá. Em ngủ thêm chút nữa nhé? Để lúc nữa tôi đưa bác sĩ đến khám."

"Không sao mà. Khỏi rồi... Đêm qua bụng dạ rỗng nên mới bị mệt."

Đôi môi cong mỉm cười ngay sát bên, đôi mắt đen dài, ánh lên lấp lánh những tình cảm ngọt ngào.

"Bị lả đi nhiều không tốt đâu, rồi nhỡ gió cũng thổi được em đi mất. Gần đây em gầy đi thật đấy."

Bàn tay thô ráp vì làm việc nặng nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay cô gái.

"Còn hai ba ngày nữa là tôi được nghỉ vì máy móc cần lắp ráp ở xưởng chưa chuyển đến kịp. Em có muốn đi đâu không?"

"Không ạ."

Sâu thẳm bên trong, cô chợt thấy chạnh lòng... Sẽ chẳng bao giờ cô đi đâu với anh công khai được, vì mọi người sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Angsumalin cựa mình ngồi dậy dù sức còn yếu.

"Em dậy làm gì?"

“Muộn rồi ạ, dậy đi nấu cơm.”

“Lại nấu cơm!” Chàng trai lộ vẻ không hài lòng. “Bỏ một ngày không được sao?”

“Không được đâu ạ. Nếu không thì mẹ lại phải dậy nấu.”

“Vậy để đó tôi xử lý cho, em cứ nằm nghỉ đi.”

“Anh làm không được đâu.”

“Trời… Ăn cơm nhà hàng tháng nay làm gì mà không biết. Nấu cơm thì ở đâu cũng giống nhau cả, có gì khó đâu, rồi khui thêm đồ hộp là được.”

“Thế thì đầu bếp tài giỏi thể hiện đi xem nào.”

“Đồng ý. Em cứ nằm nghỉ đi.”

“Không được, phải đi theo giám sát.”

“Gớm… chưa bao giờ tin tưởng học trò cả.”

Từ “gớm” ấy Kobori bắt chước y hệt kiểu cô gái hay nói khiến người nghe không kìm được bật cười.

“Thì chưa thấy học theo được cái gì hết.”

Khi bước ra khỏi phòng, cảm giác chống chếnh đến nỗi người nhẹ bẫng lại dâng lên từng đợt. Cô gái cố chịu đựng nhưng khi vốc nước rửa mặt, cô lại bắt đầu nôn thốc nôn tháo dù không có gì trong bụng. Lần này, tiếng động lạ làm bà Orn vội vàng mở cửa phòng bước ra.

“Ôi, Ang làm sao thế con?”

Kobori quay sang nhìn bà hốt hoảng, sắc mặt hơi tái đi vì lo lắng:

“Dạ không biết ạ. Đêm qua đã thế này một lần rồi.”

“Bị nôn hả con? Để mẹ hòa thuốc nước cho. Dookmali vuốt lưng cho nó đi.”

Bà Orn vội vã pha thuốc vào nước ấm với dáng vẻ nóng ruột trong khi bà già chậm rãi bước từ trong phòng ra.

“Ai làm sao, nghe tiếng nôn ọe từ sáng?”

“Cái Ang mẹ ạ.”

“Hừ…” Giọng bà già nghe là lạ. “Mẹ đã biết mà. Dạo này thấy có chịu ăn

uống cơm nước mấy đâu, người gầy cả đi."

Bà Orn ngẩng lên nhìn người mẹ già một thoáng, đôi mắt bà ánh lên như chợt hiểu ra điều gì đó, nhưng cũng không hé miệng nói gì mà chỉ tiếp tục nhanh tay hòa thuốc.

"Đây con, uống đi một chút là khỏi."

Chén thuốc con được đưa vào gần miệng nhưng cô gái ngoảnh mặt tránh.

"Con không uống được đâu. Mùi ghê quá..."

"Uống một chút đi con, biết đâu sẽ thấy đỡ."

Lời dỗ dành của bà Orn làm cô phải cố ngẩng lên uống hết chén thuốc, nhưng vừa nuốt xuống đã lập tức nôn hết ra.

"Xem chừng không ổn rồi, để tôi đi đón bác sĩ."

Kobori nôn nóng. Angsumalin cố lắc đầu ngăn cản dù cuối cùng cũng rũ xuống vì kiệt sức.

"Thôi đừng, một lát nữa là hết. Không sao đâu thật mà. Tại lúc nãy vẫn hơi váng vất đã vội đứng dậy đi lại nên mới bị tiếp."

"Con nằm nghỉ đi, đã vậy thì lẽ ra không nên đứng dậy nữa chứ."

"Con đã bảo rồi mà cô ấy không chịu nghe." Chàng trai vội mách. "Nấu cơm chứ có gì đâu, con nấu được. Dễ ợt, chỉ cần cho gạo vào nước để đó, cơm sôi là sẽ chín."

"Nếu nấu cơm như thế thì tha hồ vui. Cái Ang đi nằm nghỉ đi con, để đấy mẹ nấu cho."

"Con không muốn nằm đâu ạ, càng nằm càng nhức đầu."

"Nhưng lúc này con phải nằm nghỉ đã, nôn xong mất sức lắm. Mẹ sẽ nấu cháo cho con."

"Đi nghỉ đi Hideko, chút nữa tôi sẽ đón bác sĩ về khám."

Tay anh vừa kéo vừa dìu đỡ. Angsumalin đành phải ngoan ngoãn theo về phòng.

"E là đúng thế rồi Orn ơi."

"Gì ạ?" Bà Orn ngẩng lên nhìn mẹ.

"Nôn ọe từ sáng thế này. Mẹ thấy nó đi qua đi lại thỉnh thoảng lại nhổ nước bọt nhiều ngày nay, đã thấy nghi nghi. Cơm canh cũng không ăn mấy, ngửi thấy mùi gì cũng kêu ghê. Hôm trước nó thèm ăn dứa, đem lên nhà gọt ăn, thèm đến nỗi run cả tay."

"Cũng chưa chắc mà mẹ."

"Thôi... con đừng có cãi mắt người già. Ối, nếu có con cái vào là rắc rối to. Dookmali nó cũng là người tốt thật đấy, nhưng tình cảnh này thì mọi thứ đều chưa rõ ràng, dở dở ương ương. Bố phải ra trận, hai mẹ con ở lại biết làm thế nào, cậu Nas cũng chưa biết chuyện. Mọi đường đều khó xử cả." Bà Orn im lặng, đôi mắt cụp xuống trầm ngâm suy tư.

"Thật tiếc ơi là tiếc. Sao Dookmali nó không sinh ra là người Thái nhỉ? Được vậy thì đã không nặng lòng khó nghĩ thế này. Con bé nhà mình xem ra cũng có vẻ thích người ta chứ chẳng phải không, nhưng trong lòng còn nhiều điều vướng mắc nên mới rơi vào tình cảnh 'bỏ thì thương, vương thì tội' thế này."

"Cũng đành thôi mẹ ơi. Nếu chúng nó có số là vợ chồng thì cho dù ở tận đâu cũng gặp nhau. Tương lai về sau tùy thuộc vào duyên phận của hai đứa. Đàn ông như cậu Dookmali cũng hiếm có, đã yêu rồi là yêu hết lòng hết dạ. Con nhà mình có ghê gớm, đành hanh với nó thế nào cũng vẫn cứ yêu, cứ nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, chưa từng nói một lời nào để phải phật lòng. Không biết người khác thì chịu được con bé này bao lâu, cứ làm biết bao điều tai quái với người ta. Cái Ang nó cũng có trái tim như ai, liệu ghét bỏ người ta được mấy hồi."

Bàn tay to khỏe sờ nắn một bên tay cô gái như thể không biết làm gì hơn. Dù nằm nhắm mắt nhưng cô cũng biết anh đang cúi xuống sát mặt mình bởi hơi thở âm ấm phả lên trán.

"Hay là em giật mình vì trận oanh tạc đêm qua?"

Kobori cố tìm nguyên nhân. Angsumalin mở mắt, mỉm cười mệt mỏi.

"Không phải đâu. Từng trải qua những lần nặng hơn thế mà cũng có sao đâu."

"Phải rồi. Thế nên càng phải để bác sĩ khám. Em ở đây một mình được

không? Tôi đi tắm rồi đón bác sĩ về.”

“Ở một mình được, nhưng không đến mức phải mời bác sĩ đâu.”

“Em sợ bị tiêm chứ gì?” Chàng trai chặn họng.

“Thì...” Angsumalin mỉm cười ngượng nghịu thay cho câu trả lời khẳng định.

“Được rồi, không tiêm cũng được, nhưng phải để bác sĩ khám xem em bị bệnh gì. Nhỡ em có chuyện gì thì tôi biết làm thế nào?”

Câu nói cuối cùng khiến người nghe liếc nhìn mặt anh... Nếu em có chuyện gì thì tôi biết làm thế nào? Thế nếu anh có mệnh hệ gì như trong giấc mơ kia thì cô biết phải làm sao?... Angsumalin bỗng thấy hoảng hốt lo sợ như lúc sáng. Bàn tay đang nằm gọn trong bàn tay to lớn chợt nắm chặt lấy ngón tay anh một cách vô thức.

“Em sao thế?”

“Không ạ.”

“Em nhắm mắt vào. Một chút xíu là tôi quay lại. Tôi không biến đi đâu được đâu, chắc chắn sẽ quay về với em, trừ phi là tôi chết rồi thôi!”

Anh chỉ vô tình nói cho vui chứ không cố ý, nhưng nét mặt người nghe càng tái nhợt đi.

“Đừng. Đừng có nói thế!”

“Như thế nào?” Anh nhíu mày thắc mắc.

“À...” Anh kéo dài giọng làm vẻ đã hiểu, vừa nói vừa cười: “Còn có em ở đây, tôi không chịu chết dễ dàng đâu.”

“Nhưng... đừng nói như thế nữa nhé.”

“Hideko... Em không muốn tôi chết nữa rồi phải không?”

Giọng nói anh toát lên vẻ cảm động từ sâu thẳm cõi lòng, nhưng cô gái đã vội nhắm mắt lại, trả lời lấp liếm:

“Người Thái kiêng không nói thế.”

“Kệ chứ, ai kiêng thì kiêng, mặc. Tôi chỉ muốn biết em có còn muốn tôi chết nữa không thôi?”

“Ai lại nguyền rủa nhau như vậy...”

“Em nguyền rủa tôi chứ ai.” Anh khẳng định như mình là bên nguyên đang đưa ra cáo buộc.

“Có ai nghe thấy đâu?”

“Tôi.”

“Nghe thấy thế nào ạ?”

“*Anata no aishimasu*. Tôi yêu em...”

Cái gì cơ?” Cô gái vội nghển đầu lên.

“Câu này nói dễ lắm. Nào, em thử nói xem. Thế này này...”

Chàng trai nhắc lại câu nói một lần nữa. Lần này, gương mặt đang tái nhợt chợt ửng hồng, đôi môi mím chặt.

“Em thử nói đi. Câu không dài đâu, dễ nhớ chết lên được.”

Kobori nài nỉ, nhưng Angsumalin đã lảng sang chuyện khác:

“Sao anh bảo đi mời bác sĩ cơ mà? Đã định đi chưa đấy?”

“Hừ, người đâu mà nhẫn tâm, dạy câu gì cũng không chịu nhớ!”

Chương 74

Cô gái nhắm mắt nằm yên, cảm giác váng vất đỡ dần nhưng thỉnh thoảng, cơn buồn nôn vẫn dâng lên. Tiếng bước chân nặng trịch quen thuộc đã đi từ lâu, nhưng trước khi đi anh còn ngó vào căn dặn như thể chuyện quan trọng lắm:

"Tôi đi nhé. Em đừng vội đứng dậy kẻo lại ngã đấy. Nếu cảm thấy trong người không khỏe thì gọi ai vào giúp. Tôi sẽ đi nhanh về nhanh... À mà thuốc mẹ pha, tôi để ở bên cạnh, có gì em uống đi một chút. Thuốc thơm ấy mà."

"Vâng... vâng... vâng."

Angsumalin dài giọng dù vẫn nhắm mắt.

"Tôi đi đây."

Lần này anh đi thật, sau khi đắn đo hồi lâu không biết nên để cô lại một mình hay nên gấp rút đi mời bác sĩ. Angsumalin buông cánh tay duỗi ngang tấm nệm rộng mà thực ra là hai tấm, giờ đây đã được kéo sát lại làm một. Chiếc gối đặt gần đó còn thoang thoảng mùi thơm dìu dịu... Không có gì thuộc về người ấy mà cô quên được! Suốt những tháng qua, anh đã dành cho cô mọi điều, từ tình yêu đến sự chăm sóc, cả sự nâng niu tôn trọng dù tâm trạng cô có như thế nào, khó ai làm được đến thế... Cô gái nắm chặt bàn tay, móng tay cắm vào thịt đau nhói, rồi thở dài.

Chàng Phlai yêu quý em ơi

Trái tim quấn quýt chẳng muốn rời

Bài ca cổ mà mẹ từng hát cho cô nghe giờ lại như khoét sâu thêm vết thương trong lòng.

Yêu em ngắm sáng ngắm chiều

Thương em anh chẳng dám liều nằm xa

Không trở mình, chẳng quay ra

Miệng không than mệt, chẳng hề kêu ca

Trái tim kề sát, đôi ta

Anh đi, đem cả lời ru xa vời

Anh là người trao cho cô mọi thứ một cách vô tư nhất, chỉ cho đi mà không quan tâm đối phương đáp trả thế nào, chỉ cho đi là anh đã thỏa lòng rồi. Gần đây, có vẻ như anh đã trao mọi chuyện của mình vào tay cô. Ban đầu, do chưa quen quan tâm việc người khác, cô cũng không để tâm đến chuyện tiền nong của anh. Khi nhiệm vụ nội trợ buộc cô phải đem quân phục của anh đi giặt Angsumalin mới thấy trong ví anh chẳng có chút tiền nào. Bấy giờ, cô mới giật mình nghĩ ra là cứ đến đầu tháng, Kobori lại đặt cái phong bì dài màu nâu dày cộp lên mặt bàn phấn cho cô mà không nói gì cả. Cô cũng chưa bao giờ mở ra đếm, chỉ cất chung vào một chỗ trong tủ quần áo rồi không để ý đến nữa.

"Chết thật! Anh không có tiền tiêu bao lâu rồi thế này?"

Người được hỏi chỉ cười cười: "Thì tôi cũng có cần tiêu gì đâu. Có cơm ăn, có nhà ở, rồi đi đâu cũng có xe có thuyền rồi."

"Thế anh đem về nào là đồ hộp, đường cát ấy, tiền đâu ra mua?"

"Quân đội phát."

Anh tỏ vẻ không mảy may thiếu thốn gì khiến cô gái không nén nổi, lườm cho một cái. Chàng trai lại ngơ ngác:

"Sao em giận tôi?"

Dường như chỉ có anh quan tâm đến cảm nhận của cô, còn cô thì chẳng hề để tâm đến anh. Bởi vậy, sau này, Angsumalin đã từ từ lãnh trách nhiệm chăm lo mọi việc cá nhân cho anh. Chính điều ấy đã khiến hai người gần gũi thêm từng chút một, và Kobori ngày càng không để tâm đến bản thân nữa. Nhiều khi, chỉ cần Angsumalin mở miệng than là cô bị mất cái khăn tay, anh sẽ lẳng lặng tìm một lúc rồi đem ra giơ trước mặt cô ra chiều chế giễu. Nhưng đến lượt mình, chàng trai có khi lại đi theo cô gái vòng quanh nhà chỉ để tỉnh bơ hỏi rằng:

"Tất của tôi đâu rồi?"

Cô gái cũng không kịp nhận ra những trách nhiệm anh đang âm thầm

trao cho mình. Cuối cùng, Angsumalin bỗng cảm thấy gắn bó như thể anh đã là người của mình, cả trong sinh hoạt lẫn thói quen chăm sóc nhau. Những khi còi báo động vang lên mà có anh nhà, mọi người đều để cho anh quyết định mọi sự an nguy của cả nhà, thậm chí còn cảm thấy tin tưởng và an tâm hơn. Nếu như báo động đúng lúc anh đi vắng thì gần như không ai xử lý nổi việc gì. Angsumalin bắt đầu bồn chồn không yên, vừa lo cho gia đình vừa lo cho anh, không biết giờ này, giữa tiếng bom nổ rền vang ấy, anh đang làm nhiệm vụ nơi đâu. Đến khi có còi báo an toàn, mọi người lại chầu chực mong ngóng cho đến khi thấy anh trở về bình an, cảm giác lo lắng mới tan biến. Dần dần, Kobori được chấp nhận như một thành viên trong gia đình từ lúc nào cũng không ai hay biết.

Giọng nói trầm bổng liến thoắng bằng tiếng Nhật vang lên phía bên ngoài. Một lát sau, có tiếng bước chân nhón đi vào hỏi khe khẽ:

"Hideko... em đang ngủ à?"

"Không ạ."

"Đã thấy đỡ hơn chưa?"

"Em không sao nữa rồi."

"Tôi mời bác sĩ đến rồi. Em còn nhớ bác sĩ không?"

Cô gái mở mắt ra, nở nụ cười yếu ớt khi nhìn rõ anh bác sĩ quen lần trước.

"Nhớ chứ ạ. Bác sĩ có khỏe không? Lâu lắm không gặp, bác sĩ đã nói tiếng Thái thạo chưa?"

"Vẫn chưa tốt lắm vì không có ai dạy cho."

Ngữ điệu của anh bác sĩ vẫn ngọng đến là buồn cười. Kobori vừa nhìn người đồng đội vừa cười tươi khoe hàm răng đều trắng bóng.

"Cô không sao đâu. Tôi sẽ tiêm cho một mũi, rồi sẽ đưa thuốc cho Kobori đem về để cô uống. Tình trạng này chỉ tiếp diễn một thời gian rồi sẽ hết."

"Nhưng thế là bị làm sao?"

Chàng trai hỏi một cách nôn nóng nhưng anh bác sĩ làm như không nghe thấy, chỉ mải loay hoay tiêm thuốc cho người ốm. Cô gái vừa thấy kim

tiêm đã vội vàng nhắm tịt mắt lại.

“Có chắc là không sao không?” Anh gặng hỏi bằng tiếng mẹ đẻ nhanh như gió vì sốt ruột.

“Bây giờ thì chắc chắn là không có gì, nhưng một thời gian ngắn nữa sẽ phải khám lại.”

“Ô hay... bảo là không làm sao cơ mà?”

“Ừ, đã bảo không sao là không sao mà lại.” Câu trả lời pha lẫn tiếng cười giòn sảng khoái, vui vẻ thực sự.

“Thế bác sĩ về luôn đấy ạ?”

“Tôi phải về luôn thôi vì bên kia còn nhiều việc lắm.”

“Cảm ơn bác sĩ nhiều ạ. Khi nào rỗi, mời bác sĩ lại đến chơi ạ.”

“Chắc chắn là tôi sẽ đến vì Kobori sắp phải khao rồi.”

Cảm giác đuối sức khiến cô không muốn hỏi han gì thêm, chỉ nhắm mắt lại như cũ, để mặc cho Kobori tiễn bạn về, vừa đi ra vừa cố gặng hỏi cho bằng được.

Mùi cồn lúc đầu chỉ khiến cô thấy hơi buồn nôn nhưng một lúc sau, cảm giác ấy càng tăng lên. Tiếng bà Orn hỏi anh bác sĩ điều gì đó loáng thoáng phía ngoài, còn Kobori là người dịch. Cô gái chống tay đứng dậy, loạng choạng hồi lâu mới lại gần được cửa sổ. Nhưng vừa tới nơi, cô đã phải dừng lại úp mặt vào cánh tay thở hồng hộc, mồ hôi toát ra đầm người.

“Hideko, em đứng dậy định làm gì vậy?”

Anh cất tiếng gọi hốt hoảng hơi quá mức, rồi lao vụt tới bên cạnh dìu đỡ như sợ cô đụng phải cái gì.

“Không sao đâu ạ. Thấy buồn nôn nhưng trong bụng không còn gì để ra nữa rồi.”

“Bây giờ, em muốn đứng dậy thì phải gọi tôi nhé.”

“Trời... có làm sao đâu mà.”

“Sao lại không làm sao!” Kobori nghiêm giọng dọa: “Nhỡ em ngã thì làm thế nào?”

“Không ngã đâu, mà ngã thì cũng không sao mà.” Cô gái quả quyết.

"Có sao chứ, ảnh hưởng đến con của mình đấy!"

"Gì ạ?" Angsumalin thốt lên kinh ngạc. Cảm giác chóng mặt tiêu tan ngay lập tức. Khuôn mặt trắng nhợt nhạt ngước lên nhìn Kobori sửng sốt: "Anh vừa nói gì cơ ạ?" Vòng tay mạnh mẽ, ấm áp đến độ nóng rực siết chặt lấy thân hình cô gái.

Gương mặt đang cúi xuống đỏ rực, đôi mắt đen lấp lánh đắm say vì xúc cảm đang tràn ngập trong lòng. Đôi môi đỏ tươi cong cong gần như run run khi thì thầm khe khẽ:

"Con, con của chúng ta. Bác sĩ vừa mới bảo tôi lúc nãy, em yêu!"

Chàng trai ôm choàng lấy thân hình ấy, kéo cô nép sát vào ngực, vòng tay anh run lên, gương mặt dụi lên mái đầu cô gái, phả ra những hơi thở nặng nề.

"Con của chúng ta... con... em có mừng không?"

Cô gái thấy như thể nền nhà bỗng dưng sụp xuống. Giây phút đầu tiên, niềm vui sướng đến nghẹn ngào lan tỏa trong cô, nhất là khi tiếng nói trầm ấm nhẹ nhàng hơi run rẩy thì thầm bên tai:

"Con của chúng ta, Hideko!"

Nhưng rồi chỉ chớp mắt sau, cảm giác chơi vơi, đau nhói lại ngự trị đến từng lỗ chân lông... Con của chúng ta... với người đàn ông này! Đứa con mà cô chưa từng nghĩ tới! Đứa con với người mà tình cảm cô dành cho người ấy còn chưa rõ ràng, trái tim vẫn đang là nơi đấu tranh quyết liệt giữa cảm giác ngọt ngào yêu thương và lòng căm ghét khắc sâu từ lâu trong tâm trí... Đứa con với người mà đồng bào cô không chấp nhận, họ không quan tâm đến tình cảm cá nhân mà chỉ ràng buộc hai người bằng những điều kiện chính trị... Đứa con mà dân tộc Thái Lan sẽ không chấp nhận, và những người Nhật chắc gì đã chấp nhận nó có dòng máu xứ sở mặt trời mọc mà họ luôn tự hào. Đứa con được sinh ra giữa ngã rẽ của hai ngả đường - tình yêu và nỗi căm ghét mãnh liệt!

"Con của chúng ta... dù là trai hay gái, tôi đều muốn nó giống em. Tôi muốn con sẽ là bản sao của em bởi tôi yêu em vô cùng."

Giọng nói ngọt ngào làm cô gái suýt nấc lên thành tiếng.

"Em muốn con mình là gái hay trai?"

Im lặng, không có lời đáp nhưng chàng trai vẫn không ngừng thủ thỉ:

"Cho dù là gái hay trai tôi cũng đều yêu quý cả vì nó là con chúng ta! Hideko, nếu ngay lúc này đây, tôi có mệnh hệ gì, tôi cũng không còn tiếc đời nữa bởi tôi đã được nếm trải niềm hạnh phúc nhất trên đời này rồi."

Câu nói cuối làm người nghe chạnh lòng đau xót mà không rõ nguyên nhân.

"Tôi sắp có con rồi, em biết không? Nếu là con trai thì tôi có thể treo cá chép lên trước nhà được rồi."

Cô gái vội ngẩng mặt lên nhìn ngạc nhiên: "Gì ạ? Sao lại treo cá chép làm gì?"

Gương mặt nâu sạm vẫn còn đỏ ửng. Niềm hạnh phúc trong tim anh biểu lộ ra ngoài rõ mồn một.

"Theo tục lệ của Nhật khi có con trai người ta sẽ treo cá chép giấy ở trước nhà. Mỗi đứa con trai là một con cá, con cả thì treo cá chép to nhất, những con sau nhỏ dần. Em nghĩ xem ta sẽ treo mấy con cá chép bây giờ?" Angsumalin không trả lời nhưng chàng trai không kịp để ý.

"Tôi muốn treo ít nhất là năm con!" Giọng anh toát lên niềm tự hào.

"Ít nhất ấy. Còn em, mấy con nào?"

Im lặng... Thái độ ấy khiến chàng trai cũng rơi vào im lặng mất một lúc, rồi anh cúi xuống gần cô thì thầm hỏi:

"Em có vui không Hideko?"

Câu hỏi quá khó để trả lời. Cánh tay siết chặt như muốn cô tan biến trong lòng dần nới lỏng ra.

"Em không vui sướng chút nào sao, Hideko?"

Nói rồi người hỏi thở dài nhè nhẹ, không đợi lời đáp:

"Em đừng trả lời, Hideko, nếu như câu trả lời ấy làm cho tôi buồn, thì hãy cứ để cho tôi tiếp tục sung sướng với giấc mơ hão huyền này. Tôi đã quên mất lời hứa của mình với em. Cảm ơn em... Hideko... cảm ơn vì đã khiến tôi hạnh phúc những tháng qua, hạnh phúc đến nỗi tôi gần như

quên mất những điều ta đã nói. Làm ơn cho tôi được thấy mặt con đã, tôi sẽ tự nuôi con nếu em không cần nó. Bởi dù thế nào, đó cũng là đứa con mà tôi yêu nhất, vì tôi yêu mẹ của nó nhất trên đời."

Giờ đến lượt cô gái vòng tay ôm siết lấy thân hình cao lớn ấy khóc nức nở rung cả người.

Mái đầu lắc qua lắc lại như thể muốn phủ nhận bởi chính cô cũng khó mà giải thích rõ ràng những cảm xúc trong mình. Chàng trai thở dài, lùa tay vuốt mái tóc xõa tung rối bời cho gọn lại.

"Đừng khóc nữa, em hãy quên điều tôi đã hỏi đi."

Chính anh lại là người an ủi cô cho dù trong lòng anh, nỗi đau khổ đang tăng lên bội phần trước thực tế vừa phải tiếp nhận.

"Ngày mai tôi sẽ đem thuốc về cho em. Bác sĩ bảo giai đoạn đầu em sẽ bị thế này khoảng một hai tháng. Từ nay trở đi, em phải cẩn thận đừng để vấp ngã, đừng làm việc nặng."

Trái tim dưới làn áo quân phục mà cô đang ngả đầu nép sát ấy dường như vẫn luôn đập chỉ để nói với cô rằng:

"Tôi yêu em... Hideko..."

Đến lượt Angsumalin là người thở dài... Khi đã muốn trân trọng khoảng thời gian hạnh phúc này nhiều nhất có thể thì còn bận tâm đến những cái khác làm gì... Hãy quên đi! Tương lai phía trước còn lâu mới tới, quá khứ cũng đã lùi xa rồi. Ngày hôm nay... chính lúc này mới là điều ta cần nghĩ tới!

"Tiêm thuốc xong em có đỡ hơn không?"

Chính ý nghĩ ấy làm cô ngước mặt lên nhìn anh với ánh mắt dịu dàng:

"Vừa mới tiêm một lúc đã kịp cảm thấy gì được ạ?"

"Ừ, phải."

Đôi môi ấy nở nụ cười che giấu hết mọi cảm giác đau xót trong lòng.

"Em có muốn nằm lại không?"

"Không ạ... à... mẹ đã biết chưa ạ?"

"Biết rồi. Lúc nãy mẹ còn bảo tôi nói với bác sĩ là mẹ với bà cũng đang

nghi vậy...”

Lần này, điệu cười và đôi mắt anh như đang đùa với cô.

“Vậy mà tôi chẳng biết gì, lạ thật đấy, cứ nghĩ là chắc em bị bệnh đường ruột. Lúc tôi đi đón bác sĩ, cứ thấy tim đập chân run suốt vì sợ em bị bệnh gì nặng.”

“Nếu nhỡ... chết thì sao?”

“Không! Tôi chết trước còn hơn. Tôi không thể chịu nổi nếu phải chứng kiến em có mệnh hệ gì...”

Chương 75

Bàn tay cầm kim chỉ đang đơm khuy cho chiếc áo quân phục dày cộp nên phải ra sức ấn. Khuôn mặt trắng gầy guộc cúi xuống chăm chú vào việc đang làm đến nỗi hoa cả mắt. Cô gái bèn ngẩng mặt lên, dựa vào cột nhà, nhắm mắt lại.

Không gian tĩnh lặng bao trùm ngôi nhà khiến tâm trí cô lơ đãng trôi đi xa... Bàn tay đặt lên bụng chứa chan một cảm giác xúc động... Đứa con... mối dây liên hệ giữa cô và anh mới hình thành, ngoài cái cam kết mơ hồ vô nghĩa kia. Cô thừa biết mình đặt ra cam kết ấy chỉ để dựng thêm một bức tường bao quanh trái tim mà thôi, cho dù một ngày nào đó, khi cam kết ấy hoàn thành, cô cũng không bao giờ quay trở lại vòng đời của Wanas được nữa. Thật lạ là càng ngày cái tên Wanas càng xa cách trong tâm trí cô. Mỗi khi nghĩ đến anh, cảm giác trong cô thường chỉ là lo lắng, sợ sẽ làm tổn thương anh. Nó hoàn toàn khác với tình cảm đậm sâu mỗi khi cô nhớ đến người ấy, dù tình cảm ấy còn chông chênh bởi cảm giác phân vân nhưng luôn có ngọt ngào say đắm xen lẫn vào không ít. Người ấy là bố của đứa con cô!

Cô gái thở dài. Lúc sáng nay thôi, trước khi đi làm, anh còn lo lắng quay lại dặn dò:

"Em đừng có giặt quần áo nhé. Mà tạm thời cũng đừng xuống vườn, còn làm gì thì để tôi cho lính sang giúp. Nếu chóng mặt, đừng đứng lên đi lại kẻo ngã. Tôi đi xem máy móc đặt mua đã tới chưa, không có việc gì thì tôi sẽ về ngay." Đi xuống cầu thang rồi, anh còn cất công quay lên dặn tiếp:

"Cái cầu thang trước nhà dốc, em đừng lên lên xuống xuống, nhỡ lại ngã." Bà ngoại đang ngồi têm trầu chuẩn bị đi lễ chùa trêu:

"Thấy bao nhiêu cặp uyên ương

Yêu nhau sao sánh bằng chàng thương Pim"[44]

Anh chàng Plai-kaew thời nay chỉ biết cười trừ bởi không biết tác phẩm ấy. Đối mặt với hận thù, Kobori luôn dùng tình thương yêu để gột rửa!

Tiếng bước chân giậm lên bậc thang rung cả căn nhà khiến cô gái vội mở mắt ra nhìn. Ban đầu, cô đâu hy vọng người đang lên là anh, nhưng tiếng bước chân không giống, cô ngờ vực quay ra nhìn cho tới khi đối phương xuất hiện:

"Ơ, bác."

Lão Pol với lão Bua lần lượt đi lên. Bộ quần áo kaki nửa cũ nửa mới, cái khăn rằn thắt ngang bụng làm hai lão trông khá gọn gàng nghiêm chỉnh, cho dù ống quần dài quá phải xắn gấu lên.

"Cả nhà đi đâu hết thế cháu Ang?"

"Sao bác còn đến? Có việc gì?" Angsumalin đặt chiếc áo xuống cạnh hộp kim chỉ, nôn nóng hỏi.

"Có tin vui đến báo chứ sao."

Cả hai lão ngồi xếp bằng tròn trên hiên, đưa tay kéo cơi trầu lại gần. "Được ăn trầu cau tươi thế này còn đỡ, chứ bên kia sông chỉ toàn cau khô với lá trầu không sấy, mà cũng chẳng phải dễ tìm. Bà với mẹ cháu Ang đi đâu rồi?"

"Đi lễ chùa. Có việc gì ạ?"

"Cũng không hẳn là có việc, mà có tin đến báo."

Trong khoảnh khắc ấy, cô gái tức thì nhớ đến phong thư nhàu nát lần trước, bèn ngồi dịch lại gần, nắm lấy đầu gối lão Pol lắc mạnh.

"Lá thư lần trước bác đem đến là từ đâu ra?"

"Thư nào cơ?"

"Trời... thì lá thư mà bác đem đến cho cháu ấy."

"À," lão Pol dài lưng gật gật đầu, "đồng chí họ đem đến cho."

"Thế họ lấy từ đâu hả bác?"

"Không nói được. Bí mật phải không lão Bua?"

"Tuyệt mật!"

Câu chữ nói năng của hai lão nghe rất thời thượng, lại còn làm bộ mình

là thành viên quan trọng của tổ chức bí mật, trong khi thực chất hai lão chỉ dính dáng có một chút xíu.

“Mặc kệ tối mật hay tuyệt mật gì, cháu chả cần biết là Wanas đã về nước chưa hay gửi qua ai tới?”

“Chuyện này khó nói lắm.” Lão Pol vòng vo. “Toàn bí mật quốc gia đại sự cả. Hôm nay làm cơm đi lễ chùa còn thừa gì không?”

Cô gái thở dài, nói cộc lốc:

“Không nói thì đừng ăn!”

“Hớ!” Lão Pol nói giọng khinh thường:

“Mình có phải con bò đâu, phải không lão Bua, mà như cái loại ‘bò chỉ vì cỏ, hầu chỉ vì ăn’. Đừng hòng đem cơm canh ra đổi lấy bí mật quốc gia của Thái Lan yêu dấu, không thành đâu. Thế hôm nay có món gì?”

“Lươn xào cay.”

Lão Bua lẩm bẩm:

“Đúng món ruột chứ lại. Thực ra cũng làm gì đến nỗi bí mật lắm đâu, lão Pol. Chỉ là lá thư thôi mà, cũng không có ‘coch’ gì mà.”

“Bác nói ‘coch’ là cái gì?”

“Mật mã ‘coc’ mà chỉ đồng chí với nhau mới biết ấy.”

“Thế thì là ‘code’ chứ bác, không phải ‘coch’.”

“Thì cũng thế. Mình phát âm cho nó giống ngữ điệu thằng Tây. Ngoài lươn xào cay còn gì rữa?”

“Bánh trôi thả nước cốt dừa.”

Lão Pol và lão Bua thi nhau nuốt nước bọt.

“Bác nói cho cháu biết đi mà. Có phải ai xa lạ đâu, mình cũng từng hoạt động với nhau rồi.”

Hai lão bắt đầu lưỡng lự, Angsumalin bèn bồi thêm:

“Hay là bác cũng không biết, người ta bảo đi gửi thư là đem đến thế thôi, phải không?”

“Hả! Làm gì có chuyện bác không biết. Bác với bác Bua giờ là liên lạc viên đấy nhé, có gì cũng đều qua tay hai bác hết. Kể cả ngậm thư vào trong

mồm, nhỡ bị bắt thì nuốt luôn vào bụng hai bác đây cũng từng làm hết cả rồi."

"Thì chỉ là nhận thư từ đầu đằng kia rồi đưa đến nơi thôi chứ gì." Angsumalin làm ra vẻ coi thường, nhưng anh mắt đầy ngụ ý.

"Cái Ang này! Nói như thế là xúc phạm đến tổ chức đấy!"

"Lại còn không thật! Bác cứ tỏ vẻ ta đây biết hết chuyện nọ chuyện kia, thực chất là chẳng biết gì cả."

"Được rồi, hỏi đi hỏi đi xem nào, xem có gì mà lão Pol với lão Bua không biết."

"Chẳng phải hỏi đâu xa, cứ chuyện lá thư mà bác bảo là đường dây liên lạc đưa đến cũng đủ rồi!"

"Thì là chuyện Míc-ca-tơ Mái-cơn chứ gì." "Nhân vật quan trọng" của tổ chức bắt đầu ba hoa: "Người ta tìm cách đưa ông ta ra rước ngoài, tổ chức cử người vào đón nên cậu Wanas mới nhờ gửi thư."

"Thế bao giờ anh ấy về nước?"

"Chắc cũng sắp thôi."

"Về nước làm gì cơ chứ?" Cô gái vờ như buột miệng hỏi với thái độ không để tâm, nhưng thực ra là đang chăm chú lắng nghe câu trả lời.

"Thì sắp có việc lớn chứ sao." Lão Pol khoe khoang: "Có kể chút xíu chắc cũng không làm sao đâu, phải không lão Bua?"

"Thì tùy ông... Cháu Ang đây cũng từng giúp đỡ đồng chí của ta... Để tôi vào trong bếp một chút đây."

"Hây! Từ từ đã."

Lão Pol lập tức thấy lo cho món lươn xào cay với bánh trôi cốt dừa. Angsumalin đành phải đứng ra phân giải:

"Từ từ nào, để chút nữa rồi cháu lấy cho, nói chuyện trước đã."

"Là thế này..."

Lão Pol liếc ngang liếc dọc, rồi ngồi dịch gần cô gái đến mức đầu gối hai người gần như tì vào nhau, hạ thấp giọng thì thào:

"Giai đoạn này, tổ chức đang lên kế hoạch để bên đó vào ném bom cháu

Ang biết không? Họ sẽ ném bom khu Bangkok Noi, cầu Ram VI, ga Hualamphong với cả nhiều nơi quan trọng nữa.”

Cô gái lập tức nhớ lại lời chàng trai đã căn dặn:

“Nếu máy bay tới, đừng đến gần những điểm chiến lược quan trọng đó, nguy hiểm lắm.”

Như vậy là Kobori đã dự liệu tình hình rất chính xác.

“Vậy thì ta cũng nguy hiểm chứ bác?”

“Nhưng vẫn phải làm để cắt đường liên vận. Nhưng giờ đang trục trặc kỹ thuật, ném bom lần nào cũng không trúng.”

“Người ta đồn là có ma làm.” Lão Bua chen vào nhưng lại nói quàng sang chuyện khác: “Như cái thằng Tàu bán chai lọ ấy nó kể đấy. Nó bảo là lúc còi báo động, vừa đúng lúc nó đang đi trên cầu Kasatsuk, nó sợ hoảng hồn nhưng chạy đường nào cũng không kịp, đành nằm nép xuống lòng cầu. Nó kể là lúc máy bay ném bom, có một bàn tay khổng lồ gạt hết bom đi một đàng, nó còn nằm im xem cho đến khi hết báo động.”

“Lão chỉ được cái tin lời đồn đại. Đấy là có vướng mắc về kỹ thuật nên phải để cho các đồng chí tới xem xét. Chính là việc lão đến báo tin đây, cậu Wanas sắp về nước rồi!”

“Thật hả bác?”

“Cháu ơi... lại còn không!”

“Thế anh ấy sẽ về bằng cách nào?”

“Nếu không nhảy dù vào thì cũng tìm cách lén theo thuyền vào, cũng giống như lúc đón Míc-ca-tơ Mái-cơn ra ấy. Thấy bảo là lần này còn nhiều người Thái khác nữa cũng về.”

“Thế nhỡ...”

Angsumalin ấp úng vì trước kia cô từng mạnh mồm gọi phía bên kia là bọn lùn hay cái lũ Nhật một cách thẳng thừng, nhưng giờ đây không hiểu vì lẽ gì mà cô thấy ngượng nghịu khi nhắc đến bọn họ:

“... nhỡ phe này họ biết thì sao?”

“Phe bọn lùn ấy hả? Làm gì có chuyện... Mỗi khi tính làm chuyện gì, bên ta đều để bố cháu Ang đánh lạc hướng sang việc nọ việc kia làm bọn nó

điên đầu chạy theo như đèn cù, thế là phía ta thoải mái hành động."

Thông tin mới khiến Angsumalin cảm thấy lo lắng ngay tức khắc. Những người vô cùng thân thiết với cô, một người thì đùa giỡn với cái chết trong gang tấc, một người được coi như là kẻ thù gián tiếp, ngay cả lão Pol và lão Bua cũng tham gia vào hoạt động ấy. Chỉ có cô phải một mình đứng giữa sự thật và nghĩa vụ, giữa danh dự và trái tim mình!

"Thế cháu Ang đang làm gì đây?"

Lão Bua hỏi. Angsumalin nắm chặt lấy vạt áo một cách vô thức, đến khi đầu kim châm vào ngón tay, cảm giác đau nhói mới khiến cô cúi xuống nhìn, giọt máu đỏ thấm vào vải áo thành một vết thẫm.

"Thấy họ bảo là lần này, cậu Wanas sẽ về hoạt động hẳn trong nước."

Lão Pol tự kể tiếp câu chuyện nên Angsumalin không phải trả lời câu hỏi vừa nãy, cô vội gấp cái áo cất vào hộp kim chỉ to.

"Bên xưởng thế nào rồi?"

Giọng nói lộ vẻ hả hê, khiến Angsumalin đáp lại một cách bực tức: "Hẳn là do bác làm chứ gì? Có biết là làm chết bao nhiêu người không?"

Buột miệng nói xong cô mới sững lại. Sao cô phải cáu kỉnh về việc ấy kể cả khi thiệt hại vật chất hay nhân mạng đều thuộc về phe mà cô căm ghét? Đáng ra, cô phải lấy làm vui mới đúng. Angsumalin thở dài nhẹ nhõm khi thấy lão Pol và lão Bua không nhận ra vẻ khác lạ trong giọng nói của cô.

"Giờ chắc là tan hoang hết cả rồi hả? Ờ... mà kỹ sư trưởng có sao không?"

Nghe đến đây, Angsumalin cũng không thể giữ giọng bình thường như ý muốn được nữa:

"Chưa chết."

"May quá!" Lão Pol thốt lên một cách thành thật. "Lúc nghe tin cũng thấy lo lo cho cậu ấy."

Cô gái cố giữ nét mặt bình thản, hỏi giọng điềm tĩnh:

"Tại sao ạ?"

"Cũng không biết. Thấy thằng lùn nào bác cũng ghét cái bản mặt nó cả, chỉ trừ mỗi kỹ sư trưởng. Bọn bác với cậu ấy cũng ăn miếng trả miếng nhau nhiều vố, cậu ấy chơi bác, bác cũng chơi lại, nhưng giống như là mình cãi

nhau với người thân ấy. Tiếc rằng cậu ta là người Nhật, nếu là người Thái thì có phải hay không. Giờ cũng không có nhà đâu nhỉ?”

“Đi làm rồi.” Tiếng trả lời đã hạ giọng xuống. “Đến khi cậu Wanas về thì cháu Ang định tính sao?”

Angsumalin im lặng một lát rồi chậm rãi trả lời:

“Thì có chuyện gì mà tính đâu bác.”

“Hứ, cả khúc sông này ai chả biết rằng cậu Wanas thích cháu Ang từ hồi đi học cùng nhau, ai cũng đoán khi nào đi học nước ngoài về là sẽ làm đám cưới. Lúc cháu Ang lấy kỹ sư trưởng, người ta còn xì xầm là không biết khi cậu Wanas về thì sẽ thế nào.”

“Chính bác cũng biết lý do cháu phải lấy anh ấy còn gì.” Cô gái vặn lại, giọng nói có phần chua chát.

“Thì đấy, vùng này nào kẻ nấy toàn miệng lưỡi không xương, thế nào cũng nói được. Nếu cháu Ang không lấy kỹ sư trưởng nó cũng đồn đại một kiểu, đến khi cưới thật, nó cũng xuyên tạc kiểu khác. Giờ này chắc cậu Wanas cũng biết rồi nhỉ?”

“Ơ... biết làm sao được?”

“Biết đâu Míc-ca-tơ Mái-con kể. Tại có đồng chí kể là thật ra cậu Wanas làm việc ở lĩnh vực khác, nhưng lần này cậu ấy tự xung phong về nước, viện cớ là quen thuộc địa hình thông thổ.”

Angsumalin thấy tim thót lại... Nếu Wanas về nước, thể nào anh cũng tìm cách tới gặp cô bằng được. Cô lại đang bị theo dõi, nếu chỉ sơ sẩy chút xíu thôi, Wanas cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Bác... nếu Wanas về, bác đừng để anh ấy đến đây nhé.”

“Ơ... tại sao thế? Về tới nơi, thể nào mà cậu ấy chả tìm đường về gặp bố mẹ với cả cháu Ang.”

“Phe họ đang theo dõi cháu. Nếu muốn đến thì để bác đến hẹn với cháu trước đã. Bác đừng quên đấy nhé, nếu không tin tức lộ ra thì hỏng.”

“Rồi, bác sẽ bảo cậu ấy cho.”

Lão Pol nhận lời vẻ không chú tâm lắm làm cho cô gái càng thấy lòng nặng nề, sốt ruột... Nếu ông Michael kể chuyện với Wanas thật, có lẽ nào

anh không vội lao đến tìm cô?

Chương 76

Tiếng bước chân nặng trịch đi lên cầu thang. Lão Pol với lão Bua quay lại nhìn, còn cô gái thì hơi giật mình.

"Kobori về."

"Ối."

Lão Pol chỉ kịp kêu lên một tiếng như vậy trong khi đồng bọn bấn loạn chực tìm đường chạy trốn, nhưng đã quá muộn bởi dáng người cao lớn đã xuất hiện đầu cầu thang chặn mất đường chuồn. Đôi mắt đen nghiêm nghị nhìn thẳng làm hai lão đầu gối bủn rủn, ngồi phệt xuống sàn, hai chân chắp một bên, miệng cười gượng gạo, hai tay trông như muốn đưa lên vái chào. Vẻ mặt chàng trai thản nhiên đến mức Angsumalin cũng thấy không thoải mái.

"Bác Pol với bác Bua đến chơi."

Đôi môi cong cong vẫn mím lại, không cử động, dáng điệu anh như đang tập trung suy nghĩ điều gì sâu xa.

"Chào... kỹ sư."

"Thế nào? Hai bác đi đâu mà lâu nay không thấy?"

Lão Bua lấy cùi chỏ huých lão Pol trả lời.

"Thì cũng sang bên kia sông với đồng bọn."

"Công việc chắc thú vị lắm nhỉ?"

Đến đây, nụ cười của hai lão càng tối lại.

"Không, có làm gì đâu, kỹ sư trưởng."

"Thế hả?"

Lần này, đôi môi ấy hơi hé ra cười chế nhạo rồi quay sang nói với Angsumalin mà không nhìn vào mắt cô:

"Tôi quên bản vẽ trong phòng."

Angsumalin định đứng dậy thì chàng trai đã ngăn lại:

“Không sao, tôi tự lấy được.”

Nói rồi cái dáng cao cao ấy nhanh chóng đi vào. Lão Pol thở dài đánh sượt một tiếng rõ to.

“Thấy mặt nó mà hồn xiêu phách lạc, trông điệu bộ nó cứ lạ lạ làm sao.”

“Hay kỹ sư trưởng biết gì rồi?” Lão Bua nhận xét.

“Ối biết làm sao được?”

“Tôi cũng biết đâu, nhưng trông cái con mắt nó bí ẩn thế nào ấy.”

“Lão đừng có nhát gan nữa đi. Mình đẳng cấp hàng tổ chức rồi!”

Lão Pol nói phóng lên khiến cô gái vừa lộn ruột vừa lo lắng, không chịu nổi phải chặn họng lão:

“Sao anh ấy lại không biết? Cháu đã bảo bác là đừng có sang đây mà bác không nghe. Nhỡ ai nhìn thấy có phải nguy to không.”

“Nhìn thì có sao đâu?”

“Có sao hay không sao thì lúc đi dỡ cái lều của hai bác, anh ấy cũng biết!”

“Hả!” Cả hai lão trợn mắt, đồng thanh kêu lên. “Làm sao mà phát hiện ra?”

Angsumalin vừa buột mồm, nhưng không thể nói gì thêm nên đành lãng đi:

“Thì... anh ấy biết là lều của hai bác ở chỗ đó, tự dưng nó biến mất thì phải đoán được chứ.”

“Nếu như vậy thì cũng không bắt lỗi gì được mình đâu mà.”

Cô gái chẳng buồn nói tiếp, để mặc cho hai lão tiếp tục ba hoa về quyền năng của mình.

“Tay nghề đến mức này rồi, tuyệt đối không để sơ suất đâu.”

Chàng trai biến mất vào trong một lúc lâu, khiến cô gái không thể không đứng dậy đi vào theo xem sao. Dáng người cao lớn đang đứng quay lưng lại xem thứ gì đó trên bàn viết, nhưng vừa nghe thấy tiếng bước chân cô gái, anh đã vội vàng cất nó đi.

"Có thấy không ạ?"

"Có, tôi lấy được đây rồi."

Giọng nói ấy nghe bất thường đến mức cô cảm nhận được. Nhưng khi anh quay lại, gương mặt vẫn điềm tĩnh không thể hiện gì, chỉ trên tay cầm bản vẽ cứng đờ, nổi gân lên. Đôi mắt nhìn cô có gì đó là lạ.

"Bác Pol với bác Bua không có gì đâu ạ... ngoài việc... đến thăm, đã lâu không tới chơi."

"Chính vì thế mà có thể em sẽ gặp phiền toái đấy. Tôi nghĩ tốt hơn hết là bảo hai lão mau về đi, kẻo nhỡ cảnh sát họ thấy lại điều tra lằng nhằng."

"Quân đội ra lệnh bắt hai bác ấy ư?!"

Angsumalin tròn mắt, nhưng chàng trai đã chầm chậm lắc đầu.

"Cũng không đến mức ấy, chỉ coi là những kẻ tình nghi. Nếu thấy hai lão lại quanh quẩn ở khu này, có thể họ sẽ bắt đi hỏi cung vì vụ ném bom trúng xưởng lần này cũng đáng nghi."

"Hai bác ấy chắc không dám làm thế đâu ạ."

"Em làm sao mà biết được. Có biết không...?"

Anh dừng lại, như thể cân nhắc đắn đo, làm cô gái vội vàng hỏi lại:

"Chuyện gì ạ?"

"Hôm qua, chúng tôi bắt được ba người hoạt động bí mật tìm cách lén lút thâm nhập vùng này."

"Gì cơ?!" Angsumalin suýt ngã ngửa, vội bám lấy cánh cửa: "Anh nói gì ạ?"

Nét mặt Kobori lập tức nghiêm lại.

"Chúng tôi bắt được những người hoạt động bí mật lẻn vào Thái Lan."

Trong khi nói, đôi mắt ấy ánh lên những tia nhìn lạ lùng.

"Bắt được ba người, chết hai!"

Đôi môi người nghe tái nhợt, run rẩy:

"Thật ạ?"

Giọng cô nhỏ như tiếng thì thào, dáng đứng lảo đảo khiến chàng trai vội

bước tới nắm lấy cánh tay cô.

"Em có sao không? Ngồi xuống đã thì hơn, kẻo ngã."

"Không... không cần ạ. Anh có biết những người đó từ đâu đến không?"

"Tôi không biết..."

"Anh phải biết... chắc chắn anh phải biết, anh chỉ không muốn nói thôi. Anh làm ơn đi... có phải những người đó ở Anh về không?"

Thân hình cô mềm oặt tưởng chừng sắp quỳ sụp xuống nếu như chàng trai không kịp níu lại, nhưng anh không đáp câu nào.

"Anh làm ơn đi."

"Tôi không biết!"

"Anh chỉ cần làm ơn nói một chút thôi, là có người nào tên... Wanas trong số đó không?"

"Thế nghĩa là anh ta cũng sắp về nước phải không?" Anh nhìn xuống với ánh mắt nhuốm màu cay đắng:

"Em đang chờ anh ta phải không?"

"Tôi chỉ cần biết có người nào tên Wanas không thôi mà?" Angsumalin nhắc lại câu hỏi cũ mà không trả lời.

"Tôi đã nói là tôi không biết."

"Nhưng nếu anh muốn thì sẽ biết. Anh làm ơn hỏi xem có người nào tên là Wanas được không?"

"Nếu như tôi trả lời là có... thì sao?"

"Không, không đúng. Anh vẫn chưa biết, anh phải đi hỏi đã."

"Sao tôi lại phải đi hỏi. Nếu như có anh ta thật thì tôi phải vui mừng mới đúng, phải không?" Đôi mắt cúi xuống nhìn lạnh lùng đến mức khiến cô gái thót tim lo sợ.

"Không... anh không thể như thế đâu!"

"Sao tôi lại không thể chứ?"

"Vì anh chưa bao giờ là người như vậy cả."

"Tôi có thể là nhiều thứ lắm!"

“Anh làm ơn đi mà. Làm ơn nương tay với Wanas...”

“Tôi sẽ thật nương tay với anh ta, nếu có gặp!”

Thân hình cao lớn ấy bỏ đi bằng những bước chân nặng nề hơn bình thường, để mặc cho người ở lại quỳ gối giữa phòng, sắc mặt trắng nhợt.

“Wanas... Wanas...”

Giọng cô gọi cái tên ấy nghe da diết nghẹn ngào, mang nỗi đau đớn tuyệt vọng khôn cùng, vẳng tới tai chàng trai. Cũng chính tiếng gọi ấy làm cho hai gương mặt nhăn nheo của lão Pol với lão Bua thập thò ở khung cửa phải ngó vào nhìn. Thấy bộ dạng cô gái như vậy, hai lão vội nhảy phắt vào cùng một lúc.

“Cháu Ang, cháu làm sao thế, cháu Ang?”

Khuôn mặt ngẩng lên trông trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt mở to.

“Wanas... Wanas...”

“Sao cơ, gì thế? Vừa rồi thấy kỹ sư trưởng đi ra ngoài, mặt hầm hầm. Có chuyện gì thế?”

“Cậu ta làm gì cháu Ang, hả?... Nói bác nghe, bác sẽ xử lý cho. Phe ta thiếu gì người. Ây chà chà, bọn Nhật đầu trọc!”

Tiếng nói vang lên búa xua bên cạnh làm cô gái dần bình tĩnh lại.

“Bác, tổ chức của ta đông thật à?”

Giọng nói nhẹ bẫng thoáng lấp ló niềm hy vọng. Lão Pol lão Bua nhanh nhảu gật đầu.

“Xời, các đồng chí của ta ở mọi ngõ ngách. Cháu cần bao nhiêu người?”

“Nếu vậy sao lại không biết là họ bắt được ba người hoạt động bí mật lén về nước, còn chết mất hai người?”

“Há... cháu lấy tin này ở đâu ra mà nói?”

“Thì vừa nãy, chính Kobori nói với cháu đấy.”

“Thật à?”

Lão Pol nhìn lão Bua rồi hạ thấp giọng như không dám chắc:

“Hay là thật? Nếu không thì kỹ sư trưởng bịa ở đâu ra mà nói, phải không lão Bua?”

“Thế bác bảo anh Nas sẽ về, bác có biết là bao giờ không?”

“Cũng không chắc, tin kiểu này còn phụ thuộc vào đường dây.”

“Thì khoảng khoảng vậy bác?”

“Người ta chỉ bảo là sắp tới đây, nhưng là tuần này, tuần tới hay tháng sau thì cũng khó nói. Nhiều khi bỗng dưng xuất hiện cũng nên.”

“Những người sẽ vào lần này, liệu có thể là nhóm anh Nas không bác?”

“Cũng không biết nốt.”

Cả ba người ngồi bó gối bàn bạc giữa phòng.

“Thế làm thế nào để biết được ạ?”

“Thì phải đi hỏi các đồng chí xem.”

“Cháu đi với được không?”

“Không được đâu!” Lão Pol kiên quyết từ chối. “Cháu Ang không phải là đồng chí với họ, không đến gặp được đâu.”

“Sao lại không phải đồng chí? Ít ra thì cháu cũng từng giúp bác với ông Michael...”

Lão Pol phân vân vì thấy cũng đúng, nhưng vẫn phải hỏi ý kiến của đồng chí Bua theo quy định.

“Ý ông thế nào Bua?”

“Tôi thấy cháu nó nói cũng đúng.”

“Bác đưa cháu đi gặp họ đi. Ít ra nếu họ vẫn chưa biết thì cũng như là mình báo tin cho họ.”

“Cũng khó nói. Họ cấm không được đi gặp vì nếu ra ra vào vào nhộn nhạo bất thường, bọn Nhật mà bắt được thì chí có nước vỡ lở hết. Hơn nữa, điểm hẹn cũng đổi liên tục... Nói thật chứ, bác với lão Bua mà đi đưa tin, sẽ có người đem đến rồi bảo mình gửi cho ai, ở đâu, chứ cũng không biết gì mấy về điểm hẹn đâu!”

Lão Pol nói rõ sự tình bằng giọng phân trần khiến Angsumalin thở dài:

“Thế mình nên làm thế nào bây giờ bác?”

“Ừm.” Lão Pol cũng nản chí theo, lại còn hỏi ngược: “Làm thế nào giờ lão Bua? Ông đừng có ngồi mơ màng như khỉ canh đồ thế. Nói gì đi nào?”

"Thì ông còn không biết, tôi biết làm sao được. Hay là thế này?"

"Làm thế nào hả bác?"

Cô gái quay ra hào hứng hỏi, nhưng lão Bua chỉ cười ngượng nghịu:

"Mình đi ăn lươn xào cay, mỗi người một bát, bụng no rồi thì biết đâu đầu óc sẽ hoạt động!"

"Trời... bác!" Angsumalin thốt lên thất vọng:

"Chuyện ăn uống để đó đã. Nếu trong những người bị bắt có Wanas thì nguy. Kobori vốn đã..."

Angsumalin lại buột miệng nhưng lần này lão Pol lão Bua có vẻ hiểu ra ngay lập tức.

"Phải rồi." Lão Bua đánh vào đầu gối đét một cái, quay sang nhìn đồng bọn ra chiều hiểu biết: "Kỹ sư trưởng mà nổi con ghen lên thì tha hồ vui!"

"Ờ, lão nói phải, lão Bua."

"Đừng nói nữa bác, cháu đang rối bời cả lên rồi."

Cô gái cắt ngang giọng bực bội vì hai lão nói trúng điều cô đang lo sợ trong lòng.

"Làm thế nào bây giờ cháu Ang?"

"Chỉ có một cách thôi. Bác mau về bên kia, đem tin này báo cho các đồng chí của bác. Có thể họ sẽ điều tra được là ai về nước, những người bị bắt và hy sinh tên là gì. Nếu biết được tin rồi, bác nhớ mau báo cho cháu."

"Đi thôi lão Bua, tin này quan trọng lắm."

"Nhưng... cái món lươn xào cay gói đi được, còn bánh trôi nước thì kệ vậy."

"Được rồi bác, thế thì bác nhanh lên. Trong bếp có lá chuối khô trên giá đấy, bác đổ hết món xào vào rồi đi nhanh đi. Cẩn thận đừng để cảnh sát Nhật bắt được, bác cũng sẽ liên lụy."

"Ối, tầm cỡ bác rồi..."

"Đừng quên chóng sang báo tin cho cháu đấy."

"Biết tin là bác sang ngay."

Lão Pol, lão Bua gấp gáp bỏ đi, để lại cô gái ngồi gục đầu, lo nghĩ bồn

chồn, ấy là thứ cảm giác lo lắng mà một người dành cho người bạn thân thiết của mình!

Chương 77

Tối hôm đó, ngay khi nghe thấy tiếng bước chân nằng nặng quen thuộc lên cầu thang, Angsumalin vội quay lưng lại vờ như không quan tâm chút nào. Dù vậy, cô vẫn nhận ra bước chân hơi chững lại, rồi đi luôn vào phòng trong mà không dừng lại chào hỏi như mọi khi, bàn tay cầm kim chỉ hơi run run. Bà Orn ngẩng lên nhìn rồi khẽ nói với con gái:

"Hôm nay Dookmali nó làm sao mà sắc mặt không tốt. Con vào xem chút đi."

"Chắc không có gì đâu ạ."

Cô gái trả lời bình thản, rồi làm bộ chăm chú hơn vào công việc đang làm.

"Ừm, mẹ thấy nó có vẻ không bình thường. Mọi khi thể nào cũng dừng lại, nói chuyện huyên thuyên rồi mới vào tắm rửa thay quần áo. Sao hôm nay nó lại vội vàng vào phòng luôn, hay là bị ốm?"

Không có câu trả lời, nhưng sao cái khuy này lại phải tốn nhiều thời gian đến thế mới khâu xong?

"Con vào xem nó một chút đi."

Bà Orn giục lần nữa nhưng cô gái vẫn tìm cách chối quanh:

"Từ từ cũng được mà mẹ."

Đến đây, bà Orn quay sang con gái dò xét:

"Có chuyện gì với nhau phải không?"

"Đâu ạ."

Người mẹ thở dài, cô gái liền nhanh chóng ngẩng lên trả lời, nét mặt cố gắng thể hiện là không có gì bất thường.

"Thật sự là không có gì mà mẹ."

Thấy mẹ tỏ ra không tin, Angsumalin đành phải đặt cái áo trong tay

xuống, từ từ đứng dậy. Bà Orn nhắc nhở thêm:

“Con vào xem là đúng rồi, nhỡ nó không được khỏe. Nếu không làm sao thì thôi, nhưng nếu có chuyện mà con không vào xem thì không hay.”

Thân hình cao lớn nằm ngang trên nệm, vẫn mặc nguyên quân phục. Gương mặt đầy vẻ mệt mỏi, chán nản, mắt nhắm nghiền, đôi môi cong mím chặt thành đường thẳng như đang suy nghĩ điều gì. Ngay cả khi có tiếng bước chân khe khẽ đi vào dừng lại bên tấm bình phong, có vẻ anh cũng không nhận ra. Dáng điệu của anh khiến cho người vừa bước vào chợt cảm thấy hơi lưỡng lự vì rất ít khi cô thấy anh thể hiện thái độ chán chường ra mặt đến thế. Trước nay, dù công việc nặng nhọc, hay trong lòng thấy thế nào, anh cũng đều giấu kín bên dưới vẻ ngoài mạnh mẽ, lịch thiệp và thoải mái, đến nỗi Angsumalin từng nghĩ dáng hình cao lớn vững chãi ấy giống như bức tường thành không sức mạnh nào có thể lay chuyển.

Đôi mắt đen dài đột nhiên mở ra, nhìn thẳng vào mắt cô. Ánh mắt ấy trống rỗng, lạnh lùng khiến cô gái chợt cảm thấy nhói lòng. Nếu không phải đang có chuyện bất hòa, Angsumalin hẳn sẽ sẵn sàng chia sẻ gánh nặng đang đè lên tâm trí anh lúc này. Nhưng những khúc mắc trong lòng khiến cô cũng nhìn lại anh bằng ánh mắt điềm nhiên, không xáo động.

“Tôi vừa bên Bộ Tư lệnh về.”

Giọng nói khô khốc, ánh mắt nhìn thẳng tới y như cũ.

“Tôi vẫn chưa biết ba người bị bắt ấy tên là gì, nhưng tôi sẽ làm phiên dịch cho buổi hỏi cung ngày mai.”

Đôi môi tái nhợt của cô gái hơi run run, nhưng cô vẫn cất tiếng móc máy lạnh lùng:

“Anh hẳn phải hài lòng với vai trò đó. Ít ra, nhỡ mà một trong ba người không may ấy là Wanas, anh làm phiên dịch thì có thể dịch thế nào hay ý, chẳng phải sao?”

Không có lời đáp lại, chỉ trừ việc mí mắt anh hơi sụp xuống như muốn che giấu cảm xúc trong lòng.

“Anh hãy quên điều tôi cầu xin anh lúc trưa đi. Chúng tôi sẽ không xin anh ơn huệ gì nữa, những gì anh ban cho đây cũng nhiều quá rồi.”

Im lặng... không có câu trả lời, như thể khích cho cơn bực tức của cô gái càng tăng lên gấp bội.

"Đến một ngày anh sẽ phải trả giá xứng đáng. Nếu... Wanas có bị làm sao, tôi sẽ làm mọi thứ để anh cũng sụp đổ!"

Như không muốn nghe thấy câu nói ấy, thân hình đang nằm dài bỗng nhiên đổi tư thế sấp mặt xuống. Cô gái nhìn đôi vai rộng dưới chiếc áo quân phục mà thấy rạn vỡ xót xa... Ô... tay trái còn in dấu, mái đầu em gối nằm![45]... vòng tay ấy từng dành cho cô hơi ấm, là chỗ dựa cho cô trước giờ. Nhiều lần đang ngủ giật mình thức giấc, Angsumalin từng nghiêng đầu khỏi cánh tay vạm vỡ đang làm gối cho mình nhưng lần nào cũng có giọng nói vẫn còn ngái ngủ thì thầm bên tai:

"Không sao, tôi không mỏi."

Cuối cùng, cô cũng quen, kể từ đó cô thường dụi vào vai anh mà ngủ. Thời gian, tháng ngày... sao mà trôi nhanh đến thế... những tháng ngày mà ý thức trách nhiệm với đất nước hay bất kỳ điều gì khác không ngăn cách hai người, chỉ có anh... và cô. Giờ đây, quãng thời gian ấy đã chấm dứt rồi ư?

Angsumalin lặng lẽ ra ngoài nhưng vừa định bước qua cửa đã sững lại bởi tiếng nói trầm khàn cục cằn vọng theo sau lưng:

"Có mảnh giấy để ở trên bàn, lần sau em nên cất cho kỹ!"

Người nghe giật thót mình, vội quay người lại, gần như là lao đến cái bàn viết. Đống bản vẽ xếp chồng lên nhau bị gạt hàng tóe. Đôi mắt đen tròn mở to nhìn đăm đăm vào tờ giấy trắng nhàu nát với dòng chữ ngoáy vội ở dưới cùng. Chỉ nhìn một thoáng, cô đã quay phắt lại phía chàng trai, đôi mắt long lên:

"Anh lấy bức thư này từ đâu ra?"

Thân hình đang nằm sấp vẫn không nhúc nhích. Câu hỏi nhắc lại lần nữa nghe càng dữ dội hơn:

"Tờ giấy đó là đồ cá nhân của tôi. Anh lấy từ đâu ra?"

"Em cất nó ở đâu?"

Angsumalin quay lại nhìn cái tủ quần áo lớn mà giật mình... Phải rồi, chính cô là người nhét lá thư ấy vào tủ mà quên hẳn tầm quan trọng của

nó, nó là đầu mối dẫn đến cái chết của hai người và ba người nữa sẽ phải chịu hỏi cung, tra tấn! Chính cô là người phải chịu trách nhiệm với năm mạng sống! Cô gái lảo đảo, tay bám vội lấy góc bàn làm điểm tựa, đôi mắt đau đớn, đắng cay.

"Tôi vẫn luôn nghĩ rằng, ít ra anh cũng là người đàn ông chân chính dù ở trong hàng lộ quân xâm lược. Nhưng tôi đã nhầm, anh cũng như những người khác mà thôi, độc ác, tàn nhẫn, trục lợi! Anh chẳng có gì tốt đẹp hơn những kẻ cùng phe mình!"

Đôi vai rộng mà cô chỉ nhìn thấy bóng mờ mờ qua bức bình phong hơi cựa quậy, rồi lại bất động như cũ, không có phản ứng nào.

"Lời hứa của anh, nếu như giờ đây, anh còn chút khí khái quân tử nào sót lại thì bây giờ, ngay lúc này... tôi muốn anh thực hiện lời hứa đó!"

"Hideko!"

Tiếng anh thốt lên sửng sốt, thân hình cao lớn trở mình, nhanh chóng ngồi bật dậy.

"Tôi đòi lại lời hứa đó, anh từng nói sẽ trả lại tự do cho tôi khi nào tôi cần. Tôi cần nó ngay bây giờ!"

Anh đứng phắt dậy, bước ra bên ngoài tấm bình phong, ánh mắt anh đầy vẻ bức bối bởi những điều chất chứa trong lòng.

"Hideko... nghe tôi nói đã."

"Không cần! Tôi không muốn nghe gì nữa cả."

"Tôi có nhiều điều muốn giải thích cho em nhưng không thể nói được... Đó là nhiệm vụ của tôi, tôi phải tách biệt khỏi... những chuyện khác. Em hiểu không, Hideko? Khi tôi mặc quân phục, tôi buộc phải gạt bỏ tất cả những điều khác sang bên, cho dù đó là cảm xúc, trái tim hay thậm chí là cả tính mạng bản thân."

"Không chỉ tính mạng của riêng anh, anh còn gạt bỏ cả tính mạng của người khác nữa."

"Việc này tôi không thể giải thích cho em được, rồi đến một ngày... em sẽ tự hiểu."

"Phải... nhất định tôi phải tìm hiểu cho bằng được là anh làm gì với ba

người đó!"

Kobori thở dài:

"Hôm nay chắc em không chịu nghe tôi nói gì đâu. Thôi vậy, tôi đi đã, biết đâu không nhìn thấy mặt tôi, em sẽ cảm thấy thoải mái hơn."

Chàng trai đưa tay lên vuốt mặt, quay vào trong, cúi xuống nhặt chiếc mũ đặt bên cạnh chỗ vừa nằm. Nhưng anh một lần nữa sững người khi tiếng lanh lảnh cất lên, mức độ cay nghiệt tăng gấp bội:

"Tôi đã bảo là yêu cầu anh đi đi. Biến đi! Đi cho khuất!"

Dáng người cao cao chầm chậm bước ra ngoài, bàn tay cứng đờ bóp chặt lấy cái mũ, nhưng đôi mắt quá ư điềm nhiên, hờ hững.

"Tôi sẽ đi." Anh dừng lại một chút như để kìm nén cảm xúc.

"Nhưng tôi sẽ quay lại để nói chuyện cho rõ... Tôi luôn giữ lời hứa của mình, nếu như em vẫn muốn tôi thực hiện khi tâm trạng em tốt hơn bây giờ, nhất là lúc này..."

Hình như ánh mắt anh thoáng liếc qua bụng cô gái.

"... tôi chưa thể bỏ em đi được!"

Chỉ có thế thôi. Anh sẵn lòng thực hiện lời hứa bất kỳ lúc nào, chỉ có điều giờ đây còn vướng đứa con! Đứa con mà anh vô cùng hy vọng sẽ được thấy mặt nó. Anh trì hoãn lời hứa này không phải vì cô hay ai khác, mà vì anh chờ đứa con của mình! Đôi môi cô gái nở ra nụ cười tàn nhẫn:

"Đến một ngày, đến một ngày rồi anh sẽ hiểu rằng, cho dù luôn mong muốn, cũng chưa chắc đã có được đâu. Nếu như năm người đó gặp chuyện gì, tôi sẽ lấy một tính mạng đánh đổi lại! Trả giá xứng đáng cho những tội lỗi mà tôi gây ra."

"Em chỉ toàn tự suy diễn ra thôi."

Đôi mắt cô gái long lên những tia quả quyết:

"Cứ để đấy rồi xem tôi có thể đền bù lại sai lầm lần này được không!"

"Nếu muốn làm gì tôi thì cứ làm đi."

Giọng nói ấy thể hiện thái độ chán chường và tinh thần mệt mỏi. Đôi môi trắng nhợt của cô gái vẫn hé nụ cười độc địa:

“Anh là người Nhật, chắc anh cũng biết người Nhật báo thù như thế nào. Tôi sẽ dùng chính cách ấy với anh!”

Angsumalin lẳng lặng quay trở ra, nét mặt thản nhiên đến mức bà mẹ không thể đoán được tâm tư con gái.

“Chuyện gì thế con?”

“Đâu ạ?”

“Sao mẹ nghe thấy tiếng như cãi nhau?”

“Không có gì đâu ạ. Kobori phải quay lại làm việc gấp, con hỏi han chút thôi.”

“Hừ, có mỗi thế sao con phải to tiếng?”

Thấy cô gái chỉ cười nhạt giọng đanh đanh, bà Orn hiểu rằng chắc chắn không chỉ có vậy. Nhất là khi thấy dáng người cao lớn trong bộ quân phục bước ra, nét mặt khô cứng của anh lại càng khẳng định điều bà nghĩ.

“Ơ... không thay đồ, tắm rửa ăn cơm đã con?”

Kobori cố gượng cười nhưng không được tự nhiên cho lắm.

“À, con có việc, có khi đêm nay phải ngủ lại bên kia sông.”

Nói rồi anh vội vàng đi xuống cầu thang. Bà Orn thở dài:

“Có chuyện gì thế? Con làm gì không tốt mà cậu ấy mới bỏ nhà đi thế?”

Angsumalin im lặng vì biết rằng nếu không làm lơ, mẹ cô sẽ gạn hỏi cho bằng được. Đôi tay đang sửa cái khuy trên chiếc áo dày cộp chậm lại vì làn nước dâng lên trong mắt, nhưng rồi cô vội kìm dòng lệ lại... *Em muốn làm gì tôi thì làm đi*... Anh có biết điều cô định làm với anh sẽ làm cõi lòng cô tan nát, đau đớn không kém gì nỗi đau mà anh phải nhận không?

Cả buổi tối hôm ấy cho tới khuya, bà Orn còn nghe tiếng đàn thánh thót từ căn phòng sát bờ sông vang lên da diết:

....Chàng ơi, trồng cây tình yêu

Sao đem trồng trong chậu vàng

Để tình em chịu bẽ bàng

Bởi vàng không biết thủy chung

Cây tình đổi dạ thay lòng

Đã chẳng đoái hoài chăm sóc

Nên chăng, chàng bảo yêu em?

... Nàng ơi, trồng cây tình yêu

Sẽ đem trồng trong chậu ngọc

Cây tình vun trồng cho anh

Nếu vươn cành tìm cây khác

Sẽ ngắt ngọn, tưới cho xanh

Đừng đi tìm tình nơi khác

Quay về chung thủy mình anh.

Vậy mà mới sáng tinh mơ, bà mở cửa phòng đi ra, đã thấy cô gái đang đứng ngơ ngẩn giữa hiên.

"Mới dậy hả con?"

"Con dậy lâu rồi ạ. Mẹ không phải dậy sớm đâu, con thổi cơm rồi."

"Hả, cái gì?! Sao phải dậy nấu cơm từ đêm? Giờ mới tờ mờ sáng thôi, sao con dậy từ lúc trời còn tối làm gì? Con lại đang không khỏe, ốm ra thì khổ."

"Không sao ạ. Con không ngủ được."

"Đêm qua mẹ nghe thấy con chơi đàn lâu ơi là lâu. Thế Dookmali nó có về nhà không?"

"Không ạ."

"Đêm qua mà có báo động thì chắc phải lo cho nó lắm, vì dạo này phía bên kia sông bị ném bom dữ quá. Ối... chiến tranh biết bao giờ mới chấm dứt đây? Đúng như ông bà ta nói: 'Trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết'. Con ăn gì chưa?

Thức khuya dậy sớm, bụng rỗng rồi lại ốm."

"Con chưa đói ạ. Để con xuống bến dâng cơm nhà sư đã..."

"Lúc lên xuống cầu thang nhớ cẩn thận nhé con. Cầu thang nó dốc, nhỡ mà ngã xuống, lại đang bụng mang dạ chửa thế này thì nguy."

Đôi mắt của người nghe lóe lên. Giọng nói hơi run rẩy một cách không bình thường:

“Người đang có thai không được ngã cầu thang hả mẹ?”

“Không phải không được mà là không tốt, va đập mạnh sẽ sảy thai.”

“Thế ạ?”

Angsumalin hỏi lại như lơ đãng, rồi ngồi xuống chỗ hiên gần cơi trầu, đôi mắt đăm chiêu nghĩ ngợi.

“Con đừng đi lên đi xuống nhiều, nhỡ trượt chân. Khay đồ dâng lên nhà sư đi khất thực để mẹ sẽ đem xuống cho. Mẹ đi tắm đã nhé.”

Nhưng bà vừa định quay đi thì đã nghe có tiếng nói, tiếng bước chân đi lên cầu thang một cách nôn nóng.

“Ơ, ai đến từ lúc trời còn chưa sáng thế?”

Cánh cổng gỗ đầu cầu thang đang khép mở toang.

“Ơ bác Pol, bác Bua đến có việc gì?”

Lão Pol mặt mũi lơ lơ láo láo đi lên trước, có lão Bua làm đồng chí đồng bọn theo sau như thường lệ.

“Cháu Ang, có tin rồi đây!”

Nhưng vừa nhìn thấy bà Orn, nét mặt lão xị xuống. Angsumalin nôn nóng gặng hỏi:

“Có Wanas trong số đó không?”

Chương 78

Bà Orn hết nhìn người này lại quay sang nhìn người kia thắc mắc:

“Có chuyện gì? Lại có chuyện gì nữa?”

Lão Pol, lão Bua nhìn cô gái như đùn đẩy cho cô trả lời. Angsumalin đành giải thích qua loa:

“Có ba người của tổ chức Người Thái tự do bị bắt ạ. Con không biết có phải nhóm Wanas không, nên nhờ bác Pol, bác Bua điều tra.”

“Chết thôi! Thế có phải không?”

“Ừm, tin tức vẫn chưa chắc chắn.” Lão Pol ấp úng: “Đám Voi trắng...”

“Tôi muốn biết tin người, chứ không phải tin voi.” Bà Orn chặn họng.

Lão Pol đưa mắt nguýt: “Nó là ‘coch’ đấy.”

“Coch... cái gì?” Bà Orn càng thắc mắc.

“Là từ code trong tiếng Anh, mẹ ạ... là mật mã mà họ quy ước với nhau.”

“Hội Voi trắng là tổ chức ngầm từ Anh về.”

“Được rồi bác, thế nào nữa?”

“Bên ta cũng không biết gì nhiều. Chỉ biết là những người nhảy dù vào lần vừa rồi có hai người bị chết, ba người nữa bị bắt giam ở Cục Điều tra. Thấy bảo là hôm nay chính quyền Thái và Nhật sẽ cùng nhau hỏi cung.”

“Thế bác có biết tên những người đó không?”

“Tên thật thì chưa. Chỉ biết tên ‘coch’ thôi, có một người dùng ‘coch’ là Nat.”

“Nat... Wanas phải không?”[46]

Angsumalin hỏi lại, giọng cô bạc đi vì lo sợ. Bà Orn cũng mở tròn mắt theo. “Cũng khó nói.” Lão Pol nét mặt rối bời:

“Người ta giữ bí mật tên thật, gọi nhau toàn bằng ‘coch’ hết. Như bác

đây là Chim[47], lão Bua là Chim.”

“Ối, mật mã gì mà lại gọi nhau là Chim?” Bà Orn ngớ ra.

“Không phải Chim tiếng Thái, nó là Chim tiếng Anh.”

Lão Pol bực mình, nhưng bà Orn vẫn không hiểu làm sao Chim lại có thể là tiếng Anh được!

“Bác... thế làm thế nào để biết người đó có đúng là Wanas không?”

“Thì chắc phải chờ tiếp đã.”

“Đám đồng chí của bác không định cứu ba người đó sao?”

“Bác cũng không biết bọn họ, phải đi thám thính lại xem đã.”

“Thế thì bác cứ về đi, điều tra cho chắc.”

Chim 1 và Chim 2 đi khỏi với dáng điệu oai hùng như đang thực hiện nhiệm vụ tối mật. Cô gái thở dài. Bà Orn sắc mặt cũng không được tốt.

“Cái người mà tên Nat Nat gì đó, hay chính là Wanas?”

“Con cũng không biết ạ.”

Phán đoán của bà Orn càng làm cho cô gái thêm sốt ruột.

“Thế làm thế nào biết được? Cứ ngồi chờ hai lão Chim đó thì cũng không biết đến bao giờ.”

“Con sẽ đi thăm bố, ít ra cũng moi được tin gì đó.”

“Có nên không con. Người ta cũng đang để mắt theo dõi bố con đấy, giờ có chuyện thế này họ lại càng nghi ngờ.”

“Nhưng thế nào con cũng phải đi ạ. Mẹ đừng kể chuyện này cho ai mẹ nhé.”

“Không, mẹ không kể đâu. Nếu đi, mẹ nghĩ con nên xách theo một giỏ hoa quả mà biếu bố con, ai người ta thấy hay hỏi han gì, con có thể viện cớ là sang thăm bố.”

“Hay quá mẹ.”

“Con đi đứng cẩn thận nhé. Hay để mẹ đi cùng con?”

Lần đầu tiên trong đi bà Orn đồng ý bước chân tới căn nhà đó, tất cả chỉ vì con gái.

“Đừng mẹ à. Con sẽ đi nhanh rồi về nhanh, chắc không sao đâu ạ.”

“Thế hôm nay bố con không đi làm à?”

“Con cũng không biết, đến nhà đó rồi hỏi.”

“Nếu gặp người nhà ấy, họ có nói năng hay thái độ gì thì con nhớ nhẫn nhịn nhé, đừng để xảy ra chuyện với họ. Mình đến có việc thì mau làm cho xong.”

“Vâng, để con đi thay quần áo đã.”

Khi bà Orn sắp xong hoa quả vào cái giỏ bé xách vừa tay thì cô gái cũng từ trong phòng bước ra. Mái tóc dài thướt tha vấn lại quanh đầu, cô mặc quần đen, áo dài che hết hông sẫm màu cũng ngả sắc đen càng làm nước da trông tái thêm.

“Mẹ chèo thuyền đưa con đi.”

“Không cần đâu ạ, con gọi đò cũng được.”

“Cẩn thận nhé. Đem theo cả thuốc cao nữa, nhỡ mà mệt dọc đường.” Khu vực bến sông có lẽ là chỗ duy nhất còn tấp nập bởi sáng ra, mọi người phải vào trung tâm Bangkok làm việc, đến chiều tối lại vội vàng sang sông về miệt vườn, nơi các gia đình đi sơ tán. Người nào cũng có vẻ vội vã và lo lắng vì không ai biết cái chết sẽ tới lúc nào. Xe buýt chạy bằng hơi nước, đằng sau có cái bếp lò lớn bốc khói nghi ngút, chở đầy chật hành khách vì số lượng xe quá ít, nguyên nhân là khi xe hỏng hóc cũng không có phụ tùng thay thế. Bởi vậy đã bắt đầu thấy lác đác những chiếc xe ngựa thời xưa chạy đón khách.

Chiếc giỏ hoa quả nho nhỏ, mới đầu có vẻ nhẹ nhưng càng đi lâu càng thấy nặng, khiến cô gái phải nghiêng người ra xách. Cô đang phân vân định sang đường trước cổng trường Đại học Thammasat rồi chờ xe điện ở ngã rẽ thì một chiếc ô tô công vụ của quân đội lao vụt ra từ cánh cổng lớn. Cô gái vội giật mình lùi lại. Những người ngồi trong xe hầu hết đều mặc quân phục. Chiếc xe ấy giảm tốc độ, có đôi mắt dưới vành mũ lưỡi trai hình như liếc sang. Người ngồi trên ghế lái phụ mở cửa ra:

“Em đi đâu thế?”

Giọng nói anh bình thản, cũng như nét mặt dưới vành mũ. Angsumalin

bủn rủn chân tay, suýt nữa thì buông rơi giỏ hoa quả.

"Đi thăm bố ạ."

"Ơ, sao đã hẹn nhau là mai sẽ cùng đi mà?"

Câu nài to đến nỗi gần như mọi người trong xe đều nghe thấy.

"À... tại thấy anh bận việc nên em tự đi."

"Thế em nhớ thưa với bố là tôi cũng nhớ đến ông, tôi sẽ đi thăm ông vào ngày khác."

Thân hình cao lớn lùi lại, ngồi về chỗ, rồi chiếc xe ấy nổ máy rầm rầm, tăng tốc lao đi nhanh chóng. Cô gái vừa thở dài vừa đưa tay vuốt mặt...Đúng như bà Orn dự liệu, thời gian này quân đội Nhật Bản chắc đã biết đến những diễn biến âm thầm trong lòng người dân Thái, những người thuộc diện nghi ngờ bị theo dõi đặc biệt, ngay cả cô cũng không loại trừ! Một lần nữa, anh lại thản nhiên đứng ra hứng chịu cho cô. Những người ngồi trong xe chắc đều ở trong ủy ban chung do hai bên thành lập để cùng thẩm vấn nhóm hoạt động bí mật bị bắt. Vì vậy, việc một đối tượng cần theo dõi mọi động tĩnh, lại vội vàng đi đến một địa điểm nào đó hẳn sẽ gây không ít chú ý cho Cục Tình báo.

Chương 79

Từ chiều đến tối cho tới tận khuya... không thấy bóng dáng Kobori. Bà Orn nhấp nhổm đứng lên ngồi xuống, luôn miệng ca thán mỗi một câu:

"Sao nó biến đi đâu mất thế? Mọi khi bao giờ cũng cho lính đến báo, lần này lại im bặt chẳng thấy gì."

Angsumalin lặng yên, gương mặt xanh xao khá bình thản, không thể hiện thái độ gì.

"Thẩm vấn cả ngày lẫn đêm thì vô lý nhỉ. Nếu nó về nhà thì ta còn dò hỏi được."

"Anh ta không nói cho mình đâu mẹ."

Cô gái ngắt lời mẹ bằng giọng cay nghiệt như thể con người ấy đang ngồi trước mặt.

"Thì mình cũng không hỏi han gì nhiều mà con. Chỉ hỏi là có ai tên Wanas hay không, nếu có thì nó thế nào rồi, có khỏe không?"

"Đã là phạm nhân thì khó mà sung sướng thoải mái được. Nếu có hỏi, con nghĩ phải hỏi là anh ta hành hạ phạm nhân bằng những biện pháp nào mới đúng!"

"Hừ." Bà Orn thở dài, phần vì lo lắng đè nặng trong lòng, phần vì không tin những điều con gái nói:

"Con đừng vội nghĩ theo chiều hướng xấu thế."

"Thế mẹ đã thấy anh ta làm gì tốt đẹp chưa ạ? Mẹ không nhớ bác Pol với bác Bua từng bị bắt uống dầu à?"

"Ơ, thế lúc người của nó phải ăn chuối đến gần chết nghẹn thì sao? Dookmali là người công bằng, chắc nó không làm gì xấu xa đâu."

"Nhưng nếu là Wanas thì anh ta sẽ không bỏ qua đâu ạ!"

“Nó bảo với con thế ư?”

Cô gái không đáp bởi sự thật là người ấy không hề mở miệng nói bất cứ điều gì.

“Đừng vội suy diễn thế con ạ. Chờ nghe ngóng tin tức cho chắc đã. Hai lão Chim kia mất tăm mất tích thế này chắc là không được việc rồi. Wanas cũng thật là, tự kiếm chuyện vào mình, đang ở bên đó thoải mái không thích lại tìm đường về cho bằng được. Ai người ta đánh nhau thì cứ kệ, mình cứ nằm nghe hát là xong.”

Bà Orn than phiền theo kiểu người già, không thấy có gì quan trọng bằng tính mạng và sự bình yên của cậu thanh niên mà bà quen biết, yêu quý từ tấm bé.

“Đi ngủ đi con, khuya rồi... mai mình lại tính tiếp. Một mình mình chắc cũng không giúp gì cho họ được đâu. Bố con cũng biết chuyện, giờ này hẳn đang liên lạc khắp nơi rồi. Tầm cỡ ông ấy có đường dây, có tổ chức nhiều vậy còn chưa làm được gì thì con làm thế nào được?”

“Ngày mai hai bác kia không đến thì con sẽ lại đi hỏi bố.”

“Đừng đi con ạ. Đi qua đi lại thường xuyên, họ nghi ngờ cả bố con, rồi cả Dookmali cũng sẽ phiền phức theo...”

Nét mặt cô gái vẫn căng thẳng trầm ngâm. Bà Orn bèn nói thêm một câu:

“Mà nhỡ con có bị làm sao, mẹ thì không mấy... nhưng còn bà, bà già rồi đấy con. Con phải suy nghĩ trước sau cho kỹ, đừng làm gì bột phát. Những việc này phải thận trọng, không thể cứ theo ý mình được.”

Chính vì câu nói ấy mà cô gái thở hắt ra bao điều đè nặng trong lòng làm nét mặt cô xịu xuống...

Ngay khi vừa mở rộng cánh cửa phòng ngủ, mùi thuốc lá đã nồng nặc. Sáng sớm, trời vẫn còn tờ mờ tối, chỉ nhìn thấy cái bóng tối thẫm đang ngồi duỗi dài tựa lưng vào cây cột trước hiên. Đốm lửa đầu điếu thuốc đỏ rực làm cô gái chau mày bởi trước đây, cô chưa bao giờ thấy anh đụng đến thuốc lá. Cánh cổng hơi hé mở.

Angsumalin chợt nghĩ ra đêm qua vì mãi suy nghĩ mà cả cô và mẹ quên

bẵng không kiểm tra lại then cài... Hay là? Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, cô gái suýt nữa nhào tới cái bóng ấy.

Bóng người chỉ thấy lờ mờ ấy ngồi thẳng lên rồi chầm chậm quay lại.

"Là tôi đây!"

Giọng nói điềm tĩnh làm cô gái chững lại. Câu nói tiếp theo, anh nhấn giọng xuống như thể biết cô đang nghĩ gì.

"Không phải người em đang đợi đâu."

Thoạt đầu là một chút thất vọng, nhưng rồi cảm giác vui sướng kỳ lạ lại trào dâng trước khi cô kịp định thần. Anh ấy... về rồi. Cho dù thế nào đi nữa, người ấy cũng quay về tìm cô... Nhưng chỉ giây lát sau, cô gái đã dồn nén cảm giác ấy xuống sâu cõi lòng. Đốm lửa ở đầu điếu thuốc lại sáng rực, hắt lên khuôn mặt chán chường mệt mỏi cùng đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ.

"Tôi sẽ sang bên xưởng, nhưng về để thay đồ đã."

Chỉ thế thôi! Anh chỉ ghé qua vì thế thôi! Đôi môi cô vẫn ngậm chặt trong khi anh vứt đầu mẩu thuốc lá vào cái ống nhổ rồi đưa tay lên vuốt mặt.

"Tôi sẽ chuyển đi Miến Điện."

Câu nói ấy sao mà ngắn ngủi nhưng ý nghĩa lại hết sức đầy đủ và rõ ràng, khiến trái tim người nghe rụng rời như rơi từ trên cao xuống. Giọng người nói nghe khá khô khan:

"Nhưng tôi đang xin hoãn để lắp đặt máy móc trong xưởng ổn thỏa, bàn giao công việc cho người mới xong đã, có thể cũng đủ thời gian kịp nhìn mặt... con!"

Con! Anh lo cho con của anh, đứa con mà anh hằng ao ước... Không phải cô, cô không phải là người níu giữ anh trì hoãn xin ở lại. Nếu không có thứ anh cần, chắc anh sẽ từ bỏ cô mà đi thật dễ dàng... Không còn gì cả, chẳng còn gì gắn bó nữa, chỉ thế thôi?

"Và nếu như em không muốn giữ đứa con, giống như em... không cần tôi, tôi sẽ gửi nó về Nhật."

Thân hình bé nhỏ mảnh mai đứng yên như tượng, không đáp lại một

tiếng... Không bao giờ anh có được điều anh muốn. Không bao giờ! Angsumalin nhắc đi nhắc lại trong lòng đầy cay đắng.

"Tôi đã viết thư báo với bố mẹ là ông bà sắp có cháu rồi."

Thân hình cao lớn từ từ đứng dậy, vươn mình thẳng lên như đang đấu tranh với tình cảm mãnh liệt trong lòng.

"Không lâu nữa chắc em sẽ được gặp người mà em chờ đợi."

Người mà em chờ đợi! Thật nực cười, anh vứt bỏ lại một người con gái chẳng còn gì cả, không danh dự, không phẩm giá, không còn cả trái tim! Anh đã lấy đi hết mọi thứ của cô, thậm chí không chịu để lại cả đứa con mà cô cũng góp một nửa dòng máu! Nếu cô không còn gì nữa, anh cũng không thể có được tất cả!

Kobori cúi xuống nhặt bao thuốc lá và diêm cho vào túi, dáng điệu như đăm chiêu đắn đo điều gì đó, rồi quay sang phía cô gái khẽ bảo:

"Wanas là một trong ba phạm nhân đó!"

Cho dù đã chuẩn bị tinh thần, Angsumalin cũng không khỏi giật thót mình, tim cô thắt đi thật mạnh, cả người tê dại.

Đôi mắt nhìn thẳng vào mắt người đối diện lóe lên những cảm xúc phức tạp.

"Đã chết chưa?"

"Sao em lại nghĩ là anh ta đã chết?"

"Thế đêm qua anh làm gì anh ấy?"

"Tôi là phiên dịch, nhiệm vụ của phiên dịch chỉ là dịch lời khai của phạm nhân và những gì người bên phía tôi hỏi."

"Hy vọng những điều anh dịch không khiến cho anh ấy chóng chết hơn!" Đôi môi cong mím chặt, một lát sau mới chầm chậm đáp lại: "Người như tôi luôn biết phân biệt rạch ròi giữa nhiệm vụ và tình cảm."

Câu nói ấy đột nhiên ngắt quãng giữa chừng. Đôi mắt đen dài như đang hồi tưởng lại những điều đã qua.

"Nhưng... cũng đôi khi tôi tự xấu hổ với bản thân bởi đã từng trốn tránh nghĩa vụ chỉ vì nghe theo trái tim mình!"

Bước chân nặng nề giậm thành nhịp bước vào phòng, gần như cùng lúc ấy, bà Orn mở cửa phòng ngủ đi ra nên kịp nhìn thoáng thấy bóng chàng trai từ sau lưng.

"Ơ... Dookmali nó vừa về đấy à?"

"Vâng, anh ta vừa bảo là Wanas bị bắt."

Bà Orn chân tay rụng rời ngồi phệt luôn xuống sàn.

"Chắc chắn không? Dookmali nó không biết Wanas mà."

"Chắc chắn rồi mẹ ạ vì khi thẩm vấn phạm nhân, người ta phải hỏi tên tuổi trước."

"Trời ơi... Thế nó thế nào rồi không biết? Nó có kể gì nữa không?"

"Anh ta không nói đâu ạ. Anh ta cất công về báo cho chúng ta thế này cũng là ơn huệ lắm rồi. Chắc anh ta muốn con biết là Wanas bị bắt."

"Thế giờ định xử lý thế nào? Họ sẽ giam giữ hay là đem đi giết. Thật không đành lòng."

Kobori mặc bộ đồng phục mới bước ra, ôm một đống bản vẽ trong tay, chứng tỏ anh sẽ đem hết các thứ đã làm ở nhà đi theo.

Vừa nhìn thấy anh, bà Orn đã vội hỏi một cách nôn nóng:

"Cậu Wanas thế nào rồi?"

"Cũng... chưa có gì ạ." Giọng anh trả lời vẻ khó xử.

"Thế cậu ấy bị giam ở đâu?"

"Ở chỗ cũ ạ."

"Chỗ cũ ấy là chỗ nào?"

"Ở... Cục Điều tra ạ."

Từ "Cục Điều tra" ấy, người nói phải cố gắng phát âm rời từng tiếng cho sõi.

"Cậu ấy có sao không?"

"Thấy bảo hôm nay sẽ đưa đi bệnh viện!"

Câu nói này làm Angsumalin bỗng thấy khó thở... Wanas sao mà đến nông nỗi vậy!

“Chết thật... Bị làm sao thế?”

“Con nghĩ là rạn xương hoặc gãy tay trái. Bác sĩ khám thì sẽ biết chắc.”

“Thế thôi hả?” Bà Orn gạn hỏi tiếp như quên cả thở.

“Nhìn bằng mắt thì chắc chỉ có vậy thôi, cùng với vết thâm tím, nhưng không bị thương gì nặng.”

“Phải rồi, chắc không bị thương nặng, chỉ ngần ấy cũng quá đủ rồi!”

Angsumalin chen vào, giọng nói cay đắng. Kobori quay lại nhìn, hơi nhíu mày, ánh mắt thắc mắc:

“Em nói như thể muốn tôi phải chịu trách nhiệm vậy.”

“Không, anh không cần phải chịu trách nhiệm gì, nhận lấy cái lợi là đủ!”

Chàng trai thở dài, định đi thì bà Orn đã vội hỏi tiếp:

“Thế có biết là người ta sẽ làm gì cậu Wanas không?”

“Con không biết. Có thể sẽ tiếp tục thẩm vấn vì cũng chưa hỏi được gì mấy.”

Chưa hỏi được gì mấy! Hỏi cung mà không có kết quả thì sự tình sẽ càng tồi tệ thêm.

“Ngày mai Bộ Tư lệnh có thể sẽ thay phiên dịch mới vì con phải thu xếp công việc xưởng ổn thỏa trước khi đi Miến Điện.”

“Hả, con nói gì cơ?”

Bà Orn thảng thốt. Kobori bèn nhắc lại lần nữa:

“Con bị điều đi Miến Điện.”

“Thế bao giờ thì đi?”

“Cũng... tùy con thu xếp công việc bên xưởng nhanh chậm thế nào.”

Giọng anh điềm tĩnh giống như nét mặt. Khuôn mặt anh gầy guộc và xanh xao, quầng mắt thâm lại, ánh mắt buồn bã. Bà Orn thở dài sườn sượt.

“Phải đi đóng quân ở đó luôn sao?”

“Cũng chưa chắc ạ. Có thể con sẽ phải đóng quân dưới tàu ở Singapore vì hiện giờ, chiến sự ngày càng ác liệt.”

Chàng trai nói như thể đó là chuyện bình thường, rồi cúi xuống nhìn

đống bản vẽ trong tay:

"Con phải gấp rút làm những việc này cho xong đã."

"Thế thì biết làm thế nào?" Bà Orn quay sang nhìn con gái đang đứng yên lặng lắng nghe, nét mặt cô căng thẳng.

"Không đi không được sao?"

"Con là một người lính, nhiệm vụ duy nhất là nghe lệnh của cấp trên."

"Phải rồi. Và đôi khi còn dùng mệnh lệnh cấp trên làm cớ nữa."

Angsumalin chen vào, giễu cợt. Kobori quay sang nhìn cô một thoáng, rồi khẽ nói với bà Orn:

"Đến giờ con phải đi làm đây ạ."

Anh lầm lũi bước đi... Chẳng còn gì nữa, mối dây liên hệ giữa cô và anh đã đứt phựt không còn gì níu giữ... Cô gái cảm thấy đầu óc chao đảo, những bước đi chậm rãi xuống cầu thang như thể chứng tỏ anh càng lúc càng rời xa cô.

"Đợi đã."

Chàng trai dừng bước, quay lại nhìn thân hình mảnh dẻ đang đứng ở bậc thang trên cùng. Khuôn mặt trắng nhợt như tranh khắc, đôi mắt đen ánh lên. "Tôi đã bảo anh rồi, nếu Wanas gặp chuyện, tôi sẽ bù đắp cho anh ấy!"

Kobori đăm đăm lặng nhìn cô gái, đôi mày chau lại thắc mắc.

"Anh sẽ không bao giờ có được thứ anh muốn. Anh cũng nên biết cảm giác mất con là như thế nào. Tôi sẽ trả nợ cho họ ngay bây giờ đây!"

Nét mặt chàng trai lộ vẻ ngơ ngác, nhưng chỉ nháy mắt sau, dường như anh đã chợt hiểu ra:

"Đừng! Hideko!"

Đôi môi tái xanh nở nụ cười tàn nhẫn rồi thả mình rơi xuống cầu thang.

"Ang con!"

Bà Orn thét lên lạc cả giọng. Kobori vứt hết bản vẽ trong tay, lao ngược lên cầu thang. Nhưng đã muộn, thân hình cô gái lăn xuống một cách có chủ ý. Chàng trai giơ tay ra đỡ vừa kịp trước khi cô rơi khỏi bậc thang cuối

cùng.

"Hideko... Tại sao... tại sao?"

Tiếng thầm thì gọi tên lẫn với câu hỏi được nhắc đi nhắc lại vang lên văng vẳng. Angsumalin mở mắt ra, lạnh lùng đáp: "Anh nên biết rõ là tại sao chứ."

Chương 80

Sau đó, mọi giác quan của cô đều tắt lịm, chỉ còn bóng tối dài hun hút xen kẽ với ánh sáng thỉnh thoảng lóe lên chói lòa. Cùng với đó là cảm giác đau nhói và những âm thanh mơ hồ. Nhiều lần, giống như có ai khóc lóc ở bên cạnh nhưng cứ lắng nghe thì lại không nghe rõ, thậm chí còn như trôi xa rồi biến mất. Điều duy nhất níu giữ cho trái tim không choáng váng rơi hụt xuống hố sâu tối om là giọng nói trầm trầm dịu dàng vang lên từ xa tít.

"Hideko. Hideko."

Mỗi khi nghe tiếng gọi ấy, mặc dù hơi thở chỉ còn thoi thóp, cơ thể chỉ muốn chìm vào giấc ngủ lâu thật lâu, nhưng lạ lùng thay, cô lại thấy lo lắng bồn chồn, lại quẫy đạp, tìm kiếm. Dù đang nửa mê nửa tỉnh, đôi môi nặng trịch mở ra một cách khó khăn, cô gái vẫn cố gắng kêu to đáp lại.

"Dạ. Dạ."

Rồi bóng tối lại bao trùm lên mọi cảm giác cho tới khi cô bị đánh thức bởi tiếng khóc, tiếng gọi tên ai đó vang mãi không thôi... Giấc ngủ kéo dài dằng dặc chấm dứt, rồi bỗng nhiên, hơi thở cô chợt trở nên thanh thoát nhẹ nhõm. Angsumalin chỉ hơi cử động chút xíu, cả thế gian bỗng sáng rực, khiến cô phải vội vàng nhắm mắt. Khi mở mắt ra lần nữa, mọi hình ảnh đều đung đưa dao động, cô phải chớp chớp mắt liên hồi thì khung cảnh xung quanh mới dần định hình lại...

Vẫn là căn phòng quen thuộc, nhưng bức bình phong đã được xếp gọn vào bên vách, cái bàn thấp cạnh chỗ nệm nằm bày đầy đồ đạc bừa bộn. Nhưng hình ảnh mà cô đăm đăm nhìn mãi không thôi là thân hình cao lớn trong chiếc áo yukata nhàu nhĩ đang ngồi dựa vào vách, chân duỗi dài, tay khoanh lỏng lẻo trước ngực, cổ hơi nghiêng, đôi mắt nhắm chặt. Gương mặt gầy, trắng nhợt, quanh miệng và má có vệt râu xanh rì, mái tóc hơi cong đuôi rối bù, có vẻ như người ấy lâu lắm rồi không thèm để ý tới bản

thân mình. Lúc ngủ, gương mặt ấy trông bình yên, trẻ trung như chàng trai thuở nào, ngoại trừ vẻ xanh xao và quầng thâm quanh mắt khiến khuôn mặt không giấu nổi sự dằn vặt đau khổ trong lòng. Trái tim đang đập thoi thóp của cô càng nhẹ hẫng, nhưng vừa cựa quậy một chút, cô lại cảm thấy đau nhói khắp người, đến nỗi phải cắn răng thật chặt để không phát ra tiếng rên...

Khoảnh khắc đầu tiên sau khi tỉnh lại, Angsumalin ngạc nhiên tự hỏi mình:

"Mình bị làm sao đây?"

Nhưng giây lát sau, câu trả lời đột ngột trở nên rõ ràng.

"Con!"

Từ ấy vừa hiện lên trong tâm trí, Angsumalin cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập.

"Con... đã không còn... Chẳng còn gì nữa rồi."

Cảm giác tiếc nuối khôn cùng trào dâng trong tâm trí, cô không bao giờ tưởng tượng mình lại có thể hối tiếc một điều gì đó nhiều đến thế.

"Con... Chính mình đã giết con... chính là mình!"

Cô gái cựa quậy muốn ngồi dậy nhưng không thể làm gì ngoại trừ nghển mái đầu lên chút xíu, rồi lại thả xuống gối như cũ. Dòng nước âm ấm chảy thành dòng qua đuôi mắt, có lẽ tiếng nức nở khe khẽ này đã làm đôi mắt đen kia choàng tỉnh ngay lập tức. Anh ngồi thẳng lên. Vừa thấy cô gái đa tình, ánh mắt anh mừng rỡ sáng bừng, nhưng rồi giây lát sau, tia nhìn lại nhuốm màu chua xót, đắng cay.

"Tỉnh rồi ư... Thấy thế nào, có đau lắm không?"

Giọng nói nhẹ nhàng làm cô gái càng thổn thức hơn khiến chàng trai bối rối:

"Em đau ở đâu không? Chờ chút rồi bác sĩ đến."

Hai chữ "bác sĩ" càng làm cô nhận thức rõ hơn tình trạng hiện tại... Cô vừa làm hại đến tính mạng đứa con của cô và của anh! Thời khắc này, cô mới nhận ra sinh linh ấy quan trọng với mình đến nhường nào. Tình yêu, sự thương xót, nỗi lo lắng mà cô dành cho mọi thứ trên đời gộp lại cũng

không bằng một nửa tình cảm đối với sinh linh bé nhỏ cô vừa đánh mất... cho dù là tính mạng của ai, của hàng chục, hàng trăm hay hàng nghìn người cũng không sánh được với đứa bé vừa mất đi này! Angsumalin giờ mới thấu nỗi đau tột cùng của người mẹ mất con!

Gương mặt cúi xuống nhìn cô qua làn nước mắt long lanh dù buồn khổ nhưng trong đôi mắt vẫn ánh lên niềm lo lắng chân thành Angsumalin cắn môi đau nhói, nhưng càng cố gắng nén tiếng nức nở bao nhiêu thì nước mắt càng tuôn trào ra bấy nhiêu.

“Không sao, nếu em không muốn nói chuyện với tôi thì để tôi đi gọi mẹ. Bà vừa đi ra ngoài thôi.”

Giọng nói ấy dịu dàng an ủi nhưng cũng thận trọng giữ khoảng cách... Không còn gì ràng buộc anh được nữa rồi. Đứa con cô đánh mất chính là tất cả mọi thứ trong đời cô! Kobori đứng lên, nhanh nhẹn ra ngoài, anh cố gắng bước thật nhẹ như sợ rằng sàn nhà rung một chút thôi cũng sẽ ảnh hưởng đến người bệnh. Khi cất bước đầu tiên, trông như anh không giữ được thăng bằng, người hơi loạng choạng. Cô gái nhắm nghiền mắt lại, buộc mình phải cảm nhận sự trống trải bắt đầu bao phủ trái tim... Mình chẳng còn gì nữa... không còn gì...

Có tiếng bước chân nhè nhẹ bước vào đầy nôn nóng, rồi tiếng bà Orn hớt hải cất lên:

“Ang con. Ang, con thấy thế nào rồi con?”

Sau lưng người mẹ là thân hình già nua se sắt của bà ngoại... nhưng không có bóng dáng của người ấy. Anh ấy không cần mình thật rồi... Hideko... tôi yêu em. Em nói câu này được không? Anata no aishimasu... Từ đây, chỉ còn chờ xem khi nào anh nói lời từ biệt cô... Hay anh sẽ bỏ đi lặng lẽ mà không cả nói từ biệt?!

Ôi những khi cách mặt

Tim kia cũng nát rời

Ngậm khóc tim rạn vỡ

Ngỡ lửa đốt tim rồi.

Lần này trái tim cô không chỉ ngậm khóc, mà nước mắt sẽ tuôn thành

dòng không dừng cho đến khi khô cạn.

"Ang... tỉnh rồi hả con?"

Cả mẹ và bà, mỗi người ngồi một bên vừa hỏi vừa sờ nắn, vuốt ve cô gái như thể muốn chắc chắn rằng cô không sao. Chỉ cần thêm anh nữa thôi, chỉ cần anh đến ngồi bên cạnh, nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến, yêu thương, lo lắng... thì cả thế giới này sẽ không còn gì quan trọng bằng gia đình cô nữa! Giờ đây, mọi thứ đều đã qua rồi, và không bao giờ cô có thể sở hữu niềm hạnh phúc ấy lần nữa!

"Tim mẹ như ngừng đập con ơi."

Tiếng bà Orn than thở, càng làm cho nỗi đau trong cô tăng lên bội phần... Con ơi... Thế còn con cô giờ này ở đâu?

"Làm sao mà ngã xuống thế hả cháu? Đã biết là mình hay bị ngất, sao lại còn ra đứng ở đầu cầu thang làm gì?"

Bà ngoại than thở xen lẫn trách cứ làm Angsumalin hiểu ngay anh không hề hé miệng kể chút gì.

"Con thấy thế nào, lịm đi cả một ngày một đêm rồi?"

"Gì cơ ạ? Con ngủ lâu đến thế cơ ạ?"

"Lâu hay không thì cũng làm cho mọi người suýt phát điên lên vì con đấy. Dookmali không ngủ nghê gì cả. Bác sĩ cũng tốt lắm, đến khám cho con những ba bốn lần, bảo là không sao nhưng con vẫn cứ nằm bất tỉnh. Dookmali gọi lần nào thì con thưa lần ấy rồi lại im lặng, nên nó cứ ngồi gọi con như vậy, sợ là con sẽ chết."

Anh vẫn còn thương cô như vậy ư? Trái tim yếu ớt như đập mạnh thêm đôi chút.

"Còn... con, con của con thì sao ạ?"

Cô gần như nín thở chờ đợi câu trả lời, niềm hy vọng chỉ còn le lói. Bà Orn lộ vẻ khó xử, nét mặt tái đi.

"Con... nó không ở lại với chúng ta nữa ư?"

"Không... chưa đến mức ấy đâu."

"Thế ạ?"

Angsumalin ngóc đầu lên một cách vô thức, thất thanh hỏi lại, giọng nói pha lẫn sự vui mừng.

"May là con lăn đầu xuống trước, còn Dookmali nó đỡ kịp trước khi va xuống đất. Nhưng bác sĩ cũng chưa chắc chắn, bảo là đã cố hết mức rồi, còn kết quả thế nào thì phải chờ theo dõi."

Vẫn còn... hy vọng chưa lụi tắt hoàn toàn... nhưng vẫn phải chờ xem, chờ theo dõi cuộc giằng co giữa sống và chết. Khoảng thời gian này còn khổ sở hơn, cảm giác nôn nóng càng hành hạ cô dữ dội hơn. Nếu phải đổi mạng mình để sinh linh bé nhỏ được sống, cô cũng sẵn lòng. Phải chăng đây chính là nỗi lòng người mẹ?!

"Bây giờ bác sĩ đang buộc con vào chỗ nằm, không cho cử động gì hết."

"Thảo nào... con không dậy được."

"Đừng cử động nhé con. Bác sĩ bảo là càng nằm yên được bao nhiêu thì khả năng giữ được càng nhiều."

Chỉ cần biết thế, cho dù không được cử động cả tháng trời cô cũng cắn răng chịu đựng, để giữ được đứa bé.

"Có đói không con? Mẹ nấu cháo cho con từ hôm qua, giờ đã nhừ nhuyễn ra rồi. Con ăn một chút đi để còn có sức."

Nếu như chút cháo ấy có thể giúp cho đứa con đang gặp nguy hiểm của cô có sức chống chọi để sinh tồn, Angsumalin nhất định không từ chối.

"Đợi chút nhé con, nằm đây với bà đã."

Bàn tay nhăn nheo cầm chiếc khăn mặt nhỏ nhẹ nhàng thấm mồ hôi trên trán cô.

"Dookmali nó trông cháu cả ngày lẫn đêm, không chịu ăn chịu ngủ. Lúc đầu, mặt nó trắng bệch như tờ giấy, tay chân bủn rủn hết, mời bác sĩ mà như kéo người ta đến. Họ nói chuyện với nhau lâu lắm, đến khi biết cháu chưa sẩy thai, mặt mũi nó mới hồi lại một tí... Công việc cũng không đụng đến, thấy có hai ba cậu lính đến tìm, không biết nói gì với nhau."

Lòng dạ Angsumalin lại bồn chồn lo sợ... Phải rồi, việc quân đâu có giống công việc bình thường khác. Nhanh có chuyện gì thì tất cả tội lỗi đều do cô gây ra. Cô gái chầm chậm nhắm mắt lại, nhưng vừa nghe thấy tiếng

bước chân đi thẳng tới chỗ mình, cô vội mở mắt... Không phải anh, mà là lão Pol với lão Bua nối nhau đi vào.

"Cháu Ang, lại làm sao nữa thế?" Lão Pol hỏi váng nhà.

"Đã bảo là cầu thang nhà này nó dốc, không người này thì người khác thể nào cũng ngã lăn xuống cho xem. Nhưng ai ngờ chính chủ nhà lại ngã chứ."

Lão Bua ngồi xuống xếp bằng tròn thoải mái khiến người bệnh cứ liên tục lo lắng liếc nhìn ra phía cửa phòng cho tới khi Orn bảo:

"Dookmali nó đi làm rồi con ạ."

Đi làm mà không thèm ghé qua nhìn cô một chút, không hỏi thăm dù chỉ một câu. Anh đã lại lao vào công việc, ngay cả khi không được nghỉ ngơi, dường như chỉ muốn hoàn toàn gạch xóa cô ra khỏi cuộc đời mình.

"Được việc rồi đấy cháu Ang."

Được việc... mà làm cho mọi thứ sụp đổ tan tành thế này ư? Angsumalin nhìn lão Pol im lặng hồi lâu mà không hé miệng hỏi gì nhưng lão ta vẫn ra vẻ rất gay cấn.

"Đúng là cậu Wanas bị bắt đấy, giờ đang bị giam ở Cục Điều tra."

Không có gì mới mẻ, cũng vậy thôi... Chính tin này đã làm cô quyết định trong khoảnh khắc để rồi quá muộn để có thể vãn hồi. Bà Orn cầm chiếc thìa nhỏ xúc cháo đưa lên thổi cho nguội.

"Dookmali nó cũng bảo như vậy, thấy bảo là phải vào bệnh viện nữa hả?"

Cảm giác mong nhớ và căm ghét trong cô lại hòa trộn vào nhau lẫn lộn.

"Cũng không bị nặng lắm, chỉ là tay trái rạn xương chút thôi."

"Lúc thẩm vấn, họ có làm gì không?"

"Theo tin nhận được thì không, thấy bảo là thẩm vấn không có kết quả."

"Thế sao mà rạn xương tay?"

Bà Orn thắc mắc. Cô gái cũng chăm chú chờ nghe câu trả lời, mắt nhìn chằm chằm lão Pol như quên cả hít thở.

"Họ bảo những người đó nhảy dù sai chỗ, địa hình không tốt nên bị va

đập vào cái gì đó, người nào cũng bị thương nên phe kia mới bắt được.”

“Còn Ban thẩm vấn, họ không làm gì sao?”

Angsumalin vội hỏi. Lão Pol mặt ngây ra:

“Ai mà làm gì được. Ban thẩm vấn có cả bọn Nhật, cả bên mình nên mới giam ở Cục Điều tra đấy chứ. Hôm trước bọn nó còn ăn cơm với lãnh đạo cảnh sát của ta tưng bừng mà.”

Cảm giác hối hận ngay lập tức dâng lên trong Angsumalin. Vì vậy, khi bà Orn dịu dàng bảo: “Há miệng ra nào con, mẹ đút cháo cho.” Cô gái liền ủ rũ lắc đầu. Chính vì cô nóng nảy, không chịu nghe đầu đuôi câu chuyện nên mới hiểu lầm... Đã quá muộn để bắt đầu lại, cô đã dứt bỏ tận gốc rễ mối dây gắn kết giữa hai người trong trái tim anh mất rồi.

“Ơ... sao vậy con? Ăn một chút đi nào.”

Chính cô tuyên bố với anh rằng cô sẽ trả giá cho tội lỗi ấy bằng một tính mạng, tội lỗi mà anh chẳng hề dính dáng đến... Đôi mắt đen đầy vẻ đau đớn, đắng cay chợt hiện lên trong tâm trí. Chính cô mới là người sai lầm ngay từ đầu. Người cần được bù đắp phải là anh chứ không phải ai khác. Nếu như cô định trả giá cho tội lỗi ấy bằng một mạng sống, thì đó phải là mạng của cô!

“Cháo nóng đấy con. Ăn một hai thìa cũng được.”

Mái đầu tóc tai rối bời vẫn lắc nguầy nguậy. Đôi mắt nhắm chặt, gương mặt càng xanh xao.

“Người ta bảo hiện giờ phe Đồng minh đang thắng thế.”

Đồng chí Pol tiếp tục báo cáo tình hình:

“Không bao lâu nữa, Miến Điện với Singapore chắc là nguy.”

“Cái gì? Thật không? Những nơi đó Nhật đang chiếm đóng mà.” Bà Orn dừng đút cháo cho con.

“Phải rồi. Nhưng bộ mặt của chiến tranh đang dần thay đổi.”

Sử dụng những từ mới toanh vừa học vẹt được của người khác lão Pol ra chiều tự đắc vô cùng.

“Nga đã thắng trận Matxcova rồi biết không?”

Angsumalin không có tâm trí đâu mà cười trước cái tin xa vời ấy bởi còn đang ù tai vì nghe tình hình Miến Điện đang xấu đi. Lão Pol lại khoe khoang sự hiểu biết:

“Quân Nhật vì thế mà chuẩn bị bổ sung lực lượng ở Miến Điện. Theo như bác điều tra thì chúng đưa lính lên đó bằng đường sắt, mỗi lần mấy trăm toa tàu.”

“Dookmali cũng sắp bị điều đến đấy.”

Tiếng bà Orn đầy vẻ lo lắng. Hai lão đồng thanh thốt lên:

“Hả... thật thế à?”

Dứt lời, hai lão lại than thở tiếp: “Nếu mà đi là dễ tiêu đời lắm. Ở đó đang đánh nhau ầm ĩ. Nước mình là đỡ nhất rồi, may mà trời thương phù hộ cho.”

Nghe lời bình luận thì thật khó mà biết được hai lão Chim này về phe Đồng minh hay phe Phát xít!

“Đi đến đó mà làm gì?... Đang yên đang lành lại kiếm chuyện vào thân. Người ta điều kỹ sư trưởng đi hay là tự cậu ta xin chuyển?”

Chương 81

Cô gái cắn môi trong đau nhói, cô là người biết rõ nhất lý do tại sao anh lại chuyển ra tiền tuyến.

“Bác sĩ.”

Tiếng chào của bà Orn làm hai lão đồng chí lùi lại tránh vào sát một bên vách. Anh bác sĩ quen xách túi thuốc bước vào, miệng cười tươi, chào bằng tiếng Thái ngọng nghịu, câu chữ vẫn chưa đúng trật tự:

“Dậy rồi. Cảm thấy đang thế nào?”

Angsumalin cố gắng cười khi bác sĩ ngồi xuống bên cạnh, chuẩn bị khám.

“Hiện giờ phải cố nằm yên một chỗ thật nhiều.”

Vừa nói anh ta vừa tháo cái đai cố định người cô với tấm nệm ra.

“Lúc cô bất tỉnh, tôi sợ cô giãy giụa nên phải tháo lại.”

Đôi mắt bác sĩ không hề liếc sang phía hai lão già đang ngồi nép vào vách, dù vậy, lão Pol với lão Bua bắt đầu cảm thấy bứt rứt không yên. Anh ta khám chỗ nọ chỗ kia một cách kỹ càng, vừa mới tháo tai nghe, bà Orn đã vội hỏi ngay:

“Thế nào rồi ạ, bác sĩ?”

“Có thể chắc đến bảy mươi phần trăm rồi.”

“Ôi chao... thế là mừng rồi.” Bà mẹ thở dài.

“Tôi sẽ tiêm mũi nữa. Nếu cô cứ nằm yên và uống thuốc thì đảm bảo sẽ không sao, trừ phi có việc gì bất thường xảy ra ảnh hưởng đến.”

Trong khi tìm ống thuốc, hộp kim tiêm và xi lanh, anh bác sĩ kể:

“Vừa nãy, gặp thuyền của Kobori đi ngược chiều nên mới biết là cô tỉnh rồi, còn nghe anh ấy nói loáng thoáng là đi nhận nhiệm vụ trên Bộ Tư lệnh. Nhiều người bảo là anh ấy xin chuyển đi Miến Điện, không biết là có đúng

không?”

Cô gái im lặng để bà Orn trả lời thay:

“Ơ... sao bảo là có lệnh điều chuyển ạ?”

“Người có đầu óc như Kobori phù hợp để làm việc ở bộ phận tham mưu hơn là ra trận. Nếu anh ấy không tự đòi đi, người ta chắc không điều đi đâu vì công việc anh ấy đang làm quan trọng hơn.”

Mũi kim đâm vào da thịt không gây cảm giác đau đớn gì bởi tim cô đang nhức nhối hơn nhiều... Chính cô là người đòi anh giữ lời hứa trả tự do, thứ mà giờ đây cô chẳng mong muốn chút nào.

“Tôi quen biết anh ấy đã lâu, phải nói là một chàng thanh niên có tương lai rất xán lạn.”

Trong tâm trí cô chợt hiện lên nụ cười tươi tắn cùng với thái độ dịu dàng lịch thiệp vốn là bản tính của anh.

“Tôi về trước đã, chiều tối sẽ ghé lại lần nữa.”

Khi đôi mắt bác sĩ nhìn thẳng tới, lão Pol với lão Bua vội vàng chắp tay vái, điệu bộ lúng túng, cười gượng gạo.

“Xin chào... bác sĩ.”

Anh ta điềm nhiên mỉm cười, rồi gật đầu:

“Thế nào rồi?”

“Cũng... bình thường ạ.” Lão Pol mặt ngường ngượng.

“Dạo này không mấy khi thấy... nhưng nếu có gặp, chắc là cũng không hay lắm nhỉ, phải không?”

Lão Pol và lão Bua có vẻ không thể tìm ra câu trả lời đáp lại.

“Tôi đi đây.”

Giọng nói ngòng ngọng, có hơi giống một người... Có lẽ không còn lâu nữa, anh cũng sẽ nói với cô y như thế.

“Bác sĩ ơi.”

Bác sĩ nhìn về phía cô, nở nụ cười hiền hòa. Sau một hồi đấu tranh quyết liệt đè nén lòng kiêu hãnh xuống, cô mới có thể cất lời:

“Nếu có gặp Kobori, nhờ nói với anh ấy là ghé về nhà một chút.”

Đôi mắt đang nhìn cô ánh lên vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ giây lát sau đôi môi đã mỉm cười nói đùa:

“Chắc anh ấy đi nhanh thôi, vì anh ấy lo lắng cho cô lắm.”

“Bác sĩ làm ơn nói với anh ấy giúp ạ.”

“Tôi nghĩ chỉ cần xong việc ở Bộ Tư lệnh là anh ấy sẽ nhanh chóng về nhà, thậm chí còn trước cả khi tôi gặp được nữa kia.”

Nhưng rồi, để ý thấy vẻ khẩn nài trên nét mặt của người bệnh, anh bác sĩ vội nhận lời.

“Được rồi, nếu anh ấy ghé đến chỗ tôi trước thì tôi sẽ nhắn lại lời cô. Cô biết không, khi biết mình sắp có con, anh ấy đã đi khoe gần như khắp cả quân đội. Đám bạn bè còn trêu là nếu nói chuyện với Kobori thì chỉ có nói chuyện con cái mới vui. Tôi đây là bác sĩ chính hiệu còn chưa biết đứa bé là con trai hay con gái, thế mà anh ấy đã cam đoan rằng nhất định sẽ là con trai cơ đấy.”

Mọi người không khỏi bật cười, trừ cô gái, gương mặt lúc thì ửng hồng lúc thì tái xanh.

“Bác sĩ Yoshi hẹn với tôi là chiều tối nay sẽ cùng đến thăm cô.”

“Cảm ơn bác sĩ ạ.”

Anh bác sĩ vừa đi khuất, lão Pol với lão Bua liền thở hắt ra.

“Nhẹ cả người, thấy mặt hắn mà không thoải mái chút nào.” Lão Pol làu bàu ca cẩm.

“Ai bảo lão từng chơi hắn một vố.” Lão Bua luận tội đồng bọn.

“Đừng nhắc nữa, chuyện lâu rồi.” Lão kia vội xua đi.

“Về thôi. Cháu Ang có nhắn gửi gì cậu Wanas không?”

Nhắn tin cho Wanas, ngay sau khi cô vừa nhờ người chuyển lời đến cho Kobori ư? Angsumalin thấy như mình đang đứng chơ vơ giữa hai ngả đường, cuối con đường nào cũng mờ mịt như nhau.

“Thế làm sao mà vào gặp cậu ấy được?”

Câu hỏi của bà Orn làm cô gái đỡ khó xử phần nào.

“Cũng chưa rõ, nhưng có thể sẽ chóng liên lạc được thôi.”

Lão Pol hơi bực vì cảm thấy mình không được tin tưởng, bèn quay sang rủ Chim 2:

"Đi thôi lão Bua. Ta còn công vụ phải làm."

"Công vụ gì?" Lão đồng chí đồng bọn kia ngơ ngác.

"Bí mật, bí mật. Lão chỉ là Chim 2, dĩ nhiên phải theo sau đít tôi. Đi nào."

Đồng chí Bua ngoan ngoãn làm theo, dù trong lòng tiếc hùi hụi bởi đang tính cách lẻn vào trong bếp, tìm cái gì lót dạ. Lão lúc nào chẳng tin theo binh pháp Tàu, trước và sau khi ra trận là phải mở tiệc thì mọi sự mới hanh thông được!

Thời gian chờ đợi sao mà dài đằng đẵng. Tự ép mình phải nằm bất động lâu đến mấy cũng không khiến cô bồn chồn, bứt rứt bằng việc lòng dạ cô chỉ chực nghĩ đến một ai đó mãi không thôi. Angsumalin nằm nhắm mắt để mẹ và bà không hỏi han thêm, nhưng tai cô vẫn dỏng lên lắng nghe, chờ tiếng bước chân nặng trịch đi theo nhịp ấy. Cả ngày, cô cứ mê mệt nửa ngủ nửa thức, thể chất mệt mỏi trong khi tinh thần lại luôn lo lắng và nhớ nhung khiến cô thường choàng tỉnh mỗi khi nghe thấy bất cứ tiếng động nhỏ nào. Cô chỉ cần anh đến trong lúc cô đang ngủ, rồi lại bỏ đi trước khi kịp nói chuyện... Cô chỉ xin anh một chút thời gian... một chút thôi, để cô nói lời xin lỗi về tất cả những gì cô buộc tội anh. Và chút thời gian nữa... để nói với anh rằng, cô cũng trông chờ sinh linh bé nhỏ đang phải tranh đấu giữa sự sống và cái chết ấy không kém gì anh.

Từ trưa tới chiều rồi đến tối, bác sĩ Yoshi cùng anh bác sĩ trẻ đến khám cho cô lần nữa. Khi thấy ông mối kết nối cuộc đời cô với anh, đôi mắt cô gái chợt nhòe nước. Bác sĩ Yoshi đặt tay lên tay Angsumalin như một người thân lớn tuổi trong gia đình.

"Cô bé kiên cường, lần này lại khóc cơ à? Hay là sợ bị tiêm?"

"Không sợ tiêm đâu ạ, sợ bị bác sĩ mắng hơn."

"Tôi cũng đang định mắng đây. Làm sao mà lại để ngã cầu thang thế?"

"Tưởng là bác sĩ chỉ biết chuyện răng miệng thôi ạ."

"Cái con bé này, làm bác chỉ muốn nhổ sạch cả răng cháu đi thôi."

“Bác sĩ không sợ bị cắn ngón tay như hồi xưa thì cứ thử xem ạ.”

“Thế thì thôi, không chơi. Hồi bé tí, răng sún mà còn suýt cắn đứt ngón tay bác, giờ miệng đầy răng thế này khéo tay bác cụt hết ngón. Được rồi... bác ghi sổ đấy, đợi đến đời con cháu, bác sẽ nhổ sạch răng nó cho mà xem.”

Bác sĩ Yoshi quay sang dịch nhanh như gió đoạn đối thoại vừa rồi cho đồng nghiệp nghe bởi anh tỏ ra không hiểu câu chuyện của hai người. Cho dù có bao người ở đó, tiếng cười nói vang to thế nào cũng không thể át đi âm thanh cô luôn trông chờ từng giây phút. Vừa bước vào, Kobori đã bắt gặp ngay ánh mắt cô gái nhìn ra chờ đợi... Gương mặt tái sạm, chỉ toát lên vẻ mệt mỏi, ngoài ra, mọi cảm xúc đều bị giấu kín như bưng. Ánh mắt cô gái làm cho mọi người đều quay ra phía cửa phòng.

“Kìa... về vừa đúng lúc.” Bác sĩ Yoshi cất lời chào: “Đây, người này cũng đáng bị vặn răng ra đây. Làm sao mà lại để cho Angsumalin rơi xuống được chứ?”

Chàng trai ngồi xuống, cơ hồ xoay nghiêng người lại phía cô gái nên cô không thể nhìn rõ nét mặt anh, trừ lúc anh cúi xuống khẽ hỏi:

“Đỡ chưa?”

Giọng nói xa cách và câu hỏi cụt lủn làm Angsumalin sững sờ, chỉ biết khẽ gật đầu. Kobori liền quay sang hai người kia ngay lập tức.

“Nghe bảo là cậu xin chuyển đi Miến Điện ư?”

Câu hỏi ấy làm anh im lặng giây lát, rồi gật đầu xác nhận.

“Tại sao? Có chuyện gì à?”

Bác sĩ Yoshi gạn hỏi với giọng điệu bề trên hỏi người dưới chứ không phải như hai người lính với nhau.

“Chắc bác sĩ cũng biết tình hình đang thay đổi phức tạp. Nếu tôi cứ ở đây, người ta sẽ nghĩ tôi là cháu Tư lệnh nên mới sung sướng hơn những người khác. Tôi không muốn ai nói ra nói vào.”

“Có thấy ai nói như vậy đâu.”

“Thì đó, đừng để có điều tiếng rằng ai cũng nghĩ như thế mà không nói ra.”

Chỉ có một người hiểu rằng cái cớ mà anh viện ra không phải là sự thật!

“Thế đằng này định tính thế nào?”

“Tôi đã huấn luyện người thay mình ổn thỏa rồi.”

“Không phải, ý tôi là chuyện nhà.”

Một lần nữa, chàng trai im lặng giây lát rồi mới điềm tĩnh trả lời:

“Thì... cũng không có gì. Tôi và Hideko đã nói chuyện rồi. Tôi lên đường theo nhiệm vụ, Hideko vẫn ở đây. Chúng tôi đều biết rằng ngày này rồi sẽ đến.” Không ai hiểu những lời ấy sâu sắc như Angsumalin... Phải rồi, ngày này rồi cũng sẽ đến! Ngày anh thực hiện lời hứa với cô, ngày tự do mà chính cô đòi hỏi! Cô gái chợt thấy bức bối, chỉ mong mọi người đang vây xung quanh lập tức biến mất, để cô có thể giải bày những điều cần nói với anh đang giữ trong lòng.

Bác sĩ Yoshi nhận ra thái độ ấy liền nói:

“Ta về thôi bác sĩ, bệnh nhân anh hẳn muốn nghỉ ngơi lắm rồi. Có phải tiêm nữa không?”

“Không cần nữa đâu ạ.”

“Từ từ đã, chờ tôi đi cùng luôn.”

Câu nói ấy làm trái tim cô gái hẫng đi vì thất vọng. Anh không còn thời gian dành cho cô nữa...

“Còn đi đâu nữa?” Bác sĩ Yoshi ngạc nhiên hỏi.

“Máy móc cần lắp đặt vừa mới tới. Tôi phải đi chỉ huy chuyển vào cho xong. Tôi ghé qua nhà để lấy vài cái áo thôi.”

Những lời này như nói để cô nghe vậy. Angsumalin nuốt cục nghẹn trong cổ một cách khó khăn. Bác sĩ Yoshi nhìn chàng trai chê trách.

“Nhưng Angsumalin...”

“Dạ, không sao đâu bác sĩ.”

Câu nói cất lên đột ngột làm chàng trai quay lại liếc nhìn một thoáng rồi bật cười, nhưng ánh mắt trống rỗng, lạnh lùng:

“Xưởng ở ngay đây mà bác sĩ, đi qua đi lại một ngày mấy lần cũng được.”

Cô gái tự nhủ lòng rằng anh sẽ chẳng bao giờ đi qua đi lại giữa hai nơi nữa.

Nhưng những người khác cũng không để tâm cho lắm. Kobori đứng dậy đi ra mở cửa tủ, cúi xuống lúi húi tìm những thứ mình cần. Angsumalin nhắm mắt lại... Anh đi rồi... Anh sẽ không quay lại nữa. Chút thời gian mà cô chờ mong đang dần trôi xa...

"Bác đây, Angsumalin. Chóng khỏi nhé, để bác còn có cơ hội nhổ răng cháu chứ, bác vẫn ghi sổ nợ đấy."

"Tôi đi đây. Chiều tối mai sẽ lại đến."

Cô gái mỉm cười đáp lại lời chào tạm biệt của mọi người rồi nhìn về phía thân hình cao lớn đang đứng lùi lại phía sau người bạn. Đôi mắt đen thoáng liếc cô một chút. Khi chạm ánh mắt nhau, anh là người quay đi trước.

"Vâng... tạm biệt ạ."

Tiếng nói như thầm thì, mọi người chỉ thấy đôi môi cô mấp máy rồi mím lại. Nét mặt cô toát lên vẻ buồn, ánh mắt khắc khoải.

Thân hình cao lớn ấy bước ra khỏi phòng sau cùng. Một lúc sau, tiếng bước chân, tiếng nói chuyện nhỏ dần rồi tắt hẳn. Cô gái chầm chậm nhắm mắt, cảm thấy như mình đang rơi hun hút từ trên vách núi cao, chỉ chờ đến lúc va xuống mặt đất mà tan tành thành tro bụi. Nếu như chết được thì cảm giác đau đớn đã không hành hạ cô đến mức này. Cảm giác đau khổ do chờ đợi... chờ đợi mà không biết là kết quả cuối cùng sẽ ra sao!

Làn gió thổi thốc vào qua cửa sổ làm cho cây đàn căng dây phát ra âm thanh khe khẽ giống như giai điệu của bản nhạc dân gian tha thiết anh từng dịch cho cô nghe:

"Dòng nước chảy qua ghềnh đá còn thì thầm lời chào giã biệt. Làn mưa trước khi tuôn rơi vẫn có thời gian chia tay mây trời. Nhưng khi từ bỏ em, sao anh không nói một lời nào? Như thể bông tuyết tung bay rơi xuống, rồi tan ra biến mất vào lòng đất."

Bên ngoài bắt đầu nhá nhem tối, ánh sáng tắt dần, bầu trời chuyển thành một màu xám thẫm. Buổi ban mai của tình yêu đã trôi qua, chỉ còn lại bóng tối lạnh lẽo bao trùm vĩnh viễn!

Chương 82

Thời gian luôn trôi quá chậm với người sống chỉ để chờ đợi... chờ đợi mãi không thôi, chờ đợi ngay cả khi hy vọng chỉ le lói chực tắt lịm. Nhiều lần cô gái vùng tỉnh dậy giữa giấc ngủ vì trong tiềm thức dường như cô nghe thấy tiếng bước chân của người cô chờ từng hơi thở. Thời gian dần trôi, sức khỏe đã phục hồi, nhưng tinh thần cô lại sa sút đến mức mọi người đều nhận ra. Cô thường xuyên nằm lặng yên nhắm mắt, không nói chuyện với ai, không đụng đến đồ ăn gì. Thỉnh thoảng lại thấy cô đưa mắt nhìn vào khoảng không vô định, rồi chăm chú nhìn ra tít tận chân trời. Bác sĩ điều trị cho cô lo lắng theo dõi bệnh nhân, và cuối cùng anh phải lén hỏi bà Orn bằng thứ tiếng Thái bập bõm của mình: "Tôi muốn biết là nhà ta có chuyện gì không?"

"Chuyện gì thưa bác sĩ?" Bà Orn thắc mắc.

"Chuyện rắc rối mà mình phải bận tâm ấy."

Anh bác sĩ huơ huơ tay ra hiệu để giải thích từ "rắc rối" vì không diễn đạt được như ý.

"À... chuyện gia đình ấy ạ bác sĩ? Không có gì đâu ạ, chúng tôi vẫn bình thường."

"Nhưng tôi để ý thấy người bệnh có dấu hiệu lo buồn."

"Thế nó ủ rũ như vậy không phải là vì bị sốt ạ?"

"Hết sốt rồi. Cả mẹ và con đều an toàn, khỏe thêm chút nữa thì có thể đi lại bình thường được."

"Ơ..." bà Orn chau mày: "Đúng là dạo này nó cứ im im, bác sĩ ạ, ban đầu cứ tưởng do bị sốt. Thế con tôi nó bị làm sao ạ?"

Bà Orn hỏi lại trong khi anh bác sĩ cũng bó tay.

"Kobori có nói gì không?"

"Dạo này nó không về nhà mấy, chỉ cho lính đến bảo là đang bận lắp đặt

máy móc ở xưởng."

Nét mặt anh bác sĩ thoáng lộ vẻ ngạc nhiên.

"Thế để tôi ghé sang xuống thăm anh ấy."

Cái cần cẩu lớn cẩu cỗ máy khổng lồ lên cao chầm chậm thả xuống trong khi thân hình cao lớn mặc bộ đồng phục đen nhem nhuốc dầu máy cất giọng ra lệnh, đồng thời vẫy tay ra hiệu.

"Sang trái một chút, nhiều quá, lại sang phải một ít."

Anh sử dụng tiếng Thái khá sõi và hoàn chỉnh xen kẽ với tiếng mẹ đẻ của mình khi nói với lính dưới quyền. Gương mặt sạm lại thành màu nâu nhạt tương phản với vết trắng dưới vành mũ đầy những vệt dầu đen. Mồ hôi toát ra lấm tấm khắp mặt, chảy ướt đẫm cả sau lưng, trông rõ mồn một. Anh bác sĩ bám vào lan can sắt ở tầng trên, cúi xuống nhìn người bạn đang mải mê với công việc bên dưới, rồi vẫy tay ra hiệu. Kobori ngẩng lên nhìn và vẫy tay đáp lại, miệng vẫn không thôi chỉ huy công việc. Một lúc lâu sau, anh leo cầu thang lên đứng cạnh bạn nhưng mắt vẫn nhìn xuống lo lắng.

"Bác sĩ đến tận đây cơ à?"

"Công việc thế nào rồi?"

"Chưa tiến triển mấy vì có những máy bên đó không gửi nên phải đem cái cũ ra sửa."

"Bận lắm hả?"

"Cũng khá."

"Nhưng sao cậu không về nhà thế?"

Bị tấn công bằng câu hỏi này, chàng trai im lặng mất một lát.

"Có chuyện gì mà cậu phải đến đây hỏi như vậy?"

Vừa nói anh vừa lấy bao thuốc lá nhàu nát ra, châm lửa hút, hành động này càng khiến người bạn ngạc nhiên:

"Bây giờ cậu hút thuốc đấy à?"

"Trước đây cũng có mà." Vừa chống chế anh vừa ngó xuống dõi theo cỗ máy đang được chầm chậm thả xuống.

"Nhưng đã bao giờ thấy đem theo người đâu."

Thấy bị nhận xét như vậy, chàng trai quay sang nhìn rồi cất tiếng cười:

“Được rồi bác sĩ. Nếu định giảng giải về tác hại của thuốc lá thì xin cứ việc vì gần đây, tôi bắt đầu nghiện rồi. Khi nào việc mệt mỏi quá, hút một điếu thuốc cũng thấy nhẹ nhõm. Bác sĩ cứ thử xem.”

“Đừng lảng sang chuyện thuốc lá nữa đi. Chúng ta hãy nói về Hideko.” Người bạn đáp lại khi nhận ra ý đồ của anh.

“Chuyện gì nào?” Anh hỏi, nét mặt vẫn bình thường, nhưng ánh mắt lại lạnh tanh.

“Cả mẹ và con an toàn rồi.”

Kobori khẽ thở dài. Đôi mắt nhìn đăm đăm vào công trường phía dưới nhưng bàn tay bám vào song sắt lan can hơi căng lên.

“Cảm ơn cậu đã hết lòng điều trị. Ban đầu cứ tưởng là... không giữ lại được đứa bé... Được rồi, đặt xuống bệ được rồi.”

Câu sau, anh chụm tay lên miệng hét vang ra lệnh cho người điều khiển cần cẩu phía dưới.

“Vì lý do này mà không chịu về nhà à?”

“Không phải thế đâu bác sĩ. Anh cũng thấy là công việc đang bận bịu mức nào. Nếu tôi không có mặt trông nom thì họ không lắp máy được, người mới chưa quen việc.”

“Công việc phải làm cả ngày lẫn đêm hay sao?”

“Không đến nỗi thế, nhưng...”

“Thế cậu phải đi xem người nhà một chút chứ.”

“Có chuyện gì không?” Giọng anh có vẻ sốt ruột.

“Người bệnh, đôi khi cũng cần phải chữa trị về mặt tinh thần nữa.”

“Nếu vậy thì bác sĩ nói chuyện nhầm người rồi.”

Vừa buột miệng, anh vội xua đi nhanh chóng:

“Có những người không hợp để an ủi động viên người khác.”

“Động viên người khác không nhất thiết cứ phải thể hiện bằng mỗi lời nói, chỉ cần thể hiện cho người ta thấy mình lo lắng cho họ là đủ. Cậu không lo cho con chút nào à?”

“Bác sĩ!”

Giọng nói khản đặc lại đột ngột, đôi mắt lóe lên:

“Đừng hỏi như thế lần nữa!”

“Nếu vậy thì thỉnh thoảng hãy về nhà.”

Anh bác sĩ hơi mỉm cười:

“Công việc này không giúp cậu lên chức nhanh lắm đâu.”

Kobori nhìn theo bác sĩ cho đến khi anh ta đi khuất, nét mặt trầm ngâm. Nhưng khi anh vừa định đi khỏi xưởng thì đã phải chững lại, ngó xuống xem vì phía dưới chợt vang lên tiếng nói xôn xao. Thoáng chốc sau, thân hình cao lớn bèn trượt theo tay vịn cầu thang sắt tụt xuống. Sau đó, công việc trước mắt khiến anh dường như quên hẳn dự định vừa rồi.

Những tấm vải lụa loại tốt, màu sắc tươi tắn tháo ra từ áo người lớn xếp chồng lên nhau thành xấp. Gương mặt xanh xao gầy guộc cúi xuống đặt tờ giấy vẽ mẫu lên trên rồi mải mê cắt vải thành những mảnh con con, ghép lại thành chiếc áo bé xíu. Nhiều lúc, cái kéo trong tay rũ xuống vì có ngấn nước dâng lên trong mắt nhưng chỉ giây lát sau, ngấn nước lại tan đi bởi bản tính kiên cường đã kìm giữ lại.

“Cái Ang, ngơi ngơi tay một chút đi con.”

“Không sao đâu mẹ. Con muốn cắt hết cho xong, đến lúc rảnh rỗi còn ngồi khâu luôn.”

Cô gái ngước lên, gượng cười với bà mẹ đang bận bịu sấy khô lá trầu không cho vào hộp đem đi bán.

“Cũng may là áo lụa con còn nhiều, không thì khổ. Giờ vải vóc kiếm khó chết đi được.”

“Ủa, sao hôm qua thấy Dookmali nó sai lính đem đến cho rồi mà?”

Câu hỏi này làm cô gái im bặt mất một lát. Hôm qua, lính bên xưởng xách sang một thùng đồ to, chỉ nói ngắn gọn của anh gửi sang chứ Kobori không hề ghé về thăm chút nào. Trong thùng toàn là đồ hộp, bơ sữa, mấy tấm vải trắng rất khó kiếm ngoài chợ, cộng với phong bì màu nâu đựng toàn bộ tiền lương tháng của anh, không thiếu đồng nào. Anh đang cố tình chứng tỏ cho cô rằng anh chấp nhận là người lặng lẽ rời đi, không để ai

mảy may nghi ngờ. Angsumalin vứt hết những thứ ấy vào thùng để dẹp vào bên vách, không muốn đụng tới, như thể trả đũa người gửi mà không thèm tự thân đến.

"Vẫn ở trong thùng đấy ạ."

"Sao con không dỡ ra xem. Thế nó dặn dò gì nữa không?"

Nếu phủ nhận hoàn toàn thì thể nào mẹ cô cũng sẽ gặng hỏi không thôi.

"À... thấy bảo công việc đang bận lắm ạ."

"Phải rồi, biến mất tăm luôn. Rồi chuyện đi Miến Điện định tính thế nào? Đang yên đang lành lại xin đi cho nó khổ ra. Cứ trông việc cậu Wanas nhảy dù vào thôi mà đã gãy tay gãy chân đấy, may mà còn rơi vào nước mình chứ nhỡ mà rơi xuống nước khác có mà chết lâu rồi."

Vừa nói xong thì lão Pol với lão Bua đã thò đầu lên khỏi cầu thang.

"Đấy, bản tin đến rồi, chắc là sẽ lại có tin mới đây."

Đúng như bà Orn dự đoán, mới trông thấy mặt, còn chưa kịp đi vào, lão Pol đã kêu lên:

"Ổn cả rồi cháu Ang ơi."

Angsumalin thở dài, vì biết trước là sự thanh thản trong lòng cô thể nào cũng lại bị khuấy lên.

"Cái gì ổn thỏa mới được chứ?" Bà Orn là người hỏi trước.

"Cậu Nas chứ sao. Ủy ban người ta giam ở Cục Điều tra, không sao nữa rồi."

"Bị giam thì tốt lành chỗ nào?"

"Thì còn hơn là bị giam ở chỗ khác. Hơn nữa..."

Lão Pol vừa kể vừa ngồi dịch vào gần, hạ nhỏ giọng:

"Biết rồi đừng đem đi kể với ai nhé. Tuyệt mật đấy."

"Nếu bí mật quá thì không phải kể nữa." Bà Orn bắt đầu khó chịu.

"Là thế này." Khi người nghe không muốn biết thì người kể lại muốn nói.

"Bên cảnh sát chịu chơi với ta rồi."

“Chơi cái gì?”

“Ơ hay...” Lão Pol bực bội, gãi đầu sồn sột:

“Thì thành đường dây chứ còn gì. Giờ thì thoải mái rồi, làm việc gì cũng thuận lợi. Chờ mà xem, bọn Nhật chỉ có nát bươm là cái chắc, biết không? Phe ta chuẩn bị quay ngược họng súng gí vào cổ chúng rồi, sẽ giết sạch không bỏ sót!”

“Ối, nói thế sao được. Họ đóng quân đầy chật cả nước, làm gì thì có mà loạn.”

“Không tin thì cứ chờ xem. Người ta sẽ cho dân Thái nổi dậy giết hết bọn Nhật.”

Bà Orn hừ hừ vẻ không tin tưởng lắm:

“Hứ... nói cứ làm như phía họ không có tay có chân ấy. Thế chẳng nhẽ tôi cũng phải nổi dậy giết cậu Dookmali hay sao?”

Đến đây, lão Pol cũng bắt đầu phân vân, phải quay sang hỏi ý kiến Chim 2:

“Này lão Bua, có đúng thế không nhỉ?”

Lão Bua gật đầu lia lịa: “Họ báo thế đấy. Họ sẽ đi vận động người Thái. Đến ngày gì đó của họ ấy không biết, ta sẽ đồng loạt nổi dậy.”

“Thấy không?!” Lão Pol đắc thắng vỗ đầu gối.

“Đã bảo rồi, phe ta chuẩn bị sẵn sàng lắm.”

“À... thế ra là đến vận động nhà tôi đầu tiên chứ gì.” Bà Orn mỉa mai:

“Mời lão đi vận động nhà khác đi. Nhà này toàn đàn bà, có bảo nổi dậy giết ai cũng không làm nổi đâu.”

Trong lúc nói chuyện, lão Bua bèn với cái thùng to ra xem vẻ tò mò.

“Cái gì thế này?”

“Đấy, kẻ thù gửi đến cho đấy.”

Bà Orn trả lời rồi nguýt dài. Còn lão Bua bắt đầu nhặt cái nọ cầm cái kia lên xem tự nhiên như không.

“Đây chắc là sữa. Của kỹ sư trưởng gửi về chứ gì, chắc là chuẩn bị cho con.”

Lão Pol bắt đầu chú ý: "Cái gì? Làm gì mà đem về từ bây giờ? Kiểu này là yêu chiều con lắm đây."

"Thì đứa đầu tiên mà lị. Đứa này chắc là con trai rồi." Lão Bua nhìn cô gái chăm chú: "Da dẻ xanh xao quá đi."

Angsumalin gượng cười nhưng vẫn không nói gì.

"Suýt nữa thì mất nó còn gì, cứ tưởng là không giữ được nữa rồi. Giờ đã khỏe hẳn chưa cháu Ang?"

"Rồi ạ." Cô chỉ trả lời ngắn có thế.

"Thế nếu cậu Wanas về thì sẽ làm thế nào?"

Cuối cùng, điều khiến cô khổ sở bất an cũng bị sờ đến.

"Thì có gì đâu ạ. Chúng cháu không còn gì với nhau nữa hết rồi."

"Đến lúc biết chuyện, cậu ấy thể nào cũng càng căm ghét bọn Nhật tận xương tủy."

"Đấy là chuyện của anh ấy, tùy anh ấy thôi ạ."

Cô gái cắt đứt câu chuyện nhưng người đối thoại vẫn chưa chịu thôi dễ dàng.

"Cũng có cơ hội trốn ra đấy."

"Giam giữ thế nào mà trốn ra ngoài dễ thế?" Bà Orn lấy làm lạ.

"Thì đã bảo rồi, tổ chức ta với chính quyền cùng một phe với nhau. Chỉ giam lấy lệ cho bọn Nhật nó thấy thế thôi."

Angsumalin lại dùng biện pháp cũ là im lặng. Đợi hai lão xông nhà đi mất, bà Orn quay ra bình luận thông tin mới nhận được với con gái:

"Thế cũng tốt con ạ, việc Dookmali nó đi Miến Điện ấy. Vì nếu nhận ra cái gì thì khổ. Nếu có ai làm gì nó, mình sẽ không chịu nổi, mà nếu mình giúp nó thì cũng không ổn. Chiến tranh là thế. Lúc yên bình, mình biết ngón tay nào hỏng, mình chỉ cắt ngón ấy đi thôi. Nhưng đến khi đánh nhau, người ta sẽ tìm cách cắt cụt hết tất cả, cắt chân cắt tay đối phương càng nhiều càng tốt, không thèm đếm xỉa xem tốt xấu thế nào... Ơ... hay là Dookmali nó biết gì nên mới xin chuyển đi?"

"Chắc không phải vậy đâu ạ."

Cô gái trả lời với giọng đều đều. Cô biết rõ, nếu người ấy biết tin này, anh sẽ không bao giờ chịu lùi một bước nào.

"Nó có kịp ở lại mà thấy mặt con không cũng không biết."

Bà Orn thở dài lo lắng.

"Ở đằng ấy người ta cũng kêu là lộn xộn lắm, nhỡ mà sơ sẩy gì..."

Angsumalin cắn môi đau nhói... Chắc tôi còn ở đây đủ lâu để kịp thấy mặt con... nếu như em không muốn giữ đứa con, giống như em... không cần tôi, tôi sẽ gửi nó về Nhật. Giai đoạn này chắc chắn anh vẫn lại, ở lại để chờ đứa con của anh, không phải là cô. Nếu như em không muốn giữ đứa con, giống như em... không cần tôi... Sự thật là cô cần cả hai, cần cả hai người vô cùng, cần đến mức cô chưa từng nghĩ là trong đời mình lại có thể gắn bó với đều gì sâu sắc nhường này. Đã muộn mất rồi. Không! Tuyệt đối không đời nào cô để cho mọi thứ trở nên quá muộn. Con... đứa con sẽ níu giữ cô và anh. Có gì đó đập túp túp trong bụng như báo hiệu sự sống, làm niềm vui sướng lập tức lan tỏa.

"Mẹ ơi..." Cô gái ngẩng lên nói với mẹ, giọng rưng rưng:

"Con, con của con biết đạp rồi."

Đôi môi tái xanh run run, đôi mắt cô nhòe nước vì mừng rỡ.

"Chứng tỏ nó khỏe rồi đấy con. Đúng như lão Bua nói, mẹ cũng nghĩ nó là con trai. Hay quá, mẹ muốn có cháu trai."

"Cho dù là trai hay gái thì con cũng đều yêu nó cả mẹ ạ."

Chương 83

Đôi mắt của cô gái toát lên sự cương quyết và niềm tin vững chắc. Sinh linh bé nhỏ này là của cô. Sau này thế nào cô cũng không quan tâm, nhưng tuyệt đối không ai giành được đứa con từ tay cô, kể cả anh!

Những mảnh lụa mềm mịn được cắt rời từng miếng nhỏ rồi khâu thành áo bằng đường kim mũi chỉ tinh tế. Trong lúc khâu vá, cảm giác sốt ruột dường như dần giảm bớt. Những tình cảm sâu sắc trước đây đều trở nên nhỏ bé khi so sánh với tình cảm mới này. Bởi vậy, khi đêm đến, bị bà Orn giục đi ngủ, Angsumalin còn lén đem đồ vào làm tiếp trong phòng. Đèn dầu tỏa ánh sáng dìu dịu hắt lên tấm rèm cửa sổ, làm hiện lên bóng cô gái đang cắm cúi ngồi khâu áo. Cô chẳng bao giờ biết rằng ở bến nước cách đó không xa có một người đàn ông cao lớn đang ngồi duỗi chân châm thuốc hút, lặng lẽ dõi theo cái bóng đen đen ấy. Mấy lần, điếu thuốc lá hút dở còn hơn nửa bị vứt xuống dòng nước, anh cựa quậy toan đứng dậy, nhưng rồi lại ngồi xuống, bắt đầu châm điếu mới như thể không biết quyết định ra sao. Khi chiếc đèn dầu được vặn nhỏ, di chuyển rồi vụt tắt, anh cất tiếng thở dài. Ngọn lửa lập lòe ở chỗ cái bóng đen, điếu thuốc cuối cùng được rít đỏ rực mấy hơi liên tiếp trước khi ném bỏ. Sau đó, thân hình cao lớn di chuyển, biến mất vào bóng tối một cách lặng lẽ.

Tiếng động cơ, tiếng cần trục làm việc, và tiếng hò hét ra lệnh ầm ĩ cũng chưa bao giờ ảnh hưởng đến độ tập trung làm việc của người đang ngồi nhìn đống bản vẽ nhiều như hôm nay. Nhiều lần, những cây bút chì vót nhọn bị ném xuống bàn gãy cả đầu, sau đó anh lại cố gắng kiềm chế, cầm cây khác lên tiếp tục làm việc nhưng rồi kết quả cũng không khác là mấy. Trên cái bàn đầu chỗ nằm cũng thế, ngoài những cuộn giấy để làm bản vẽ bày la liệt còn có hai lá thư vứt lẫn vào. Một bức thư đóng dấu công vụ của quân đội thông báo kết quả việc xin chuyển địa điểm công tác. Còn một bức nữa gửi đến từ quê nhà xa xôi mà anh đọc đi đọc lại nhiều lần, nội

dung lá thư tràn ngập tình thương, nỗi lo lắng, niềm xúc động, cuối cùng là sự sung sướng và hồi hộp trước tin mừng anh báo về. Nhiều câu, nhiều đoạn liên tục nhắc chàng trai phải đưa hai thành viên mới trong gia đình về thăm quê nhà... Kobori đập cái bút chì cuối cùng xuống gãy dập trong tay rồi thả người dựa vào lưng ghế. Tiếng lính canh ca đêm nói chuyện với ai vọng vào tận trong này làm cảm giác bực bội tăng thêm bội phần. Anh liền hỏi vọng ra, giọng cộc cằn:

"Shizuka ni shite kudasai-donata ga kimashitaka? Trật tự một chút nào. Ai đến đó?"

Lính gác ngó vào, nét mặt lúng túng. Chàng trai quát thêm câu nữa:

"Demas! Đi ra."

Anh chàng kia nhanh chóng tránh ra ngoài. Có tiếng trao đổi khe khẽ một lần nữa rồi tắt hẳn. Kobori đưa tay rút điếu thuốc lá khỏi cái bao nhàu nát rồi châm lửa. Một lúc lâu sau, đôi mày nhăn tít mới dãn ra. Anh nhấn chuông trên bàn. Vẫn người lính gác kia xuất hiện, đứng nghiêm ở cửa, nét mặt và điệu bộ toát lên vẻ e dè hết mức.

"Donata ga kimashitaka? Ai đến vậy?"

Giọng anh đã dễ chịu hơn. Người lính nuốt nước bọt, vẻ không thoải mái.

"Hideko san ga irasshai mashita!"

Câu nói "Cô Hideko đến" làm chàng trai đứng bật dậy khỏi ghế, lao về phía cửa khiến người lính vội vàng lánh mình sang một bên. Nhưng dọc hành lang mới dựng lại trống không, giữa sân chỉ có những thùng máy để bừa bãi, không có bóng dáng Angsumalin. Anh thở dài, quay về phòng lấy chiếc mũ trên bàn, rồi bước đi phăm phăm, vòng ra bên hông xưởng để rẽ vào cây cầu bắc qua con lạch ngăn cách khuôn viên xưởng với khu vườn cây trái um tùm. Vừa đi dọc nửa đường anh đã dừng sững lại vì xưởng máy phía sau vang lên tiếng hò hét ầm ĩ, một lát sau thì có tiếng vật gì rất nặng trượt rồi rơi xuống rầm rầm!

Kobori chạy về phía xưởng máy, luôn miệng hỏi suốt dọc đường:

"Doushita no desuka?... Xảy ra chuyện gì vậy?"

Mấy người lính chạy ra từ các phòng làm việc đều lớn tiếng đáp giống nhau:

"Nani ka wakarimasen! Vẫn chưa biết ạ."

Khi đến gần anh mới thấy rõ cảnh cỗ máy lớn bị rơi xuống sàn. Người Thái Lan điều khiển đang đứng gục đầu tuyệt vọng giữa tiếng xì xào của mọi người xung quanh.

"Chuyện gì thế?"

Kobori hét hỏi lần nữa khi lính và công nhân rẽ ra nhường lối.

"Máy nặng quá ạ. Cần trục và dây kéo thì quá cũ nên đứt dây rơi xuống."

Vừa nói, anh ta vừa kéo sợi dây kẽm cỡ lớn bằng ngón tay cái có vết đứt lên đưa cho anh xem. Nét mặt anh ta tái nhợt đi khi bắt gặp ánh mắt sắc sảo.

"Nó bị rão từ hôm qua rồi. Tôi đã báo với kỹ sư phụ trách nhưng ông ấy bảo cứ dùng tạm đã vì chưa có đồ thay thế, tôi cũng không biết phải làm thế nào."

"Thôi được rồi, được rồi. Tôi sẽ đi tìm thử ở nhà kho Bangkok Noi. Giờ phải tìm cách nhấc cái máy này lên sửa đã. Huy động tất cả mọi người trong xưởng đến. Mau lên."

"Tôi không có lỗi phải không, kỹ sư trưởng?"

Câu hỏi ấy nghe có vẻ đã đỡ lo hơn. Kobori khẽ gật đầu:

"Nhưng đừng để xảy ra sai sót thường xuyên. Máy móc cũ cần sửa đã đầy ra đây rồi, nếu phải sửa cả máy mới nữa thì càng nhiều việc hơn."

Một sĩ quan khác, có vẻ như là người sẽ thay vị trí của anh than phiền:

"Baka rashi koto desu... Thật là không ra sao cả!"

Chàng trai ném cái mũ xuống thùng gỗ, xắn tay áo lên cao rồi quay sang trả lời bằng tiếng mẹ đẻ một cách điềm tĩnh:

"Thế anh muốn đổ lỗi cho ai đây? Đổ lỗi cho người làm thuê trong khi anh ta đã báo cáo với sĩ quan phụ trách là có thể sẽ có thiệt hại xảy ra rồi à? Hay đổ lỗi cho người của mình trong khi anh ta phải ra lệnh làm việc tiếp chỉ vì không thể tìm được đồ thay thế ư?... Chiến tranh là thế đấy. Đừng nói

gì đến máy móc, ngay cả con người cũng tan nát."

Câu cuối giọng anh nhỏ dần, vết thương lòng mà anh phải chịu đựng là bằng chứng rõ ràng cho điều ấy. Một lúc sau, thân hình cao lớn đã lẫn vào đám lính và công nhân, bắt đầu miệt mài làm việc, bỏ chuyện riêng lại đằng sau, và quên bẵng luôn cả việc anh vừa định làm.

Bà Orn dựng buồng chuối to mới cắt về vào cạnh cầu thang, rồi quay ra hỏi con gái đang rẽ khỏi bụi cây chầm chậm đi vào, sắc mặt cô hơi xanh xao nhưng bình thản.

"Ủa... sao con bảo là đem quần áo Dookmali sang bên xưởng cho nó cơ mà?"

Bàn tay đang cầm cái túi giấy hơi gân lên, giọng trả lời nghe khô khốc.

"Dạ... con đi rồi ạ nhưng... không gặp."

"Nó đi đâu à? Hay là sang sông?" Hỏi rồi, bà lại nói tiếp: "Sao con không gửi lại? Mà thật ra, mẹ nghĩ thể nào nó cũng tự về nhà thôi. Con chưa nên đi lại nhiều. Ngày mai, mẹ đang định đi chọc một gùi bông gòn, thấy quả nó vỡ ra trắng cả cây rồi. Bà muốn nhồi nệm trẻ con. Vải trắng mà Dookmali nó gửi về có mà dùng làm nệm, làm tã được đến ba đứa ấy. Trông thế là thể nào cũng chiều con lắm!"

Angsumalin né qua mẹ đi lên trước. Bà Orn theo sát đằng sau.

"Cẩn thận nhé con, kẻo lại ngã xuống đấy."

Không đời nào cô để mất niềm hy vọng cuối cùng này. Đứa con là hy vọng cuối cùng của cô bởi sự việc lúc nãy là bằng chứng rõ ràng rằng người ấy đã hoàn toàn không còn chút tình cảm nào với cô nữa. Suốt thời gian qua, cảm giác nhớ nhung bứt rứt, và hy vọng chỉ bé như đầu ngón tay rằng có thể giải thích mọi chuyện cho anh khiến cô gái cứ mỏi mòn chờ đợi. Cô trông chờ cho tới khi cạn kiệt sự kiên nhẫn, và cả lòng tự tôn cùng với kiêu hãnh. Nếu như từ trước đến nay, trong mối quan hệ của hai người anh đã luôn là người cho đi, tại sao bây giờ cô không thể đáp lại anh chứ? Bởi thế mà khi bà Orn bình luận:

"Dookmali nó không về nhà bao nhiêu ngày nay, không hiểu quần áo thì làm thế nào?"

Angsumalin bèn quyết định dừng việc đang làm dở lại, một lát sau, cô xách cái túi giấy đựng quần áo bước men theo lối đi quanh co dẫn sang xưởng, bước đi dứt khoát, không chần chừ lưỡng lự. Suốt dọc đường, cô luôn tự hỏi:

"Nếu gặp anh thì biết nói thế nào?"

Thật khó khăn cho người lòng dạ sắt đá luôn sống kiêu hãnh lần đầu tiên phải xuống nước làm lành. Lối đi cắt ngang qua hố bom cũ giờ đây ngập nước đến miệng, bèo tấm nổi kín.

Bụi súng cô thả vào giờ đã nở hoa trắng muốt tương phản với màu vàng óng của nhị hoa bên trong. Dấu vết của chiến tranh và sự hủy diệt đã bị thiên nhiên và thời gian xóa nhòa. Vậy tại sao cô lại phải giữ mãi vết thương lòng và khắc sâu nỗi hận thù?... Tại sao cô không để cho thời gian và tình cảm tự nhiên của con người xóa nhòa cảm giác cũ và thuận tình tiếp nhận những điều mới mẻ đến với mình?

Có cần thiết phải duy trì tình trạng chiến tranh giữa cô và anh vĩnh viễn không, trong khi cô thừa biết trái tim mình thế nào!

Bởi vậy, đôi bàn chân bước qua cây cầu bắc sang phía xưởng đóng tàu càng trở nên vững vàng hơn, không phân vân chút nào nữa.

Nhưng giờ đây... bàn tay đẩy cánh cửa tủ quần áo mở rộng ra run run. Những chiếc áo quân phục nặng nề đã là phẳng phiu xếp thành chồng đặt trên sàn nhà trước mặt. Angsumalin nhìn đăm đăm như xuyên qua lớp áo.

"Demas! Đi đi!"

Giọng nói dữ dằn, cộc lốc vẫn vang lên rõ rệt bên tai. Khi cô đứng trước căn phòng làm việc mới dựng lên thay thế cho tòa nhà cũ bị bom phá, cô vẫn hy vọng rằng chỉ cần có cơ hội được gặp anh một chút, một chút xíu thôi, cô sẽ bộc bạch hết nỗi lòng với anh, rồi sau đó sẽ không cầu xin anh gì nữa. Giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống mép áo rồi nhanh chóng thấm vào lớp vải, sau đó những giọt kế tiếp cứ thế tuôn rơi...

Nền trời trên cao tối thẫm, sao chi chít nhấp nha nhấp nháy giữa không gian bao la vô tận. Ánh đèn dầu từ những con thuyền xuôi ngược le lói. Người đang ngồi khoanh tay trước ngực ở cây cầu bến sông lặng yên như

tượng, dường như không để tâm đến bất cứ điều gì. Đôi mắt dõi nhìn ngọn đèn sáng hiện ra phía trên những ngọn cây đăm đăm như thể chưa bao giờ được thấy. Lâu lâu lại nghe tiếng ròng rọc rít lên vì phải kéo vật nặng, tiếng kim loại va đập và tiếng hiệu lệnh theo gió vang vọng tới. Nhưng không bao lâu nữa, những âm thanh ấy sẽ chẳng còn ý nghĩa gì bởi người ấy sắp sửa vứt bỏ mọi thứ lại đằng sau, tất cả... Đom đóm bay qua từng đám, ánh sáng mờ dịu khi tắt khi lóe lên từng hồi... Cô cũng không khác gì đom đóm trong câu chuyện cổ ấy, phải kiếm tìm người yêu một cách đơn côi.

Con thuyền gỗ nhỏ trôi theo dòng nước, cố gắng cắt ngang dòng nhưng không chống chọi nổi dòng nước xiết nên phải xuôi dòng rồi mới lái đuôi cập vào bờ lần nữa. Người trên thuyền nói chuyện râm ran nhưng cô gái cũng không chú ý, dù có nghe thấy loáng thoáng:

“Lão Bua, ông chèo cho nó nhanh hơn một tí đi chứ.”

“Ối, tôi cũng đang chèo hết sức đây. Ông còn muốn thế nào nữa?”

“Thế sao thuyền không đi gì thế? Tôi vừa lái vừa chèo hết sức rồi.”

“Thì già rồi chứ còn sao, sức nó giảm sút. Kìa, ai ngồi thù lù chỗ đầu cầu thế kia?”

Thắc mắc ấy làm con thuyền lơi tay chèo, hơi chững lại.

Người ngồi giữa thuyền ngó lên nhìn rồi nói khe khẽ, khác hẳn với người ngồi phía cuối cất giọng oang oang:

“Phải rồi, người bé tí, hay là trẻ con?”

“Trẻ con nhà nào lại ra ngồi ở đây?”

“Thì ông ngồi gần hơn thử nhìn xem. Nhỡ có gì bất thường còn chuồn luôn. Chứ liều mạng lên bừa có cơ toi. Chỗ này là khu vực hoạt động của phe nó cả.”

“Ai đó?”

Có tiếng gọi vọng lên nhưng Angsumalin chẳng buồn đáp lại bởi biết rõ lão Pol với lão Bua đến tìm thể nào cũng đem phiền toái đến cho mình, không vật chất thì cũng tinh thần.

“Hay là ma?”

Người ngồi giữa thuyền lại yêu cầu gì đó khe khẽ. Giọng lão Pol vang

lên:

“Thế thì được rồi, cập bến thì cập bến. Nhưng nhớ gặp ai thì không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Con thuyền lượn vòng, cập vào cầu thang bến nước. Khi cô gái cựa quậy quay ra nhìn, thân hình cao cao ngồi giữa vụt đứng dậy khiến chiếc thuyền tròng trành. Lão Bua kêu lên rầm rĩ:

“Từ từ nào, kẻo lật thuyền.”

Nhưng người đó không thèm nghe, nhanh chóng nhảy lên cầu thang.

“Angsumalin!”

Giọng trầm ấm gọi tên đầy mừng rỡ. Thoạt tiên, giọng nói quen thuộc đánh thức giác quan đang tê liệt của cô, nhưng rồi Angsumalin chợt thấy tim như thót lại giây lát. Cô vội ngước lên nhìn.

“Angsumalin!”

Tiếng gọi lần thứ hai nghe hơi run rẩy, rồi một vòng tay vững chãi ôm choàng quanh cổ cô gái, kéo cô sát vào ngực mình.

“Ang... người ta về rồi. Anh đã nghĩ là thể nào cũng gặp em ở đây chứ không phải đâu khác mà.”

Đầu tiên, cô gái đờ người đứng yên vì sửng sốt, rồi định vùng ra, nhưng khi nghe thấy câu nói ấy, đầu gối cô bủn rủn như muốn sụp xuống.

“Ang... còn nhớ ai không? Gặp em anh sung sướng quá.”

Gương mặt cúi xuống bị lấp bóng, hàm răng trắng sáng lên, đôi mắt Wanas long lanh trong bóng tối. Cô gái đờ người ra mất giây lát.

“Nas, Wanas!”

“Phải... Nas đây. Lúc nãy thấy em ngồi trong góc khuất, vẫn nghĩ là không nhận lầm... Em có mừng không?”

Cô gái chỉ lặp đi lặp lại tên anh bằng giọng nghẹn ngào pha lẫn tiếng nức nở. Tay cô vuốt tấm lưng rộng ấy như muốn tin chắc rằng thân hình đó là người thật.

Chương 84

"Nas, đến đây bằng cách nào?... Làm thế nào mà đến được thế này? Sao bảo bị giam cục Điều tra cơ mà? Mà người ta bảo anh bị thương có phải không?

Bị ở đâu đưa xem nào?"

"Hỏi từng câu một thôi."

Wanas vừa nói vừa cười vui vẻ, giọng anh trầm ấm. Khi vòng ôm từ từ nới lỏng, Angsumalin chợt lùi lại vì giờ mới nhận ra sự gần gũi quả mức, nhưng tay vẫn nắm chặt tay.

"Ngồi xuống đã nào, hay là lên nhà nói chuyện? Mẹ em mà thấy anh chắc là mừng chết mất. Anh ghé về nhà chưa?"

"Được rồi, ngồi đây thì hơn vì anh chỉ ghé qua được một chút thôi. Có việc gấp phải làm nhưng tiện đường đi qua, không kìm lòng được."

Bóng người chỉ thấy thoang thoáng trong màn đêm trông cao lớn, vạm vỡ, ra dáng một người đàn ông trưởng thành. Bàn tay nắm lấy tay cô gái cũng thô ráp, nhưng hơi ấm lại không giống với một người khác! Angsumalin chầm chậm rút tay ra nhưng anh vẫn nắm chặt lấy không chịu buông dễ dàng.

"Nhớ em quá. Giờ thấy mặt nhau rồi vẫn không biết diễn tả sao cho hết là nhớ em đến mức nào. Lúc bị bắt còn chỉ tâm niệm là sống hay chết cũng không sao, chỉ cần được thấy gia đình, trông thấy Ang một chút là đủ."

"Thế anh bị thương ở đâu?"

"Tay trái rạn xương nhưng không đến mức gãy. Bọn anh nhảy dù nhầm xuống rừng, tay trái va vào cây. Chính quyền tỉnh ấy chưa hiểu rõ sự tình nên bắt cả bọn giao về đây... Chuyện dài lắm, kể ba ngày ba đêm không hết."

"Thế sao mà anh thoát ra được, hay là trốn ra?"

“Không phải trốn vì biết nhau cả. Đến đêm họ thả ra để mình hoạt động, ban ngày lại vào phòng giam để người ta thấy. Hôm nay anh có việc, ghé qua được một tẹo thôi. Nếu thong thoáng thì hôm khác anh sẽ lại lẻn đến. Anh cũng đã về nhà đâu, không biết bố mẹ đã biết gì chưa.”

“Chắc chưa biết gì đâu nhưng em cũng không dám nói với hai bác, sợ sẽ giật mình giật mẩy.”

“Tối rồi. Để hôm khác rồi anh sẽ lén về. Ang thế nào, có khỏe không em?”

Câu hỏi làm cô gái thấy tim mình lập tức thót lại, giọng trả lời liền không được tự tin.

“Cũng khỏe ạ.”

“Em biết không? Lúc chiến tranh nổ ra, anh chỉ muốn về nước, lòng dạ không yên mà không biết làm thế nào, vừa lo vừa khổ sở, tưởng buông xuôi rồi. Chỉ khi biết là sẽ được về hoạt động ở khu vực này mới thấy có chút hy vọng được về nhà. Lúc máy bay bay qua lãnh thổ Thái Lan, cho dù ai cũng biết là tối om và cao thế, có muốn nhìn cũng không thấy gì mà bọn anh vẫn cứ ngong ngóng nhìn xuống dưới.”

Không ai kịp để ý có một bóng người nữa đi vòng qua bụi cây tiến vào, nhưng rồi cái bóng ấy chợt chững lại đứng yên hồi lâu trước khi quay lưng về theo lối cũ, lặng lẽ biến mất vào bóng tối.

“Bố mẹ anh khỏe không?”

“Khỏe làm sao được, lo cho con trai từng hơi thở.”

“Thế bà ngoại có sợ báo động không?”

“Sợ đến mức hết cả sợ rồi.”

“Ang có nhớ Nas chút nào không?”

Có nhớ chút nào không?... Câu hỏi này nếu là hồi trước, Angsumalin đã có thể đáp ngay mà không cần suy nghĩ, nhưng giờ đây nó lại khiến cô thần người trong một thoáng... Phải, đúng là cô có nhớ anh, nhưng đó là sự quan tâm, lo lắng và khổ sở vì lời hứa của mình. Nó không giống cảm giác lòng dạ như bị thiêu đốt, vừa hạnh phúc lại vừa đau đớn khi nhớ tới người luôn hiện lên rõ mồn một trong tâm trí cô bấy lâu nay. Mặc dù chỉ cách có

mấy hàng cây ngăn cách, vậy mà nỗi nhớ lại tràn ngập tâm can hơn cả khi cô nghĩ đến người ở xa!

"Nas..." Giọng cô nghe không chắc chắn lắm: "Mình xa nhau lâu quá rồi. Tình hình đất nước và bao nhiêu điều khác đều thay đổi rất nhiều..."

"Ang định nói đến chuyện đã xảy ra phải không?"

"Nas..."

Cô gái thốt lên rồi lập tức im bặt. Bàn tay to vẫn bóp chặt tay cô gái. Giọng nói của anh đang vui vẻ bỗng trở nên nghiêm nghị:

"Nếu em định kể chuyện đó thì không cần đâu. Anh đã biết hết rồi, biết từ trước khi về nước nữa!"

"Thế nên anh mới muốn về để nhìn mặt ư?"

"Không phải 'về để nhìn mặt' mà người ta muốn 'gặp mặt' thì đúng hơn. Vì đối với người ta, cho dù thế nào đi nữa, trái tim cũng không đổi thay!"

Cuối câu, giọng anh hạ thấp xuống và run run bởi cảm xúc trong lòng.

Lúc thẩm vấn cũng có người nói thầm bảo cho biết người phiên dịch ấy là ai. Trông dáng điệu, cử chỉ, phong thái, mặt mũi anh ta được lắm, nói năng lịch sự. Nhưng không biết anh ta có biết Nas là ai không..."

"Anh ấy biết..." Cô gái xen vào khe khẽ: "Vì chính anh ấy là người báo tin Nas bị bắt."

"Nếu như vậy thì coi như anh ta là một người lính thực thụ, cả lời nói lẫn hành động đều không lộ cho ai thấy là anh ta đang nghĩ gì."

"Cái người kể cho anh biết, họ nói thế nào?"

"Người ta bảo Ang phải kết hôn chủ yếu vì lý do chính trị."

"Sao anh lại tin họ?"

"Vì đó là người đưa tin của bố em mà."

Cô gái thở dài, suốt thời gian qua, bố cô không hề để lộ gì về đường dây liên lạc này.

"Khi mới biết tin, anh cảm thấy cả thế giới như sụp đổ vậy, như mình đánh mất trái tim, chỉ còn thân thể biết đi lại, làm việc, có sống hay chết khi đó cũng không cảm thấy gì nữa rồi."

“Kìa... Nas.” Cô gái khoát tay, thốt lên xúc động.

“Phải rất lâu anh mới nghĩ được thông suốt, tự nhủ với mình rằng không có gì lạ khi Ang phải chấp nhận cưới vì chính trị vì sự an toàn của tổ chức. Bởi trong thời khắc nguy cấp như thế này, ai cũng phải góp phần mình nếu giúp được. Đến khi nghĩ thông rồi thì lòng cũng vẫn không yên, lo là Ang sẽ bị anh ta bắt nạt. Nào lo, nào sợ đủ mọi thứ cho đến khi gặp được ông Michael... ông ấy bảo Ang đã cứu ông ấy, rồi còn kể chuyện cho anh nghe, thành thử anh bỗng không chắc là những gì anh hiểu từ đầu có chính xác không. Nhất là những điều ông Michael kể về anh ta. Đến giờ, lại được thấy tận mắt nữa. Nói đúng ra thì anh ta cũng là người tốt, đúng không?”

Không có câu trả lời, rồi tiếng thở dài của chàng trai lại cất lên.

“Một câu hỏi khó trả lời phải không? Đúng như ông Michael nhận xét, Ang là người quá tự tôn, kiên định, không chịu chấp nhận sự thật hay thay đổi một cách dễ dàng. Nhưng trong tình cảm thì không thể tự tôn được. Em có thể đích thân khẳng định với anh là em cảm thấy thế nào được không? Em cứ nói đi Ang, anh có thể chấp nhận được hết...”

“Em không nói được, anh Nas.” Giọng cô nghe như xen lẫn tiếng nghẹn ngào.

“Đối với anh... chuyện em lấy chồng không còn gây sốc nữa. Nếu như em phải làm vì lý do chính trị, khi nào hết chiến tranh... anh nhất định sẽ quay lại cưới em! Nhưng nếu có những lý do khác, em phải tự hỏi trái tim mình...”

“Em rất tiếc, anh Nas, vì không thể giữ lời hứa với anh.” Cô gái thầm thì với cảm giác day dứt trong lòng.

“Hãy quên nó đi. Lời hứa đó là anh cố tình tìm cách rang buộc em đấy. Đừng nghĩ về nó nữa!”

“Nas!” Cô thốt lên ngạc nhiên pha lẫn nhẹ nhõm:

“Anh Nas, anh không cần em giữ lời hứa đó thật à? Không giận em ư?”

“Giận em làm gì khi anh đã cố ép em phải hứa với mình. Đó là sự ích kỉ của người con trai muốn cô gái mình yêu phải đợi chờ hết năm này đến

năm khác mà không cần quan tâm cô gái ấy có yêu mình không, và nếu trong khoảng thời gian chờ đợi, người con gái có đem lòng yêu ai khác thì lại làm ầm lên.”

“Nas, em chưa từng nghĩ như vậy, ngoại trừ...”

“Em đã khổ sở vì chuyện này hả?”

“Em cũng không biết nữa.” Cô gái thì thầm như không hiểu chính mình: “Em cũng không chắc rằng em là người thế nào, rằng em đang cần gì nữa.”

Đây đúng là giọng điệu của cô bé Angsumalin khi nhờ cậy người vừa là bạn vừa là anh trai vào những lúc có việc nguy khốn không biết phải xử lý thế nào.

“Vừa nãy, bác Pol với bác Bua bảo là...” Anh ngừng lại khẽ thở dài: “Ang sắp có... em bé...”

“Phải, anh Nas.”

Lời xác nhận nghe toát lên niềm tự hào, tin tưởng, thể hiện tình cảm tự sâu trong tim.

“Nếu vậy...” Wanas kìm nén cảm xúc để giọng nói nghe đều đều như thường: “Em cũng nên quyết định rồi. Dù gì thì gì anh ta cũng là... bố của con em, và anh ta cũng là người tốt. Những việc khác hãy bỏ qua, đừng bận tâm đến làm gì. Chỉ trừ phi em chung sống với anh ta vì lý do khác, nếu vậy thì như anh đã nói với em đấy, khi nào hết chiến tranh, nhất định anh sẽ quay về cưới em!”

“Cảm ơn anh, anh Nas... Cảm ơn anh...”

“Anh có việc gấp, phải đi đây, biết đâu hôm khác lại có thể đến nữa. Em hãy nghĩ cho kỹ. Nếu em yêu ai đó thì hãy thể hiện tình yêu ấy, rồi em sẽ biết rằng, tình yêu giống như ánh sáng ấm áp trong tim không bao giờ tắt. Anh phải đi đây...”

“Sao phải vội thế anh Nas? Ở lại nói chuyện tiếp không được sao?”

“Hôm nay thì không, nhưng anh sẽ tìm cơ hội lẻn đến nữa. Anh ta có nhà không?”

“Không, gần đây bận bịu ở bên xưởng. À, anh Nas, tình hình ở Miến

Điện ra sao?"

"Diễn biến có vẻ xấu. Có chuyện gì à?"

"Kobori, anh ấy sẽ chuyển đi Miến Điện." Đây là lần đầu tiên, cô thể hiện sự quan tâm lo lắng một cách rõ rệt qua giọng nói.

"Nếu không nhất thiết thì đừng nên đi. Bây giờ, chiến sự đang trở nên ác liệt hơn... Anh ta bên xưởng kia à?"

Wanas hất hàm sang phía hàng cây dưới ánh đèn sáng rực. Angsumalin chậm rãi gật đầu.

"Anh ấy là kỹ sư trưởng ở đó."

"Hừ... không cách xa Bangkok Noi là mấy..."

Anh thì thào, giọng nghe là lạ, rồi đăm chiêu suy nghĩ một lát.

"Nhắc anh ta một cách gián tiếp, đừng để nhận ra. Đừng đi sang khu Bangkok Noi khi có máy bay ném bom..."

"Nas, người ta đồn việc anh về nước thực hiện nhiệm vụ..."

"Phải." Chàng trai lặng lẽ xác nhận.

"Nhớ cẩn thận đấy anh Nas."

"Không sao đâu. Em cũng vậy... thời gian này, tránh thật xa khu Bangkok Noi vào nhé. Anh đi đây... gần đến giờ thi hành nhiệm vụ rồi."

Wanas quay đi, bước xuống con thuyền đang chờ ở chân cầu. Angsumalin ngó xuống lo lắng dặn dò:

"Nhớ cẩn trọng đấy. Chèo thuyền nổi cơ à?"

"Có chèo nổi đâu, tay trái vẫn chưa lành, chỉ còn mỗi tay phải, đánh tín hiệu phát thanh được cũng đã may mắn lắm rồi. Đừng quên cả hai điều anh dặn đấy."

Con thuyền nhỏ lao nhanh theo dòng nước rồi mất hút vào bong tối. Angsumalin nhìn theo thở dài. Cảm giác vừa nặng nề vừa lo lắng vẫn trói chặt trái tim khiến cô luôn phải bận tâm giờ đã tiêu tan... Cô được tự do rồi! Không còn lời hứa hẹn nào ràng buộc nữa! Bầu trời tăm tối mù mịt bỗng như quang đãng đến mức nhìn rõ ngàn sao nhấp nháy sáng rực rỡ... Nếu em yêu ai đó thì hãy thể hiện tình yêu ấy. Cô được tự do lựa chọn yêu

ai đó rồi, không đúng sao?... Những việc khác hãy bỏ qua đừng bận tâm đến làm gì. Phải rồi, sao cô còn phải để ý đến gì khác nữa. Cô gái thở phào nhẹ nhõm cả lòng, bỗng cảm thấy muốn bật cười thành tiếng... Gió mát hiu hiu đưa hương hoa nhài thanh nhẹ lan tỏa khắp nơi... Dookmali[48]! Cô gái nghĩ đến cái tên bà mẹ đặt cho dễ nhớ mà không khỏi buồn cười... Dường như người ấy đã chiếm được cảm tình của mọi người bằng trái tim trong sáng của mình, anh vẫn từng bảo rằng nó chỉ thuộc về một mình cô! Ánh sáng từng bị che giấu trong tim bao lâu nay giờ bỗng bừng lên, ấm áp và tươi vui... Trong tâm trí cô, hiện lên rõ nét gương mặt trẻ trung, đôi môi khẽ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng.

"Hideko, anh yêu em!"

Angsumalin bỗng cảm thấy nóng lòng, chỉ muốn gặp người ấy ngay lập tức... Lần này, cho dù phải chờ đợi anh lâu thế nào, cô cũng nhất quyết gặp anh cho bằng được...

"Demas! Biến đi!"

Cô rất muốn biết nếu mình bước vào đối diện với anh ngay lúc câu nói này bật ra thì anh sẽ nói gì tiếp theo! Anh đã luôn là người kiên trì cho đi, anh đã dành cho cô cả tình yêu, tình thương và sự độ lượng không bao giờ cạn. Tại sao cô không thể dành những điều ấy cho anh đền đáp lại?

"Kobori, đừng đi Miến Điện nữa!"

Cô gái quay lưng, vòng qua trước nhà rẽ vào con đường quanh co dẫn sang xưởng đóng tàu. Bụi hoa nhài lớn dọc đường ra hoa trắng xóa khiến Angsumalin không thể không cúi xuống ngắt một cành. Cách đây không lâu, trước khi xảy ra chuyện, anh từng chăm chú ngắm nhìn bông hoa bé nhỏ có hương thơm dịu mát, những cánh trắng tinh khiết xếp ken vào nhau từng lớp ấy. Khi biết tên loại hoa này, anh còn lấy bông hoa từ trên tay cô, đưa sát mũi ngửi, đoạn ngẩng lên nhìn cô khoái chí, lại còn cười khoe hàm răng trắng bóng đều tăm tắp.

"Hay quá. Khi nào tôi không ở nhà thì em có thể hái hoa này đặt bên gối, coi như thay mặt tôi."

Giờ đây, cô muốn đem cành hoa bé xinh này đưa trả cho anh mà bảo:

"Anh nhận lại hoa của anh đi, rồi hãy về nhà của chúng ta!"

Chương 85

Lối dọc theo bờ đất kết thúc con kênh ngăn cách khu vườn với xưởng đóng tàu không xa mấy, nhưng lúc này cảm giác sốt ruột của người vừa đi vừa chạy khiến cho thời gian như kéo dài ra. Bóng tối um tùm của cây cối làm cô nhiều lúc giật mình nhưng cảm giác nôn nóng trong lòng khiến không gì có thể ngăn cản cô được nữa. Khi đến cây cầu gỗ hẹp bắc sang phía hàng rào dây kẽm gai có người lính canh đang đứng nghiêm, cô gái thở dài một hơi. Ngọn đèn pha lớn chiếu sáng lòa, công nhân đi lại tấp nập, cái bóng lờ mờ của dãy nhà gỗ thâm thấp... chỉ một cánh tay với thôi là cô sẽ được gặp anh!

Vừa thấy cô gái, người lính gác đứng nghiêm chào.

"Douzo o hairi nasai... Xin mời vào ạ."

Vừa nói, anh ta vừa sốt sắng mở rộng cánh cổng.

"Kỹ sư trưởng có ở phòng không?"

Angsumalin hỏi lại cũng bằng tiếng Nhật. Câu hỏi ấy làm cho một người lính canh khác, có vẻ như vừa thay ca xong, đang chuẩn bị rời khỏi đó, vội ngó lại bảo:

"Ơ, thấy kỹ sư trưởng đi ra từ đây một lúc lâu rồi mà."

Người lính đầu tiên bèn giải thích:

"Lúc tôi mới đến thay ca còn nghe thấy kỹ sư trưởng lệnh cho đem thuyền ra bến đợi, có thể sẽ đi tiếp đến Bangkok Noi."

"Thế à? Cảm ơn nhé."

Cô gái thở dài, quay về, thả bước chân chậm lại. Cô nở nụ cười... Cuối cùng anh cũng về nhà, về tìm cô!... Lúc này có khi lại đang đôn đáo đi tìm cô rồi cũng nên. Những ngọn cây bị gió thổi lao xao cành lá, làm lộ ra bầu trời dát đầy sao lấp lánh trên cao.

Ơi này ánh sao sa,

Lấp lánh ngàn cao tỏa rạng ngời

Ánh sao hay mắt người thương nhớ

Trói trọn lòng ta, trói trọn đời.

Bài thơ cũ thuở xưa chợt vang lên trong tâm trí đang nở hoa. Đôi mắt sắc, đen láy ấy vẫn luôn tỏa rạng những tia sáng của tình yêu. Xuất thân của cô và anh thế nào giờ không quan trọng nữa... Nhưng hiện tại... và sau này sẽ chỉ có cô với anh mà thôi. Mọi thứ trên đời, dù là chiến tranh hay hoàn cảnh cũng mặc kệ, chỉ cần cô và anh bên nhau! Tương lai như thế nào cũng tùy số phận định liệu... Đóa hoa nhài kép nở xòe trong tay thơm ngát. Angsumalin đưa lên chạm vào môi mình, thầm thì gọi tên anh với tình cảm yêu thương sâu sắc từ sâu trong tim.

"Kobori!"

Cô gái vội bước lên cầu thang, mong ngóng được nghe thấy tiếng nói trầm ấm trò chuyện với mẹ. Bởi vậy, khi vừa bước lên khỏi cầu thang, cô đã đưa ánh mắt nhìn khắp lượt... Dọc mái hiên le lói ánh sáng đèn dầu, bà Orn đang bận bịu sấy hết lá trầu này đến lá trầu khác, còn bà ngoại cô thì giúp xếp thành từng chồng.

"Ang... mẹ đang lo cho con đây, biến đi đâu lâu thế?"

"Kobori có về không hả mẹ?"

Giọng cô vang lên trong trẻo. Không thấy người mình đang tìm, Angsumalin liền đưa mắt nhìn vào phòng trong, chắc anh ấy ở đó! Nhưng vừa định bước vào, cô đã chững lại.

"Ơ... có thấy nó về đâu con."

Câu trả lời đầy vẻ ngạc nhiên của mẹ làm trái tim đang căng đầy hy vọng đột ngột xẹp xuống.

"Con thấy nó ở đâu?"

"Vừa rồi con đi sang xưởng, lính gác bảo là Kobori qua đây à hay là..."

Nét mặt vừa tối đi chợt bừng lên niềm hy vọng mới. Cô nói nhanh như gió:

"Hay là đi ra bến sông? Vì anh ấy dặn đem thuyền đến đón để đi Bangkok Noi."

"Đi đâu mà giữa đêm hôm thế này?"

"Chắc có công vụ gấp ạ nên ghé qua đây rồi đi luôn. Để con đi xem ngoài bến."

"Hừ... nếu có về thì thể nào nó cũng lên nhà, con ạ. Tối rồi... con cứ đi lên đi xuống rồi lại ngã đấy."

"Không ngã đâu ạ, nhất định con không để trượt chân đâu. Con có điều này cần phải nói với anh ấy. Cũng là việc gấp!"

Giọng nói pha lẫn tiếng cười trong trẻo, cô nhanh chóng quay lưng đi xuống cầu thang. Người bà nhìn theo, chầm chậm lắc đầu:

"Cái Ang này như lên cơn đồng bóng, lúc thì làm mình làm mẩy với người ta, đến lúc lại muốn gặp cho bằng được."

"Cái tính chúa hay dỗi mà mẹ."

"Thì đấy, Dookmali nó cũng chịu khó làm lành thật."

Bà Orn bật cười. Chàng trai ấy là ai, từ đâu đến, dường như không còn quan trọng nữa, bởi điều quan trọng nhất với trái tim người mẹ là cậu ta đã tận tâm dành trọn tình yêu cho con gái bà như thế nào. Suốt thời gian qua, chàng trai ấy đã chứng tỏ cho bà thấy rằng tình yêu của anh dành cho con gái bà là vô hạn, và rằng mọi bà mẹ đều có thể tin tưởng gửi gắm cuộc đời về sau của con mình cho anh và cô con gái sẽ có được cuộc sống hạnh phúc, thanh bình thực sự.

Cây cầu bắc ra bến nước vắng lặng, chỉ có bóng tối mờ mịt bao trùm. Đom đóm quanh cây bần ven sông tỏa sáng lập lòe. Tiếng động cơ xuồng máy quen thuộc vang lên xa xa, luồng nước sủi bọt sóng từ đuôi xuồng còn đang lan ra trăng trắng. Angsumalin ngó theo thở dài... Có xa là mấy... chỉ một tầm tay với... thế thôi... vậy mà sao lần nào cũng lỡ nhau... Nếu như anh qua nhà, hay cô xuống bến mau hơn tẹo nữa... là đã được gặp nhau. Chưa bao giờ trái tim cô lại thiết tha muốn gặp anh như lần này. Suốt quãng thời gian sống bên nhau, hạnh phúc trong tim luôn bị kìm nén bởi nỗi đau, sự nghi ngờ, pha lẫn hổ thẹn vì cảm giác tội lỗi. Lúc rời khỏi vòng tay ấy, trái tim luôn ngong ngóng mong chờ, vậy mà khi thấy mặt, lòng tự tôn và nỗi lo sợ ám ảnh lại thường buộc cô làm bộ xa cách. Đôi mắt anh vì

thế mà luôn ánh lên những tia trách móc và tủi thân... Rồi gần đây nhất, cô tuyên bố cắt đứt và buộc tội anh một cách nặng nề, cùng với hành động nhẫn tâm cố ý, cô đã đẩy bật anh ra khỏi cuộc đời mình!

Tại sao anh lại không ghé lên nhà một chút, rõ ràng anh đã có ý định đó? Hay là... cô gái mỉm cười:

"Cũng giận dỗi ghê cơ đấy!"

Cũng đáng thôi nếu anh có hờ hững với cô...

"Hideko, anh yêu em."

Dù xúc cảm sâu thẳm trong tim thôi thúc anh quay lại đây nhưng nếu cô kiêu hãnh, tự tôn với anh, sao anh không thể đối xử như vậy với cô? Cô đã dựng nên bức tường ngăn cách giữa hai người, chính cô phải là người đập bỏ nó đi... Đầu mẩu thuốc lá ngắn ngủn bị giẫm tắt rơi gần cầu thang, sau này Angsumalin mới thấy anh nghiện thuốc lá. Chính cô là người đẩy anh đến tình trạng này...

"Anh chàng hay dỗi!"

Niềm hạnh phúc mới trong tim khiến Angsumalin vui vẻ buột miệng nói ra thành tiếng... Chắc anh đã đứng hút thuốc đắn đo suy nghĩ hồi lâu rồi mới quyết định bỏ đi... Nếu không vì đang đêm hôm và đó là khu vực quân sự người ngoài không được bén mảng lại gần, chắc cô đã đuổi theo tìm anh bằng được... Cô sẽ chỉ nói với anh một câu thôi, rồi sau đó, đối với cô, thế gian này cũng không còn gì quan trọng nữa, ngoài anh và cô.

Làn gió thổi qua luồn cái lạnh vào sâu tận trong tim. Cành lá xao động xào xạc, nghe như tiếng ai thở dài vì buồn khổ. Mọi thứ tựa như những cái bóng mờ ảo, quạnh hiu. Bầu trời trải rộng bao la một màu tối đen... Mình sẽ chờ ở đây, chờ cho đến khi anh quay về. Có thể anh sẽ ghé lại, ai biết được. Nếu anh không ghé về thì mình sẽ sang xưởng lần nữa... Đúng như ông Michael đã nói ấy, sao lại phải kiêu kỳ với tình yêu?... Anh ấy yêu mình, và giờ đây, mình cũng đã tự do rồi, tự do yêu một ai đó... Cô gái thở dài, ngồi xuống, khoanh tay trước ngực, quay mặt ra phía lối đi, đợi chờ với một niềm hy vọng tràn trề.

Tiếng còi báo động không kích vang lên lanh lảnh, rú rít ghê rợn. Tiếng ra lệnh ầm ĩ vọng sang từ xưởng đóng tàu. Một lúc sau, tiếng cần cẩu im

bặt. Máy phát điện bị ngắt, bóng đèn tắt phụt ngay lập tức. Tiếng còi báo động dồn dập hối thúc Angsumalin vội vã quay lên nhà, tim đập run rẩy lạ thường. Bà Orn vặn nhỏ ngọn bấc dầu cho gần tắt hẳn, chỉ còn ánh sáng leo lét đủ để đổ than vào cái nồi đất và tưới nước dập lửa, rồi cất mẹt trầu không đi.

"Từ từ cũng được mà mẹ. Để con cất cho."

"Ối, sao hôm nay lại lạnh căm căm thế này không biết." Bà già run rẩy nói. Bà Orn bên khẽ bảo con gái: "Con đi chuẩn bị chăn cho bà đi. Chỗ này cứ xếp chồng lên nhau để đấy cũng được."

Angsumalin quay vào trong phòng bê ra túi thuốc cấp cứu và tấm chăn lụng thụng.

"Bên mình chắc là không sao đâu ạ. Dạo này máy bay ném bom chính xác hơn vì đâu có tổ chức bí mật chuyển thông tin địa điểm cho rồi."

Cô gái mang những thông tin mình biết ra động viên nhưng người bà vẫn không tin tưởng mấy.

"Sau này cũng không sợ mấy rồi, nhưng hôm nay nghe tiếng còi báo động tự dưng lòng dạ lại lo sợ thế không biết."

Bà Orn và Ang không nói gì thêm bởi họ cũng cảm thấy như vậy, ba người đều im lặng. Bà Orn cúi xuống thổi tắt ngọn đèn dầu rồi nhẹ nhàng nói:

"Đi thôi Ang đóng cổng nhé con, để mẹ dìu bà xuống cầu thang trước."

Cô gái liếc nhìn kiểm tra khắp lượt lần nữa. Bóng tối và sự tĩnh lặng gây nên cảm giác đìu hiu khiến cô lo sợ, cô vội đi xuống theo mẹ. Bà Orn khẽ nói:

"Ang cẩn thận con nhé, khéo lại ngã. Cái chăn lụng thụng thì quấn cho gọn vào, đừng để vướng vào chân."

"Tối quá đi mất." Bà già nói xen vào, giọng run rẩy: "Dookmali nó cũng không ở nhà. Sao hôm nay nghe báo động lại thấy dồn dập, lạnh lẽo thế này."

"Chắc là sẽ oanh tạc mạnh đấy ạ." Cô gái phỏng đoán.

"Đấy, thảo nào thấy máy mắt từ lúc ban ngày, đã nghĩ là sẽ có chuyện gì.

Hóa ra đúng là báo động thật.”

“Mẹ thật là... Nhiều hôm có máy mắt đâu mà cũng báo động đấy thôi...” Bà Orn phản bác bà mẹ già vì buồn cười.

“Dạo trước oanh tạc ác liệt cả ngày lẫn đêm, đợt rồi mới tạm ngừng. Giờ bỗng dưng lại có báo động nên sợ quá.”

“Ấy dà... phi công họ không biết mệt mỏi với buồn ngủ hay sao? Đêm hôm khuya khoắt còn cất công bay đến trút bom xuống đầu người ta ầm ầm.”

“Giờ không phải thời xưa nữa ạ. Làm gì có chuyện trước khi ra trận còn đánh hồi trống lệnh cho lính vào nghỉ ăn cơm.”

Angsumalin cười khúc khích:

“Ai lại đi đặt đồng hồ báo thức để mọi người biết mấy giờ phải dậy đánh nhau tiếp đâu ạ?”

Vừa mới sửa soạn chỗ ẩn nấp xong xuôi, tiếng máy bay gầm rú đã đến gần. Kinh nghiệm thời chiến khiến Angsumalin ngước lên nhìn bầu trời nhận xét:

“Đợt đầu này là máy bay đi ném bom, khoảng hai mươi chiếc.”

“Kiểu này đêm nay sẽ oanh tạc nặng đây.”

Bà Orn khẽ thở dài trong khi bà già ngồi thụp xuống dưới cái chăn trùm kín, run rẩy cầu khấn:

“Cầu giời, cầu Phắt gạt hết bom cho nó rơi xuống biển. A di đà phật.”

“Nhưng nó không rơi xuống biển đâu bà. Lúc này, chắc những người hoạt động bí mật đang liên lạc bằng sóng radio với những người đang bay trên đó rồi.”

“Hứ...” Bà Orn thốt lên, vẻ không tin mấy. “Nếu làm thế thì đã bị phát hiện rồi.”

“Lúc này chỉ có bọn Nhật là đi bắt bớ thôi ạ. Còn chính quyền mình đã biết cả rồi, chỉ vờ làm qua qua rồi lại mặc kệ. Kể cả có đi bắt, nào là đánh xe đến hiện tượng, nào là đánh tín hiệu phát thanh đi, tới nơi thì tổ chức bí mật người ta cũng trốn đi mất rồi.”

“Ai bảo con thế?”

“Cũng kiểu kiểu như thế đó mẹ, thấy Wanas anh ấy nói vậy.”

“Ai bảo con thế cơ?”

Bà Orn ghé tai vào gần, quên cả tiếng gầm rú bay qua trên đầu.

“Wanas ạ.” Cô gái nói ấp úng.

“Con vừa bảo ai cơ? Nói lại xem nào.”

“Wanas ạ. Con mới gặp anh ấy tối nay.”

“Hả?!” Hai người còn lại đồng thanh thốt lên. “Làm sao mà ra ngoài được?”

“Anh ấy có đường dây giúp ạ. Anh ấy ghé qua gặp con tí tẹo rồi vội vàng đi ngay. Thấy bảo là có công việc gấp, chắc là việc đánh điện này đấy ạ.”

“Ối... liều quá. Sao lại đi làm những việc ấy?”

“Bố mẹ nó mà biết thì có mà ngất xỉu.” Bà già lẩm bẩm.

“Nhưng cũng tốt.” Bà Orn nói như đã buông xuôi: “Để còn ném bom cho đúng nơi đúng chỗ, không phải cứ thả tứ tung giống hồi đầu, người chết như lá rụng. Đêm nay không biết các cậu ấy cho ném vào đâu, nhưng mà thể nào rồi cũng có người chết.”

Mặt đất rung chuyển như sắp sụp đổ, gần như cùng lúc, ánh sáng lóe lên và tiếng bom rền vang.

“Ngồi thụp xuống đi ạ!”

Lá cây rụng rào rào, bụi đất bay mù mịt. Bom nổ liên tiếp không ngừng.

“Ối trời ơi, hình như gần đâu đây, bom rơi vào đâu không biết.”

Ba người nằm ép xuống sát bên nhau. Bà Orn ngẩng đầu lên rồi lại gục xuống vì tiếng bom nổ dây chuyền vẫn chưa dứt.

“Nghe tiếng gần lắm, như là phía Bangkok Noi hay sao ấy!”

“Gì cơ ạ?”

Angsumalin vội vàng nghển đầu lên, giọng nói lảnh lót như bật ra từ lồng ngực:

“Ở đâu ạ?”

“Ai mà biết, nhưng nghe như là ném bom khu Bangkok Noi ấy.”

Chương 86

Cái từ "Bangkok Noi" dường như làm trái tim cô gái giật thót một nhịp. Cô ngồi bật dậy khiến bà Orn phải ngước mặt lên nhìn vì giật mình theo.

"Mẹ ơi. Kobori đang ở đó!"

Tiếng bom nổ đợt đầu tiên lắng dần nhưng tiếng rì rì của đợt máy bay tiếp sau lại đã ập tới thay thế. "Nằm xuống đã con."

Cô gái vật vã qua lại, lòng dạ chỉ lo lắng hướng về một người.

"Có rơi trúng chỗ đó không không biết."

Lời than thở nghe run rẩy, chỉ mong dự đoán của mình không thành hiện thực.

"Cũng có thể là chỗ khác mà con. Bom nổ xa hay gần nó cũng nghe vang như nhau cả. Bangkok Noi là vị trí chiến lược, người ta đặt bao nhiêu đại bác xung quanh, chắc không dễ gì mà ném bom được đâu."

... Khi có máy bay ném bom thì đừng sang bên khu Bangkok Noi... Ở càng xa càng tốt... Lời căn dặn của Wanas vang lên trong tâm trí. Cô gái nắm chặt tay, người lạnh toát. Máy bay đợt thứ hai bay tới, khép lại đợt oanh tạc đầu tiên. Tiếng bom và tiếng súng phòng không vang dội cả không trung.

"Đêm nay ác liệt hơn mọi khi."

Bà Orn lầm rầm, còn bà cụ già tụng kinh không ra hơi.

"Mẹ ơi, nghe như bom nổ toàn cùng một chỗ ấy ạ."

Angsumalin ngó về phía ga tàu hỏa được coi là đầu mối vận chuyển quan trọng nhất nước, đồng thời còn là doanh trại quân đội và nơi tập trung vũ khí, quân trang quân bị để chuẩn bị tuyển ra tiền tuyến... Nhưng cô gái không thể thấy gì ngoài những ngọn cây tối om, còn bầu trời thì bị rọi sáng bởi những luồng đèn pha lia quét đan xen cùng về tia sáng lóe ra

khi đạn pháo nổ tung giữa không trung.

"Dookmali nó không sao đâu con. Giờ này có khi nó đã về xưởng rồi cũng nên. Mọi khi cứ hễ có báo động là nó đều nhanh chóng quay về xưởng cả mà."

Lời suy đoán của bà mẹ khiến cảm giác bồn chồn bứt rứt trọng Angsumalin dịu bớt phần nào.

"Người tốt sẽ được Trời Phật phù hộ Ang à."

Người bà cất giọng run rẩy nói rồi lại tụng kinh tiếp... Mặt đất chao đảo... Cô gái cúi rạp đầu, hai tay chắp trước ngực, quỳ sụp xuống sát mặt đất, một lòng tâm niệm cầu xin:

"Anh ấy là người tốt. Con xin Mẹ Đất hãy phù hộ độ trì cho anh ấy với..."

Cách đây cũng lâu rồi, giọng nói trầm trầm dịu dàng ấy từng trách móc cô rằng:

"Em cứ cầu nguyện đi, hoặc lễ Phật cũng được. Nếu như tôi chết ngày trước mặt em thì hẳn em sẽ vui mừng lắm."

"Chắc chắn tôi sẽ làm rồi, anh không phải lo!"

Lúc này, lời cầu xin khi ấy của cô dường như sắp thành sự thực, nhưng Angsumalin sẵn lòng đổi mọi thứ trên đời để anh được an toàn!

"Kobori, anh đừng làm sao nhé. Em có điều này muốn nói với anh..."

Cô tụng đi tụng lại nhiều lần tất cả những bài kinh được học từ thuở ấu thơ, trong khi tâm trí chỉ tâm niệm một điều rằng những lời cầu nguyện của mình sẽ giúp anh được an toàn. Kỳ lạ thay, trong khoảnh khắc ấy, những kỷ niệm xưa cũ bỗng ào ạt ùa về... Đầu tiên là hình ảnh chàng thanh niên trên chiếc xuồng trắng ngó khuôn mặt trắng hồng xuống, hỏi người đang bơi đứng dưới sông một cách tinh nghịch:

"Osamui desuka?... Cô có lạnh không?"

Không có hình ảnh nào mà cô không khắc ghi vào ký ức. Thật kỳ lạ, tuy cô thấy ghét anh ngay từ khi mới gặp cho tới mãi về sau, vậy mà mọi cử chỉ, lời nói của anh lại vô cùng rõ rệt, thân quen với cô.

"Cô là người cứng đầu, thậm chí ngay cả khi sai cô vẫn bướng bỉnh làm theo ý mình cho được!"

Lời nhận xét của ông Michael lại vang lên văng vẳng... Phải rồi, bấy lâu nay cô luôn bướng bỉnh dù biết mình sai, sai khi không chịu chấp nhận sự thật rằng trái tim cô không có chỗ cho ai khác ngoài anh! Chỉ tại lòng tự tôn mà cô đã cố tìm cách xua đuổi anh khỏi trái tim mình. Thật tiếc nuối quãng thời gian đã qua, nhưng thời gian sắp tới, cô nhất định sẽ không để điều ấy xảy ra nữa!

"Kobori, tương lai thế nào cũng mặc, nhưng hiện tại là của chúng ta!"

Together,

May your hopes and plans

Work out just right for you.

Together,

May you watch your dreams

And wishes all come true

Anh từng đọc đoạn thơ này cho cô nghe vào ngày cưới... Cầu chúc cho những hy vọng và dự định tương lai của hai ta sẽ thành công. Cầu cho ước mơ và những điều hái ta mong ước sẽ thành hiện thực.

May the love you share

Be all two hearts could hold.

Anh dịch hai câu cuối cùng này bằng giọng buồn bã... Cầu cho tình yêu đôi lứa chúng ta là hai trái tim hòa chung anh nhịp đập. Cho đến giờ, anh vẫn luôn nghĩ rằng chẳng bao giờ trái tim anh sẽ có thể hòa nhịp tới con tim cô. Nhưng bây giờ... chính cô sẽ là người nói với anh: Now all our hearts could hold!

Trái tim của hai ta sẽ hòa làm một, không bao giờ rời xa nhau nữa.

"Em chưa từng biết đến tình yêu dịu dàng, đến sự gắn bó sâu sắc có thể khiến con người ta hy sinh tất thảy mọi thứ trên đời vì người mình yêu." Anh từng nói với cô như vậy. Angsumalin càng lúc càng thấy khóe mắt mình cay cay.

"Nếu như em đã từng biết đến tình yêu thật sự thì em sẽ hiểu trái tim của người đang lẻ loi cô đơn, đang sắp sửa mất đi tình yêu của mình cảm thế như thế nào."

Giống như trái tim cô ngay lúc này đây! Trái tim yêu say đắm này sẵn sàng hy sinh tất cả chỉ để đảm bảo người mình yêu an toàn, khỏe mạnh mà không mong gì đền đáp lại. Trái tim đang chơi vơi, trống trải, lo lắng vô ngần cho người yêu.

"Hideko, tôi yêu em... Em có lý do của em, tôi có trái tim của tôi... Khi nào chết đi, tôi sẽ đem theo trái tim yêu của mình... Sau này khi tôi phải ra mặt trận, cho dù phải nằm ngủ nơi đâu, khi trời bắt đầu chuyển sáng như thế này, tôi sẽ nhớ lại ngày mà tôi được nằm trên tấm nệm êm, có em gối tay nép sát bên mình."

Bầu trời trên cao sáng rực bởi ánh lửa... Giờ này anh đang ở đâu? Nếu anh có mệnh hệ gì, không chỉ có trái tim yêu của anh ra đi theo chủ nhân của nó mà còn có cả một trái tim nữa cũng tan nát, vụn vỡ theo.

... Sao ơi đừng vội tắt

Trăng ơi đừng vội lặn

Hoa nở, sương rơi, ngực ta đau rã rời

Tri kỉ một đời, duyên tình mãi khắc ghi

Yêu người chứa chan, đôi tim hợp chẳng tan...

Cô không đời nào có thể lìa xa anh được nữa... Phải rồi... Sao ơi đừng vội tắt, trăng ơi đừng vội lặn... Tháng ngày đừng trôi nữa nhé. Chỉ xin cho cô đủ thời gian để nâng niu, trân trọng chút hạnh phúc bé nhỏ này, để được nếm trải hương vị tình yêu cho thỏa lòng, rồi cả thế giới này ra sao cũng không sợ gì nữa.

Đợt bom cuối cùng dữ dội hơn tất cả những lần trước, kèm theo đó là cảm giác nảy mạnh trong bụng như sinh linh bé nhỏ cũng giật mình. Angsumalin đè chặt tay lên bụng khiến bà Orn lo lắng hỏi:

"Con làm sao thế?"

"Con nó đạp mạnh quá mẹ ạ."

"Chắc bị ảnh hưởng chấn động hả?"

"Con cũng không biết nữa."

Cảm giác giật giật dần giảm bớt. Angsumalin vuốt bụng nhè nhẹ như muốn trấn an đứa con:

“Con ơi, hãy cùng mẹ cầu cho bố được bình an nhé.”

Lời thì thầm trong tâm trí ấy khiến lòng cô trào dâng cảm giác xúc động kỳ lạ... Anh là bố của đứa con trong bụng, một sinh linh hoàn thiện. Cô còn cần gì thêm nữa?... Giờ này chắc anh về xưởng rồi. Khi nào có còi báo an toàn, anh hẳn sẽ nhanh chóng về xem nhà cửa ra sao... Nhà của chúng ta, một gia đình có đủ cả bố, mẹ, con.

“Mẹ sẽ nói với bố điều này, chắc bố sẽ không bỏ mẹ con mình đi Miến Điện nữa.”

Tốp máy bay cuối cùng trở về theo đường cũ. Cô gái một lòng cầu cho chúng đừng còn sót quả bom nào đem thả chơi dọc đường về, nhất là chỗ xưởng đóng tàu. Dù tiếng rì rì nằng nặng của máy bay đã xa khuất nhưng tiếng bom nổ rền vẫn vang lên từng đợt khá sát nhau, lúc nhiều lúc ít. Tiếng còi báo an toàn mãi chưa vang lên làm mọi người bỗng nhiên cảm thấy lo sợ bồn chồn.

“Máy bay nó bay đi hết rồi mà sao vẫn nghe tiếng bom nổ liên tục?”

Bà già nhận xét, rồi ngước nhìn lên trên. Ánh đèn lúc trước lia quét khắp bầu trời giờ tắt lịm, những tia lửa lóe ra từ sung phòng không cũng chẳng còn, nhưng bầu trời vẫn sáng rực một cách kỳ quặc.

“Kiểu này hình như nó thả bom cháy ở đâu đó.”

Bà Orn cựa quậy ngồi thẳng đậy. Angsumalin ngóng về phía xưởng đóng tàu, trong lòng siết rượt:

“Bên xưởng không bị làm sao ạ.”

“May quá, nhẹ cả người.”

Nhưng cảm giác lo lắng cùng linh cảm chẳng lành vẫn không giảm bớt khiến cô gái không kìm được miệng gợi ý:

“Mình lên nhà không ạ?”

“Hừ... từ từ đã con. Chưa thấy còi báo an toàn, nhỡ lên rồi lại phải chạy xuống lần nữa.”

“Con nghĩ chắc không có gì nữa đâu.”

Nếu như anh vội về nhà lúc này thì sẽ không gặp được ai, liệu anh có rẽ qua đây tìm cô không?...

"Chờ chút đã con, không bà đi lại mệt, cả con cũng vậy, chạy đi chạy lại không tốt đâu."

Cô gái đành tiếp tục kiên nhẫn. Tiếng bom vang dội từng đợt dần lắng xuống.

"Nghe như là kho quân khí nổ vậy."

Bà Orn lắng tai nghe rồi kết luận thêm:

"Kiểu này chắc không phải là bom nổ chậm."

"Vâng. Con cũng thấy tiếng nó không rền, giống như tiếng đạn nổ hơn, ban đầu vang lên một tràng rồi thưa dần."

"Chắc là hết rồi đấy."

Một lúc lâu sau, tiếng còi báo an toàn mới vang lên lanh lảnh, rền rĩ như tiếng kêu của người trông thấy thảm họa xảy ra ngay trước mắt.

"Mình lên nhà được rồi ạ."

Angsumalin phấn chấn đứng dậy, một tay với lấy cái túi, tay kia đỡ người bà.

"Ái chà... tê chân quá."

Bà già kêu ca khe khẽ, hất vạt chăn lên cho đỡ luộm thuộm.

"Vừa báo yên một cái là lại thấy nóng ngay."

"Để mẹ đỡ bà cho, cái Ang cứ từ từ đi trước đi con, cẩn thận nhìn đường kẻo ngã đấy con nhé."

"Vâng ạ."

Cô gái đi lên đứng ở miệng hố, rồi ngó về phía có ánh lửa hắt lên trời. "Con nghĩ là ở xa lắm."

"Kệ nó đi con, đến sáng mai là biết bom trúng vào đâu."

Cô gái đi trước, luồn lách về nhà thật nhanh khiến bà Orn phải kêu lên bảo: "Chầm chậm chút nào con."

"Con xin lỗi. Con muốn ra chỗ bến nước xem bom rơi ở đâu mà sáng rực thế này."

"Chắc là không thấy được đâu. Nhưng đúng là sáng thật, nhìn rõ cả đường đi này."

“Hay là khu Bangkok Noi?”

Giọng cô gái trầm hẳn xuống, như vẫn còn bán tin bán nghi anh có thể ở đó. Càng về gần nhà, ánh sáng càng chói rực đến mức thấy cả ngọn lửa và khói bốc lên từ những ngọn cây. Angsumalin nắm chặt cái túi, tay lạnh ngắt, miệng run rẩy.

“Mẹ ơi, con e là chỗ Bangkok Noi rồi.”

“Hừ... cậu Dookmali chắc không ở đó đâu con...”

Dòng sông rộng mọi đêm tối đen như mực, giờ sáng trưng vì ngọn lửa bốc cao ngút cùng với tiếng kho quấn khí nổ từng đợt, hòa vào tiếng thuyền bè từ các nơi ầm ĩ và tiếng hò hét om sòm nghe không rõ lời. Angsumalin đặt vội cái túi xuống chân cầu thang, chạy ra phía cây cầu. Bà Orn đỡ bà mẹ ngồi xuống bậc thang rồi sốt ruột bảo:

“Mẹ ngồi chờ đã ạ, con đi xem cái Ang một chút, nhỡ lại lo lắng quá rồi giật mình...”

Nhiều thuyền ở xưởng nhanh chóng lao qua dòng nước về phía khu vực đang cháy. Thấy có chiếc xuồng chạy qua gần bến nước, cô gái chụm tay lên miệng hét hỏi bằng tiếng Nhật:

“Kỹ sư trưởng có ở xưởng không?”

Tiếng động cơ ầm ĩ gần như át hết tiếng trả lời, chỉ nghe loáng thoáng rằng: “Ở Bangkok Noi!”

Angsumalin loạng choạng ngã ngửa ra sau, vừa kịp lúc cánh tay bà mẹ chìa ra đỡ lấy.

“Gì thế con, làm sao vậy?”

“Mẹ ơi... Kobori ở đó, ở Bangkok Noi!”

Chương 87

Bà Orn sững sờ không nói nên lời, còn cô gái cứ liên tục thì thào nhắc đi nhắc lại:

"Anh ấy ở đó, anh ấy ở đó, mẹ ơi."

"Không sao đâu con, không sao mà."

Người mẹ vừa an ủi vừa xoa xoa cánh tay cô con gái đang thất thần, bấn loạn. Ánh lửa bốc ngùn ngụt phản chiếu xuống mặt nước đỏ rực, kho quân khí thỉnh thoảng vẫn vang lên tiếng nổ, khói đen cuồn cuộn bốc từng khối lớn lên trời.

"Con đi tìm anh ấy."

"Đừng đi con ơi, nguy hiểm."

"Con phải đi ạ."

Bà Orn cố giữ cô nhưng thân hình bé nhỏ trong vòng tay bà giãy giụa không ngớt.

"Đừng con, đang bụng mang dạ chửa nhỡ lại bị làm sao. Nghe mẹ đi con."

"Không ạ, con phải đi."

Giọng nói pha tiếng thổn thức. Cô giẫy mạnh người bằng tất cả sức lực của người đang gắng giữ lấy trái tim bị vuột trôi đi mất.

"Cho con đi đi mà mẹ. Con muốn nhìn tận mắt xem anh ấy có sao không. Con không thể chịu được cảnh đứng đây chờ đợi."

Giọng cô càng lúc càng tha thiết: "Nếu nhỡ anh ấy có mệnh hệ gì, cũng để cho con được thấy tận mắt."

Vùng ra khỏi vòng tay người mẹ, cô gái chạy xuống thang, tháo sợi dây xích buộc con thuyền với chân cầu bến nước bằng đôi tay run lẩy bẩy.

"Để đấy mẹ chèo đưa đi." Bà Orn kêu lên, lòng biết rõ không có cách nào

giữ con gái lại được nữa.

"Thôi ạ, mẹ nhà với bà đi ạ."

Con thuyền nhỏ chèo nhanh khỏi bến nước, lao đi theo dòng chảy. Ánh lửa chói lòa hắt lên bóng đen đen của người chèo và cả con thuyền cho đến khi khuất hẳn. Bà Orn thở dài quay lại nhà, dáng điệu mệt mỏi. Người mẹ già cất tiếng hỏi lo lắng:

"Thế nào rồi?"

"Dookmali nó ở Bangkok Noi ạ."

"Biết ngay mà."

Bà già lẩm bẩm, bà Orn bất lực ngồi thụp xuống bậc thang phía dưới mẹ.

"Không biết là tình hình thế nào."

"Cái Ang nó đi xem rồi ạ, ngăn thế nào cũng không nghe."

"Mẹ cũng cứ thấy nóng ruột lắm con ạ."

Sau đó, cả hai người cứ ngồi im lặng, không ai có ý định đi lên nhà, mà dường như chỉ ngong ngóng chờ đợi một người nữa quay về. Tiếng thuyền chèo vào bến và sợi xích lạch xạch làm bà Orn vội vàng ngó về phía đầu cầu.

"Hình như về rồi. Nhanh thế này chứng tỏ không có chuyện gì."

Hai dáng người lù lù đi tới càng làm bà vững tin hơn, cất tiếng hỏi vui vẻ:

"Ang con... không làm sao phải không con? Nhẹ cả người..."

"Là tôi đây."

Vừa nghe thấy tiếng đáp, bà Orn ngồi thụp luôn xuống.

"Ai thế con?" Người mẹ già khẽ hỏi, cố căng mắt nhìn.

"Lão Pol với lão Bua ạ."

"Sao lại đến vào lúc này?" Bà già lẩm bẩm.

Câu hỏi ấy dường như được đáp lại bằng tiếng cười dương dương tự đắc của hai người mới đến, có tiếng nói vang lên:

"Biết tay Chim 1, Chim 2 chưa nào?"

Cả hai người nghe đều chẳng muốn đáp lại vì nỗi lo đang đè nặng trong lòng.

"Trúng phóc luôn!"

"Cái gì cơ?" Bà Orn ngạc nhiên hỏi.

Lão Pol chỉ tay về phía đang rực lên ánh lửa.

"Thì đó!"

"Nhưng hai bác thì có liên quan gì?"

"Ối... nói ra thì lại bảo khoe khoang."

Câu tiếp theo, lão hạ thấp giọng:

"Thì chỗ bom vừa trút xuống ấy là nhờ đội hoạt động mặt đất đánh tín hiệu báo cho máy bay ở trên chứ sao."

"Nói như đùa." Bà Orn trách, giọng khó chịu.

"Thật đấy." Lão Pol khẳng định, giọng chắc nịch: "Hồi tối nay, chính tôi đưa cậu Wanas đi đánh phát thanh tock-talok-tok mà lị. Đúng không lão Bua?"

"Vừa thả bom đợt đầu xong là bọn tôi chuồn luôn vì thế nào thì tốp máy bay thứ hai cũng đến trút xuống cùng một chỗ. Cậu Wanas đã nhanh chóng quay về phòng giam rồi, sợ nhỡ bọn Nhật nó nghi. Tôi với lão Pol thì quay lại quan sát tình hình để còn báo cáo." Hai đồng chí dùng thuật ngữ đã thành thạo hơn trước.

"Thế cái Ang nó đi đâu thế?"

"Đi Bangkok Noi." Bà Orn khản giọng nói.

"Hả?!" Lão Pol với lão Bua thốt lên cùng một lúc.

"Đi làm cái gì, nó đang cháy rụi như thế?"

"Nó đi tìm Dookmali."

"Kỹ sư trưởng ở đó ư?" Lão Bua xen vào nôn nóng hỏi.

"Phải, đi từ trước khi có báo động."

"Thôi chết teo rồi!" Lão Pol kêu ầm lên:

"Ối, lão Bua... Mình đi xem kỹ sư trưởng thế nào đi."

Chim 1 và Chim 2 xem chừng đã quên phắt mình đang ở phe nào.

"Cậu ta đến đó làm gì chứ? Thế cháu Ang nó đi lâu chưa?" Lão Bua lầm rầm ca cẩm.

"Cũng chưa lâu đâu."

Hai lão lập tức quay lưng đi biến luôn, để lại bà Orn và người mẹ lại ngồi lặng yên vẫn chỗ cũ.

"Mẹ cứ có linh cảm chẳng lành thế nào ấy không biết."

Bà già cất giọng nói run run. Bà Orn im lặng, đưa mắt dõi nhìn ngọn lửa bốc cao vượt lên trên cả hàng cây...

Con thuyền nhỏ lao vun vút xuôi dòng nước, nhưng có vẻ vẫn không đuổi kịp nỗi sốt ruột của hai người đang liên tục vung mạnh mái chèo. Phía trước là một khu vực đang chìm trong biển lửa, ngọn lửa bốc lên hừng hực. Tiếng la hét í ới om sòm, những bóng người chạy qua chạy lại nhốn nháo nhuốm màu đỏ rực như những hình ảnh dưới âm phủ. Mấy đoàn tàu bị bom nổ đổ nghiêng, có cái bị bốc lên nằm đè vào đoàn tàu khác. Lâu lâu lại có tiếng thùng xăng nổ inh tai vang lên, rồi khói đen bốc nghi ngút. Hầu hết các nhà kho đều trơ trụi tan tành, gạch vụn đổ nát vương vãi tung tóe khắp nơi.

Thuyền chữa cháy làm việc cật lực, nhưng đã huy động hết ống phun nước mà có vẻ vẫn không chọi lại nổi ngọn lửa ngùn ngụt nên họ phải tháo lui đi dập lửa ở những nơi còn có thể cứu vãn được. Những người lính còn lại đứng thành hàng chuyền nhau từng xô nước. Nhưng khi một thùng xăng lại nổ, lưỡi lửa bùng lên thì hàng ngũ cũng bị phá vỡ. Xăng chảy thành dòng, chảy đến đâu thì nơi đó bốc lửa sáng chói, rốt cuộc người cuối cùng cũng phải nhảy xuống sông để thoát thân. Những con thuyền lớn nhỏ đậu tràn kín cả mặt nước, có cả thuyền quân sự lẫn thuyền của chính quyền dân sự đang đến chữa cháy, rồi cả thuyền người dân chèo đến xem đông đặc. Angsumalin cố đẩy những thuyền xung quanh để tiến vào. Nóng và mệt, mồ hôi cô chảy ướt đầm, nhưng trái tim chỉ hướng về người thân yêu khiến cô không bận tâm đến gì khác. Tiếng người điều khiển thuyền chữa cháy hét ầm lên:

"Đừng có vào! Đừng có vào!"

Nhưng tai cô đã ù đi, đôi mắt nôn nóng lia nhìn khắp phía trước. Tim cô đập thình thịch chỉ vang lên tiếng:

"Kobori, Kobori."

Con thuyền nhỏ lao tới lối vào cây cầu phao bị chìm nghiêng. Cây cầu ngả sang một bên, nhưng vẫn đi tạm được. Từng nhóm chạy qua lại vội vã cáng người bị thương ra thuyền đưa đi bệnh viện Sirirat. Một số vừa tắt thở bị vứt lại thành đống ven bờ sông hoặc ven lối đi. Họ khiêng những người bị thương nặng vô phương cứu chữa ra xếp rải rác cạnh tòa nhà chỉ còn lại mỗi một bức tường, còn đâu đã sụp đổ thành đống gạch vụn chất cao... ánh lửa chói lòa soi rọi như ban ngày, khiến cô trông thấy những thân thể đầm đìa máu đỏ. Nhiều chỗ, những bộ phận cơ thể không còn rõ hình dạng nằm vương vãi, mùi da thịt bị thiêu cháy bốc nồng nặc.

Cô gái giơ cánh tay bám lấy cái cột nghiêng ngả đu người lên cầu phao, đồng thời né mình tránh người y sĩ đang khiêng cáng chạy tới. Thân hình đẫm máu rên xiết rồi im bặt.

"Ối... đi tong rồi."

"Ủa... đấy, tôi đã bảo là đừng khiêng xuống nữa, rồi thể nào cũng chết. Chỉ mất thời gian thôi, thôi để tạm chỗ này!"

Cái xác bị đặt luôn bên mép cầu rồi cả hai người kia lại chạy lên. Angsumalin cứng người nín thở, mắt mở to nhìn đăm đăm vào cái xác co quắp gần đó. Đoạn, cô lấy hết dũng khí đưa tay lật khuôn mặt ấy ngửa ra, cái cổ mềm nhũn ngả theo gương mặt trắng bệch lem nhem máu, miệng há hốc, mắt mở trừng trừng. Cô gái rụt vội tay lại mà đầu ngón tay vẫn vương máu nhỏ thành giọt.

"Ối!"

Cô buột miệng thốt lên vì giật mình nhưng rồi lại cảm thấy nhẹ người vì khuôn mặt ấy không phải của người cô đang tìm kiếm.

Một chiếc thuyền khác cập bến. Có người nhảy phắt lên khiến cầu phao chao đảo. Cái xác đang nằm co quắp mấp mé mép cầu phao lăn qua mũi chân cô gái, rơi xuống nước một tiếng tòm nhưng hình như chẳng ai quan tâm. Angsumalin ngước lên nhìn rồi kêu lên mừng rỡ:

"Bác sĩ!"

Anh bác sĩ quay phắt lại rồi hỏi cộc lốc:

"Cô đến đây làm gì?"

"Kobori, bác sĩ có thấy anh ấy không?"

"Vẫn chưa thấy."

Câu trả lời khiến tim cô thót lại hụt hẫng, nhưng vẫn không nguôi lo lắng:

"Thế trong những người bị thương đưa đến bệnh viện có anh ấy không?"

"Tôi chưa biết."

Nói rồi anh vội chạy đi vì người trên bờ hét vọng xuống:

"Bác sĩ đến xem người này chút ạ, chuyển đi hay là bỏ lại đây."

Angsumalin theo sát đằng sau. Trên bờ, những tiếng rên la chỗ to chỗ nhỏ rền rĩ, những thân hình nằm la liệt chen chúc nhau. Một y sĩ lật tìm những người còn có hy vọng sống sót để cáng ra thuyền, lần lượt hết người này đến người kia. Những người không còn hy vọng thì bị bỏ lại nằm như thế cho tới khi tự im tiếng. Cô gái chỉ biết đứng chơ vơ. Anh bác sĩ bước tới chỗ những người đang nằm, lật xem người nọ người kia, rồi ra lệnh không dứt:

"Người này khiêng đi ngay, người đó không cần. Người này tiêm cho một mũi rồi đem đi sau cũng được. Cái xác này kéo ra đằng kia cho đỡ vướng."

Ánh lửa soi tỏ từng mặt người. Giữa những khuôn mặt ấy, cô phải tìm anh bằng được! Angsumalin bắt đầu lật xem từng người, hết hàng nọ đến hàng kia. Máu tươi lúc nãy chỉ dính đầu ngón tay giờ đã đỏ cả bàn tay, cô bắt đầu ngửi quen cả mùi máu. Tiếng rên rỉ ầm ĩ khiến cô chẳng còn nghe được âm thanh nào khác. Chốc chốc cô lại khẽ gọi tên: "Kobori. Kobori..." với hy vọng nghe được lời đáp lại mà chẳng thấy gì! Một người nằm sấp cạnh đống gạch đá nhìn quen đến nỗi cô gái nhanh chóng lao tới:

"Kobori!"

Gương mặt ngửa lên là của người lính vẫn thường xuyên bị sai đến nhà cô! Anh ta rên lên trong cổ họng, đôi mắt lờ đờ. Angsumalin lắc lắc người

như muốn gọi anh ta tỉnh lại.

“Có thấy kỹ sư trưởng không?... Kobori ấy... Có nghe thấy không? Kobori đâu?...”

Con mắt trợn lên từ từ dịu xuống, ánh mắt trở nên mơ hồ. Miệng anh ta mở sẵn, máu trào ra, hơi mấp máy:

“Gì, ai?”

“Kobori ở đâu... Có nghe rõ không?”

Dường như người bị thương đã cố hết sức để lắng tai nghe. Cô gái bèn nói chầm chậm thật rõ ràng:

“Kobori ở đâu?”

“Không... biết. Lúc bom nổ, chúng tôi ở phía nhà ga... ối... tối quá!

Đôi mắt ấy trợn tròn khi ánh lửa rực sáng. Angsumalin bối rối không lỡ bỏ anh ta nằm lại đó, dù sao cũng là người quen biết.

“Cứ bình tĩnh, không sao đâu, rồi bác sĩ sẽ tới.” Nói rồi cô quay lại hét gọi anh bác sĩ đang lúi húi cách đó không xa.

“Bác sĩ ơi, đằng này có người.”

“Một chút đã!”

“Một chút” mà dường như phải rất lâu sau, anh ta mới có thể vượt những người khác để qua chỗ cô được:

“Anh lính này ở xưởng đấy bác sĩ, anh ta đến cùng với Kobori.”

Chỉ nhìn thoáng qua, bác sĩ đã trả lời bằng giọng không mấy bận tâm:

“Hết cách rồi, để nằm đó đi!”

“Kìa bác sĩ!”

Anh ta tất tả quay lại xem xét những người bị thương khác. Cùng lúc đó, người cô đang đỡ phát ra tiếng thở dài nặng nhọc, đôi mắt mở to sụp xuống. Angsumalin từ từ đỡ cái đầu đã gục xuống tựa vào đống gạch như trước, rồi nhìn anh ta bằng ánh mắt bất lực...

Hai cánh tay dính máu đến tận vai, lưng mỏi nhừ vì ngẩng lên cúi xuống, hơi nóng và cảm giác sốt ruột thiêu đốt khiến cổ họng khô khốc nhưng cô vẫn tiếp tục tìm kiếm không ngừng nghỉ. Búi tóc cô sổ dài ra

vướng víu. Đôi chân trần của cô giẫm đạp lên gạch đất, lên những thanh gỗ vụn đau tấy, loạng choạng va vào cái cột chỉ còn có một nửa. Xung quanh cô chỉ toàn những đống đổ nát.

“Kobori!”

Tiếng gọi cất lên từ con tim đã mệt mỏi, đau đớn khổ sở đến kiệt cùng.

“Kobori...”

Lần này giọng cô thổn thức, tha thiết như tim sắp lìa khỏi ngực.

“Hideko!”

Chương 88

Tiếng gọi như lời thì thào nhưng làm người nghe giật bắn mình, quay phắt tìm hết một lượt xung quanh. Lòng dạ cô nôn nao mà tràn ngập hy vọng, nhưng xung quanh chỉ toàn là những đống đổ nát chất chồng.

"Kobori..."

Cô gái gọi cái tên ấy lần nữa, rồi lắng tai nghe, ngóng chờ câu trả lời nhưng vẫn bặt tiếng đáp. Angsumalin chới với tựa vào cây cột lúc trước, mắt mờ đi, ngọn lửa bốc ngùn ngụt trông sáng loang loáng. Xưa kia, hồi còn ở trường đại học, cô từng học bài thơ "Solveig's Song"[49] mà không hề nghĩ rằng một ngày nào đó, chính cô sẽ trong hoàn cảnh của nàng Solveig phải cầm đèn lồng đi soi tìm người yêu giữa bốn bề hoang tàn của chiến trận:

The winter may pass and the spring disappear, the spring disappear.

The summer too

Will vanish and then the year, and then the year

But this I know for certain: you'll come back again

You'll come back again

Ang as I once promised, you'll find me waiting then

You'll find me waiting then

Ah!...

Tiếng thở dài xen với tiếng khóc nghẹn ngào của nàng Solveig vang vọng trong không gian tĩnh lặng, cất lên trên những xác người nằm dài la liệt, giữa bóng tối và giá lạnh. Giờ đây... chính cô cũng đâu khác gì. Sẽ đến ngày đông giá tan đi, còn mùa xuân cũng có khi kết thúc... Rồi mùa hạ sẽ chấm dứt, và năm tháng cũng trôi qua... Nhưng em biết chắc rằng anh sẽ quay trở về. Rồi chắc chắn anh sẽ về bên em... Như lời đã hứa em vẫn luôn đợi chờ, đợi chờ là của anh mãi mãi...

“Kobori!”

Tiếng gọi da diết lẫn với tiếng lửa cháy phừng phừng, và tiếng nổ của thùng xăng cuối cùng vang lên rung chuyển không gian.

“Hideko... anh ở đây!”

Cho dù tiếng anh có nhỏ chừng nào, cô gái cũng vẫn nghe thấy được.

“Ở chỗ nào ạ? Ở đâu?”

“Chỗ này... đống gỗ...”

Angsumalin quay phắt ra phía đống gỗ đằng sau lưng, nước mắt lưng tròng.

“Ở dưới đống gỗ này ạ?”

Tiếng trả lời lại biến mất, nhưng lần này, cô gái không chần chừ nữa. Hai tay cô bắt đầu bới, kéo những thanh gỗ đan cài vào nhau chằng chịt, hết thanh này đến thanh khác mà không biết mệt mỏi.

“Chờ một chút ạ, một chút thôi.”

Đôi môi cô run rẩy, nhắc đi nhắc lại lời động viên ấy. Có những khúc gỗ to nặng không dễ dàng lay động nổi, nhưng hai cánh tay bé nhỏ vẫn kiên trì vừa đẩy vừa kéo vừa lật. Cuối cùng, thân hình trong bộ quân phục kaki xanh nhạt đang nằm nghiêng cũng lộ ra, đầu anh ngửa lên gối vào một cái cột, còn thân dưới vẫn bị gỗ lấp kín.

“Chờ một chút ạ, một chút nữa thôi.”

Cô nhắc lại trong tiếng nức nở. Dưới ánh lửa, cô thấy rõ gương mặt anh nhem nhuốc, áo rách tơi tả.

“Kobori... đừng lo lắng nhé. Chờ một chút. Em dỡ đống gỗ này ra là anh sẽ an toàn rồi. Bác sĩ ở ngay đây, đừng làm sao nhé.”

“Cẩn thận. Nếu không đủ sức thì đừng làm.”

Giọng anh nói thều thào nhưng vẫn chan chứa một tình thương yêu dào dạt.

“Được, được mà...”

Hết khúc gỗ này đến khúc khác được kéo ra bằng tất cả sức lực, Angsumalin dốc sức đến nỗi áo váy cô cũng rách rưới chẳng kém. Nhiều

lần, cô loạng choạng vì mệt mỏi, nhưng thân hình mảnh mai vẫn không chịu dừng.

"Bình tĩnh nhé anh. Chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa thôi là anh sẽ an toàn."

"Đừng gắng sức quá... con chúng ta..."

"Dù thế nào, hai mẹ con cũng phải cứu bố ra bằng được!"

Câu nói ấy làm đôi mắt nhắm nghiền hé mở, rồi anh cố cử động.

"Đừng, gỗ lại rơi đè xuống. Anh cứ nằm im."

Khi thanh gỗ cuối cùng đè lên người anh được kéo ra ngoài, Angsumalin lao tới đỡ anh tựa vào ngực mình. Cô thấy có gì nhơn nhớt âm ấm chảy thành dòng đằng sau lưng anh, thấm qua cả áo cô vào da thịt. Tay cô siết chặt lấy thân thể anh như sợ anh sẽ tan biến đi mất. Người anh nằm vắt lên ngực cô, mái đầu tựa nghiêng trong vòng tay, một dòng máu đỏ sẫm rỉ ra nơi khóe miệng. Bàn tay phải cô gái vuốt ve khắp gương mặt anh... Đôi mắt đen hé mở một cách khó khăn.

"Thấy em, anh vui lắm."

Mái tóc rối bời xõa xuống gần như che kín cả gương mặt cô. Đôi mắt cúi xuống sát mặt anh đầm đìa nước mắt nhưng cặp môi run rẩy vẫn cố gượng cười động viên.

"Em phải đến chứ, Kobori... Dù thế nào em cũng phải đến. Anh chờ ở đây nhé, em sẽ đi gọi bác sĩ."

"Đừng, vô ích thôi."

"Anh có sao đâu. Để bác sĩ đến xem vết thương, tiêm thuốc rồi mình đi bệnh viện."

Angsumalin đỡ cho người anh tựa vào khúc gỗ gần đó trong tư thế dễ chịu nhất. Anh nhắm mắt lại, thở thoi thóp.

"Chờ một chút anh nhé."

Cô gái cắm đầu chạy qua chỗ những xác người nằm gối lên nhau, qua những thương binh nằm la liệt chờ giây phút tắt thở, qua những người bị thương được khiêng ra chờ chuyển xuống thuyền. Bác sĩ và y tá làm việc quần quật như chạy đua với thần chết.

“Bác sĩ!”

Cô gái nắm lấy cánh tay anh bác sĩ đang vừa ngẩng lên sau khi khám cho người bệnh lắc mạnh.

“Kobori... ở đằng kia ạ. Tôi vừa kéo anh ấy lên khỏi đống gỗ. Làm ơn đi xem anh ấy một chút được không ạ?”

Thân hình cô lảo đảo vì kiệt sức và nóng ruột, lem nhem tro bụi và vết máu. Quần áo rách thành vạt, mái tóc dài xõa xuống mặt dính bết nước mắt.

“Làm ơn nhanh lên ạ.”

Anh bác sĩ với lấy túi thuốc rồi lao theo cô gái đang nhanh chóng chạy trước dẫn đường.

“Anh thấy sao?”

Giọng nói trầm ấm khiến đôi mắt đen nhưng trống rỗng cố mở ra nhìn, anh nhoẻn miệng mỉm cười.

“Vô phương rồi bác sĩ. Tại Hideko không chịu tin tôi.”

“Để tôi xem vết thương.”

“Đằng sau lưng ạ. Tay chân có gãy cũng tạm gác lại được, bó bột sau. Nhưng làm thế nào cầm máu được ạ?”

Cô gái đỡ lưng để anh lật người lại cho bác sĩ khám vết thương bị mảnh bom phạt sâu vào.

“Máu ngừng chảy là sẽ không sao phải không ạ?”

Anh bác sĩ im lặng, nét mặt căng thẳng.

“Bác sĩ, bác sĩ tiêm thuốc đi ạ, thuốc gì cũng được, rồi băng bó lại... đi mà.”

“Hết hy vọng rồi phải không bác sĩ?”

Giọng Kobori thều thào nhưng vẫn giữ ý chí kiên cường dù là vào thời khắc cuối cùng của mình.

“Không hết hy vọng được. Tiêm thuốc đi ạ.”

“Thuốc chúng tôi có ít lắm... Tôi phải để dành cho những người còn cứu được!”

"Không hết hy vọng mà. Không thể nào!"

Giọng cô nói the thé, thảm thiết, tựa hồ câu trả lời của bác sĩ giống như lưỡi dao rạch sâu vào trái tim cô.

"Kobori vẫn còn hy vọng mà."

Anh cố trở mình tựa vào ngực cô gái. Đôi môi tái nhợt như tờ giấy vẫn gắng mỉm cười bình thản:

"Cảm ơn bác sĩ nhiều."

Anh bác sĩ thẫn thờ cả người, bàn tay nắm qua vai tôi cứng đờ.

"Cảm ơn về tình bạn của anh trong thời gian qua, cảm ơn tất cả những gì anh đã làm. Chắc tôi phải gửi gắm Hideko cho bác sĩ khi cô ấy sinh con, con của chúng tôi, trông nhờ vào bác sĩ."

"Tôi rất sẵn lòng."

"Hẳn anh còn nhiều việc phải làm, anh đi đi. Chắc ta phải chào nhau ở đây thôi. Tạm biệt... Gửi lời chào của tôi đến tất cả mọi người nữa."

Anh bác sĩ chầm chậm đứng dậy. Angsumalin ngẩng lên nhìn với ánh mắt cầu khẩn.

"Cứu Kobori đã, bác sĩ. Đừng đi vội."

Bác sĩ đứng nghiêm chào người đồng đội như một người lính chào cấp trên mà mình tôn kín, nghiêm trang nhìn thẳng vào gương mặt anh giây lát rồi quay lưng bước đi vội vàng, vờ không nghe thấy tiếng thét lên lanh lảnh như thể tim sắp ngừng đập:

"Đợi đã bác sĩ. Bác sĩ độc ác... bác sĩ nhẫn tâm."

"Hideko..."

Tiếng gọi thều thào làm cô gái ngừng nức nở.

"Nếu bác sĩ không giúp thì mặc kệ anh ta. Em đưa anh đi bệnh viện, tới đó anh sẽ không sao nữa. Hay là..."

Giọng cô gái chợt tràn đầy niềm hy vọng mới.

"Em đi gọi bác sĩ khác cũng được. Em sẽ bảo với họ rằng anh là cháu trai của Tổng tư lệnh, ai cũng phải cứu anh, đúng không?"

Đôi mắt đen của anh chỉ còn sót lại chút tỉnh táo.

“Không ai làm gì được đâu, Hideko... Dù em nói với họ thế nào, họ cũng không thể cứu được. Quân đội Nhật là vậy. Thuốc chỉ có ích với những người có thể sống sót được, còn người... sắp chết thì bao nhiêu cũng vô dụng...”

“Không... không chết. Anh không thể chết.”

Angsumalin ôm choàng lấy thân thể ấy, ghì sát vào ngực mình.

“Anh không thể chết. Em có biết bao điều muốn nói với anh... Để em lấy vạt áo buộc vết thương của anh lại đã. Đợi anh lại sức một chút rồi em sẽ đưa anh đi tìm bác sĩ. Họ tiếp máu, khâu vết thương là sẽ khỏi, sẽ được về nhà. Được không ạ?”

Đôi mắt nhìn khuôn mặt cô gái đượm vẻ bi thương.

“Mình còn nói đến tương lai làm gì, Hideko... Tương lai của anh chỉ còn lại chưa đầy một giờ.”

“Không... Mình còn phải sống cùng nhau thật lâu nữa... lâu lắc lâu lơ, lâu đến mức anh sẽ phải hỏi em là: Hideko, mình bên nhau đã bao năm rồi nhỉ?... Và em sẽ đáp rằng... có khi đến cả trăm năm rồi ấy...”

“Đừng lừa dối bản thân nữa Hideko... Đôi khi cũng phải chấp nhận sự thật như một người lính. Anh biết rõ tình trạng của mình...”

Nước mắt cô gái rơi xuống gương mặt anh, cô nức nở.

“Đừng khóc, Hideko... Thời gian của hai ta không còn bao nhiêu nữa, sao lại để nó trôi đi? Tương lai của mình đã chấm dứt rồi, nhưng vẫn còn quá khứ, còn khoảng thời gian mình từng sống bên nhau... Em nhớ không, anh từng nói với em rằng dù anh chết đi, anh cũng sẽ đem theo trái tim yêu của mình. Nếu như anh có thể lựa chọn cách chết, anh cũng sẵn lòng được chết như thế này, ngay lúc này.”

Ngọn lửa bắt đầu dịu bớt nhưng ánh sáng đỏ vẫn tỏa ra chiếu rọi xung quanh. Xung quanh chất đống hậu quả của chiến tranh. Chiến tranh đem đến cho cô một điều quý giá... và giờ đây, sắp sửa giật lại điều ấy... Angsumalin dùng bàn tay còn lại từ từ lau khuôn mặt nằm trong vòng tay cô, tỉ mẩn từng chút một. Mái tóc ướt đẫm mồ hôi và bết máu ở trên trán, khóe miệng còn vết máu đã khô.

“Anh không chỉ đem theo mỗi trái tim của mình thôi đâu, còn cả một trái tim đang tan vỡ này nữa...”

Giọng nói cô ngọt ngào, dịu dàng như muốn ru cho người đang nằm trong vòng tay mình đi vào giấc ngủ.

“Anh nói đúng, đôi khi ta cũng phải chấp nhận sự thật như một người lính... Em là con của một người lính, lại còn là vợ của một người lính nữa, phải không ạ?”

“Hideko...”

“Anh cứ nằm yên. Tương lai của chúng mình ngắn ngủi quá nhưng em còn nhiều điều muốn kể cho anh nghe lắm. Anh có muốn nghe không? Ít nhất cũng có một câu mà em muốn nói với anh.”

Cô gái thở dài, nước mắt đã khô, giọng nói cô run rẩy dù đang cố tỏ ra vui vẻ. Kobori mỉm cười. Bóng đen của tử thần đang dần dần lan tới, nhưng anh không để tâm đến nó.

“Anh cười giống như ngày đầu tiên ta gặp nhau.” Angsumalin vuốt mái tóc anh lên khỏi trán.

“Anh còn nhớ ngày đầu tiên mình gặp nhau không?”

“Không có gì liên quan đến em mà anh không nhớ cả.”

Xa xa... bầu trời tối om, ánh sao mờ ảo nhạt nhòa... Sao ơi đừng vội tắt, trăng ơi đừng vội lặn. Hoa nở, sương rơi, ngực ta đau rã rời... Những tháng ngày đã qua ấy sao trôi đi nhanh đến vậy? Sao trái đất chẳng ngừng quay ngay tại giây phút này?

“Hồi ấy, anh là một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai hay đùa, thích trò chuyện.”

“Vậy sao mãi em không đáp lại tình cảm của anh?”

“Nếu như em biết trước tương lai, nếu em không bướng bỉnh, tự tôn thì em đã yêu anh ngay từ khi đó, em đã trân trọng thời gian ta được ở bên nhau. Anh từng cố dạy em nói một câu, anh còn nhớ không?”

“Nhớ chứ. Nhưng nỗ lực của anh chưa khi nào thành công.”

Angsumalin đặt môi hôn lên vầng trán lạnh ngắt, khẽ thì thầm câu nói bằng giọng ngọt ngào:

“Anata no aishimasu... Em yêu anh.”

Hơi thở của Kobori chỉ còn thoi thóp nhưng câu nói cất lên rõ ràng ấy khiến lòng anh cảm thấy vô cùng vui sướng!

Chương 89

"Anata no aishimasu..."

Cô nhắc lại lần nữa bằng giọng nói tin tưởng từ tận trái tim.

"Đừng hỏi em yêu anh nhiều đến mức nào. Anh là người đầu tiên có được anh yêu của em, cũng là người cuối cùng."

Đôi môi tái nhợt cố mấp máy nhưng không thể làm được gì hơn ngoài mỉm cười. Đôi mắt dịu dàng tràn ngập tình yêu.

"Em đã cố để không yêu anh, em đã luôn phải gắng sức như vậy bấy lâu nay. Anh không biết em đã khổ sở nhường nào khi phải đấu tranh với chính trái tim của mình đâu."

"Anh biết..." Giọng nói nhẹ hẫng: "Bởi anh vẫn luôn yêu em."

Nước mắt cô gái đã khô cạn nhưng ánh mắt thì tràn trề nỗi đớn đau, buồn khổ.

"Nếu ta yêu ai đó, cho dù đau khổ vì không được đáp lại cũng còn hơn là phải cố để không yêu người mà thực ra mình yêu vô cùng. Anh có hiểu không ạ? Nỗi buồn khi yêu mà không được đáp lại chẳng thể sánh với nỗi bất hạnh khi buộc mình không được yêu... Bây giờ em tự do rồi, tự do yêu anh bằng tất cả trái tim mình... Anh có biết là em đã đi tìm anh ở xưởng hai lần. Lần đầu tiên, em đem quần áo sang cho anh, nhưng anh đuổi về."

Ánh mắt anh như đang hồi tưởng, nhớ lại từng chút một.

"Anh thật sự không biết là em đến tìm. Khi em đi rồi, lính gác mới bảo. Anh định về nhà thì tự dưng cần cẩu bị hỏng, nên cứ bận bịu với công việc."

Ngày hôm qua... hôm qua thôi, nếu như không có đủ mọi sự tình cờ thì cả thế giới đã ở trong tay cô. Giờ đây, tương lai đã vụt bay mất chỉ còn lại những khoảnh khắc ngắn ngủi hơi thở anh còn thoi thóp... Dòng chảy nhơn nhớt âm ấm vẫn ri rỉ nhưng chậm hơn như thể sắp đến giọt cuối

cùng. Gương mặt trắng bệch tựa vào sát ngực cô tương phản với mái tóc đen nhánh và đôi mắt hơi híp, con ngươi đang thu nhỏ lại. Đôi môi khô khốc, chân mày anh chau lại như cố kìm nén đau đớn.

"Nói thật thì em đem quần áo ra làm cớ thôi." Cô gượng cất lên tiếng cười trong trẻo.

"Hôm ấy, em đã quyết tâm sẽ nói với anh, là... Kobori, bao giờ anh mới về nhà? Nếu anh cứ ở đấy luôn thì em sẽ lấy đống quần áo đó ra trút giận."

"Hôm đó, nếu được nghe những lời này thì chắc anh sẽ đáp rằng... Anh không đời nào đi đâu cả. Dù thế nào, trái tim anh cũng sẽ phải tìm về với em..."

"Vậy sao anh lại xin chuyển đi Miến Điện?"

"Đừng nói chuyện đó nữa."

"Anh có tin không? Em định sẽ dẹp bỏ sự kiêu hãnh của mình mà nài nỉ anh đừng đi Miến Điện nữa."

"Lúc nào anh cũng tin em, Hideko."

Trái tim Kobori được an ủi phần nào bởi niềm vui bé nhỏ ấy. Nếu thật như vậy, người con gái anh yêu đã quyết định từ trước khi gặp lại người kia. Tính cách không muốn làm tổn thương tình cảm của người khác khiến anh không hé miệng nói một lời về những gì mình nhìn thấy lúc chập tối. Nhưng rồi, chính cô gái lại là người nói tiếp:

"Em đã tự nhủ với mình rằng dù thế nào em cũng nhất định không để mất anh. Cho dù chiến tranh hay gì gì đi nữa, kệ, chỉ cần em yêu anh và anh cũng yêu em là đủ rồi."

Câu nói này làm cho gương mặt trắng nhợt tươi tắn một cách lạ kỳ.

"Hideko."

Đôi mắt cô gái chợt ngân ngấn lệ trong giây lát, nhưng rồi cô gượng mỉm cười.

"Không phải em chỉ mới nhận ra rằng em yêu anh. Em biết điều đó từ lâu rồi, nhưng... em đã nhận lời với một người là sẽ chờ anh ấy, nên em phải đợi. Anh hiểu không ạ? Đôi khi, vì giữ danh dự và lời hứa mà ta đành phải gạt bỏ ý muốn của trái tim mình."

"Anh hiểu..." Bàn tay lạnh ngắt nắm chặt lấy tay cô gái như muốn giữ lấy linh hồn mình.

"Và anh cũng tự hào vì em là người như vậy."

"Nhưng bây giờ em tự do rồi. Em có thể nói với anh, với tất cả thế gian này rằng em đã có người mình yêu và sẽ không bao giờ ai khác nữa. Em vừa mới gặp Wanas lúc tối nay."

Kobori vẫn im lặng, không hé lời nhắc đến cảnh tượng đã làm anh đau lòng tới mức điên rồ tự dấn thân vào cái kết của đời mình, sẵn lòng hứng lấy cái chết một cách điềm nhiên. Nếu như cô biết, hẳn trái tim cô sẽ càng tan nát hơn nữa.

"Anh ấy đến để bảo với em rằng em có quyền yêu bất kỳ ai em muốn. Thật nực cười em đã chờ... đã đợi anh ấy bao lâu như vậy, chỉ để nghe mỗi câu nói này. Có thể là vì em sợ mình sẽ khiến người bạn từ thuở ấu thơ đau khổ. Ngay khi biết mình tự do em đã chạy sang xưởng tìm anh ngay lập tức, nhưng họ bảo là anh ghé qua nhà. Em cũng không biết tại sao... em chạy đi chạy về như vậy mấy lần mà không thấy mệt gì hết. Nhưng... em về chậm mất một chút xíu thôi mà xuồng anh đã rời khỏi bến. Sao anh không ghé về gặp em trước đã? Nếu anh về..."

Lời nói bị ngắt giữa chừng bởi tiếng nấc nghẹn ngào, nhưng không một giọt trước mắt nào rơi xuống nữa. Kobori bóp chặt tay cô gái. Cảnh tượng đó chính là nguyên nhân khiến anh lánh đi và khi tất cả ai theo đường nấy thì xuồng từ bên xưởng chạy tới cập bến sông đón anh. Giá như anh chần chờ đôi chút, giá như anh không vội vàng quyết định... Khoảnh khắc đó đã trôi qua rồi, và sẽ không bao giờ quay trở lại được nữa.

"Đừng nghĩ đến nó làm gì nữa Hideko."

"Em còn kịp trông thấy làn sóng lan ra từ đuôi xuồng anh nữa. Em thầm nghe chỉ cách một tầm tay với đã chạm được vào anh... chỉ một tầm tay với mà em không thể vươn ra được."

"Không phải đâu Hideko. Nếu ta yêu một ai đó và người ấy cũng yêu ta thì khi đấy, ta đã có mọi thứ trên đời rồi."

"Em ngồi chờ anh bên bến sông với hy vọng rằng khi về, thể nào anh

cũng tạt qua nhà, và em sẽ báo tin mừng cho anh biết. Em đợi mãi, đến khi có báo động, và rồi trái tim em tan vỡ...” Giọt nước mắt âm ấm rơi xuống gương mặt chàng trai. “Anh còn nhớ bài thơ anh từng đọc cho em nghe trong ngày cưới của mình không?”

“Anh đã nói là anh chưa từng quên mà.”

“Anh đọc đoạn cuối cùng rồi còn nói câu gì tiếp nữa ạ?”

“May the love you share, Be all two hearts could hold... Cầu cho tình yêu đôi lứa chúng ta, là hai trái tim hòa chung anh nhịp đập. Lúc ấy, anh không hề nghĩ rằng lời chúc của bố mẹ sẽ có kết quả.”

“Nếu như mình gặp được nhau hồi tối, em sẽ nói với anh rằng...”

“Em nói với anh bây giờ cũng được, để anh khắc sâu vào trái tim mình.”

“Now all our hearts could hold... Trái tim đôi ta sẽ mãi mãi hòa chung làm một!”

Ánh lửa vừa nãy còn sáng lòa chói rọi cả bầu trời giờ đang nhạt dần. Hơi thở hầu như tắc lại bên trong cổ, cảm giác mệt lả và buồn ngủ tăng thêm nhưng anh không để ý. Anh chỉ cố lắng nghe tiếng nói dịu dàng ngọt ngào đang thì thầm ngay sát bên.

“Anh bảo nếu con mình là con trai, ta sẽ treo cá chép trước nhà phải không ạ?”

Kobori mỉm cười gật đầu, cố hít vào thật sâu như muốn kéo dài thời gian thêm lâu thật lâu nữa.

“Em sẽ treo một con cá chép to, để anh ở trên trời nhìn xuống có thể dễ dàng tìm thấy hai mẹ con. Giống như truyện cổ tích nàng tiên dệt vải và chàng trai chăn cừu mà anh từng kể em nghe ấy... Anh sẽ là chàng trai chăn cừu, lên đợi em trên ngôi sao ở một bên bờ dải Sông Ngân. Rồi không bao lâu nữa, em sẽ lên sống trên vì sao ở bờ bên kia. Đến lễ hội Tanabata Matsuri, ngày mồng bảy tháng Bảy, ta sẽ vượt dải sông Ngân sang gặp nhau.”

“Sao em có thể nhớ được hết những chuyện ấy thế nhỉ.”

Giọng nói nghe như anh đã buồn ngủ lắm rồi. Đôi môi ấm lại đặt lên trán anh lần nữa như muốn truyền tất cả hơi ấm và năng lượng mà mình

có cho cơ thể lạnh ngắt ấy.

“Vì em yêu anh mà. Anh buồn ngủ ư?”

Anh lại mỉm cười gật đầu.

“Em cứ nói tiếp đi, đừng dừng lại. Anh thích nghe.”

“Em muốn con mình trông giống anh, em tin là sẽ như thế vì từ xưa người Thái đã cho rằng nếu người mẹ yêu ai thật nhiều thì đứa con sinh ra sẽ giống người đó.”

“Nhưng đừng sắt đá như mẹ nó.”

“Khi con lớn, em sẽ cầu nguyện rằng nếu nó yêu ai đó, nó sẽ được sống cùng người ấy thật lâu, đừng giống như bố mẹ nó.”

“Anh sẽ không đi đâu cả đâu, anh sẽ theo em đến mọi nơi.”

“Khi em... chết đi, anh có đến bên em không?”

Giọng đầy yêu thương, hối thúc như đang đợi lời hẹn ước.

“Có chứ... Anh sẽ đến đón em bên vì sao của nàng tiên dệt vải mà.”

“Chắc anh sẽ không phải đợi em trên ấy lâu đâu.”

“Lửa tắt hết rồi ư? Sao mà trời tối thế?”

Gương mặt nhem nhuốc chỉ toàn vệt nước mắt ngước lên nhìn bầu trời còn đỏ ánh lửa, nhưng đôi môi mấp máy khẽ đáp lại:

“Vâng. Lửa tắt rồi. Chỉ còn trăng với sao...”

“Thảo nào, anh chỉ thấy ánh sáng lờ mờ.”

“Anh ngủ đi.” Bàn tay cô vuốt ve khắp gương mặt như muốn khắc ghi từng đường nét vào tâm tưởng.

“Anh còn nhớ ông Michael không ạ?”

“Ai cơ?”

Giọng nói chứng tỏ nhận thức của anh đang bắt đầu nhòa đi.

“Tù nhân mà anh đã tha đi ấy.”

“À, người đó...”

“Thật lạ phải không, khi ông ta hiểu lòng dạ em còn hơn chính em. Ông ta từng nói với em rằng nếu yêu ai thì cứ yêu đi. Ông ta còn bảo rằng anh

yêu em, ngay trước khi anh đến chia tay em định đi đóng quân dưới thuyền.”

“Chắc là trái tim anh đã mách bảo cho ông ta biết.”

“Trái tim anh còn bảo gì với ai nữa không ạ.”

“Bảo rằng... Anh yêu em, Hideko... Anh yêu em, Hideko... Anh yêu em, Hideko...”

Giọng anh về cuối nghe nhẹ bẫng như sắp không cưỡng nổi cơn buồn ngủ.

“Em đã biết chơi bản nhạc ấy bằng đàn samisen rồi.”

Angsumalin đu đưa như ru người đang nằm trong vòng tay. Dòng nước chảy qua ghềnh đá còn thì thầm lời chào giã biệt. Làn mưa trước khi tuôn rơi vẫn có thời gian chia tay mây trời. Nhưng khi rời bỏ em, sao anh không nói một lời nào? Như thể bông tuyết tung bay rơi xuống, rồi tan ra biến một vào lòng đất... Đến cuối bài hát, giọng cô hơi run run.

“Sắp phải xa nhau rồi, anh có từ biệt em không?”

“Anata no aishimasu. Anh mãi mãi yêu em, Hideko. Mãi yêu em.” Lời cuối cùng nghe như lẫn vào một tiếng thở dài và lâu, tựa như mọi nỗi muộn phiền đã tiêu tan.

“Kobori, em sẽ không yêu ai khác, ngoài anh.”

Đôi môi anh nở nụ cười hài lòng. Mắt anh nhắm nghiền, đôi mày nhíu chặt dãn ra. Gương mặt trắng nhợt trông bình thản, trẻ trung giống như lần đầu tiên cô gặp anh.

Những thanh âm xung quanh trở nên tĩnh lặng, đìu hiu. Khắp nơi đều là những đống hoang tàn đổ nát của chiến tranh. Mùi da thịt bị thiêu đốt đã tan đi. Trên cao là bầu trời dát những vì sao mờ tỏa sáng yếu ớt.

Gol help you when wandering your way all alone, your way all alone

God bless you as you kneel at his throne, as you kneel at his throne

Here I shall await till you are near, till you are near

If you are in heaven now waiting for me, in heaven for me

Then I shall meet you there

Then I shall meet you there

Ah!...

Đoạn cuối của "Solveig's Song" vang lên trong tâm trí... Xin thánh thần cứu giúp khi chàng quỳ gối trước ngài. Con sẽ chờ chàng nơi đây cho tới khi chàng quay lại. Hoặc nếu chàng chờ con nơi thiên đường, con sẽ tới gặp chàng trên cao ấy.

Phải rồi, ta sẽ tới gặp chàng nơi đó...

"Anh nghe thấy không, Kobori? Nếu anh tới sống ở một vì sao nào đó bên sông Ngân, em nhất định sẽ lên đó gặp anh."

Tiếng nói thì thầm khe khẽ ngọt ngào và đầy tin tưởng. Thân hình đang nằm lặng vẫn phảng phất nụ cười, tay trong tay nắm chặt không rời.

"Ngủ đi anh nhé, ngủ đi... Ngủ thật say, ngủ cho sâu. Khi nào anh mở mắt tỉnh dậy là sẽ thấy em."

Tiếng bước chân dồn dập nôn nóng vượt qua đám lửa tới gần, nhưng cô gái vẫn ôm thân thể ấy ghì sát ngực như sợ anh tỉnh dậy.

"Cháu Ang..." Tiếng gọi hổn hển của người đang bước tới khiến cô gái chậm rãi ngẩng lên.

"Kỹ sư trưởng thế nào?"

Cô gái cúi xuống nhìn mặt người đang nằm trong vòng tay, đặt môi xuống vầng trán lạnh ngắt rồi mới từ từ ngước lên.

"Tắt thở rồi ạ."

Máu đã ngưng chảy bởi đã đến giọt cuối cùng. Đôi môi vẫn mỉm cười, toát lên niềm hạnh phúc từ con tim trong thời khắc cuối cùng... Sao ơi đừng vội tắt, trăng ơi đừng vội lặn... Trái tim anh bảo rằng anh yêu em, Hideko, mãi yêu em.

Ánh lửa hắt lên khuôn mặt anh nhuốm màu hoa hồng đỏ. Phía cuối chân trời, một vì sao nhấp nháy những tia sáng lấp lánh như đang nhìn xuống, dịu dàng an ủi người bên dưới...

Chương 90

Khoảng sân rộng tối tăm, vắng lặng và quạnh hiu. Trên bệ giữa sân, ánh lửa lò thiêu lóe ra đỏ rực, hắt lên bóng hai người đang loay hoay mở cái nắp bằng sắt, dùng cây kìm dài bẩy cho quan tài di chuyển vào trong. Làn khói trắng nhàn nhạt bay lên trên cao không dứt.

Quanh chỗ lò thiêu còn rất nhiều quan tài xếp liền kề nhau. Tro cốt của những xác đã thiêu xong sẽ được quét cho vào hộp trắng hình chữ nhật cùng với bài vị. Người đàn ông trung niên làm nghề hỏa táng thở dài, mặt đẫm mồ hôi, cúi xuống châm điếu thuốc lá tự quấn bằng hòn than nhỏ ngay trong lò thiêu, rồi thụp xuống ngồi xổm trên nền xi măng.

"Đêm nay có khi phải thiêu đến tận sáng."

"Thì bọn Nhật nó khiêng đến để đây cả đống thế này còn gì."

Anh thanh niên phụ việc mở một cái nắp lò khác, lò than bùng lên một tiếng phùng.

"Thấy bảo toàn là từ Bangkok Noi."

"Ờ." Lời đáp không có chút hào hứng tiếp chuyện hay thể hiện thái độ gì bởi tuổi tác cũng như vì ông ta đã quá quen với công việc này bao năm nay.

"Cái lò này sắp xong rồi bác."

"Ờ quét vào cái hộp đằng kia, nhớ nhìn bài vị cho đúng đấy."

"Đúng hay không thì ai mà biết được. Mỗi lần thiêu cả đống thế này thì cũng phải có sai sót tí chứ. Thế những chỗ tro cốt đóng hộp này thì đem đi làm gì, bác biết không?"

"Thì gửi về cho vợ con bên nước họ chứ sao."

"Thế người phụ nữ cùng với hai lão già đấy họ đến làm gì ạ? Thấy ngồi suốt từ sẩm tối."

"Đem xác chồng đến thiêu. Chờ cho lò rỗi đã, cái lò đấy khi nào xong thì

cho cái xác ấy lên."

"Ớ... không xếp hàng hả bác?"

"Đấy là xác sĩ quan."

"Nhật hay Thái thế bác?"

"Nhật, người ta lệnh phải thiêu cho cẩn thận."

"Oái, cô đấy mặt mũi xinh xắn thế mà lại rơi vào tay thằng Nhật."

Ở chái nhà nghỉ chân cách đó không xa, dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn nhỏ, cô gái ngồi bên quan tài. Khuôn mặt nhợt nhạt tương phản với màu đen của trang phục và mái tóc xõa bù xù. Trên gương mặt không hề có giọt nước mắt nào nhưng vẻ khổ đau, cay đắng hiện lên lồ lộ trong mắt. Bàn tay thon gầy không rời tấm quan tài.

Cô ngồi im lìm không nhúc nhích, đôi mắt nhìn xa xăm lơ đãng. Dường như cô không hề nghe thấy tiếng rì rầm lẩm bẩm và tiếng khăn rằn đập muỗi phần phật bên cạnh.

"Muỗi nhiều quá, thế này thì đốt tịt cái Ang lên mất? Ông đi xem thế nào đi lão Bua."

"Đừng có làm phiền con bé. Cứ để nó ngồi một mình thì hơn."

Mọi âm thanh tiếng động và cảm giác không lọt được vào giác quan của cô nữa. Cả thế giới trở nên trống rỗng. Điều duy nhất còn lại trong trái tim cô là thân thể đang nằm bất động ở bên cạnh.

"Kobori... Kobori..."

Trái tim cô hình như chỉ đập để nhắc đi nhắc lại cái tên ấy. Đôi môi khô khốc, thỉnh thoảng mấp máy nhưng không có âm thanh nào phát ra ngoài tiếng gọi vang lên trong tâm trí.

Tang lễ của anh không có gì đặc biệt hơn người khác, chỉ có giấy báo chia buồn gửi tới gia đình và nghi lễ tưởng niệm ngắn ngủi trước khi chuyển xác đi thiêu để gửi tro cốt về quê hương.

Chỉ thế là hết đối với anh... Chỉ thế là hết, với một người lính khi còn sống từng hy sinh mọi thứ vì tổ quốc, đến khi chết đi sẽ bị vứt bỏ đơn độc giữa bóng tối giá lạnh.

Bởi vậy, cho dù mọi người có dỗ dành thế nào cũng không ngăn được cô.

Hễ cứ di chuyển xác anh đi đằng nào là dáng người mảnh mai lại đi theo như một bức tượng không có sức sống. Gương mặt cô không vương giọt nước mắt nào suốt từ khi cô tự tay tắm rửa, thay bộ quần áo mới cho anh.

"Anh còn nhớ không, đây là bộ anh đã mặc trong ngày cưới."

Đôi môi tái xanh hơi hé, mắt nhắm lại như đang mơ về những ngày đã qua.

Cô gái đặt bàn tay run rẩy lên bộ quân phục trắng muốt, mong sao cho trái tim yêu đó lại đập trở lại, cho dù chỉ một nhịp thôi cũng được.

Trái tim ấy cho đến giây phút cuối cùng vẫn không nguôi thì thầm...

"Anh yêu em, Hideko, mãi yêu em."

"Kobori, em hái bông hoa nhài nở trước nhà đặt lên trên ngực anh đấy. Anh có thấy thơm không? Anh nhớ không, mẹ hay gọi anh là Dookmali... Dookmali, hoa nhài trắng ngần thanh sạch như trái tim anh."

Hết lần này đến lần khác, đôi môi ấm nóng đặt lên vầng trán và đôi mắt lạnh ngắt như muốn đánh thức người đang ngủ tỉnh dậy.

"Anh từng hỏi em tại sao em ghi nhớ bao nhiêu điều về anh như vậy phải không, Kobori? Vì em yêu anh mà. Anh có tin là em nhớ được từ ngày đầu tiên mình gặp nhau không?"

"Lúc nào anh cũng tin em."

Tiếng nói trầm ấm dịu dàng, tràn đầy tình yêu vang lên trong tâm trí.

"Em cứ nói tiếp đi, anh thích nghe."

"Em sẽ nói tiếp thế này, anh nhớ phải nghe nhé."

Đôi môi ấy tự mỉm cười buồn bã. Xa mãi thật xa... là hình ảnh chàng trai có dáng người cao lớn đang nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt đen ánh lên lấp lánh...

"Em cũng không biết là em yêu anh ở điểm nào, chỉ biết rằng tất cả mọi điều tạo nên con người anh, em đều yêu cả."

Cô gái tựa cằm lên cánh tay đang đặt trên nắp quan tài, cảm thấy được nép sát vầng ngực rộng vững chãi như ngày nào.

"Khi tôi chết, em có khóc không?"

“Không!”

“Tôi sẽ chờ xem.”

Giọng nói trêu chọc pha lẫn tiếng cười còn chưa phai trong tâm trí.

“Kobori, em không khóc nữa rồi, không khóc thật đấy. Nhưng trái tim em, trái tim em tan nát theo anh rồi. Thật lạ là sao con người ta có thể sống tiếp ngay cả khi tim mình đã vụn vỡ tan tành.”

Tiếng gió thổi nghe giống như tiếng ai từng trách cứ:

“Cho dù khi thức hay khi ngủ, lúc nào tôi cũng nhớ như in nơi này - ngôi nhà có mái cao và nhọn, giàn hoa tươi thắm nở quanh năm, và em... người con gái bé nhỏ mà trái tim sắt đá, chưa từng biết tình yêu là gì!”

“Không đúng!”

“Được rồi... coi như em yêu, chỉ có điều tình yêu ấy không dành cho tôi!”

Đôi môi ấy mấp máy như đang thì thầm với người nằm trong cái quan tài chật hẹp.

“Em đã biết yêu, tình yêu của em chưa từng dành cho ai khác ngoài anh.”

“Tự do của em tùy thuộc vào sống chết của tôi, và hoặc là... bất cứ khi nào em cần đến nó!”

Giọng nói đau đớn thầm thì đáp lại trong suy nghĩ.

“Em đâu cần tự do. Dù khi anh còn sống hay đã chết, em vẫn luôn là của anh.”

Tiếng thở dài rầu rĩ vang lên trong tĩnh lặng nghe sao cô quạnh.

“Một ngày nào đó, chờ cho trái tim em mạnh mẽ thêm, em sẽ đến quê anh, để nghe bài hát Sado Okesa, để nói với bố mẹ anh rằng: Không phải chỉ mình bố mẹ đau khổ, trái tim của người con gái hết lòng yêu con trai bố mẹ cũng đã tan vỡ theo rồi.”

Anh chàng cao lớn trên bệ lấy tay khum miệng hét vọng xuống:

“Nào... chuẩn bị khiêng lên đi. Lò này đang rỗi.”

Lão Pol với lão Bua đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi tới khẽ bảo, giọng hai lão khàn khàn:

“Đưa lên nhé, cháu Ang.”

“Kobori, rồi anh sẽ chỉ còn là tro tàn. Em sẽ giữ lại tro cất, trái tim và đôi mắt anh. Trái tim anh sẽ luôn thì thầm với em rằng Hideko, anh yêu em. Đôi mắt anh sẽ luôn dõi theo em.”

“Đi thôi, cháu Ang.”

Chiếc quan tài chữ nhật dài được khiêng lên, đặt ở trước lò thiêu. Ánh lửa đỏ rực hắt lên gương mặt trắng xanh trông như không có sự sống.

Lão Pol ra lệnh: “Nhớ quét hết chỗ tro cũ đi cho sạch, đừng để lẫn.”

Hai người kia có vẻ miễn cưỡng cho tới khi một giọng nói lạnh lùng không cảm xúc cất lên:

“Làm cho tốt rồi sẽ có thưởng.”

Khi ấy họ mới sốt sắng hơn, lại còn hỏi thêm:

“Có mở không?”

“Có.”

Xà beng nạy nắp quan tài, chỉ một vài nhát là cái nắp đã mở ra.

Ánh lửa chiếu lên thân hình trong bộ quân phục trắng chỉnh tề đang nằm dài, khuôn mặt trên gối thanh thản, chùm hoa nhài trên ngực đã bắt đầu tàn úa. Cô gái bé nhỏ quỳ sụp xuống ghé sát mặt vào ngắm nghía gương mặt ấy.

“Kobori.”

“Cháu Ang...” Lão Pol khẽ chạm vào cánh tay cô gái: “Đừng buồn quá. Con người ta ai rồi cũng đều thế cả. Hôm nay không phải xa nhau thì rồi ngày sau cũng phải chia ly, chỉ là nhanh hay chóng mà thôi.”

Những câu nói ấy, dường như không chạm được vào nhận thức của người nghe.

“Kobori...”

Cô gọi tên anh lặp đi lặp lại, giọng run run.

“Tạm biệt.”

Chiếc quan tài dài được nhấc lên lò thiêu. Ba người đứng nhìn không nhúc nhích. Ngọn lửa bùng lên le liếm khối gỗ từng chút một. Hơi nóng

hun đốt bên ngoài không sao sánh bằng cảm giác thiêu đốt trong tim.

Tiếng còi báo động dồn dập vang lên lảnh lót, như rền rĩ, như nỉ non. Hai người làm công thở dài, nhận xét.

“Lại đến rồi, rồi mai lại đến nữa.”

Ánh đèn bắt đầu lia quét khắp bầu trời. Tiếng gầm của máy bay vọng tới từ xa. Chiến tranh đem ánh sáng và hơi ấm đến cho trái tim cô, và giờ đây, chính chiến tranh lại khiến ánh sáng ấy lụi tàn. Tiếng bom nổ rền vang không khiến người đang đứng đăm đăm nhìn xác người yêu bị thiêu cháy mảy may rung động. Đối với cô, chiến tranh đã kết thúc. Thành quan tài gỗ dần lụi đi, thấy cả thân hình trong bộ đồ trắng chìm vào ngọn lửa bốc cao rừng rực.

“Hideko, anh sẽ không đi đâu cả, anh sẽ theo em đến mọi nơi mọi chỗ. Em đợi anh nhé, rồi anh sẽ đến đón em lên sống trên vì sao của nàng tiên dệt vải bên dải sông Ngân.”

Sinh linh bé nhỏ đang dần lớn bỗng đạp mạnh.

“Con của chúng ta. Dù thế nào, em cũng phải sống vì con chúng ta.”

If you are in heaven now waiting for me, in heaven foa me

Then I shall meet you there

Then I shall meet you there

Ah!...

Nếu anh chờ em nơi thiên đường, em sẽ tới gặp anh trên cao ấy.

Phải rồi, em sẽ tới gặp anh nơi đó... “Anata no aishimasu... Em yêu anh, Kobori.”

HẾT

• Chú thích •

[1] Tên gọi thân mật của nhân vật chính, phát âm là Ăng.

[2] Bối cảnh câu chuyện xảy ra vào thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ II. Lúc này, nền chính trị của Thái Lan đã chấm dứt chế độ quân chủ phong kiến và chuyển hẳn sang chế độ dân chủ vào năm 1932, với Quốc hội và Hiến pháp là hệ thống cao nhất để điều hành đất nước. Nhưng Đức vua và Hoàng tộc vẫn mang tính chất biểu tượng là người đứng đầu đất nước, và vẫn được nhân dân Thái Lan vô cùng sùng kính.

[3] Tuy người dịch để tên các nhân vật trong truyện theo phiên âm quốc tế, nhưng vì tiếng Thái Lan là ngôn ngữ có thanh điệu nên sẽ chú thích thêm cách đọc. Trong truyện này, nhân vật chính tên là Angsumalin (phát âm Ăng-xụ-malin). Ngoài ra, tên của người Thái ngày nay thường dài, bao gồm nhiều âm tiết nên mỗi người đều có tên gọi thân mật để dễ gọi, có thể là tên đặt thêm, hoặc gọi theo âm tiết đầu hay âm tiết cuối của tên thật. Bởi vậy, Angsumalin được gọi thân mật là Ang (Ăng).

[4] Chông-kra-bên là một loại quần của Thái, thực chất là vải quấn quanh hông, sau đó túm vạt trước, kéo luồn giữa hai chân, vắt ra đằng sau rồi giắt vào cạp.

[5] Tên người bố của nhân vật chính là Luang Chalasinthurat phát âm là Luống Cha-la-xín-thũ-rát.

[6] Phát âm là Bang-cọc-noi.

[7] Tên của Wanas phát âm là Wa-nắt. Wanas và Angsumalin là bạn thân thiết chơi với nhau từ nhỏ nên dù Wanas lớn tuổi hơn Angsumalin nhưng hai người thường chỉ gọi tên. Trong văn hóa hội thoại của người Thái, giữa hai người quen thân nhau, nhiều khi người ta hay nói trống không, không cần chủ ngữ.

[8] Wanas có tên gọi thân mật là Nas, phát âm Nắt.

[9] Phát âm là Cộp.

[10] Phát âm là Keo.

[11] Phát âm là Phra-chăn.

[12] Động tác vái (wai) là một nét văn hóa quan trọng của người Thái mà người dưới dùng để chào hỏi người trên. Ngoài ra, còn có thể dùng để thể hiện ý cảm ơn, xin lỗi, tạm biệt.

[13] Chuyện của quá khứ hãy gạt sang một bên.

[14] Phát âm Kạ-nộc-rê-khả.

[15] Truyện *SriThanonchai* (Sí-Tha-nôn-chay) thuộc thể loại truyện dân gian với nhân vật chính SriThanonchai vừa pha trò hóm hỉnh vừa dạy đời sâu cay, có nhiều nét tương tự với truyện *Trạng Quỳnh* của Việt Nam.

[16] Khun Chang là nhân vật trong tác phẩm văn học cổ điển *Khun Chang Khun Phaen* của Thái Lan, có đặc điểm là đầu hói. Cái tên Khun Chang (Khún cháng) có nghĩa là Quan Voi vì voi cũng không có lông - tóc trên đầu.

[17] Bản đàn ‘Nang khruan’ (Thiếu phụ khóc than) này thực ra có nguồn gốc từ kịch thơ i-nau, đoạn nàng Unakan (hay Butsaba) khóc than thương nhớ chàng i-nau khi phải chia lìa nhau. Phần lời có những tên địa danh gắn với tích cổ, nhưng dịch giả chỉ giữ lại nội dung và giọng điệu chung để thể hiện nỗi lòng của Angsumalin.

[18] Phát âm là Tiên.

[19] Vì chàng trai nói từ desuka nên bà bán hàng nghe nhầm, tưởng hỏi quả cà. Theo nguyên tác, nhà văn chơi chữ theo cách phát âm tiếng Thái và tiếng Nhật, người dịch đã thay đổi nội dung câu hỏi thành cách chơi chữ giữa tiếng Nhật và tiếng Việt.

[20] Tương tự như trên, nhà văn chơi chữ theo cách phát âm tiếng Thái và tiếng Anh, người dịch đã thay đổi một chút so với nguyên tác để phù hợp với tiếng Việt.

[21] Chạ-khê là một loại nhạc cụ dân tộc có ba dây của Thái Lan.

[22] Phát âm là Phốn.

[23] Dookmali (Đoọc-ma-li) trong tiếng Thái nghĩa là hoa nhài.

[24] “Hai” trong tiếng Nhật là phải, vâng.

[25] Món thịt sawan (xạ-oắn), tiếng Thái nghĩa là thiên đường, ý nói mùi vị món ăn rất ngon.

[26] Trong giao tiếp bằng tiếng Thái, người nói có thể nói trống không,

lược đi chủ ngữ, hoặc không cần nhắc đến người đối thoại, nhưng để cho lịch sự, lễ phép thì phải có từ khrắp/kha (nghĩa là ạ) ở cuối câu, hoặc ít ra cũng phải kéo dài, đưa giọng cho nhẹ nhàng.

[27] Từ “kekkou” trong tiếng Nhật rất đa nghĩa, ở đây hiểu là đẹp tuyệt vời. Kobori muốn chơi chữ: vừa nói đến thành phố Nikkou, tỉnh Tochigi, một địa danh du lịch nổi tiếng của Nhật Bản với bề dày lịch sử văn hóa 800 năm và phong cảnh thiên nhiên hữu tình. Đồng thời, nikkou còn có nghĩa là ánh mặt trời, trùng với tên Angsumalin. Kobori mượn việc ca ngợi sự tươi đẹp của vùng đất Nikkou để khen vẻ đẹp của Angsumalin.

[28] “Tian” trong tiếng Thái phát âm là “Tên” có nghĩa trống trơn, bằng phẳng.

[29] Ngôi đền Nikkou Toshogu là một quần thể đền chùa tập trung những giá trị văn hóa trọng yếu của Nhật Bản cả và tôn giáo, tín ngưỡng và kiến trúc, được coi là quốc bảo và đã được UNESCO công nhận là di sản văn hỏa thế giới năm 1999.

[30] Xã hội Thái Lan xưa không cho phép phụ nữ Thái được kết hôn với người từ dân tộc và tôn giáo khác (khác với đạo Phật là quốc giáo của Thái Lan) nhằm quản lý chặt dân cư và đảm bảo dân chúng trung thành với triều đình, không để thất thoát nguồn nhân lực cho những dân tộc khác. Các Bộ luật năm 1633 hay 1663 trong thời kỳ Ayuthaya còn quy định hình phạt tử hình với những phụ nữ vi phạm, hoặc xử phạt rất nặng với những gia đình cho phép con gái kết hôn với người nước ngoài. Đến thế kỷ 19, quan niệm xã hội đã cởi mở hơn cùng với việc trao đổi, giao thương với nước ngoài gia tăng. Luật pháp cũng nới lỏng, lần đầu tiên cho phép người Thái kết hôn với người nước ngoài vào năm 1897. Nhưng nhìn chung thời kỳ này, xã hội vẫn coi thường, khinh miệt những phụ nữ lấy chồng ngoại quốc.

[31] “Mồm mắm cá” là thành ngữ ví von của Thái, nghĩa là miệng lưỡi tanh tưởi, bẩn thỉu, chỉ những người chuyên đi nói xấu, đặt điều cho người khác.

[32] “Cúng dường trai tăng” là một tập tục quan trọng và tốt đẹp của nhà Phật, là nghi lễ phổ biến trong các chương trình lễ hội của Phật giáo nói

chung, và đặc biệt được Phật tử người Thái thường hay thực hiện. Lễ trai tăng không chỉ được tổ chức ở trong chùa mà còn cả ở tư gia Phật tử mỗi khi có hỷ sự như tân gia, sinh nhật, kết hôn, mừng thọ, v.v. Phật tử sẽ cung thỉnh các bậc sư tăng về nhà đọc kinh tụng niệm để được nghe những lời giáo huấn của Đức Phật, nguyện cầu cho gia đạo bình an, báo đáp tổ tiên ông bà cha mẹ. Sau đó, dâng lên các vật phẩm cúng dường và mời chư tăng dùng cơm (trước mười hai giờ trưa).

[33] Một tích trong tác phẩm văn học cổ điển của Thái Lan có tên Lilit Phra Lor, kể về Lão Ông Saming Phrai gọi gà thần về nhập hồn để mê hoặc, dụ PhraLor đi gặp Phra Phuon, Phra Phaeng.

[34] Cây A-sok, ở Việt Nam gọi là cây hoàng nam hay huyền diệp, thuộc loại cây gỗ, thân thẳng cao, lá xanh mềm thường rủ che xuống thân cành nên tán cây nhỏ hẹp hình tháp. Từ “a-sok” trong tiếng Thái có nghĩa là không buồn khổ, và bài thơ dùng cái tên ấy để nói lên tâm trạng đối lập của tác giả, nhìn cây mà xót xa cho lòng mình, nên người dịch dùng tên “vô sầu” để giữ được nét ý nghĩa này.

[35] Còn gọi là Sidecar hay Xít đờ ca, là những chiếc xe máy ba bánh với một thùng nhỏ bên cạnh bánh sau, có thể chở được ba người và một khối lượng đồ lớn. Loại xe này được sản xuất đầu tiên phục vụ cho quân sự, và rất được ưa chuộng trong Thế chiến.

[36] Phát âm là Àng-thoong.

[37] Trong tiếng Thái, từ “việc” còn mang nghĩa là sự kiện hay buổi lễ. Ở đây, Kobori dùng từ “việc” mang ẩn ý sâu xa, vừa nói đến lễ ăn hỏi vừa ám chỉ hành động giải cứu Michael của Angsumalin.

[38] Tên của cây bần trong tiếng Thái là Lamphu (lăm-phu).

[39] Phát âm là răm-thôn.

[40] Nước ụ-thay là một loại nước si-rô cổ truyền của Thái Lan, pha chế từ hơn 10 loại hoa và thảo dược, khi uống pha với nước, có tác dụng giải khát, chữa nóng trong.

[41] Đây là một bài hát dân gian của Thái, dùng lối chơi chữ tên của các loài cây với các trạng thái của tình yêu. Trong tiếng Thái, ma-li-la là tên giống hoa nhài đơn chỉ có một lớp cánh, ngoài ra “la” còn có nghĩa là chia

tay, ly tán. Mali-sorn là tên giống hoa nhài kép, có nhiều lớp cánh hơn, “sorn” nghĩa là kép, chồng chất. Còn king-sok là cành của cây sok, sok còn có nghĩa là đau buồn, sầu khổ.

[42] “Sanook maak” trong tiếng Thái là vui quá, vui thật.

[43] Bản nhạc “Nàng khruan” (Thiếu phụ khóc than) của Thái nói về tâm trạng đau khổ, bi ai của một người phụ nữ phải chia lìa người yêu. Vì anh phải đi lo công chuyện nơi xa mà đến khi trở về, người yêu đã biến mất, không còn ở nơi chốn cũ.

[44] Trích từ truyện thơ Khun-Chang Khun-Paen, một tác phẩm văn học cổ điển nổi tiếng của Thái Lan. Nhân vật chính là chàng Khun-Paen hay tên thật là Plai-kaew, có một mối tình rất sâu nặng với nàng Pim.

[45] Trích từ truyện thơ Khun Chang-Khun Paen, nói về tình cảm gắn bó quấn quýt giữa Khun-Paen và nàng Pim bởi Khun-Paen thường lấy tay trái làm gối cho nàng Pim.

[46] Trong tiếng Thái. Nat và Nas (tên thân mật của Wanas) viết khác nhau nhưng đều phát âm là Nát.

[47] Thực ra, biệt danh của hai lão là Jim, nhưng người thái phát âm “j” thành gần như “ch”.

[48] Hoa nhài trong tiếng Thái là dookmali (đoọc-ma-li), gần giống tên Kobori nên bả Orn mới gọi như vậy cho dễ nhớ.

[49] Đây là bài hát nổi tiếng trong vở ca kịch Na Uy có tên “Peer Gynt” do Henrik lbsen viết lời và Edvard Greig sáng tác nhạc. Nội dung bài hát là nỗi lòng của nàng Solveig gửi tới chàng Peer khi chàng phải chu du qua khắp các xứ sở, rằng nàng sẽ mãi chờ đợi như đã hứa, và nếu chàng đợi nàng trên thiên đường thì nàng xin hẹn gặp chàng ở đó. Một điểm tương đồng thú vị nữa giữa nàng Solveig và Angsumalin là tên gọi: Solveig trong tiếng Old Norse được nói phổ biến ở các nước Scandinavia có nghĩa là con gái của mặt trời.